

စွယ်စုံ

ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

သရုပ်ဆောင် မြင့်မြတ်
ဓာတ်ပုံ - ကိုလင်း (Studio K)

၁၉၇၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ ၁၅ ရက်နေ့တွင် စတင်ထုတ်ဝေသည်

ဝင်းငြိမ်း စိစဉ်တည်းဖြတ်သည်

ရှင်ရဲမဂ္ဂဇင်း

အမှတ် ၃၂၆ ဇန်နဝါရီ ၂၀၁၇

တာဝန်ခံစာတည်း

မျိုးမြင့်ညိုမိုး

စာတည်း

လင်းနိုင်ဦး

အမှုဆောင် စာတည်း

မသီတာဝမ်းကျောင်း

ရွှေပန်းချီ

ဇော်ဝင်း(ငှက်ပျောသီး)

ဆန်နီညိုမိုး

ဖေညွန့်ဝေ

မုတ်သုံ

မြင့်မောင်ကျော်

မျိုးမြင့်

လှမြင့်ဆွေ

လင်းဝဏ္ဏ

ဝင်းတင့်

မောင်နိုး

စိုးအောင်

အောင်ကျော်

ဖေသစ်တည်

ထွန်းအံ့

စိုးသော်တာ

Win Iszudia

မျက်နှာပုံးစာတပ်

ကျိုလင်း(Studio-K)

ရွှေစာတပ်

ကျိုလင်း(Studio-K)

လင်းနိုင်ဦး

ရွှေဦးဦး-ခိုင်ဇင်ထွန်း၊ မြိုးဦးပိုင်

ရွှေစာစီစဉ်-စိမ်းလဲ့စံ၊ မိုးမိုးမြင့်

စာဖြင့်-ကျော်စိန်ဝင်း

BURMESE
CLASSIC

ရုပ်ရှင်မဂ္ဂဇင်း

အမှတ် ၃၂၆၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၁၇

ဝင်းငြိမ်း စိဉ်တည်းဖြတ်သည်

ရွှေဝတ္ထု

၉၄။ **ရသျှမ်း**

လက်ကုန်စာမျက်နှာ

၁၀၀။ **ခင်မြလင်း**

ကိုးမားပလာတာ

၁၀၆။ **ဒြပ်သီ**

မယုံဘူးလား

ကြိုးဖူးတယ် မောင်

၁၁၂။ **လှဝင်းကြည်**၊ **ချို**

သစ်စိမ်းချိုး

ချိုးသည့်နောက်ဝယ်

၁၃၀။ **စုသီမွန်**

ရင်ခုန်သံ ကြိုးညှိတေး

၁၄၀။ **နေပင်လယ်ပြာ**

ပန်းပင်ဝါ

၁၄၆။ **ရဲရင့်လုံ**၊ **အေး-မန်း**

ဖိနပ် နှစ်ဖက်

၁၅၂။ **လင်းခိုင်**

မိုးနက္ခတ်

၁၀၆။ **မွန်နု**

ရွှေတောင်ကြီး

ပြီလေပြီ

၁၉၂။ **ခန့်ညီမေ**

ကြွေးဟောင်း

၂၀၀။ **မောင်သူတု၊ မြန်မာစာ**

ရွှေတံခါးကြီး ဖွင့်ပါဦး

ရွှေလင်းသား

၁၂။ **ကြာယုဏ္ဍမိုး**

အချစ်ဟု

ဘာသာပြန်ကြမည်

ရွှေမင်းသား၊ ရွှေမင်းသမီး

၄။ **ခင်လေးမြင့်**

ကုကယ်ရာမဲ့ လဲပြီကျခဲ့ဖူးသူ

One Minute Interview

၁၂။ **မန်းသူ**

စန္ဒီမြင့်လွင်၊ ရေဗက္ကဝင်း၊

ဖြိုးလေး၊ ရွှေထူး၊ ငွေတီဦး

ရွှေရုပ်ရှင်

၅၀။ **ဝင်းငြိမ်း**

သက်ဝင် လှုပ်ရှား

လာတော့မယ့် မနုစာရီ

၇၂။ **လင်းခိုင်ဦး**

လူငယ်တွေအတွက်

ရည်ရွယ်ပြီး ရိုက်တဲ့

ဆယ်လီ

ရွှေဝိတာ

၃၆။ **မန်းသူ**

အချစ်သီချင်း

ရေးရတာလွယ်တဲ့

Bobby Soxer

၄၆။ **မန်းသူ**

မြန်မာနိုင်ငံရောက်ခိုက်

We Love အဖွဲ့နဲ့

မွေးနေ့အလှူပွဲ

ဆင်နွှဲတဲ့ အေးချမ်းမေ

လူ့မူဝန်းကျင်

၃၀။ **လင်းခိုင်ဦး**

အားလုံးပျော်ခဲ့ရတဲ့

မင်းဦးနဲ့ ခိုင်ဝေသူတို့ရဲ့

မင်္ဂလာဇာညီခံပွဲ

၄၀။ **မန်းသူ**

ရုပ်ရှင်၊ ဂီတမောင်နှမ

အစုံအလင် ဆင်နွှဲ

Waikလျှံ မင်္ဂလာဇာညီခံပွဲ

၅၂။ **ဝင်းငြိမ်း**

ခုနစ်နှစ်မြောက်

ပြေတီဦးပညာရေး

ဖောင်ဒေးရှင်း

ပူးတွဲပွင့်သစ်

၂၂။ **မန်းသူ**

စိုးသူလို ဘက်စုံအနုပညာရှင်

ဖြစ်ချင်တဲ့ ဟိန်းသန့်ဇေ

၂၆။ **မန်းသူ**

ဖခင် ဖိုးကာ ဖန်တီးလိုက်တဲ့

Logo အသစ် ဖူးဖူးသစ်

နိုင်ငံတကာစာမျက်နှာ

၆၄။ **ရာမြည်**

ရော့ဂီတ၏

ဂန္ထဝင်လက်သစ်

ဘွန်ဂျီနီနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း

ရွှေဝတ္ထုရှည်စ/ဆုံး

နန်းဇကရီရှည် ၁၇၄။

ကြည်ပြာဆိုသော

မိန်းကလေး

နန္ဒာစိုး၊ ဆင်ဖြူကျွန်း၊ ၂၃၄။

မဟာမြိုင်၏ မော်ကွန်းသစ်

ရွှေဝတ္ထုများကို

ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း

သုမောင် ၁၂၄။

ငြိမ်းနိုင်ခဲဘိတော့သည်

ဘာသာပြန်

အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်

ဓမ္မ၊ ဆေး-၂၊ ၂၀၆။

ပင်လယ်နှင့် အဆိပ်

အက်ဆေးအကြောင်း

အက်ဆေး

မောင်ရုဇိမာ ၁၆၂။

၊ ကျောင်းကျန်း၊

ဝေသာလီက ပေးသော

အက်ဆေးတစ်ပုဒ်

ရသစာတမ်း

မင်းချစ်မွန် ၁၆၈။

သူ့ဆံပင် နှင်းဆီပွင့်တွေနဲ့

ရွှေသုတ

မေတ္တာဦး ၇၆။

ကူးဘာခရီး (VII)

ဂျန်းမောင်မောင် ၉၀။

အရောင်များ

အတ္တများ၊ ဘဝများ

မောင်သန်းဆွေ၊ ထားစက်၊ ၁၂၀။

ပါတော်မူနှင့် ပြည်သူ

ရွှေအသစ်

၂၁၈။

၂၂၄။

၂၂၈။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့-

တိုက်(၁၇)၊ အခန်း (၄-၁၁)

၅၂ လမ်း(အောက်ဘလောက်)

ဝိုင်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်

ရန်-လာ-၉၀၁၇၀၁

Email

:nyeinfamily@gmail.com

မျက်နှာဆုံး

မေတ္တာ လက်ဆောင်နှင့်

အတွင်းပုံနှိပ်သူ-

ဦးဉာဏ်လှိုင်(၁၀၀၇၀)

လွှဲစာလုပ်ရုံတိုက်

အမှတ် ၁၁၁

ရွှေတောင်ကြား ၅ လမ်း

၆၃ ရပ်ကွက်

တက်ပုလွန် တောင်အုံ

ရန်ကုန်မြို့

ရွှေထုတ်ဝေသူ -

ဦးဉာဏ်လှိုင်(၁၀၀၇၀)

အမှတ် ၁၃၃ လမ်း ၄၀

ကုန်သည်လမ်းနှင့်

ယောလွယ်လမ်းကြား

ကျောက်တံတားမြို့နယ်

ရန်ကုန်မြို့

ရွှေဖြန့်ချိရေး -

လွှဲစာလုပ်စာသ

အမှတ် ၁၃၃ လမ်း ၄၀

ကုန်သည်လမ်းနှင့်

ယောလွယ်လမ်းကြား

ကျောက်တံတားမြို့နယ်

ရန်ကုန်မြို့

ရန်-လာ-၉၀၁၂၂၀

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း
 မျက်နှာဖုံးအတွက်
 ဒီကြားထဲ
 မလုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။
 တစ်ဖက်က အလုပ်
 တစ်ခုရယ်၊ ခရီးတွေ
 သွားဖြစ်နေတာရယ်ကြောင့်
 ရွှေအမြဲတေအတွက်
 မလုပ်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။
 အခု ဒီလမှာတော့
 မြင့်မြတ်ကို ရွှေအမြဲတေ
 မျက်နှာဖုံးရိုက်ရင်း
 ပြန်လည်လာဖြစ်ပြန်ပါပြီ။
 မြင့်မြတ်က ၂၀၁၇ မှာ
 မင်္ဂလာပွဲ ဆင်နွှဲတော့မှာ
 ဖြစ်တဲ့အတွက်
 သူတို့စုံတွဲကို မျက်နှာဖုံး
 ရိုက်ချင်တယ်လို့
 မြင့်မြတ်ကို
 တောင်းဆိုခဲ့ပါတယ်။
 မြင့်မြတ်က ရိုက်ချင်ပေမဲ့
 သူချစ်သူက အိဒီလိုတွေ
 ရိုက်ရမှာ ရှက်တာကြောင့်
 မရိုက်ဖြစ်ဘဲ မြင့်မြတ်
 တစ်ယောက်တည်းနဲ့ပဲ
 ရိုက်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
 မြင့်မြတ်ကို အယူတော်
 မင်္ဂလာ ဇာတ်ကား
 ရိုက်ကူးရေးအပြီး
 နောက်ရက်မှာ ရိုက်ဖို့
 စီစဉ်ဖြစ်ပေမဲ့ ဓာတ်ပုံ
 ရိုက်တဲ့နေ့မှာ
 Yangon Life အတွက်
 အလုပ်တွေရှိနေတာနဲ့
 ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့ဆီ
 မရောက်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။
 ကိုယ်တိုင်မရောက်ပေမဲ့
 ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးရေးအတွက်
 အကောင်းဆုံးလုပ်ပေးတဲ့
 ဓာတ်ပုံ ကိုလင်း
 (Studio-K)၊ မြင့်မြတ်တို့ကို
 ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါတယ်။
 အင်တာဗျူးအတွက်လည်း

သီးသန့်အချိန်ပေးတဲ့ မြင့်မြတ်ကို ကျေးဇူးအထူးပါ။ မြင့်မြတ်ကို
 အကယ်ဒမီ တစ်ပြေးထားတဲ့ ခိုး၊ ဆိုး၊ လူ၊ နှိုက် အပါအဝင်
 အခြား အကြောင်းအရာများကို မေးမြန်းဖြစ်တာများကတော့...
 လောလောဆယ် ရုံတင်ပြီးထားတဲ့ ကားတွေထဲမှာ
 ခိုး၊ ဆိုး၊ လူ၊ နှိုက် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကို ကြည့်ပြီးတဲ့သူ
 တော်တော်များများက ကြိုက်ကြတယ်။ မြင့်မြတ်ကရော
 အဲဒီကားအတွက် မျှော်လင့်ချက် ဘယ်လိုရှိလဲ။

ကုကယ်ရာမုံ

လဲပြုကျခဲ့ဖူးသူ

ခင်လေးမြင့်
 ဓာတ်ပုံ - ကိုလင်း (Studio-K)

မျှော်လင့်ချက် ဆိုတာ ကတော့ ကျွန်တော့်ဘက်က နေ အကောင်းဆုံး တတ်နိုင် သလောက် ကြိုးစားခဲ့တာပါ ပဲ။ မျှော်လင့်ချက်ရယ်လို့ ထားတော့ မထားပါဘူး။ အကယ်ဒမီ ရခြင်း၊ မရခြင်း ကလည်း ကံပေါ်မူတည်ပါ တယ်။

နိုး၊ ဆိုး၊ လု၊ နှိုက် ဇာတ်ကားကို ရိုက်ကူးချိန်မှာ တော့ ကြိုးစားမှု ရှိခဲ့ရတာ ပရိသတ်ဆီက တုံ့ပြန်မှု ရရှိ တဲ့အခါ မြင့်မြတ်စိတ်ထဲ ဘယ်လိုများ ခံစားရလဲ။

အရမ်းဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါ ကိုယ်တွေ့အဖွဲ့လိုက်စည်း ပြီး တက်ညီလက်ညီနဲ့ ကြိုး စားထားတာ။ အဲဒီအတွက် အောင်မြင်တယ်ဆိုတော့ ဘာပဲ ပြောပြော ကိုယ်ကြိုးစားထား တာလေး အရာထင်တယ်ဆို တော့ အရမ်းဝမ်းသာတယ်။ အားရ ကျေနပ်တယ်။

အဲဒီ ဇာတ် ကားမှာ မြင့်မြတ်ကိုယ်တိုင် စိတ် မကျေနပ်တာ၊ မကြိုက်တာ မျိုး ရှိဦးမလား။

အဲဒီမှာ ထွေထွေထူးထူး တစ်ဆင်းနံ့မှ မရှိပါဘူး။ Perfect ဖြစ်တာပေါ့။ ကျွန် တော်ကတော့ ကြိုက်တယ်။

မြင့်မြတ် ရိုက်ထားပြီး တဲ့ ဇာတ်ကားတွေထဲက အားရ ကျေနပ်တယ်ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကားတွေက ဘယ် ဇာတ်ကားတွေ ဖြစ်မလဲ။

ရိုက်ထားပြီးတဲ့ ဇာတ် ကားတွေထဲကဆိုရင် မှော် ကျောက်စာ၊ ကျောမှာဂဠုန် ရင်မှာနဂါး၊ ကိုဝိုင်း ရိုက်တဲ့ ခရေ။ အဲဒီကားတွေက တော် တော်လေး ကျေနပ်တယ်။

အဲဒီဇာတ်ကားတွေကို ကြည့်မယ်ဆိုရင် ဇာတ်ကောင်တွေ ကွဲထွက်သွားတာ ရှိဦးမလား။

ကွဲတယ်၊ မတူဘူး။ ကျောမှာဂဠုန်၊ ရင်မှာနဂါး ဇာတ် ကားက လုံးဝ ဒရာမာစစ်စစ်။ နယ်မြို့လေးကို အခြေခံပြီး ရိုက် ထားတဲ့ သင်္ချိုင်းကုန်းမှာပဲ ကြီးလာတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် ပုံစံ။ ခရေက Romance, Drama, မှော်ကျောက်စာက ရာဇဝင် လည်းပါတယ်။ ဒီဘက်ခေတ်လည်း ပါတယ်။ နိုး၊ ဆိုး၊ လု၊ နှိုက်ကတော့ ဒီဘက်ခေတ်။ မတူကြဘူး။ ကျွန်တော် အခုပြောတဲ့ ဇာတ်ကားတွေက တကယ်ကို အားရပြီး အရမ်းကို စိတ်ကြိုက် ဖြစ်တဲ့ ဇာတ်ကားတွေပါ။

ရိုက်ထားတာ အားရ တယ်ဆိုတာတွေက ဇာတ် ကောင်စရိုက် အပေါ်လား၊ ဇာတ်လမ်းအပေါ်လား။

နှစ်ခုစလုံးပေါ့။ ဒီ Character တစ်ခု ပီပြင်မှ ဇာတ်ကားကောင်းမှာလေ။ တစ်ကားလုံးအတွက်လည်း အားရစာရယ်။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းအတွက် လည်း ကိုယ့်ဘာသာ လုပ် ထားတာ ကိုယ်သိတယ်။ အားရတယ်။

နိုး၊ ဆိုး၊ လု၊ နှိုက် ရိုက် တော့ ဒါရိုက်တာ စတီးလ်နဲ့ မြင့်မြတ်တို့ ပထမဆုံး ဆုံကြ တာဆိုတော့ သူ့အပေါ် ယုံ ကြည်မှု ဘယ်လောက်ထိ ရှိ ခဲ့လဲ။

ယုံကြည်မှု ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စပြီး လက်တွဲ တယ်ဆိုကတည်းက ယုံကြည် မှုရှိလို့ လက်တွဲတာ။

အဲဒီကား စရိုက်တော့ ပရိသတ်ကြားထဲ လှုပ်လှုပ်ခတ် ခတ် ရှိမယ်လို့ ထင်ခဲ့သေးလား။

အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဒီလောက်အတိုင်းအတာထိ ဖြစ် လာမယ်လို့ မမျှော်မှန်းရတာ။ ကျွန်တော်တို့ ရိုက်တဲ့အချိန်မှာ လည်း ဒီကားကောင်းတယ်လို့ သိတယ်။ Edit လုပ်ဖြစ်တဲ့ အချိန်၊ ပြန်ကြည့်တဲ့ အချိန်မှာလည်း အရမ်းကြိုက်တယ်။ ဒါပေ မဲ့ အဲဒီလောက် ပရိသတ် အားပေးမယ်လို့ မမျှော်လင့်ရဘူးပေါ့။

နိုး၊ ဆိုး၊ လု၊ နှိုက်နဲ့ အကယ်ဒမီရရင် အမှတ်တရ ပိုဖြစ်မလား။ တခြားဇာတ်ကားနဲ့ရမယ်ဆိုရင်ရော...

အဓိကကတော့ ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်ကားနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်

အကုန်လုံး အမှတ်တရချည်း ပါပဲ။

အနုပညာသက်တမ်း ၁၀ နှစ်ကျော်မှာ ပရိသတ်တွေ ရဲ့ အသိအမှတ်ပြုမှုနဲ့အတူ အကယ်ဒမီဆိုတာနဲ့လည်း နီးစပ်နေတော့ ရင်းနှီးခဲ့ရတာ တွေအတွက် တန်တယ်လို့ ပြောလို့ရမလား။

ရလားတဲ့ အခြေအနေကို ကျေနပ်ရမှာပေါ့။ ကိုယ် ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ ကိုယ်လုပ်ခဲ့ တဲ့ အလုပ်တွေက တစ်ချိန် ကိုယ့်ကို အရာထင်မှာပဲလေ။ အဲဒီအတွက်ကတော့ မကျေ နပ်စရာ မရှိပါဘူး။

မြင့်မြတ်မှာ အခက်အခဲ တချို့တွေ ရှိခဲ့တယ်နော်။ အသည်းရောဂါ ဖြစ်နေလို့ သေတော့မယ်၊ ကားရိုက် လည်းမရှိ၊ ထုတ်လုပ်ရေးနဲ့ လည်း စာချုပ် မလုပ်တော့တဲ့ အချိန် အခက်အခဲတွေ စုဖြူ

လာတယ်လို့ ပြောလို့ရမလား။

အဲဒီအချိန်က သေချာ တာပေါ့။ အခုအချိန်ကျမှ ကျွန်တော် ပြန်သုံးသပ်တာ ပေါ့။ ကျွန်တော် လဲပြီတဲ့ အချိန်၊ တကယ့်ကို ကူကယ် ရာခဲ့ပေါ့။ အဲဒီလိုမျိုးပဲ ပြောရ မယ်။ အဲဒီလောက်ထိကို လဲ ပြီးခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဓိက၊ က စိတ်ဓာတ်ကြုံနိုင်ဖို့နဲ့ သည်းခံစိတ်ရှိဖို့၊ စိတ်ဓာတ် တည်ငြိမ်ဖို့ အဲဒါတွေနဲ့ ကျော် ဖြတ်ခဲ့ရတာပါ။ အဲဒီအခြေ အနေ အခက်အခဲတွေက ပြော ပြဖို့ခက်ပါတယ်။ ကိုယ်တိုင် ကြံမှပဲ သိမယ့်သဘောရှိတယ်။ တော်တော်လေးတော့ ခက်ခဲ ပါတယ်။

မြင့်မြတ် အခုရိုက်နေ တာ Original Gangstar 3 နော်။ ပြောရရင် ၃ အထိ ဆက်ရိုက်ဖြစ်တာက ဇာတ် လမ်း ကောင်းလို့လား။ ဘာ ကြောင့်လဲ။

အဓိက၊ကတော့ ဇာတ် လမ်းပေါ့။ ဇာတ်လမ်းရော Character ရော ကောင်းပါ တယ်။ Gangstar-1 မှာတုန်း က အရမ်းပေါက်ခဲ့တယ်။ (၂) ကတော့ ရုံမတင်ရသေးဘူး။ ဇာတ်လမ်းကောင်းတယ်ဆို တာ Entertainment သီးသန့် ပေါ့။ ဒီကားက အက်ရှင်ဆို တော့လေ။

Gangstar-3 မှာ ဒါ ရိုက်တာ ပြောင်းသွားတယ် နော်။ အဲဒီအခါကျတော့ ရှေ့ မှာ ရိုက်ထားတာတွေ ပြောင်း လဲမှု ဘယ်လိုရှိမလဲ။

ရသတစ် မျိုးတော့ ထွက်မှာပါ။ ဒီဇာတ်ကားက (၂)နဲ့အဆက်။ အဆက်ဆိုပေ မဲ့ တစ်တွဲတည်းလို ဖြစ်နေ တယ်။ (၂)ရဲ့ Character နဲ့ တော့ ပြောင်းလဲလို့ မရဘူး။ တစ်ဆက်တည်းတော့ သွားရ မှာ။ ခိုး၊ ဆိုး၊ လူ၊ နှိုက် မှာ ကျတော့ နေချင်သလိုနော်။ ဖရို ဖရို၊ ထိုင်ချင်သလိုထိုင်၊ အဲ့ လိုပုံစံမျိုး။ နည်းနည်းပိုက်ဆံ ချို့တဲ့တယ်။ အခု ဒီကားမှာ အကြမ်းဖက် Action ချည်းပဲ။

မြို့ပြောရရင် လူဆိုး တစ်ယောက်ပုံစံတွေပေါ့နော်။ အဲဒီတော့ ပရိသတ်အမြင်ထဲ မှာ ကွဲထွက်သွားအောင်၊ ပြောင်းလဲသွားအောင် ဘယ် လို လုပ်ရလဲ။

အဓိက၊ကတော့ ဇာတ် ပါ။ ဇာတ်မတူတဲ့အပေါ်မှာ Character ကတော့ ကွဲသွား ပါတယ်။

ဇာတ်ကောင်စရိုက် ကြမ်းကြမ်း ရိုက်ရမယ့်ကား ရှိသေးလား။

ရိုက်ရမယ့်ဟာ ရှိသေးတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒရာမာနဲ့တော့ ရောထားတယ်။ ကိုဆာမိ (စတီးလ်)ရိုက်မှာ။

ကိုစတီးလ်နဲ့ တော်တော် လေး တွဲမိတယ်နော်။

ဟုတ်တယ်။ ကိုဆာမိနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကစပ်တယ်ပေါ့။

ခိုး၊ ဆိုး၊ လူ၊ နှိုက်က စ၊ကြတာနော်။ ကောကျီး ကန်း ဆက်ရိုက်ဖြစ်ကြတာ ဆိုတော့ နှစ်ကားက ဘယ်လို ဆက်စပ်မှု ရှိမလဲ။

ခိုး၊ ဆိုး၊ လူ၊ နှိုက် ရဲ့ အဆက်ဖြစ်ပေမဲ့ တစ်စက်မှ ကို မတူတာ၊ ဇာတ်ရောပေါ့။ နောက်ထပ် တစ်ဇာတ်ကို ခွဲ ထွက်သွားတာ။

ဇာတ်လမ်း အဆက် တွေသွားတာနဲ့ ဇာတ်လမ်း တစ်ခုချင်းစီ ဘယ်လို ရိုက်ရ တာကို ပိုကြိုက်လဲ။

ကျွန်တော်ကတော့ တစ် ဇာတ်ချင်းစီ သွားရတာကို ပို ကောင်းတယ်လို့ မြင်တယ်။ စီးရီး အရမ်းရှည်ရင် မကောင်း ဘူး ထင်တယ်။ ဒါက ကျွန် တော့် အမြင်ပါ။

Gangstar တောင် (၃) အထိ ရောက်နေပြီ။ ဘယ်လို ကြောင့် ဆက်ရိုက်ဖြစ်တာလဲ။ ကြိုက်လို့လား၊ အားနာလို့ လား။

အားနာလို့ မဟုတ်ပါ ဘူး။ ဇာတ်လမ်းကို ကကယ် ကြိုက်လို့ပါ။ (၁)၊ (၂)၊ (၃) ဆိုပေမဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေက မတူဘူး။ အဲဒီလို (၁)မှာဆို ရင် မိဘမဲ့ကျောင်းကနေ ထွက်ပြေးလာတဲ့ ချာတိတ် သုံးယောက်၊ ဒရာမာဘက်

တောင် ရောက်သေးတယ်။
 (၂)ကျတော့ အက်ရှင်။ (၃)
 ကျတော့ ဆိုးသွမ်းပြီး လူမိုက်
 နေတဲ့ ဇာတ်မျိုး မဟုတ်တော့
 ဘူး။ Missတွေကို လာကယ်
 တာ။ ဟိုတယ်ကို ပြန်ပေးဆွဲ
 ထားတာ။ အဆက်တော့
 အဆက်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဇာတ်
 လမ်းက လုံးဝ မတူဘူး။

(၄)လောက်ထိ ရိုက်
 မယ်ဆိုရင်ရော မြင့်မြတ်
 စဉ်းစားတော့မလား။

အဓိကကတော့ ပုံစံတူ
 လာရင် စဉ်းစားရတော့မှာ
 ပေါ့။ အခုတောင် (၄)အတွက်
 စဉ်းစားထားတာ ရှိတယ်။
 ဇာတ်လမ်းကမတူဘူး။ ဆက်
 လုပ်ဖို့ ရှိတယ်။

ကာရိုက်ဖို့တွေ စီစဉ်နေ
 တာ ၂၀၁၆ ခုနှစ် ကုန်တော့
 မယ်။ ၂၀၁၇ မှာ မြင့်မြတ်
 အတွက် အကယ်ဒမီလည်း

မှန်းနေကြတော့ စုတ်ရော၊
 လာဘ်ရောင်မယ်နဲ့ တူတယ်
 နော်။

စုတ်ဝင်ဖို့ကတော့ သေ
 ချာပါတယ်။ လာဘ်ကတော့
 မပြောတတ်သေးဘူး။

၂၀၁၇က မြင့်မြတ်
 အတွက် အပြောင်းအလဲက
 ဘာတွေများ ဖြစ်လာမလဲ။

အဓိကကတော့ သေ
 ချာတာက အိမ်ထောင်ကျသွား
 မှာပေါ့။ အနုပညာအတွက်
 လှုပ်ရှားမှုတွေမှာ ၂၀၁၇
 အတွက်စီထားတဲ့ ဇာတ်ကား
 တွေအတွက်၊ ဇာတ်လမ်းတွေ
 ကလည်း ကိုယ်တကယ်ကြိုက်
 တဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ၊ ဇာတ်
 တွေ ဆိုတော့ ပိုကြီးစားသွား
 ရမယ်။

၂၀၁၇ မှာ အိမ်ထောင်
 ပြုဖို့ ဘယ်လိုကြောင့် ဆုံး
 ဖြတ်လိုက်တာလဲ။

ကျွန်တော့် အသက်
 အရွယ် အပိုင်းအခြားက
 လည်း ၃၀ ကျော်လာပြီ။
 အိမ်ထောင်ပြုရမယ့်အရွယ်
 ရောက်ပြီ။ ကျွန်တော့်
 ကောင်မလေးနဲ့ တွဲလာတာ
 လည်း ၅ နှစ်လောက်ရှိပြီ။
 အဲဒါလည်း ပါတယ်။ သူ့ကို
 ချစ်တာကြောင့်လည်း ပါ၊ ပါ
 တယ်။

အိမ်ထောင်ပြုပြီးရင်
 အနုပညာအလုပ် ဆက်လုပ်ဖို့
 ရော...

ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော့်
 ကောင်မလေးက နားလည်မှု
 အပြည့်အဝ ပေးတယ်။ ဒီ
 အလုပ်ကိုလည်း နားလည်မှု
 ပေးတယ်။ အဲဒီအတွက်
 ကျွန်တော် စိုးရိမ်စရာ မရှိ
 ဘူး။

ပရိသတ်ဆီက တုံ့ပြန်မှု
 အတွက်ရော အဆိုးဖြစ်မှာ

ကြောက်သေးလား။

ကျွန်တော့် ပရိသတ်က လူငယ်မိန်းကလေး နည်းတယ်။ အဓိက, က ယောက်ျားလေး ပရိသတ်များတော့ သိပ် မကြောက်ဘူး။

ချစ်သူကို ဘဝလက်တွဲ ဖော်အဖြစ် ရွေးခဲ့တာ ဘယ်လို အချက်တွေကြောင့်လဲ။

အဲဒီလို အချက်အလက် တွေရယ်ကြောင့် မဟုတ်ပါ

ဘူး။ အဓိက, က ချစ်လို့ပါ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်အပေါ် လည်း နားလည်မှု အရမ်း ပေးနိုင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ပါ။

အချစ်တစ်ခုတည်းက ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေး ချယ်နိုင်တယ်ပေါ့။

အဓိက, ကတော့ ချစ်ရုံနဲ့ မပြီးဘူး။ အိမ်ထောင်တစ်ခု သာယာဖို့ဆိုတာ နားလည်မှု ရှိဖို့လိုတယ်။ ကျွန်တော့်ကို အပြည့်အဝ နားလည်မှုပေး တယ်။ အဓိက, က အဲဒါ ကြောင့်ပါ။

မင်္ဂလာပွဲကို ပရိသတ် ရော၊ မြင့်မြတ်အတွက်ရော၊ ချစ်သူအတွက်ရော အမှတ် တရဖြစ်ဖို့ ဘယ်လို စီစဉ်ထား သေးလဲ။

We Love အဖွဲ့က ကျွန် တော့်ပရိသတ်တွေကို ကျွန် တော့်မင်္ဂလာပွဲဖိတ်ဖို့ စီစဉ် ထားပါတယ်။ ကျွန်တော့် ပရိသတ်ရှေ့မှာ တရားဝင် လုပ်တဲ့သဘော။ ကျွန်တော့် ပရိသတ် တွေကလည်း တောင်းဆိုထားတော့ စီစဉ် ထားတာပါ။

၂၀၁၇ ခုနှစ်မှာ အပြောင်းအလဲတွေ ရှိလာနိုင် မယ့် မြင့်မြတ်နဲ့ မေးမြန်းမှုကို ကျေနပ်နိုင်ပါစေ။ ရွှေအမြူ တေ မဂ္ဂဇင်းအတွက် အချိန် ပေး ရိုက်ကူးပေးတဲ့ မြင့်မြတ်၊ ဓာတ်ပုံ ကိုလင်း (Studio-K) တို့ကို ကျေးဇူးအထူး တင်ရှိ ပါတယ်။ ၂၀၁၇ မှာ မြင့်မြတ် ရဲ့ နာမည်ရှေ့ စာလုံးလေးလုံး ထပ်ပေါင်းထည့်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

 ခင်လေးမြင့်

အကောင်းဆုံးပန်တီးမျှတော့
Queen
မနိုးချ

Queen တေးစီးရီး

အတွက် ရိုက်ကူးရေးများ ပြုလုပ်နေပြီး ၂၀၁၇ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလတွင် ဖြန့်ချိနိုင်ရန် ကြိုးစား စီစဉ်နေသည့် စန္ဒီမြင့်လွင် နှင့် ယခုရက်ပိုင်းကျင်းပသည့် အနုပညာပွဲများတွင် တွေ့ဆုံ ဖြစ်နေသည်။ Hip Hop 'Queen' ဖန်တီးမှုနှင့် Rapper စန္ဒီမြင့်လွင် အကြောင်းများ ပြောဖြစ်ခဲ့ရာတွင်...

Queen ကို ဘယ်လို ထူးခြားမှု၊ ဆန်းသစ်မှုတွေနဲ့ ရိုက်ကူးနေလဲ။ ဘယ်အခြေအနေထိ ရောက်ပြီလဲ။

အကုန်လုံးကို တော်တော်များများတော့ ပြီးနေပါပြီ။ ဒီ ၂၀၁၇ ခုနှစ် First Week လောက်ကိုထွက်ဖြစ်မယ်။ အခွေထဲမှာ Hit အဖြစ် ဆုံးက နှိုက်မှာပဲတို့၊ စနိုက်ကြော် သီချင်းပေါ့နော်။ အဲဒီသီချင်းကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ရိုက်ထားတယ်။ အားလုံးကို အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင်တော့လုပ်ထားပါတယ်။

ဒီးဒီးက ယောက်ျားလေးဆန်ဆန် ပိုဝတ်လေ့ရှိတယ်။ အခွေထဲမှာကျတော့ ကိုယ်နဲ့လိုက်ဖက်တာအပြင် အမြင်ဆန်းအောင် လုပ်ပြရသေးလား။ ဒီဇိုင်းနာသုံးထားသေးလား။

ကိုယ်နဲ့လိုက်ဖက်တာတွေရော၊ အမြင်ဆန်းတာတွေရော၊ ဒီဇိုင်းနာတွေနဲ့ရော အားလုံးနဲ့ စီစဉ်ပြီးတော့ တိုင်ပင်ပြီးတော့ကြိုးစားထားပါတယ်။

ဘယ်ဒီဇိုင်းနာတွေပါလဲ။

မစန္ဒာအောင် ပါတယ်။ မပဲ့ ပါတယ်။

သီချင်းတွေ၊ ဂီတတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် အခုနောက်ပိုင်း

One Minute Interview

ကြံရာဆုံရာ တစ်မိနစ်တာ

မှာ ဘယ်လိုခံစားမှုပြောင်းလားလဲ။ ခေတ်အပြောင်းမှာ အဆိုတော်တစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားမှုပိုညာဉ်ကရောပြောင်းသွားလား။

အင်းပေါ့နော်။ အသက်အရွယ်အလိုက်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့လည်း ကိုယ်ဆိုနေကျပုံစံကိုတော့ အများကြီး ပြောင်းလို့ မရဘူးလေ။ ခုဆိုရင် သမီး ဒီ Queen Album ထဲမှာ Bonus တစ်ပုဒ်ထည့်ဖြစ်တယ်။ ပရိသတ်တွေကို အားပေးတဲ့ သီချင်းလေးပေါ့။ အဲဒီလို သီချင်းမျိုးတွေ ထပ်ထည့်ဖြစ်တယ်။ အဲဒါက သမီး ကလီယို ပါတော့ တေးစီးရီးကတည်းက ထည့်ဖြစ်တာပါ။ ကို Ar-T နဲ့ ဆိုထားတဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး သီချင်းလို့မျိုးပေါ့။ အဲဒီလိုမျိုး တွေ အရမ်း ဆိုချင်လာတယ်။ ဆိုလည်း ဆိုဖြစ်တယ်။

မိန်းကလေး Hip Hop အဆိုရှင်ဘဝကို ဘာလို့ လက်ခံခဲ့တာလဲ။ ခုနောက်ပိုင်းရော Hip Hop သီချင်းတွေအပေါ် ခံစားမှု ပြောင်းလဲသွားသေးလား။

မပြောင်းလဲပါဘူး။ သမီး အရင်အတိုင်းပါပဲ။

သမီးက Music ကို ချစ်ကိုချစ်တာလေ။ ကြိုက်ကိုကြိုက်တာ။ အရင်အတိုင်းပဲ ကြိုက်လည်းကြိုက်တယ်။ ဘယ်သီချင်းကိုမဆို ဆိုချင်တယ်။

ဒီးဒီးတို့တုန်းက ဒီဂီတက နည်းနည်း

ရုန်းကန်ရတယ်။

အခုကျတော့ အသစ်တွေ များလာတယ်။

ဒီနေ့ လူငယ်

Hip Hop ဂီတအပေါ်

ခံစားမှုကရော...

ကောင်းပါတယ်။

ကျေနပ်ပါတယ်။

Music တွေကတော့

တစ်နှစ်နဲ့တစ်နှစ် မတူဘူး

ပေါ့နော်။ အကုန်လုံးက

ပြောင်းလဲကြတယ်။

ကြိုက်ပါတယ်။

စန္ဒီမြင့်လွင်၏

Queen ကို

ဒါရိုက်တာ ရဲမြင့်သူ၊

မောင်မောင်သာမြင့်၊

ထူးပိုင်၊ ဇော်ဦး၊

ကိုစမန် (Dream Box)،

မောရဏီနှင့်

လူငယ်ဒါရိုက်တာ

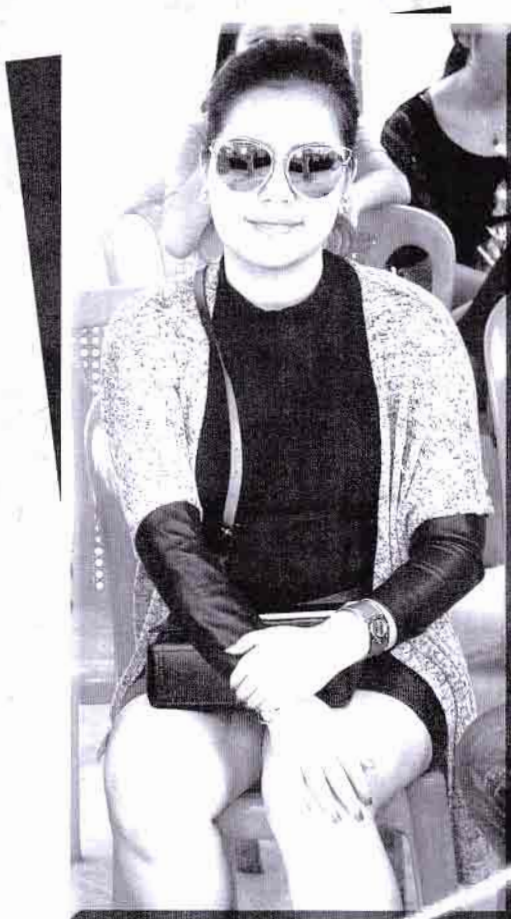
များစွာက ရိုက်ကူး

ပေးထားသည်ဟု

သိရသည်။

■

မန်းသူ

အနုပညာအသစ်တွေနဲ့ ပြန်လာမယ်
ဟော့ဟော့
မနိုးသူ

One Minute Interview

ကြိုရာဆုံရာ တစ်မိနစ်တာ

ရုပ်သံလိုင်းများ၊
Channel များတွင်
အဆိုပြိုင်ပွဲများက
ပုံစံမျိုးစုံနှင့်
နေရာယူထားကြပြီး
ထိုပြိုင်ပွဲများတွင်လည်း
နာမည်ကျော်
ဂီတပညာရှင်၊
အနုပညာရှင်၊
တေးရေးဆရာများက
တတ်စွမ်းသည့်ဘက်မှ
ဒိုင်လူကြီးများအဖြစ်
တာဝန်ယူကာ
စွမ်းရည်များကို အကဲဖြတ်
ပေးနေသည်။ တေးသံရှင်
ရေဗက္ကဝင်းကိုလည်း
ဒိုင်လူကြီးအဖြစ်
တွေ့လာရသည်။ ထို့ပြင်
အခွေအတွက်ကျနေသည့်
ရေဗက္ကဝင်းက တေးစီးရီး
၃ ခွေအတွက် ပြင်ဆင်
စီစဉ်နေသည့်ဆိုသောအခါ...
ညီမကို ဒိုင်လူကြီးအနေနဲ့
အိပ်မက်ဆရာ
အဆိုပြိုင်ပွဲမှာရော၊
Talent ပြိုင်ပွဲမှာရော
တွေ့ရတယ်။
အဲဒီကတစ်ဆင့်
ဘာတွေ သင်ယူ
လေ့လာခွင့်ရခဲ့လဲ။
ကိုယ့်အတွက်
အသစ်တွေရော
ထပ်လုပ်ဖို့ ရှိလား။
ဒိုင်လုပ်ရတာက
ဗက္ကအတွက် အများကြီး
ကောင်းပါတယ်။
ဘာလို့လဲဆိုတော့
ပြိုင်ပွဲဝင်တွေကို
ကြည့်ပြီးတော့မှ
ကိုယ်လည်း ဘာတွေ
ပြင်ဆင်ရမလဲဆိုတာ
သိလာတယ်။ ကိုယ့်မှာ
ဘာအားနည်းချက်ရှိလဲ။

သူ့မှာ ဘာအားသာချက်ရှိလဲ ကိုယ်လေ့လာလို့ရတယ်။ ပြီးတော့
အပြန်အလှန် အကျိုးရှိတဲ့ အလုပ်လို့ထင်တယ်။ ဗက္ကတို့က
ဒိုင်လုပ်တဲ့ ခုံမှာ ထိုင်နေပေမဲ့ သူများကို အကဲဖြတ်တယ်
ဆိုတာထက်ကို ဗက္ကတို့ သိသလောက်လေး မျှဝေပေးမယ်။
သူတို့ဆီက ဗက္ကတို့ မသိတဲ့အရာကို သင်ယူမယ်ပေါ့။ အဲဒီလို
သဘောမျိုးနဲ့ လုပ်တာဖြစ်တဲ့အတွက် ဒိုင်လုပ်တာလည်း ဗက္က
အတွက် အရမ်းကောင်းတဲ့ သင်ယူမှုဖြစ်တယ်။

ပြီးတော့ ဒီကြားထဲမှာလည်း ဗက္က Singleအခွေ တစ်ခွေ
ပြန်လုပ်နေပါတယ်။ ပြီးတော့ ဓမ္မတေးသီချင်းတစ်ခွေ ရှိမယ်။
ကချင်တိုင်းရင်းသား သီချင်းခွေ တစ်ခွေလည်း ရှိပါတယ်။

ဂီတလှုပ်ရှားမှုနဲ့ပတ်သက်လို့ ဗက္က နည်းနည်း အလှမ်း
ကွာသွားတော့ အခု အသစ်အနေနဲ့ ပြန်လာမယ့် ရေဗက္ကဝင်းရဲ့
ဂီတကရော ဘယ်လိုအသစ်အနေနဲ့ ပြန်လာမလဲ။

ဟုတ်ကဲ့၊ ဗက္က အရင်တုန်းက ဆိုခဲ့ဖူးတဲ့ သီချင်း ပုံစံတော့
တစ်ပုဒ်မှ မပါဘူး။ ဒီအခွေမှာ အသစ်အနေနဲ့ ဗက္ကချပြနိုင်ဖို့
ကြိုးစားနေပါတယ်။

အဲဒီအသစ်ဆိုတဲ့ အမျိုးအစားတွေက...။

အခုခေတ်စားနေတဲ့ ပုံစံမျိုးပေါ့နော်။ ကိုချမ်းအေးဝင်းတို့၊
ကိုမျိုးဇော်တို့က တီးထားပေးတာပါ။ ပုံစံကိုတော့ ထွက်လာမှပဲ
နားထောင် ကြည့်ပါလို့ ပြောချင်ပါတယ်။ ကိုယ်ပြန်ဝင်မှတော့
အသစ်တွေနဲ့ ပြန်ဝင်ချင်ပါတယ်။

တစ်ကိုယ်တော်ဆိုတဲ့ နေရာမှာ အခုနောက်ပိုင်း ဈေးကွက်
စီးပွားရေးအရ Mini Album တွေလည်း ဖြစ်လာကြတယ်။
၃,၄ ပုဒ်နဲ့ ပေါ့။ ဗက္ကကရော အပြည့် ပေးမှာလား။

ဗက္ကကတော့လေ တစ်ကိုယ်တော်အခွေတစ်ခါမှ မထွက်ရ
သေးတဲ့အတွက် တစ်ကိုယ်တော်ခွေပဲ ထွက်လိုက်ချင်တာပေါ့
နော်။ ၁၀ ပုဒ်လောက်နဲ့ ထွက်ဖို့ စဉ်းစားထားပါတယ်။

ပျောက်နေတဲ့ ကာလမှာ အများဆုံး ဘာတွေလုပ် ဖြစ်ခဲ့
တာလဲ။

ဗက္က သီချင်းမဆိုဖြစ်တာ ၆ နှစ်လောက် ရှိသွားပြီ။
အဲဒီအတောအတွင်းမှာ ဗက္က MBAတက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့
ဗက္က အိမ်ထောင်ကျတယ်။ ဒီတော့ အမျိုးသားနဲ့လည်း စီးပွား
ရေးလုပ်ဖြစ်တယ်ပေါ့။

ဒါဆို အခု ဗက္က အိမ်ထောင်သည်ဆိုပေမဲ့ လန်းနေ
သေးတယ်။ လူငယ်ပဲဆိုတော့ အချစ်သီချင်းတွေပဲ ဆိုမှာလား။
သီချင်းရွေးချယ်မှု ကွာသွားလား။

သီချင်းရွေးချယ်မှုက မကွာပါဘူး။ ဘာလို့ဆိုတော့

အနုပညာဟာ
ဘယ်တော့မှမအိုဘူးလို့
ဗက္ကက ခံယူတယ်
(ရယ်လျက်)။ ဒါကြောင့်
နားထောင်တဲ့ ပရိသတ်က
လည်း အသက်အရွယ်မရွေး
အနုပညာကိုခံစားကြတယ်။
ဗက္ကက ဒါကြောင့် ကိုယ့်
အသက်အရွယ်နဲ့ လိုက်ဆုံး
ဖြတ်ထားတဲ့အနုပညာတော့
မဟုတ်ပါဘူး။ အနုပညာက
တော့ အမြဲတမ်းနုပျိုဆဲပါပဲ။

Single အတွက်

Title ပေးပြီးပြီလား။

ဟုတ်ကဲ့၊ ပေးပြီးပါပြီ။

One in the Million ပါ။

One in the Million

ပေးဖြစ်တာက...။

အဲဒါက Ar-T ရေးပေးတဲ့
သီချင်းလေးပါ။

သီချင်းစာသားတွေရော၊

နာမည်လေးရောကို
သဘောကျလို့

Title အနေနဲ့

တင်လိုက်တာပါ။

ပြီးတော့ Ar-T နဲ့

တွဲဆိုထားတာပါ။

ရေဗက္ကဝင်းက

အနုပညာလှုပ်ရှားမှုများ

မလုပ်ဖြစ်တော့၍

မိမိကိုမှေမသွားကြပါနှင့်၊

မိမိ၏တစ်ကိုယ်တော်

အခွေနှင့်

ပြန်လာခဲ့ပါမည်

ဟုလည်း

ပြောခဲ့ပါသည်။

■ မန်းသူ

One Minute Interview

ကြံရာဆုံရာ တစ်မိနစ်တာ

အောင်မြင်သည့် Snare ဂီတအဖွဲ့ကို ပူးပေါင်းတည်ထောင်ထားသည့် နေဝင်းနှင့် ဖြိုးလေး(ဘကြီးဖြိုး)တို့က ဖန်တီးထားသည့် ဂီတအနုပညာများသာ အောင်မြင်နေသည် မဟုတ်ဘဲ ချဲ့ထွင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွင်လည်း နှစ်ဦးစလုံး အောင်မြင်နေသည်။ နေဝင်းနှင့် ဖြိုးလေးတို့ နှစ်ဦးစလုံး၏ စီးပွားရေးကလည်း Fashion ပိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ နေဝင်း၏ OMG Fashion Shop က အောင်မြင်သလို၊ ဖြိုးလေး၏ Genius Fashion Shop ကလည်း အောင်မြင်သည်။ အနုပညာနှင့် စီးပွားရေး ဟန်ချက်ညီလှုပ်ရှားနေသည့် ဖြိုးလေးနှင့် One Minute တွေ့ဆုံမှုမှာ...

ဂီတမှာ အောင်မြင်အောင် လုပ်ရသလို စီးပွားရေးမှာလည်း အောင်မြင်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ဆောင်ရလဲ။

ကျွန်တော်တို့ ကြိုက်တဲ့ ဒီဇိုင်းတွေ လုပ်ရတယ်။ ဈေးကွက်ကို ကြည့်ရတယ်။ ပြီးတော့ ဒေါ်လာဈေး အတက်အကျတွေ ကြည့်ရတယ်။

အနုပညာနဲ့ စီးပွားရေးကို ဘယ်လို အကန့်တွေ ခွဲထားလဲ။

ဘယ်လို အကန့်တွေ ခွဲထားလဲဆိုတော့ စီးပွားရေးမှာဆို ကျွန်တော်က ဒီဇိုင်းပိုင်းတွေ လုပ်တယ်။ မှာတဲ့ Production ပိုင်းတွေလုပ်တယ်။ ဆိုင်တွေမှာ တကယ် Run ပေးနေတာကတော့ မန်နေဂျာတွေ ရှိတယ်။ ကျွမ်းကျင်သူတွေ ရှိတယ်။ ပိုင်းကူညီတဲ့

Business Partner တွေရှိတယ်။ ဒီတော့ အရမ်းကြီးတော့ အားမစိုက်ရဘူး။ အခု စီးပွားဖြစ်ပြီးမှတော့ အားမစိုက်ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ မအောင်မြင်ခင်တုန်းကတော့ အသားကုန်လုပ်ခဲ့ရတယ်။ အခုတော့ သူနေရာနဲ့သူ အလုပ်တွေ ခွဲဝေထားတော့ လစ်ဟင်းတဲ့ နေရာတွေ သိပ်မရှိတော့ဘူးပေါ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က အိမ်မှာနေရင် စတူဒီယိုမှာ အသံသွင်းတယ်။ သီချင်းရေးတယ်။ ပျင်းလာရင် အင်္ကျီဒီဇိုင်း လုပ်တယ်။

ရန်ကုန်နဲ့ မန္တလေးအပြင် တခြားမြို့ကြီးတွေမှာရော ဆိုင်ခွဲတွေ ဖွင့်ထားသေးလား။

ရန်ကုန်မှာ သုံးဆိုင်၊ မန္တလေးမှာ တစ်ဆိုင်ပဲရှိပါသေးတယ်။ တိုးချဲ့ဖို့ အစီအစဉ်လည်း ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံရဲ့ စီးပွားရေးနဲ့ အနုပညာပိုင်းတွေလည်း ရှိသေးတော့ ကိုယ်တိုင် သွားဖွင့်နိုင်ဖို့ထက် ကိုယ်ယုံကြည်ရမယ့်သူ ရှိလို့ရှိရင် လက်လွှဲဖွင့်ဖို့ ပိုများပါတယ်။

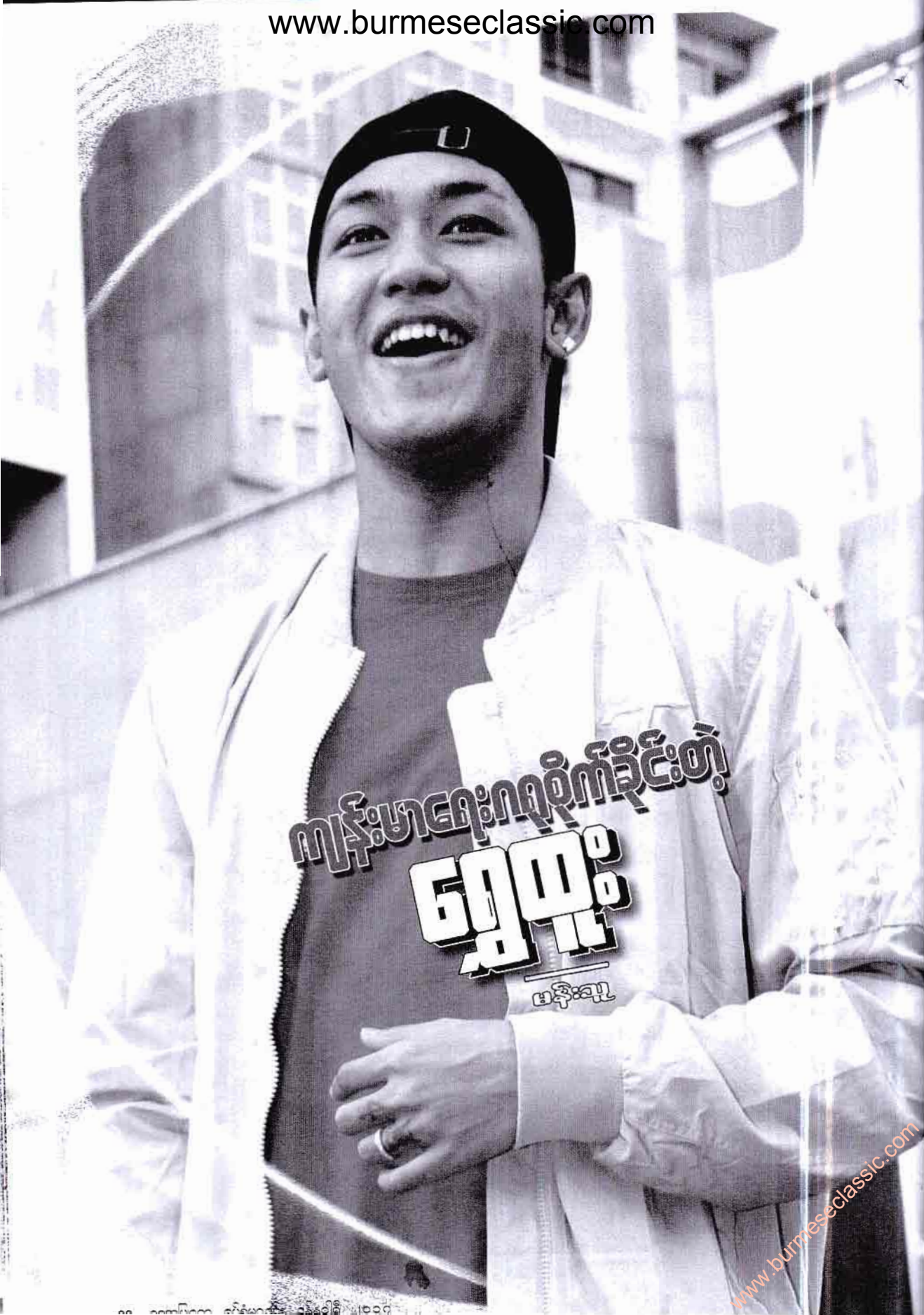
ဟိုတလောက တရုတ်နိုင်ငံသွားတာ တွေ့မိလိုက်တာ၊ အဲဒါက ဆိုင်အတွက်လား။

သွားတယ်။ ကျွန်တော် တရုတ်နိုင်ငံသွားတာကတော့ ဆိုင်အတွက်ချည်းပဲ။ တခြားကိစ္စ မရှိပါဘူး။ အော်ဒါတွေ သွားမှာတာပါ။ တရုတ်နိုင်ငံဆိုပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ သွားအပ်တဲ့

စက်ရုံတွေက သူတို့တင်သွင်းနေတာ Europe တို့၊ အမေရိကားတို့ကို တင်သွင်းနေတဲ့ Quality ပါ။ ကောင်းပါတယ်။ International Quality ပါ။ ထို့ပြင် ဖြိုးလေးက 'အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဒီဆိုင်ဘက်ကိုအားစိုက်နေတဲ့ J နှစ်လောက်က ကျွန်တော်တို့ သီချင်းဘက်ကို နည်းနည်း အားနည်းသွားပါတယ်။ ပရိသတ်ကလည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ပေးပါတယ်။ အဲဒီအတွက်လည်း စောင့်နေတဲ့အခွေက အကောင်းဆုံး ဖြစ်ချင်တဲ့ အတွက် ကောင်းအောင် ဖန်တီးနေတာပါ။ ဒီအခွေမှာ ပရိသတ် စောင့်ရကျိုး နပ်အောင် အများကြီး ကြိုးစားထားပါတယ်။ အားပေးကြပါဦးလို့၊ နားထောင်ပေးကြပါဦးလို့ ဟုပြောကြားခဲ့သည်။ အနုပညာပိုင်းရော၊ စီးပွားရေးမှာပါ ပုံစံတူ ပူးတွဲအောင်မြင်နေသည့် Snare ၏စီးရီးသစ် Title ကိုလည်း ပူးတွဲချန်ပီယံ ဟု ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

■ မန်းသူ

ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်ခိုင်းတဲ့
ရွှေထူး
မနိုးသူ

One Minute Interview

ကြုံရာဆုံရာ တစ်မိနစ်တာ

စိတ်ကူးယဉ်စာအုပ်
တစ်ကိုယ်တော်
တေးစီးရီးနှင့် ပရိသတ်
အားပေးမှု ရရှိခဲ့သည့်
ရွှေထူးက စိတ်ကူးယဉ်

စာအုပ် ကို MTV
ရိုက်ကူးရန်အတွက်
နယ်ရှိုးများကို
နားတော့မည် ဖြစ်သည်။
*လူငယ်ဒါရိုက်တာများ၊
ပြီးတော့ Idea ကတော့
ကျွန်တော့် Idea ရော၊
ဒါရိုက်တာတွေရဲ့ Idea ရော
မျှပြီးတော့ ပူးပေါင်းပြီး
လုပ်ထားတယ်ဗျာ*ဟု
ဆိုလာသည့် ရွှေထူးနှင့်
သူ၏ ဂီတများအကြောင်း
တွေ့မေးဖြစ်ခဲ့သည်။

ပထမအခွေကတည်းက
ပထမဆုံးတစ်ကိုယ်တော်ခွေက
အရမ်းအောင်မြင်ထားတော့
အခုနောက်ထပ်
အသစ်တွေ ဘယ်လို
စဉ်းစားနေလဲ။
ပရိသတ်အတွက်
ထူးခြားတဲ့ အသစ်တွေ
လုပ်နေပြီဆိုရင်ပြောပြပါဦး။
ပရိသတ်အတွက်
ထူးခြားတဲ့အသစ်တွေတော့
လုပ်တော့ လုပ်နေတယ်ဗျာ။

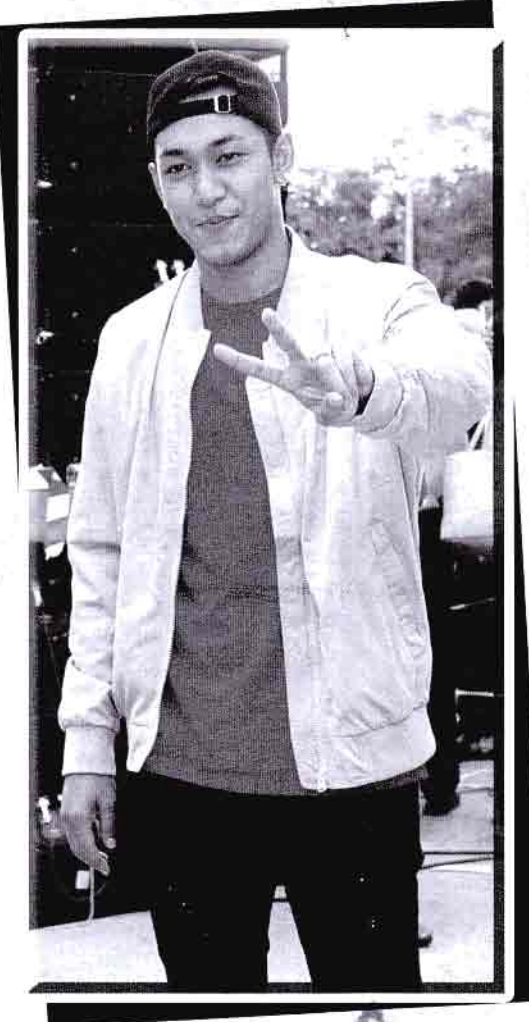
MTV မှာတော့
အရင်တုန်းက ရွှေထူး
ပုံစံအတိုင်း ထွက်လာမယ်။
နောက်ထပ် ဒုတိယ
အယ်လ်ဘမ်ကျရင်တော့
ပုံစံအသစ်တွေ အများကြီး
Change ထားပါတယ်ဗျာ။

အဲဒီ Change ထား
တယ်ဆိုတဲ့ အသစ်တွေက...။

Music အမျိုးအစား
စုံမယ်။ ပုံစံစုံ ဆိုမယ်။
အရင်တုန်းက ကျွန်တော်
ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုး မဟုတ်ဘဲနဲ့

ကပ္ပလီဆန်ဆန်လေး လုပ်ထားတာလေးလည်း ပါမယ်ဗျာ။
ရွှေထူး သီချင်းတွေကို လူငယ်တွေက ကြိုက်ကြတယ်။
လူငယ်တွေကို ဆွဲဆောင်ဖို့၊ ရွှေထူး သီချင်းတွေမှာ စီးပျော
သွားအောင် ရွှေထူး ဘယ်လိုဖန်တီးရလဲ။

အဓိကကတော့ လူငယ်တွေအကြိုက်ကို လိုက်ပြီး ဖန်တီး
တာထက် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ မိသားစုက
မဟုတ်ဘူး။ သာမန် လူတန်းစားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ရည်းစား
ထားတယ်။ ရည်းစားတစ်ယောက်ကနေပြီးတော့ ကိုယ့်ကို
ပိုက်ဆံမရှိလို့ ဘာမှ မပြည့်စုံလို့ ပစ်ထားခဲ့တယ်ပေါ့နော်။
အဲဒီလိုအကြောင်းအရာလေးမျိုးကိုပဲ သာမန်လူတစ်ယောက်
အနေနဲ့ ကျွန်တော့်ခံစားချက်ကို ရေးထားတာ။ ဒါပေမဲ့ အခု
ခေတ် လူငယ်တွေမှာလည်း ကျွန်တော့်ခံစားချက်နဲ့ တိုက်ဆိုင်

သွားတယ်လို့ မြင်တယ်ဗျာ။
အဲဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော့်
သီချင်းလေးကို သူတို့
သဘောကျနှစ်သက်တယ်
လို့ မြင်တယ်။

ဒါဆို ရွှေထူး
သီချင်းတိုင်းက
ရွှေထူး ခံစားချက်
အစစ်တွေချည်းပဲပေါ့။
ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်
ခံစားချက် အစစ်တွေပါပဲ။
လတ်တလော ရွှေထူး
ဘယ်လိုအကြောင်းအရာတွေ
လေ့လာဖြစ်နေလဲ။

ခံစားမိနေလဲ။
ကျွန်တော်က
ခုအချိန်မှာတော့
နည်းနည်းရင့်ကျက်တဲ့အပိုင်း
ပေါ့။ ဘဝအကြောင်းတွေ၊
တရားပေါက်လာတဲ့
အကြောင်းတွေ
စဉ်းစားဖြစ်နေပါတယ်။

ရွှေထူးက ရွှေအမြဲတော့
စာမျက်နှာထက်မှတစ်ဆင့်
ပရိသတ်ကြီးကို
*ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ။
နေကောင်းမှ ကျွန်တော့်ကို
အားပေးနိုင်မယ်။
ကျွန်တော့်ကို
ဟိုးအရင်ကနေ ခုအချိန်ထိ
အားပေးခဲ့ကြလို့
ကျေးဇူးအများကြီး
တင်ပါတယ်။

ဘုရား၊ တရား
လုပ်ကြပါ*ဟု
ပြောကြားခဲ့ပါသည်။

■
မန်းသူ

ဝေတနာကောင်းရင် အရည်အသွေးက
နေ့ကံကပိုက်လာတယ်

မနိုးသူ

ရုပ်ရှင်နယ်ပယ်မှာ လိုအပ်နေတဲ့ လိုအပ်ချက်လေးပေါ့။ အဲဒီအချိန် ညီမတို့ စာလုပ်ခဲ့တဲ့ ၂၀၁၁ ခုနှစ်တုန်းက လူသိမများသေးဘူး။ ဘယ်သူမှတောင် မလုပ်သေးဘူးပေါ့။ အဓိက လုပ်ချင်တာကတော့ ဒီဟာကို ဝါသနာပါလို့ပါ။ ဟု Silver Egg ကုမ္ပဏီတည်ထောင်ထားသူ ငွေတီဦးက ဆိုသည်။ ထို့ပြင် Silver Egg က စင်ကာပူ Media Crop PTE Ltd.နှင့် လက်တွဲ၍ လုပ်ဆောင်တော့မည်ဖြစ်သည်။ အရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တည်းဖြတ် အထူးကောင်းမွန်သည့် Silver Egg နှင့် အသံပိုင်းဆိုင်ရာ အထူးကောင်းမွန်သည့် Media Crop PTE Ltd. တို့ ပူးပေါင်း၍ ပြီးပြည့်စုံသည့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီးများ ဖန်တီးတော့မည် ဖြစ်သည်။ သဘောတူစာချုပ် ချုပ်ဆို၍ အလုပ်လုပ်သည့် နှစ်လတာ ကာလအတွင်းလုပ်ဆောင်ချက်များအကြောင်းကို ငွေတီဦးနှင့် တွေ့ဆုံမိရာတွင်...

ဒီပူးပေါင်းမှု နှစ်လတာအတွင်း အခု စာနယ်ဇင်းပွဲမှာ ပြတဲ့ကားတွေ အကုန်လုပ်ပြီးတာပေါ့။

ဟုတ်၊ အစ်မ။ သူတို့ဆီက ညီမတို့ဆီ နှစ်ကားပို့တယ်။ ညီမတို့ဆီက မြန်မာကားနှစ်ကား ပြန်ပို့ပေးရတာပေါ့။ ညီမတို့က အဲဒီကားတွေရဲ့ အရပ်ပိုင်းကို တာဝန်ယူပေးရတယ်။ သူတို့က အသံပိုင်းပေါ့။

နမူနာပြတဲ့ အထဲမှာ Reflection လည်း တွေ့လိုက်ရတယ်။ အဲဒါရော ညီမတို့ပဲ လုပ်ပေးနေတာလား။

One Minute Interview

ကြုံရာဆုံရာ တစ်မိနစ်တာ

ဟုတ်တယ် အစ်မ၊ Reflection ကို ညီမတို့ အခု Editing လုပ်ပေးနေတယ်။ ပြီးတော့ Color Correction ပေါ့နော်။ လုပ်ပေးနေတယ်။ အစ်ကိုကတော့ Media Crop PTE Ltd. နဲ့ အသံပြန်တီး၊ မတီးကို စဉ်းစားနေတယ်။ ကိုလူမင်းကိုလည်း အစ်ကိုက ကြည့်စေချင်တယ်။ ကိုလူမင်းက ဒါကို အခုထိ မတွေ့ရသေး ဘူးပေါ့နော်။ ဒီတော့ Music ပိုင်းကတော့ အစ်ကိုတို့ဘက်က စဉ်းစားဆဲ။ အရပ်ပိုင်းနဲ့ Edit ပိုင်းကတော့ ညီမတို့တာဝန်ယူပေးနေပါတယ်။

အစ်ကို ပြေတီဦးဆီကရော ဘယ်လိုအကြံဉာဏ်တွေရလဲ။

အစ်ကိုကတော့ စိတ်ဓာတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အားပေးပါတယ်။ တစ်ခုခုဆို ဒါလုပ်သင့်တယ်၊ ဒါမလုပ်သင့်ဘူးပေါ့။ သူစိတ်ပူတဲ့အပိုင်းဆိုရင်လည်း စိတ်ပူသလိုလေးပြောတယ်။ များသောအားဖြင့်တော့ လုပ်သင့်တဲ့အပိုင်းကို အားပေးပါတယ်။ ပြီးတော့ အစ်ကိုက အမြဲတမ်း လိုတဲ့အကူအညီတွေကို ထောက်ပံ့ပေးပါတယ်။ ဘာပဲပြောပြောပါ။ အစ်ကိုက တကယ့်ကိုဖင်တစ်ယောက်လိုပါပဲ။ လိုအပ်သမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးပါတယ်။

မြန်မာ့ရုပ်ရှင် တိုးတက်ရေးအတွက် တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ပူးပေါင်းပါဝင်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးအပြင် တခြားဘယ်လိုစိတ်နဲ့ Silver Egg က ဆက်လက် ရွက်လွှင့်မယ်ဆိုတာလည်း ပြောပြပါလား။

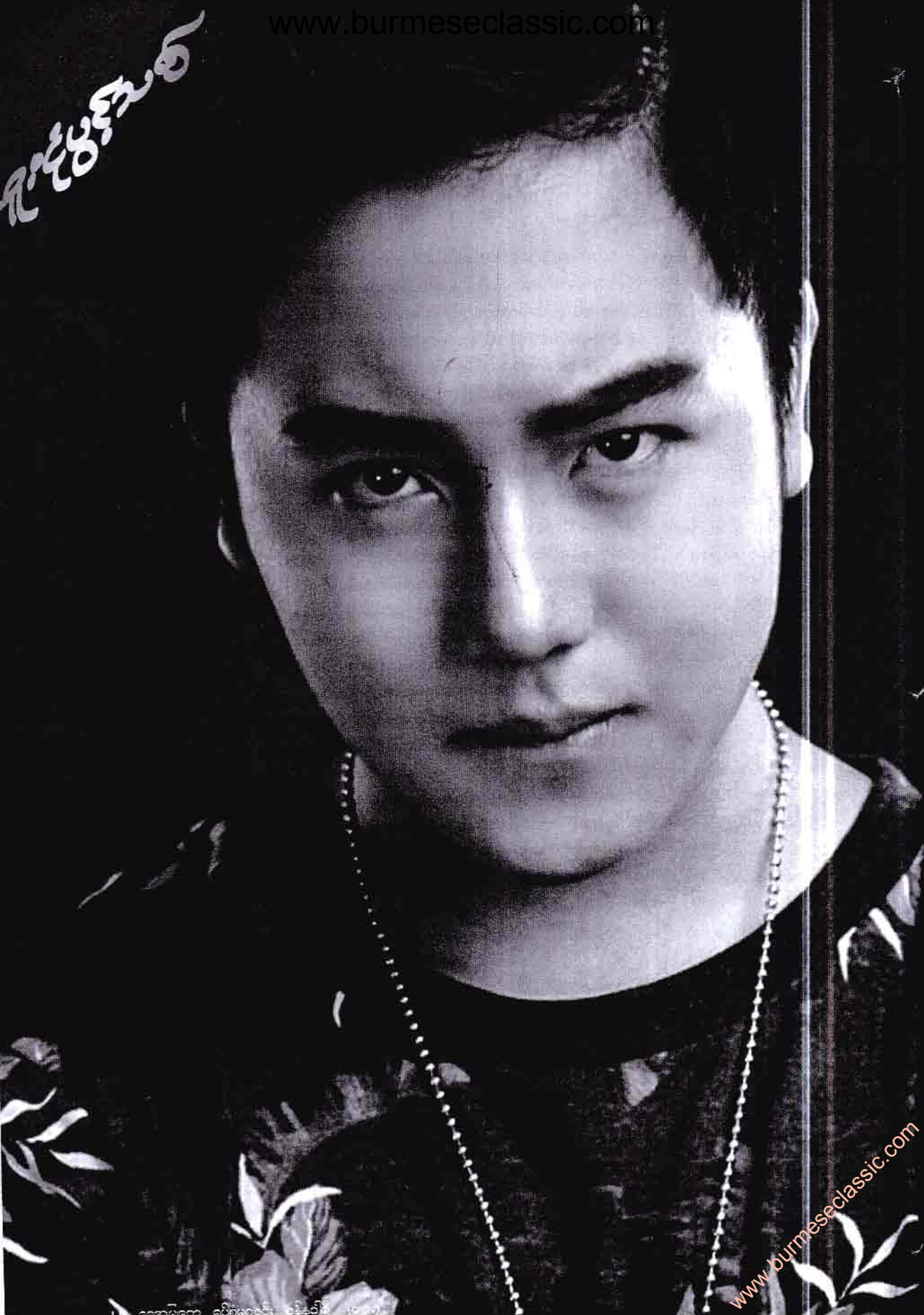
အဓိကကတော့ ညီမတို့ က မြန်မာ့ရုပ်ရှင် ကြည့်တဲ့သူတွေကို Quality ရစေချင်တာ ပေါ့နော်။ အဓိက အကျိုးရှိစေချင်သူကတော့ ရုပ်ရှင်ကြည့် ပရိသတ်ပေါ့။ ဘာလို့ဆိုတော့

သူတို့ ပိုက်ဆံပေးပြီးတော့ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားကို ဝင်ကြည့်ရတဲ့အခါမှာ ပေးရကျိုးနပ်တယ်ဆိုတဲ့ ခံစားချက်နဲ့ သူတို့ရင်ထဲမှာ မြန်မာ့ရုပ်ရှင်ကို ချစ်မြတ်နိုးစေတဲ့စိတ်ကလေး ပြန့်ပြီးဖြစ်လာစေချင်တာပေါ့။ အခုတော့ သူတို့က အားမလို၊ အားမရဖြစ်နေတယ်။ မြန်မာ့ရုပ်ရှင်က အဆင့်အတန်းနောက်ကျပြီး ကျန်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလိုမျိုးတွေပေါ့။ ဝေဖန်သံတွေ ဆူညံပြီး ကျန်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ ကျေနပ်လာတဲ့ အနေအထားထိ သွားချင်တယ်ပေါ့။ အဓိက စေတနာ ကောင်းဖို့ပဲ လိုတာလို့ ညီမအမြင်ပေါ့။ ပရိသတ်ကိုပေးတဲ့ စေတနာကောင်းရင် အရည်အသွေးက နောက်က လိုက်လာပါတယ်။ ဒါကတော့ ညီမရဲ့ ယုံကြည်ချက်ပါ။ Silver Egg နှင့် စင်ကာပူ မိတ်ဖက်ကုမ္ပဏီ Media Crop PTE Ltd. ကို ပူးပေါင်းဖန်တီးထားသည့် တာတေကြီး နှင့် ချိုမြိန်သော လက်စားချေခြင်း ရုပ်ရှင်ကားကြီး နှစ်ကားကို မကြာမီ ခံစားကြည့်ရှုခွင့် ရတော့မည် ဖြစ်သည်။

■ မန်းသူ

အောင်မြင်စွာ

ဖူးငုံပွင့်သစ်အတွက်
အသစ်လေးများကို ရှာဖွေ
မေးမြန်းရင်းနှင့် ရှာဖွေလေ၊
တွေ့ရှိလေဖြစ်လာရသည်က

မျိုးဆက်သွေး၊
မျိုးရိုးဗီဇဖြစ်သည်။
မျိုးရိုးဗီဇကတစ်ခံ၊

ဝါသနာတတ်ခံကို မည်သူမျှ
ဖုံးကွယ်ထား၍မရ၊ ငြင်းဆန်၍
မရသည်ကို တွေ့မြင်လာရခြင်း
ဖြစ်သည်။ အနုပညာ

ဖူးငုံသစ်များ၏ သုံးပုံနှစ်ပုံခန့်က
အနုပညာမျိုးရိုး ရှိကြသူများဖြစ်ပြီး
ယခင်က မျိုးရိုးဗီဇကို အခြေခံ၍

လက်ဆင့်ကမ်းလာကြသူများ
ဖြစ်သည်။ ယခုလအတွက်
သရုပ်ဆောင် ဖူးငုံပွင့်သစ်အဖြစ်
တွေ့မြင်ခဲ့ရသူလေးက

ဟိန်းသန့်စေ။ ဟိန်းသန့်စေ၏

ဖခင်ဖြစ်သူ ရှိုင်းက ယခင်
ဆယ်စုနှစ် နှစ်ခုကျော်ကျော်က
ပရိသတ်များကြား ရေပန်း

စားခဲ့သည့် ခရီးသွား ငါးယောက်
သရုပ်ဆောင် ၅ ဦးထဲမှ
တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်။

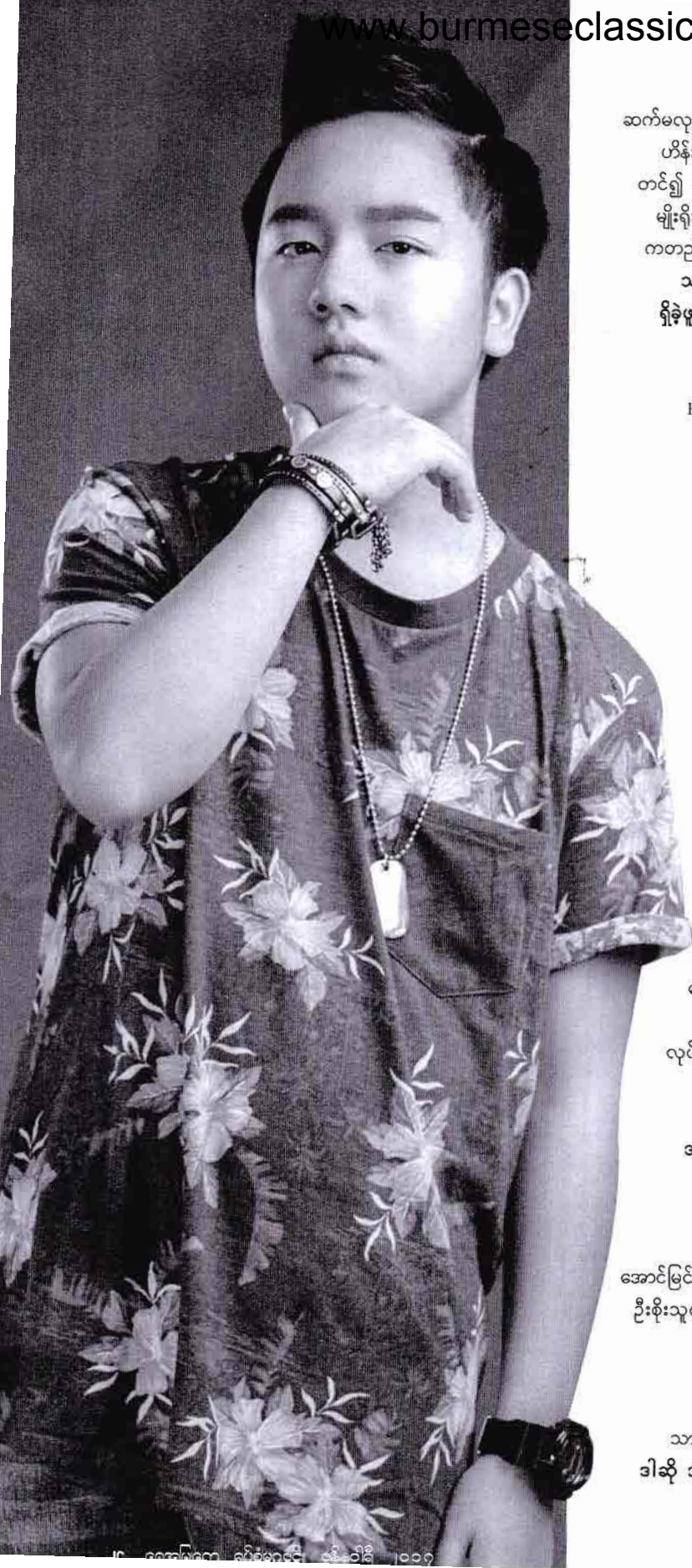
သူခေတ်သူအခါအရ
အောင်မြင်ခဲ့သော်လည်း
အကြောင်းကြောင်းကြောင့်

စိုးသူလို ဘက်စုံအနုပညာရှင် ဖြစ်ချင်တဲ့ ဟိန်းသန့်စေ

မန်းသူ

ဆက်မလုပ်ဖြစ်သည့် ဖခင်ဖြစ်သူ ရှိုင်းက သားဖြစ်သူ
ဟိန်းသန့်ဇေကိုတော့ အနုပညာလမ်းကြောင်းပေါ်
တင်၍ စတင် ကြိုးစားသည်။ သားဖြစ်သူကလည်း
မျိုးရိုးဗီဇ ပါလာသူ ဝီသစ္စာ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝ
ကတည်းကပင် အနုပညာလှုပ်ရှားမှုများ ရှိခဲ့သည်။
သားငယ်ငယ်တုန်းက အနုပညာလှုပ်ရှားမှုတွေ
ရှိခဲ့ဖူးတယ်နော်။ ဒီနာမည်နဲ့ မဟုတ်ခဲ့ဘူးမလား။
ဟုတ်ကဲ့။ အဲဒီတုန်းက ပေါက်စံဆိုတဲ့
နာမည်နဲ့ပါ။ အခွေတွေမှာ ဝင်ဆိုခဲ့ဖူးတယ်။
Hip Hop တေးစီးရီးတွေမှာတော့ ဦးယုနဲ့လေး
အခွေမှာလည်း ပါဝင်သီဆိုခဲ့ ဖူးတယ်။
၇ နှစ်၊ ၈ နှစ် လောက်ကတည်းက
ဆိုခဲ့တာပါ။ အဲဒီတုန်းကတည်းက
စင်မကြောက်ခဲ့ဘူး။ ဖျော်ဖြေပွဲတွေမှာ
လိုက်ဆိုဖူးခဲ့တယ်။
ဒါဆို အဲဒီတုန်းက
အဆိုတော် ဖြစ်ချင်ခဲ့တာပေါ့။
သားက အနုပညာကို ဝါသနာပါတာ။
သီချင်းတွေ ဆိုချင်တယ်၊ ရေးချင်တယ်။
ကလေးဆိုတော့ ဘာရယ်လို့ သေချာ
မသိသေးပေမဲ့ အဲဒီလို လုပ်နေရရင်
ပျော်တယ်။ ကလေးသရုပ်ဆောင်လည်း
လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။
ဘယ်ကားမှာလဲ ပြောပြပါဦး။
ကိုစိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်ရဲ့ငယ်ဘဝအနေနဲ့
သရုပ်ဆောင်ရတာပါ။
ဝတ်မှုန်မျှော်တဲ့ လိပ်ပြာ ဇာတ်ကားမှာပါ။
ကြော်ငြာလည်း ရိုက်ခဲ့ဖူးတယ်။ တစ်ကားစ၊
နှစ်ကားစမှာ ကလေးသရုပ်ဆောင်
လုပ်ဖြစ်ရင်းနဲ့ နောက်ပိုင်း အတန်းကြီးလာတော့
ပညာရေးဘက်ပဲ အားစိုက်လိုက်တာပါ။
အခု ပညာရေး အခြေအနေကရော၊ ပြီးရင်
အနုပညာတွေ ဘယ်လိုလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ။
အခု သားက အမှတ်ထွက်လာတော့
ဆေးလိုင်းဝင်ပါတယ်။
သားဖြစ်ချင်တာကလည်း ဦးစိုးသူလို
အောင်မြင်တဲ့ အနုပညာရှင် ဆရာဝန် တစ်ယောက်ပါ။
ဦးစိုးသူက ဆရာဝန်ဘွဲ့လည်းရတယ်။ သရုပ်ဆောင်
အနေနဲ့လည်း အကယ်ဒမီတောင် ရတယ်။
ပြီးတော့ သီချင်းတွေဆိုတဲ့
အဆိုတော်အနေနဲ့လည်း အောင်မြင်တယ်။
သားက အဲဒီလို အနုပညာရှင်မျိုးဖြစ်ချင်တယ်။
ဒါဆို အခု ဆေးလိုင်းဝင်ပြီဆိုတော့ ကွက်လိပ်ပေါ့။

သရုပ်ဆောင်အတွက်ရော သင်တန်းတွေ
တက်ဦးမှာလား။ အဆိုအတွက်ရော...။
အခု ကမ်းလှမ်းတာတွေ ရှိလာပြီဆိုတော့
လုပ်ရတော့မယ်။ ပထမအဆင့်အနေနဲ့
Star & Models INT'L မှာ မော်ဒယ်လ်သင်တန်း
စ,တက်နေပါပြီ။ ကြို့နိုင်မှုအတွက်
အားကစားတွေလည်း လုပ်ရမယ်။
တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကိုယ်လိုချင်တဲ့အထိ
ရောက်အောင် ကြိုးစားမှာပါ။
အခု ပညာရေးကလည်း စ,ရတော့မယ်။
အနုပညာနဲ့ ပညာရေး
ဘယ်လိုလုပ်ဆောင်မယ်စိတ်ကူးလဲ။

ပညာရေးကိုလည်း ထူးချွန်အောင်လုပ်ရမှာပါ။
မိဘတွေအတွက် ပညာတတ်သားတစ်ယောက်
ဖြစ်ရအောင်လို့ပါ။ ပြီးတော့ ကိုယ်ဝါသနာပါတဲ့
အနုပညာအတွက်လည်း အရွယ်ရှိတုန်း
ကြိုးစားသွားချင်ပါတယ်။
ဟိန်းသန့်ဇေက လတ်တလောတွင်
သရုပ်ဆောင်ပိုင်းနှင့် ပတ်သက်သည့်အတွေ့အကြုံများ
သင်ယူလေ့လာနေပြီး နှစ်သစ်တွင် အနုပညာအလုပ်များ
စတင် လုပ်ဆောင်တော့မည်ဖြစ်သည်။

■ မန်းသူ

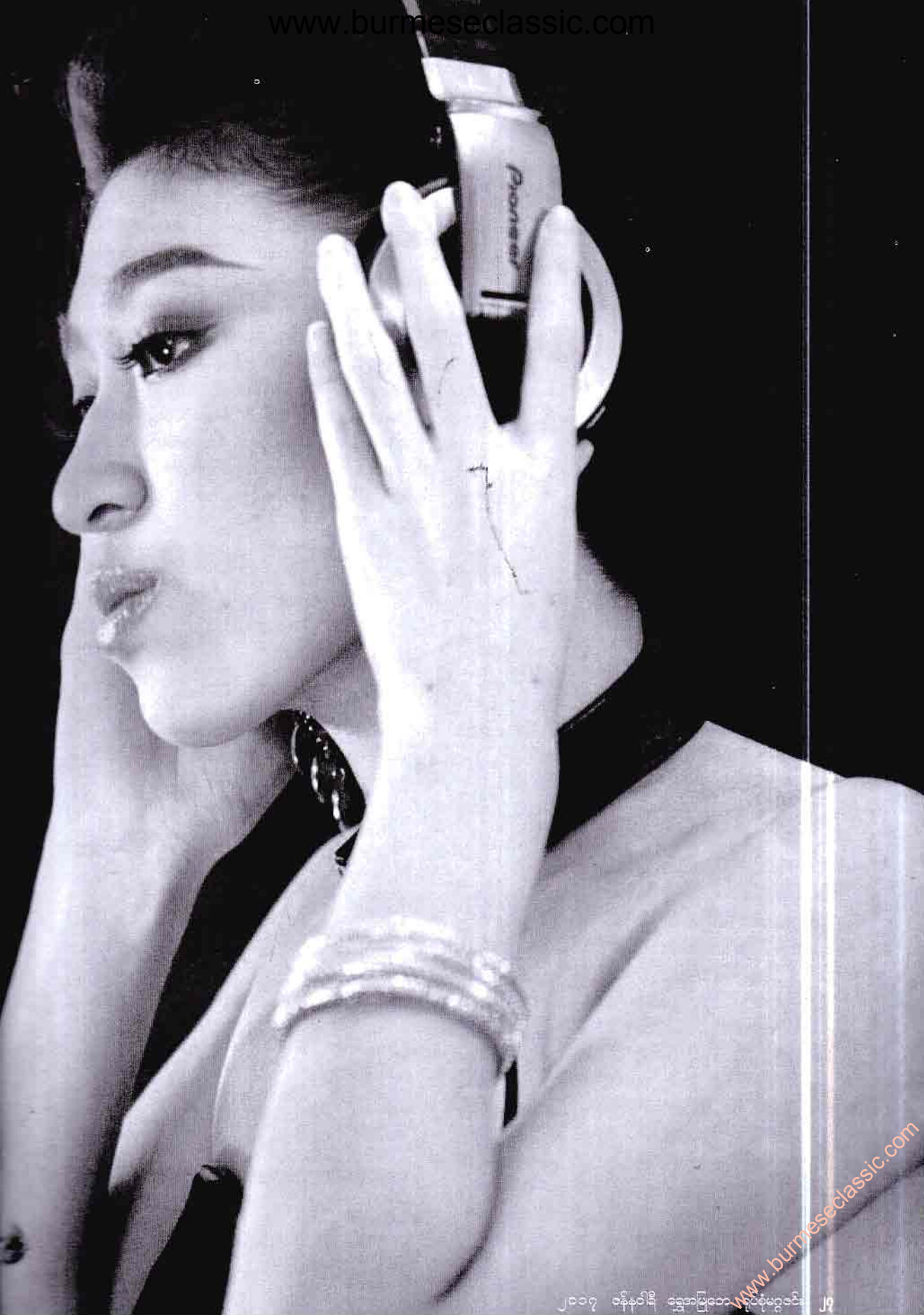
မင်းသမီး

မင်းသမီး ဖန်တီးလိုက်တဲ့

Logoအသစ်
ပူးပူးသစ်
မန်းချ

သမီးက ငယ်ငယ်လေး
ကတည်းကတော့
သီချင်းတွေ ဆိုနေတာပါပဲ။
ဘယ်ပွဲမဆိုပါတယ်။
အဆိုတော်ရယ်လို့
တကယ် စာဖြစ်ချင်လာတာ
ကတော့ ၉ တန်း၊
၁၀ တန်းလောက်မှာပေါ့။
၁၀ တန်းပြီးရင်တော့
အခွေထုတ်ချင်တယ်လို့၊
ထုတ်ပေးပါလို့
ပြောတဲ့အခါကျတော့
၁၀ တန်းအပြီးမှာ
Recording စလုပ်ကြည့်
တယ်။ အဲဒီမှာ
သမီးအသံက သိပ်ပြီးတော့
အခွေထုတ်ဖို့ လောက်အထိ
အဆင်မပြေဘူးလေ။
ဒါကြောင့် Training
လုပ်ရင်းနဲ့သီချင်းတွေလည်း
ဖေဖေက ရေးရင်းဆိုရင်းနဲ့
၂ နှစ်လောက်
ကြာသွားတယ်။ အခုမှ
တစ်ကိုယ်တော်အခွေ
စထွက်ဖြစ်တာ
ပါ။ ဟု ဆိုလာသူက
တေးရေး၊ တေးဆို
ဖိုးကာ၏ သမီးကြီး၊
ဖခင်၏ ဂီတခြေရာကို
ထက်ကြပ်နင်း၍ ဂီတအမွေ
တောင်းခံလာသည့်
သမီးကြီး၊ ဂီတနှင့်
ပတ်သက်၍ စတင်
ဖူးပွင့်ရန် အားယူလာသည့်
ဂီတ ဖူးပွင့်သစ်
ဖူးဖူးသစ်ပင် ဖြစ်သည်။

တကယ်လည်း တတ်ကျွမ်းပြီးတော့ တကယ့်ကို ဖေဖေလို Professional အဆိုတော်တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ပါတယ်။ အောင်လည်း အောင်မြင်ရမယ်ပေါ့။

ဒီအခွေလေးဖြစ်လာဖို့အတွက် ဘယ်လောက်ထိ လေ့ကျင့်ခဲ့ရလဲ။ ကြိုးစားခဲ့ရလဲ။

ဖူးဖူး ငယ်လေးကတည်းကတော့ ဖေဖေက အိမ်မှာ သီချင်းတွေ အမြဲတမ်းဖွင့်ပေးထားတယ်။ နိုင်ငံခြားသီချင်းတွေရော၊ မြန်မာသီချင်းတွေရောပေါ့။ နားထောင်ဖြစ်တယ်။ Training အနေနဲ့ကတော့ အသက်နည်းနည်းကြီးလာမှပေါ့ Recording တွေ သွင်းဖြစ်တယ်။ ဆိုကြည့်တယ်။ လက်ဂက်စီသင်တန်းမှာလည်း Piano သင်ဖြစ်တယ်။ Vocal ပိုင်း ၃ လလောက် တက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။

အခုအခွေမှာရော ဘယ်လို သီချင်းပုံစံတွေ များလဲ။

သီချင်းပုံစံလေးတွေကတော့ ဒီဘက်ခေတ်စတိုင်လ်ပေါ့နော်။ လူငယ်ကြိုက်တာတွေပေါ့။ လူကြီးလည်း ကြိုက်လောက်ပါတယ်။ အီဒီယမ်ဆန်ဆန်ပေါ့။ စက်တွေနဲ့ တီးထားတယ်။

ဖူးဖူးသစ်က Logo ဟု အမည်ပေးထားသည့် တစ်ကိုယ်တော် တေးစီးရီးနှင့် ဂီတလမ်းထက် စတင်လျှောက်လှမ်းလာပြီဖြစ်သည်။ ယခုမှ ရုတ်တရက် ပွဲထွက်လာသည့် ဖူးဖူးသစ်၏ အသစ်အကြောင်းများကို နားထောင်ကြည့်ခဲ့မိသည်။

သမီးက အရင်က အမွေပွဲတွေနောက် လိုက်ခဲ့တယ် ဆိုပေမဲ့ စင်မြင့်ပေါ်မှာ မတွေ့ခဲ့ရဘူးနော်။ အခွေအနေနဲ့ရော ကလေးဘဝက ဆိုခဲ့ဖူးတာ တစ်ပုဒ်စ၊ နှစ်ပုဒ်စများ ရှိလား။

ဟုတ်ကဲ့။ စင်ပေါ်မှာ ဆိုတာမျိုးတော့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ သင်္ကြန်အခွေတံစံခွေမှာ ကဖူးတယ်။ ဒါလောက်ပါပဲ။ သီချင်းတော့ တစ်ခါမှ မဆိုဖူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းပွဲတွေမှာတော့ ဆိုဖူးတယ်။

အဖေအဆိုတော်ဖြစ်လို့ သမီးအဆိုတော် ဖြစ်ချင်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲနဲ့ သမီးက ဘာကြောင့် အဆိုတော် ဖြစ်ချင်တာလဲ။ ဘယ်လို အဆိုတော်မျိုး ဖြစ်ချင်တာလဲ။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းကပေါ့နော်။ ဖေဖေကိုတော့ အရမ်းအားကျခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဆိုတော် အရမ်းဖြစ်ချင်တာမျိုးတော့ မရှိသေးဘူး။ နည်းနည်းကြီးလာတော့မှ ပိုပြီး အားကျလာတယ်။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း သီချင်းကို အရမ်း ကြိုက်သူလေ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက သီချင်းအစုံ နားထောင်တယ်ဆိုတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နားလည်လာတယ်။ ပိုပြီး ဆိုချင်လာတယ်။ ပြီးတော့ ဖူးဖူးလုပ်တတ်တာကလည်း သီချင်း ဆိုတဲ့အပိုင်းမှာပဲ။ Talent ရှိတာကို သိလာရတော့ ဒီအလုပ်ကိုပဲ လုပ်ချင်လာတာပေါ့။ ဝါသနာလည်းပါတယ်။ ပြီးတော့ ဖူးဖူးက

အဲဒီမှာမှ ဆက်ဆိုဖုန်းတွေနဲ့ ဂစ်တာတွေနဲ့ ထပ်ထည့်ထားတယ်။

အဖေ ရေးပေးတဲ့ သီချင်းတွေချည်းပဲလား။

ဟုတ်ကဲ့။ အဖေက ၆ ပုဒ် ရေးပေးထားပါတယ်။

အားလုံး ၈ ပုဒ်ပါတယ်။ တစ်ပုဒ်ကတော့ မမ အိမ်ချစ်က
လက်ဆောင်အနေနဲ့ ရေးပေးခဲ့
ပါတယ်။

အခု သမီးက အဆို
တော်ဘဝကို ခြွေလှမ်း စ၊
လှမ်းပြီ။ နောက်ပြန်ဆုတ်လို့
မရတော့ဘူး။ ဒီတော့ ရှေ့
ဆက် ဘယ်လိုမျှော်လင့်ချက်

တွေနဲ့ ဆက်သွားမယ်လို့ စဉ်းစားထားလဲ။

အများကြီး ကြိုးစားသွားပါ့မယ်။ ဖေဖေလို Professional

Singerတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အထိ အများကြီးကြိုးစားသွားမှာပါ။

ဖူးဖူးသစ်က တစ်ကိုယ်တော်အခွေလေးကို အားပေးကြ
စေချင်ကြောင်း၊ ဖေဖေ၏
သမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့
နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုပေးကြပါ
ဟုလည်း ပြောကြားခဲ့ပါ
သည်။

■
မန်းသူ

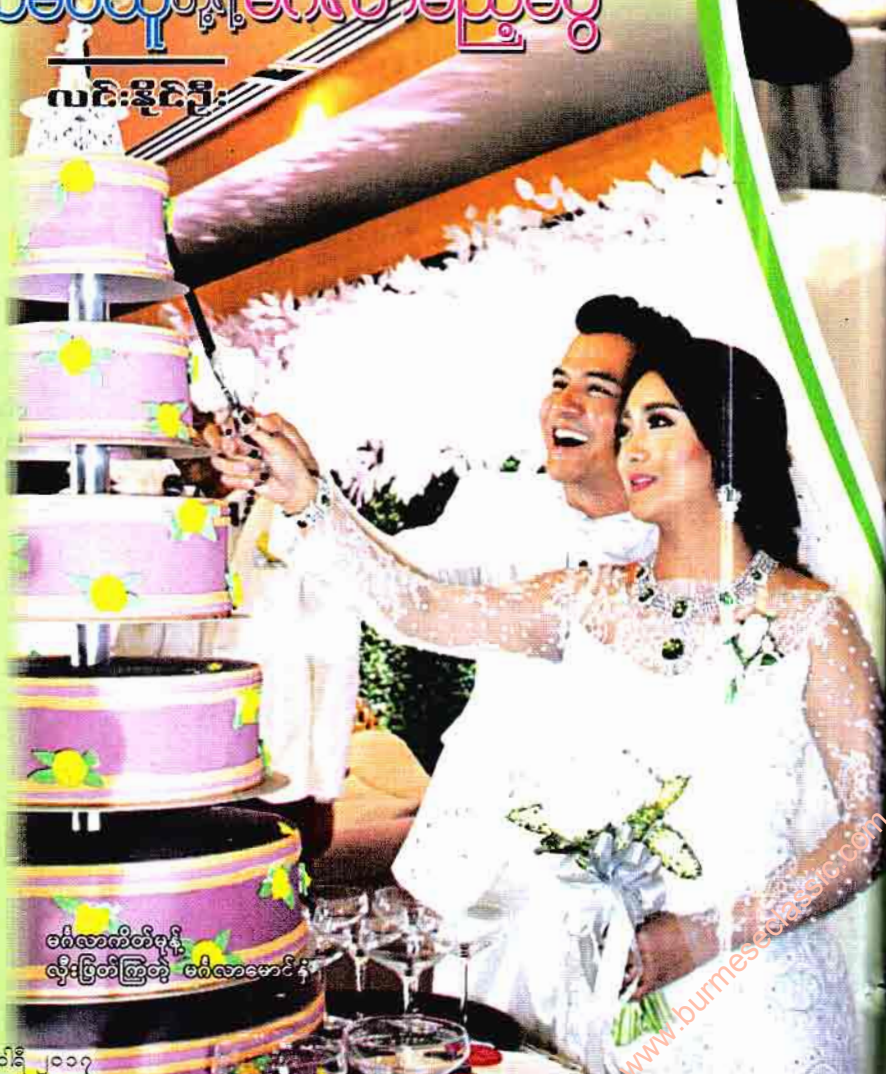

မင်္ဂလာ လက်ထပ်လက်စပ်ကို
ဦးမောင်တို့အားအောင်အောင်
ဝတ်ဆင်ပေးခဲ့ကြပါတယ်

အားလုံးပြောခဲ့ရတဲ့ မင်းဦး နဲ့ ခိုင်ဝေသူတို့ရဲ့ မင်္ဂလာဇာတ်ကား

လင်းနိုင်ဦး

အကယ်ဒမီ မင်းဦးနဲ့
ခိုင်ဝေသူတို့ နှစ်ဦးရဲ့
မင်္ဂလာဦးအလှူပြပွဲနဲ့
မင်္ဂလာမော်ကွန်းတင်
လက်မှတ်ရေးထိုးပွဲကို
အောက်တိုဘာလ
၂၇ ရက်က ရန်ကုန်မြို့
ဗဟန်းမြို့နယ်
တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းမှာ
ရှိတဲ့ အင်းလျားကန်ဖျား
ကျောင်းတိုက်မှာ
ကျင်းပခဲ့ပါတယ်။
မင်္ဂလာစဉ်ခွဲပွဲကိုတော့
နိုဝင်ဘာလ ၂၇ ရက်ည
ရန်ကုန်မြို့ ပြည်လမ်းရှိ
နီလိုတယ်ဟိုတယ်မှာ
ကျင်းပခဲ့ကြတာဖြစ်ပါတယ်။
ဒီမင်္ဂလာစဉ်ခွဲပွဲဖြစ်မြောက်ဖို့
ဦးမောင်တို့နဲ့
ပြေတီဦးတို့က
စီစဉ်ပေးတာဖြစ်တယ်
လို့လည်း မင်းဦးက
ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

မင်္ဂလာကံတော်ရရှိ
လျှိုးဖြတ်ကြတဲ့ မင်္ဂလာမောင်နှံ

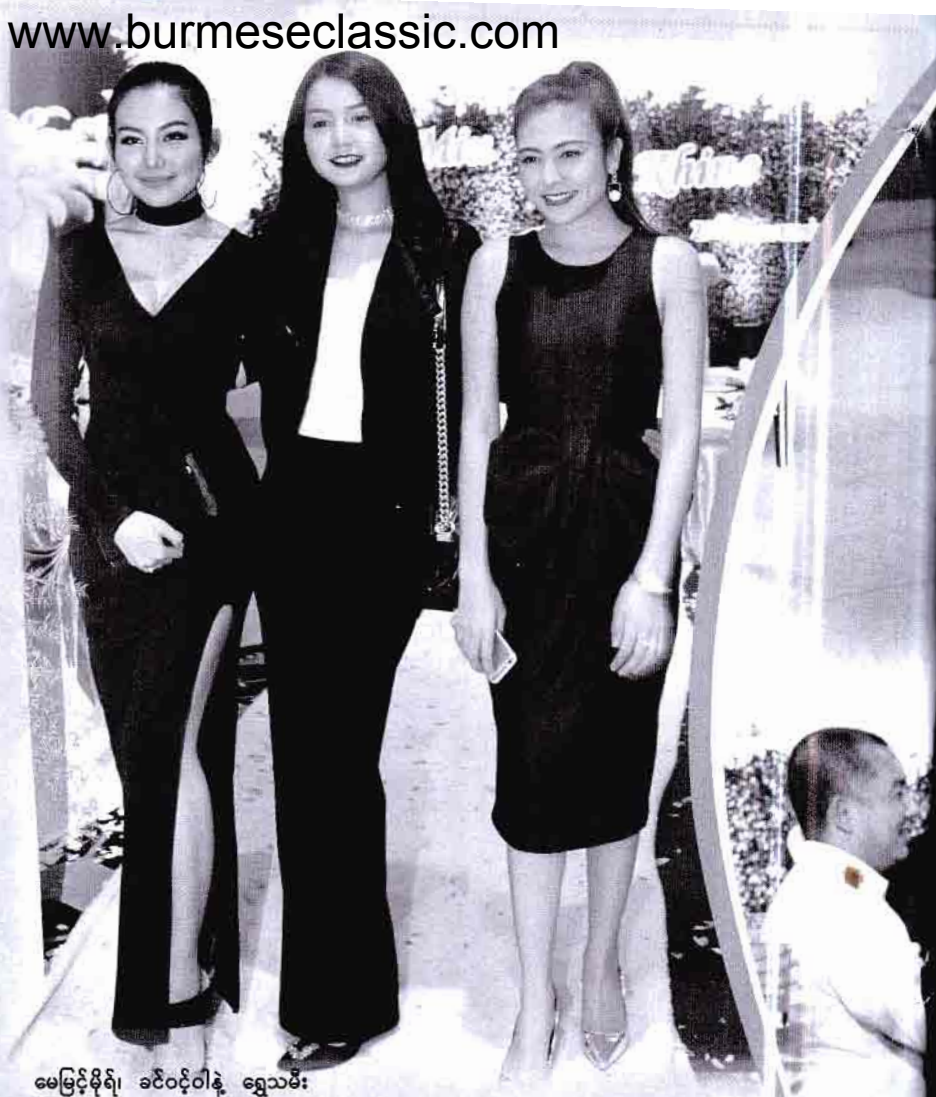
မင်္ဂလာသေတို့သား မင်္ဂလာသေတို့သမီး
မင်္ဂလာသေတို့သား မင်္ဂလာသေတို့သမီး

မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲမှာ
ဝတ်ဆင်ခဲ့ကြတဲ့
အနောက်တိုင်း
မင်္ဂလာဝတ်စုံအဖြူရောင်ကို
မင်းဦးအတွက် Forever က
စီစဉ်ပေးခဲ့တာ ဖြစ်ပြီး
ခိုင်ဝေသူအတွက်တော့
ဒီဇိုင်းနာ ပြည်စိုးအောင်က
ချုပ်လုပ်ပေးထားတာ
ဖြစ်ပါတယ်။ မင်းဦးတို့
မင်္ဂလာပွဲအတွက်
ပန်းအလှကိုတော့
ပန်း-လင်းလင်းက
တစ်မူထူးခြားအောင်
အလှဆင်ပေးထားတာ
ဖြစ်ပါတယ်။

သတို့သား၊ သတို့သမီးတို့
လျှောက်လှမ်းကြမယ့်လမ်းမှာ
ပန်းပင်ကလေးတွေနဲ့
တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ
အလှဆင်ပေးထားပြီး
သစ်ပင်ပုံကားချပ်တစ်ခုလည်း
ထောင်ထားပါတယ်။

မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကို
တက်ရောက်လာတဲ့
ဧည့်သည်တော်များက
အဲဒီကားချပ်ပေါ်မှာ
သူတို့ရဲ့လက်ဗွေနဲ့
နှိပ်ပြီး သစ်ပင်မှာ
အရွက်လေးတွေ
ဖြစ်သွားအောင်
မှတ်တမ်းတင်ပေးခဲ့
ကြပါတယ်။

မင်္ဂလာမောင်နှံတို့
ပွဲထွက်လာချိန်မှာ
အကယ်ဒမီ ဝတ်မှုရွှေရည်က
ပန်းကြံပေးခဲ့ပြီး
မင်္ဂလာလက်စွပ်နဲ့
မင်္ဂလာ အောင်စံပယ်
ပန်းကုံးများကို
ပိုင်စေရဲထွန်းရဲ့သားနဲ့
သမီးတို့က သယ်ဆောင်
ပေးခဲ့ကြပါတယ်။

မေမြင့်စိုရဲ့၊ ခင်ဝင့်ဝါနဲ့ ရွှေသမီး

မယ်ယိုဒီတို့မိသားစု

မင်္ဂလာလက်တွဲခံ ခင်လှာ ဆောင်မပယ်
မိန်းကုန်းများကို ပိုမိုချော့ချော့သွားနဲ့ သမီးတို့က
သယ်ဆောင် အေးချမ်းကြပါမယ်

မင်္ဂလာဝန်းကြီးအဖြစ်
ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့
ဝတ်စုံရွှေရည်

ဇော်ဝင်းထွဋ်က
'မြတ်နိုးခြင်းနှင့်ဆီ'
သီချင်းကို သီဆိုပေးခဲ့ပါတယ်

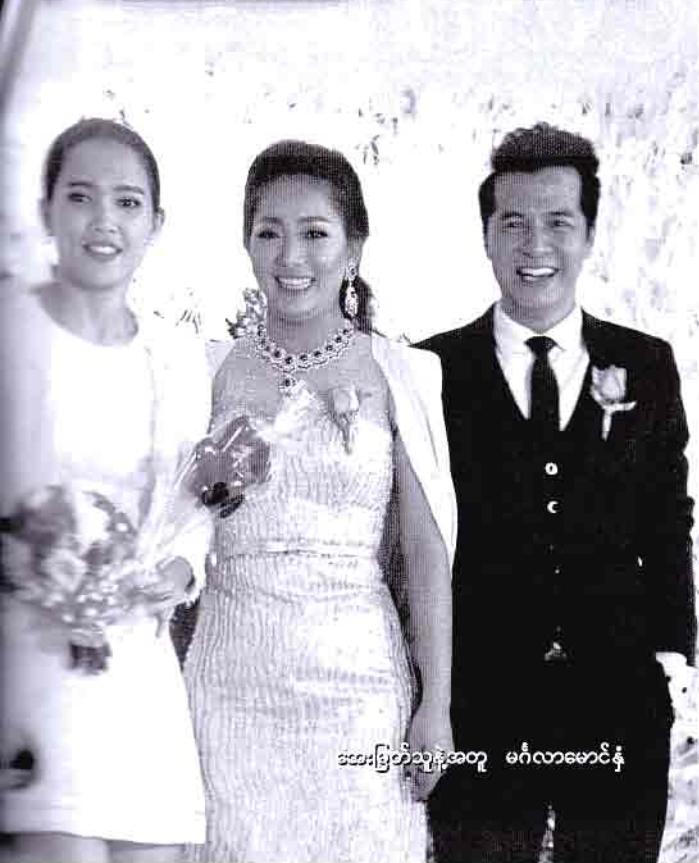
မင်္ဂလာမောင်နှံကို ဂုဏ်ပြုကြတဲ့ အနုပညာရှင်များနဲ့ မီးရှူးရေးလုပ်ငန်းရှင်များ

မင်္ဂလာသက် ဆယ်နှစ်ကျော် စုံတွဲများ စင်မြင့်ပေါ်
တက်အုတ်ခုံကြပြီး ဂိမ်းကစားတဲ့ အစီအစဉ်များလည်း ကျင်းပခဲ့ပါတယ်

မင်္ဂလာသတို့သား မင်းဦးနဲ့
မင်္ဂလာသတို့သမီး ခိုင်တေသူ

အေးမြတ်သူနဲ့အတူ မင်္ဂလာမောင်နှံ

မင်္ဂလာမောင်နှံတို့
ခန်းမအတွင်း
ဝင်ရောက် လာချိန်မှာ
အင်ပါယာတေးဂီတအဖွဲ့
တီးခတ်ပေးမှုနဲ့ အဆို
တော်ဇော်ဝင်းထွဋ်က
မြတ်နိုးခြင်း နှင်းဆီ
သီချင်းကို သီဆို
ပေးခဲ့ပါတယ်။

မင်္ဂလာမောင်နှံတို့
ကိတ်ခွဲပြီးတဲ့အချိန်မှာ
အခမ်းအနားမှူး
အဖြစ် ဆောင်ရွက်တဲ့
ကျော်ထက်က
ဧည့်သည်တော်များကို
စင်မြင့်ထက်
ဖိတ်ကြားပါတယ်။

မင်္ဂလာသက်
ဆယ်နှစ်ကျော်
စုံတွဲများ စင်မြင့်ပေါ်
တက်ရောက်ခဲ့ပါလို့
ဖိတ်ကြားတဲ့အတွက်
လူမင်းနဲ့ ခင်စံပယ်ဦး၊
ကိုသန်းညွန့်နဲ့
မျိုးသန္တာထွန်း၊
အောင်ခေတ်မင်း
ရုပ်ရှင်
ထုတ်လုပ်ရေးမှ
ကိုစည်သူနဲ့
ဒေါက်တာ
ခင်သီတာရီတို့ စုံတွဲ
တက်သွား
ကြပါတယ်။

စင်မြင့်ထက်မှာ
စုံတွဲ သုံးတွဲကို
ကျော်ထက်က
ဘယ်နှစ်၊
ဘယ်ရက်မှာ
ချစ်တယ်လို့
ပြောခဲ့လဲ၊
ပထမဦးဆုံးပေးတဲ့
လက်ဆောင်က
ဘာလဲစသဖြင့်

မေးခွန်းတွေမေးပြီး အမျိုး
သမီးတွေက တစ်ဖက်၊
အမျိုးသားတွေက တစ်ဖက်
နေစေပြီးမှ စာနဲ့ ရေးသား
ဖြေရပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ
ပြေတီဦးက မိုက်ကရိုဖုန်းရဲ့ရာ
သွားပြီး အန်ကယ်လေး သေ
သေချာချာဖြေနေတာ၊ မနား
စေပါနဲ့။ မှားတယ်ဆိုရင် အန်
ကယ်လေးက ခင်စံပယ်ဦးကို
အလေးမထားဘူး ဖြစ်သွား
ပါမယ်လို့ ပြောတဲ့အချိန်မှာ
ပဲ လူမင်းနဲ့ ခင်စံပယ်ဦး တို့
တစ်ဦးစီ ရေးထားတဲ့အဖြေ
တွေကို တိုက်ကြည့်တဲ့အခါ
မတူကြတဲ့အတွက် အားလုံး
သဘောကျ ရယ်မောစရာ
ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

နောက်ဆုံးပိတ်အနေနဲ့
သတို့သမီးရဲ့ လက်ကိုင်ပန်း
ကို နောက်လှည့်ပြီး ပစ်မယ်
ဆိုတဲ့အချိန်မှာ အပိုလေးတွေ
ရှေ့ကိုထွက်လာပြီး သတို့
သမီး ပစ်လိုက်တဲ့ပန်းကို လူ
ဖို့ ကြိုးစားတဲ့အထဲမှာ အေး
မြတ်သူကတော့ အကဲဆုံးပါ
ပဲ။ သူရမှ ဖြစ်မယ်၊ သူရမှ
မင်္ဂလာ မြန်မြန်ဆောင်ရမှာ
ဆိုပြီး ရှေ့ဆုံးကနေ ပန်းကို
လုတဲ့အချိန်မှာ တကယ်ပဲ ရ
သွားတဲ့အတွက် မင်းဦးတို့ရဲ့
မင်္ဂလာညစာစားပွဲမှာ အပျော်
ဆုံးလူ အေးမြတ်သူ ဖြစ်သွား
တာ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။

မင်္ဂလာမောင်နှံတို့က
ဟန်းနီးမွန်းထွက်ကြဖို့ အစီ
အစဉ်ရှိပေမဲ့ သရုပ်ဆောင်
မင်းဦးက ကားရိုက်တွေ
လက်ခံထားတဲ့အတွက် အေး
အေးဆေးဆေးမှပဲ ထွက်ပါ
တော့မယ်လို့ မင်းဦးက ပြော
ပြခဲ့ပါတယ်။

လင်းနိုင်ဦး

အချစ်သီချင်း

ရေးရာတစ်လွှာတည်း

Bobby Soxer

မန်းသူ

နာမည်နှင့် လိုက်ဖက်ညီစွာ သီချင်း၊ သံစဉ်၊ ဖက်ရှင် သွက်သွက် လက်လက် ရှိတဲ့ Bobby Soxer (ထက်ထက်)က Ve Ve ၏ နှစ် ၂၀ ပြည့် အမှတ်တရ တေးစီးရီးတွင်လည်း သူမ၏ထုံးစံအတိုင်း သီချင်းအသွက်လေး ကိုယ်တိုင်ရေးဆို၍ ပါဝင်ထားသည်။ ထို့ပြင် ၂၁ တစ်ကိုယ်တော် တေးစီးရီးအတွက် MTV ကိုလည်း ယခုလအတွင်း ထွက်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေသည်။ ထက်ထက်နှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ရရန် ကြံစည်နေရင်း အခန့်သင့်ပင် Ve Ve စာနယ်ဇင်းပွဲ၌ ဆုံသည်။ ဆုံမိသည့်ခဏတွင်...

ထက်ထက်ရဲ့ Tom & Jerry သီချင်းလေးက
Ve Ve အတွက်ပဲ သီးသန့်စပ်ပေးခဲ့တာလား။

ဟုတ်၊ Ve Ve က အခွေအတွက် သီချင်းလာတောင်းတော့မှ သီးသန့်လုပ်ပေးခဲ့တာပါ။ သေချာ ဖရိုန့်ချပြီးမှ လုပ်ထားပါတယ်။ ပထမတော့ ညီမ စဉ်းစားတယ်။ ကြောင်နဲ့ ကြက် လိုပေးရင် ကောင်းမလားပေါ့၊ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ဒါနဲ့ Tom & Jerry ဆိုရင် သူတို့နှစ်ယောက်က မတည့်အတူနေဆိုတာ လူတိုင်း သိတယ်ပေါ့။ အကြောင်းအရာကတော့ အချစ်သီချင်းလေးပါ။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ကိုယ်ကလည်း သူ့ကိုကြိုက်သလိုလို၊ သူကလည်းကိုယ့်ကို

ကြိုက်သလိုလိုပေါ့။ လူ ငယ်တွေနဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုရှိမယ် ထင်တဲ့အကြောင်းအရာတွေကို ညီမ စဉ်းစားပြီး ရေးထား တာပါ။

ဒီ Tom & Jerry ရေး စပ်တုန်းက ဘယ်လိုခံစားမှု ကို အခြေခံလဲ။

ခံစားမှုက အဓိကတော့ ညီမက သီချင်းပုံစံအကြောင်း အရာ စဉ်းစားတာပေါ့နော်။ ပရိသတ်တွေက ဘယ်လိုမျိုး ဆိုရင် အဆင်ပြေမလဲပေါ့။ စဉ်းစားရင်းက အခုပုံစံလေး ကို စဉ်းစားမိသွားတယ်။ ရဲရင့် အောင်နဲ့ဆိုရင်လည်း Melody က လိုက်မယ်ပေါ့နော်။ ဒီသီချင်းက ရဲရင့်အောင်နဲ့ တွဲဆိုထားတာပါ။

ထက်ထက်က သီချင်း တစ်ပုဒ်ရေးပြီးဆိုရင် ကိုယ်နဲ့ တွဲဆိုမယ့် အဆိုရှင်ကို ကြည့် ပြီးမှ ရေးစပ်တာလား။

ဟုတ်ဘူး၊ အဓိကက တော့ သီချင်းပုံစံကို အရင် စဉ်းစားတာပေါ့။ သီချင်းပုံစံ မှာ Melody က သမီးဆိုလို့ အဆင်ပြေတယ်ဆိုရင် သမီး ဆိုတယ်။ ဒါမှမဟုတ် တခြား တစ်ယောက် ဆိုမှ အဆင်ပြေ မယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒီလူကို ဆိုခိုင်းတာပေါ့။ သမီး စဉ်း စားထားတဲ့ ဖရိုန့်လဲမှာမှ ဘယ်သူနဲ့ အဆင်ပြေမလဲ ပေါ့။ အဲဒီလို ကြည့်ပါတယ်။

အခုနောက်ပိုင်းရော ထက်ထက်ရဲ့ ရေးစပ်မှုပုံစံ တွေ ပြောင်းလဲလာပြီလား။ ဘယ်လိုသံစဉ်တွေနဲ့ ရေးဖွဲ့

ဖြစ်နေလဲ။

သိပ်တော့ မပြောင်းဘူးထင်တယ်။
သမီးပုံစံကပေါ့နော်၊ စာသားနဲ့
ပတ်သက်ပြီးတော့ အပြောင်းအလဲ
ကတော့ ရှိတာပေါ့နော်။ ပုံစံထင်
သွားမှာစိုးလို့လေ။ သီချင်းပုံစံ၊
ဖရိုန့်အနေနဲ့ကတော့ သမီးအားသာတဲ့
ပုံစံမျိုးပဲ အမြဲတမ်းရေးလေ့ရှိပါတယ်။
ကိုယ်တိုင်ရေး၊ ကိုယ်တိုင်ဆိုတဲ့သူ
အတွက်တွေ့ရတဲ့ အခက်အခဲက...။
အဓိကကတော့ သမီးအတွက်ဆိုရင်
အချစ်သီချင်းက ရေးရလွယ်တယ်။
သီချင်းအမြူ၊ စင်ပေါ်မှာ Show
ဆိုရင် ဥပမာ *စွာတေးလန်* တို့၊
လက်လက်ကို ထ၊လို့ တို့လိုမျိုး၊
Theme တစ်ခုကို စဉ်းစားပြီးတော့
ရေးဖို့၊ သီချင်းအမြူ၊
အတွက် Theme စဉ်းစားပြီး
ရေးရတာက အရမ်းခက်ပါတယ်။
ကိုယ့်အတွက် ဝမ်းစာပြည့်ဖို့က
စာဖတ်တယ်လို့ ပြောကြသူတွေ
လည်း ရှိတယ်။ ထက်ထက်ကရော
ဘယ်လို ဝမ်းစာဖြည့်လဲ။
ထက် အခုလုပ်နေတာက Hip Hop
Music ပေါ့။ အဲဒီ Music ဖြစ်တဲ့
အတွက် သဘာဝဆန်ဆန်၊
လက်တွေ့ကျကျနဲ့၊ ဥပမာ
စကားလုံးဆိုရင်လည်း ပရိသတ်
တွေအတွက် ဘယ်လိုမျိုးစကားက
နားထဲရောက်မလဲ။ နားစွဲလွယ်တဲ့
စကားမျိုး၊ ပြီးတော့ သီချင်းပုံစံ
ကလည်း လက်ရှိ Trend က
လူငယ်ကြိုက်တာ ဘာလဲ။
ဘယ်လိုခေတ်စားနေလဲ။ အဲဒါမျိုးနဲ့
သမီးလုပ်ချင်တာနဲ့ပေါင်းပြီး
လုပ်တယ်။ သမီးက စာကိုဖတ်တော့
ဖတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပြော
မလဲ၊ အရမ်းကြီးတော့ မဖတ်ဖြစ်ဘူး။
အဓိက Music ပိုင်းကို သမီးလေ့လာ
တာက Youtube မှာ ကြည့်တယ်။
လေ့လာတယ်။ အဲဒါမျိုးပဲများတယ်။
လတ်တလော ရိုက်ကူးရေးရော
ရှိသေးလား။

ရိုက်ကူးရေးက သမီး အခု 21 MTV အတွက်
လုပ်နေတယ်။ အဲဒါကို တောက်လျှောက် လုပ်ဖြစ်တယ်။
မြန်မြန်ပြီးမှ မြန်မြန်ထွက်နိုင်မှာလေ။ ဒီဇင်ဘာလထဲ
ထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာကြာပြီ။

အဲဒီထဲမှာရော ကိုယ်တိုင် သရုပ်ဆောင်ထားသေးလား။

အကုန်လုံး သမီးချည်းပဲ(ထက်ထက်က

ပြောပြီး ရယ်ပါတော့တယ်။)။

သမီးပဲ အားလုံး သရုပ်ဆောင်ထားတာ။

ဒါရိုက်တာပိုင်း ရွေးချယ်မှုရောလူငယ်တွေပဲပေါ့။

လူငယ်ဒါရိုက်တာတွေ ပဲရှင့်။ ပုံမှန်ရိုက်တဲ့

ကိုဝင်းလွင်ထက်တို့၊ ကိုအောင်မြတ်တို့၊ ပြီးတော့

fig Entertainment နဲ့ ပူးပေါင်းပြီးတော့လည်း

ထက်ထက် ရိုက်ထားပါတယ်။

fig Entertainment ဒါရိုက်တာတွေပေါ့။ သုံးပုဒ်

ရိုက်ထားပါတယ်။ ရိုက်ပြီးသလောက်ဆိုရင်

ဖိလစ်ပိုင် ဒါရိုက်တာပေါ့။

မီးလော့စ် ဆိုတာ၊ သူ တော်တော်မိုက်ပါတယ်။

21 MTV ကနေ ပရိသတ်ရရှိမယ့် ရသ၊ ဖီလင်၊

ပြီးတော့ ဘယ်လို ထူးခြား ဆန်းပြားမှုတွေ ရရှိနိုင်မလဲ။

MTV ဖြစ်တဲ့အတွက် သီချင်းထဲကအတိုင်း ပုံဖော်

ထားတယ်။ ပြီးတော့ ညီမက သီချင်းရေးကတည်းက

ဒီသီချင်းကို MTV ဘယ်လို ရိုက်မလဲဆိုတာကို

ပုံဖော်ထား ပြီးသားဆိုတော့ စိတ်ကူးထဲက အတိုင်း

ဖြစ်လာပါတယ်။ အဲဒီလို စဉ်းစားပြီးမှ လုပ်တဲ့အတွက်

ဖရိုန့်တွေကလည်း ကွဲပြားသားပါ။ ဒီတော့ Taste တွေ

အများကြီးကွဲအောင်၊ ခေတ်တွေကလည်း

အမျိုးမျိုးပေါ်နေ၊ အစုံပေါ့။ ညီမကိုလည်း

စင်ပေါ်မှာ မတွေ့ရသေးတဲ့

ပုံစံမျိုးလေးတွေနဲ့ လုပ်ထားပါတယ်။

ပရိသတ်ကို ရွှေအမြဲတောကတစ်ဆင့်

ပြောချင်တဲ့ စကားရှိရင်...

ညီမ ပရိသတ်ကြီးကို အဓိကကတော့

ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်လို့။

စ၊ပေါ်ကတည်းက ဒီအခြေအနေအထိ

စင်ပေါ်မှာ သီချင်းဆိုခွင့်ပေးထားလို့။

Bobby Soxer (ထက်ထက်)က မျက်လုံးအခြေအနေ

ကောင်းသွားပြီဖြစ်သော်လည်း နောက်တစ်ကြိမ်

ခွဲစိတ်ရန်ရှိ သေးကြောင်း၊ စိုးရိမ်စရာမရှိသော်လည်း

ဆီနိုက်မှုဖြစ်ထားသည့်ဘက်တွင်

တိမ်ဖြစ်နေသည့်အတွက် အမြင်အာရုံ

အနည်းငယ် ဝါးနေကြောင်း၊ တိမ်ပိုများလာလျှင်

ထပ်ခွဲရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။

■ မန်းသူ

တေးရေး၊ တေးဆို၊
သရုပ်ဆောင် Waicျှံနှင့်
မသန်စင်မွန်တို့၏
မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကို
နိုဝင်ဘာလ ၂၀ ရက်က
ရန်ကုန်မြို့ ကမ္ဘာအေး
ဘုရားလမ်းရှိ Sedona
Hotel, Ball Room တွင်
အနုပညာရှင်များ၊
အနုပညာ ညီအစ်ကို
မောင်နှမများစွာနှင့်
စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ
ကျင်းပခဲ့ပါသည်။
Waicျှံက မင်္ဂလာဦး
ဆွမ်းကျွေးကို
အောက်တိုဘာလ
၂၀ ရက်တွင်
ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး
နောက်တစ်လတိတိခြားပြီး
မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ
ကျင်းပခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
သရုပ်ဆောင် Waicျှံ
နှင့် မသန်စင်မွန်တို့၏
မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ
အခမ်းအနားတွင်
သရုပ်ဆောင်၊ အဆိုတော်
ထွန်းထွန်း (Examplez)နှင့်
သရုပ်ဆောင် နေဦးတို့က
သတို့သားအရံများအဖြစ်
လည်းကောင်း၊
သရုပ်ဆောင်
နန်းမြတ်ဖြိုးသင်းနှင့်
Miss Universe Myanmar
2014 သျှားထွဋ်ဒေန္တာက
သတို့သမီးအရံများအဖြစ်
လည်းကောင်း၊
အဆိုတော် အိန်ဒိုချစ်က
မင်္ဂလာသန်းကြို၊
သရုပ်ဆောင်
စိုးနန္ဒာကျော်က
မင်္ဂလာသန်းကုံးဇနီးကိုင်၊
ခင်လှိုင်၏သမီးဖြစ်သူ
သဇင်ထွန်းခိုင်က

ဂုဏ်ရည်၊ ကံတမောင်နုပ
အစုံအလင်ဆင်နွှဲ
သေ-လျှံမင်္ဂလာဥပုဗ္ဗ

မင်းလှ

မင်္ဂလာခန်းမသို့
ဝင်ရောက်လာတဲ့
မင်္ဂလာသတို့သား Wai-လျှိုနဲ့
မင်္ဂလာသတို့သမီး
သန့်စင်စွနဲ့

မင်္ဂလာသတို့သားအရံ
ထွန်းထွန်းနဲ့
မင်္ဂလာသတို့သမီးအရံ
နုနုနဲ့ဖြစ်ပြီးသင်း

မင်္ဂလာသတို့သားအရံ နေအေးနဲ့
မင်္ဂလာသတို့သမီးအရံ ညိုညိုနဲ့ဖြစ်ပြီး

မင်္ဂလာပန်းကြူအဖြစ်
ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့
အိမ်ရှေ့နဲ့

ရန်အောင်၊
ချိုမြိုးတို့နှင့်အတူ
မင်္ဂလာမောင်နှံ

ချော့ချော့နှင့် ဇနီးသစ်လ

မင်္ဂလာမောင်နှံအတွက်
အမှတ်တရ
လက်ကား
အေးထိုးပေးတဲ့
ချစ်ဖုန်းဦး

ဖိုးကာနဲ့ စော်ပိုင်

မင်္ဂလာမောင်နှံအတွက်
အမှတ်တရ လက်ကား
အေးထိုးပေးတဲ့ ဝါဝါအောင်

ရာဇာနေဝင်းနဲ့
မိုးယုဂ်နီ

ဗဟိုညွှန့်၊ ဖွင့်နဲ့
သားဖိုးတို့ဇနီးမောင်နှံ

မင်္ဂလာလက်စွပ်ဖန်းကိုင်အဖြစ်
လည်းကောင်း ပါဝင်ဆင်နွှဲ
ပေးခဲ့ကြသည်။

မင်္ဂလာသြဘာစာကို
အခမ်းအနားမှူးအဖြစ်ဆောင်
ရွက်သည့် ဦးကျော်စိုးက
ဖတ်ကြားပြီးနောက် မင်္ဂလာ
အောင်စံပယ်ဖန်းကုံး ရန်ကုန်
တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်တိုင်းမှူး
ဗိုလ်ချုပ် မျိုးဇော်သိန်းနှင့်ဇနီး
ဒေါ်ရွှေဝါတင်အုန်းက ချီးမြှင့်
ပေးခဲ့သလို မင်္ဂလာအောင်
လက်ထပ်လက်စွပ်ရတနာများ
ကို ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးဥက္ကဋ္ဌ
ဦးလူမင်းနှင့်ဇနီး ဒေါ်ခင်
စံပယ်ဦးတို့က ဝတ်ဆင်ပေး
ခဲ့ကြသည်။

မင်္ဂလာပွဲ တစ်ပွဲလုံး
အတွက် ဖန်းအလှ ပြင်ဆင်မှု
ကို မာမီကျော်၊ သတို့သား
သတို့သမီးအတွက် မိတ်ကပ်
ပြင်ဆင်မှုကို မထက်၊ ဖိုး
ထည်များအတွက် Sarayama
ဖိုးထည်တိုက်၊ မင်္ဂလာဝတ်စုံ
များအတွက် ဒီဇိုင်နာ ဝါဝါ
ကျော်တို့က ပိုင်းဝန်းပံ့ပိုးကူညီ
ပေးခဲ့ကြသည်။ Pre Wedding
Photo မှ စကာမင်္ဂလာဆွမ်း
ကျွေးဧည့်ခံပွဲ၊ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ
အတွက် ဝတ်စုံများနှင့် မိမိတို့
မှတ်တမ်းကို Forever မှ

ဂျင်းနီနဲ့ မဂ်လာမောင်နဲ့

စန္ဒီမြင့်လွင်

... ဆူဖီ၊ ယုန်လေးနဲ့ ချစ်စိန်ဦး

မဂ်လာမောင်နဲ့အတွက် အမှတ်တရ လက်မှတ်ရေးထိုးပေးတဲ့ ခင်လှိုင်

မဂ်လာမောင်နဲ့အတွက် အမှတ်တရ လက်မှတ်ရေးထိုးပေးတဲ့ နန္ဒီထွဋ်ဆွေနဲ့ စည်ဖြိုး

မခင် ဂန္ဓာမာနီနဲ့ သဒီး ထိုးရောင်ခြယ်

မိုးကာရီနီနဲ့ မဂျာလီ

Wai-လျှံနဲ့ သန့်စင်နဲ့တို့ခပ်လောညဟဟဟကို
ဟင်္သာပုဂံသိပြကြတဲ့ အနုပညာရှင်များနဲ့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများ

ခပ်လောညဟဟဟကို ဟင်္သာပုဂံသိပြကြတဲ့
အနုပညာရှင်များနဲ့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများ

တာ နှစ်ခုတော့ရှိတယ်။ တစ်ခုက
ရန်ကုန်၊ တစ်ခုက မော်လမြိုင်ပွဲပေါ့။
မော်လမြိုင်ပွဲက Confirmမဖြစ်သေး
လို့ရန်ကုန်ပွဲကို ခဏလေးစောင့်ပါလို့
ပြောထားရတယ်။ နှစ်သစ်မှာသီချင်း
ဆိုရင်း ဖြတ်သန်းမယ်။ ပြီးရင်ဘော
နှစ်သစ် ဇန်နဝါရီလပိုင်းမှာ ရင်ရှင်
ကားကြီးတစ်ကားတော့ရိုက်ဖို့ ရှိ
တယ်။ ကျွန်တော်ရယ်၊ ကိုခန့်၊ခန့်
စည်သူ၊ရယ်၊ ကိုရဲလေးရယ်၊ မကြီး
စိုးရယ်။ ကျွန်တော်တို့က မကြီးစိုး
သားသုံးယောက်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်
ရမှာပါ။ ဒါရိုက်တာ ရာဇဝင်ကို
ရိုက်မှာပါ။ ပရိသတ်နဲ့ အဆက်

ကူညီပေးခဲ့ကြောင်း သိရသည်။ *ဧည့်ခံပွဲအပြီးမှာ သူကလည်း
သူ့အလုပ်သူပြန်ဝင်၊ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်ပြန်ဝင်
ဆိုတော့ ဟန်းနီးမွန်း မထွက်ဖြစ်သေးဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း
ဧည့်ခံပွဲပြီး နောက်တစ်နေ့ Original Gangstarရုပ်ရှင်ကို ရိုက်
ရတယ်။ ကိုယုန်လေးတို့၊ မြင့်မြတ်တို့နဲ့ဆိုတော့ မအားဘူးလေ။
ဒါပေမဲ့ အခု ဒီဇင်ဘာလ ၂၁ ရက်မှာ ဘန်ကောက်ကိုသွားလည်
ဖို့တော့ ရှိပါတယ်။ Shoppingထွက်ရင်းနဲ့ မောင်နှမတစ်တွေ
ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဟန်းနီးမွန်းလို့လည်း ပြောလို့ရပါ
တယ်။ ကျွန်တော့်ညီတွေ၊ ညီမတွေနဲ့ သွားကြမှာပါ*လို့ Waiလျှံ
က ဆိုသည်။

Waiလျှံက မင်္ဂလာပွဲအပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရေးများက
လည်း ဆက်တိုက်ဆိုသလို ရှိနေသည်။ *နှစ်သစ်လည်း ရောက်
တော့မယ်။ နှစ်သစ်မှာတော့ New Yearပွဲအတွက်က ချိတ်ကြ

အသွယ်မပြတ်အောင်တော့ လှုပ်ရှားနေပါတယ်*ဟုလည်း
Waiလျှံက ပြောကြားခဲ့ပါသည်။ ■ မန်းသူ

တေးရေး စိုးလင်း၊ Wai-လျှံနဲ့
သရုပ်ဆောင် သူတို့စံ

သေချာစွာ - လမ်းညွှန်မှု၊ မှန်(အမှန်အတိုင်း)

မြန်မာနိုင်ငံရောက်ခိုက်
We Love မြန်မာ
ဓမ္မဇနာလှည့် ဆင်နွှဲတဲ့ ဂေါ်ဖျားမေးမေး
မန်းချ

ရန်ကုန်မြို့မှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ အေးချမ်းမေရဲ့ One Lady Show မှာ အေးချမ်းမေရဲ့ ဖြူဖြူကျော်သိန်းတို့က 'ဓာတ်ဆရာအလိုကျ' သီချင်းနဲ့ အတွဲညီညီ ဖျော်ဖြေပေးခဲ့ကြပါတယ်။

ရန်ကုန်မြို့မှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ အေးချမ်းမေရဲ့ One Lady Show မှာ ဘုရားစိုး သီချင်းနဲ့ ဖျော်ဖြေပေးခဲ့ကြတဲ့ စန္ဒီမြင့်လွင်နဲ့ အေးချမ်းမေ

ရန်ကုန်မြို့မှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ အေးချမ်းမေရဲ့ One Lady Show မှာ ဧည့်သည်က နှုတ်ဆက်ချိန် သီချင်းကို အေးချမ်းမေရဲ့ တွဲဖက်သီဆိုပေးခဲ့ပါတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံနှင့် နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကြာ ဝေးကွာနေခဲ့ပြီး ယခု မြန်မာနိုင်ငံပြန် ရောက်ချိန်တွင် မွေးနေ့နှင့် တိုက်ဆိုင်နေခဲ့သည့် အေးချမ်းမေအတွက်

We Love Aye Chan May

Fan အဖွဲ့က မွေးနေ့အလှူ တစ်ခုပြုလုပ်ပေးခဲ့ကြသည်။ နိုဝင်ဘာလ ၂၇ ရက်တွင် ကျရောက်သည့် အေးချမ်းမေ၏

၄၂ နှစ်ပြည့်မွေးနေ့အတွက် ဆုတောင်းပွဲကို ထိုနေ့မနက် ၉ နာရီက ရန်ကုန်မြို့ ခဝဲခြံမျက်မမြင်ကျောင်းတွင် ပြုလုပ်ခဲ့ပြီး ထိုမှတစ်ဆင့်

We Love Aye Chan May

Fan အဖွဲ့များက အေးချမ်းမေနှင့်အတူတကွ ထန်းတပင်မြို့နယ်၊ အစုကြီး ကျေးရွာရှိ မျက်မမြင်ကျောင်းတွင် အလှူပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုကျောင်းလေးသည် ခဝဲခြံ မျက်မမြင်ကျောင်း၏ ကျောင်းခွဲ ကျောင်းတစ်ခုဖြစ်ပြီး ကျောင်းသား ၁၄ ဦး ရှိသည်။ ထိုကျောင်းသား ၁၄ ဦးအတွက် တစ်နေ့လုံးစာအာဟာရဒါန အလှူနှင့် တစ်နှစ်လုံးစာ ကျောင်းစရိတ်ကို ပေးလှူ ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

'အခုလို ကျွန်မရဲ့ မွေးနေ့လေးမှာ ဒီခဝဲခြံဘုရားကျောင်းက ဆရာ ဦးသိန်းလွင်နဲ့ မိသားစုများ၊ မောင်နှမများနဲ့ မိတ်သဟာဗ္ဗရတာ အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ အခုလို ၄၂ နှစ်လုံး

နိုင်ငံဘာလ ၁၉ ရက် ညက ရန်ကုန်မြို့ ပြည်သူ့ရင်ပြင်မှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ အေးချမ်းမေရဲ့တစ်ကိုယ်တော် ဖျော်ဖြေပွဲမှာ အေးချမ်းမေက ပထမဦးစွာ 'လှမ်းလာခဲ့ပါ ပြည်မြန်မာ' သီချင်းကို သီဆိုပေးခဲ့ပါတယ်

နိုင်ငံဘာလ ၁၉ ရက် ညက ရန်ကုန်မြို့ ပြည်သူ့ရင်ပြင်မှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ အေးချမ်းမေရဲ့တစ်ကိုယ်တော် ဖျော်ဖြေပွဲမှာ အေးချမ်းမေက Acappella အဖွဲ့နဲ့လည်း ဖျော်ဖြေပေးခဲ့ပါတယ်

ရန်ကုန်မြို့ ပြည်သူ့ရင်ပြင်မှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ အေးချမ်းမေရဲ့ တစ်ကိုယ်တော် ဖျော်ဖြေပွဲမှာ 'ဘဝနဲ့အချစ်' သီချင်းကို အေးချမ်းမေက Lဆိုင်းနီနဲ့တွဲဖက် သီဆိုပေးခဲ့ပါတယ်

ရန်ကုန်မြို့ ပြည်သူ့ရင်ပြင်မှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ အေးချမ်းမေရဲ့ တစ်ကိုယ်တော် ဖျော်ဖြေပွဲမှာ အေးချမ်းမေက ပာလေးနဲ့လည်း သီဆိုဖျော်ဖြေပေးခဲ့ပါတယ်

ရန်ကုန်မြို့မှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ အေးချမ်းမေဂျီ One Lady Show ကို 'ကံကုန်မှာ စိုးရိမ်လို့' သိချင်နဲ့ ဖျော်ဖြေပေးခဲ့ကြတဲ့ Air-T နဲ့ အေးချမ်းမေ

ရန်ကုန်မြို့မှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ အေးချမ်းမေဂျီ One Lady Show ကို လာရောက်အားပေးကြတဲ့ အပြာရောင်ကောသီးဖြည့်နဲ့ သတ္တဝါမယ်

ရန်ကုန်မြို့မှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ အေးချမ်းမေဂျီ One Lady Show ကို လာရောက်အားပေးကြတဲ့ အိန္ဒြေကျော်ဝင်း၊ ဆုဝန်ထွန်း၊ ဥက္ကဋ္ဌ

မေဆွိ

အေးချမ်းမေဂျီတစ်ကိုယ်တော် ဖျော်ဖြေမှုကို လာရောက်အားပေးတဲ့ စိုးမြတ်သူစာ

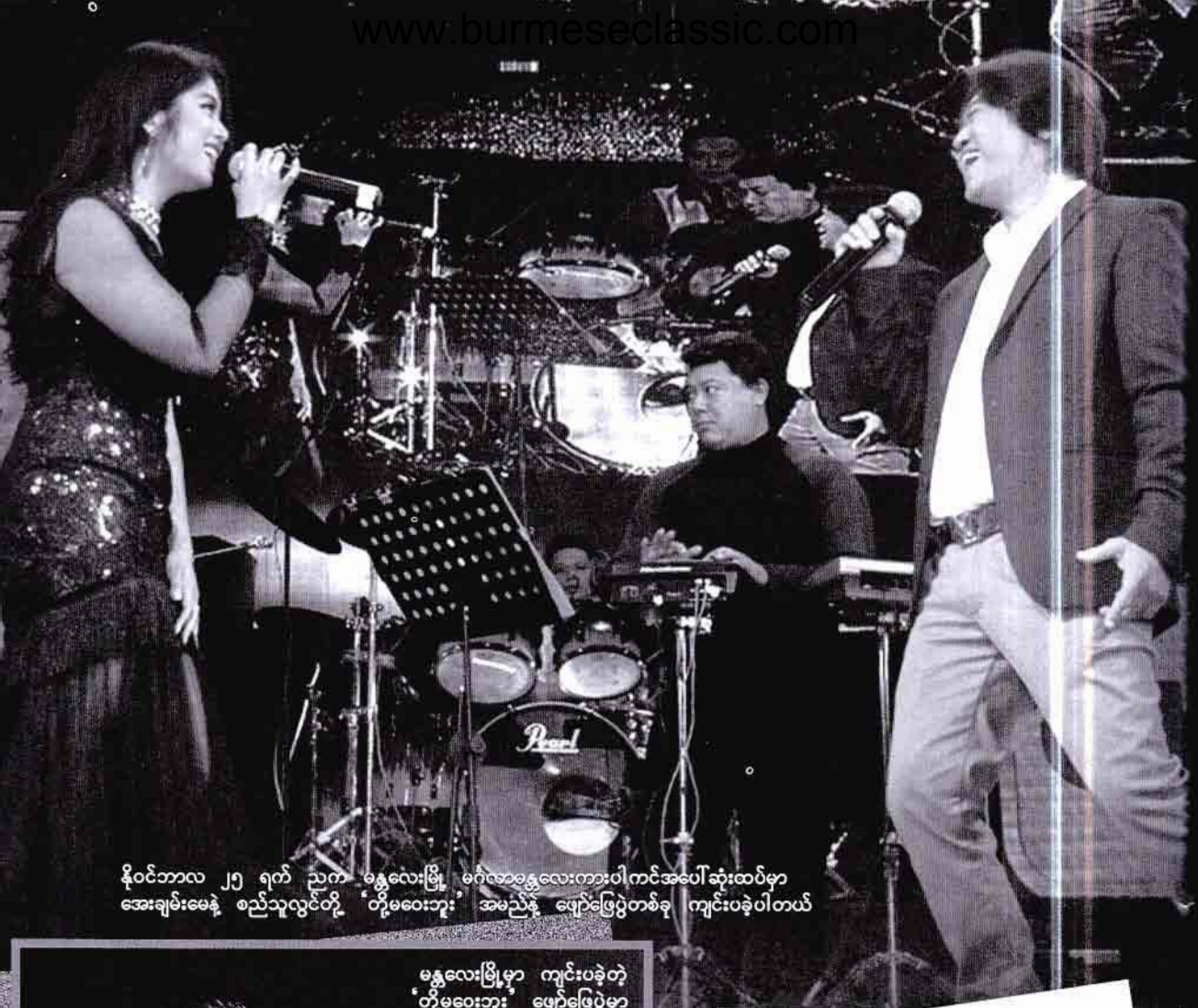
အေးချမ်းမေဂျီတစ်ကိုယ်တော် ဖျော်ဖြေမှုကို လာရောက်အားပေးတဲ့ အောင်ရင်

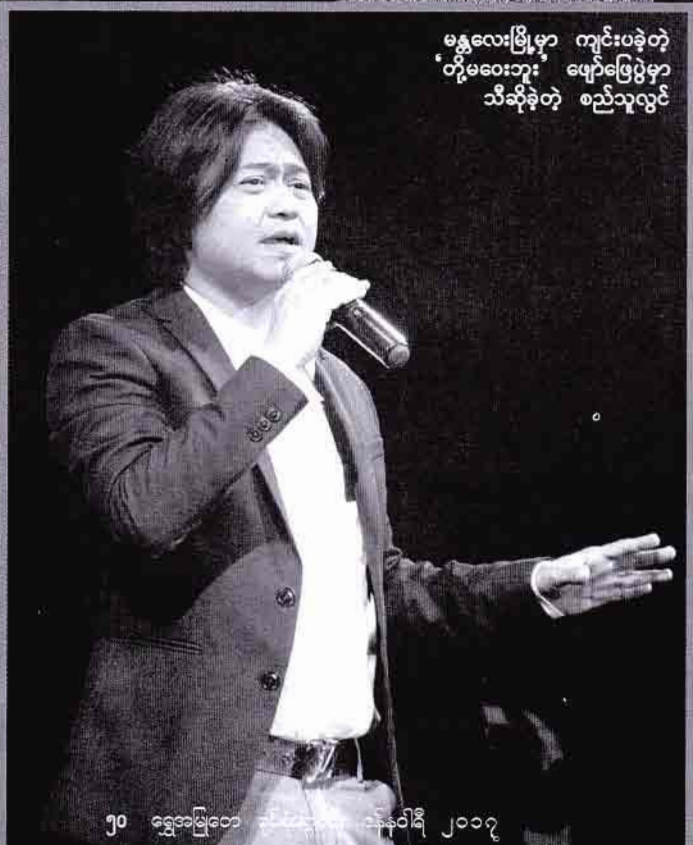
ဂျင်းနီ

အသက်ရှင်ခွင့်ပေးတဲ့
ဘုရားကိုလည်း
အထူးကျေးဇူးတင်
ပါတယ်' ဟုလည်း
အေးချမ်းမေက
မွေးနေ့အမှတ်တရ
စကားဆိုသည်။
အေးချမ်းမေက

We Love Aye Chan May
Fan အဖွဲ့နှင့် မြန်မာနိုင်ငံ
မလားခင် Facebook တွင်
ကြိုတင် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်
ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ယခုလို
Fan အလှူလေးနှင့်
ပတ်သက်၍
အေးချမ်းမေက
'ကျွန်မက တကယ်တော့
လှူနိုင်ရင် အကုန်လုံးကို
လှူချင်တာပါ။ ပြီးတော့
ဒီလို Fan တွေရှိလာတာ
လည်း အနုပညာရှင်တွေ
အတွက် အရမ်းကို
အထောက်အကူပြု
ပါတယ်။ သူတို့တွေကလေ
ကိုယ်တွေကို ချစ်လို့
အကုန် အပင်ပန်းခံပြီး
လိုက်လုပ်ပေးတဲ့သူတွေမို့
သူတို့စေတနာထားသလို
ကိုယ်ကလည်း ပြန်ပြီး
စေတနာထားတာပေါ့လေ။
ဒီ Fan တွေအားလုံးကို
ကျွန်မ အေးချမ်းမေက
အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်လို့။ အခုလိုမျိုး
ဝမ်းပန်းတသာနဲ့ ကြိုဆို
တယ်။ အစစအရာရာ
အကုန်လိုက်လုပ်ပေးတယ်
ဆိုတော့ အရမ်းပဲ
ကျေးဇူးတင်တယ်လို့
ပြောချင်ပါတယ်'
ဟုလည်း ပြောပြခဲ့သည်။
အေးချမ်းမေက
မြန်မာနိုင်ငံကို

နိုဝင်ဘာလ ၂၅ ရက် ညက မန္တလေးမြို့ မင်္ဂလာမန္တလေးကားပါကင်အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ အေးချမ်းမေနှင့် စည်သူလွင်တို့ 'တို့မဝေးဘူး' အမည်နှင့် ဖျော်ဖြေပွဲတစ်ခု ကျင်းပခဲ့ပါတယ်

မန္တလေးမြို့မှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ 'တို့မဝေးဘူး' ဖျော်ဖြေပွဲမှာ သီဆိုခဲ့တဲ့ စည်သူလွင်

မန္တလေးမြို့မှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ 'တို့မဝေးဘူး' ဖျော်ဖြေပွဲမှာ သီဆိုခဲ့တဲ့ အေးချမ်းမေ

အေးချမ်းမေရဲ့ ၄၂ နှစ်ပြည့်မွေးနေ့
ဆုတောင်းပွဲကို နိုဝင်ဘာ ၂၇ ရက်နေ့
မနက် ၉ နာရီက ရန်ကုန်မြို့
ခဝဲခြံမျက်မမြင်ကျောင်းမှာ ပြုလုပ်ခဲ့ရာ
အေးချမ်းမေက ခရစ်ယာန်
ဓမ္မတေးနှစ်ပုဒ်နဲ့လည်း ကိုယ်တိုင်
သီဆိုပေးခဲ့ပါတယ်

ခဝဲခြံမျက်မမြင်ကျောင်းမှ သမီးအေးချမ်းမေ
ဦးသိန်းလွင်နဲ့ အေးချမ်းမေ

ပြန်ရောက်စဉ်အတွင်း နိုဝင်ဘာလ ၁၅ ရက်တွင် ရန်ကုန်၌
One Lady Show နှင့် နိုဝင်ဘာလ ၂၉ ရက်တွင် မန္တလေး၌
စည်သူလွင်နှင့် တွဲဖက်၍ တို့မစားဘူး Show ပြုလုပ်ခဲ့ရာ
နှစ်ပွဲစလုံး အရမ်းအောင်မြင်ခဲ့သည့်ပွဲများ ဖြစ်ခဲ့သည်။
ကျွန်မက ပွဲလုပ် မယ့်သာလုပ်ရတာ ဒီလောက်ထိ
အောင်မြင်လိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ထားပါဘူး။ ကျွန်မကို
အခုအချိန်ထိ လက်ခံအားပေးကြလို့လည်း ကျေးဇူးတင်
ပါတယ် ဟု အေးချမ်းမေက ဆိုသည်။ အေးချမ်းမေက

နိုဝင်ဘာလ ၃၀ ရက်တွင် မြန်မာနိုင်ငံမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွား
ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် နောက်ထပ် Show အစီအစဉ်
ရှိမရှိနှင့် ထပ်မံပြန်လာရန် အစီအစဉ်ရှိမရှိဆိုသည်နှင့် ပတ်သက်
ပြီး အေးချမ်းမေက 'အခုတော့ Show က ထပ်ကမ်းလှမ်းထား
တာ မရှိသေးပါဘူး။ မြန်မာနိုင်ငံကိုတော့ သင်္ကြန်ပြန်ဖြစ်ချင်
ဖြစ်။ အခုလို နိုဝင်ဘာလ ဖြစ်ချင်ဖြစ် ပြန်လာဖြစ်မယ်ပေါ့'
ဟုလည်း ပြောပြခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ယခုထိအားပေးဆဲ ပရိသတ်
အတွက် သီချင်းအသစ်များ ထပ်မံပြုလုပ်နိုင်ရန် ကြိုးစားမည်ဟု
လည်း ဆိုပါသည်။

We Love Aye Chan May Fan အဖွဲ့မှ မသန္တာဝင်းကြည်
က 'အခုလို မွေးနေ့တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လုပ်ပေးခွင့်ရလို့
အရမ်းကျေနပ်ပါတယ်။ ဝမ်းလည်းသာ၊ ဂုဏ်လည်းယူပါ
တယ်။ အေးချမ်းမေ မြန်မာနိုင်ငံ ပြန်ရောက်တိုင်းလည်း တစ်ခု
မဟုတ်တစ်ခု အမှတ်တရလုပ်ပေးမယ်လို့ စိတ်ကူးပါတယ်' ဟု
ပြောပြခဲ့သည်။ ■ မနိသု

အေးချမ်းမေနဲ့ We Love အဖွဲ့သားများက ထန်းတပင်မြို့နယ် အကျကြေးကျေးရွာမှာ ဖွင့်လှစ်ထားတဲ့
ခဝဲခြံမျက်မမြင်ကျောင်းရဲ့ ကျောင်းခွဲမှာ မျက်မမြင်ကျောင်းသား၊ အကျောင်းသူ ၁၄ ဦးအား
နေ့လယ်စာနဲ့ တစ်နှစ်စာ စာသင်စရိတ်အလှူငွေများ ပျူဒါနပေးခဲ့ပါတယ်

30th November

ပြေတီဦးမညာရေး
မောင်ဒေးရှင်း ဦးကုန်း
(ဦး)ပြေတီဦးနဲ့
ဒုတိယ ဦးကုန်း
(ဒေါ်)အိန္ဒာရော့ဇင်

Novotel Yangon Max

၂၀၁၆-၁၇ ပညာသင်နှစ် ထောက်ပံ့ကြေး ရရှိသည့်
ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများကို ဥက္ကဋ္ဌက
ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ထောက်ပံ့ကြေးပေးအပ်ခဲ့ပါတယ်

ဂုဏ်ထူးရ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများကိုလည်း
ဖောင်ဒေးရှင်းက ဂုဏ်ပြုဆုများ ချီးမြှင့်ပေးအပ်ခဲ့ရာ
ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌ အိန္ဒြာကျော်ဝင်းက ပေးအပ်ခဲ့ပါတယ်

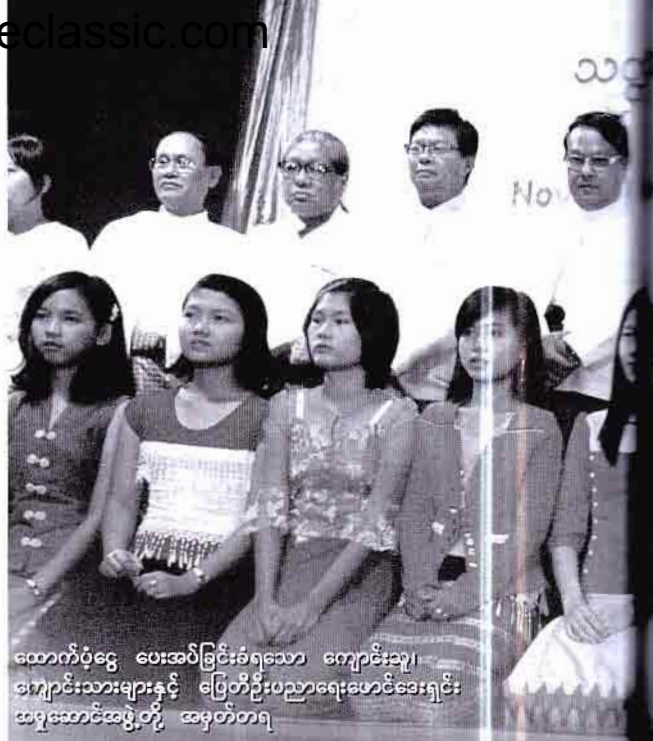
၂၀၀၉ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ
၃၀ ရက်က ကျရောက်တဲ့
ပြေတီဦးရဲ့ မွေးနေ့အထိမ်း
အမှတ်အဖြစ် ကန်တော်ကြီး
မျှော်စင်ကျွန်းမှာ
အနုပညာရှင်များနဲ့
ဖျော်ဖြေပွဲတစ်ရပ် ကျင်းပ
ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီဖျော်ဖြေပွဲကို
စိန်ဌေး၊ ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးက
ဗီဒီယိုအဖြစ် ရိုက်ကူးပြီး
မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးသို့
ဖြန့်ချိခဲ့ရာ အကျိုးအမြတ်အနေနဲ့
သိန်း ၈၀ ရရှိခဲ့ပါတယ်။
ပြေတီဦးကို ပင်တိုင်
ရိုက်ကူးနေတဲ့ စိန်ဌေး၊ဗီဒီယို
ထုတ်လုပ်ရေးနဲ့ ခရေဖြူ
ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးတို့က
နောက်ထပ် သိန်း ၂၀
ထည့်ဝင်ကြပြီး စုစုပေါင်း
သိန်း ၁၀၀ ကို ရန်ပုံငွေ
လိုအပ်နေတဲ့ လူမှု

ခုနှစ်နှစ်မြောက် ပြေတီဦးပညာရေးဖောင်ဒေးရှင်း ဝင်းငြိမ်း

အဖွဲ့အစည်းများသို့ ခွဲဝေလှူဒါန်းမယ် ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ PARK ROYAL Hotel မှာ အစည်းအဝေးတစ်ခု ခေါ်ယူခဲ့ပါတယ်။ ဒီအစည်းအဝေးမှာ စာနယ်ဇင်းသမားများဖြစ်ကြတဲ့ ဦးမြတ်ခိုင်၊ ဦးဟိန်းလတ်နဲ့ ကျွန်တော်လည်း ပါဝင်ပါတယ်။

ရန်ပုံငွေ လိုအပ်မယ်လို့ ယူဆတဲ့ အဖွဲ့အစည်းများ စာရင်းပြုစုနေရင်းက ကျွန်တော် စိတ်ကူးတစ်ခုရခဲ့ပါတယ်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းလိုလို အခြေခံပညာအထက်တန်း စာမေးပွဲ အောင်စာရင်း ထွက်ပြီးရင် အမှတ်ကောင်းလို့

ဆေးတက္ကသိုလ်သို့ တက်ခွင့်ရပေမဲ့ ငွေကြေးမပြေလည်တာကြောင့် မတက်နိုင်တဲ့ အတွက် ကျွန်တော်ကတစ်ဆင့် အလှူရှင်များထံ အကူအညီတောင်းခံတဲ့ ကျောင်းသားကျောင်းသူများ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါကို သတိရလိုက်တဲ့အတွက် ရန်ပုံငွေလိုအပ်တဲ့ အဖွဲ့အစည်း ၁၀ ခုသို့ ၁၀ သိန်းစီ ခွဲဝေလှူဒါန်းမယ့် အစား ရရှိထားတဲ့ ရန်ပုံငွေ သိန်း ၁၀၀ ကို ဘဏ်မှာ အပ်နှံပြီး ရလဒ်မယ့် အတိုးများနဲ့ ပညာသင်စရိတ် လိုအပ်နေတဲ့ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများကို ထောက်ပံ့ပေးရင် ရေရှည်

ထောက်ပံ့ငွေ ပေးအပ်ခြင်းခံရသော ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများနှင့် ပြိတ်ဦးပညာရေးမောင်ဒေးရှင်းဆရာမအဖွဲ့တို့ အမှတ်တရ

ညော်ဆည်တော်များထဲတွင် Alpine သောက်ဆေးရုံမှ ဒေါက်တာ စိုင်းစံထွန်းနှင့် ဇနီး မဂျူလီ၊ CIB Bank ဥက္ကဋ္ဌ ဦးခင်မောင်အေး၊ အကယ်ဒမီ ရဲအောင်တို့လည်း တက်ရောက်ခဲ့ကြပါတယ်

ဦးဝင်းနိုင်(မျက်ခြယ်)၊ ဒါရိုက်တာ မလိခ၊ ဦးထိုက်အောင်၊ အကယ်ဒမီ စိုးမြတ်သူတို့

ပြိတ်ဦးရဲ့ မိဘနှစ်ပါးလည်း တက်ရောက်ခဲ့ပါတယ်

မှာ အကျိုးများနိုင်တာကြောင့် အဆိုပြုခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အဆိုကိုအားလုံးကလည်း သဘောတူကြပါတယ်။ စိုးရိမ်တာကတော့ လမ်းတစ်ဝက်မှာ ခါးဆက်ပြတ်သွားမှာကို တွေးပူကြခြင်းပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဆေးကျောင်းတက်ရမယ့်ကာလက ၆ နှစ် ရှိတဲ့အတွက် စဉ်းစားကြခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ အားလုံးသဘောတူလိုက်ပြီး ပြေတီဦးပညာရေးဖောင်ဒေးရှင်းဆိုတဲ့ အဖွဲ့အစည်းတစ်ရပ်ကို ထူထောင်လိုက်ကြပါတယ်။ ၂၀၁၀-၁၁ ပညာသင်နှစ်ကစလို့ ဆေးကျောင်းတက်ဖို့ ငွေကြေးအကူအညီ လိုအပ်နေတဲ့ ကျောင်းသူကျောင်းသား ၁၀ ဦးကို ရွေးချယ်ထောက်ပံ့ပေးမယ်လို့ ကြေညာခဲ့ပါတယ်။

ပညာတော်ပါလျက် ငွေကြေးအခက်အခဲ ကြုံတွေ့

နေရတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံ တစ်ဝန်းက ကျောင်းသူကျောင်းသား အတော်များများ လျှောက်ထားကြပါတယ်။ လျှောက်လွှာတွေကို အဖွဲ့ဝင်များ စိစစ်ကြရာမှာတော့ မိဘများဘက်က လုံးဝ မထောက်ပံ့နိုင်တဲ့သူတွေကို မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ တချို့တစ်ဝက် ထောက်ပံ့နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆရတဲ့ ကျောင်းသူကျောင်းသား ၁၀ ဦးကို ရွေးချယ်ပေးခဲ့ကြပါတယ်။

မိဘက မတတ်နိုင်သူကို ဦးစားပေးသင့်တာ မှန်ပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ထောက်ပံ့နိုင်မှာက တစ်လကို ကျပ် ၅ သောင်းသာဖြစ်တဲ့အတွက် ဆေးကျောင်းသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ လောက်ငလ်နိုင်မယ်မထင်ပါဘူး။ အထောက်အကူတော့ပြုနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် တချို့လိုအပ်ချက်တွေကို မိဘများက ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့

ယူဆရသူများကိုသာ ရွေးချယ်ကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ စည်းကမ်းချက်များအနေနဲ့ တခြားအဖွဲ့အစည်း သို့မဟုတ် လူပုဂ္ဂိုလ်ထံမှ ထောက်ပံ့ငွေရယူထားသူ မဖြစ်စေရ၊ တစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်မှန်အောင်ဖို့ ကြိုးစားရမယ်၊ စာမေးပွဲ ကျသူများကို ထောက်ပံ့ငွေ ရပ်ဆိုင်းမယ်၊ ဆရာဝန် ဖြစ်လာတဲ့ အခါ ပြည်တွင်းမှာ အနည်းဆုံး ၅ နှစ် ပြည်သူများကို အလုပ်အကျွေးပြုရမယ် ဆိုတဲ့ စည်းကမ်းချက်တွေ ကန့်သတ်ထားခဲ့ပါတယ်။

ရန်ပုံငွေ သိန်း ၁၀၀ နဲ့ စတင်လည်ပတ်ခဲ့ရာ ပြေတီဦးနဲ့ ရင်းနှီးသူ အနုပညာရှင်များကို အကူအညီတောင်းပြီး ရန်ကုန်မြို့မှာ ရန်ပုံငွေပွဲ တစ်ကြိမ်၊ မန္တလေးမြို့မှာ တစ်ကြိမ် ကပြပြီး ရန်ပုံငွေ ၅၃ ခွဲကြရာက အခုဆိုရင် ပြေတီဦး ပညာရေးဖောင်ဒေးရှင်းက

ပြည်သူ့အဖွဲ့အစည်းများ၊ အကျဉ်းသားများ၊ အကျဉ်းသားများ၊ ချစ်သူများ၊ ပါဝင်ခဲ့ကြပါတယ်

ပသာရင်များကလည်း တတ်

ဖောင်ဒေးရှင်း ရန်ပုံငွေ နဲ့ထောက်ပံ့တဲ့ ဆေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသူကျောင်းသားများအပြင် ပြင်ပစီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များ၊ အနု

နီးသည်ကို ကိတ်နှိပ်တဲ့ ပြေတီဦး

ရှင် ပြေတီဦးရဲ့ နှုတ်ခွန်းသက်စကား၊ အတွင်းရေးမှူးဦးဝင်းကြည်ရဲ့ အဖွဲ့နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အစီရင်ခံစာ၊ ဘဏ္ဍာရေးမှူးဦးဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရှင်းလင်းတင်ပြမှု အစရှိတဲ့ အစီအစဉ်များနဲ့ ကျင်းပခဲ့ကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့အတွက်

တစ်တပ်တစ်အားအနေနဲ့ သုခကမ္ဘာဆေးရုံက ဆေးကျောင်းသူကျောင်းသား ၁၀ ဦးကို တာဝန်ယူထားခဲ့တာ ခုဆိုရင် အတော်များများက ဆရာဝန်ဖြစ်သွားကြပြီး သုခကမ္ဘာဆေးရုံမှာပဲ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြပါပြီ။ ၂၀၁၆-၁၇ ပညာသင်နှစ်အတွက်လည်း နောက်ထပ် ၁၀ ဦးကို သုခကမ္ဘာဆေးရုံက တာဝန်ယူသွားပြန်ပါတယ်။ ငွေကြေးချို့တဲ့လို့ ဆေးပညာမသင်ကြားနိုင်သူများကို ထောက်ပံ့ပေးရတာ အင်မတန် ဝမ်းသာစရာကောင်းတဲ့ဖြစ်ရပ်ပါ။

သုခကမ္ဘာက နောက်ထပ်တာဝန်ယူတဲ့ ၁၀ ယောက်နည်းတူ တက်ရောက်လာတဲ့ မိတ်ဆွေများက အလှူငွေများထည့်ဝင်ပေးကြပါတယ်။ အဲဒီနေ့မနက်မှာ Alpine သောက်ရေသန့် ထုတ်လုပ်နေတဲ့ ဒေါက်တာ ဖိုင်းစံထွန်းနဲ့ ဇနီး မဂျုလီတို့က သိန်း ၅၀၊ ပေါ်ပြူလာဂျာနယ်ထုတ်ဝေနေတဲ့ Asian Fame Media Group က သိန်း ၅၀၊ ဦးခွန်နောင်မြင့်ဝေ၊ ဒေါ်အဏ္ဍဝါလင်းဦးတို့က သိန်း ၂၀၊

ကိုထူး၊ မဆုမြတ်တို့က သိန်း ၂၀၊ Lucky 7 ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးမှ ကိုအုန်းဝင်း၊ မအေးအေးဝင်းတို့က သိန်း ၂၀၊ ဦးမောင်မောင်မိသားစုတို့က ၁၀ သိန်း၊ ဦးနေစည်ဗဆွေ၊ မနီလာတို့က ၁၀ သိန်း၊ Mobile King မှ ၁၀ သိန်း၊ မခမ်းဖြူ၊ မခမ်းညို Eton House Int'l Pre-school က ၁၀ သိန်း၊ ဦးရှိန်ဝင်း၊ ဒေါ်ခင်ချိုဦး၊ သား ကောင်းထိုက်ထွန်း(တက်လမ်းကုမ္ပဏီ)တို့က ၁၀ သိန်း၊ Women's Treasure Silk & Accessories Shop ဒေါ်ဆွေဆွေလင်းက ၁၀ သိန်း၊ ပိုင် မြန်မာက ၁၀ သိန်း၊ ဒေါက်တာ မသဇင် (All Derma Medical Clinic) က စင်ကာပူ ဒေါ်လာ ၁၀၀၀ နဲ့ အလှူရှင် ၁၉ ဦးတို့က ၅ သိန်းစီ၊ မိတ်ကပ်လင်းလင်းက ကျပ် ၃ သိန်း၊ ဦးကျော်စည်သူက ကျပ် ၃ သိန်းနဲ့ အလှူရှင် ၄ ဦးတို့က ကျပ် တစ်သိန်းစီ လှူဒါန်းကြတာကြောင့် အဲဒီနေ့ မနက်မှာပဲ အလှူငွေကျပ် ၃၃၅ သိန်းနဲ့ စင်ကာပူဒေါ်လာ ၁၀၀၀ လက်ခံရရှိခဲ့ပါတယ်။

နိုင်ငံဘာ ၃၀ ရက်ဟာ ပြေတီဦးရဲ့ မွေးနေ့လည်း ဖြစ်တာကြောင့် ညပိုင်းမှာတော့ ကျောင်းသူကျောင်းသားများနဲ့အတူ ရန်ကုန်မြို့ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်းမှာရှိတဲ့ Orchid Hotel မှာ ညစာစားပွဲကို ကျင်းပကြပြန်ပါတယ်။ ပြေတီဦးက တကယ်ဆိုရင် သူ့မွေးနေ့ကို သူမိသားစုနဲ့ အချိန်ပေးရမယ့်အစား သူညီ၊ ညီမများလိုဖြစ်နေတဲ့ ကျောင်းသူကျောင်းသားများနဲ့ ဒီညကို အချိန်ကုန်စေခဲ့ပါတယ်။ ကျောင်းသူကျောင်းသားများနဲ့ တရင်းတနီး ရှိနေပြီး သူကိုယ်တိုင်လည်းဘာမှ မဖြစ်သေးခင်က ရုပ်ရှင်လောကမှာ မီးထိုး၊ မှန်ထိုးစတဲ့နေရာများမှာ ဝင်လုပ်ခဲ့ရကြောင်း၊ ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် သူလိုပဲမျှော်မှန်းတဲ့နေရာကို ဘယ်သူမဆို ရောက်နိုင်ပါကြောင်း သူ့အတွေ့အကြုံများနဲ့ ယှဉ်ပြီး ညီမများကို အကြံပေးပြောကြားသွားခဲ့ပါတယ်။

ကျောင်းသူကျောင်းသားများကလည်း သူတို့မိသားစုဝင်များနဲ့ ဆုံစည်းရတာလို ပျော်ပျော်ပါးပါးနဲ့

အမှတ်တရဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ကြ၊ စကားတွေပြောကြ ပျော်စရာကောင်းလှပါတယ်။ ပြေတီဦးအတွက်ကလည်း မွေးနေ့မှာထူးမြတ်တဲ့ ပညာသင်ထောက်ပံ့ကြေးတွေ ပေးအပ်ရတာမို့ မင်္ဂလာရှိလှပါတယ်။

ရန်ပုံငွေပွဲ မက၊ဖြစ်ကာ ကြာပြီဖြစ်လို့ ၂၀၁၇ နှစ်ဆန်းပိုင်းမှာတော့ ရန်ကုန်မြို့မှာပဲ ရန်ပုံငွေရှာကြပို့ အစီအစဉ်တစ်ရပ် ရေးဆွဲနေကြပါတယ်။ အောင်မြင်တဲ့ပွဲတစ်ခု ဖြစ်အောင်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားသွားကြမှာပါ။ ဒီပွဲအတွက် ဧရာဝတီဘဏ်မှ ဦးဇော်ဇော်တို့ဇနီးမောင်နှံက ကျပ် သိန်း ၃၀၀၊ သမဝါယမဘဏ်မှ ဦးခင်မောင်အေးက ကျပ် သိန်း ၃၀၀ ထည့်ဝင်လှူဒါန်းခဲ့ကြပါပြီ။

အကယ်ဒမီများရှင် ပြေတီဦး ဒီထက်အောင်မြင်စေကြောင်းနဲ့ ပညာသင်စရိတ်ထောက်ပံ့မှုကိုလည်း ဆထက်ထမ်းပိုးတိုးပြီး ဆောင်ရွက်နိုင်ပါစေလို့ မွေးနေ့အမှတ်တရအဖြစ် ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။ ■

ဝင်းငြိမ်း

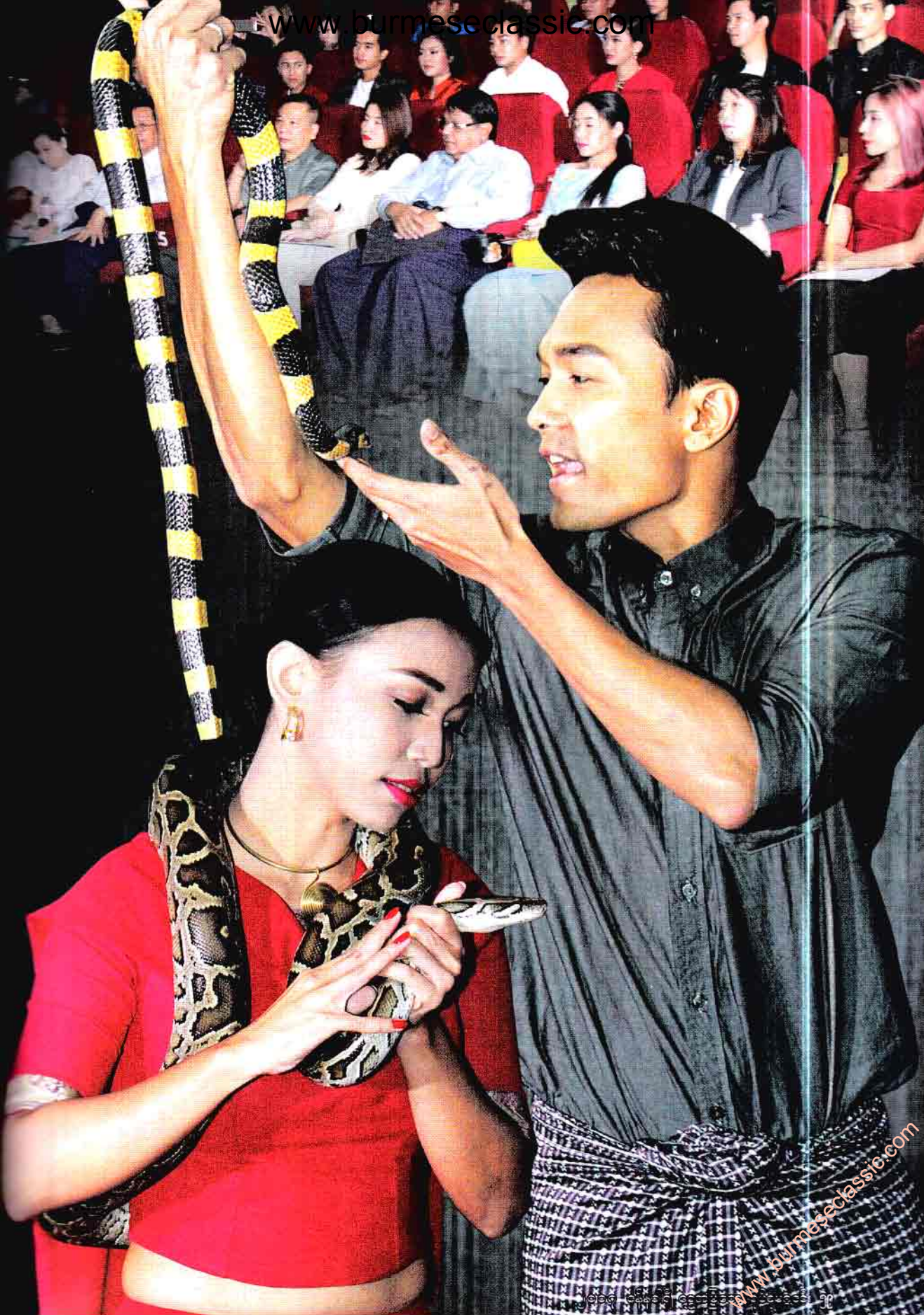
ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများနဲ့ နွေးသွေးသော မိသားစုစကားရိုင်းကလေးလည်း ဖန်တီးပေးခဲ့ပါ့မယ်

သက်ဝင် လှုပ်ရှားလာတော့မယ့် မနုစာရီ ဝင်းငြိမ်း

ဆရာ မင်းသိင်္ခီကို အောင်မြင်တဲ့
စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ဖြစ်အောင်
ဖန်တီးပေးနိုင်ခဲ့တဲ့ မနုစာရီ ဝတ္ထုကို
ရုပ်ရှင်သမားတော်တော်များများ
မျက်စိကျခဲ့ဖူးပါတယ်။ နန္ဒာလှိုင်က
ဒီဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်အဖြစ် ဖန်တီးမယ်လို့
ဆရာထံက ဝယ်ယူသွားခဲ့ပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ သူ အိမ်ထောင်သာ
ကျသွားရော ရုပ်ရှင်
ဖြစ်မလာခဲ့ပါဘူး။ သူဝယ်ထားတဲ့
သက်တမ်းကလည်း ကျော်လွန်
သွားခဲ့ပြီမို့ အတော်များများက
တစ်ကျော့ပြန် စိတ်ဝင်စား
လာကြပြန်ပါတယ်။
ဆရာ မရှိတော့တဲ့ကာလမှာ
ဆရာဝတ္ထုများကို
မူပိုင်ခွင့်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး
အငြင်းပွားနေတာကြောင့်
မနုစာရီ က သက်ဝင်လာခြင်း
မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒါရိုက်တာအဖြစ်
အောင်မြင်နေပြီဖြစ်တဲ့
ညိုမင်းလွင်က သူ လေးတန်း
ကျောင်းသားဘဝကတည်းက
ဖတ်ခဲ့ဖူးတဲ့ မနုစာရီ ကို
နန္ဒာလှိုင်နဲ့ ကြိုတဲ့အချိန်မှာ
တစ်ဆင့်ဝယ်ဖို့
စကားကမ်းလှမ်းခဲ့ပေမဲ့
စကားပြန်မရခဲ့တာကြောင့်
လက်လျှော့ခဲ့ပါတယ်။ ညိုမင်းလွင်နဲ့
လက်တွဲအလုပ်လုပ်နေတဲ့
သရုပ်ဆောင် ငြိမ်းချမ်းကျော်က
ကြိုးစားဆက်သွယ်ပြီး ဆရာ

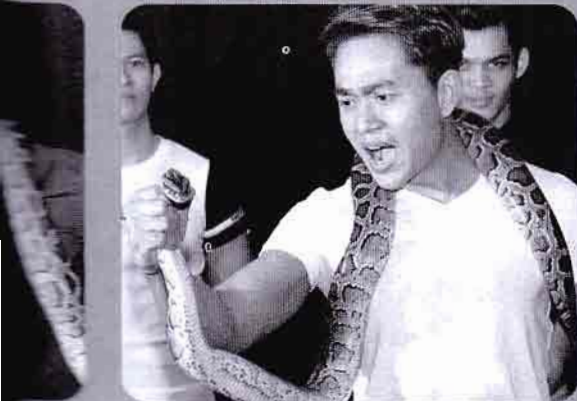
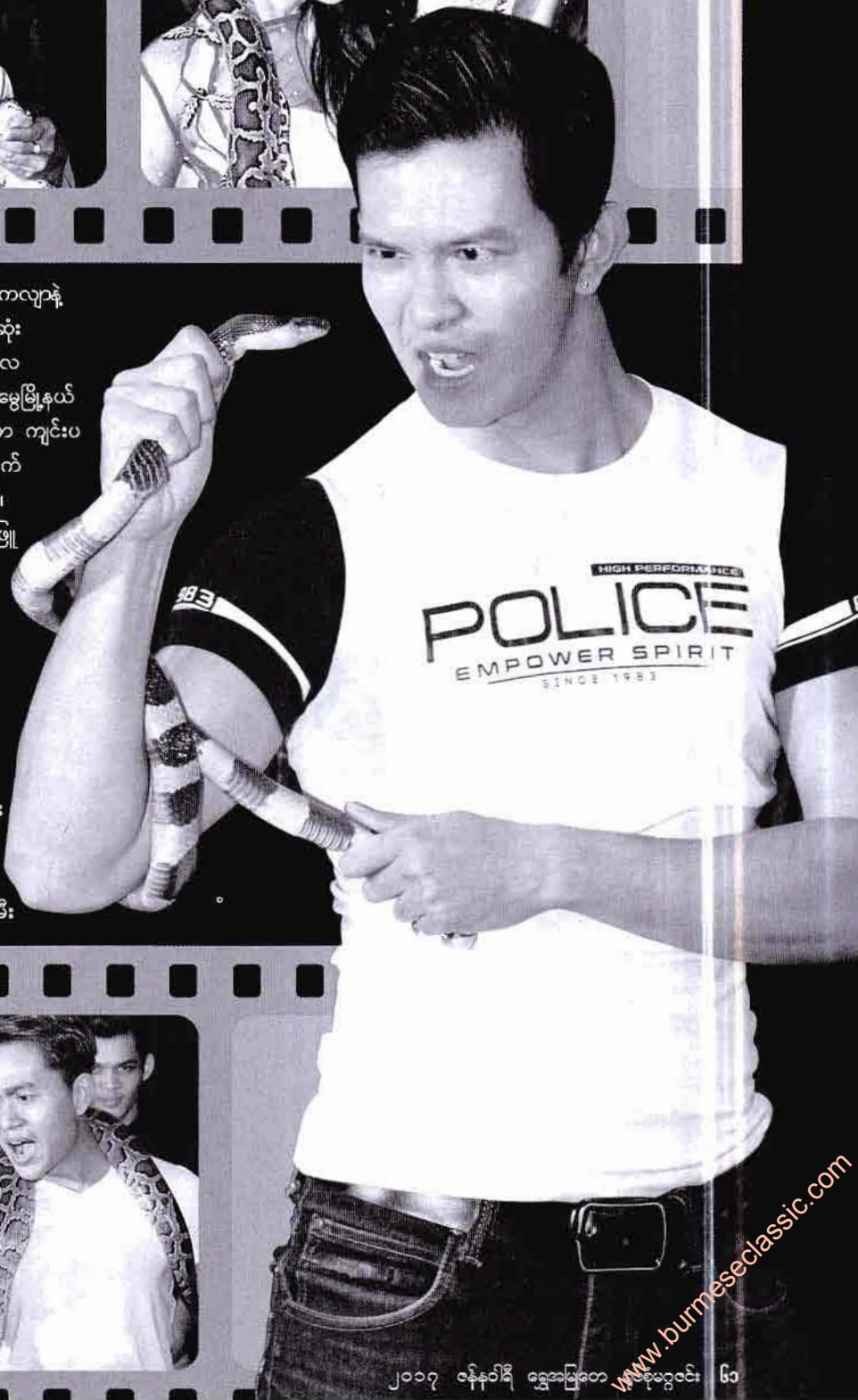
မင်းသိင်္ခရဲ့ညီဖြစ်သူ
ဦးဝင်းဇော်ထံမှ မနုစာရီ ကို
ဝယ်ယူပေးလိုက်တဲ့အတွက်
ညိုမင်းလွင် ဖန်တီးချင်နေတဲ့ဝတ္ထု
သူလက်ထဲကို ရောက်ခဲ့ပါပြီ။
မနုစာရီမှာ အရေးကြီးတဲ့
မနုစာရီမင်းသမီး၊ မောင်တော်
အတိကျာ၊ ဘဒ္ဒကလျာ
မင်းသမီးတို့အတွက် သရုပ်ဆောင်
လျာထားဖို့လိုလာပါတယ်။
ညိုမင်းလွင် စဉ်းစားတာက
မနုစာရီနေရာမှာ လက်ရှိ
သရုပ်ဆောင်ထဲက
တစ်ယောက်ယောက်ကို ရွေးမလား။
ဒီလိုဆိုရင် ဘဒ္ဒကလျာနေရာမှာ
သရုပ်ဆောင်သစ်တစ်ယောက်ကို
ထားရလိမ့်မယ်။ လက်ရှိ
သရုပ်ဆောင်လောကမှာက
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်

ပို့ပေးချင် စိတ်နည်းပါးကြတာ
ကြောင့် မနုစာရီနေရာမှာ
လက်ရှိသရုပ်ဆောင်ထဲက
ရွေးပြီး ဘဒ္ဒကလျာနေရာမှာ
တော့ လိုက်ဖက်မယ့် သရုပ်
ဆောင်သစ်တစ်ယောက် ရွေး
ချယ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ
တယ်။
သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို
အကောင်အထည်ဖော်ဖို့အတွက်
ဘဒ္ဒကလျာနေရာနဲ့ အတိကျာ
နေရာတို့အတွက် သရုပ်ဆောင်
သစ်များအလိုရှိကြောင်း ကြော်
ငြာခေါ်ယူခဲ့ပြီး ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ပါ
တယ်။ လျှောက်ထားကြသူ
များထဲက သင့်တော်မယ့်သူ
တွေကို ညကြောင်းရုပ်ရှင်
ထုတ်လုပ်ရေး ဒါရိုက်တာ
အဖွဲ့က ရွေးချယ်ကြပါတယ်။

သူတို့ရွေးချယ်လိုက်တဲ့ ဘဒ္ဒကလျာနဲ့
အတိတ်တုတ်အတွက် နောက်ဆုံး
ရွေးချယ်ပွဲကိုတော့ နိုဝင်ဘာလ
၂၅ ရက်က ရန်ကုန်မြို့ တာမွေမြို့နယ်
မှာရှိတဲ့ Mega Ace ရုပ်ရှင်ရုံမှာ ကျင်းပ
ခဲ့ပါတယ်။ အကဲဖြတ်ဖို့အတွက်
ကျွန်တော်နဲ့အတူ ဦးဝင်းဇော်၊
အကယ်ဒမီ မယ်လိုဒီ၊ ခရေဖြူ
ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးမှ
ဒေါ်ခင်ဦး အစရှိတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်များ ရွေးဆုံးတန်းမှာ
ထိုင်ကြပြီး အကဲဖြတ်ကြပါ
တယ်။ အမျိုးသားပြိုင်ပွဲဝင်
၉ ဦးကို အခမ်းအနားမှူး
အဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးနေတဲ့
ငြိမ်းချမ်းကျော်ကဖိတ်ခေါ်ပြီး
အကဲဖြတ်ခိုင်းများ ရွေးချယ်
ပေးတဲ့ မေးခွန်းများကို
ဖြေဆိုစေပါတယ်။ အမျိုးသမီး

ပြိုင်ပွဲဝင် ၈ ဦးတို့ကိုလည်း
အဲဒီလိုပဲ ဖြေဆိုစေခဲ့ပါတယ်။
ပထမအကျော့အဖြစ် မေးခွန်းများကို
ဖြေဆိုပြီးချိန်မှာတော့ ဒါရိုက်တာ
ညိုမင်းလွင်က သရုပ်ဆောင်တွေ
မမျှော်လင့်ထားတဲ့ စမ်းသပ်မှု
တစ်ခုကို ပြုလုပ်လိုက်ပါတယ်။
အဲဒါကတော့ မြွေတစ်ကောင်ကို
မိမိကိုယ်ပေါ်တင်ပြီး
‘ကျွန်မကို ကြောက်နေတာလား
မောင်တော်၊ ကျွန်မက အဆိပ်မရှိပါ
ဘူး။ မောင်တော် ချစ်သည်ဖြစ်စေ၊
မချစ်သည်ဖြစ်စေ ကျွန်မကတော့
မောင်တော့်ကို ချစ်နေမှာပါပဲ’
ဆိုတဲ့စကားကို အပြောခိုင်း
ခြင်းပါပဲ။ ဒါရိုက်တာ
ညိုမင်းလွင်က ကိုင်ရမယ့်မြွေဟာ
အန္တရာယ် လုံးဝမရှိပါကြောင်း၊
တစ်စုံတစ်ရာ အန္တရာယ်
ကျရောက်လာရင်လည်း
အရေးပေါ်ကုသမှုပေးဖို့
စီစဉ်ထားပါကြောင်း
အာမခံစကား ဆိုပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ တကယ်
စဉ်းစားကြည့်တော့
မိန်းကလေး
တစ်ယောက်အနေနဲ့
မြွေတစ်ကောင်ကို
သူ့ကိုယ်ပေါ်တင်ဖို့
ဆိုတာ စဉ်းစားလို့
မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စပါ။
ဒါပေမဲ့ သရုပ်ဆောင်
ဇောကပ်နေကြတဲ့
မိန်းကလေးများကတော့
ရဲရဲဝံ့ဝံ့ မြွေကို
ကိုယ်ပေါ်ပတ်ပြီး
ညိုမင်းလွင်
ပြောစေချင်တဲ့
စကားလုံးများကို
ခံစားချက်
အပြည့်အဝနဲ့
ပြောနိုင်
ခဲ့ကြပါတယ်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဆို
ရင် သူခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ပြ
ပြီးသည့်တိုင်အောင် မြွေခေါင်း
ကို လက်နဲ့သပ်ပြီး ပြောပါ
လားလို့ နောက်တစ်ဆင့်ခိုင်း
ပါတယ်။ အခိုင်းခံရတဲ့ မိန်း
ကလေးက ဒါရိုက်တာ စိတ်
တိုင်းကျ မြွေခေါင်းကိုကိုင်
ကာ ပြောနိုင်ခဲ့ပါတယ်။
ပြိုင်ပွဲဝင် မိန်းကလေး
များက မြွေကို ကြိုးတစ်
ချောင်းအလား သဘောထား
ပြီး ကိုင်တွယ်နေကြပေမဲ့
ကျွန်တော့်ညာဘက်မှာ ရှိတဲ့
အကယ်ဒမီ မယ်လိုဒီနဲ့ ဘယ်
ဘက်မှာ ရှိတဲ့ ဇင်ဦးတို့က
တော့ တော်တော်အသည်း
ယားနေကြပါတယ်။ မယ်လို
ဒီဆိုရင် ပြိုင်ပွဲဝင်တွေကို
နောက်နည်းနည်းဆုတ်ပါ၊
ကြောက်လို့ပါလို့ပြောတဲ့ အထိ
ပါပဲ။
အမျိုးသားကလေး
များအလှည့်မှာတော့ မြွေ
ဆရာက ငန်းတော်ကားမြွေ
ကို ထုတ်လာပါတယ်။ သူတို့
လည်း ရဲရဲရင့်ရင့်ပါပဲ။ မြွေကို
နမ်းတဲ့သူက နမ်းတောင်ပြ
သွားပါသေးတယ်။
အကဲဖြတ်ဒိုင်များရဲ့
အမှတ်များကို ပေါင်းလိုက်တဲ့
အခါမှာတော့ အတိကျအဖြစ်
အောင်ဆန်းမြင့်ကို ရွေးချယ်
လိုက်ပြီး ဘဒ္ဒကလျာအဖြစ်
နေကြာခင်ခင်ကို ရွေးချယ်ခဲ့
ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆယ်
ရေးတစ်ရေး၊ ကိုးရေးတစ်ရာ
ဆိုသလို အကြောင်းကြောင်း
ကြောင့် ရွေးချယ်ခံထားရသူ
မရှိက်ဖြစ်ဘဲ ပျက်ကွက်သွား
ခဲ့ရင် ချက်ချင်းအစားထိုးနိုင်ဖို့
အရံနှစ်ယောက်ကိုလည်း ရွေး
ချယ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ သူတို့က

တော့ ကျော်ကိုကိုနဲ့ ထူးဝင့် သန္တာတို့ပါပဲ။

ဓာတ်ကောင်နှစ်ယောက် နေရာကိုတော့ ရွေးချယ်ပြီး သွားပါပြီ။ မနုစာရီ ဘယ်သူ ဖြစ်မလဲ။ ဒါရိုက်တာ ညို မင်းလွင်က ဒီညမှာ ကြေညာ မယ်လို့ ဆိုထားတာကြောင့် စိတ်ဝင်တစားရှိကြပါတယ်။ ဒါရိုက်တာ ညိုမင်းလွင်က ကိုလူမင်းထံမှာ ခွင့်ပြုချက် သွားတောင်းတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကလည်း ထွက်ထား ပါတယ်။ မနုစာရီ ရိုက်ဖို့ အတွက် မြန်မာနိုင်ငံ ရုပ်ရှင် အစည်းအရုံး ဥက္ကဋ္ဌကို ခွင့်ပြု ချက်တောင်းဖို့ မလိုပါဘူး။ ဒါဖြင့်ရင် ဘာဖြစ်လို့ သွား ပြောသလဲ စဉ်းစားကြတော့ ပျိုးခင်းသစ် သရုပ်ဆောင်များ ထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်လို့သာ ခွင့်သွားတောင်းတာဖြစ်မယ် လို့ သုံးသပ်ကြပါတယ်။

ဒါရိုက်တာ ညိုမင်းလွင် က သူကတိအတိုင်း မနုစာရီ ဘယ်သူဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကြေညာပေးဖို့အတွက် သူရွေးချယ် ထားတဲ့ မင်းသမီးကလေးကို ပရိသတ်ရှေ့မှောက် ဖိတ်ခေါ် လိုက်ပါတယ်။ ပရိသတ်ရှေ့ မှောက်ကို ရောက်ရှိလာတဲ့

မနုစာရီလောင်းလျာကတော့ ရွှေသမီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါရိုက်တာ ညိုမင်းလွင်ရဲ့ ရွေးချယ်မှုကိုတက်ရောက် လာတဲ့ ဧည့်သည်အားလုံး ကျေနပ်ကြပါတယ်။ ညကျောင်းရုပ်ရှင် ထုတ်လုပ်ရေးရဲ့ တတိယမြောက် ရုပ်ရှင်ကား ဖြစ်လာမယ့် မနုစာရီ ရုပ်ရှင်ကားကို ၂၀၁၇ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလအတွင်း စတင်ရိုက်ကူးတော့ မှာပါ။ ဒါရိုက်တာ ညိုမင်းလွင်က မနုစာရီ ရုပ်ရှင်ကားဟာ သာမန်ရုပ်ရှင်ကား တစ်ကားအဖြစ်သာ မဟုတ်ဘဲသမိုင်းတွင်စေမယ့် ရုပ်ရှင်ကားဖြစ်စေရမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ မနုစာရီဟာ မြန်မာစာပေ လောကမှာ အောင်မြင်ထင်ရှားတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်ခဲ့သလို ရုပ်ရှင်ကားဟာလည်း သမိုင်းတွင်တဲ့ ရုပ်ရှင်ကား တစ်ကားဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်မိကြောင်းပါ။

■ ဝင်းငြိမ်း

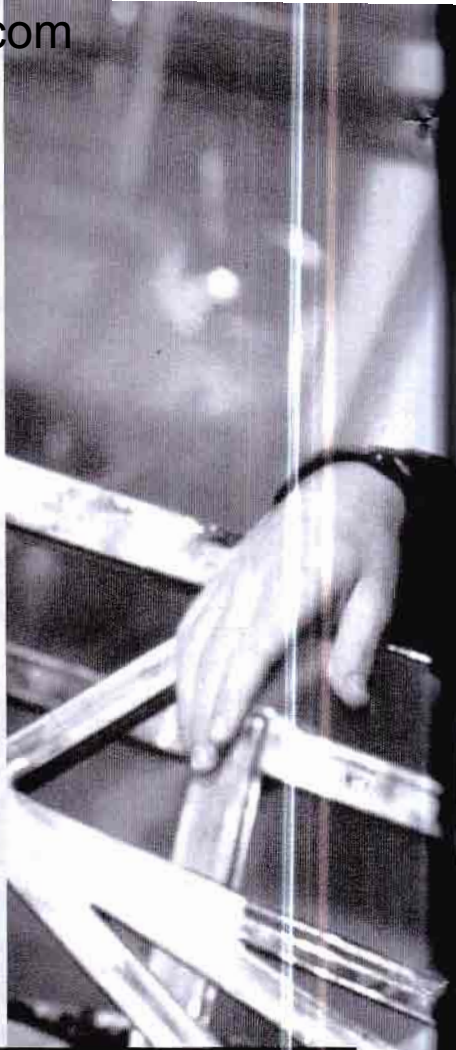
ရောင်ဂီတ၏ ဂန္ထဝင်လက်သစ်
 ဘွန်ဂျိုဗီ Bon Jovi
 တွေ့ဆုံခြင်း
 ရာပြည့်

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု
 နယူးဂျာဆီပြည်နယ်
 Red Bank မြို့လေးရဲ့တစ်ခုသော
 တနင်္ဂနွေနေ့လယ်ခင်းမှာ
 ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီမြို့လေးက
 ပိုမိုကတ်တစ်ချပ်လို လှပပြီး
 မြို့လယ်လမ်းမကြီးရဲ့
 တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ
 ဖက်ရှင်ဆိုင်တွေ တွေ့ရသလို၊
 ရေပြင်ပေါ်မှာ ငြိမ့်နေတဲ့
 ရွက်လှေတွေ ဆိုက်ကပ်ထားတဲ့
 သင်္ဘောဆိပ်တစ်ခုလည်း ရှိတယ်။
 မြို့ခံ လူအများအပြားက
 အနီးဝန်းကျင်ဒေသတွေမှာ

သွားရောက်
 အလုပ်လုပ်ကိုင်ကြလေ့ရှိတဲ့
 မြို့လေးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။
 ပြီးတော့ ဒီမြို့လေးမှာ
 ငွေရဲ့ စကားပြောသံ
 တော်တော်တိုးတယ် ဆိုရမှာပါ။
 ဒါပေမဲ့ လက်ရှိအချိန်မှာတော့
 Red Bank မြို့လေးရဲ့
 နာမည်ကျော်ကြားဆုံး
 မြို့ခံတစ်ယောက်က
 လျှပ်စီးပြက်သလို မြန်ဆန်တဲ့
 လေယူလေသိမ်း၊ စကားပြောဟန်နဲ့
 လေးနှက်တဲ့စကားတွေ
 ပြောကြားနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။

Navesink မြစ်ရေပြင်ကို အပေါ်စီးက
 တွေ့မြင်နေရတဲ့ ပြင်သစ်ကျေးလက်
 ဒေသ နေအိမ်ဟန်မျိုးရှိတဲ့ အိမ်တစ်လုံး
 ရဲ့မီးဖိုဆောင်ဘက်မှာ Jon Bon Jovi
 က သူ သိပ်သဘောကျတဲ့ New
 England Patriots အသင်းက Buffalo
 Bills အသင်းကို အရေးနိမ့်နေတဲ့ ဘော
 လုံးပွဲကြည့်ရင်း မပျော်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေရ
 တယ်။ သူ့ရဲ့ ဇနီးသည် Dorothea က
 တော့ ခင်ပွန်းသည်ကို လျစ်လျူထား
 ပြီး အိမ်တွင်းအလှပြင်ဆင်ပေးတဲ့ လူ
 တစ်ယောက်နဲ့ ဆွေးနွေးနေတယ်။ ၁၄
 နှစ်အရွယ် သားဖြစ်သူ Jacob ကတော့
 ရေခဲသေတ္တာကို မောင်ပိုင်စီးဖို့ က၊ ခုန်
 ဝင်ရောက်လာတယ်။ ဒါဟာ ရော့ခ်ဂီတ
 ငွေကြယ်ပွင့်တစ်ယောက်ရဲ့ ပကာသန
 မဖက်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုနဲ့တော့
 မတူပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အသက် ၅၄ နှစ်
 အရွယ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ Bon Jovi ကတော့
 ဒီပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ နေသားကျနေပါပြီ။
 သားရေအင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ အချစ်
 သင်္ကေတရယ်လို့ သူ့ဘဝထက်တောင်
 ကြီးမားတဲ့တင်စား ခေါ်ဆိုမှုမျိုး ခံယူ
 ရသူ Bon Jovi ကတော့ ရိုးရိုးလေးပဲ
 ပြောလာတယ်။ 'အဲဒီအချစ်သင်္ကေတ
 ဆိုတဲ့ လူကို ကျွန်တော် မသိဘူး' လို့
 သူက ဆိုလာတာပါ။

Bon Jovi ဟာ တစ်ဖက်မှာ နယူး
 ဂျာဆီပြည်နယ်ရဲ့ အစဉ်အဆက် ဆင်း
 သက်လာတဲ့ မိသားစုကို မြတ်နိုးသူ
 တစ်ယောက် ဖြစ်ပေမဲ့ တခြား တစ်ဖက်
 မှာတော့ သူ့ဂီတအဖွဲ့ရဲ့ This House Is
 Not for Sale အမည်ရ ဓာတ်ပြား ရောင်း
 အားမြှင့်တင်ရေး ဖျော်ဖြေပွဲတစ်ရပ်ကို
 ရုံပြည့်ရုံလျှံ အားပေးလာတဲ့ ပရိသတ်
 ရှေ့မှောက်မှာ မနေ့ညကမှ ဖျော်ဖြေပေး
 ခဲ့သူပါ။ များပြားလှတဲ့ အမျိုးသမီး ပရိ
 သတ်တွေကလည်း ကြိုတင် မျှော်လင့်
 ထားတဲ့အတိုင်း ခံစားချက် လွန်ကဲမှုတွေ
 ကြောင့် မူးမေ့နေသူတွေ မူးမေ့လဲကျနဲ့
 ပေါ့။ ၁၉၈၀ ပြည့် နှစ်တွေထဲမှာ သူတို့
 တွေ ခံစားခဲ့ကြရပုံ အတိုင်းပါပဲ။ သား
 ဂျက်ကော့ဘ်နဲ့ ရိုမီယိုကတော့ သိပ်

ဘဝင်တွေလှဟန် မရှိပါဘူး။ ရိုမီယိုက
၁၂ နှစ်အရွယ်ပဲ ရှိသေးတာ။ 'မနေ့ည
က ကျွန်တော့်သားငယ်နှစ်ယောက် ဒီမှာ
ရောက်နေကြတာ။ ပွဲကြည့်ကြမလားလို့
မေးတော့ 'ရပါတယ်။ မကြည့်တော့ပါ
ဘူး'လို့ ပြောကြတယ်လေ'။ Bon Jovi
က ဆယ်ကျော်သက် ကလေးတွေရဲ့
အလေးမထားတတ်ပုံကို ကလေးတွေ
အသံနဲ့လုပ်ပြီး ပြောပြနေသေးတယ်။
'အဲဒီအချက်က လူတစ်ယောက် ကိုယ့်
ကိုယ်ကို နှိမ့်ချလာစေပါလိမ့်မယ်'။

Bon Joviဟာ ဥစ္စာပေါ့၊ ရုပ်ချော
အောင်မြင်တဲ့ ဂီတသမားတစ်ယောက်
စတဲ့ သူဖြစ်ချင်တဲ့ ပြင်းပြတဲ့ ဆန္ဒတွေ
အားလုံး ပြီးပြည့်စုံခဲ့ပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
နှိမ့်ချနေတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါ
တယ်။ အဲဒီလို အောင်မြင်မှုတွေအတွက်

ပြင်းပြတဲ့ ဆန္ဒကြောင့်ပဲ သူ့ရဲ့ ဘဝထဲက အနှစ် သုံးဆယ်လုံးလုံးကို ရောနှစ်ကတည်းမှာ နှစ်မြှုပ်ခဲ့တာကို အသိအမှတ်ပြုကြရမှာပါ။ Sayreville War Memorial အထက်တန်းကျောင်းမှာ စတင် ဆုံတွေ့ခဲ့ကြတဲ့ ဇနီးသည် Dorothea Hurley Bongiovi ဟာလည်း အသက် ၅၄ နှစ်ရှိပါပြီ။ ဒေါ်ရသီရဲ့ စမ်းသပ်မှုကို သူလှည့်ပြားနိုင်မလားလို့ မေးရင်းနဲ့ စ.တွေ့ခဲ့ကြတာပေါ့။ Bon Jovi ကို ပရိသတ်တွေ အရူးအမူး ခွဲလမ်းမှုတွေ ရေချိုးမြင့်တက်နေတဲ့ ၁၉၈၉ ခုနှစ်မှာပဲ သူတို့နှစ်ယောက် သဘောတူ Las Vegas မြို့ကို ထွက်ပြေးခဲ့ကြတယ်။ Elvis Presley ပုံတူ သရုပ်ဆောင်တဲ့ လူတစ်ယောက်က သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်နှင်းမှုကို ဘာသာရေး အစီအစဉ်တွေနဲ့ တရားဝင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ သားသမီး လေးယောက် ထွန်းကားခဲ့တယ်(အကြီးဆုံးသား Jesse က အသက် ၂၁ နှစ်ရှိပြီ။ သူက Notre Dame အသင်းမှာ ဘောလုံးကစားတယ်။ သမီးကြီး Stephanie က အသက် ၂၃ နှစ်။ ကောလိပ်ကျောင်း အတန်းကြီး အဆင့် ရောက်နေပြီ။) သူက ကော်လိုပဲ*။ Bon Jovi က အိမ်ထောင်သက် ၂၇ နှစ်အထိ ပေါင်းသင်းလာတဲ့ ဇနီးသည် ဒေါ်ရသီအကြောင်း ပြောလာတာပါ။

*ကျွန်တော်က အနာဂတ်ကို တကယ့်အပျံ့စားတွေနဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ရတာကို ရူးသွပ်တဲ့သူပါ။ ပြီးတော့ အဲဒီ အနာဂတ်ချုပ်ရိုးတွေ အားလုံး ပြတ်ထွက်ကုန်ခဲ့ရတယ်။ ဒေါ်ရသီကတော့ ကျွန်တော့်နောက်ကို တကောက်ကောက် ကပ်ပြီး လိုက်ပါလာတဲ့သူ တစ်ယောက်ပဲ။ သူ့လက်ထဲမှာ ကော်ရယ်၊ အပ်ချည်ရယ်၊ အပ်ရယ် အားလုံးကို အတူတူ ကိုင်ထားတာလေ။

ဒါဟာလည်း အခါခပ်သိမ်း လွယ်ကူနေတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခါတုန်းက Bon Jovi က ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ သူက သူတော်စင်တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးတဲ့။ တခြားလူတွေရဲ့

အိမ်ထောင်ရေးတွေလိုပဲ သူတို့ရဲ့အိမ်ထောင်ရေးဟာလည်း အဖုအထစ်တွေနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အဖုအထစ်တွေကို ဖြတ်သန်းပြီးတဲ့အခါမှာ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ ပိုပြီးတော့ အားကောင်းနိုင်မြဲလာခဲ့တယ်။ ဒေါ်ရသီကို ကောင်းကောင်းသိတဲ့သူတွေက သူဟာ ခင်ပွန်းသည် ပြောသမျှ နာခံတတ်တဲ့ ဇနီးသည်မျိုးနဲ့ အပုံကြီး ဝေးတယ်လို့ ဆိုကြတယ်။ ဒေါ်ရသီက တော်တယ်၊ လက်တွေ့ကျတယ်၊ စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်တယ်ဆိုတာမျိုး။ သူက မီးရောင်တွေအောက်မှာ သာယာနေ

သူမဟုတ်ဘူး။ အိမ်ထောင်ရေးကိုတော့ ကျွန်မတို့ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ လို့ ဒေါ်ရသီက ပြောပြပါတယ်။ မိသားစုက အမြဲတမ်း ပထမ ဦးစားပေးပဲ။ မိသားစုနဲ့ ညနေစာအတူ စားတာကို ရတတ်သမျှ ကျွန်မတို့ အချိန်ပေး ကြိုးစားခဲ့ကြတယ်။ မိန်းကလေးတွေက Bon Jovi ကို လိုက်ကြိုက်နေတာကိုရော မစိုးရိမ်ဆူးလားဆိုတော့ ဒေါ်ရသီက သူတို့တွေ ဂီတကို မြတ်နိုးတာဟာ သိပ်ကောင်းတယ်လို့ပဲ ထင်တယ်။ လို့ ပြောသွားခဲ့ပါတယ်။ ဒေါ်ရသီက Bon Jovi ရဲ့ ပရိသတ်တွေအကြောင်း ဆက်ပြောပါသေးတယ်။ သူတို့က ဂီတအဖွဲ့အပေါ် အရမ်းကို ချစ်ကြပြီး သစ္စာလည်း ရှိကြတာ။ လို့ ဆိုပါတယ်။

အနှစ်သုံးဆယ်လုံးလုံး ပရိသတ်တွေက မေတ္တာထားခဲ့ကြတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မရှုံးနိုင်တဲ့အချက်ပါ။ အထူးသဖြင့် Bon Jovi လို လူမျိုးမှာပေါ့။ လိဒ်ဂစ်တာသမား Richie Sambora, ကီးဘုတ်တီးသူ David Bryan, ဒရမ်တီးသူ Tico Torres တို့ ပါဝင်တဲ့ Bon Jovi ဂီတအဖွဲ့ဟာ ၁၉၈၆ ခုနှစ်ထုတ် နာမည်ကျော် အယ်လ်ဘမ်သစ် Slippery When Wet နဲ့အတူ ဂီတလောကရဲ့ အောင်မြင်မှုလမ်းမပေါ်ကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ဝင်ရောက်လာခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ၉၀ ပြည့်နှစ်တွေထဲမှာ Keep the Faith အမည်ရ အယ်လ်ဘမ်ထဲက Bed of Roses အမည်ရသီချင်းနဲ့ အရင်ကလို အောင်မြင်မှုမျိုး ထပ်မံရရှိခဲ့ပြန်ပါတယ်။ အဲဒီနောက် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်တွေအတွင်းမှာ It's My Life လို သီချင်းမျိုးတွေနဲ့ အရောင်းဇယားချပ်ရဲ့ထိပ်ပိုင်းနေရာတွေကို Bon Jovi တို့ အကြိမ်ကြိမ် ရောက်ရှိခဲ့ကြရပြန်တယ်။ ကျွန်တော်တို့က ဂန္ထဝင်လက်သစ်တွေပဲ လို့ ကီးဘုတ်တီးသူ Bryan က ဆိုလာ ပါတယ်။ Bon Jovi ကတော့ မှန်ထဲမှာ မြင်နေရတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ပုံရိပ်ကလွဲလို့ ပြောင်းလဲသွားတာ ဘာမှမရှိခဲ့ဘူး။ မှန်ရှေ့ကို လျှောက်သွားပြီး ကြည့်ဖြစ်လိုက်တဲ့အခါတိုင်း 'တော်ပြီ၊ တော်ပြီ။ ငါကလေးအရွယ်မဟုတ်တော့ဘူး' လို့ ပြောဖြစ်ပါတယ်။ လို့ ဆိုပါတယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်အလွန် ၂၀၁၃ ခုနှစ်အတွင်းမှာ နယ်လှည့်ဖျော်ဖြေပွဲတွေ၊ အယ်လ်ဘမ်သစ်အသံသွင်းတာတွေကို သုံးနှစ်လောက် ကြာအောင် ရပ်တန့်သွားခဲ့ရတာက အသက်အရွယ်ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ၂၀၁၃ ခုနှစ် နှစ်လယ်ပိုင်းအတွင်း Because We Can အမည်ရ နယ်လှည့်ဖျော်ဖြေပွဲတင်ဆက်နေချိန်မှာ Bon Jovi ရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း၊ ဂီတရောင်းရင်း Sambora က အဖွဲ့ကနေ ရုတ်တရက် နုတ်ထွက်သွားခဲ့တာကြောင့်ပါ။ အဲဒါနဲ့ပဲ အဖွဲ့အတွက် လိဒ်ဂစ်တာသမားတစ်ယောက်ကို အမြန်ရှာခဲ့ရတာပေါ့။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြားမှာ စကားများ ရန်ဖြစ်တာတွေ၊ ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စတွေ ဘာတစ်ခုမှဖြစ်ခဲ့တာ မရှိပါဘူး။ အဲဒီအချိန်က စာစောင်တွေမှာ ရေးခဲ့ကြသလိုပေါ့။ Bon Jovi က Sambora အဖွဲ့ကနေ ထွက်သွားတဲ့အကြောင်း ပြောပြတာပါ။ သူ့ကိုထုတ်ပယ်လိုက်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဘာသာ မလာတော့တာပါ။ အဖွဲ့ကနေ ခွဲထွက်သွားပြီးတဲ့နောက် ဘယ်သူကမှ သူနဲ့ စကားမပြောဖြစ်ခဲ့ဘူး။ လို့လည်း ပြောပြပါတယ်။ (ဒီအကြောင်း Sambora ဆီကို လှမ်းမေးခဲ့သေးပေမဲ့ ဘာမှ အကြောင်းမပြန်ခဲ့ပါဘူး။) အဖွဲ့အတွင်း အဲဒီလို လှုပ်ခတ်မှုတွေ ဖြစ်ပေါ်ပြီးနောက်မှာ ကာလကြာရှည် အားပေးလာတဲ့ ပရိသတ်တွေလည်း ယိမ်းယိုင်သွားခဲ့ရတယ်။ Bon Jovi ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ပြောင်းသွားခဲ့ရတယ်။ 'နောက်ဆုံး ဖျော်ဖြေပွဲပြီးသွားတော့ နောက်တစ်ခါ သီချင်းဆိုရမလားဆိုတာကို ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ အရမ်းကို ပင်ပန်းနေပြီလေ။ ကိုယ်ရော စိတ်ပါပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီဆိုတဲ့ Bon Jovi က မိသားစုနဲ့ အတူနေဖို့ဘက်ကို ခြေဦးလှည့်လာတဲ့အခါမှာ အဖွဲ့ရဲ့ ဂီတလုပ်ငန်းတွေ ရပ်ဆိုင်းသွားခဲ့ရတော့တယ်။ ၂၀၁၂ ခုနှစ်မှာတော့ စည်းစည်းလုံးလုံးရှိခဲ့တဲ့ မိသားစုရဲ့ အခြေကို ကိုင်လှုပ်လိုက်တဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရတယ်။ သမီးကြီး Stephanie ဟာ ကောလိပ်ကျောင်း

စာတက်ပြီး သိပ် မကြာခင်မှာဘဲ မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲမှုကြောင့် ဆေးရုံပေါ် ရောက်ခဲ့ရတယ်။ သူမိဘတွေကတော့ အဲဒီအတွေ့အကြုံတွေ သမီးကြီးရဲ့ နောက်မှာ ကျန်ခဲ့ပါပြီလို့ ဆိုတယ်။ 'ဒါမျိုးက တခြားမိသားစုတွေမှာလည်း လူမသိဘဲ ဖြစ်နေတာတွေ အများကြီးပါ။ သမီးဖြစ်သူရဲ့ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ အတွေ့အကြုံကို ဒေါ်ရသီက ပြောပြတာပါ။ 'ဒီကိစ္စကြီးကို ကျွန်တော်တို့ မိသားစု တစ်စုအနေနဲ့ ကိုင်တွယ် ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြတယ်။ Bon Jovi က ဝင်ပြောလာတာ ပါ။ 'ဒါက ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်ကျော်ခဲ့တဲ့ လမ်းပေါ်က ကြောက်စရာ အရှိန်ထိန်း ဘရိတ်တုံးတစ်တုံးပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ကလေးတွေ အဲဒီနားကို ကပ်ဖို့ရာအကြောင်း မရှိတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဒါမျိုး ထပ်မံဖြစ် မခံနိုင်ပါဘူး။

နောက်ဆုံးမှာ ဒီမိသားစုကပဲ ဂီတလောကထဲကို Bon Jovi ပြန်ဝင်စေဖို့ စိတ်ကူးဖြစ်ပေါ်စေခဲ့တဲ့ အရင်းအမြစ်ဖြစ်ပြီး အဲဒီလို ပြန်ဝင်နိုင်ဖို့လည်း အထောက်အကူပြုပေးခဲ့ပါတယ်။ သူက အိပ်နေရင်းလည်း ဂီတအကြောင်း၊ နီးလာရင်လည်း ဂီတအကြောင်း အမြဲ တွေးနေတတ်ပြီး သီချင်းတွေ ချရေးတော့တာပဲ။ ဒေါ်ရသီက ပြောပြလာတာပါ။ 'အခန်းထဲမှာ တံခါးပိတ်ပြီး သီချင်းတွေ ရေးတော့တာ။ နိုင်ငံဘာလ ၄ ရက်နေ့မှာ ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ This House Is Not for Sale အမည်ရ အယ်လ်ဘမ်မှာပါတဲ့ သီချင်းတွေဟာ သူ့ရဲ့ဘဝထဲက ဖြစ်ရပ်မှန်တွေကို အရှက်အကြောက်မရှိ ရေးဖွဲ့ထားတာတွေလို့ Bon Jovi က ဆိုပါတယ်။ 'ကျွန်တော့် အသံစာလည်း လျော့နေပြီ။ ဆံပင်တွေကလည်း မီးခိုးရောင် ပြေးနေပြီ။ ကြက်သားတွေလည်း နာကျင်ကိုက်ခဲနေပြီ။ Bon Jovi က God Bless This Mess အမည်ရ သီချင်းထဲက စာသားတွေကို ပြန်ရွတ်ပြနေတာပါ။ 'အဲဒါက တကယ့်ကို အတိအကျပါ။ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် ပြန်ကောက်မိစရာ

မလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်ကို အဲဒီလို ဖော်ထုတ်ရေးပြလိုက်ရလို့ စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မနေဘူး။ ရင်ထဲမှာ ပေါ့သွားတာပေါ့။ သူ့ဘဝရဲ့ ဖြစ်ရပ် အမှန်အတိုင်း ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ နောက်ထပ် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကတော့ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ အချစ်သီချင်းဖြစ်တဲ့ *Labor of Love* ပါပဲ။ ဒီသီချင်းက ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ ဆက်ဆံရေးအကြောင်း အဖြစ်မှန်အတိုင်း ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ သီချင်းနှစ်ပုဒ်ထဲက တစ်ပုဒ်ပါ။ 'မင်းနှုတ်ခမ်းလေးတွေရဲ့ အထိအတွေ့၊ နေ့တိုင်း ည

သည့်နဲ့ ကလေးတွေကို ပြောတတ်ပါတယ်။' ကျွန်တော်က လက်မှတ်ရ ကျွမ်းကျင်လုပ်သားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလေ။ လက်ခုပ်ဩဘာသံ တစ်မက်တဲ့လူတချို့ကို ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က အဲဒီလိုလူမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့် လက်သည့်တွေကို တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ ပထမဆုံး ဟိုတယ်ကို ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ 'အိုကေ၊ ငါရောက်နေပြီပဲ' လို့ ကိုယ့်ဘာသာ ပြောတတ်တာပါ။ နယ်လှည့်ဖျော်ဖြေပွဲပြီးဆုံးလို့ မိသားစုဘဝထဲ ပြန်ရမယ့်အချိန်ဟာလည်း စိန်ခေါ်မှုတစ်ရပ်လို့ပဲ Bon Jovi က ဆိုပါတယ်။ 'သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်တွေလို ညဘက် ရှင်သန်လှုပ်ရှား၊ နေ့ဘက် တစ်နေကုန် အိပ်နေရတဲ့ဘဝကနေ အမှိုက်သွန်၊ ကလေးကျောင်းပို့၊ ညဆယ် နာရီခွဲရင် အိပ်ရာဝင်ဆိုတဲ့ မိသားစုဘဝထဲကို ခင်ဗျား သွားကြည့်လိုက်လေ။ တကယ့်ကို ကြီးမားတဲ့ အပြောင်းအလဲတစ်ရပ်ပဲ။ အာကာသ ယာဉ်မျိုးတွေသွားတဲ့ နေရာမျိုးကို သွားရသလိုပေါ့။ ကမ္ဘာမြေကို ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ လူလောကကြီးထဲ ပြန်မဝင်ခင် ရက်ပိုင်းလောက် အချိန်ယူပြီး အလေ့အထတွေ ပြန်ပြောင်း၊ နေသားကျအောင် လုပ်ယူရသလိုပါပဲ။'

ကံကောင်းချင်တော့ Bon Jovi က အဲဒီအချက်ကို နားလည်တဲ့ လက်တွဲဖော်တစ်ယောက် ရခဲ့တာပါပဲ။ 'ဒါတွေက နားလည်ပေးထားပြီးသားတွေပါ။' ပုံမှန် ဖခင်တစ်ယောက် ဘဝကို ပြန်ပြီး ကျင်လည်ရတဲ့အခါမှာ သူ့အပေါ် ဒေါ်ရသီက စိတ်ရှည်သည်းခံပုံကိုလည်း Bon Jovi က ပြောပြပါတယ်။ 'အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အလှတရားပဲ။' ကြီးမားတဲ့ အခက်အခဲတွေ ဘဝမှာ ဘယ်လောက်ပဲ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပေမဲ့ နှစ်ယောက်သား ဒီလောက်နှစ်တွေအများကြီး ရင်ဆိုင် ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့တာဟာ သူတို့နှစ်ယောက် လက်တွဲညီလိုပင် ဖြစ်ကြောင်းလည်း ဒေါ်ရသီက ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ 'ကျွန်မအထင် နှစ်ယောက်လုံး အတူတူ ကြိုးပမ်းရင်ကျက်လာခဲ့တာပဲ

တိုင်း... ဆိုတဲ့ စာသားကို Bon Jovi က ပြောပြနေပါသေးတယ်။ အဲဒီသီချင်းထဲက ချစ်သူဟာ သူ့ရဲ့ အထက်တန်း ကျောင်းသားဘဝက ချစ်သူပါပဲ။

အခုအချိန်မှာ Bon Jovi ဟာ အယ်လ်ဘမ်သစ်ရဲ့ အရှိန်နဲ့ ဂီတလမ်းမကြီးပေါ် အပြေး ပြန်တက်မယ့်ဆဲဆဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အိမ်ထဲမှာပဲ အနေကြာပြီး ပျော်ဖြေရေးစင်မြင့်တွေနဲ့ အချိန်အကြာကြီး ခွဲခွာထားခဲ့ရတာက သူ့အတွက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစိတ်တော့ ဖြစ်စေပါတယ်။ 'ကိုယ်သွားပြီး ဟဲလိုက်ဦးမယ်' လို့ ပွဲကိုမသွားခင်မှာ Bon Jovi က ဇနီး

ဖြစ်မယ်။ ဒေါ်ရသီက သူ့အမြင်ကို ဆက်ပြောပြပါတယ်။ 'နှစ်ယောက်သား ဦးတည်ချက်ချင်း အတူတူ ညီတူညီမျှ ကြိုးပမ်းရင်ကျက်လာခဲ့ကြတာ။' ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီနည်းလမ်းက အလုပ်ဖြစ်ခဲ့တာပဲ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာကိုတော့ သူခင်ပွန်းသည်က သိပုံမရဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူက အဲဒီအတွက်တော့ ကျေးဇူးတင်နေတတ်သူပါ။ 'ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ ကျွန်တော်က အိမ်ထောင်သက်ရှည်တဲ့ ရော့ခ်စိတ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်တာကြောင့်ပဲ အရည်အချင်းမီတဲ့ ကြော်ငြာမောင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတာဝန်ကို ကျွန်တော် ပျော်ပျော်ကြီး လက်ခံမှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် အရမ်းကို ပျော်လို့ပါ။'

ရာပြည့်

Reference: Love, Kids & Rock 'N' Roll
by Janine Rubenstein
Photographs by
Jim Wright People Magazine.

သရုပ်ဆောင်၊ ဒါရိုက်တာ
ကိုပေါက်ရဲ့ သော်ဝန်းကြာဖြူ
ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးအတွက်
ဒါရိုက်တာ ကျော်စောလင်း
(အတွေးပုံရိပ်)က
ဆယ်လီ (Celebrity) လို့
အမည်ပေးထားတဲ့ ရုပ်ရှင်
ဇာတ်ကားကို ရိုက်ကူးပြီးစီး
သွားပါပြီ။ ဒါရိုက်တာ
ကျော်စောလင်းက ဆယ်လီမှာ
အနုပညာရှင်များရဲ့ သားသမီးများကို
စင်တင်ရိုက်ကူးပေးတာတာ
ဖြစ်ပါတယ်။ မင်းမော်ကွန်းရဲ့သား
မောင်မင်းမြတ်၊ ကျော်ရဲအောင်ရဲ့သမီး
ဖွဲ့နဲ့သာကျော်ရဲအောင်၊ ဒိန်းဒေါင်ရဲ့
သမီး ဒိန်းပိုပိုဒေါင်၊ ဟိန်းမင်းရဲ့သမီး

လူငယ်တွေအတွက်

ရည်ရွယ်ပြီးရိုက်တဲ့

ဆယ်လီ

လင်းနိုင်ဦး

မြအိန္ဒြာလွင်၊ အရိုင်းရဲ့ သမီး ပင်ကီ(ပန်းနုပျိုမေ)၊ မျိုးမျိုး ခိုင်ရဲ့သမီး မြင့်မြတ်သော်တာ နဲ့ တင်ဇာဝင်းပြည့်ရဲ့သမီး စန္ဒာရွှေရည်တို့ကို အဓိက ထားပြီး ရိုက်ကူးပေးထားပါတယ်။ နာမည်ကြီး သရုပ်ဆောင်များကတော့ ဧည့်သည် သရုပ်ဆောင်များအဖြစ်သာ ပါဝင်ပေးထားကြပါတယ်။

ဆယ်လီဇာတ်ကားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထုတ်လုပ်သူ အဖြစ်နဲ့သာမက သရုပ်ဆောင် အဖြစ်နဲ့ပါ ပါဝင်ပေးထားတဲ့ ကိုပေါက်ကံ*ကျွန်တော်နဲ့ ကိုမိုးဦး ပရိဂျူဆာလုပ်ပြီး ရိုက်ကြဖို့ နဂိုကတည်းက ကိုမိုးဦးကို ပူဆာထားတာ ရှိတယ်။ ရိုက်မယ်ဆိုတဲ့အခါ လက်ရှိဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ဆယ်လီဇိုင်းရပ်စ်နဲ့ ကလေးတွေကို အသိပညာပေးမယ့် ကားလေး ရိုက်ကြမယ်ဆိုပြီး ဖြစ်သွားတာပါ။ ကိုမိုးဦးနဲ့ ကျွန်တော်က ဖေ့စ်ဘွတ်စ် အကြောင်း အရာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှေ့မှာ တစ်ရှက်က နှစ်ရှက် ရိုက်ဖူးတယ်။ အဓိကသရုပ်ဆောင်

တွေက ကိုလူမင်းနဲ့ ကစ်ကစ် (ဝတ်မှုံရွှေရည်)တို့နဲ့ ရိုက်ထားတာပါ။ ပြေတီဦး၊ အိချောဝိုနဲ့ ကားကတော့ သတိထား ကားပါ။ ကိုမိုးဦး ဘာရိုက်ရိုက် ကျွန်တော့် ကုမ္ပဏီက ထုတ်လုပ်ပေးပါမယ်ဆိုပြီး ပြောထားတာ အခုတော့ အကောင်အထည်ပေါ် သွားတာပေါ့*လို့ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

နာမည်ကြီး အနုပညာရှင်များရဲ့ သားသမီးများနဲ့ ရိုက်ဖြစ်တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး 'ဒါကတော့ ကိုကျော်ဇောလင်းရဲ့ စေတနာပါ။ ဒီကလေးတွေကို အရင်က တည်းက ရိုက်ကွင်းတွေပေါ်မှာ လိုက်လာကြတဲ့အခါ သူတို့ ကြီးလာရင် ရိုက်ပေးမယ်လို့ ပြောထားတဲ့စကားလည်း ရှိတယ်။ ပြီးတော့ မျိုးဆက်သစ်တွေကို ဖော်ထုတ်ပေးချင်တဲ့ စေတနာက အဓိကပါ။ အနုပညာရှင်တွေရဲ့ သားသမီးတွေမှာ မိဘတွေဆီက ပါလာတဲ့ အနုပညာသွေးရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကားဝင်ရိုက်ဖို့ကျတော့လည်း အပျော်

သဘောလောက်ပါပဲဖူးတာပဲ ရှိမယ်။ ထဲထဲဝင်ဝင်နဲ့ ပရော်ဖက်ရှင် နယ်လုပ်တဲ့ကလေး မရှိဘူး။ အဲဒီတော့ ဒီကလေးတွေရဲ့ အနုပညာအရည်အသွေးတွေကို ကျွန်တော်တို့ ဖော်ထုတ်မယ်။ လူကြီးတွေနဲ့ ဝန်းရံမယ်။ အဓိက ဇာတ်ကောင်တွေကတော့ ဒီကလေးတွေ ခဝ ယောက်က အဓိကပါ။ အဲဒီမှာမှ ဘာပြန်တွေးသလဲ ဆိုတော့ အနုပညာရှင်တွေရဲ့သားသမီးတွေက တွေ့ဖူးတာလောက်ပဲ ရှိတယ်။ အတွေ့အကြုံ မရင့်ကျက်သေးတော့ တကယ်ငိုရမယ်ဆိုတဲ့အခါကျရင် မလုပ်နိုင်မှာစိုးတဲ့အတွက် တကယ်ကလေး သရုပ်ဆောင်လုပ်နေတဲ့ သက်ထားရွှေစင်၊ ဖြိုးဖြိုး၊ ဆုလာဘ်ရတနာတို့နဲ့ ရုံပြီး ရိုက်သွားဖို့ ဇာတ်ကို ရွေးခဲ့တာပါ။ ပထမ ဇာတ်စ၊ ရေးတုန်းက မိဘတွေပါတယ်။ မိဘတွေရဲ့ ဂယက်တွေရော၊ ကလေးတွေရဲ့ ဂယက်တွေရော အစုံပါပေမဲ့ မကြိုက်လို့ ဇာတ်ကို အစကနေ ပြန်ရေး

တဲ့အခါ ကလေးတွေကိုပဲ Hight Lightလုပ်ပြီး ကလေးတွေရဲ့ အဓိကကျတဲ့ အခန်းကဏ္ဍတွေကို ဦးစားပေးပြီး ရိုက်ထားတာပါ*လို့ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

သုဝဏ္ဏမြို့နယ် သုခိတာလမ်းက ဒေါ်ထားအိမ်မှာ ရိုက်ကူးခဲ့တဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်းမှာတော့ မင်းမော်ကွန်းနဲ့ ခင်ဝင့်ဝါတို့က ဧည့်သည်သရုပ်ဆောင်များအဖြစ် ပါဝင်ရိုက်ကူးပေးနေကြတာ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ မင်းမော်ကွန်းရဲ့ ဇနီး

အဖြစ် သရုပ်ဆောင်တဲ့ ခင်ဝင့် ဝါက သမီးနဲ့ ယောက်ျားကို ထမင်းချိုင့်ပေးတဲ့အချိန်မှာ သမီးလေးက အဖေဖြစ်သူကို သူ့ဖုန်းဟန်းဆက် မကောင်း တော့လို့ ဟန်းဆက်အသစ် ဝယ်ပေးဖို့ပူဆာနေတာကြောင့် အမေဖြစ်တဲ့ ခင်ဝင့်ဝါက 'နင့်အဖေရဲ့ လက်သမားလုပ် စာတစ်ခုနဲ့ အိမ်စရိတ်ရော၊ သမီးကျောင်းစရိတ်ရော သုံး နေရတဲ့အတွက် မလောက်င နိုင်ဘူး။ မပူဆာပါနဲ့' လို့ ပြောပေမဲ့ ဖခင်အဖြစ် သရုပ် ဆောင်တဲ့ မင်းမော်ကွန်းက 'အဖေ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ဝယ် ပေးပါမယ်' လို့ပြောတဲ့ ဇာတ် ဝင်ခန်းကို ရိုက်ကူးနေတာ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။

နောက်တစ်ဆင်း(န)မှာ တော့ မင်းမော်ကွန်းနဲ့ ခင်ဝင့် ဝါတို့က သမီးလေး ပျောက် သွားတဲ့အတွက် ပူဆွေး သောက ရောက်နေကြရပြီး လူပျောက်ကြော်ငြာတိုင်ထား ကာ ရေခဲတိုက်တွေမှာလည်း သမီးလေးဓာတ်ပုံပြပြီး သွား

ရှာထားကြပါတယ်။ ဒါ ကြောင့် ရေခဲတိုက်က တာဝန် ရှိသူတစ်ဦးက မင်းမော်ကွန်း ဆီကို ဖုန်းဆက်လာပါတယ်။ 'ရေခဲတိုက်မှာ ကလေးမလေး တစ်ယောက်ရဲ့ အလောင်း ရောက်နေပါတယ်။ ခင်ဗျား တို့ ပေးထားတဲ့ ကလေးရဲ့ပုံနဲ့ ဆင်နေတဲ့အတွက် လာပြီး ကြည့်ရှုပါ' လို့ ဖုန်းဆက်ပြီး ခေါ်တဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်းကို

ဆက်လက်ရိုက်ကူးခဲ့ကြပါ တယ်။

ဆယ်လီ ဇာတ်ကားက လက်ရှိ မျက်မှောက်ခေတ်မှာ ဖြစ်နေတဲ့ ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်ပေါ်က ဖြစ်ပျက်သွားတဲ့ ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်စရာ အဖြစ်အပျက် များကို နိုင်ငံတော်အစိုးရက ချည်း လုပ်ပေးတာထက် အနု ပညာရှင်များကလည်း တစ် ထောင့်တစ်နေရာက တာဝန်

ယူပြီး ဆောင်ရွက်ပေးနေတာ ဖြစ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဒီကားကိုကြည့်ပြီး ဆင်ခြင် သွားမယ်၊ ဖြုပြင်သွားမယ်၊ အသိရသွားမယ်ဆိုရင် ကျ နပ်ပါပြီ။ ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်ကို ကလေးတွေ အလွယ်မသုံးမိ ဖို့၊ လမ်းကြောင်းမမှားဖို့ ရည် ရွယ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။

လင်းနိုင်ဦး

ဟာဗာနာ ကသီဒရာ

ဟံမင်းဝေးနေခဲ့တဲ့
AMBOS MUNDOS
ဟိုတယ်

ကုဘာ CUBA ခရီး (VIII) မေတ္တာဦး

မေလ ၁၅ ရက်နေ့မှာတော့ ကျွန်မတို့
မနက် ၈း၃၀နာရီထွက်ဖို့ အစီအစဉ်နဲ့
အားလုံး တိုးရစ်ကားပေါ် ရောက်နေခဲ့ကြပေမဲ့
ကျွန်မရဲ့ခရီးဖော် ကယ်ရီက
ရောက်မလာခဲ့ပါဘူး။ ဟိုတယ်မှာ
လိုက်ရှာတော့လည်း မတွေ့တာမို့ ကျွန်မ
အလွန် စိတ်တိုခဲ့ရတယ် ဆိုပါတော့။
နောက်ဆုံး သူမ မပါဘဲ ဟာဗာနာမြို့
ဟောင်းဘက်ကို သွားခဲ့ပါတော့တယ်။
ဟာဗာနာမြို့ဟောင်း (OLD HAVANA)
ကတော့ မြို့လယ်မှာရှိပြီး မူရင်း
မြို့တည်ကတည်းက ဘူမိနက်သန်ပေါ့။
မြို့ရိုးလည်း ရှိဆဲပါပဲ။ UNESCO ရဲ့
ကမ္ဘာ့အမွေအနှစ် နေရာအဖြစ် သတ်မှတ်

ထားပါရဲ့။ အဲဒီနေရာက ၁၇ ရာစုမှာ သင်္ဘောတည်တဲ့နေရာ ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ မြို့ဟောင်းကို ဘရွတ်ခံနဲ့ နီယိုကလပ်စစ် ဗိသုကာပုံစံတွေနဲ့ တည်ထားခဲ့တာလေ။ လမ်းကျဉ်းလေးတွေနဲ့ ဆက်သွယ်ထား တဲ့ ဟာဗာနာမြို့ဟောင်းမှာ အဆောက် အဦဟောင်း သုံးထောင်လောက်ရှိသတဲ့။ ၂၀ ရာစု အလယ်ပိုင်းမှာ အတော် ယိုယွင်းနေတဲ့ အဆောက်အဦတွေကို ယခု အခါမှာ ပြန်လည် မွမ်းမံ ပြင်ဆင်နေပါပြီ။

ကျွန်မတို့ ဟာဗာနာမြို့ဟောင်းမှာ

ပြန်လည်မွမ်းမံတည်ဆောက်ရတဲ့ လုပ်ငန်းမှာ ပါဝင်ရတာ ဂုဏ်ယူတယ်။ ကျေနပ်တယ်”တဲ့။ ကျွန်မတို့ကို သူမွမ်းမံနေ

ကျွန်မတို့ ပထမဆုံး ကသီဒရာ ရင်ပြင်(CATHEDRAL PLAZA)မှာ စုရပ် အဖြစ် နေခဲ့ရပြီး ဧည့်လမ်းညွှန်က ကိုယ့် အစီအစဉ်နဲ့ကိုယ် ဝင်ကြည့်ဖို့ အချိန်ပေးခဲ့ပြီး အခြားအဆောက်အဦတွေကိုပါ ကြည့်ဖို့ အချိန်တစ်နာရီ ပေးခဲ့တာပါ။ ဟာဗာနာရဲ့ ကသီဒရာ သို့မဟုတ် ဘုရားကျောင်းရဲ့အမည်က ဆန်ခရစ္စတိုဘဲလ်(SAN CRISTOBAL)ဖြစ်သတဲ့။ ဘရွတ်ခံ ဗိသုကာပုံစံနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ အကောင်းဆုံး လက်ရာမွန်တစ်ခုပေါ့။ မျှော်စင်ကြီးနှစ်ခုမှာ ညာဘက် မျှော်စင်က ပိုကြီးတာကဘော ခေါင်းလောင်း နှစ်ခုရှိတာလေ။ ခေါင်းလောင်းတွေကို ကြေးထဲမှာ ရွှေနဲ့ ငွေထည့်စပ်ထားတဲ့အတွက် အသံ အလွန် ချိုသတဲ့။ ကသီဒရာ အပြင်ဘက်က အလွန်လှပ အပြောက်အမွမ်းကွေ့နဲ့ တန်ဆာဆင်ထားခဲ့ပေမဲ့ အတွင်းဘက်ကတော့ ရိုးရှင်းပြီး နီယိုကလပ်စစ် ဗိသုကာပုံစံနဲ့ပေါ့။ ကြမ်းခင်းကတော့ စကျင်ကျောက် အဖြူအမည်းအကွက်တွေ၊ ပေါင်းမိုးကြီးနဲ့ စင်္ကြံလမ်းမကြီး သုံးခု၊

အဆောက်အဦတွေ ပြင်ဆင်နေတဲ့ ဗိသုကာ ပညာရှင်နဲ့ တွေ့ဆုံ မေးမြန်းခွင့်တွေ ရရှိခဲ့ပါတယ်။ လူငယ်တစ်ဦးရဲ့ တိုင်းပြည်ချစ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်မ သဘောကျလို့ မဆုံးတော့ပါဘူး။ သူက ကျွန်တော့်မှာ ညီအစ်ကိုသုံးယောက် ရှိပါတယ်။ အစ်ကိုရော၊ ညီရော US မှာ။ အင်ဂျင်နီယာနဲ့ ကွန်ပျူတာပညာရှင်တွေ အဖြစ်နဲ့ အင်မတန် ဝင်ငွေကောင်းနေကြပါပြီ။ ကျွန်တော် US ကို သွားချင်ရင် အလွယ်လေးပါ။ မက္ကဆီကိုတိုင်းပြည် သွားပြီး US မှာ နိုင်ငံရေးခိုလှုံခွင့်တောင်း ဒါမှမဟုတ် အလုပ်ရှာလိုက်ရုံပါပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်တိုင်းပြည်

တဲ့ စံအိမ်ထဲခေါ်ပြီး အသေးစိတ် ရှင်းပြခဲ့ ပါသေးရဲ့။ အလွန်လက်ရာမြောက်တဲ့ စံအိမ်ကြီးပေါ့။

ELICA VIGIL မိမိ၏ အကြည့်များ

ဧရာမကျောက်တိုင်ကြီးနဲ့
 အရပ် ရှစ်မျက်နှာကို
 မျက်နှာမူထားတဲ့
 ဘုရားကျောင်းကြီးပါ။
 ၁၇၄၈- ၁၇၇၇ အထိ
 တည်ဆောက်ခဲ့ရတာတဲ့။
 ကျွန်မတို့ကတော့ တစ်သက်မှာ
 တစ်ခါ ရောက်ခဲ့တဲ့အရပ်မို့
 နှစ်ပဲအောင် လေ့လာခဲ့ပါတယ်။
 ကျွန်မတို့ အဲဒီရပ်ပြင်မှာရှိတဲ့
 ကိုလိုနီခေတ် အနုပညာပြတိုက်ကို
 ဝင်ကြည့်ခဲ့တာပါ။ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ
 အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဟောင်း
 CHACON ရဲ့ စံအိမ်ကြီးပေါ့။
 ၁၆၂၂ ခုနှစ်ကတည်းက
 တည်ဆောက်ခဲ့ရုံမက
 ရင်ပြင်ကြီးနားမှာ တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့
 ပထမဆုံး စံအိမ်လည်း ဖြစ်ခဲ့တာပါ။
 ၁၈ ရာစုမှာတော့ စံအိမ်ကြီးက
 ပြိုင်စံရှားအောင် သူ့ခေတ်သူ့အခါမှာ
 ကြီးကျယ်ခဲ့တယ် ဆိုပါတော့။
 ၁၉ရာစု အလယ်ပိုင်းမှာတော့
 ကောလိပ်ကျောင်း၊ နောက်တော့
 သတင်းစာဆရာများ
 တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရာနေရာ၊

နောက်ပိုင်းမှာတော့ အရက်ချိုပြင်း
 (LIQUOR)ကုမ္ပဏီတစ်ခုရဲ့ ရုံးချုပ်
 အဖြစ် လက်ဆင့်ကမ်းခဲ့ရာ ၁၉၅၉ ခုနှစ်
 အထိပါပဲ။ အကြိမ်ကြိမ်ပြုပြင်ပြီး
 ၁၉၆၉ ခုနှစ်မှာ ပြတိုက်အဖြစ် ဖွင့်လှစ်ခဲ့
 ပါတယ်။ ၁၈ ရာစုနဲ့ ၁၉ ရာစုက ထမင်း
 စားပန်းကန်အမျိုးမျိုး၊ ရထားလုံး၊ ပရိ
 ဘောဂ၊ ဖန်ထည်အမျိုးမျိုးနဲ့ အိပ်ခန်း၊
 ဧည့်ခန်း၊ ထမင်းစားခန်းတွေ ပြသထား
 တာပါ။ ကျွန်မကတော့ စံအိမ်ကြီးရဲ့
 ဂိတ်ဝအမျိုးမျိုး၊ ပြတင်းပေါက်အမျိုးမျိုး
 နဲ့ အိမ်တွင်းပန်းခြံကို အထူးသဘောကျ
 ခဲ့ပါရဲ့။
 ကျွန်မတို့ကို ဧည့်လမ်းညွှန်က
 တိုးရစ်တွေရဲ့ အဓိက ရင်ပြင်ဖြစ်တဲ့
 PLAZA de ARMAS သို့မဟုတ် လက်
 နက် ရင်ပြင်ကို ခေါ်သွားခဲ့ပါတယ်။
 တစ်ချိန်က စစ်ရေး လေ့ကျင့်ရာ ရင်ပြင်
 ကို အစွဲပြုပြီး အမည်ပေးထားခဲ့ပါ
 တယ်။ စပိန်အုပ်ချုပ်ခဲ့တဲ့ တိုင်းပြည်
 မြို့တိုင်းလိုလိုမှာ လက်နက်ရင်ပြင်တွေ
 တည်ခဲ့တာပါ။ ယခုအချိန်မှာတော့
 စားသောက်ဆိုင်တွေ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်နဲ့
 ၂ယျာဉ်ကြီးလည်း ရှိပါရဲ့။ ကျွန်မတို့ကို
 အဲဒီရင်ပြင်တစ်ဝိုက် လျှောက်ကြည့်ဖို့

အချိန် တစ်နာရီပေးခဲ့တာပါ။
 ကျွန်မကတော့ ရင်ပြင်တစ်ဝိုက်က
 ရှေးခေတ် ဗိသုကာ လက်ရာဆန်းတွေ
 ကို လိုက်ကြည့်ခဲ့ပြီး AMBOS MUNDOS
 (အမ်ဖော့စ်မွန်ဒေါ့စ်)ဟုတယ်ကို မဖြစ်
 မနေ သွားခဲ့တာလေ။ ၁၉၂၄ ခုနှစ်တုန်း
 က ELECTICဗိသုကာပုံစံနဲ့ တည်ထား
 တဲ့ ငါးထပ်တိုက်ကြီးပေါ့။ ဒီဟုတယ်
 ကတော့ ဟာဗာနာရောက်ရင် တိုးရစ်
 တွေ မဖြစ်မနေ သွားခဲ့ကြရတာကတော့
 ၁၉၃၂- ၁၉၃၉ ခုနှစ်များမှာ နိုဘယ်လ်
 ဆု(စာပေ)နဲ့ ရခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာကြီး
 အာနစ်ဟဲမင်းဝေး ခုနစ်နှစ်တိုင်တိုင်
 နေခဲ့တာတဲ့။ ၁၉၅၉ ခုနှစ် မတိုင်မီအချိန်
 တုန်းက မိသားစုပိုင် ဟုတယ်ဖြစ်ပြီး
 အမေရိကန် အနုပညာရှင်များ(စာရေး
 ဆရာနဲ့ ရုပ်ရှင်အသိုင်းအဝိုင်း) စားကျက်
 ကျရာ နေရာဖြစ်ခဲ့ပါရဲ့။ အလွန်ကြီး
 ကျယ် ခမ်းနားဆဲပါပဲ။ ကျွန်မတို့က
 တော့ ဟဲမင်းဝေးနေခဲ့တဲ့ အခန်းနံပါတ်
 ၅၁၁ ရှိရာ ငါးထပ်တိုက်ခွဲကြပါတယ်။
 ဓာတ်လှေကားကကြာတော့ ခြေလျင်
 တက်ခဲ့ရတာပါ။
 အခန်းနံပါတ် ၅၁၁ အရှေ့မှာ
 လည်း လူတန်းရှည်ဖြစ်နေခဲ့တာလေ။

ပြတိုက်အခန်းထဲ ဝင်ကြည့်ရင် ဝင်ခပေးခဲ့တာပါ။ ကျွန်မတို့လည်း ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ အိမ်ခန်းကနေ သင်္ဘောဆောက်တဲ့ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းကို လှမ်းမြင်နေရပါတယ်။ ဟဲမင်းဝေးနေခဲ့စဉ်က တစ်ရက်ကို တစ်ဒေါ်လာခွဲ (\$1.50) သာပေးခဲ့ရပြီး သူ့ရဲ့ ရွက်လှေ PILAR နဲ့ ဟာဗာနာဆိပ်ကမ်းမှာ ငါးများလှေရှိခဲ့သတဲ့။ သူ့ရဲ့လက်နှိပ်စက်ရော၊ PILAR ရဲ့ ပုံတူရွက်လှေငယ်ရော၊ သူ့ရဲ့ စာအုပ်တွေ၊ လက်ရေးမူတွေ၊ ကက်စထရိုနဲ့အတူ ရိုက်ထားတဲ့ပုံတွေ ပြသထား

ကမ္ဘာ့အမွေအနှစ်မြေပြင်မှာ
မိသားစု ပညာရှိတို့အတွက်

ဟဲမင်းဝေး ငှားနေခဲ့တာတဲ့။ သူ့ရဲ့ တတိယဇနီး မာသာဂီလ်ဟွန်ကို လက်ထပ်ခဲ့ပြီး ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်မှာမှ အဲဒီခြံဝင်းကြီး(၁၅၈က ကျယ်ဝန်း)ဝယ်ပြီး

မှာ For Whom The Bell Tolls ဝတ္ထုရဲ့ အပိုင်းတော်တော်များများကို ရေးခဲ့သတဲ့။ အဲဒီဝတ္ထုကို ဟဲမင်းဝေးနဲ့ မာသာဂီလ်ဟွန်တို့ သတင်းစာသမားအနေနဲ့ စပိန်ပြည်တွင်းစစ် အတွေ့အကြုံကို ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်များ နှောင်းပိုင်းမှာ ရခဲ့တာကို အခြေခံတာလေ။ ၁၉၄၅ ခုနှစ်မှာ ဂီလ်ဟွန်နဲ့ ကွာရှင်းခဲ့ပြီး ဟဲမင်းဝေးရဲ့ နောက်ဆုံးဇနီး မေရီဟဲမင်းဝေးနဲ့အတူ ဆောင်းတွင်းမှာနေခဲ့ပြီး The Old Man And The Sea (1951) ကို ရေးသားခဲ့သတဲ့။

ကျွန်မတို့ကတော့ အိမ်ကြီးအတွင်းကို ဝင်ခွင့် မရခဲ့ပါဘူး။ အိမ်ရဲ့ အရှေ့ဘက်နဲ့ အနောက်ဘက်တွေကို ဖွင့်ထားတာမို့ အိမ်တစ်ခုလုံးကို ကောင်းကောင်း မြင်နိုင်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်မတို့ ခြံဝင်းအတွင်းရှိ မျှော်စင်ငယ်၊ ရေကူးကန်၊ ရွက်လှေထားရာ နေရာနဲ့ ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ကြည့်ဖြစ်ခဲ့တာလေ။ ကံစီချိန်က ဘယ်လောက်များ ခမ်းနားပြီး လှပနေမလဲဆိုတာ မှန်းဆနိုင်ပါရဲ့။ ဟဲမင်းဝေးကတော့ ကူးဘာ တော်လှန်ရေး ပြီးခဲ့ချိန်မှာ ကက်စထရို အစိုးရနဲ့

CABERET TROPICANA က မျှော်ပြေမှု

တာပါ။ စာရေးဆရာကြီး တစ်ဦးကို ဂုဏ်ပြုထားပုံက အားကျစရာကြီးပေါ့။ ကျွန်မတို့ ဆက်လက်ပြီး ဟာဗာနာမြို့ပြင်မှာရှိတဲ့ FINCA VIGIA ခြံဝင်းထဲကို လေ့လာရေး ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီခြံဝင်းထဲမှာ စာရေးဆရာကြီး ဟဲမင်းဝေးရဲ့ အိမ်၊ ရွက်လှေ၊ ရေကူးကန်၊ မြင်းမွေးခြံတွေ ရှိခဲ့တာပါ။ အခုအခါမှာတော့ ပြတိုက်ပေါ့။ ဟာဗာနာရဲ့ အရှေ့ဘက်တစ်ဆယ့်ငါးမိုင်ဝေးတဲ့ နေရာမှာ ရှိတာပါ။ ဟဲမင်းဝေးက အဲဒီခြံဝင်းကြီးထဲမှာ ၁၉၃၉-၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်အထိ နေထိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအိမ်ကို ၁၈၈၆ ခုနှစ်က တည်းကဆောက်ခဲ့ပြီး ပထမတော့

လယ်တောအိမ် ပါဝင်ခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ရဲ့ အနောက်ဘက် ဝရန်တာနဲ့ ဘေးနားက မျှော်စင်ငယ်ကတော့ ဟာဗာနာမြို့ကို ကောင်းကောင်း မြင်နိုင်ပါရဲ့။ အဲဒီအိမ်

FINCA VIGIA အိမ်ရဲ့ အညံ့ဆုံး

ဟံမင်းဝေးဘားက ဖန်းချီ

အဆင်ပြေတာမို့ ဆက်လက် နေထိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟံမင်းဝေးရဲ့ စိတ်ဓာတ် ကျရောဂါကြောင့် USကို ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်မှာ ပြန်လာခဲ့လေ။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်မှာ ကူးဘားအစိုးရက နိုင်ငံခြားသားပိုင် အိမ်ယာတွေကို ပြည်သူပိုင် သိမ်းခဲ့တာမို့ အိမ်ကို ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီး အိမ်တွင်းရှိ ဖန်းချီ ကားနဲ့ စာအုပ်အနည်းငယ်ပဲ ပြန်ရခဲ့ပါတယ်။ ဟံမင်းဝေးကတော့ ၁၉၆၁ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၂ ရက်နေ့မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံး စီရင်ခဲ့တာလေ။ ၂၀၀၇ ခုနှစ်မှာတော့ ကူးဘားအစိုးရက တိုးရစ်တွေကို ပြတိုက်အဖြစ် ဖွင့်လှစ်ခဲ့ပါတယ်။ ခြံဝင်းအတွင်းမှာ ကြံရည်ကို လတ်လတ် ဆတ်ဆတ် ကြိတ်ပြီး သံပရာရည်၊ ရမ်တို့ ရောစပ်ထားတဲ့ ဟံမင်းဝေး ယမကာကို လက်လုပ်မြေခွက်နဲ့ ရောင်းတာကို တိုးရစ်တွေ တန်းအရည်ကြီး စီးပြီး ဝယ်သောက်ခဲ့ကြသူတွေအထဲ ကျွန်မလည်း ပါဝင်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မတို့ FINCA VIGIA က အပြန်မှာ အော်ဂဲနစ်စိုက်ပျိုးရေးခြံ ဆက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ခြံထဲမှာရှိတဲ့ စားသောက်ဆိုင်မှာ နေ့လယ်စာအတွက် နာရီဝက်လောက် တိုးရစ်ကားကြီးနဲ့ သွားခဲ့ရပြန်ပါရဲ့။ စားသောက်ဆိုင်ကတော့ စပိန်ရိုးရာ အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို ပြုပြင်ထားတာပါ။ ကျွန်မကတော့ ဝရန်တာ ရှည်ကြီးမှာ တိုးရစ်လေးဆယ့်သုံးယောက်ကို တစ်ပြိုင်နက် ကျွေးမွေးနိုင်အောင် ပြင်ဆင်ထားတာကို အထူး သဘောကျခဲ့ပါရဲ့။ နေ့လယ်စာ စားအပြီး ခြံပိုင်ရှင်ရှင်းပြတဲ့နောက်ကို လိုက်ပြီး တစ်ခြံလုံးကို လိုက်ကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မတို့ ဟာဗာမှာ မပြန်ခင် အဲဒီနားမှာ ရှိတဲ့ နေကလေးထိန်း နေရာကို သွားလေ့လာခဲ့ရပြန်တာပါ။ ဆရာမတွေနဲ့လည်း စကားပြော၊ ကျွန်မမှာ ပါလာတဲ့ ချိုချည်တွေ ဝေခဲ့တာမို့ ကလေးတွေက ကျွန်မနဲ့ အဖွဲ့ကျခဲ့တာလေ။ ကလေး

တွေကလည်း သီချင်းတွေ အမျိုးမျိုး ဆိုပြခဲ့ပါရဲ့။ နေကလေးထိန်းက ကလေးတွေကိုပါ ရေချိုးပေး၊ အစာကျွေးတာတွေလည်း လုပ်သတဲ့။

ကျွန်မတို့ ဟိုတယ် ပြန်ရောက်ခဲ့ပြီး နောက် ၆း၁၅ နာရီလောက် ဟံမင်းဝေးဘား ရှိရာဘက်ကို ညစာမစားခင် ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ဟံမင်းဝေးရှိစဉ်က လာသောက်လေ့ရှိသတဲ့။ ကျွန်မတို့ ရောက်သွားခဲ့ချိန်မှာ လူငယ်တွေက ဘားတစ်ခုလုံးမှာ သောက်ကြ၊ စားကြနဲ့ ဆူညံနေခဲ့ကြတာမို့ ဘားရဲ့ အပေါ်ထပ်ကို လာခဲ့ပြီး ဟံမင်းဝေး သောက်လေ့ရှိတဲ့ မိုဟီတို(MOJITO)ယမကာကို မှာသောက်ခဲ့ပါတယ်။ တကယ်တော့ ပူဒီနာ(MINT) အရွက်တွေ ကြိတ်ပြီး ရစ်အဖြူ၊ သံပရာရည်နဲ့ ဖျော်ထားတဲ့ မိုဟီတိုက ကူးဘားရိုးရာ ယမကာပါပဲ။ ကျွန်မတို့ ညစာကိုတော့ SLOPPY JOEဆိုတဲ့ဆိုင်မှာ သွားရောက်ပြီး စားခဲ့တာလေ။ သမိုင်းဝင်

နေရာလို့ ပြောရမှာပါ။ SLOPPY JOE
ကို JOSE GARCIA ဆိုတဲ့ စပိန်သားက
၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်လောက်မှာ ဖွင့်ခဲ့ပြီး
အမေရိကန်မင်းသားတွေဖြစ်တဲ့ ဂျွန်ဝီန်း၊
စပင်ဆာထရေဆီနဲ့ ကလပ်ကော့လ်တို့
လာရောက် လေ့ရှိတဲ့နေရာ ဖြစ်ခဲ့တာ
လေ။ ၁၉၅၉ခုနှစ်မှာ Our Man In
Havana ရုပ်ရှင်က အဲဒီဆိုင်မှာ ဇာတ်

ကသီဒရာ ရင်ပြင်ရဲ့ ပြတိုက်မှာ

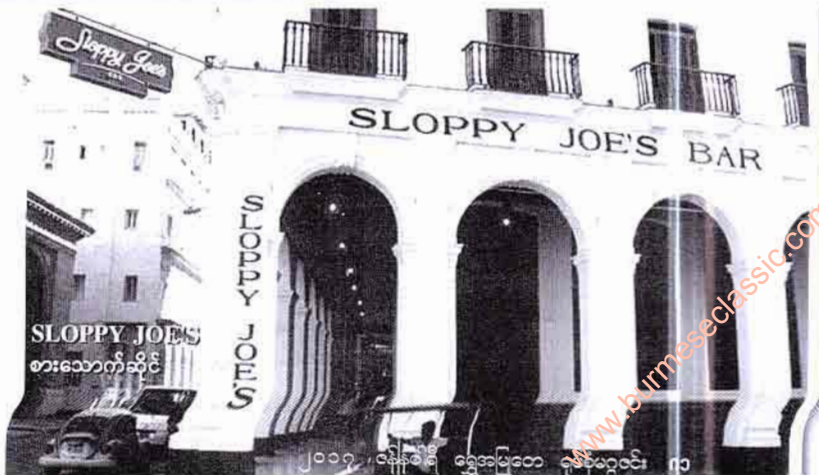
တင် လက်မှတ်ဝယ်ထားတဲ့ CABARET
TROPICANA ပွဲကို ကြည့်ဖို့ တက္ကသိုလ်
သွားခဲ့ကြပါတယ်။ ခြောက်ဧကကျယ်
တဲ့ မြိကြီးထဲမှာ ဇာတ်စင်ကြီး ဆောက်
ထားတာလေ။ ၁၉၃၉ ခုနှစ်ကတည်းက
TROPICANA CLUB အဖြစ် စ၊ခဲ့တာ
တဲ့။ ပွဲကတော့ ညကိုးနာရီမှ စ၊တာမို့
ကျွန်မတို့ စားသောက်ဆိုင်ရဲ့ ဘားမှာ
ထိုင်ရင်း စုပြီး အအေးသောက်ခဲ့ကြ၊
စကားပြောခဲ့ကြပါတယ်။ တက္ကသို
မောင်းသမားရဲ့ ပြောစကားကို နားထ
ကြားယောင်မိနေတာက ဒီပွဲက တိုးရစ်
တွေအတွက်ပါ။ ကူးဘာတွေ အနား
မကပ်နိုင်ဘူးတဲ့။ လက်မှတ်တစ်စောင်
ဒေါ်လာ တစ်ရာငါးဆယ် ပေးခဲ့ရတာ
ကိုး။ တန်အောင်လည်း ဖျော်ဖြေခဲ့ကာ
ပါ။ ကျွန်မတို့ ဟိုတယ်ကို သန်းခေါင်
ကျော်မှ ပြန်ရောက်ခဲ့တာလေ။ တိုးရစ်
တွေ အားလုံး မောယန်း နွမ်းနယ်ခဲ့ကြတဲ့
နေ့ပေါ့။ တစ်နေ့လုံး မရပ်မနား သွားခဲ့
ကြတာကိုး။

မုဒိတာတရား ငှားများနိုင်ကြပါစေ။

မေတ္တာဦး

လမ်းဆင်ခဲ့သတဲ့။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်မှာ
ပြည်သူပိုင် အသိမ်းခံခဲ့ရပြီး ၂၀၀၇ခုနှစ်
မှာ ပြန်လည် ပြုပြင်ခဲ့တာပါ။ ၂၀၁၃
ခုနှစ်မှာမှ ဖွင့်လှစ်ခဲ့တာတဲ့။ ဆိုင်ကြီးက
အလွန်သားနားရုံမက ခေတ်ဟောင်း
ရုပ်ရှင်ကားထဲ ဝင်သွားရသလို ခံစားရ
အောင် အဆင့်မြင့် ခေတ်ဟောင်း အပြင်
အဆင်တွေနဲ့ပေါ့။

ကျွန်မတို့ ညစာစားပြီးတာနဲ့ ကြို

SLOPPY JOE'S
စားသောက်ဆိုင်

ကမ္ဘာပေါ်မှာ
ရှိသည့်
မည်သည့်
ချစ်သူစုံတွဲမဆို
ချစ်တယ်ဆိုသော
အဖြေမပေးမီ
စဉ်းစားပါရစေဦး
ဆိုသော
စကားလေးသည်
ချစ်မေတ္တာစခန်းကို
ဖွင့်လှစ်ပေးမည့်
ဖဲကြိုးပြာပြာလေး
တစ်ချောင်း
ဖြစ်ခဲ့သည်မှာတော့
သေချာပါလိမ့်မည်

ကြယ်ကုန်း

အချစ်အမြင်

၁။

*ငါ စဉ်းစားပါရစေဦး
မင်းဝေ*

ခင်မိုးဆွေဆီက

မျှော်လင့်ထားသည့်

အဖြေစကား မဟုတ်ပေမဲ့

မျှော်လင့်ချက်ပြည့်လှနီးပါး

စကားတစ်ခွန်းကြောင့်

ကျွန်တော် ပျော်သွား

ပါသည်။ သူ့ရှေ့မှာမို့

ဟေး ခနဲ ထ၊မအော်

မိအောင် ထိန်းသိမ်း

လိုက်နိုင်ပေမဲ့

အညာလေ အရှေ့မှာတော့

ကျွန်တော့် ကိုယ်စား

တမာရွက်ခြောက်

ကြွေတို့သည် ထ၊ခန့်နေကြ

သည်။ ကျွန်တော့် ချစ်ခွန်း

လျှောက်လဲချက်အား

နားကြားနေကြသော

တမာပင်အိုပေါ်မှ

ငှက်တစ်အုပ်သည်လည်း

အတောင်ပံခတ်ကာ

အမှတ် ၃၂၆၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၁၇

မြန်မာ့

၂၀၁၇ ဇန်နဝါရီ၊ ချစ်အမြဲတော့ ခင်စေ့စင်း ၈၃

ဩဘာပေးနေကြလေသည်။
ချစ်သူကား ကျွန်တော်အပါးမှ
ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်သည့်တိုင်
ချစ်သူထိုင်ခဲ့သော ခုံပြာတန်း
ကလေးကား ခပ်နွမ်းနွမ်းလေး
ကျန်နေဆဲ။

ချစ်သူဆီမှ စဉ်းစားပါရ
စေဦး ဆိုသော စကားသည်
ချစ်တယ်ဆိုသော စကားကို
နားနှင့် ဆတ်ဆတ် ကြားရဖို့
ရာနှုန်းပြည့် သေချာနေပြီပဲ
လေ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိသည့်
မည်သည့် ချစ်သူစုံတွဲမဆို
ချစ်တယ်ဆိုသော အဖြေမပေး
မီ စဉ်းစားပါရစေဦးဆိုသော
စကားလေးသည် ချစ်မေတ္တာ
စခန်းကို ဖွင့်လှစ်ပေးမည့်
ဖဲကြိုးပြာပြာလေးတစ်ချောင်း
ဖြစ်ခဲ့သည်မှာတော့ သေချာ
ပါလိမ့်မည်။ ရဲတင်းပွင့်လင်း
သော တချို့ အမျိုးသားများ
အတွက်မူ သည်နေရာမှာပင်
ချစ်သူဘဝ ရောက်အောင်
စွမ်းဆောင်နိုင်ကြလိမ့်မည်
ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ
တော့ ချစ်သူ နှုတ်ငုံတော်ဦး
ဆီမှ စဉ်းစားပါရစေဦးဆို
သော စကားပွင့် ကြွေအကျ
မှာပင် ဆွံ့အံ့တုန်ယင်လိုက်
မောနေလေသည်။

□

လက်ထဲမှာ ကိုင်ထား
သည့် မြင်းရုပ်ကလေးကို
လက်ညှိုးနှင့် လက်မကြား
ထားကာ တစ်ပတ်လည်သွား
အောင် လှည့်ကစားလိုက်ပြီး
ရည်ရွယ်ချက်မရှိပါဘဲ ကွင်း
ရှေ့ကို ချမိလိုက်သည်။

ချက်စ်။ ဟေ့ကောင်
မင်းဝေ၊ မင်း ရှုံးသွားပြီ။
အောင် ဘို ထွန်းက
ဝမ်းသာအားရ ထ၊အော်လိုက်
ပြီး ကျဆိမ့်နှစ်ခွက် ဆေးလိပ်

ရင်ခွင်မှာ
ပိုက်ထွေးထားသော
ပန်းနုရောင်
လွယ်အိတ်
ကလေးရဲ့
မြိတ်စလေးကို
သူ့လက်ချောင်း
သွယ်သွယ်လေး
တွေနှင့်
ထိုးဖုနေသည်
ဒါတွေသည်
အချစ်၏
အရိပ်အယောင်ဟု
ကျွန်တော်
မှန်းဆဲမိသော်လည်း
သူ့နှုတ်ခမ်းလွှာမှ
ဖွင့်ဟ၊
လာသည်အထိ
ကျွန်တော်
စောင့်စည်း
ချင်ပါသည်

တစ်ပွဲ*ဟု ကောင်တာကို
လှမ်းမှာနေသည်။ အောင်ဘို
ထွန်းကို ကျွန်တော်က အမြဲ
တမ်း လက်ရည်အသာနှင့်
ကစားနိုင်ခဲ့သည်ချည်း။
သည်တစ်ခါ သူနိုင်သွား
သည့်အတွက် တော်တော်
ပျော်သွားပုံလည်း ရပါသည်။
ကျွန်တော် ရှုံးခဲ့သော ချက်စ်
လေးကို တစ်ချက် ဝေကြည့်
ပြီး ဘာရယ်မသိ ပြုံးမိသည်။
ထိုအရုံးသည် လှနေသည်။

*ဟာကွာ၊ ဒီကောင်
လေးကတော့ နမောနမဲ့နဲ့ ငါ
တယ်...

*ဟာ သူငယ်ချင်း မဆူ

ပါနဲ့ကွာ၊ မတော်တဆ ဖြစ်
သွားတာပဲ*

စားပွဲထိုးကောင်လေး
လက်ဖက်ရည်ခွက် လာအချ
မှာ လက်ဖက်ရည်ခွက်
စောင်းသွားပြီး ကျွန်တော်
ပုဆိုးပေါ် ဖိတ်စဉ်သွားသည်။
ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် ဘာမှ
မဖြစ်သည့်အပြင် ပုဆိုးပေါ်
စွန်းကွက်သွားသော အစွန်း
ကွက်လေးသည်ပင် အသည်း
ပုံနှင့် တူသလိုလို ဖျတ်ခနဲ
ကြည်နူးမိသွားသည်။

ထိုနေ့တွင် ခံစားနေရ
သော ခံစားမှုတို့သည် လှနေ
ပါသည်။ မြင်ရသော အရာ
တွေသည်လည်း ကြည်နူး
စရာတွေပဲ ဖြစ်နေမိသည်။
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့က
ဓာတ်တိုင်ကြီးမှာ တစ်ရပ်
ကွက်လုံးက ဓာတ်ကြိုးတွေ
ဝိုင်းသွယ်ထား၍ ရုပ်ယုက်
ခတ်နေသည့် မြင်ကွင်းသည်
ပင် ကျွန်တော့် အာရုံထဲမှာ
မော်ဒန်ပန်းချီကား တစ်ချပ်
ပမာ ကြည့်ကောင်းနေသည်။
စားပွဲခုံကို သူငယ်ချင်းက
ဂတ်စ်မီးခြစ်နှင့် တဒေါက်
ဒေါက် ခေါက်နေသော အသံ
သည်ပင် ကျွန်တော့်နားထဲ
တွင် ရက်ဂေး တေးသွား
တီးခတ်နေသလို နာပျော်ဖွယ်
အတိ ဖြစ်နေပါသည်။

*ဟေ့ကောင်၊ ဘာဖြစ်
နေတာလဲ တပြုံးပြုံးနဲ့...

*ဒီနေ့ စာမေးပွဲ နောက်
ဆုံးနေ့လေ၊ ခင်မိုးဆွေ ငါ့ကို
အဖြေပေးတော့မှာ*

ကျွန်တော် မေးစေချင်
သောစကားကို အောင်ဘိုထွန်း
က မေးလာသည့်အတွက် သူ
စကားမဆုံးမီ ဖြေလိုက်သည်။
ဒါလေးများ ဖြစ်နေလိုက်တာ

ဆိုပြီး သူက မှဲပြုံးတစ်ချက်
တွန့်ပြနေသည်။ ထိုမှဲပြုံး
သည်ပင် အပြီးဘက် ကံသည်
ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။

□

ကျွန်တော် စာမေးပွဲ
အခန်းထဲက ထွက်ထွက်ချင်း
ပထမဆုံးအကြိမ် ဖွင့်ဟဖြစ်ခဲ့
သော တမာပင်အိုအောက်က
ခုံပြာတန်းလေးမှာ ခင်မိုးဆွေ
ကို စောင့်နေမိသည်။ ခင်မိုး
ဆွေ ကျွန်တော့်ကို အဖြေပေး
ပြီးလျှင် သည်ခုံပြာတန်းလေး
၏ ကျောမှိုလေးမှာ ကော်ဘီး
သော့လေးနှင့် *ကိုယ်+ခင်*
ဟု ရေးခြစ်ဖို့ စက်ဘီးသော့
တွဲလေးပင် လွယ်အိတ်ထဲမှ
ထုတ်ယူထားလိုက်သည်။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ
ခင်မိုးဆွေ ကျွန်တော့်ဆီ
လျှောက်လာနေတာ လှမ်းမြင်
နေရပြီ။ ကျွန်တော် ခုံပြာတန်း
လေးကနေ ထ၊ရပ်လိုက်သည်။
ခင်မိုးဆွေလည်း ကျွန်တော့်
နားမှာ မျက်လွှာအစုံချပြီး ရပ်
လာသည်။ ပြီးတော့ ရင်ခွင်
မှာ ပိုက်ထွေးထားသော ဖန်းနု
ရောင် လွယ်အိတ်ကလေးရဲ့
မြိတ်စလေးကို သူ့လက်ချောင်း
သွယ်သွယ်လေးတွေနှင့်
ထိုးဖုနေသည်။ ဒါတွေသည်
အချစ်၏ အရိပ်အယောင်ဟု
ကျွန်တော် မှန်းဆဲမိသော်
လည်း သူ့နှုတ်ခမ်းလွှာမှ ဖွင့်
ဟ၊လာသည်အထိ ကျွန်တော်
စောင့်စည်းချင်ပါသည်။

*ခင်မိုးဆွေ ဟို-ဟိုလေ
ကိုယ်ပြောထားတဲ့ ကိစ္စ-
အဲဒါ...

*အေးပါ၊ တို့ ဝဉ်းစား
ထားပါတယ်။ ဟိုလေ တို့တွေ
ခုံမှ ကျောင်းပြီးကြတာ မဟုတ်
လား။ ဘွဲ့လည်း ပေးသေး

ဘူးလေ။ ပြီးတော့ အလုပ် အကိုင်ဆိုတာလည်း... တို့ ပြောမယ်နော်။ တစ်မျိုးမထင် နဲ့။ တို့ သူငယ်ချင်း ပပပြီးတို့ လို ကျောင်းမပြီးခင် လက်ထပ်၊ အလုပ်လည်း မည်မည်ရရ မရှိတော့ အခု သူတို့ ဘယ် လောက် ဒုက္ခရောက်နေကြ တယ်ဆိုတာ သူလည်း သိသား ပဲ။ တို့ ပပပြီးလို မခံစားချင် သလို သူ့ကိုလည်း အဲဒီဒုက္ခ တွေ မခံစားစေချင်ဘူး။

ခင်မိုးဆွေ ပြောသော အကြောင်းတရားတို့သည် ခိုင်လုံနေသည်မို့ ကျွန်တော် ဝိုင်းသွားသည်။ တမာပင်အို ပေါ်မှ ငှက်တစ်အုပ်သည် လည်း ပွဲပြီးသွားပြီ ထင်နေ ရောသလားမသိ ရုတ်တရက် ထ၊ ပျံပြေးသွားကြသည်။ အညာလေပူတစ်ချက် အဝှေ့ မှာတော့ တမာရွက်ခြောက် ကြွေတို့က အလိုက်မသိစွာ ထ၊ ခုန်နေကြသည်။

ကျွန်တော် ဝိုင်းနေသည် ကို ခင်မိုးဆွေ မကြည့်ရက်လို့ ထင်ပါသည်။ စကားတစ်ခွန်း ဖြင့် နှစ်သိမ့်နေပြန်သည်။

သူကလည်း တို့တွေ တစ်နယ်တည်းသားတွေပဲဟာ၊ အချိန်မရွေး တွေ့မြင်နေရမှာပဲ လေ။ သူလည်း ဘွဲ့ရပြီးရင် အလုပ်တစ်ခုရအောင် ကြိုးစား ပေါ့။ တို့လည်း ကြိုးစားမယ် လေ မဟုတ်ဘူးလား။

ကျွန်တော် ခင်မိုးဆွေ မသိအောင် သက်ပြင်းတစ် ချက် ခိုးချမိသည်။ ခေါင်း တွင်တွင်ညိတ်ပြီး ကတိတွေ လည်း ပေးနေမိသည်။

သွားတော့မယ်နော်၊ အဲဒီအခါကျရင် တို့ သူ့ အတွက် စဉ်းစားထားပါမယ်။

ကျွန်တော့် အပါးမှ ဆံနွယ်တွေ အတောင်ပံပြန် ကာ ပျံသန်းသွားသော ချစ်သူ ကို ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ မော နေမိသည်။ ချစ်သူရင်ခွင်ဆီ လျှောက် လှမ်းနေသော ကျွန် တော်ခရီးသည် မထင်မှတ်ဘဲ ရှည်လျားသွားပြန်သည်။ သို့ ပေမဲ့ မြင်မြင်သမျှ ကျွန်တော် ဝန်းကျင်မှာတော့ အချစ် ကြောင့် လှပနေဆဲပဲလေ။

အခုမှပင် ဘဝသည် အဓိပ္ပာယ်ရှိသွားသည်ဟု ခံယူ မိသည်။ စက္ကန့်၊ နာရီတွေမှ သည် ရာသီတွေပြောင်းလဲ အသစ်အသစ်သော နေ့ရက် တွေတိုင်းသည် အချစ်စိတ် ဖြင့် ဖြတ်သန်းနေရခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ မျှော်လင့် ချက်ဖြင့် ရှင်သန်နေရခြင်း သည်လည်းကောင်း ဘဝ သည် အဓိပ္ပာယ်ရှိလှပါသည်။

ခင်မိုးဆွေ ရော ကျွန်တော်ပါ နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲ အောင်မြင်ခဲ့ကြပါ သည်။ ခင်မိုးဆွေက ကျွန် တော်တို့ နယ်မြေလေးမှာ နေ့စား ကျောင်းဆရာမအဖြစ် ပင် ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်နေပြီ လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန် တော်ကလည်း ကျွန်တော့် ဦးလေး အဆက်အသွယ်နှင့် မြန်မာ့မီးရထားဌာနတွင် လုပ်သားငယ်အဖြစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်ရန် ကျွန်တော်တို့ နယ်မြေလေးကနေ ထွက်ခွာ လာခဲ့ပြီလေ။

ချစ်သူရှိသည့် အရပ်၊

ချစ်သူကျန်ခဲ့သည့် နယ်မြေ လေးနှင့် ကျွန်တော်၏ ခွဲခွာ ခန်းသည် အလွမ်းတွေဖြင့် ဆုံနှင်မနေပါ။ မူးမြစ်ကမ်းပါး တစ်လျှောက် ပေါက်ရောက် နေသည့် အဝေရာပင်တန်း တွေထဲကနေ ပြေးထွက်လာ ပြီး ဝိုင်းနေသည့် ပါးကွက် ကလေး တွန့်သွားအောင် ပြုပြင်ရင်း လက်ပြနုတ်ဆက် ကျန်ခဲ့သည့် မြင်ကွင်းကလေး သည် ကျွန်တော့်အတွက်(ဖွ- ဖွ- မပြောကောင်း မဆို ကောင်း) တစ်သက်စာပင် လွမ်းရစေဦးတော့ လွမ်းနိုင် လောက်သည့် အင်အား လုံ လောက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော် မီးရထား ဌာန တိုင်းအမှတ် (၃) ရုံးချုပ် မှ တာဝန်ချမှတ်လိုက်သည့် တံတားဦးနယ်ထဲမှ တောဘူ တာလေးတစ်ခုတွင် စတင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည်။ လုပ်သားငယ်ဘဝနှင့် တစ် နှစ် ထမ်းဆောင်ပြီး လမ်းခွဲ ကိုင်ရာထူး ရရှိလာသည်။ ထို မှတစ်ဆင့် လမ်းခွဲကိုင်ရာထူး လေးနှစ်ပြည့်သည့် အချိန်မှာ တော့ ဒုတိယရုံပိုင် ရာထူး တိုး စာမေးပွဲ ဝင်ရောက် ဖြေဆိုခဲ့သည်။

ကျွန်တော် လျှောက် လှမ်းခဲ့ရသော ဘဝတွေသည် သာမန် လူသားတစ်ယောက် လိုပင် ကြမ်းတမ်းတာတွေ လည်း ရှိသည်။ နူးညံ့ဆွတ် ပျံ့စရာတွေလည်း ရှိခဲ့ပါသည်။ ကြမ်းတမ်းသည့် ဘဝအဆစ် အပိုင်းကို လျှောက်ခဲ့ရသည့် အချိန်မှာ ခင်မိုးဆွေကို ချစ် သည့် စိတ်တစ်ခုတည်းဖြင့် လောကဓံကို အန်တု၊ အချစ် ၏ စွမ်းအားတွေကို စုပြီး

ကျော်ဖြတ်ခဲ့သည်။ ဆွတ်ပဲ့ စရာတွေနှင့် လျှောက်လှမ်းခဲ့ ရသော အချိန်တွေမှာတော့ ခင်မိုးဆွေအပေါ် ထားရှိသည့် သစ္စာတွေနှင့် အနားသတ် နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော့် မေတ္တာ၊ ကျွန်တော့် သစ္စာတွေကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဒုတိယရုံပိုင် စာမေးပွဲ အောင်မြင်ခဲ့ပြီ။ မိတ္တီ လာမြို့မှာရှိသည့် ဗဟို ပို့ဆောင် ဆက်သွယ် ခရီး ကျောင်းတွင် ဒုတိယရုံပိုင် သင်တန်း တစ်နှစ် တက်ရောက် ပြီးလျှင်တော့ ခင်မိုးဆွေနှင့် လက်ထပ်ဖို့ ကျွန်တော်နယ်မြေ လေးဆီ အပြေး ပြန်မည်။ စိတ်ကူးဖြင့် မှန်းဆကြည့်ရုံနှင့် ပင် ရင်ခုန်သံတွေ မြန်နေလေ ပြီ။ အို...ခင်မိုးဆွေနှင့် စ၊ တွေ့ကတည်းက ကျွန်တော့် နှလုံးသားလေး ခုန်ပေါက် လှုပ်ရှားနေမိတာ တစ်မိနစ်ကို ခုနစ်ဆယ့်နှစ်ကြိမ်မျှ မကနဲ တာပဲလေ။

ထိုညက အိပ်မက်ထဲ တွင် ခင်မိုးဆွေ ပူဆာသော မြောက်စူးစူး အရပ်က ခူဝံ ကြယ်ကို ကျွန်တော်က ဆွတ် ယူပြီး သူ့ကေသာထက် ပန် ဆင်ပေးတော့ ခင်မိုးဆွေရယ် လေ ပြီးနေလိုက်တာ လမင်း ကြီးတောင် မနာလိုဝ်ကို ဖြစ် နေလေရဲ့။

J။
ခြောက်နှစ်တာကာလ ကြာမြင့် သွားသည့် တိုင် ကျွန်တော်တို့ နယ်မြေလေး သည် ထူးထူးခြားခြား ဘာမျှ ပြောင်းလဲမသွား။ အရင်လိုပဲ ဘေးမဲ့လွတ်ထားသည့် နွား တွေက မြို့ကလေး၏ လမ်းမ

ထက်ပေါ် အပူပင်ကင်းမဲ့စွာ
ကျက် စားနေကြသည်။
စက်ဘီးစီးရင်း ရေအိုးခေါင်း
ပေါ်ရွက်ကာ မူးမြစ်လေးဆီမှ
သောက်သုံးရေ ခပ်နေကြ
သော မြို့ခံ လူနေမှုစရိုက်တွေ
ပင် နဂိုအတိုင်း ရှိနေဆဲ။

ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်
ထိပ်က သစ္စာရိပ် လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်လေးသည် ယခု
အနန္တမေတ္တာဟု အမည်
ပြောင်းလဲသွားပေမဲ့ အရင်လို
ပဲ သစ်သားခုံပုလေးတွေနှင့်
ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး တွေ့ရ
သည်။ ထို့ထက် မပြောင်းလဲ
သော အရာက ကျွန်တော်
သူငယ်ချင်း အောင်ဘိုထွန်း
ကို ချက်စီခုံတစ်ခုနှင့် ထိုင်နေ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ကျွန်တော်
သူငယ်ချင်းက အရင်လို ပိန်
ကပ်ကပ် မဟုတ်ဘဲ ကျောင်း
စိမ်းလုံချည်နှင့် ခုံနေသည်။

‘ဟာ...ဟေ့ ကောင်
မင်းဝေ၊ မင်းကွာ မင်း မီးရ
ထား ဌာနမှာ အလုပ်ဝင်သွား
တယ် ဆိုတာပဲ ကြားလိုက်ရ
တယ်။ ပျောက်ချက်သား
ကောင်းလှချည်လားကွ’

‘အေးကွာ၊ ငါလည်း
ငါ့ရည်ရွယ်ချက်လေး ပြည့်
အောင် ကြိုးစားရုန်းကန်နေရ
တာနဲ့ မင်းတို့နဲ့ အဆက်
အသွယ် ပြတ်သွားတယ်’

‘လာကွာ၊ မင်းနဲ့ လက်
ရည် မစမ်းရတာကြာပြီ။ တစ်
ပွဲလောက် နှံ့ရအောင်’

သည်တစ်ကြိမ်လည်း
ကျွန်တော် ခွဲသွားပါသည်။
ထိုနှံ့ပွဲသည်လည်း ဟိုးအရင်
တုန်းကလို လှနေပါသေးသည်။

‘မင်းမလည်း နော်
ခင်မိုးဆွေကို စားတွေကတည်း

စက္ကန့်
နာရီတွေမှာသည်
ရာသီတွေပြောင်းလဲ
အသစ်အသစ်သော
နေ့ရက်တွေ
တိုင်းသည်
အချစ်စိတ်ဖြင့်
ဖြတ်သန်း
နေရခြင်းသည်
လည်းကောင်း
မျှော်လင့်ချက်ဖြင့်
ရှင်သန်နေရခြင်း
သည်လည်းကောင်း
ဘဝသည်
အဓိပ္ပာယ်
ရှိလှပါသည်

က လက်ရည်တွေကျသွား
လိုက်တာ အခုထိ မှန်နေတုန်း
ပဲလား’

သူငယ်ချင်း ပြောလာ
သည့် စကားကြောင့် ကျွန်
တော် ‘ဟတ်’ခနဲ ရယ်မိသွား
သည်။

‘ခင်မိုးဆွေကို ငါ
အရမ်း တွေ့ချင်တယ်ကွာ။
သူ အခု ဘာလုပ်နေလဲ၊
ဘယ်မှာလဲ...သူ...သူ...
သူ...’

‘ဖြည်းဖြည်းမေးပါ
ကွာ၊ မင်း ခင်မိုးဆွေ ရှိပါ။
မြို့ထောင့် စေတီနားက
အလယ်တန်းကျောင်းမှာ

တာဝန်ကျနေရဲ့။ အရင်လိုပဲ
မူနွဲ့ပြီး မင်းကို မျှော်နေလေ
ရဲ့။ မင်းတို့နှစ်ယောက်က
တော့ အံ့သြပါရဲ့ကွာ။ မင်း
နောက်မှ ချစ်သူတွေတဲ့ ငါ
တောင် ကလေးနှစ်ယောက်
ရနေပြီ။ ဟား...ဟား...
ဟား...’

‘ဟား...ဟား...ဟား’
သူငယ်ချင်း အောင်ဘို
ထွန်း၏ ရယ်သံက ကျွန်တော်
တိတ်တနိုး စိုးရိမ်မိသော စိတ်
ကလေးအား လွှင့်ပါးပျောက်
ပြယ်သွားပါသည်။ ထို့
ကြောင့်ပင် သူငယ်ချင်းနှင့်
အတူ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင်
လိုက်ရယ်မိလေသည်။

‘ခင်မိုးဆွေ’
‘ဟယ်...သူ။ အဲ...
ရှင် ကိုမင်းဝေ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်...
အဲလေ၊ ကျွန်တော် ဒုခရိုင်
သင်တန်းဆင်းဆင်းပြီးချင်း
ခင်မိုးဆွေဆီ လာခဲ့တာလေ’

ချစ်သူသည် အရင်လို
ဆံနွယ်တွေကို ဖြန့်ချမထား။
သို့ပေမဲ့ ပိန်သေသပ်စွာ ထုံးစွဲ
ထားသော ဆံနွယ်တွေကြောင့်
ပို၍ပင် အလှပေါ် အယဉ်ဆင့်
နေသည်။ ကျွန်တော်သည်
လည်း ချစ်သူရှေ့မှာ တုန်ယင်
လိုက်မောနေမိပြန်သည်။

‘လာလေ၊ ဆိုင်တစ်ဆိုင်
သွားပြီး အေးအေးဆေးဆေး
စကားပြောကြတာပေါ့’ဟု
ခင်မိုးဆွေ ပြောလိုက်တော့
ကျွန်တော် ပို၍ပင် ရင်ခုန်
စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။

အအေးဆိုင်ထဲ ထိုင်ပြီး
မှာထားသော အအေးဘူးများ
ရောက်လာသည့်တိုင် ခင်မိုး
ဆွေနှင့် ကျွန်တော် စကား

မပြောဖြစ်ကြသေး။ ခင်မိုး
ဆွေကတော့ အအေးဘူးနံ့ရမှ
သီးကျလာသော ရေစက်က
လေးတွေကို သူ့လက်ချောင်း
သွယ်သွယ်လေးတွေနှင့် ပွတ်
ခြေနေသည်။ ကျွန်တော်
လည်း ဘယ်က စ၊ ပြောရ
မှန်း မသိတာနှင့် သည်နယ်
မြို့လေးကနေ ထွက်ခွာသွား
ပြီး မီးရထားဌာန စ.ဝင်
သည်မှ ကြုံတွေ့ရသည့်
အကြောင်းလေးတွေကို အစီ
အစဉ်မကျ လျှောက်ပြောနေမိ
သည်။ ပြောနေရင်း တစ်နေ
ရာ အရောက်မှာတော့ ခင်မိုး
ဆွေက ကျွန်တော် မျက်နှာကို
မော့ကြည့်ပြီး ‘ရှင်...
အသားတွေ ညိုသွားတယ်
နော်’ဟု အဆက်အစပ်မရှိ
ပြောလိုက်တာကြောင့်
ကျွန်တော်ပြောချင်သည့်
အကြောင်းတွေကို ပြောစေ
ချင်ပြီဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်မှန်း
ရိပ်စားမိလိုက်သည်။ ရင်ထဲ
မှာလည်း လိုက်ခနဲ ကြည့်နူး
မိသွားသည်။

‘ဟို...ကျွန်တော်
တက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်ဖြေ
ပြီးတဲ့နေ့က ပြောထားတဲ့
ကိစ္စလေး အဲဒါ...မခင်မိုး
ဆွေရဲ့ သဘောထား ဘယ်
လိုရှိလဲဟင်’

ကျွန်တော် စကားဆုံး
သွားတော့ သူ သက်ပြင်း
ညင်းညင်းလေး မသိမသာ
ချလိုက်တာ သတိထားမိ
လိုက်တယ်။

‘မနှစ်က ကျွန်မ ညီမ
လေး ဆုံးသွားတာ ကိုမင်းဝေ
သိလောက်ရောပေါ့’

‘ဟင် အင်း...
ကျွန်တော် မသိရသေးဘူး’
ညီမလေး ဆုံးသွား

တော့ ကလေးနှစ်ယောက် ကျန်ခဲ့တယ်လေ။ ညီမလေး အမျိုးသားကလည်း ညီမလေး ရဲ့ စိတ်ကြောင့်ပဲ အရက်တွေ သောက်ပြီး ပေတေနေလိုက် တာ အခုဆို အသိစိတ်တောင် မရှိတော့တဲ့အထိ အရူးတစ် ပိုင်း ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မ တူလေးတွေလည်း ကံဆိုးရှာ ပါတယ်လေ။

ခင်မိုးဆွေ ပြောရင်းနှင့် အသံ နှစ်သွားတော့ ကျွန်တော် ပင် မျက်ရည်ဝဲသွားမိသည်။
‘အဲဒါ...လူလား မမြောက်သေးတဲ့ ကျွန်မရဲ့ တူလေးတွေကို ကျွန်မပဲ စောင့်ရှောက်ထားရတယ်။ ကျွန်မအပေါ်ထားတဲ့ ကိုမင်း ဝေရဲ့မေတ္တာတရားတွေကို ကျွန်မ လေးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူလားမမြောက် သေးတဲ့ တူလေးတွေကို ပစ်ပြီး တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်ဖို့ ဆိုတာကတော့...’

‘ဪ...’
‘ကျွန်မ...စဉ်းစားပါ ရစဉ်း...ကိုမင်းဝေ’

၃။
မျှော်လင့်ခြင်းဖြင့် တင်း ထားသည့် စိတ်တွေက ပြေ ချင်ပြီ။ တန်းပေါ် ရောက်ချင် သည့် ပုဆိုးတစ်ထည်၏ အိပ် မက်တွေသည် ရှည်ကြာလွန်း လှပါသည်။ ‘အဲဒါ မင်းကို ကြီးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်ထားတာ ကွ’ဆိုသော အောင်ဘိုထွန်း၏ ထရုထာဒေါသောနှင့် ပြော လိုက်သော စကားသံ ပြန် ကြားမိတော့ ‘မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး’ဆိုပြီး တစ်ကိုယ် တည်း ငြင်းဆန်နေမိပြန် သည်။

ခင်မိုးဆွေ၏ အကြည့်၊ ခင်မိုးဆွေ၏ အပြော၊ ခင်မိုး ဆွေ၏ အမူအရာတို့သည် အချစ်ဟု အဓိပ္ပာယ်သက် ရောက်နေသည်။ တစ်နည်း အားဖြင့် ရင်ခွင်ထဲမှ လွယ် အိတ်မြိတ်စလေးကို သူ့ လက်ချောင်းကလေးဖြင့် ထိုး ဖွနေခဲ့ သောအခါ ပွယ်။ အအေးဘူးနံရံမှ သီးကျလာ သော ရေသီးရေစက်ကလေး တွေကို တယုတယ ပွတ်ခြေ နေခဲ့သည့် သင်္ကေတ စသည် တို့သည် အချစ်ဟု အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုနိုင်သော အကိုးအကား တို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူငယ်ချင်း အောင်ဘို ထွန်း ပြောသလို ခင်မိုးဆွေက ကြီးရှည်ရှည်နှင့် လှန်ထားခဲ့ သည် ဆိုစေဦးတော့ ကျွန် တော်မျှော်လင့်ခြင်း တွေသည် သူ လှန်ထားသည့် ကြီးထက် ရှည်လျားနေဦးမည်သာ။

‘ဦးရုံပိုင်ကြီး ဘာတွေ တွေးနေတာလဲဟင်’

ထမင်းချိုင့်ကလေး ကိုင်ပြီး ဘူတာရုံပေါက်ကနေ လှမ်းမေးလိုက်သော ကောင်မလေး၏ စကားသံ ကြောင့် ကျွန်တော် အတွေး တွေ ရပ်တန့်သွားသည်။

‘လာ...သက်သက်၊ ဝင်ခဲ့လေ။ ဘာရယ်မဟုတ်ပါ ဘူး၊ ဟိုတွေးဒီတွေးပေါ့’

‘မသိပါဘူး၊ ဦးရုံပိုင် ကြီး ကြည့်လိုက်ရင် အမြဲ တမ်း တစ်ခုခုကို တွေးနေ သလိုကြီး။ မဟုတ်မှလွဲရော အဆွေးသမား လူပျိုကြီးနဲ့ တူတယ်၊ ဟီ ဟီ’

လျှာကလေး တစ်လစ် လုပ်ပြပြီး သက်သက်မာ ဘူတာထဲကနေ ပြေးထွက်

သွားသည်။ ကျွန်တော် အမူ အရာတို့သည် ထမင်းဆိုင်က ကောင်မလေးပင် ရိပ်မိ လောက်အောင် ပတ်ဝန်းကျင် အမြင်မှာ ဆွေးမြည့်နေသည့် လူတစ်ယောက်အဖြစ် ပေါ် လွင်နေပြီလား။ ဒုတိယ ရုံပိုင် ကနေ ရုံပိုင်အဖြစ်နှင့် သည် ဘူတာကို ရောက်လာခဲ့တာ ငါးနှစ်ဆိုတော့လည်း ကျွန် တော်အကြောင်းကို ရိပ်စားမိ လောက်ကြရောပေါ့။

တကယ်တော့ ကျွန်တော် ခင်မိုးဆွေသည် မတိုက်ရသေးသော ထိလက် မှတ်ကလေးနှင့် တူသည်။ ထိပေါက်ခဲ့လျှင်ဆိုသော အတွေးတွေနှင့် တစ်နေ့တစ် မျိုး မရိုးရသော စိတ်ကူးတွေ ဖြင့် ပျော်ရွှင်မှုကို ဖန်တီးပေး နေသည်။ ထိုထိလက်မှတ်က လေးကို လွှင့်ပစ်ဖို့ ဆိုသည့် ကတော့ ကျွန်တော် တွေးပင် မတွေးမိသော အကြောင်းအရာ ဖြစ်သည်။

၄။
ကင်းရှေ့မှာ ဘီရော အနက်နှင့် မြင်းတစ်လုံးကို ရံထားလိုက်ပြီး ခံစစ်ကို ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက် လိုက်သည်။ ပြီးမှ ပန်းသုံးလုံး ကို အလယ်ဗဟိုတွင် အထိုင် ချကာ တိုက်စစ်ကို ဖွင့်လိုက် သည်။

‘မင်း လက်ရည်တွေ ပြန်တက်လာပြီ’ဆိုပြီး အောင် ဘိုထွန်းက ပြီးဖြေဖြေလုပ်နေ သည်။ သည်တစ်ခေါက် နယ်ပြန်ရောက်လာတော့ အခါတိုင်းနဲ့ မတူ။ ကျွန်တော်စိတ်တွေ တည်ငြိမ် နေသည်ကို ကိုယ်တိုင်လည်း

သတိထားမိပါသည်။
ကျွန်တော်က သူကင်း ရှေ့မှာ ရံထားသော အထောက် မဲ့နေသည့် ပွန်းကိုစားရန် ကျွန်တော့်ကွင်းကို ကောက် ကိုင်ထားလိုက်သည်။

‘ဟယ်...ကိုမင်းဝေ၊ ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာ လဲ’

ရုတ်တရက် ဆိုင်ရှေ့က ခင်မိုးဆွေအသံ ကြားလိုက်ရ တာကြောင့် လက်ထဲမှာ ဆုပ် ကိုင်ထားသည့် ကွင်းကို လွှတ်နေသည့် အကွက်တစ် ကွက်မှာ ချပစ်လိုက်မိပြီး...

‘မနက်ကပဲ ရောက် တယ် မခင်မိုးဆွေ’

‘အိမ်လာခဲ့ဦးလေ၊ အမေကလည်း ရှင် ဒီတစ် ခေါက် ပြန်လာတာတွေရင် အိမ်အလည်ခေါ်ခဲ့ဦးတဲ့။ စကားပြောစရာ ရှိလို့နဲ့တူ တယ်’

ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက် ကာ ဈေးခြင်းတောင်းလေးဆွဲ ပြီး ရပ်ကွက်ထဲ ဝင်သွားသည့် ခင်မိုးဆွေကို မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

‘ချက်စိ... မင်းရုံးသွား ပြီး မင်းဝေ၊ ဟား...ဟား... ဟား...။ ဟေ့...ကျဆိမ့်နှစ် ခွက်၊ ဆေးလိပ်တစ်ပွဲ’

ခွင့်ရက်စေ့၍ တာဝန် ကျရာ ဘူတာဆီ ပြန်ဖို့ ကျွန်တော် အဝေးပြေး ကား ဂိတ်ရှိရဆီ ခပ်စောစောပင် ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ သူငယ် ချင်း အောင်ဘိုထွန်းလည်း မြောစရာရှိဖို့ဟု ဆိုကာ ကား ဂိတ်အထိ လိုက်လာသည်။ ကားထွက်ဖို့ လိုသေးသည်မို့ ကားဝင်းထဲက လက်မခွာ

ရည်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်တွင် ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ နှစ်ယောက်လုံး လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးကြသည်အထိ ပြောစရာရှိလို့ဟု ဆိုခဲ့သော အောင်ဘိုထွန်းက ယခုထိ ဘာစကားတစ်ခွန်းမျှပင် မပြောသေး။ တစ်ခုခုကို လေးလေးနက်နက် ပြောချင်ပုံ ရသည်။ ပြောသင့် မပြောသင့်ကိုလည်း ချင့်ချိန်နေပုံလည်း ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကလွဲရင် ကားဝင်းထဲမှာ လူသံ၊ ကားသံတွေနှင့် ဆူညံလို့နေသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ တိတ်ဆိတ်မှုကို ကျွန်တော်က ပဲ စတင် ဖြိုခွဲလိုက်သည်။

‘ခင်မိုးဆွေ မချစ်တတ်ပါဘူးကွာ’

သည့်စကားကြောင့်ပဲ ထင်ပါသည်။ အောင်ဘိုထွန်း ကျွန်တော့်ကို အေးစက်စက် မျက်လုံးကြီးနှင့် မော့ကြည့်လာသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ခင်မိုးဆွေတို့ အိမ်အလည်သွားသည့်အကြောင်း၊ အပြန်မှာ အိမ်ခြံအထိ လိုက်ပို့သည့် ခင်မိုးဆွေကို အရင်အခေါက်ကလိုပဲ သူ့သဘောထားကို မေးခဲ့သေးကြောင်း၊ ခင်မိုးဆွေက သူ့အမေ လေးဖြစ်နေသည့်အချိန်မှာ သူ့အိမ်ထောင်ပြုလိုက်လျှင် ပတ်ဝန်းကျင်က မေးငေါ့ကြမည်။ နောက်ပြီး သူ့အမေကိုလည်း ခြေဆုပ်လက်နယ်ကို လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် ပြုစုချင်သေးကြောင်းတွေကိုပါ အောင်ဘိုထွန်းကို ပြောပြလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခင်မိုးဆွေအပေါ် ကျွန်တော့် သုံးသပ်ချက်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြော

လျှောက်လှမ်း
ခဲ့ရသော ဘဝ
တစ်လျှောက်တွင်
တွေ့ကြုံခဲ့ရသော
လူပတ်ဝန်းကျင်
အစမ်းသပ်
ခံခဲ့ရသော
ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ
အပိုင်းတို့တွင်
ချစ်ခြင်းမေတ္တာ
တရားဖြင့်ယှဉ်၍
ရိုးသား
ပြနိုင်ခဲ့ပါသည်
ထိုသို့
ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့်
စောင့်စည်း
ရိုးသားနိုင်ခဲ့သော
အကြောင်းတရား
တို့ကြောင့်
နောင်ဘဝတွင်
ပြန်ဆုံ
ဖြစ်ခဲ့မည်ဆိုလျှင်
ခင်မိုးဆွေ၏
အချစ်ကိုရရှိ
အယူခံ ဝင်ချင်
ပါသေးသည်

လိုက်သည်။

‘ဒါကြောင့် ခင်မိုးဆွေ မချစ်တတ်ဘူးလို့ ငါပြောတာ’

‘ချစ်တတ်တာပေါ့ကွာ၊ ခင်မိုးဆွေ သိပ်ချစ်တတ်တာပေါ့’

‘ဘာ... ဘာပြောတယ် သူငယ်ချင်း၊ မင်းဘာကို ပြောချင်တာလဲ’

‘အေး...ခင်မိုးဆွေက သူတူလေးတွေကိုလည်း ချစ်တယ်၊ သူ့အမေကိုလည်း ချစ်

တယ်။ ပြီးတော့ မင်းကိုလည်း သူ ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ အချစ်ရဆုံးသူ တစ်ယောက်ရှိနေတယ်ကွာ’

‘ဘာ...ဘယ်လို သူငယ်ချင်း။ ငါ နားမလည်တော့ဘူးကွာ။ သူ အချစ်ရဆုံးသူက ဘယ်သူလဲ’

‘အေး...အဲဒါက သူ့ကိုယ်သူပဲ။ တကယ်တော့ ခင်မိုးဆွေက သူ့ကိုယ်သူ အချစ်လွန်နေတဲ့ သူတစ်ယောက်ကွာ။ မင်းကို သူချစ်တာတော့ သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းအချစ်ကို လက်ခံဖို့၊ မင်းကို လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာတော့ သူ တိတ်ကျကျ အဖြေမပေးနိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ အေးပေါ့၊ တိုက်ဆိုင်လာတဲ့ အကြောင်းတရားတွေ ရှိနေတော့ မင်းကို လက်ထပ်ဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရင် ပတ်ဝန်းကျင်က သူ့ကို မေးငေါ့ကြမှာ၊ အပြစ်ပြောကြမှာ၊ ကြောက်ပြီး နောက်ဆုံးတော့ မင်းကို မယူတ်မလွန် အဖြေစကားတွေပေးပြီး သူ့ကိုယ်သူ ရွေးချယ်သွားတာပဲလေ’

ကျွန်တော် အောင်ဘိုထွန်း ပြောစကားကို တဖြည်းဖြည်း နားလည်စ ပြုလာတာကြောင့် ခေါင်းကို လေးပင်စွာဖြင့် ညှိတ်ပြလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူပြောလာမည့်စကားတွေကို ဆက်နားထောင်ချင်တာကြောင့် တိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

‘သူတစ်ပါးရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို သတိမထားမိနိုင်လောက်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အချစ်လွန်နေတဲ့ ခင်မိုးဆွေလို လူမျိုးတွေကို စိတ်ပညာအခေါ်ကတော့ ‘နာဆစ်’လို့

ခေါ်တယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့လည်း သူတို့ကို အပြစ်ပြောဖို့ကြတော့လည်း ခက်နေတယ်လေ။ တို့ဘုရားရှင်တောင် ‘နတ္ထိအတ္တသမံ ပေမံ- ကိုယ့်ကိုယ်ကိုချစ်သော အချစ်နှင့် တန်းတူရည်တူ ချစ်နိုင်သော အချစ်မည်သည်မရှိ’လို့တောင် ဟောခဲ့သေးတာပဲလေ’

□

၅။

အဝေးပြေးကားလေးသည် ကျွန်တော့်ကို သယ်ဆောင်ကာ ကျွန်တော့် နယ်မြို့လေးနှင့် ဝေးရာ၊ ချစ်ရသော ခင်မိုးဆွေနှင့် သူငယ်ချင်း အောင်ဘိုထွန်းတို့နှင့် ဝေးရာဆီ ပြေးထွက်ခဲ့လေပြီ။ ကျွန်တော့် နှလုံးသားကတော့ ခင်မိုးဆွေကို တစ်ခုခု မှတ်ချက်ပေးဖို့ ယခုထိ ငြင်းဆန်နေမိသည့်အပြင် ချစ်ရသော ခင်မိုးဆွေကို ကျေးဇူးပင်တင်နေမိပါသည်။ ခင်မိုးဆွေအပေါ် ထားရှိမိသည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ အခံတွေကြောင့်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကျွန်တော် လျှောက်လှမ်းခဲ့ရသော ဘဝတစ်လျှောက်တွင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော လူပတ်ဝန်းကျင်၊ အစမ်းသပ်ခံခဲ့ရသော ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ အပိုင်းတို့တွင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားဖြင့် ယှဉ်၍ ရိုးသားပြနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့် စောင့်စည်း ရိုးသားနိုင်ခဲ့သော အကြောင်းတရားတို့ကြောင့် နောင်ဘဝတွင် ပြန်ဆုံဖြစ်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် ခင်မိုးဆွေ၏အချစ်ကို ရရှိ အယူခံဝင်ချင်ပါသေးသည်။

ကြယ်လွန်း

တန်ဖိုး-၃၀၀၀ကျပ်

တန်ဖိုး-၄၀၀၀ကျပ်

တန်ဖိုး-၄၀၀၀ကျပ်

တန်ဖိုး-၂၅၀၀ကျပ်

ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိရေး အလင်းသစ်စာပေတိုက်

အမှတ် ၁၇/၁၉၊ အခန်း ၆၀၁၊ ၅၂ လမ်း၊ ပဟာပန္နလမ်းနှင့် ကုန်သည်လမ်းကြား၊ ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ကုန်မြို့။
ဖုန်း- ၀၉ ၈၇ ၀၃၀၄၀၊ ၀၉ ၅၄ ၀၀၃၀၂

အရောင်များ အတ္ထုပ္ပတ္တိများ

ဘဝများ

ဂျွန်နီးမောင်မောင်

‘အရောင်များသည်
သဘာဝအား ဆန်းကြယ်စွာ
အလှဆင်ပေးတတ်သလို
လူတို့၏ စိတ်ဝိညာဉ်အား
ကြင်နာစွာ ဆေးကြော
ပေးတတ်သည်။’ တဲ့။
ဆရာမ ဂျူးက
သည်လို ပြောခဲ့ဖူးတယ်။
ပြောင်းလဲခြင်းမှာ
အရောင်တွေ ပါဝင်ပါသလား။
အရောင်တွေက
ပြောင်းလဲတတ်ပါသလား။
အရောင် တစ်ခုမှ
အခြားအရောင်တစ်ခုသို့
ပြောင်းလဲသွားရင်
ခံစားမှုကပါ ပြောင်းသွား
နိုင်တာလား
ကျွန်တော် မသိပါ။
ကျွန်တော့်ဘဝမှာတော့
အရောင်တွေကို
မက်မက်စက်စက်
မခံစားမိခဲ့သလို
အရောင်တွေကြောင့်လည်း
ထူးထူးခြားခြား
ပြောင်းလဲခဲ့ခြင်းမျိုး မရှိဖူးပါ။
သို့ပေမဲ့ အရောင်တွေပေါ်
ထိထိခိုက်ခိုက် ခံစားပြီး
မြတ်မြတ်နိုးနိုး
အသုံးပြုတတ်တဲ့
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်တော့

ဘဝမှာ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။
‘ကျွန်တော်တော့ အရောင်တွေထဲ
မှာ ဖြူ နီ၊ ပြာ၊ ကို အရမ်း သဘောကျ
မိတယ်။ ခြောက်နှစ်လောက် ရှိခဲ့ပြီလေ။
ဒီကာလာတွေက ကျွန်တော့်ကို ကံ
ကောင်းစေခဲ့တာ’
သူ ဒီလိုပြောခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါဆို
အရောင်တွေက လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကံ
ဇာတာကို အပြောင်းအလဲ ဖြစ်စေတတ်
သလား။ ဘဝတက်လမ်း သာယာစေဖို့၊
ဘဝ အကောင်းတွေချည်း တွေ့ကြုံခံစား
ရဖို့ အရောင်တွေကို ကြားခံတစ်ခုအဖြစ်
များ သူ အသုံးပြုခဲ့သလား၊ အသုံးပြု
နေတာလား ကျွန်တော် မကြာခဏ
တွေးနေမိတယ်။ သူ့အကြောင်း တစ်စုံ
တစ်ရာများ တိုက်ဆိုင်မှု တစ်ခုခုကြောင့်
အတွေးထဲ ရောက်လာရင်ပေါ့။
မှတ်မိပါသေးတယ်။
လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်။ ၂၀၁၃ ခုနှစ်
မေလက ရွှေအမြူတေမဂ္ဂဇင်းရဲ့ ပဲကိုင်
ရှင် ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းရဲ့ မွေးနေ့ မတိုင်
မီ တစ်ရက်အလိုတွင် ငွင်းမဂ္ဂဇင်းစဉ်
ခန်းမှာ သူနဲ့ပထမဆုံး ဆုံတွေ့ခဲ့ရတယ်။
အရပ်ခပ်ပြတ်ပြတ်၊ အားကစား
သမားတစ်ယောက်လို ခပ်တောင့်တောင့်
နဲ့ ‘ရွှေအသစ်’တစ်ယောက်တဲ့။ အခန်း
ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ စာရေးသူတစ်စုထဲမှ
ဆရာမ အဖြူရောင်(ရွှေ)နဲ့သာ သိကျွမ်း
ရင်းနှီးသေးတယ်လို့ သိရတယ်။
မှာမည်ကို မိတ်ဆက်တော့ အံ့သြသွားရ

တယ်။ ကျွန်တော့်မှာမည်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်။
ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းရဲ့ ဧည့်ခန်း တွေ့ဆုံပွဲ
လေး ပြီးသွားတော့ အားလုံးကို
ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ထမင်း လိုက်ကျွေး
ချင်ပါသတဲ့။ အို...သူက သူဌေးတစ်
ယောက်ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ စာရေးသူ
အတော်များများက ကိုယ်လေးစား ချစ်
ခင်ရတဲ့ စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာ
တစ်ယောက်က ဒီတိုက် စာပေပွဲမို့
မရောက် ရောက်အောင် အရောက်လာခဲ့
ရပေမဲ့ တချို့များဆို အဲဒီ ခရီးစရိတ်
အတွက် ဟိုကချေ။ သည်ကငှားနဲ့လေ။
ကျွန်တော်ကရော...။
ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ကတော့ သူ့ကို ကျွန်
တော် သတိထားမိခဲ့တာက သူဝတ်လာ
တဲ့ အဝတ်အစား ဒီဇိုင်းနဲ့ အရောင်
ခပ်တောက်တောက်တွေကိုပါ။ အခန်းထဲ
မှာ ရှိနေကြတဲ့ စာရေးသူ လူတစ်စုထဲမှာ
မှ သူဝတ်စုံက ထူးထူးခြားခြား
တောက်ပနေတာကိုး။ မှတ်မှတ်ရရ အဲဒီ
နေ့က သူ ဝတ်လာတဲ့ ဘောင်းဘီရှည်
က အပြာတောက်တောက်၊ အင်္ကျီက
အဖြူနဲ့ အနီစပ်ကြား။
ကဲ ဒါဖြင့် မင်းတော့ မဟုတ်သေး
ပါဘူး။ လိင်တူအချင်းချင်း ဘာကြောင့်
ဒီလောက်တောင် အမှတ်ရနေပါလိမ့်လို့
ဆိုစရာ ရှိလာပြန်တယ်။
ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ
တစ်ခုတည်းကို လိင်တူလိင်ကွဲပေါင်း
သန်း ၆၀နဲ့ အထက်မှာ ရှိနေပြီလို့ သိရ

ပါတယ်။ ဒီအထဲမှာမှ မိသားစုတစ်စု အတွင်းမှာ ညီအစ်ကို မောင်နှမအဖြစ် ရေစက် ဆုံကြသူများ၊ ကျောင်းတစ် ကျောင်း၊ မြို့တစ်မြို့တည်းမှာ သူငယ် ချင်း မိတ်ဆွေအဖြစ် ဘယ်နှယောက်နဲ့ များ ကျွန်တော်တို့ ကြုံတွေ့နိုင်တယ်လို့ ထင်မိပါသလဲ။

အဲဒီနှစ်၊ အဲဒီရွှေအမြုတေ စာပေ ဆုပေးပွဲ အပြီးမှာတော့ သူနဲ့ကျွန်တော် က တိုက်ဆိုင်မှုပေါင်းများစွာနဲ့ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း ဖြစ်လာတယ်။

ပထမဆုံး အဲဒီရွှေအမြုတေ ဆု ပေးပွဲညမှာတင်ကို အဖြစ်အပျက်တစ်ခု စတင် ဖြစ်ခဲ့တယ်။

ဆုပေးပွဲ စတင်မီ သူနဲ့ကျွန်တော် ထိုင်နေတဲ့ စားပွဲဝိုင်းသို့ ဂျာနယ်လစ် တစ်ယောက်ရောက်လာတယ်။ အင်တာ ဗျူးချင်လို့ပါတဲ့။ နာမည်မေးပြီး သူ့မှာဆိုသွားစဉ် သူက ငြင်းလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ဘက်ကို တွန်းလွှတ်ခဲ့တယ်။ 'နာမည် မှားတာနေမှာ၊ ကျွန်တော်က စာရေးတာ မကြာသေးဘူး'လို့ သူ ပြောသံကိုလည်း ကြားလိုက်တယ်။

အင်တာဗျူးဆရာက ကျွန်တော့် အနား ရောက်လာပြီး 'ပရဟိတ ဖောင် ဒေးရှင်း တည်ထောင်ထားတယ်လို့ သိရပါတယ် ဆရာ၊ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက် ပြီး နည်းနည်းလောက် မေးချင်လို့ပါ' တဲ့။

'အယ်' ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးမိ သွားပါတယ်။ အဲဒီတော့မှ သူက လှမ်း ပြောတယ်။ 'ဒါဆို အဲဒါ ကျွန်တော်ပါ' တဲ့။

'ပရဟိတ' ဆိုတဲ့ စကားလုံးရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော်က အများ ကျွမ်းစီးပွားကို ကိုယ်ကျွမ်းမပါဘဲ ဆောင် ရွက်ခြင်း လို့ နားလည်ထားပါတယ်။

စကားမစပ် အဲဒီ 'ပရဟိတ' ဆိုတာ မှာရော အရောင် ရှိနိုင်ပါသလား။ လက် ရှိ ကျွန်တော် ရောက်နေတဲ့ အသက် အရွယ်မှာ ပရဟိတအလုပ်ကို တစ်ကြိမ်

တစ်ခါမှ မလုပ်မိသေးဘူး ထင်ပါ တယ်။ ဘုရားမှာ ရွှေဆိုင်းလေး ကပ် လှူပူဇော်တာမျိုး၊ လမ်းဘေး တောင်း ရမ်းသူ ခွက်ထဲ ငွေအကြွေနေ ပစ်ထည့် ပေးတာမျိုးလောက်ကိုတော့ ပရဟိတ လုပ်တယ် မခေါ်လောက်ဘူး ထင်ပါရဲ့။

'ဘဏ်တစ်ခုမှာ သိန်း ၈၀၀ အပ် ထားပြီး နှစ်စဉ် အတိုးရငွေကို လိုအပ် တဲ့ နေရာမှာ သေချာတဲ့ အထောက် အထားများ ပြနိုင်ရင်တော့ လှူဒါန်းနေ ပါတယ်ခင်ဗျ'

တမင်စာကာ နားစိုက်ထောင်ခြင်း မဟုတ်သော်လည်း လူတစ်ယောက်သာ ခြားတဲ့ စားပွဲဝိုင်းမှာရှိ သူစကားသံများ က ကျွန်တော့် နားထဲ တစ်ချက်တစ် ချက် ဝင်လာနေပါတယ်။

အားကျလိုက်တာ။ ကျွန်တော့် ထက် သုံးလေးနှစ်လောက်တော့ ငယ် မယ် ထင်ပါရဲ့။ သိန်းထောင်ချီနီးပါး ဖောင်ဒေးရှင်းကြီးတစ်ခု တည်ထောင် ထားပြီတဲ့။

သို့ပေသော်ငြားလည်း သူ့ကို ကျွန်တော် ဆက်လက် စိတ်ဝင်စားခဲ့တဲ့ ကိစ္စအတော်များများကတော့ ကျွန်တော် စိတ်ကို အတော်လေး ကသိကအောက် ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။

'အကြင်လူတစ်ယောက်သည် သူ ထားရာနေ သူစေရာသွားရ၏။ သူ တွန်းတင်လျှင် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်၍ သူဖိနှိပ်လျှင် အောက်တန်းသို့ ကျရလေသည်။ သူသည် ဤမျှ တန်ခိုး ကြီး၏။ သူ မည်သူနည်း။ သူကား နာမည်'ပင်။

အမည် မမှတ်မိတော့တဲ့ ရှေးက စာဆိုတစ်ဦးရဲ့ ကောက်နုတ်ချက်လေး ပါ။ အဓိပ္ပာယ်က လူ့ဘဝမှာ လူတစ် ယောက်အား ခေါ်ဝေါ်သမုတ်တဲ့ အမည် နာမက မည်ရွှေမည်မျှ အရေးကြီးသည် ဆိုကြောင်းကို ပြောထားခြင်းဟု ထင်မိ ပါတယ်။

သူ့အနေနဲ့ သူ့ကလောင်နာမည်ကို

မည်သည့် ခံစားချက်ဖြင့် ပေးခဲ့တာကို ကျွန်တော် မသိပါ။ ကျွန်တော့်အတွက် တော့ ကျွန်တော့်ကလောင်ကို ဆယ်စုနှစ် တစ်စုကျော်လာတဲ့အထိ ယက်ကန် ယက်ကန်ဖြင့် ကြိုးစား ကိုင်နေရတုန်း ပါ။ ခုတော့ ဘယ်ကိုသွားသွား၊ ဘာပွဲ တက်တက် ကျွန်တော့်အမည် ပြောလိုက် တာနဲ့ သူလို့ ထင်လာရအောင် သူ လုပ်ဆောင်ချက်၊ သူ့ဖြတ်သန်းမှုက အင်တိုက်အားတိုက် ရှိလှပါတယ်။ သူနဲ့ ကျွန်တော့်ကို အမှတ်မှားလာကြတယ်။

စာရေးခြင်းဆိုတာ ကျွန်တော့် အတွက် အင်မတန်မှ ခက်ခဲသလို စာရေး ရတာကိုလည်း လွန်စွာမှ ဖွင်းရှိခဲ့တယ်။ တစ်လမှာ ရသစာအုပ် ဆယ်အုပ် လောက် ဖတ်ဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ စာတစ်ပုဒ် တောင် ကောင်းကောင်း မရေးဖြစ်ခဲ့ပါ။

သူကတော့ သူစာရေးသက် သုံး၊ လေးနှစ်အတွင်းမှာ စာအုပ် သုံးလေး အုပ် ထုတ်ပြီးခဲ့ပြီ။ လစဉ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်း များမှာလည်း သူဝတ္ထုတိုများကို မကြာ ခဏ တွေ့နေရလို့ မုဒိတာပွားခဲ့ရတာ အမှန်ပါ။ ဒီမုဒိတာတရားက ဘယ် လောက်များ ကြာခဲ့ပါလိမ့်။

အစ ပထမတော့ ဟ...တယ် ဟုတ်ပါလား၊ ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်းက စင်တင်တဲ့ ရွှေအသစ်တစ်ယောက်ဖြစ် လာတာ မကြာသေးဘူး ဟိုမဂ္ဂဇင်းမှာ ပါ။ ဒီမဂ္ဂဇင်းမှာပါနဲ့ တယ်အရေးအသား ကောင်းသကဲ့လို့ စိတ်ထဲ ချိုးကျူးမိလာ တာ မကြာသေးဘူး၊ ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွား ရတာက စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးကိုပါ သူက ခြေလှမ်းလှမ်းခဲ့လို့။

ဝန်တိုမစ္စရိယဆိုတာကို ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ရင် ကောင်းမလဲ။ သေချာ တာကတော့ သူ့အပေါ် ကျွန်တော့်အမြင်၊ ကျွန်တော့် ခံစားချက်များက ဖြူစင်မှု မရှိချင်တော့ပါ။ ရံခါလေးသာ စာမျက် နှာပေါ် ရောက်လာတတ်လို့ စာပေ လောကမှာ ပျော်မွေ့ချင်တဲ့ကျွန်တော် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလေး လုပ်ဖြစ်ခဲ့တာ

www.burmeseclassic.com

ဘာကြာသေးလို့လဲ။ ခု သူက အချိန်တိုအတွင်း ဖွဲ့ဖွဲ့သံသံ စာရေးလာနိုင်ရုံသာမက ထုတ်ဝေရေးဘက်ပါ ခြေဦးလှည့်လာတော့ ဘယ်တုန်းကမှ အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းအပေါ် မနာလိုမဖြစ်ဖူးသေးတဲ့ ကျွန်တော့် အတွင်းစိတ်ထဲသို့ ဝန်တိုခြင်းဆိုတဲ့ အရောင်မည်းမည်းက ဝင်ရောက်လာခဲ့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ သူ လှုပ်ရှားမှုနဲ့ သူ ဖြတ်သန်းမှုများကို အမှတ်မထင် စောင့်ကြည့်နေစဉ် တစ်နေ့မှာတော့ သူ ဖိတ်ခေါ်မှုတစ်ခုကို ကြိုလာရပါတယ်။ ‘သိတင်း ကျွတ် လပြည့်နေ့မှာ ပရဟိတ အလှူပွဲလေး လုပ်မှာမို့(သူနေထိုင်ရာ)ပြင်ဦးလွင် မြို့သို့ တက်လာခဲ့ပါလား’တဲ့။

ကျွန်တော်စီးလာတဲ့ ဗင်ကားဖြူလေး ခြောက်ထပ်အကွေ့ကို လွန်လာတော့ တစ်စုံတစ်ခုအား သတိရသွားမိတယ်။ အခါတိုင်းတော့ ဒီနေရာကို ရောက်လာတာနဲ့ အေးမြခြင်းဆိုတာကို သိသိသာသာ ခံစားလာရတယ်။ ခုတော့ ဘာမှ မထူးခြား။

ပန်းပေါ် အသာအယာ လွှား၍ တင်လာခဲ့တဲ့ နက်ပြာရောင် ခေါင်းစွပ် အင်္ကျီလေးက ထွက်လာခါစအတိုင်း ပန်းပေါ်မှာပင် ချည်နှောင်ထားဆဲ။

ကားမှန်ပြတင်းမှ ဝန်းကျင်ကို ဝှေ့စော့ပဲ ကြည့်မိပြန်တော့လည်း စိမ်းမြသောသစ်ပင်၊ မည်းညိုသော ဝေးဝေးက တောင်မှိုင်းမှိုင်းတို့ကို မြင်ရဆဲပဲလေ။ ဘာကြောင့်များ...။

အကွေ့အဝိုက်၊ အတက်အဆင်းများ များလာတာနဲ့ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးရဲ့ အရောင်တွေ ပြောင်းလဲလာခဲ့သလို အနီးအနားမှာရော ဟိုးခပ်ဝေးဝေးမှာပါ မြူတိမ်ဝေဝေ၊ တောင်မှိုင်းမှိုင်းက ကျွန်တော့် စိတ်အလျဉ်ကို လွှမ်းမောက်သ သွားစေတယ်။ ရက်အတန်ကြာမျှ မောပန်းနွမ်းနယ်ခဲ့တဲ့ စိတ်တွေကို ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲလာတဲ့ ရှုခင်းက လန်းဆန်း ပေါ့ပါးလာစေတယ်။ သို့ပေမဲ့ တစ်စုံတစ်ခုတော့ လိုနေသလိုလို။

ကျွန်တော့်ကို သယ်ဆောင်လာတဲ့ တက္ကစီကားလေး ချထားခဲ့ရာသို့ သူ ကြိုလာစဉ်မှာ ထုံးစံအတိုင်း သူ ဝတ်ခဲ့တဲ့ အဝတ်အစားတွေက ဖြူနီပြာ အရောင်သုံးမျိုးဖြင့်သာ တွဲစပ်ထားပါတယ်။ သူ့အပြုံးတွေက တောက်ပပီပြင်နေသလောက် ကျွန်တော့် နှုတ်ခမ်းများကတော့ တင်းတင်းစေ့ထားမိလေသလား ကျွန်တော် မပြောတတ်။

ပြင်ဦးလွင်မြို့ကလေးမှာ ဟိုတုန်းကထက် နေရောင်က ပိုပြီး တောက်ပနေသလိုပဲ။ ခပ်ညင်းညင်းကလေး တိုက်ခတ်နေတဲ့ လေနုနုက ဟိုတုန်းကလောက် အေးမြမှု မရှိသလို။

ဟိုတုန်းက ပွဲတော်ရှိသော နေ့ရက်များမှာသာ လှစည်ကားတတ်သော မြို့ကလေးရဲ့ ရင်ခွင်ဟာ ခုတော့ဖြင့် မိခင်နို့စို့ရန် တွန်းဖယ် တိုးတိုက်နေကြတဲ့ သွေးတူ မောင်နှမများနယ် တရွရွ။ ‘သိပ်မချမ်းတော့သလိုပဲနော်’လို့ ကျွန်တော်က ပြောတော့ သူ့မျက်နှာကြောတွေ တင်းသွားပြီး သူ့နှုတ်ကစကားလုံးမာမာတချို့ တွန်းဖွင့်ထွက်လာကြတယ်။

‘ဘယ်ချမ်းတော့ပါ့မလဲ။ သစ်ပင်တွေ၊ သစ်တောတွေ ပြောင်ကုန်ပြီလေ။’

‘သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် လုံးချင်းတစ်အုပ် ရေးထားတယ်။ အင်္ဂလိပ်မြန်မာ နှစ်ဘာသာနဲ့၊ မကြာခင် ထွက်လိမ့်မယ်’

ကျွန်တော် အံ့သြသွားပါတယ်။ မကြာသေးခင်ကမှ ရသ ဝတ္ထု လုံးချင်းတစ်အုပ် ထွက်ခဲ့သေးတယ်လေ။

သူကားပေါ်မှာထိုင်၊ သူခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါလာစဉ်တစ်လျှောက် ကျွန်တော့်စိတ်တွေ အမျိုးစုံကြီးခုန်လို့နေတယ်။ သူလုပ်ဆောင်ချက်နဲ့ သူလုပ်နိုင်စွမ်းတွေကို အံ့သြလိုက်၊ အားကျလိုက်၊ ရံခါ ဝန်တိုစိတ်များရဲ့ ရုန်းကြွလာမှုကို မိနိပ်လိုက်ရနဲ့ တစ်ယောက်တည်း စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေမိတယ်။ လက်ရှိ သူဖြစ်နေတာတွေ အားလုံး က ကျွန်တော် ယဉ်ခဲ့ဖူးသော

စိတ်ကူး တွေပဲလေ။

‘ကျွန်တော် ကျူရှင်တွေ မသင်တော့ဘူးလေ၊ အချိန်ပြည့် စာပဲ ထိုင်ရေးနေလို့ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ ဆောက်လုပ်ရေး အလုပ်သမားတွေနဲ့တော့ စကားပြောရတာပေါ့’

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ပြင်ဦးလွင်မှာ စတင်အခြေချတော့ သူ့အလုပ်က အင်္ဂလိပ်စာပြ ကျူရှင်ဆရာ။ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ဆယ်စုနှစ် တစ်ခုကျော် တပင်တပန်း ရှာဖွေလာသမျှနဲ့ အခြေချတော့ သိန်း ၈၀ လောက်နဲ့ ဝယ်ယူထားတဲ့ အိမ်ခြံမြေလေးက နှစ်နှစ်အကြာမှာ သိန်းရာချီပြီး အရောင်းထွက်သွားတော့ သူလျှောက်မယ့်လမ်းမှာ လမင်းကြီးထိန်ထိန်သာသွားတော့တာပေါ့။

ညနေရောက်တော့ သူ့အလှူပွဲလေးမှာ သူ့စိတ်တိုင်းကျ တစ်ထောင့်တစ်နေရာကနေ ပါဝင်ခွင့်ရခဲ့လို့ ကြိုဖန်ပြီး ဝမ်းသာခဲ့ရပါသေးတယ်။ သူ့နေထိုင်ရာရပ်ကွက်(တကယ်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်များမှာတော့ ‘ညောင်နီ’ဆိုတဲ့ ဂေါ်ရခါးအများစုနေကြတဲ့ ရွာကလေးဟာ ပြင်ဦးလွင်နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိနေခဲ့တာပါ။ ခုတော့ ပေးလေးဆယ်၊ ခြောက်ဆယ် မြေတစ်ကွက်ကို သိန်းရာချီ တန်နေပြီဖြစ်တဲ့ ပြင်ဦးလွင်ရဲ့ ရပ်ကွက်တစ်ခုလုံး ဖြစ်သွားပါပြီ)မှ သက်ကြီးရွယ်အိုများ၊ လူငယ်အနည်းငယ်နဲ့ လူလတ်ပိုင်း အများစုများ တဖြည်းဖြည်း ရောက်ရှိလာပါတယ်။

ပြင်ဦးလွင်မြို့တွင်းမှ ပရဟိတအသင်းအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ချို့တဲ့တဲ့ ကျောင်းသူကျောင်းသားလေးများ၊ သူ့နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်မှ သက်ကြီးရွယ်အိုများ၊ နောက် ညောင်နီ ဆေးပေးခန်းမှ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရပ်ရွာအကျိုးသယ်ပိုးလာခဲ့တဲ့ သူနာပြု ဆရာမတစ်ဦးတို့ကို သူတတ်နိုင်သလောက် ငွေကြေးများ လှူဒါန်းပြီး ကျွေးမွေးတဲ့ ပွဲလေးပါ။

‘ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးဦးနော် ကိုညွန့်ရေ’

သူထိုးပေးတဲ့ ကင်မရာလေးနဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ပေးရင်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ပြုံးမိပါသေးတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို မန္တလေးက မိတ်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာလို့ မိတ်ဆက်ပေးတာကိုး။

သူကင်မရာလေးနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးရုံမက ကျွန်တော့် ဖုန်းကင်မရာလေးနဲ့ပါ ဓာတ်ပုံရိုက်ရင်း ‘ကိုလမင်းရဲ့ အလှူပွဲကို FB မှာ တင်မယ်နော်’ လို့ဆိုတော့ ‘ကောင်းတာပေါ့’ တဲ့။

တစ်ခါတစ်ရံ သူ့စိတ်ရဲ့ အရောင်တွေကို ကျွန်တော် မဖတ်တတ်ပါ။ သူ လုပ်ဆောင်ချက်တွေကို ကြည့်ပြီး အားကျတယ်။ လေးစားခဲ့သလို သာဓုတွေလည်း ကြိမ်ကြိမ် ခေါ်ခဲ့မိပါတယ်။ သူ ရင်ဖွင့်သံများကို ကြားရပြန်တော့ အံ့သြသွားရတယ်။ ဝန်နဲ့အား မမျှတာလားလို့လေ။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ကျွန်တော် မဟုတ်သလို ကျွန်တော်ကလည်း သူ မဟုတ်ပြန်တော့ သူယုံကြည်ခံစားချက်ကို အလုံးစုံ မဆေ့ငမိသလို ကျွန်တော့် ခံစားမှုကိုလည်း သူ နားလည်ပေးနိုင်မယ် မထင်မိပါ။

‘စိတ်တော့ မကောင်းဘူးကိုလွန်းရယ်။ ကိုလွန်းလာရင် ဧည့်ခံဖို့ ဝယ်ထားတဲ့ ဘော်ဒါ အရက်တွေ မနေ့က မြစ်ကြီးနားက အုပ်စုလိုက် ဧည့်ကျသွားလို့ ကုန်သွားတယ်။ Tiger ဘီယာတော့ ကျန်ပါသေးတယ်’

သူရဲ့ ပရဟိတ အလှူပွဲလေးအပြီး ချုပ်ညွှန်တဝါးမှာ သူက အပြုံးတစ်ဝက်နဲ့ ပြောလာတယ်။

ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ဗြိတိသျှ သွားလိုက်ကြတာပေါ့။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲ ရေရွတ်မိလိုက်ပေမဲ့ သူက သူ့ဧည့်ခန်းမှာပဲ ဘီယာတွေဖောက်၊ အမြည်းဖုန်းကန်ချပြီး ဧည့်ဝတ်ပြုပါတယ်။

အခန်းဝ ဝင်ဝင်ချင်း အလယ်မှာ စားပွဲတစ်လုံးနဲ့ ဆိုဖာထိုင်ခုံကြီးက ဟည်းထားနေတယ်။ ဘေးဘက် နံရံကပ်လျက်မှာ ခုံလေးသုံးလုံး ချထားတယ်။ အောက်ဘက်မှာတော့ လျှပ်စစ်မီးဖိုနဲ့

ဘေစင်တို့က အခန်းကို ကျဉ်းနေသယောင် ထင်သွားစေတယ်။

စာရေးသူ အချင်းချင်း တွေ့ကြဆုံကြတဲ့အခါ ပြောချင်တာ၊ ရင်ဖွင့်ချင်တာတွေ အများကြီး ရှိကြမှာပါ။ ပြောလည်း ပြောချင်ပါတယ်။ ရေနေ့ကြမ်းလေးသောက်လိုက်၊ လက်ဖက်ရည်လေးသောက်လိုက်၊ ဘီယာလေး သောက်လိုက်နဲ့ပေါ့။ ဒီစာကြောင်းမှာ ‘အတူတူ’ ဆိုတာလေးတော့ ထည့်လိုက်ချင်ပါတယ်။ ခုတော့ သူက ဒီမှာထိုင်၊ ဒီမှာသောက်ပါဆိုပြီး ဆိုဖာထိုင်ခုံကြီးမှာ အထိုင်ခိုင်း ဘီယာဘူး ဖောက်ပေးပြီး သူကတော့ ကပ်လျက်နံရံက ထိုင်ခုံလေးမှာ အချိုရည်ဘူးလေးနဲ့ ထိုင်လိုက်တော့ ဘာတွေကို ဘယ်လိုပြောပြီး ဘယ်လိုခံစားရမှန်း မသိတော့။

ပြင်ဦးလွင်ရဲ့ သီတင်းကျွတ်ညလေးကတော့ သူ့အတွေး ဒဿနအောက်မှာ ပျောက်ကွယ်သွားပါတယ်။ ‘ကျွန်တော်က လျှောက်လည်ပြီး သောက်စားတာတွေကို ဝါသနာ မပါဘူးဗျ။ အဲဒီလို သုံးဖြုန်းမယ့်အစား မရှိဆင်းရဲသားတွေကို လှူရတန်းရတာပဲ သဘောကျတယ်’ တဲ့။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်လို့နေတယ်။ ခပ်ဝေးဝေး ကောင်းကင်ယံမှာ မီးရှူးမီးပန်း ဖောက်သံတွေ ကြားရမြင်ရတာကလွဲရင် သူ့အိမ်နီးနားချင်းတွေမှာလည်း လူရိပ်လူယောင်ပင် မမြင်ရ။

မီးက ပျက်သွားပြန်တာမို့ အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်မှာ ထိုင်ဖြစ်ကြရင်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စကားတွေ ပြောဖြစ်ကြပါတယ်။ အရမ်းလှတဲ့ ဗြိတိသျှကလေးမှာ အရမ်း သဘောကောင်းပြီး အရမ်းတတ်နိုင်သူမို့ သူ့ထံသို့ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ အပေါင်းအသင်းများ တဖွဲဖွဲ လာနေကြတယ်။ သူကလည်း အမြဲတမ်း မိတ်ခေါ်နေတာကိုး။ သို့ပေမဲ့ သူ့ရင်ဖွင့်သံများ ကြားရတော့ ကျွန်တော့်ရင်တွေ အကုန်မဖွင့်ဖြစ်တော့။

အရောင်တွေ အားလုံးကို

ကျွန်တော် ထိထိခိုက်ခိုက် မခံစားမိပေမဲ့ မမုန်းပါ။ အရောင်တွေက တစ်ရောင်တည်းဆိုလျှင် တသီးတသန့်နဲ့ အထီးကျန်နေသလိုလို ထင်ရပေမဲ့ သန့်ရှင်းလို့တော့ နေတယ်လို့ ထင်မိပါတယ်။ နောက်ထပ် အရောင်တစ်ခု ထပ်ရောလျှင်လည်း ကျွန်တော့် အမြင်မှာတော့ မရှိင်းသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သုံးလေးရောင်လောက် ရောယှက်လာရင်တော့ ကြောင်တောင်တောင် နိုင်သွားပြီလို့ ထင်ပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာ ရာသီဥတုက စိမ့်မိမ့်ကလေး အေးနေတယ်။ သူ့အိမ်ရှေ့မှာ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံလေးတွေ ရိုက်ကြရင်း အသက်တွေ ဆယ်နှစ်လောက် ပြန်ငယ်သွားသလို ခံစားမိတယ်။

နေ့ခင်းမှာတော့ ကားဂိတ်ကို သူလိုက်ပို့ပါတယ်။ လပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့မှာ မန္တလေးက အတက်ကားတွေ သိပ်မရှိတော့ အဆင်းကားကို နောက်ထပ် နှစ်နာရီလောက် စောင့်ရဦးမယ်တဲ့။

ကားဂိတ်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်စောင့်ရင်း သူ့ဆီကို ဖုန်းလှမ်းဆက်တော့ သူ့ဘက်မှာ မိုးတွေ ရွာနေလို့ မလာတော့ပါဘူးတဲ့။

ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်တော့ တိမ်မည်းညိုတွေက ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စ။ လမ်းမပေါ်မှာတော့ လူတွေရော ကားတွေပါ ပျားပန်းခပ်မျှ သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြတယ်။ လမ်းမကြီးနံဘေးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မို့လားမသိလူတွေက အပြည့် စည်ကားနေတယ်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲက တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသွားတယ်။ ခုချိန်ထိ ပန်းပေါ်မှာပဲ နက်ပြာရောင် ခေါင်းစွပ် ကလေးကိုက ချည်နှောင်ထားရဆဲ။ ဘာကိုမှန်းမသိ ကျွန်တော် လွမ်းဆွတ်သွားမိတယ်။ ဆိုင်မှာမည်လေးကလည်း ‘ပင်စည်’ တဲ့။

ဟော...ဟိုမှာ မိုးဖွဲလေးတွေ ကျလာပြီ...။

လွန်းမောင်မောင်

၁၁

၂၀ ဧကတင်တာ၊ ၂၀၀၀ ရက်စွဲတင်ပြီး
တစ်နေ့တာ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့်
Work Diary ဆရာမသုတ
သုတ၊ နေ့တိုင်းပွင့်သွားပြီ
လှမ်းကြည့်လိုက်တော့
လက်မှတ်သိမ်းချွပ် ကိုဆေးမြင့်။
သွပ်စက တစ်ခုခုကို အထိတ်ကလန်
ဖြစ်လာတဲ့နို့။ ပျာမ်းပျာမ်း၊
အုယားစားယား။ ဘာဖြစ်လာသည် မသိ။
‘ဆရာ... ဆရာ... ဟို... ဟို’
မောကြီးဝန်းကြီး။ ကတုန်းကယင်။
‘အဲဒါကကြီး သေသည့်
ကြီးယာဝ်သေသနတွေကို
တွေ့လိုက်ရသည်ဟု
ပြောပြပြီး ပြီးသွားသည်’
‘ဟို... ဟိုဆရာ...
လက်မှတ်ဆွဲကြပြီး
လက်မှတ်ဆွဲပြီး’
‘အထိတ် သူတို့လဲဟ...
မင်းကလည်း ကိုယ့်စကားကို
တစ်ရောက်မှန်းမသိ မရှင်းမရှင်း’
‘ဟိုနေ့က လက်မှတ်ရေး...
အဲ... မရောင်းလိုက်တဲ့အဖွဲ့လေ’
‘ဟေ့’
သူလည်း အခုမှ
အထိတ်ကလန်ဖြစ်တော့သည်။
သူတိုင်ရာမှ ဝန်း၊ မနိထ၊

လက်ကျန် စာမျက်နှာ
ရဲ့သျှမ်း

ရုံးခန်းအပြင်ထွက်ပြီး လက် ကျန် ရှေ့ သွားကြည့်လိုက် တော့ အစ်မတို့အဖွဲ့ တန်းစီ နေသည်။ သူ့ရင်ထဲ ကျပ်ခနဲ ဖြစ်၍သွားသည်။ တကယ် ဆို အထူးရထားတောင် စီစဉ် ပေးရမှာ။ အခုတော့ အာဏာ ငမ်းငမ်းတက်နေသူတွေ၏ အကြောက်ရွံ့ဆုံး ပစ်မှတ်ဖြစ် နေတော့ လွန်ခဲ့သည့် ၃ ရက် ရက် ကြိုမြှောက်တည်းက လက်မှတ်ကုန်ပြီလုပ်ပြီး ရထားစီးခွင့် မရအောင် အထက်အမိန့်အရ ဆောင်ရွက် ခဲ့ရပြီ။ ဒါလည်း လက် လျှော့မသွား။ အေးလေ အလွယ်တကူ လက်လျှော့ နောက်ဆုတ်သည့်စိတ်ဓာတ် ရှိမှတော့ ထက်မြက်၊ ပြတ် သား၊ ရဲရင့်သော ဖခင်ကြီး ၏သမီးထွေး ဘယ်လိုလုပ် ပီသတော့မှာလဲ။

ကြည့်စမ်း အစ်မတို့ အဖွဲ့ဘူတာကြီးရောက်လာ သည်ကို ဘယ်လိုလုပ် သတင်းပျံ့သွားသည်မသိ။ ရပ်ကွက်ကလေးထဲမှ လူအုပ် ကြီးက ဘူတာထဲ ပြီးဆင်း လာသည်။ မျှော်လင့်ထား သော ယုံကြည်မှုကို တည် ဆောက်ပေးမည့်သူကို တွေ့ ချင်၊ နှုတ်ဆက်ချင်ကြမှာပဲ ဖြစ်သည်။ သူလည်း လိုက် လိုက်လှဲလှဲ နှုတ်ဆက်လိုက် ချင်ပါသည်။ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်၊ ပျက်ချင်တိုင်းပျက်၊ အစစအရာရာ နိမ့်ကျနေသော ဘဝတွေကို ကယ်တင်ပေး နိုင်မည့် စရဏသတ္တိ ပိုင်ရှင် ကိုဂုဏ်ပြုလိုက်ချင်ပါသည်။ ‘ဆရာ ဘယ်လိုလုပ် မလဲ’ ကိုအေးမြင့်က တိုးတိုး

အလွယ်တကူ လက်လျှော့ နောက်ဆုတ်သည့် စိတ်ဓာတ် ရှိမှတော့ ထက်မြက် ပြတ်သား ရဲရင့်သော ဖခင်ကြီး၏ သမီးထွေး ဘယ်လိုလုပ် ပီသတော့မှာလဲ

ကပ်ပြောမှ သူ သတိဝင်လာ သည်။ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ သူ သက်ပြင်းမောချရင်း တွေး သည်။ ‘အရောင်းရပ်ခိုင်းရမှာ ပေါ့ကွာ၊ မင်း လက်မှတ်ရောင်း စာရေးတွေကို နောက်ပေါက် ကတိုးတိုးသွားပြော။ ငါ ရုံး ခန်းပြန်ပြီး သတင်းပို့စရာ ရှိတာ ပို့လိုက်ဦးမယ်’ သူ ရုံးခန်းပြန်ပြီး တိုင်း၊ ရုံးချုပ်သို့ ဖုန်းဆက် သတင်းပို့ လိုက်တော့သည်။ ‘ဒုက္ခပါပဲ’ စကားလုံးကတော့ အယောက် တိုင်းဆီက လျှံကျလာတာ ချည်းပါပဲ။ ဖုန်းဆက်ပြီးပြီးမို့

သူ့ဘက်က တာဝန်ကျပြီးပြီ ဟု မပြောနိုင်သေး။ ပြဿနာ ကို သူ့ခေါင်းပေါ် ပစ်တင် လိုက်မှာကို သူက တွေးမိ ထားပြီ။ နင်လား၊ ငါလား ထိပ်တိုက်တွေ့ကြမှာပဲ။ သည်အခါကျလျှင် သူပဲ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမည် ထင် သည်။

လွန်ခဲ့သည့် ၃ ရက် ကတည်းက ရက်ကြို လက် မှတ်ရုံမှာ လက်မှတ်ဝယ်တော့ အတုမရှိ၊ အတုမရှိ အမည် ကြောင့် လက်မှတ်ရောင်း စာရေးလေးက သူ့ဆီ ဖုန်း ဆက်ခဲ့သည်။ သူကမှ အဆင့် ဆင့်ဖြင့်...

‘လက်မှတ်ကုန်ပြီ ပြော၊ အရောင်းပိတ်ပလိုက်။ ရိုးရိုး တန်း၊ အထက်တန်း ဘာမှ မရောင်းနဲ့၊ ရထားအကုန်နော်။ လွှဲချော်လို့ကတော့ ခင်ဗျား နာပြီသာမှတ်’

ငါတို့သာသိ၊ ငါတို့သာ တတ်၊ ငါတို့သာလျှင် အမှန် ဆုံး။ အကြောက်တရား အောက်မှာနေစေ။ အစ်ကို ကြီး၊ ညီလေးကျ ညီညွတ် ကြ။ စီမံ၊ ဥပဒေ မစိုးမိုး။ ငါ့အမိန့်၊ ငါ့ဥပဒေသာအတည်။ ဒူးတုန်၊ အသံတုန်၊ အမိန့်မှာခံ သံကို သာယာသူတို့၏အမိန့်၊ ပြီးတော့ ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်း ရန် ကြံစည်ရောမည်။

‘တောက်’ သူ့တောက်ခေါက်သံ က အတော့်ကို ကျယ်လောင် သွားသည်။

သေချာတယ်။ ရထား မစီးရအောင် တားဆီးကြလိမ့် မယ်။ ဘယ်လိုတားမလဲ။ တားလို့ကော ရမှာတဲ့လား။ ဘာကို ဘယ်လို ဘယ်

လောက်တောင်ကြောက်နေကြ တာလဲ။ အပ်တိုတစ်ချောင်း တောင်မကိုင်တဲ့ ငြိမ်းချမ်း ရေးနီဘယ်ဆူရှင်က ဘာ အဖျက်အမှောင် လုပ်မှာမလို့ လဲ။ ရန်ကုန်ကနေ မန္တလေး ရထားစီးတာပဲ။ သာမန် ခရီးသည်ပဲ။ အကျယ်ချုပ် ထားတာမှ မဟုတ်တာ။ တိုင်းပြည်က လိုအပ်နေတဲ့ ခေါင်းဆောင်ကို သဲကြီးမဲကြီး ချိုးနှိမ်နေကြတာပါလား။

သူ့ကြောင့် တိုင်းပြည် ဘာမှ ထိခိုက်မသွားဘူး။ ကောင်းလာဖို့ပိုရှိတယ်။ အဖေ လို ထက်မြက်သူ၊ ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွေးဖြင့် မားသူပါ။ နိုင်ငံသစ်ကို ထူထောင်မယ့် သူပါ။ ဒီမိုကရေစီကို ဖော် ဆောင်မယ့်သူပါ။ တော်ကြ ပါတော့။ ရပ်ကြပါတော့။ စွန့်ကြပါတော့။ အာဏာကို ဘယ်လောက်ထိ ကိုင်ဆုပ် ထားချင်နေကြတာလဲ။ တိုင်း ပြည် နာလှပါပြီ။ အဆင်းရဲ ဆုံးနိုင်ငံ၊ ကျဆုံးနေတဲ့ ပညာ ရေး၊ ညံ့ဖျင်းလှတဲ့ လမ်းပန်း ဆက်သွယ်ရေး၊ စုတ်ပြတ်နေ တဲ့ ကုန်းမာရေး၊ စာပေလွတ် လပ်မှု ဆုံးရှုံးနေတဲ့ နိုင်ငံ ဖြစ် နေပြီ။ မှတ်တမ်းဝင်နေပြီ။ ရှက်ကြပါတော့။

သူ့ရင်ထဲက စကားများ က သူ့ရင်ကို ပုတ်ခတ်နေ လေပြီ။ သူ့နှုတ်ပြင်မှာ ရွေး သီးရွေးပေါက်များ သီးထ၊နေ လေသည်။

တဖြောင်းဖြောင်း ခြေသံများ သူ့ရုံးခန်းတံခါး ရှေ့ ရောက်လာပြီ။ မရဏ မောင်းသံ ကြားလိုက်ရသည့် ကဲ့သို့ သူ တုန်လှုပ်စွာ ခေါင်း

ထောင်သွားသည်။ ရုံးခန်းထဲ
ဝင်လာသောသူတွေနောက်မှာ
တိုင်းအဆင့်များ ကုတ်ချည်
ချည်။ သူတို့လည်း မိုးမွန်
အောင် အကျွေးခံလာရဟန်
ရှိသည်။ သူ့စားပွဲဆီ ဦးတည်
လာသည်မို့ သူ ဖယ်ပေးလိုက်
ပြီး တိုင်းအဆင့်များနှင့်အတူ
လက်နောက်ပစ် ရပ်နေလိုက်
သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ
မျက်နှာက ဒေါသအရောင်
အရိပ်တို့ ဖုံးလွှမ်းနေသော
ကြောင့် နီမြန်းနေသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်ကြ
မလဲဆိုတာ တွေးထားပြီး
ပလား။ သိရောသိရဲ့လား
ဟင်... ကဲ ဘာလုပ်မလဲပြော။
ပြောစမ်း ဟိုတစ်ယောက်’

တော်သေးသည်။ သူ
ဘက် လှည့်မလာချဲ့။ ဟိုတစ်
ယောက် အခေါ်ခံရသူက
တောင်တောင်ဤဤ တွေး
ထားပုံရသည်။

‘သူတို့ စီးမယ့် ၅ နာရီ
ရထားဖြစ်တဲ့ 5up ကို Fit
မပေးသေးဘဲ ဆိုင်းထား
လိုက်ပါမယ်။ သူတို့ ပြန်
သွားမှ တွဲဆိုင်း စကြိုထိုးဖို့
စီစဉ်လိုက်ပါမယ်’

‘အဲဒီလောက်နဲ့ ရမလား၊
ချေးဘရိန်းလောက်နဲ့ လာ
ပြောနေပြန်ပြီ။ ဘယ်အချိန်
ဖြစ်ဖြစ် စီးမယ်လုပ်မှာပဲ။
ကဲ... ကျွန်တို့သူတွေ ပြောဦး
လေ၊ ပါးစပ်တွေက ဒါမျိုး
ကျတော့ ပိတ်နေရော။ စားဖို့
ဝါးဖို့၊ မျိုဖို့ဆိုဖို့ကျတော့
ရှေ့ဆုံးက နေမယ့်သူတွေ’

သူ ခွက်ထိုးခွက်လန်
ရယ်ချင်စိတ် ဖြစ်သွားသည်။
ရယ်ချင်စိတ်ဖြစ်နေသော
သူမျက်နှာကို မမြင်အောင်
ခေါင်းကို တွင်တွင် ငုံ့ထား

ရပ်ကွက်ကလေး
ထဲမှ
လူအုပ်ကြီးက
ဘူတာထဲ
ပြိုင်ဝင်လာသည်
မျှော်လင့်ထားသော
ယုံကြည်မှုကို
တည်ဆောက်
ပေးမည့်သူကို
တွေ့ချင်
နှုတ်ဆက်ချင်ကြမှာပဲ
ဖြစ်သည်
သူလည်း
လိုက်လိုက်လှဲလှဲ
နှုတ်ဆက်
လိုက်ချင်ပါသည်

လိုက်၏။

‘ရထားတွေ ပုံမှန်
အတိုင်း လွှတ်လိုက်ပြီး သူတို့
အဖွဲ့ လိုက်သွားတဲ့တွဲကို
သစ်နန်းကျန်းလောက်မှာပဲ
တွဲမကောင်းလို့ဆိုပြီး
အကြောင်းပြုကြတာ...’

တိုင်းအဆင့်တစ်ယောက်
၏အကြံပေးစကား မဆုံးမီမှာ
ဘဲ တစ်ယောက်က လက်ကာ
လျက် တားသည်။

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ စဉ်းစဉ်း
စားစားပြော၊ တွဲပြောင်းစီးမှာ
ပဲ။ အဲဒီလောက်နဲ့ မရဘူး’

‘စကြို ၁ လမ်းကနေ
ရထားမလွှတ်ဘဲ ၄၊ ၅ လမ်း

ကနေ လွှတ်ပါမယ်’
သူ့နှုတ်က လူ၏
အကြံဆိုးကိုတော့ လက်ခံ
သွားဟန်တူသည်။

‘ကောင်းပြီ၊ ပြန်ကြား
ရေးအခန်းထဲက အသံချဲ့စက်
တွေပိတ်ထားလိုက်။ ဝန်ထမ်း
တွေက ခရီးသည်တွေကို ၄၊
၅ စကြိုကနေ ရထားထွက်
မယ်လို့ တိုးတိုးတိတ်တိတ်
လိုက်ပြော။ ဟိုဟာတွေ လုံးဝ
မရိပ်မိစေနဲ့’

‘ဒါဆို ခရီးသည်တွေ
ကျန်သွားမှာပေါ့’

သူ ဘာမျှ မပြောဘူး
ဆုံးဖြတ်ထားပေမဲ့ မဖြစ်သင့်
သည့်ကိစ္စမို့ နှုတ်က ရုတ်တ
ရက် ထွက်ကျသွားသည်။

‘အရေးမပါတဲ့ စကား
က ပြောနေပြန်ပြီ။ ဒီအချိန်
ခရီးသည်က ဘာအရေးလဲ
ကျန်ပေါ့။ နောက်ရက် လိုက်
ကြပေါ့။ အရေးကြီးတဲ့အချိန်
အရေးမပါတဲ့စကား လာပြော
နေသေး’

သည်အတိုင်းဆို တစ်
ဘူတာလုံး ပျာယာခတ်ကုန်
လောက်အောင် သူတို့ လုပ်ရ
တော့မည်။ သူ ရုံးခန်းကနေ
စကြိုပေါ်ထွက်လိုက်ပြီး လက်
မှတ်သိမ်းနှင့် ဝန်ထမ်းငယ်
အားလုံးကို တစ်ဆင့်စီ
တာဝန်ပေးရန်နှင့် အချက်ပြ
မျှော်စင်ဝန်ထမ်းများအားလုံး
စကြို ၄၊ ၅ ကနေ လွှတ်ရန်
ညွှန်ကြားမှု ပေးလိုက်ရသည်။
အစ်မတို့အဖွဲ့ကတော့ မသိ
တာလား၊ သိသိနှင့် ပေကတ်
ထိုင်နေတာလား မသိနိုင်
တော့။ စကြို ၁ ခရီးသည်
နားနေထိုင်ခုံများမှာ သာမန်
ခရီးသွားတွေလို အေးအေး
လူလူ ထိုင်၍နေသည်။

ရသည့် ရထား စောင့်စီးမည့်
ဟန်။

ပုဂ္ဂိုလ်များကတော့ လူ
လုံးထွက်မပြေ။ အမိန့်တွေသာ
တစ်ချင်းတစ်ချင်း ထုတ်နေ
သည်။ လေ့ကျင့်သားရဲ့
ထားသော အရပ်ဝတ်အဖွဲ့
တွေကတော့ သူ့ရုံးခန်းမှာ
ရော၊ အပြင်မှာရော တင်း
ကျမ်း။ ဘာတွေဆက်ဖြစ်ကြ
မှာလဲ။ သူ စိုးရိမ်နေမိသည်။

ညက တဖြည်းဖြည်း
မှောင်လာပြီ။ ဘူတာမီးများ
ထိန်လင်းနေပါပြီ။ မီးရောင်
အောက်မှာ အေးအေးလူလူ
ပုံစံဖြင့် စာဖတ်နေသော အစ်မ
ကို သူ ငေးကြည့်နေမိသည်။
သူ့အစ်မအရွယ်။ တိုင်းပြည်
ကို ဦးဆောင်နိုင်သည့်
အကောင်းဆုံးအရွယ်ဟု သူ
တွေးမိသည်။

ည ၈ နာရီကျော်
လောက်မှာ သူနှင့် တိုင်း
အဆင့်များအား အစ်မတို့အဖွဲ့
ဘူတာကနေ အမြန်ထွက်ခွာ
ပေးဖို့ သွားပြောရန် အမိန့်ပေး
ခံရတော့သည်။

သူတို့ ချဉ်းကပ်ပြော
ကြည့်တော့ ဘယ်သူနဲ့မှ
မတွေ့ချင်၊ မဆွေးနွေးချင်၊
စကားမပြောချင်၊ ဒီ ဘူတာ
ရဲ့ တာဝန်အရှိဆုံး သူနဲ့သာ
ဆွေးနွေးချင်တယ်တဲ့လေ။

သူ ခေါင်းနားပန်းကြီး
သွားလေသည်။ ကျန်အချိန်
တွေမှာသာ သည်စကားကြား
ရလိုကတော့ သူ့ရက်ယူလိုက်
မည့်ဖြစ်ခြင်း။ အခုအနေ
အထားအရ သူ့ချဉ်းထဲ ကျပ်
ထဲ ရောက်ပြီထင်ပါသည်။

ဘာတွေ ဆွေးနွေးမှာ
လဲ၊ တောင်းဆိုမှာလဲ၊

မှာလဲ။ ဆုံးဖြတ်ခွင့်မပေးနိုင် သူတစ်ယောက်ရဲ့ အခက်အခဲ များကို အစ်မတို့ သိမှ သိပါ လေစ။

သူ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ သွားသည်။ သူသာ လုပ်ပိုင် ခွင့်အပြည့်အဝရှိသူဖြစ်၍က တော့ အစ်မတို့အဖွဲ့ ရထားစီး တာကို ဂုဏ်ယူမှုအပြည့်ဖြင့် တွဲပေါ်ထိ လိုက်ပို့လိုက်ဦး မည်။ သူတတ်နိုင်သည့် ရေ သန့်ဘူးလေး၊ အချိုရည်ဘူး လေးတွေပါ လမ်းမှာသောက် ရန် ထည့်ပေးလိုက်ချင်လောက် အောင် သူ သဒ္ဒါပေါက်ပါ သည်။

သူနှင့်ပဲ ဆွေးနွေးမည် ဆိုတော့ ရုံးခန်းထဲမှ စောင့် ကြည့်နေသောအဖွဲ့ ပျာသွား သည်။ သူ့ကို ရုံးခန်းထဲ အတင်းဆွဲသွင်းပြီး ဘောင်း ဘီဘေးအိတ်ထဲကို အသံ ဖမ်းစက် ထိုးထည့်လိုက်ကြ သည်။

‘ခင်ဗျား ဘာမှ ဆုံး ဖြတ်ချက်ပေးခွင့် မရှိဘူး။ အားလုံး ဘူးခံပြော။ အစ်မ ကြီးတို့အဖွဲ့ အမြန်ဆုံး ပြန်ပါ လို့ပဲ ပြော။ အသံဖမ်းစက် ထည့်ပေးထားတယ်နော်၊ ယီးတီးယားတားတော့ မလုပ် နဲ့။ ခင်ဗျား အပြောအဆိုမှား ရင် ဘာဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ နားလည်လား’

သူသားလောက် လူ ငယ်၏ ခင်ဗျားချင်း မိုးမွန် သော အမိန့်မှာကြားချက်များ ကို သူ အော့နှလုံး နာလှ သည်။ ကျုပ်ကို မချည်နဲ့၊ ဖိအားမပေးနဲ့ဟု သူ အော် ဟစ်ပေါက်ကွဲလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် သူ့နှုတ်ခမ်းများ လှုပ်ရှားမှုမှ ထုံနေလေသည်။

သမိုင်းစာမျက်နှာ
ထက်မှာ
အမှောင်လွှမ်းသော
နေ့တစ်နေ့
ရှိသွားခဲ့ပြီ
အဲသည်
စာမျက်နှာထက်မှာ
သူ့အမည်လည်း
ပါဝင်နေမည်
သူ ဘယ်နေရာမှာ
ရှိမည်လဲ
ဟောဟော
တွေးတွေးဖြင့်
ဖိအားပေးခံရသူ
နှလုံးသားကို
စတေးခံလိုက်ရသူ
အကျဉ်းတန်
စာမျက်နှာသို့
တွန်းပို့ခံရသူအဖြစ်
သတ်မှတ်
ပေးလေမည်လား

စိတ်မကောင်းလည်းဖြစ်သည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ရခြင်းအပေါ် ပထမဆုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကို နာကျင်ခြင်းဖြစ်ရသည်။ သည်တွေ့ဆုံမှုက သမိုင်းမှာ မှတ်တမ်းတစ်ခု ဖြစ်သွား လိမ့်မည်။ သမိုင်းတရားခံ တွေထဲမှာ သူ လုံးဝမပါဝင် နိုင်ပါ။ သူ ဘာလုပ်ပေးလို့ ရပါမည်လဲ။ တောင်းပန် စကားတွေ အကြိမ်ကြိမ်ဆိုရုံ ကလွဲပြီး သူဘာများ တတ် နိုင်ပါမည်လဲ။

သည် အချိန်မှာ သူ အလုပ် ချင်ဆုံးဆန္ဒက ဘောင်း ဘီအိတ်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်

သော အသံဖမ်းစက်ကို ဆွဲ ထုတ်လွှင့်ပစ်လိုက်ချင်တာပဲ ဖြစ်သည်။ လက်တွေ့မှာ တော့ သူ မလုပ်နိုင်။ မလုပ် ရဲ့။ ဆန့်ကျင်သူအဖြစ် သတ် မှတ်ခံရလျှင် ကြားဖူးနားဝ ရှိသော ရေကြည်ခိုင် ဆိုတာ ကြီးကို ရောက်သွားလေ မလား။ သူ ကြက်သီးမွေး ညင်းထ၊ သွားလေသည်။ အဲ သလောက်ထိ သူ မစွန့်စား ရဲ့။ မိသားစုတွေကို မြင် ယောင်မိတော့ သူ့နှလုံးက အောင့်လာသည်ကို ခံစားမိ သည်။

သူ စိတ်ကိုတင်းသည်။ စကြာထိုင်ခုံမှာ အေးအေးလူလူ စာဖတ်နေသော အစ်မတို့ အဖွဲ့ဆီသွားပြီး ဖိတ်ခေါ် လိုက်သည်။

‘ဘာနဲ့ အစ်မကြီး ခင်ဗျာ ကျွန်တော့် ဧည့်ခန်း ဆောင်ကို ကြွပါခင်ဗျား’

အစ်မ၏ အပြုံးက ချိုမြ လှပါသည်။ ဝန်ထမ်းတစ် ယောက်၏ သောကဗျာပါရ၊ အမိန့်မလွန်ဆန်နိုင်မှုကို နားလည်ပေးထားဟန် ရှိ သည်ဟုသူ ခံစားလိုက်ရ သည်။ အဆမတန်ချန်နေ သော သူ့နှလုံးသားက တည် ငြိမ်စေ၊ ပြုသည်။ အထူးဧည့် ခန်းဆောင် ဆိုစာ ဆက်တီမှာ သူနှင့် အစ်မ မျက်နှာချင်း ဆိုင်။

‘.....’
‘.....’
‘.....’
‘.....’

သူ ကြေကွဲစွာပဲ အထူး ဧည့်ဆောင်မှ သူ့ရုံးခန်းသို့ ပြန်လာလိုက်သည်။ အစ်မက

တော့ မူလနေရာ ထိုင်ခုံ ကလေးဆီသို့။

အစ်မတို့ အဖွဲ့ ည ၉ နာရီ ရထားကို စောင့်စီးမည်။ မရပါက နောက်တစ်နေ့ မနက် ၆ နာရီရထားကို စောင့်မည်တဲ့။ အလွန်ပဲ ပြတ် သားပြီး နောက်ဆုတ် တွေဝေ မှုမရှိသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်က တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်း အိမ် က ထွက်ကတည်းက ပါလာ ဟန်ရှိသည်။

သူ သူ့ရုံးခန်းထဲ ပြန်ဝင် လာသည်နှင့် စောင့်စားနေကြ သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးငယ်တို့ သူ ထံပါး ပြေးကပ်လာသည်။ သူ့အဖြေရတော့ ‘တောက်’ ဆိုသည့် အသံက ပီပီပြင်ပြင် ထွက်ချလာသည်။

‘မရဘူး၊ လုံးဝမရစေရ ဘူး။ လုပ်၊ လုပ် ရအောင် မောင်းထုတ်’

နောက်ဆုံးတော့ အမိန့် က သူဘက် ဦးတည်ချေပြီ။

‘ခေါ်...သန့်ရှင်းရေး အဖွဲ့ကိုခေါ်၊ စကြာသန့်ရှင်းရေး လုပ်မယ်ဆိုပြီး ထိုင်ခုံတွေ ဖယ်၊ ပလက်ဖောင်းရေဆေး ချ၊ လုပ် အခု လုပ်ခိုင်း’

သူ နာရီကိုကြည့်တော့ ၁၀ နာရီထိုးပြီ။ ပုံမှန်အရဆို လျှင် ခရီးသည်များ စကြာ ၁ ကနေ ထွက်ခွာပေးရပါ မည်။ လုံခြုံရေးအကြောင်းပြ ချက်ဖြင့် လုံခြုံရေးအရာရှိဆို သူ၏ အမိန့်အရ ခရီးသည် များ ည ၁၀ နာရီကျော်လျှင် ပို့၊ ကြိုခွင့်မရှိတော့။ မမျှတ သော စည်းကမ်းချက်ဖြစ် သော်လည်း သည်အတိုင်း လက်ခံပေးလိုက်ရသည်ပဲ ဖြစ်သည်။

သူ သန့်ရှင်းရေးအဖွဲ့

စကြိုပေါ်မှာ ရေပုံးတွေ၊ ရေ
ပိုက်တွေဖြင့် စစ်ဆင်ရေးတစ်
ရပ် ဆင်နွှဲတော့မည်ကဲ့သို့
ပြင်ဆင်နေသည်ကို သူ စိတ်
မချမ်းမြေ့စွာကြည့်နေရသည်။

သိပ်မကြာလိုက်၊ သူ
သန့်ရှင်းရေးခေါင်းဆောင်
အဆောင်မှူး ရောက်လာ
သည်။

“ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မရ
ဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော်ပြော
သမျှကို မကြားသလိုလုပ်နေ
တယ်။ ပင်နီတိုက်ပုံ၊ လွယ်
အိတ်လွယ်ထားတဲ့ ဘကြီးက
မင်းတို့ ဗမာလူမျိုးဖြစ်ပြီး
မမိုက်ရိုင်းနဲ့လို့ ပြောတယ်
ဆရာ”

ဘဘကို သူတပည့်
မသိ၍ ဖြစ်မည်။ ထိပ်တန်း
ရာထူးကြီးမှ မတရားဖယ်
ရှားခံရသော ဘဘကတော့
ကျင့်သားရခဲသော မာန်မာန
တွေ ရှိဦးမှာပါပဲ။ အဲသည်

မာန်တွေ၊ ဦးမညွတ်မှုတွေ၊
ရင်ဆိုင်ရသော သတ္တိတွေ သူ
ချရင်စမ်းလှသည်။

“ပြောလို့ရမှာ မဟုတ်
ဘူး အလွန်ခေါင်းမာတဲ့ဟာ
တွေ။ ကဲ...လုပ်စရာရှိတာ
သာ ဆက်လုပ်တော့”

အမိန့်။ သူ့သန့်ရှင်းရေး
အဖွဲ့၏ ‘ဟုတ်’ဆိုသည့်
အသံက သူ့ရုံးခန်းလေးထဲမှာ
ဟိန်းညံ့သွားလေသည်။

သန့်ရှင်းရေးအဖွဲ့က
စကြိုပေါ် ရေဖြန်းချတော့
အစ်မတို့ ခြေထောက်လေး
တွေ ခုံပေါ်တင်ထားရတာကို
စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ မြင်နေရ
သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ တဆစ်
ဆစ် နာကျင်နေလေသည်။

“ဟာ...”

သူ ဘယ်လိုမှ မထင်
ထားသောဖြစ်ရပ်။ အင်အား
သုံးချပြီ။ ချိုင်းနှစ်ဖက်ကို
ဖမ်းကိုင်ဆွဲထုတ်ကြ၊ အတင်း

အကျပ်ဝင်ဆွဲကြနှင့် ရုတ်ရုတ်
သဲသဲ ဖြစ်သွားလေသည်။
ဘဘလည်း ယက်ကန်ယက်
ကန် ပါသွားချေပြီ။ ဟို
လူငယ်လေးတွေ ခုနစ်
ယောက်လည်း ဘာသားနှင့်
ထုထားသည်မှတ်လို့။

ဟော...အစ်မနားကို
အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပြေး
ကပ်ပြီး လက်ကိုင်ပေါ်ဖြင့်
မျက်နှာကို ဆွဲအုပ်လိုက်တာ
ကို မြင်လိုက်ရသည်။ မျက်စိ
တစ်မှိုက်အတွင်းမှာပဲ ပျော့ချွေ
ကျသွားလေသည်။ စခန်းသာ
ထွက်ပေါက်ဆီ ပွေ့ခေါ်သွား
တာကို မြင်လိုက်ရသည့်
အမှိုက်မှာ...

သူ ကလေးတစ်ယောက်
လို ချုံးပွဲချ ငိုပစ်လိုက်ချင်
သည်။

၂။
သမိုင်းစာမျက်နှာ

ထက်မှာ အမှောင်လွှမ်းသော
နေ့တစ်နေ့ ရှိသွားခဲ့ပြီ။ အဲ
သည် စာမျက်နှာထက်မှာ
သူ့အမည်လည်း ပါဝင်နေ
မည်။ သူ ဘယ်နေရာမှာ ရှိ
မည်လဲ။ ဖော့ဖော့ တွေးတွေး
ဖြင့် ဖိအားပေးခံရသူ၊ နှလုံး
သားကို စတေးခံလိုက်ရသူ၊
အကျည်းတန်စာမျက်နှာသို့
တွန်းပို့ခံရသူအဖြစ် သတ်မှတ်
ပေးလေမည်လား။

သည်ဖြစ်စဉ်အပြီးမှာ
သူ ပြောင်းရွှေ့ခံလိုက်ရသည်
ကိုလည်း အားလုံး သိစေချင်
သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူနှင့်
ဆက်နွှယ်သော စာမျက်နှာ
ထက်မှာ သူနှလုံးသား အစစ်
အမှန်ဆီက ထွက်ကျလာ
သောစကားများကို ဖြည့်စွက်
ပေးစေချင်ပါသည်။

ရဲသူမ်း

သင်ရင်သွေးနာမည်ပေးမယ်ဆိုလျှင် “ဗုလပထမ”

ကွန်ပျူဗေဒသုခုမ

အပ်နံမှ စိတ်ချရမယ်။ ပုန်းတစ်ချက်သာ ဆက်လိုက်ပါ။

- သင်ရင်သွေးအတွက် ပညာထူးချွန်ထက်မြက်ပြီး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကံကောင်းတိုးတက်အောင်မြင်စေမည့် နာမည်လှလှ ရွေးချယ်စရာများစွာနှင့် ဟောစာတမ်း၊ နာမည်ပေးလမ်းညွှန်၊ ဂြိုဟ်တာများကို ကွန်ပျူတာနှင့်ရွေးချယ်ပေးပြီး အိမ်အရောက်ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။
- မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးမှ မိဘပေါင်းများစွာယုံကြည်စိတ်ချအားထားသလို သင်လည်းယုံကြည်စိတ်ချနိုင်ပါသည်။ (နယ်သို့ V.P.L စနစ်ဖြင့် စာတိုက်မှပို့ပေးသည်)
- ၁၉၉၈ ခုနှစ်မှစတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အောင်မြင်လျက်ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာတင်စိုလ်စိုလ် (နာမက္ခရာ ကျမ်းပြုပညာရှင်) ကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးသည်။
(နာမည်ပေးလုပ်ငန်းဆင်တူရိုးများနှင့်မကြာခဏများယွင်းတတ်ပါ၍မိဘများသတိပြုကြပါ)

အမှတ်-၄၆၊ အခန်း(၆)၊ နံသာထမ်း၊ အထုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ရုန်း ၀၁-၂၂၀၆၆၅၊ ၀၉-၇၃၀၇၇၇၃၁၊ ၀၉-၅၁၇၄၂၂၆
Website: www.baydathukhuma.com

အသက်
သိမ်းပိုက်

အသက်ရလာလေ ဘာထွန်းအဖို့ ပစ္စုပ္ပန်မှာ
နေထိုင်ခြင်းထက် အတိတ်ဆီသို့သာ
အာရုံကျက်စားလျက်။ အသက်ကလည်း
၈၀ ကျော်ချေပြီ။ သူထက် ၁၀ နှစ်ခန့်ငယ်သော စန်း
ကွယ်လွန်တာပင် ၈ နှစ်ခန့်ရှိခဲ့ပြီ။ အသက် ၄၀ ကျော်၊
၅၀ နီးပါး အပျိုကြီး ကျောင်းဆရာမ
သမီးအငယ်နှင့် အတူနေသည်။
သီတင်းကျွတ်လောက်သာ သားသမီးတချို့

လာလည်ကြသည်။ သည်သီတင်းကျွတ်မှာတော့
သမီးကြီးက ပင်စင်ယူခါနီး ၄ လ ခံစားခွင့်ရသဖြင့်
ရန်ကုန် မပြန်ဖြစ်သေးဘဲ အဖေကို ပြုစုဖို့
လာနေသည်။ မြေးတွေ ကျောင်းပို့၊ ကျောင်းကြို
လုပ်ပေးရဦးမှာမို့ ကြာကြာမနေနိုင်။ သားတွေကတော့
သည်နှစ် သီတင်းကျွတ်မှာ ရောက်လို့မလာကြ။
ဘာကတော့ သားတွေ၊ မြေးတွေကိုတွေ့ချင်ပေမဲ့
နယ်မှာ သမီးအပျိုကြီး တစ်ယောက်တည်းနေရမှာကို

စိတ်မချဘူးလို့သာ သူစကား
အရ ပြောရသည်။ ဘာထွန်း
က သန်သန်မာမာ မဟုတ်
တော့၊ လေဖြတ်ထားသဖြင့်
လမ်းပင် ကောင်းကောင်း
မလျှောက်နိုင်တော့။ သတိ
တွေကလည်း မေ့ချင်ချင်။ မေ့
လိုက်ပုံက မနက်ကအကြောင်း
ပင် သတိမရချင်ချင်။

‘ဒီမနက် ဖေဖေ ထမင်း
စားပြီးပြီလား’

‘ထမင်း စားပြီးပြီ
လား’

သမီးကို မေးတတ်
သည်။

‘ဆေးသောက်ပြီးပြီ
လား’

ဆေးသောက်ပြီး၊ မပြီး
လည်း မမှတ်မိ။

အိပ်ခန်းထဲမှာ လျှပ်စစ်
မီးရောင်နှင့် အမြဲလိုလို နေရ
သူဖြစ်ရာ နံရံထက်က နာရီ
ကြီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး-

‘ဒါ မနက် ၇ နာရီ
လား၊ ည ၇ နာရီလား’ဟု
လည်း မေးတတ်သည်။

အိပ်ရာထဲ နေရာတမျှား
လာသဖြင့် နေ့လား၊ ညလား
သိပ်မမှတ်မိချင်။ အိပ်၊ စား၊
ဆေးသောက်၊ တီဗွီကြည့်၊
ပြန်အိပ်၊ ဆေးသောက်၊ အစာ
စား နေခဲ့ရသည်ကများတော့
အာရုံတွေတောင် ခပ်ထိုင်း
ထိုင်း။

သူကြိုက်သည့် စားစရာ
မှန်သမျှတော့ သမီးငယ်က
ဝယ်ကျွေးသည်။ ဖေဖေသေ
ရင် မကျွေးလိုက်ရရှိမှာစိုးလို့
ဆိုလား။

တစ်ခါတော့ သမီးငယ်
ဝယ်ကျွေးသည့် ပဲပလာတာ
ကို စားရင်း ရန်ကုန်မြို့က
လေဟာပြင်ဈေးထဲ ရည်းစား

ဟောင်းနှင့်အတူ ကီးမား
ပလာတာစားတာ သွားသတိ
ရသည်။ သည်တုန်းက
ရန်ကုန်ကို အလုပ်ကိစ္စနှင့်
လာခိုက် ရည်းစားဟောင်းက
သူနာပြုသင်တန်းတက်နေရာ
လမ်းမတော်ဘက်မှာ အမှတ်
မထင်တွေ့ကြသည်။

လက်ထပ်ခါနီး ခန်းဝင်
ပစ္စည်းတွေဝယ်ပြီးမှ ထိုငယ်
ရည်းစား၏ မွေးစားဖခင်က
သဘောမတူနိုင်ဟု အကြောက်
အကန်ပြင်းကာ ချစ်သူကို
သူနာပြုသင်တန်းသို့ တက်
စေခဲ့သည်။

‘ဒီကောင်နဲ့တော့ မပေး
စားနိုင်ဘူး’

အကြောင်းပြချက်
ခိုင်ခိုင်လုံလုံ မရှိဘဲ အတင်း
ဖြတ်ခိုင်းကာ သင်တန်းသို့
ပို့ခဲ့သည်။ အသားညိုညို ရွှန်း
လဲ့ကြည်လင်သော မျက်ဝန်း
များနှင့် ချစ်စရာကောင်းသော
ချစ်သူကလည်း သူ့ကို ကျောင်း
ထားပေးခဲ့သော မွေးစားဖခင်
စကားကို မပယ်ရှားပုံ။

ဆင်းရဲလို့လား၊ ကျော
ထောက်နောက်ခံမရှိလို့လား။
ချစ်သူကိုပါ စိတ်ဆိုးခဲ့သည်။
သိပ်မကြာမီ ချစ်သူထက်
ငယ်ရွယ်လှပသူလေးနှင့်
လက်ထပ်ခဲ့သည်။ သည်
မိန်းကလေးမိဘကလည်း
သဘောမတူ။ သို့သော် သူ
နောက်ကို ခိုးရာလိုက်ခဲ့သည်။
ခုတော့ သည်မိန်းကလေးနှင့်
သမီး လေးတစ်ယောက်ပင်
ရခဲ့ပြီ။ လှပနုပျိုဆဲ မသင်းက
သူ့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘ထွန်းထွန်း နင်
ကလေး ရနေပြီဆို’
မသင်းလည်း သူ့
သတင်းတွေ သိသားလို့
အောက်မေ့လိုက်ရသည်။ သူ
ကလည်း အညံ့မခံ။

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါ့သမီး
က ချစ်စရာလေး’

အိတ်ကပ်ထဲက ဇနီးနှင့်
သမီးဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပြလိုက်
သည်။

‘အချောတွေချည်းပါ
လား၊ နင် ကံကောင်းတာပေါ့’

မသင်းက ဓာတ်ပုံကို
ကြည့်ပြီး ခပ်အေးအေးပြော
လိုက်သည်။

‘အေးဟယ်၊ နင့်မင်္ဂလာ
ဆောင်လည်း လက်မဖွဲ့လိုက်
ရဘူး။ နင့်ကလေးဖို့ အရပ်
ဝယ်ပေးချင်တယ်’

သည့်နောက် အရပ်ဆိုင်
လိုက်ရှာကြပြီး ဧရာမကော်
ပတ်ရပ်ကြီးတစ်ရပ် ဝယ်ပေး
သည်။

‘နင်ရော လင်မယူသေး
ဘူးလား’

‘ယူမှာပေါ့’

‘တွေ့ထားပြီလား၊ ဘာ
လဲ ငါ့လောက်မလှလို့လား’

ရယ်လိုက်မိကြရင်း
ရင်ထဲမှာ မျက်တက်တက်
လေး ခံစားလိုက်ရသေးသည်။

လက်ထပ်ခါနီးမှ မွေး
စားဖခင်စကား နားယောင်
ပြီး ထွက်ပြေးခဲ့သူ၊ ကျောင်း
နေဖက် ငယ်ချစ်။ သို့သော်
လည်း ခုအချိန်မှာ သမီးလေး
နှင့် ချိုချိုက သူ လက်ရှိဘဝ
မှာ အရေးပါဆုံးလူတွေဖြစ်နေ
ခဲ့ပြီ။ အရပ်ဝယ်ပေးပြီးနောက်
မသင်းက ခပ်ချွဲချွဲလေးဆို
သည်။

‘ငါ့ကို မှန်လိုက်ကျွေး

ပါလား’
‘နင် ဘာစားမှာလဲ’
‘ကီးမားပလာတာ’

လေဟာပြင် ညဈေး
တန်း၏ ညော်နံ့သင်းသင်းထဲ
မှာ သူက မသင်း ဝယ်ပေး
ထားသော အရပ်ကြီးကိုပိုက်
လျက်။ မသင်းက အပြာနု
ရောင်အင်္ကျီလက်ပြတ်နက်ပြာ
တွင် အဖြူနှင့်အဝါ ပန်းခိုင်
လေးများပါသော လုံချည်၊
ကျစ်ဆံမြီးအရှည်နှစ်ဖက်ချ
ကာ တော်တော်လေးလှနေခဲ့
သည်။ အသားအရေက
လည်း ဟိုတုန်းကလောက်
မညိုတော့ဘဲ စိုပြည်ဝင်းပနေ
ခဲ့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သား
မှန်ဆိုလို့လိုက်ရှာခိုက် သူ
တာဝန်ကျရာနယ်မှ အသိ
ကုန်သည်တစ်ယောက်နှင့်
တွေ့သေးသည်။ ထိုသူ
အကြည့်က အံ့သြနေသယောင်
ယောင်။

‘ဘယ်လိုလဲဆရာ၊ နယ်
မပြန်သေးဘူးလား’

နောက်သလို၊ စ၊ သလို
မေးသွားလိုက်သေးသည်။
လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၆ဝက
တစ်ခုသော ညနေခင်းကလေး
ကို မနေ့၊ တစ်နေ့ကလို့ သူ
စိတ်ထဲ အောက်မေ့လျက်။

‘ကီးမားပလာတာ’

သူ နှုတ်ဖျားက စကား
သံထွက်သွားသည်။

‘ဘာလဲဖေဖေ၊ ဘာလဲ’

ဪ ပဲပလာတာကို
တစ်ဝက်တစ်ပျက်စားရင်း
အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်က ငယ်
ချစ်နှင့်အတူ လေဟာပြင်ဈေး
ထဲမှာ ကီးမားပလာတာ စားခဲ့
ကြပုံကို အာရုံရောက်သွားခဲ့မိ
ရာ နှုတ်မှ ကီးမားပလာတာ

လို့ အော်လိုက်မိခြင်းပင်။
 ‘ဖေဖေ ဘာပြောလိုက်တာလဲ၊ ကီးမားပလာတာ စားချင်လို့လား’
 ‘အေး’
 ‘ဒီမြို့မှာ ရှိလို့လား’
 သမီးကြီးက ဝင်ပြောသည်။ သမီးငယ်က-
 ‘တွေ့တော့ မတွေ့မိဘူး ထင်တယ်။ ရန်ကုန်ရောက်ရင် ဝယ်ကျွေးမှာပေါ့’
 ‘ရန်ကုန်၊ ရန်ကုန်ကို ဘယ်တော့ပြန်မလဲ’
 ‘ထရန်စဖာရရင်ပေါ့ အဖေရယ်’
 ‘နင့် ထရန်စဖာက ဘယ်တော့လဲ၊ ငါ လေဟာ ပြင်ဈေး သွားချင်တယ်’
 ‘လေဟာပြင် ဈေး၊ ဘယ်နားမှာလဲ ဖေဖေ’
 ‘ဒီလောက်တောင် မသိဘူးလားဟ’
 ဘာထွန်းက မာန်မဲလိုက်သည်။
 ‘ရှုလဘွတ်တွေ လေဟာပြင်တောင် မသိဘူး’
 ‘လေဟာပြင် ဩဘီ သိပြီ၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးနားက’
 ဘာထွန်း၏ မျက်လုံးတွေလက်လာပြီး-
 ‘ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ငါ့သမီးကြီးက သိတယ်’
 ‘အဲ... အခုမရှိတော့ဘူး ဖေဖေရဲ့၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသစ်နေရာ ဖြစ်သွားပြီ’
 ‘အေး ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့။ ငါမသိဘူး၊ ငါသိတာက လေဟာပြင်ဈေးမှာ မသင်းနဲ့ ငါ ကီးမားပလာတာ စားခဲ့ကြတာ’
 ‘မသင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ဖေဖေ’

သမီးငယ်က မေးသည်။ အဖေဖြေပုံက အားရပါးရ။
 ‘အဖေငယ်ရည်းစား’
 သမီးကြီးက ရယ်နေသည်။ သူ့အမေပြောတာ ကြားဖူးနေသလား မသိ။
 ‘ဒီလို သမီးရဲ့ မသင်းနဲ့ အဖေက သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတာ’
 အဖေက ဇာတ်ကြောင်း စ၊သည်။
 ‘အမေ့ကိုတော့ မချစ်ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား ဖေဖေ’
 သမီးငယ်က ခပ်စွာစွာ အသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။
 ‘ချစ်သင့်သလောက်တော့ ချစ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငယ်ကချစ် အနှစ်တစ်ရာဆိုလားဘာလား၊ ကီးမားပလာတာ စားခဲ့ကြတာလေ’
 အမေ့ကို ချစ်သင့်သလောက်ဆိုသည့် စကားကြောင့်-
 ‘အဖေတော့ မဟုတ်တော့ဘူးနော်’
 သမီးငယ် အပျိုကြီးမက ရန်ထောင်သည်။
 ဘာထွန်းက ပြုံးပြီး ကြီးလုပ်ရင်း ငယ်ချစ်ဟောင်းနှင့် လေဟာပြင်မှာ ကီးမားပလာတာ စားခဲ့ပုံကို စားမြို့ပြန်သည်။
 သမီးကြီးက ‘ဩဘီ ဟုတ်လား၊ သမီးကို အရုပ်ဝယ်ပေးခဲ့တာလား၊ တယ်ဟုတ်ပါလား’ စကားထောက်သည်။
 ‘နောက် လေး၊ ငါးလကြာတော့ လေဟာပြင်မှာ

မသင်းနဲ့ အတူမုန့်စားတာ သမီးတို့အမေ သိသွားပါရော။ အရုပ်ကြီးကို ရွံ့ဗွတ်ထဲ လွှင့်ပစ်လို့ ကလေးကငို၊ အဖေမလဲ အရုပ်ကိုကောက်ပြီး ရေဆေး၊ သမီးလက်ထဲ ထည့်ရ၊ အမေ့ကိုချောရ၊ ဗျာကိုများသွားတာပဲ။ အဲဒီတစ်ခါပဲတွေ့တာပါကွာ။ ဒါကို မိချိုက မယုံဘူး။ ညည်းတို့အမေ မိချိုလေ မနာလိုတာ’
 ‘ဖေဖေနော် ဖေဖေ၊ အမေ့ကို သစ္စာဖောက်တယ်’
 အသက် ၄၀ ကျော် အပျိုကြီးမက အော်ပြောလိုက်သည်။
 ‘ဘယ်မှာဖောက်လို့လဲဟ’
 ‘သေသွားတဲ့ အမေ့ကျသတိမရ၊ သူငယ်ရည်းစားသတိရနေ။ တော်ပြီတော်ပြီ ကီးမားပလာတာမပြောနဲ့၊ ရိုးရိုးပလာတာတောင် ဝယ်မကျွေးတော့ဘူး’ ပြောရင်း-
 ‘အမေရေ အို...အမေရဲ့၊ သေတာမကြာသေးတာတောင် သတိမရတော့ဘူးနော်၊ ဟိုခုနစ်ဆွေး၊ ရှစ်ဆွေးက ငယ်ရည်းစားကို သတိရသတဲ့ဟီး...ဟီး...’
 အမေချစ်သမီးငယ် အသက် ၄၀ ကျော်၊ ၅၀ တွင်းက မကြီးမငယ်နှင့် ငိုပါလေတော့သည်။
 သမီးကြီးက ရယ်ရင်း-
 ‘ကဲ ပြောပါဦးဖေဖေ၊ မေမေ့ကို ဘယ်သူသွားပြောတာလဲ ဖေဖေပဲနေမှာပဲ’
 ‘ဒီလိုကွ သမီးရဲ့၊ ဖေဖေတို့နဲ့တွေ့ခဲ့တဲ့ ကုန်သည် မိန်းမက မင်းတို့အမေ မိချိုသူငယ်ချင်းရဲ့ ယောက်မဆိုတော့ သူတို့ဆီက ကြားရင်

အထင်လွဲမှာစိုးလို့ ကြံပြောထားတာ’
 သမီးငယ်က- ‘တော်ပြီ၊ တော်ပြီ အဲဒီအကြောင်းမပြောကြနဲ့၊ အဖေ့ကိုကမဟုတ်ဘူး’
 အကြီးမက- ‘ပြောတာပဲ ဘာဖြစ်လဲဟယ်၊ လူ့ဘဝဆိုတာ အမှတ်ရစရာလေးတွေ ရှိတတ်တာပဲ’
 ‘ဟင်... အမေ့ရပြီးမှ ရည်းစားဟောင်းနဲ့ တွေ့တာ သစ္စာဖောက်တာပဲ၊ အဖေ သစ္စာမရှိဘူး’
 ‘အဲဒါကြောင့် အမေ စောစောသေတာနေမှာ’
 အငယ်မက ရန်တွေ့သည်။
 သမီးကြီးက ရယ်ရင်း-
 ‘အဲဒီအဒေါ်ကြီးတောင် သေလောက်ပြီ၊ အဖေပဲ ရှစ်ဆယ်ကျော်နေပြီ၊ သူပြောချင်တာတွေပြောပါစေပေါ့’
 သမီးငယ်က- ‘အဖေတော်ပြီ၊ မုန့်စားပြီးရင် ပုတီးစိပ်တော့ အကုသိုလ်မများနဲ့’
 ဘာထွန်းက ခပ်လေးလေးအသံဖြင့်- ‘အဖေ မစိပ်ချင်ဘူး’
 သမီးငယ်ကတော့ သူ့ကို ဖီကုပ် နတ်ပြည်တင်ချင်နေပုံရသည်။
 သမီးငယ်က ခပ်ဆတ်ဆတ်လေသံဖြင့်-
 ‘ဘာလို့လဲ အဖေက ကုသိုလ်ရတာကျ မလုပ်ချင်ဘူး’
 ‘ပျင်းတယ်၊ တီဗွီကြည့်မယ် ရီမုပေး’
 ‘တရားခွေဖွင့်၊ ရုပ်ရှင်မကြည့်နဲ့’
 ‘မဖွင့်ဘူး၊ ငါ့ကို ဒီမုပေး’
 သမီးကြီးက ရယ်အ

သည်။ သမီးငယ်က စိတ်တိုနေသည်။

‘မမကြီး အဖေ ထိန်းလို့ မရနိုင်ဘူး၊ ရန်ကုန်ခေါ်သွားစမ်းပါ’

‘ဖေဖေ လိုက်မှာလား’

‘သမီးညီမ ယောက်ျားယူမလို့ ထင်တယ်’

‘အဖေအော် လာမစနဲ့၊ တရားနာ၊ အကုသိုလ်ကင်းအောင်နေ သေဖို့က နီးနေပြီ’

သမီးအငယ်က နာမည်ကျော် ဆရာတော်တစ်ပါး၏ တရားတွေကို အောက်စက်ထဲထည့်ဖွင့်သည်။

‘ကိုရီးယားကားထည့်ပေး၊ မပေးရင် ငါအိပ်တော့မယ်’

‘ဖေဖေ တရားမှတ်ရင်းအိပ်’

‘အနီစွ... အနီစွ... အနီစွ၊ ကဲ မှတ်ပြီးပြီ ရှိမလေ’
‘ကဲ ဒါဆိုလည်း အိပ်တော့’

တကယ်တော့ စောစောက စကားပြောအဆင်မပြေသဖြင့်သာ သမီးငယ်ကလည်း သူ့အဖေကို ပြန်ကျနေခြင်းဖြစ်သည်။ စကားနက်က ရုပ်ရှင်လိုင်းတွေ အဖေအိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ဖွင့်ကြည့်လို့ရအောင် ဝယ်ပေးထားရသည်။

ခုတစ်လော ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲတွေကလည်း အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးတွေ ကြင်ဖက်ရှာသည့်နေရာမှာ ဆုံကြ၊ သားသမီးတွေက အထီးကျန်နေရအောင် လက်တွဲဖော်ရှာပေးသည့် ဇာတ်လမ်းမျိုးတွေ။

သမုဒယတကျာ၏ လောင်မြိုက်မှုကို ဘဝတစ်

လျှောက်လုံးခံစားခဲ့ပြီးပြီမို့ ဖေဖေကို အေးအေးချမ်းချမ်းနေစေချင်သော်လည်း ခေါင်းမာသည့် ဖေဖေက သူစိတ်ထင်သလိုနေခြင်း သို့သော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက တော့ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါခဲ့ပြီ။ ဆီးချိုရောဂါ၊ သွေးတိုးရောဂါတို့ ဖိစီးလျက် ဆေးအသက်သာရုံတော့သည်။

သမီးကြီးက ဖေဖေခြင်ထောင်ထဲဝင်သွားသဖြင့် ခြေထောက်များကို စောင်နှင့်ဖုံးပေးပြီး ခြင်ထောင်ကို အဝတ်များနှင့် ဖိပေးနေသည်။ မေမေရှိစဉ်က ဖေဖေက စုလိုက်နောက်လိုက် ပျော်ပျော်နေတတ်သူ။

တကယ်တော့ မသင်းအကြောင်း ဆက်ပြောချင်ပုံရသည်။ မေမေ တစ်ခါက ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ဖေဖေ ပြည်မြို့ကို ပြောင်းဖို့ ခရီးသွားကြစဉ် မင်းဘူးဆိပ်ကမ်းမှာ မြင်းလှည်း မှောက်တော့ သုံးနှစ်သား အကြီးကောင်လေး လက်ကျိုးသွားခဲ့သည်။ ဆေးရုံကိုပြေးကြတော့ ဆေးရုံမှာ မသင်းကိုတွေ့သည်။ မသင်းက ပျာပျာသလဲဆီးကြို ကူညီပေးခဲ့ကြောင်း ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ အဲသည်တုန်းက အငယ်မပင် မမွေးသေး။ မေမေက အသက်ရလာတော့ စကားသိပ်မပြော၊ တရားမှတ်သည့်အခါမှတင်၊ ပုတီးစိပ်ချင်စိပ် လုပ်နေတတ်သည်။ နေမကောင်းလျှင်လည်း ဂျီ

မကျ၊ သားသမီးတွေ ပင်ပန်းမှာစိုးရိမ်တတ်သူ။ ဘဝထဲက ရုပ်ပုံတွေ မှိန်ချင်ရာမှိန်၊ လင်းချင်ရာလင်းလျက် သေမင်းဆီသို့သာ တရွေ့ရွေ့ သွားနေကြသော ဘဝတွေကို တွေးရင်း သမီးကြီးက သက်ပြင်းချသည်။ သူလည်း အသက် ၆၀ ထဲမှာဆိုတော့ အဖေအရင်ပဲ သွားရမလားမသိနိုင်။ အတိတ်ဟောင်းတွေ အပေါ်တော့ အဖေလို အသေးစိတ် သတိရဖို့ မအားသေး။ သည့်ထက် အသက်ကြီးလာလျှင်တော့ လက်ရှိဘဝကိုမှပြီး အတိတ်မှာပဲ ပျော်မွေ့လေမလား။

သူကတော့ ‘အဖေပြောချင်ရာပြောပါစေ၊ လူကြီးတွေက ဒီလိုပဲ’ ဟု ညီမကို ပြောလိုက်ရာ ဟိုတုန်းက စောင်ပုခက်လေးထဲမှာ သူ လွဲလွဲပေးပြီး သီချင်းဆိုသိပ်ခဲ့ရသည့် ညီမ၊ ခုတော့ လေးလုံးခြောက်ဖက် ကျားကိုးစီးစားမကုန်သော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဝဝဖြိုးဖြိုး ဆရာမကြီးက-

‘စိတ်ကို ထင်သလို လွှတ်ထားခိုင်းလို့ရမလား၊ သေရင် အပါယင်ရဲတန်းကျသွားမှာ’

ပက်ခနဲ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သည့်အခါ မှာတော့ အဖေစိတ်ကိုပါ ထိန်းချုပ်ထားချင်ပြီး၊ ကွန်ထရိုးလုပ်ချင်နေပုံရသည့် ညီမကိုကြည့်ရင်း အစ်မဖြစ်သူက ရယ်လိုက်သည်။ သူက သားသမီးသုံးယောက် မိခင် မုဆိုးမ၊ မြေးလူပျိုပေါက်၊ အပျိုပေါက်များကြားနေခဲ့ရသူဖြစ်ရာ ကိုယ်လုပ်တာမှ အမှန်

ထင်တတ်သော လူသဘာဝကို တွေးရင်း ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ရယ်နေလိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်က တရားရိပ်သာမှာ တစ်ပါးကျောင်းလေးတွေ ဆောက်ပြီး သွားနေကြပြီဆိုခဲ့သည်။ သူကတော့ မြေးကမွေးမည့် မြစ်အထိ ထိန်းနေမိလေမလား။

တွေးရင်း တက္ကသိုလ်တက်စဉ်က သူ့အဆောင်ရှေ့ သနပ်ခါးသွေးပြီးသား ဘူးကလေး လာလာပေးတတ်သော ချစ်သူကို သတိရသွားသည်။ ချစ်သူက နေ့ကျောင်းသားဖြစ်သည်။ သူ့ထက်လည်း တစ်တန်းငယ်သူ။

‘မောင်သွေးပေးတဲ့ သနပ်ခါးလေးလိမ်းရဲ့လား လာကြည့်တာ’

အတန်းရှေ့က စောင့်တတ်သူ။

အင်းလျားကန်စောင်းမှာ နှစ်ယောက်သားတွေလျှင် သူသွေးပေးသည့်ပါးပြင်က သနပ်ခါးကို ပြန်ယူသွားလေ့ရှိသူ။ ချစ်ခဲ့ကြသော်လည်း မဆုံဖြစ်ခဲ့ကြသော ချစ်သူကို သတိရသွားသည်။ ဖေဖေကီးမားပလာတာက နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော်က။ သူမေ့လိုက်သည်မဟုတ်သည့်တိုင် စိတ်မအား၊ လူမအား သတိမထားမိတော့သော အတိတ်ကို လှမ်း၍တွေ့လိုက်သည်။

ထိုခဏတွင် သူပါးပြင်သူ အမှတ်တမဲ့ စမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ရင်ထဲမှာ နွေးသွားရသည်။

ခင်မြစင်

လင်းလွန်းခင်စာပေ

၂၅၀၀ ကျပ်

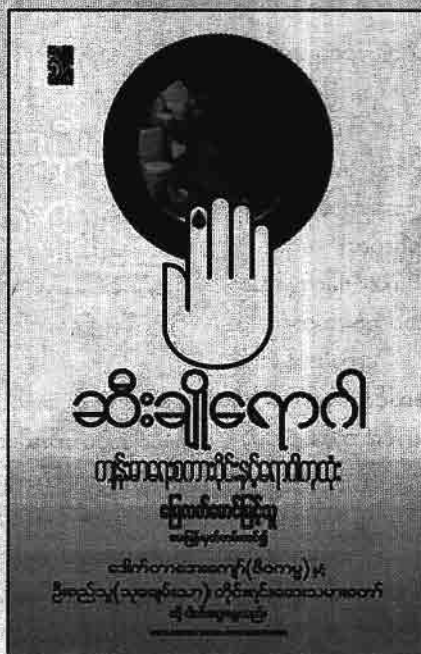
၂၀၀၀ ကျပ်

၃၅၀၀ ကျပ်

၂၀၀၀ ကျပ်

၁၅၀၀ ကျပ်

၂၀၀၀ ကျပ်

ပြန်ချိရေး - လင်းလွန်းခင်စာပေ

မုဒ်-၀၉ ၂၂၀ ၁၇၃၀၊ ၀၉ ၂၅၄ ၅၅၀ ၈၆၃၊ ၀၉ ၂၅၀ ၁၇၄ ၈၈၃။

ထွက်ပြီ

www.burmeseclassic.com

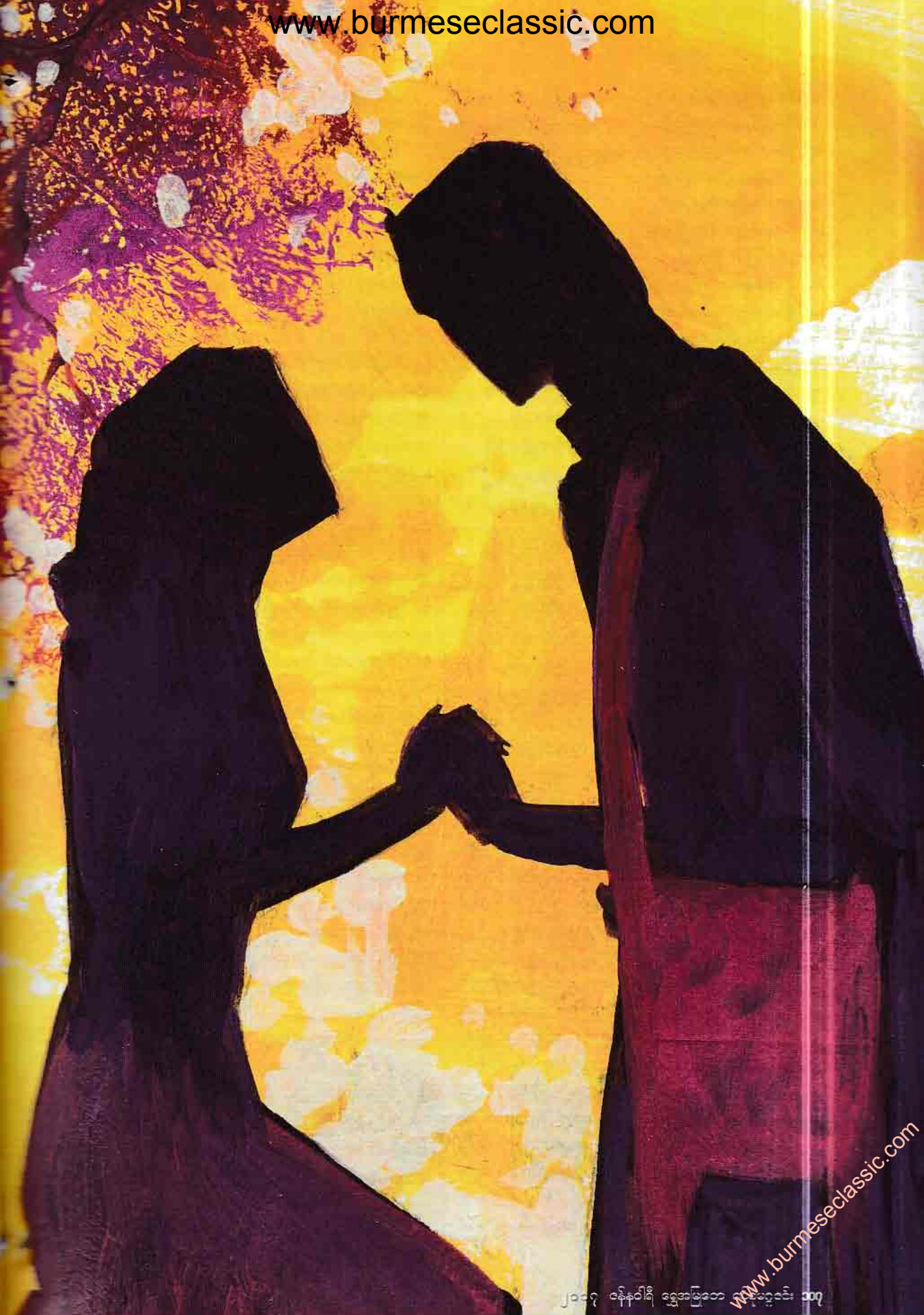
၁။

‘နင်က စာရေးဆရာသာ
 ဖြစ်နေတယ်၊
 ငါ့အကြောင်း
 ဘာဖြစ်လို့ မရေးရတာလဲ’
 ‘နင့်အကြောင်း ရေးစရာ
 ဘာရှိလို့လဲ။ ဆရာမကြီး
 ဒေါ်ကောင်းမြတ်မွန်သည်
 လူ့ဘဝတွင် အကျင့်သီလ
 ကောင်းမွန်စွာဖြင့်
 နေထိုင်သွားသည် ဆိုတဲ့
 စာတစ်ကြောင်းလောက်ပဲ
 ရှိတာလေ။
 ‘ရန်ကုန်-မန္တလေး
 အဝေးပြေး
 ကားလမ်းမကြီးလိုပဲ
 တစ်ဖြောင့်တည်းဆိုတော့
 ကားမောင်းသူတွေ
 ပျင်းရိငြိုးငွေ့ပြီး
 အိပ်ငိုက်လို့ ကားတွေ
 မကြာမကြာ မှောက်သလိုပဲ

ဗဟိုဘူးလား ကြုံဖူးတယ်မောင်

မြဲစိသံ

နင့်အကြောင်း ရေးမယ်ဆိုရင်လည်း
 တစ်ဖြောင့်တည်းဆိုတော့ စာဖတ်သူတွေက
 အိပ်ငိုက်ပြီး မကြာမကြာ စာအုပ်
 လွတ်ကျမှာမြင်ယောင်သေးတယ်’
 တကယ်လည်း မိမိနဲ့အကြောင်း ငယ်ပေါင်းတွေမို့
 ကောင်းစွာ သိပါသည်။ ငယ်ကတည်းက
 တည်တည်ခံ့ခံ့ သန့်သန့်လေးနေသည်။
 သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် ရယ်လားမောလား၊
 သောလားရွှင်လား မရှိ။ ကျောင်းနေစဉ်ကတည်းက
 ကျောင်းစာကလွဲလျှင် မည်သည့်ကိစ္စမျှ
 စိတ်ဝင်စားပုံလည်း မပေါ်။ အပျိုအရွယ်

ရောက်တော့လည်း စိတ်ကစား
တာမျိုးမရှိ။ တစ်ကျောင်းလုံး
တွင် အလှဆုံးစာရင်းဝင်သော်
လည်း အနေတည်သောကြောင့်
တော်ရုံလူ ချဉ်းကပ်ရန် မဝံ့ရဲ
ကြ။ ကျွန်တော်တို့မြို့က
လူပေါ်ကြော့ ပွဲစားသား
ဝေမိုးတစ်ယောက်သာ
မကြောက်မရွံ့ ရည်းစားစာ
ပေးဖူးသည်။ ထိုရည်းစားစာ
သည်လည်း နောက်တစ်နေ့
တွင် ကျောင်းအုပ်ကြီး စားပွဲ
ပေါ်ရောက်ကာ ဝေမိုးကို
ဆော်ပလော်တီးခံရခြင်းဖြင့်
မိမိကို ချဉ်းကပ်ရသူ လူစွမ်း
လူစတစ်ယောက်မျှ မရှိ
တော့။

‘ကျောင်းတုန်းက နင့်
ကို ကြည့်မရဆုံးထဲမှာ ပါ
တယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟ’

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ နင်က
စာရေးဆရာ မဖြစ်ခင်
ကတည်းက စာရေးဆရာပုံ
ဖမ်းပြီး လွယ်အိတ်ကြီး
တကားကားနဲ့ လျှောက်သွား
နေတာလေ’

ထိုစာရေးဆရာပုံဖမ်း
သည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး
မိမိက ကျွန်တော်ကို အကြီး
အကျယ် ဒေါသပုန်ထဖူး
သည်။

□

၂။

‘နင်... နင် အဲဒီလွယ်
အိတ်ကြီး တကားကား
ကြောင့် ကျပြီမဟုတ်လား
စာမေးပွဲ၊ ရည်မှန်းထားတာ
တွေ အကုန်ပျက်ကုန်ပါပြီ’

မဆီမဆိုင် သူမို့ ပြော
တတ်ပလေ။ လွယ်အိတ်ကြီး
နှင့် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲက
ဘာမျှမဆိုင်။ အင်္ဂလိပ်စာမှာ

ကျွန်တော်
ဆယ်တန်း
အောင်တာကို
ငိုကြီးချက်မ
ဖြစ်နေသူက
ကောင်းမြတ်မွန်
ကျွန်တော်
စာမေးပွဲကျစဉ်က
ရည်မှန်း
ထားတာတွေ
အကုန်
ပျက်ကုန်ပါပြီ
ဟူ၍လည်း
ငိုကြီးချက်မ
ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်
သူမ
ရည်မှန်းချက်က
ဘာဖြစ်မည်ဟု
ထိုစဉ်က
မခန့်မှန်းမိခဲ့ပေ

ထင်တိုင်းမပေါက်ကတည်းက
စာမေးပွဲဖြေပြီး ရက်များ
မကြာမီ အင်္ဂလိပ်စာပြဌာန်း
ချက်တွေ ကျေညက်အောင်
လေ့လာနေတာ မိမိ သိနိုင်
လိမ့်မည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်
အောင်စာရင်းဖွင့်ချိန်တွင်
ကြိုတင်မျှော်လင့်ထားသည့်
အတိုင်း ကျရှုံးရသည်ကို
ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုမဖြစ်မိ။
ပုထိုးထူးနှစ်ခုနှင့် အောင်သော
မိမိကသာ ကျွန်တော် စာ
မေးပွဲမအောင်သဖြင့် ငိုကြီး
ချက်မ မျက်ရည်ကျနေသည်။

‘နင် စာမေးပွဲအောင်
တာ ငါ အရမ်းဝမ်းသာတယ်’

‘နင် စာမေးပွဲကျတာ
ငါ အရမ်းဝမ်းနည်းတယ်’
တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ရယ်
ရမလို့၊ ငိုရအခက် ဖြစ်နေ
သည်။

ကျွန်တော်တို့ ဆယ်
တန်းနှစ်မှာ စနစ်ဟောင်း
နောက်ဆုံးနှစ်ဟု ဆိုသည်။
ထို့ကြောင့် စနစ်ဟောင်း
ပြဌာန်းချက်များနှင့် စီးမျော
လိုက်ပါခွင့်မရှိတော့။ ပြဌာန်း
ချက်အသစ်နှင့် လေ့ကျင့်
ကျက်မှတ်စရာအသစ်တွေ
ပေါ်ပေါက်လာသည်။ စနစ်
ဟောင်းနှင့် စာမေးပွဲကျလာ
သော ကျွန်တော့်အဖို့ စနစ်
သစ်နှင့် ဝင်တိုးတော့သည်။
ဆိုးတာက စနစ်ဟောင်းတုန်း
က ပြဌာန်းချက်ထဲ မပါသည့်
ဘောဂဗေဒဘာသာရပ်သင်
သော ဆရာမသည် မီးဖွားခွင့်
ယူပြီး ပြန်မလာတော့ပါ။ ရှစ်
တန်း၊ ကိုးတန်း စနစ်သစ်နှင့်
အခြေပြုလာသော ဆယ်တန်း
နှစ်သစ်ကျောင်းသားတွေက
တော့ ဟန်မပျက်ပေမဲ့
ကျွန်တော့်အဖို့ ကိုးတန်းသင်
ရိုးသစ်ကိုလည်း မျက်ခြည်
ပြတ်ခံ၍မရ၊ ဆယ်တန်းသင်
ရိုးသစ်ကိုလည်း လက်လွတ်
ခံ၍မရ။ ဘာတစ်ပြန် ကျား
တစ်ပြန် လုံးလားထွေးလား
ဖြင့် တော်တော်ရုန်းကန်ခဲ့ရ
သည်။

‘နင် ပညာရေး
တက္ကသိုလ်လျှောက်ပါလား’
ပညာရေးတက္ကသိုလ်
ပထမနှစ် တက်ရောက်သင်

ကြားပြီးသော မိမိနှင့်က
ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်
တော့ အမှတ်မမီတာကိုမသိ။

ဝိဇ္ဇာဘာသာရပ်တွင်
အမှတ်အများဆုံးက ပညာ
ရေးဖြစ်ရာ အမှတ် ၃၀၀
ကျော်ရုံလေးနှင့် မဖြစ်ညစ်
ကျယ် ဆယ်တန်းအောင်လာ
သူကို လှောင်သလို လာပြော
သည်။

‘အမှတ်မမီဘူး မိမိနှင့်ရ၊
မြန်မာစာပဲ လျှောက်တော့
မယ်’

‘အဲဒါ နင် လွယ်အိတ်
ကြီးတကားကားနဲ့ နေလို့
လေ။ အတန်းတိုင်း နင်နဲ့ငါ
ပထမနေရာ လူလာတာ ငါ
က နှစ်ချင်းပေါက်အောင်လို့
နောက်တစ်နှစ်မှာ ငါ့ခြေရာ
အသာကလေးနင်းနိုင်မယ်လို့
ထင်ထားတာ။ စာရေးဆရာ
ယောင် ဘာယောင်ယောင်နဲ့
ဆယ်တန်းအောင်ရုံလေး
အောင် လာတာတောင်
ကံကောင်းတယ်လို့မှတ်၊
လွယ်ချင်ဦးဟဲ့ လွယ်အိတ်
ကြီးရဲ့’

ကျွန်တော် ဆယ်တန်း
အောင်တာကို ငိုကြီးချက်မ
ဖြစ်နေသူက ကောင်းမြတ်မွန်။
ကျွန်တော် စာမေးပွဲကျစဉ်က
ရည်မှန်းထားတာတွေ
အကုန်ပျက်ကုန်ပါပြီ ဟူ၍
လည်း ငိုကြီးချက်မ ဖြစ်ခဲ့ဖူး
သည်။ သူမ ရည်မှန်းချက်က
ဘာဖြစ်မည်ဟု ထိုစဉ်က
မခန့်မှန်းမိခဲ့ပေ။ ယခုမှ
သိယောင် ဝိုးဝါးဖြစ်မိသည်။
ကျွန်တော်နှင့် သူမ ပညာရေး
တက္ကသိုလ်ကို အတူတူတက်
ရောက်၍ ဘဝခရီးလမ်းကို
အတူတူဆက်လျှောက်ဖို့ဖြစ်
လေမည်လား။ ကျွန်တော်

သည် လူစင်စစ်က ကိုယ့်
ဘက်ကိုယ်ယက်သည့် လိပ်
တစ်ကောင်ဖြစ်နေပြီလား
မပြောတတ်ပါ။

၃။
‘ခုချိန်ထိလည်း နင်က
လွယ်အိတ်ကြီးတကားကားနဲ့
ပဲနော်’

မတွေ့ရသည်မှာ ဆယ်
စုနှစ် တစ်ခုကျော်ကျော်
လောက်ရှိမည် ထင်သည်။
ကိုယ့်မြို့၊ ကိုယ့်ကျောင်းတွင်
အထက်တန်းပြ ဆရာမ ဟူ
သော ဂုဏ်ရည်ကြောင့် မိမိ
ကို ဒေါ်တပ်ခေါ်ရခက်၊
မခေါ်ရခက် ဖြစ်နေသည်။
လုပ်သက်ရ ဆရာမဖြစ်နေ၍
ဒေါ်တပ်ခေါ်ရမည်ဖြစ်သော်
လည်း ပျိုမျစ်ရုပ်ဆင်း၊ ချစ်
စဖွယ် နုငယ်ခြင်းကြောင့်
ဒေါ်တပ်ခေါ်ဝေါ်ရလောက်
အောင် မရင့်ထော်သေးဟု
ထင်မြင်မိသည်။

‘ခုချိန်ထိ လွယ်အိတ်
ကြီးကို မှန်းတုန်းပဲလား’

ကျွန်တော်ကလည်း
မိမိ အမြင်ကတ်လောက်
အောင် ပခုံးပေါ်က လွယ်
အိတ် မချနိုင်၊ ယခုတိုင် ဖြစ်
နေမိသည်။ ကျောင်းတုန်းက
ကျောင်းသား ကျောင်းသူတိုင်း
လိုလို လွယ်အိတ်ကိုယ်စီ
လွယ်ကြသည်မှာ အဆန်း
မဟုတ်။ ကျွန်တော် လွယ်
အိတ်လွယ်ပုံက ကျောင်းလာ
စဉ်သာ လွယ်သည်မဟုတ်ဘဲ
သွားလေရာရာ လွယ်အိတ်က
နေရာတကာ မပါသည်မရှိ။
ကျွန်တော်နှင့် လွယ်အိတ်ကို
တတွဲတွဲ အမြဲမြင်နေရသည်။

‘နင်က စာရေးဆရာဖြစ်
ချင်တော့ လွယ်အိတ်လွယ်ရုံ

တက္ကသိုလ်က
သင်ကြားတဲ့
မြန်မာစာ
ပြဋ္ဌာန်းချက်တွေက
Literature ထက်
Language ဘက်
အဓိကထားတယ်
သဘောအားဖြင့်
စာရေးဆရာ
ဖြစ်ဖို့ထက်
စာပေပညာရှင်
ဖြစ်ဖို့
အလေးထားတယ်
ပြောရရင်
ငါက
Literature ပဲ
စိတ်ဝင်စားတာဟ

နဲ့ အားမရဘဲ မြန်မာစာ
အဓိကဘာသာရပ် ယူခဲ့တာ
နော်’

‘မြန်မာစာအဓိက ဘာ
သာရပ်က ဝါသနာပါလို့ ယူ
ခဲ့တာပါ။ ငါ့ဆယ်တန်း
အောင်မှတ်ကလည်း မြန်မာ
စာ အဓိကဘာသာရပ်နဲ့
အိုးတန် ဆန်ခတ်အနေအထား
ပဲ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့
တက္ကသိုလ်ကသင်ကြားတဲ့
မြန်မာစာ ပြဋ္ဌာန်းချက်တွေက
Literature ထက် Language
ဘက် အဓိကထားတယ်။
သဘောအားဖြင့် စာရေးဆရာ
ဖြစ်ဖို့ထက် စာပေပညာရှင်

ဖြစ်ဖို့ အလေးထားတယ်။
ပြောရရင် ငါက Literature
ပဲ စိတ်ဝင်စားတာဟ။
Literature နဲ့ပတ်သက်လို့
ကျောင်းမှာထက် အပြင်ကပဲ
သင်ယူလေ့လာခဲ့ရတာပါ’

‘အဲဒီနေရာမှာ နင်နဲ့ငါ
ကွာသွားတာပဲ။ ငါက
ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို ကျက်မှတ်
စရာကလွဲလို့ ဘာသာရပ်မှ
မခွဲတတ်ဘူး။ နင်က ကိုယ်
ဖြစ်ချင်တာကို လွတ်လပ်စွာ
ဖန်တီးတည်ဆောက်နိုင်တယ်။
ငါကတော့ အဲဒီလို မဟုတ်
ဘူး။ မိဘအသိုင်းအဝိုင်းက
ဖြစ်စေချင်တာကို ဖန်တီး
တည်ဆောက်ရတယ်’

မိမိက သူမဘဝကို
ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ်
ဆန်းစစ်လာသည်ဟု ထင်မိ
သည်။ သူမ မိဘအသိုင်း
အဝိုင်း ဖြစ်စေချင်သည်ကို
ဘဝတစ်သက်တာပတ်လုံး
လိုက်နာကျင့်သုံးခဲ့သည်။
ပြောရလျှင် မိမိဘဝက လှပ
ပါသည်။ လူမြင်လည်း
ကောင်းသည်။ ဖခင် ကွယ်
လွန်သွားသော်လည်း သူမတို့
သားအမိ ဖခင် ချန်ထားရစ်
သည့် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေနှင့်
ဟန်မပျက် နေထိုင်သည်ဆို
တာထက် ဟန်ကျပန်ကျ နေ
နိုင်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့
ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘ
ကွယ်လွန်သွား၍ ဦးလေးတို့၊
အဒေါ်တို့ စောင့်ရှောက်မှု
အောက်တွင် ညှိုးညှိုးငယ်
ငယ် နေထိုင်ခဲ့ရသည်။

‘နင့်ဘဝက ပြည့်စုံပါ

တယ် မိမိနဲ့ရယ်၊ ငါ့ဘဝက
မပြည့်အိုးမို့ ဘောင်ဘင်ခတ်
နေရတာပါ’

‘နင် ဂရီခေတ်က တွေး
ခေါ်ပညာရှင် ဒိုင်အိုဂျန်း(စ)
အကြောင်း ဖတ်ဖူးတယ်
မဟုတ်လား။ ဒိုင်အိုဂျန်း(စ)
က အိုးမရှိ၊ အိမ်မရှိ၊ ခြေ
သလုံးအိမ်တိုင်း။ နေမှာ ဖိနပ်
မပါဘဲ မီးအိမ်ဆွဲပြီး သွားလာ
တတ်တယ်။ ညမှာ စည်ပိုင်း
ထဲဝင်အိပ်တယ်။ တစ်နေ့
တော့ မက်ဆီဒိုးနီးယားဘုရင်
အလက်ဇန္ဒားသင်္ကရိတ်နဲ့ ဒိုင်
အိုဂျန်း(စ)တို့ တွေ့ဆုံကြ
တယ်။ ဘုရင်က ကျွန်ုပ်
အလက်ဇန္ဒားပါ။ The Great
လို့ တွဲခေါ်လေ့ရှိတယ်လို့
ပြောတော့ ကျွန်ုပ် ဒိုင်အို
ဂျန်း(စ)ပါ။ The Dog လို့ တွဲ
ခေါ်လေ့ရှိတယ်လို့ ပြန်ပြော
တယ်။ အပြန်အလှန် မိတ်
ဆွေဖွဲ့ပြီး အလက်ဇန္ဒား
ဘုရင်က ဆုတော်လာဘ်
တော် ချီးမြှင့်လိုလို့ အလိုရှိရာ
တောင်းခံဖို့ပြောတော့ နေပူ
ဆာလှုံနေတဲ့ ဒိုင်အိုဂျန်း(စ)က
နေရောင်ကွယ်နေလို့ ဘေး
ဖယ်ပေးပါလို့ တောင်းခံလိုက်
တယ်။ ပျိုရွယ်တဲ့ စစ်ဘုရင်
အလက်ဇန္ဒား ကေရာဇ်က
ဘယ်လိုသဘောကျသွားသလဲ
မသိဘူး။ ငါ အလက်ဇန္ဒား
မလုပ်ခဲ့ရင် ဒိုင်အိုဂျန်း(စ)
လုပ်မှာပဲလို့ ပြောခဲ့တယ်
လေ’

မိမိ ဘာရည်ရွယ်ချက်
နှင့် ပြောဆိုသည် မသိရသော်
လည်း သူမဘဝနှင့် ကျွန်
တော်ဘဝ အလဲအထပ်ပြုလုပ်
သည့်ဆန္ဒ ရှိဟန် မတူပါ။
တကယ်လို့ ရှိခဲ့သည်ဟု ဆို
လျှင်လည်း ခေတ္တခဏ စိတ်

ရူးပေါက်ရုံမျှသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

‘ဘဝဖြတ်သန်းမှုချင်း မတူလို့ အလက်ဇန္ဒားဘုရင်က ဒိုင်အိုဂျန်း(စ)ရဲ့ ဘဝကို စိတ်ဝင်စားကောင်း စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်၊ ဘုရင်အဖြစ်ကို စွန့်လွှတ်လောက်အောင်တော့ မိုက်ရူးရဲဆန်မယ် မထင်ပါဘူး’

‘ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘဝ ဖြတ်သန်းမှုကို ဘယ်လိုပဲ အသာစီးရရ ငြီးငွေ့စရာ ပေါ်ပေါက်လာလို့ စိတ်ထွက်ပေါက်ပေးတဲ့အနေနဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်တာတော့ ဖြစ်မှာပါ’

‘နင် စာဖတ်လာတာ သိရလို့ ငါ ဝမ်းသာတယ်၊ နင် ကျောင်းသူဘဝတုန်းကလည်း ကျောင်းစာကလွဲရင် ဘာစာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ ဖတ်ဖူးပုံမပေါ်ဘူး။ ကျောင်းဆရာမဖြစ်တော့လည်း သင်ကြားရမယ့် သင်ခန်းစာကလွဲရင် ဘယ်စာကိုမှ မဖတ်ဘူးလို့ ထင်ထားတာ’

‘နင်ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ ကျောင်းသင်ခန်းစာတွေ ဖိစီးလို့ ငြီးငွေ့လာရင် လက်လှမ်းမီတဲ့ စာအုပ်လေးတွေ ယူဖတ်မိတယ်။ နင် စာကို ဘာဖြစ်လို့ စွဲတယ်ဆိုတာ သိလာရတယ်’

‘ဒါဆို လွယ်အိတ်ကြီးကို နင် မမုန်းတော့ဘူးပေါ့’

‘အင်း... လွယ်အိတ်ကြီးကိုတော့ မမုန်းတော့ပါဘူး’

‘လွယ်အိတ်ကို မမုန်းဘူးဆိုတော့ ငါ့ကိုလည်း မမုန်းဘူးပေါ့နော်’

ဘဝ
ဖြတ်သန်းမှုချင်း
မတူလို့
အလက်ဇန္ဒား
ဘုရင်က
ဒိုင်အိုဂျန်း(စ)ရဲ့
ဘဝကို
စိတ်ဝင်စားကောင်း
စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်
ဘုရင်အဖြစ်ကို
စွန့်လွှတ်
လောက်
အောင်တော့
မိုက်ရူးရဲဆန်မယ်
မထင်ပါဘူး

‘လွယ်အိတ် ကို သာမမုန်းတာ၊ နင့်ကိုတော့ မုန်းတုန်းပဲ’

‘ဟော... လွယ်အိတ်နဲ့ ငါ့ကို ခွဲခြားခြား လားလား မုန်းထား လုပ်နေတာလား’

သီချင်းကြီးစာသား တစ်ပိုင်းတစ်စကို လိုသလို ဆွဲယူ၍ ပြောမိသည်။

‘နင်က မုန်းဖို့ကောင်းတာကိုး’

‘နင့်ဘဝဖြတ်သန်းမှုကို ငြီးငွေ့စရာပေါ်ပေါက်လာတဲ့အခါ စိတ်ထွက်ပေါက်ပေးတဲ့အနေနဲ့ ငါ့ကို ချစ်ကြည့်ပါလား’

‘သွားစမ်းပါ၊ အဲဒါကြောင့် နင့်ကို မုန်းတာ’

၄။
နုပျို စိုလန်း၍ မိမိနဲ့နေသော ပါးပြင်သည် ဝါဂွမ်းစလေးလို ဖြူဖျော့နေသည်။ ပြည့်ဖြိုးဖွံ့ထွားသည့် ကိုယ်ခန္ဓာအလှတို့သည်လည်း ယူပစ်သလို သွယ်လျှိုလိုသွားသည်။ အမူမဲ့၊ အမှတ်မဲ့ နေရာက ရင်သားကင်ဆာ၏ အဆုံးမဲ့ နှိပ်စက်ခြင်းကြောင့် အသက်လေးဆယ်ကျော် မိမိ့ကို မရှုရက်စွာ မြင်တွေ့လာရသည်။

‘သားနာမည်ကို တဖွဖွ ခေါ်နေလို့ သား ရန်ကုန်မှာ အလုပ်များတာကို သိရက်နဲ့ မရမကခေါ်လိုက်မိတယ်’

မိမိ့၏ မိခင်က ရှိုက်သံတစ်ပိုင်းဖြင့် ပြောလာသည်။ ဆေးရုံက အိမ်သို့ သယ်ယူခွင့်ပေး၍ မိမိ့၏ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော အိပ်ခန်းတွင်းဝယ် အလှအယက် အသက်ပြင်းပြင်း ရှူရှိုက်နေသည်ကို မြင်တွေ့လာရသည်။

ကျွန်တော်က ဇာတိရပ်မြေနှင့် နှစ်ရှည်လများ ကင်းကွာနေမိသည်။ စာပေရပ်ဝန်းတွင် ကျင်လည်နေသောကြောင့် ရန်ကုန်မြို့တွင်သာ အထိုင်ချနေ၍ အထရ၊ခက်နေသည်။ မိမိ့ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်စကတည်းက သတင်းကြားသော်လည်း မပြောပလောက်စရာ ဖျားနာ

သည်ဟု ထင်မှတ်ထားသောကြောင့် အလေးမမူခဲ့မိပေ။ နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံစဉ်ကလည်း ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ကျန်းကျန်းမာမာ မြင်တွေ့ခဲ့ရ၍ မိမိ့နဲ့ နေမကောင်း ထိုင်မသာ ဖြစ်ခြင်းသည် သာမန် နှာစေးချောင်းဆိုး အအေးမိတာမျိုး လောက်သာ ထွက်ဆထားမိသည်။ အသည်းအသန်ဖြစ်နေ၍ အမြန်လာ ဟူသော မိမိ့၏ မိခင် မခေါ်စဖူး ဖုန်းဆက်ခေါ်၍သာ အဆောတလျင် သုတ်ခြေတင်ခဲ့မိသည်။ ယခုတော့ မရှုရက်၊ မမြင်ရက်စရာ မြင်တွေ့လာရသည်။

ကျွန်တော် မိမိ့၏ လက်သွယ်သွယ်လေးကို ဖွဖွလေး တယုတယ ကိုင်လိုက်မိသည်။ မျက်လွှာလေးကို ပင့်၍ ဖွင့်လာသည့် မျက်နှာဝန်းကလည်း တောက်လက်ရွန်းပခြင်းမရှိ။

‘နင် ရောက်လာပြီလား’

လေသံတိုးတိုးလေးက နားစွင့်နိုင်လွန်း၍သာ ကြားခွင့်ရလိုက်သည်။

‘မိမိ့နုရယ် စောစောကတည်းကသာ အကြောင်းကြားခဲ့ရင် စောစောကတည်းက လာပါတယ်’

‘နင် စာရေးပျက်မှာပေါ့’

‘နင့်အတွက်ဆို ငါ စာရေးပျက်လည်း အကြောင်းလားဟ’

‘နင့်ဘဝ သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်စေချင်လိုက်တာ’

‘ဂရီ တွေးခေါ်ပညာရှင် ဒိုင်အိုဂျန်း(စ)ရဲ့ဘဝကိုလည်း

သက်သောင့်သက်သာမဖြစ်ဘူးလို့ မြင်ကောင်းမြင်နိုင်ပေမဲ့ ကာယကံရှင်ကတော့ သူ့ဘဝကို အလက်ဇန္ဒား ဧကရာဇ်ဘဝနဲ့ လဲချင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဝေဒနာကြားက အပြီး ယန်းကလေး ဖူးပွင့်လာသည်။

“သားရောက်လာမှပဲ သမီး နေသာထိုင်သာရှိတော့တယ်။ သား မပြန်နဲ့ဦးနော်”

သူမ၏ မိခင်က မမွန်ပြီးသည်ကို ပျော်သည်ထင်၍ ဝင်ပြောလာသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သား ပြောလိုရာပြောစေဟု သဘောထားလေရောသလား မသိ။ သူမ၏ မိခင်က ကျွန်တော်စားဖို့သောက်ဖို့ စီစဉ်ရန် အခန်းပြင်ထွက်သွားသည်။

“နင့်အနားက မခွာဘဲ အကြာကြီးနေမှာပါ”

“ငါလေငါ နင့်ရင်ခွင်ထဲ

မှာ ခဏလောက်နေချင်တယ်”

ကျွန်တော် အံ့သြထိတ်လန့်သွားသည်။ မိမိ၏ နှလုံးသားရပ်ဝန်းဒေသကို အချစ်ကင်းမဲ့စွာအဖြစ် သတ်မှတ်ထားမိတာ အမှားကြီးမှားပါပေါ့လား။ အမြဲတစေ မဟုတ်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ခါ အကြောင်းအပေါင်း သင့်လျှင် သုရာဖြစ်ထဲ လက်ပစ်ကူးချင်ကူးနေသူ ကျွန်တော်သည် နေ့စဉ် ငါးပါးသီလ ခံယူဆောက်တည်၍ သန့်ရှင်းကြည်လင် ဖြူစင်လှသော မိမိနှင့် ဘဝချင်း နှစ်ကိုယ်ယှဉ်ဖို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ စိတ်ကူးတစ်ခု မတွေ့ရှိဖူးပါ။ ပြောရလျှင် မိမိ၏ ကလေး ကျွန်တော်ဘဝထဲ ဝင်ရောက်ဖို့အထိတော့ တွန့်ဆုတ်ဖင့်နဲ့နေမည်မှာ သေချာပါသည်။

မိမိ၏ ပါးပါးလှုပ်လှုပ် ခန္ဓာကိုယ်လေးကို အသာအယာ ဖွေယူလိုက်စဉ် သူမ၏မိခင် ဝင်ရောက်လာ၍ အားနာမိသလိုရှိသော်လည်း လက်ရှိအနေအထားကို မပြင်ဆင်မိတော့ပါ။ မိမိ၏ ကျွန်တော်လည်တိုင်ကို နှလုံးသောလက်ကလေးဖြင့် ဖက်တွယ်လာသည်။ ပါးချင်းကပ် ရင်ချင်းအပ်သည်အထိ ယူယိုက်ထွေးနေမိသည်။ မိမိထံမှ ရင်ခုန်သံတိုးတိုးလေးကို ကြားယောင်မိသည်။ မကြာမီပင် ကျွန်တော်လည်တိုင်ကို ဖက်တွယ်ထားသော လက်ကလေး ပြုတ်ကျကာ တစ်ကိုယ်လုံး အရပ်ကြီးပြတ်ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော် ပါးပြင်ကို နောက်ဆုံးထွက်သက် အနမ်းလေးဖြင့် နှုတ်ဆက်သွားသည်။

“သမီး ချစ်သူရင်ခွင်ထဲ

မှာပဲ အသေဖြောင့်ပါပေါ့လား သမီးရယ်”

မိခင်ဖြစ်သူ၏ ငိုရိုက်သံ နှောသော အပြောကြောင့် ရင်ခွင်ထဲမှ မိမိကို ခွာ၍ ကြည့်မိသည်။ သားအမိနှစ်ယောက်လုံးက ကျွန်တော်ကို နားလည်ပေးကြသော်လည်း ကာယကံရှင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကမူ ရင်ခုန်သံအေးခဲစေးပျစ်ကာ နားလည်မှုပျက်ပြားနေခဲ့မိသည်။ ချစ်ရကောင်းစေဟူ၍ သဘောမထားမိ။ မိမိ၏ မျက်နှာလေးကို မျက်ရည်ကြားမှ ဝေဝါးစွာကြည့်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော် အမြင်မှားသည်လား မသိ။

ဝေဒနာကို တော်လှန်သော ပြုံးယန်းကလေးတစ်ပွင့် ယန်ဆင်ထားသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်မိသည်။

■
မြန်မာ

Dictionary for All

သာလှန်

အင်္ဂလိပ် - မြန်မာ

အဘိဓာန်

သာလှန်စာအုပ်တိုက်

၁။ ခုမြေ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းထောင့် ပန်းပဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၄၂၁၁၀၊ ၂၄၂၁၁၁

၂။ အမှတ်၊ ၃၇၇/၃၇၉၊ ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်း (အထက်)၊ ပန်းပဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၄၁၁၅၃၊ ၂၄၂၁၁၁၀၀

၃။ ခုမြေ/ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ဂူလမ်းထောင့် ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၆၉၂၂၀

‘ရှင်စိတ်တွေ မကောင်းဖြစ်လာပြန်ပြီ မဟုတ်လား။
 သွားပြီး ပြန်လာတိုင်း ဒီပုံစံ။ ဒီမှာလည်း
 ဘာထူးလို့လဲ။ ကျေးဇူးရှင်ကြီးတွေပဲ မမြင်တတ်၊
 မခံစားတတ်တာ။ ပြောလိုက်ချင်ဘူး အဟုတ်၊
 တွေးတိုင်း စိတ်ဒုက္ခဖြစ်တယ်။ စိတ်တိုတယ်’
 ရေခွေးခွက် အနားချပေးရင်း မိန်းမက
 ဆိုပြန်သည်။ သူ ဘာမျှပြန်မပြော မနေဘဲ
 ရေခွေးတစ်ခွက်လုံးကို ကုန်အောင်သောက်လိုက်သည်။ ပြီး
 ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ကျောမှီချရင်း မျက်ဝန်းတွေ
 ကိုလည်း တစ်ပါတည်း မှိတ်ပစ်လိုက်၏။ လုပ်ပေး
 သွားသည့်သူက စိတ်စေတနာ ကောင်းကောင်းဖြင့်
 နောင်ရေး စိတ်အေးရအောင် လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့သည်ပဲ။
 ခက်နေသည့်က၊ ဖြစ်နေသည်က သူတို့၊ သူတို့
 ဘဝတွေ။ ဘဝပေး အခြေအနေ၊ သူပင်
 လှော်ကား ဝါးတစ်ရာမှနေ
 မှိတ်တထောင်ရုံးချပ်ရှိရာသို့
 သွားရပြန်ရသည့်
 ခရီးဒုက္ခ သေးလှသည်
 မဟုတ်။ သူတက်၊ သူတက်
 ပိုပိုဆိုးသူများ၊
 ရန်ကုန်မြို့ကြီး ပြင်ပမှ ပိုပိုဝေးသူများ၏
 သွားရပြန်ရ ခရီးဒုက္ခနှင့် ခရီးစရိတ်၊
 ပြီး ပြန်လည် ကြားသိ၊ မြင်တွေ့ရသည့်
 ပုံရိပ်တွေ၊ ပုံရိပ်တွေက-
 ‘မောင်ဦးတို့ မိသားစုလေ၊ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်
 အဲဒီ ဘုရားနားမှာ...’
 ‘ကိုမြင့်အောင် မှတ်မိ မဟုတ်လား၊ သူက နှစ်ဖက်
 လေဗျာ။ ညောင်ပင်လေးဈေးမှာ...’
 ‘မောင်ထိန်တော့ ဒီလိုပဲ ဆုံးတယ်ကြား...၊
 ကျွန်တော့်လည်း မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ လေ...’
 ‘ဟော... သူလည်း တောင်း...’
 ‘ဟေ့လူ လျှောက်နိုင်လို့ လား...’
 မျက်ဝန်းကို သူ အားစုံသုံးမှိတ် ဝိတ်ကာထားလည်း
 နှလုံးသွေးကြောပေါင်းများစွာကို
 ကျင်စက်နှင့်တို့နေသလိုပင်။
 သည်ပုံရိပ်၊ သည်အသံတွေ၊ လူမသိ သူမသိဘဝတွေ၊
 ဘဝတွေ...။ အသက် စွန့်ခိုင်းတုန်းက စွန့်ခိုင်းပြီး
 အသက်မသေ ဒုက္ခတဖြစ်ပြီး ခိုင်းမရ၊ သုံးမရတော့မှ
 နေချင်သည့် နေရာမှာနေ၊ သေချင်သလိုသေ၊
 စားချင်သလိုစား၊ ‘ရောအင့်၊ ဒါပဲယူ၊ သွားတော့...’
 ဆိုကာ နှင်ထုတ်ခံရ လေသည်မှာ...
 ‘ကိုဘကျော် ဟိုဘက်ကွက် ကျွန်မ သွားဦးမသိ’

အင်းဇာနည်
 မိန်းမချစ်သူ

ဟင်းစားအရွက်လေး ရလို့ ရပြား'

ပြောပြီး မိန်းမက အိမ် အပြင် ထွက် သွားသည်။ မျက်လုံးမှိုတ်လျက်နှင့်ပင် သူ...။

□

J

နှီးမြှာခြင်းကို လက်စ သတ်နေရင်းက အလုပ် မသွားခင် မှာသွားသည့် သားကြီးစကားကို အမှတ်ရ ကာ ပြုံးမိသွားသည်။ အဖေ့ ကို မှာသွားလိုက်သည်များ- 'ဝါးသွားခုတ်မနေနဲ့' တဲ့။

'တစ်လောကလို ခြေ ချော်ပြုတ်ကျနေမယ်' တဲ့။

'အဖေ့ခြေထောက်တွေ က ကောင်းတဲ့ခြေထောက်က လည်း မကောင်း၊ မကောင်း တဲ့ ခြေထောက်ကလည်း မကောင်းနဲ့' တဲ့။

တတဲ့တဲ့နှင့် အဖေ့ကို ပြောသွား၊ မှာသွားသည်မှာ ပြောလည်းပြောချင်စရာ၊ မကောင်းလိုက်ပုံများ ခြေ ထောက်တင်မဟုတ်တော့၊ အားလုံးပင်။ မကောင်း အကောင်းဆုံးဆု ပေးလျှင် ရမည်အထိပင်။

နှီးမြှာခြင်းကို ရပ်ပြီး ခါးကိုဆန့်ထုတ်လျက်က ဝါး ကြမ်းခင်းပေါ်လှေလိုက်သည်။ ဝါးခင်းနှင့် ခေါင်းထိသည်နှင့် အိမ်ဘေးထရံကြားမှာ ထိုး ထားသည့် တံဆိပ်သေးသေး လေးတစ်ခုက လူကို လှောင် ထေ့ထေ့ပုံဟန်ဖြင့် ကြည့်နေ သလိုဖြစ်လာ၍ ကိုယ်ကို ဘေးစောင်းလှည့်အိပ်လိုက် သည်။ သည်တော့မှ ညစ် ထေးထေး စုတ်ချာချာ ခြေ

တစ်ချောင်းက ဖြာပြီးသားနှီး တွေနားမှနေ စွေစောင်းစောင်း ကြည့်ကာ ဒဏ်ရာဟောင်းကို ထိုးဆွ တူးနေပြန်၍-

ဘေးစောင်း အနေ အထားမှ ပက်လက်ပြန်လှန် လိုက်ရင်း အိမ်မိုးသက်ငယ် ပုစိများကြားမှ နေဝါးခင်းပေါ် သို့ ကပိုကရီနှင့် လှုပ်ယိမ်း ဖိတ်စဉ်ကျနေသည့် နေရောင် ခြည် အစက်အပြောက်များစွာ ကို ငေး...၊ တွေး...၊ မော...။

မောဟာဟာစိတ်ဖြင့် ရင်တစ်ပြင်လုံးမှာ ဟာမော တွေ မောရင်းမောရင်း မော နာနာဖြင့် မောမပြေနိုင်ဘဲ မော...။

သည် အမောတွေနှင့်ပင် အတွေးတစ်စက အတွေး ပေါင်းမျိုးစုံကို ဆွဲခေါ်ရင်း ဆွဲ ခေါ်လျက် အတိတ်နှင့် အရိပ် က မျက်ဝန်းလွှာနှစ်ချပ်ကြား တစ်ခိုခိုဖြင့် ကိုယ်ထင်ပြလာ ၏။

□

xxx မောင်ပေးတဲ့ အချစ်ပြန်ဆပ်ခွဲပါxxx အခြေ မှဲမောင့်ဘဝရဲ့ ရင်ခွင်ငယ်ထဲ မှာxxx ဘယ်သူ ခိုဝင်မှေး စက်ချင်မှာလဲxxx ချစ်တတ် တဲ့နှလုံးသား ဒီမောင်မှာရှိ တယ်xxx မောင့်အလွမ်း တွေxxx မောင်ပေးတဲ့ အချစ်ပြန်ဆပ်ခွဲပါxxx ဒီမောင်အမည်တောင် လှဲမှား သူခေါ်ပြီxxx မောင်ပေးတဲ့ အချစ်ပြန်ဆပ်ခွဲပါxxx

'ဟေ့ကောင် ဘကျော်

မင်းပထွေးကြားအောင် ကုန်း အော်ဆိုမနေနဲ့၊ မင်းကို အစ်မ ခေါ်နေတယ်၊ ရေအမြန်ချိုးပြီး သွားလိုက်'

'ဘာလုပ်ဖို့' 'မြို့ထဲ အင်္ကျီ သွားရွေး ခိုင်းမယ်ဆိုလားပဲ၊ ငါလည်း သေချာမသိဘူးကွ'

ဘာမျှပြန်မပြော၊ မမေး ချင်တော့၊ မောင်ပေးတဲ့အချစ် တွေလည်း ဘယ်ရောက်ကုန် ပြီမသိ။ စိတ်ကူးယဉ်အချစ် အိမ်လေးလည်း လှမ်းအော် ပြောသွားသည့် စကားလုံး များကြား ပဲ့ကြွေကုန်ကာ မကျေမနပ်စိတ်တွေသာ တဖွားဖွားဖြစ်လာ၍ ရေကို တဝန်းဝန်းဖြင့် လောင်းချိုးနေ ရ၏။

ရေလောင်းချိုးနေရင်း လည်း-

'... သောက်ရေးမပါ တာတွေ ခိုင်းနေတယ်။ သူတို့ လစာပေးထားတာကုန်တာပဲ။ ပိတ်ရက်လည်း ခေါ်ခိုင်း၊ ဖွင့် ရက်လည်းခေါ်ခိုင်း၊ ဂျူတီရှိ လည်းခိုင်း၊ မရှိလည်း ခိုင်းနဲ့ သူ့အမေလင် အောက်မေ့နေ လား မသိ။ ဟိုနေ့ကလည်း ယောက္ခမ ဘူတာ သွားကြို ပေးရသေး။ ကလေးကျောင်း ကြိုခိုင်းတာကတစ်မျိုး၊ ဈေး ဆွဲခြင်း ဆွဲရတာတစ်မျိုး၊ အခုလည်း လုပ်ပြန်ပြီ။ သောက်ရေးမပါတာတွေ ခိုင်း နေတယ်။ စိတ်ရှိလက်ရှိ အော် ဆဲလိုက်ရရင်တော့ အထက် အရာရှိတင်မက တစ်မျိုးလုံး ခိုင်းတာလုပ်နေရ၊ လုပ်စရာ မရှိလို့သာ တောက်... ငါ့ နယ်... သူတို့အလုပ်ပဲ၊ ခင်ရီ တွေမလို့ကို သွားရပြန်ဘူး။ တောက် ရှုပ်နေတာပဲ၊ ပိတ်

ရက်ကို။ သောက်မြင်ကတ်ဖို့ ကောင်း...။

ရေရွတ်ရင်းနှင့်ပင် ရေ ချိုးခြင်းကို အပြီးသတ်၍ ဖိုလ်ကြီးကတော် မမထံသို့ မနွေး အပြေးချီတက်အလုပ် အကျွေးပြုရပြန်၏။

□

'ဒီမိန်းမ ပေါက်ကရ ပြော၊ ဟိုလူမလိုက်ရတာ ဟို လူ့ကြောင့်၊ ဒီလူလိုက်ရတာ ဒီလူ့ကြောင့်၊ ဟုတ်ပြီလား။ နားမလည်ဘဲ လျှောက်ပြော မနေနဲ့။ ထည့်စရာရှိတာ ထည့်ပါဟာ၊ မင်းပဲ ဆရာ ကတော် ဖြစ်ချင်ဆို၊ ဒီ တစ်ခေါက် ရှေ့တန်းက ပြန် လာရင် တစ်ရစ်တော့ရမှာ ပေါ့။ အေးပါ၊ ငါ သိပါတယ် မိန်းမရာ။ အဲဒါကို အပေါ်ဆုံး ကထည့်မှာ။ ဒီမိန်းမကတော့ စစ်ထွက်တာနဲ့ မပြောလိုက် ချင်ဘူး။ မင်း ဘာလို့ စစ် သားယူလဲ။ မင်းပဲ အိမ်မှာ ကလေးတွေ ဂရုစိုက်ပါ။ ဘူး ပင်တွေ ကြက်ယက်မယ်။ ငါလည်း သိပါတယ်၊ အေး ပါကွာ၊ အေးပါ စစ်သားပါ ဆိုမှ...။ မင်းပဲ ဆရာ ကတော်ဖြစ်ချင်တယ် ခဏ ခဏ ပြောပြီး၊ စစ်ထွက်တာနဲ့ ပဲ သေမလားကွ၊ တော်တော့၊ ကလေးတွေပဲ ဂရုစိုက်။ အဲဒါ ကို ကျောပိုးအိတ်အပြင်က ချည်သွားမှာ'

ပြောရင်းဆိုရင်း၊ မှာ ရင်းချောရင်း မိန်းမပရုံးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းပုတ်လိုက်၊ အဖေ့နောက် တကောက် ကောက်လိုက်ကပ်နေတဲ့ သားကြီးဆံနွယ်တွေကို ဖွဖွ ပွတ်သပ်ပေးလိုက်၊ သမီးငယ် ပါးလေးဖျစ်လိုက်၊ ကျောပိုး

အိတ်ပြင်လိုက်။ သေနတ်ကို စစ်လိုက်။ မိန်းမမျက်နှာကြည့်ပြီး အားတင်းပြီး ပြုံးပြလိုက်။ ကလေးတွေကြည့်ရင်း အားယူအားဖြည့်လိုက်နှင့်ပင် တပ်စုလိုက်ကြီးအမိန့်ကို နာခံ နာယူလျက် ချစ်ရသည့်သူ တွေအားလုံးကို လက်စေ့ ယမ်းနှုတ်ဆက်ကာ ရွှေတန်း ထွက်ခဲ့ရပြီ။

တာဝန်မပြီးဆုံးခင် ရွှေတန်းမှ နောက်တန်းသို့ ပြန်ခဲ့ရသည်။ ဒါတောင် ရွှေတန်းမှာ သုံးလကျော်ခန့်ကြာခဲ့၏။
ယောက်ျားပဲ။ စစ်သားပဲ။ တပ်ထဲ ငါတစ်ယောက်တည်းဖြစ်သည်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ငါ့ထက်ဆိုးသူတွေမှ အပိုအပုံ။ အသက်ရှင်လျက် ပြန်လာရသည်ပဲ ကံကြမ္မာကို ကျေးဇူးတင်နေရ။ အားယူမာန်တင်းပြီး၊ ဇွဲခင်းပြီးနေလည်း သားသမီးနှင့် အိမ်သူဇနီးမယားမျက်နှာကို တွေ့တော့မှ မျက်ရည်များက မငိုဘဲ ဒလဟောကျလာသည်။ မိန်းမဆိုလည်း ယောက်ျားမှာ ခြေတစ်ဖက်မရှိတော့ဘူး သိသည်နှင့် မနည်းနာနှပ်ယူလိုက်ရသည်။ သူ့ဇနီးမှ မဟုတ်ပါဘူး။ အဖြစ်ဆိုးနှင့် ကြုံတွေ့ရင် ဆိုရသည့် ရဲဘော်ဇနီးတိုင်းလိုလိုပင်။
အသည့်တိုက်ပွဲမှာ ဟိုဘက်သည်ဘက် ကျလိုက်ဆုံးလိုက်သည်မှာ အတုံးအရုံး။ ကုန်လိုက်မည့် ငွေကြေး။ ရင်းလိုက်ရသည့် လူ့အသက်ပေါင်းများစွာ။ စွန့်ပေးလိုက်ရသည့် ကိုယ်လက်အင်္ဂါတွေ၊ ပစ္စည်းသယ် အကူခေါ်လာသည့် ပေါ်တာတွေလည်း

အထိအခိုက်များစွာဖြင့် မာနယ်ပလောတိုက်ပွဲကြီးက သက်ဆိုင်သူများစွာ၏ အသည်းနှလုံးအိမ်အပေါင်းကို ငရဲခန်းသို့ အရှင်လတ်လတ် ပို့လိုက်သည့်နှယ်။ ထိခိုက်ကြေကွဲမှု ပေါင်းမျိုးစုံတွေဖြင့်...

သူ့မှာလည်း သားသမီး နောင်ရေးတွေပူဖိုတိုင်း ခြေတစ်ဖက်စွန့်လိုက်ရသည်ထက် ပို၍နာကျင်မောနှမ်းခံစားရသည်။ အရှိန်အားကောင်းနေသည့် မီးဖိုကြီးအတွင်းက မီးကျိုးခဲလို ရင်တစ်ခုလုံး ပူလောင်လှ၏။

သို့ပေမဲ့ ဒီလိုနှင့်ပင် ဆေးကျ ရဲဘော်အဖြစ် တပ်တွင်းမှာ နေထိုင်လျက် အမိန့်နာခံလိုက်။ သတိဆွဲလိုက်နှင့် မလောက်သည့်လစာ၊ မပြည့်သည့်ရိက္ခာတို့ဖြင့် အထက်အမိန့် အဆင့်ဆင့်နာခံယူရင်း ဇနီးသည်က တပ်တွင်းမှ မမကြီး၊ မမလေးများထံမှာ အလုပ်အကျွေးပြုလျက် နှစ်နှစ်စာ ထမင်းပိုင်းကို မမိတမီ လှမ်းခုန်ချက်ပြုတ်စားရ၏။ သူမိသားစုမှ မဟုတ်ပါဘူး။ တပ်တွင်းက ရဲဘော်၊ ဆေးကျရဲဘော် မိသားစုဝင်တိုင်း လိုလို နေ့စဉ် ဆင်နွှဲနေရသည့် မရိုးနိုင်သော တိုက်ပွဲတစ်ပွဲပင်။ မှတ်မိပါသေးသည်။ သူတို့ တပ်နားကို မြစ်ကူးတံတားကြီးတစ်စင်း လာဆောက်တုန်းကဆို ရဲဘော်မိန်းမအတော်များများ အလုပ်ကြမ်း၊ ထမင်းချက်၊ အဝတ်

လျှော်တွေဝင်လုပ်ရင်း တချို့တချို့ အတော်များများ အလုပ်ကြပ်နဲ့ဘာလိုလို၊ ပစ္စည်းထိန်းနဲ့ဘာလိုလို၊ လူကြမ်းနှင့်ဘာလိုလို၊ မင်းသားနှင့်ဘာလိုလို၊ မဆလာနှင့်ဘာလိုလို၊ ဘိလပ်မြေနှင့်ဘာလိုလို၊ ကရိန်းဆွဲသူနှင့်ဘာလိုလို၊ အုတ်သဲခဲနှင့်ဘာလိုလို... ဘာလိုလို... ဘာလိုလို... ဘာလိုလို...

ဘာလိုလိုပေါင်းများစွာ၊ များစွာ...

ဘာလိုလိုတွေဖြင့် ဘာလိုလိုပေါင်းများစွာ ဘာလိုလိုနှင့် အကုန်လိုနေကြရသည့် ဘဝတွေက နေမြဲအဆင့်မှနေသက်သာအဆင့်ပင်ဖြစ်မလာနိုင်တော့၊ ရောက်မလာနိုင်တော့။ ဘာလိုလိုပေါင်းများစွာနှင့် ဘာလိုလိုကြုံရတော့၏။ ဒီလိုနှင့်...

ဒီပုံစံတွေနှင့်ပင်...

‘လစာ၊ ရိက္ခာ၊ နေစရာလှိုင်းခန်းလေးရှိသေး’

ဆိုသည့် ဖြေတွေးလေးနှင့်ပင် ဘာလိုလိုနှင့် အကုန်လိုနေသည့်ဘဝကို ရွက်စုံဖွင့်၊ တက်ကုန်နှင့်နေရတော့သည့်အခြေမှာ...

□

‘ငိုမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ နားပြီးလာပြီ။ မင်းငိုနေလည်း မင်းအဘတွေက မသနားဘူး၊ အကုန်နှင့်ထုတ်မှာ။ ထွက်ရမှာပဲ။ ဦးပိုင်က ငွေဟုတ်လား။ ဘယ်လိုထုတ်ရမှာလဲ၊ ခြေ... ဒီမိန်းမထုတ်မရပါဘူးဆိုမှ၊ ဦးပိုင်က ရှယ်ယာအစု၊ အေးလေ၊ ဒါပဲ ငါပြောနေတာ။ ဘယ်သူမှ ထုတ်မရဘူး။ တစ်နှစ်အတိုး သုံးသောင်းထုတ်ယူနေ

တာ။ အဲဒါပဲ ထုတ်သုံးရမှာ။ ရှယ်ယာသဘောထည့်ပေးထားတာ။ တော်စမ်းပါ မိန်းမရာ၊ အပိုစကားတွေ၊ ကလေးတွေရှိ ဘာဖြစ်၊ သူများတွေလည်း အတူတူပဲ။ ပြောပြန်ပြီ ဒီစကား။ မထွက်မနေရ အကုန်ထွက်ရမှာ။ ငါတို့လို ဒုက္ခိတတွေ တပ်ထဲမှာရှိ၊ တပ်သိက္ခာကျတယ်တဲ့၊ သိပြီလား။ အပေါ်ကအမိန့်ပေးထားတာ။ ခြေ... ဒီဦးပိုင်ကို ထည့်ပေးထားတဲ့ အစုပဲပြောနေ၊ ထုတ်မရပါဘူးဆို။ အေးလေ၊ ရွှေတန်းမှာ ခြေတစ်ဖက်စွန့်သူကို တစ်သိန်း၊ နှစ်ဖက်စွန့်သူကို နှစ်သိန်းဆိုပြီး စီးပွားရေးသမားတွေကို အစုထည့်ခိုင်းထားတာ။ အဲဒါက ထုတ်မရဘူး။ နေစရာ၊ ခြေ... ဘယ်သူက ပေးမှာလဲ။ ဆုကြေးငွေတော့ရမှာပေါ့၊ မိန်းမရယ်။ နှစ်အလိုက်၊ လစာကတော့ ဆေးပင်စင်ပေါ့။ ဒီစကား ဒီမှာရပ်တော့။ ငါတို့ကို ခိုင်းမရ၊ သုံးမရတော့လို့ နှင်ထုတ်တာကွ၊ သိပြီလား၊ ရှင်းပြီလား။ ပြောရတာ စိတ်တိုလာပြီ။ မကြောက်ဘူးကွ၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ထွက်ဆိုထွက်မယ်။ ငါဆဲလိုက်ရရင် ဖြစ်ချင်တာဖြစ်၊ အမေမွေးပေးတဲ့ ခြေနှစ်ချောင်းတောင် အခုတစ်ချောင်းပဲရှိတော့တာ။ တော်ပြီ မပြောနဲ့တော့၊ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုပဲ ကြုံရဖန်ရ...

ကြုံရဖန်ရ... ပြောနေရင်းက သူ စကားမဆက်တော့။ ဇနီး ခင်ရီလည်း သက်ပြင်းတစ်လုံး လွှင့်ထုတ်ပြီး ထိုင်ရာမှထကာ လုံးညှို့ကို ကပိုက်ရုံပြင်ဝတ်ရင်း အိမ်

နောက်ဘက်သို့ ဝင်သွားသည်။

ကြီးရဖန်ရ... စကားလုံးကို အတွေးစမှာပင် ကြိမ်းတောင်းစဉ်းစားပြီး အနားမှာချထားသည့် ချိုင်းထောက်ကိုလည်း တခုတ်တရ ငေးမောရင်း အဆေးဆုံးသို့ ကောက်ယူလွှင့်ပစ်ချင်လာ၏။ တစ်ခါဖူးမျှ မဖြစ်ပေါ်ဖူးသည့် စိတ်တို့လည်း ဥဒဟိုပြေးလွှားကာ ဦးတည်ရာမဲ့ နေကြသည်။ ဘဝကြီးကို စိတ်နာနေသည်လား၊ လုပ်ခဲ့သည့်အလုပ်ကို နာကျင်မုန်းတီးနေခြင်းလား။ အထက်အဆင့်ဆင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများကို ဒေါသတွေ လှိမ့်ထွက်နေသည်လား၊ အားငယ်သိမ်ငယ်စိတ်များ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဖြစ်ထွန်းလာခြင်းလား။ နာလိုခံခက်ပေါင်းစိတ်တွေဖြင့် ဇနီး၊ သားသမီးအရေး၊ ဘဝအရေး၊ ရှေ့နောင်ရေးပေါင်း များစွာများစွာဖြင့် လောကအရေးမှာ သောကအတွေးပေါင်းပြည့်လျက်...။

သိစိတ်၊ မသိစိတ်၊ စိတ်အထွေထွေဖြင့် ငါးပါးအာရုံတွေပြားလွန်းလှစွာ ချပ်ထွေးညစ်ညူးလျက်နှင့်...

တကယ်ပါ၊ ရှေ့တန်းမှာ လက်နက်ကြီးထိပြီး အဆင်ပြေသလို ဆောက်ထားရသည့် ရှေ့တန်းဝါးတဲဆေးရုံ ကွပ်ပျစ်ကြမ်းကြီးပေါ်ခြေထောက်ကို အစိမ်းလိုက်ခွဲစိတ်ဖြတ်တောက်နေတုန်းကပင် ပါးစပ်ကို အဝတ်ချိပြီး အံခဲခဲရသည်။ အခုမှ ဘာကို ဘယ်လို မျှော်လင့်တောင့်တ၊ ရမုန်းပင်မသိတော့။ အားအင်တွေလည်း မရှိတော့လောက်အောင်ပင်။ တကယ်ပါဗျာ၊ ပြောရက်၊ လုပ်ရက်

သည်မှာ။ တွယ်စရာ၊ မှီစရာမရှိသည့် ဘဝတွေကို သိနားလည်လျက်နှင့် နှင်ထုတ်ရက်လွန်းလေ၏။ အမိန့်ပေးရက်လွန်း၏။ ဆယ့်ခြောက်နှစ်မပြည့်ခင်က သူ တပ်ထဲရောက်ခဲ့သည်။ သုံးဆယ်ပြည့်လုလုမှာ ခြေတစ်ဖက်ပြတ်ခဲ့ရပြီ။ စကားလုံးများနှင့် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောရလျှင်တော့ တိုင်းပြည်အတွက်၊ လူမျိုးအတွက်၊ တပ်မတော်ကြီးအတွက် ကိုယ်အင်္ဂါခြေတစ်ဖက် စွန့်လွှတ်လျှင်ဒါနဲ့ခဲ့သည်ပေါ့။ အခုတော့...

တကယ်ပါဗျာ၊ အမိန့်ဆိုသည့် စကားတစ်ခွန်းအောက်မှာ မျက်လုံးတောင် လှန်မကြည့်ဘဲ နာခံခဲ့သည်။ ပေးသည့်လစာ၊ ရသည့်ရိက္ခာ၊ သတ်မှတ်တာဝန်ခိုင်းသည့်အလုပ်တွေကို 'သက်သာ'၊ 'အေးစေ'၊ 'နေမြဲ'များဖြင့် သဟဇာတကျစွာ နေထိုင်လျက် 'ဟုတ်'၊ 'ဟုတ်'၊ 'ဟုတ်'နှင့် အားလုံးဟုတ်ခဲ့ရသည်။ တစ်ချီတစ်ချီ ရာထူးခန့်ခန့် လူလုံးကြွကြွ မာန်ဟုန်ထထဖြင့် အသားလွတ် ဂုဏ်မာန်မောက်ပြခြင်းများကိုလည်း မချီသွားဖြီ နာယူရင်း အောင်နာနာခံရသေးသည်။ ဒါကိုပင် မစာနာ၊ မငဲ့ကွက်၊ ပြီးတော့လည်း သူတို့ အမိန့်ပေးစေခိုင်းသည့်အတိုင်း တိုက်ဆိုတိုက်၊ ခိုက်ဆိုခိုက်နှင့် တိုက်ခဲ့သည်သာ။ ဘာတစ်ခုမှ ကိုယ့်သဘောဖြင့် လုပ်ခဲ့သည်မရှိ။ ဒါနှင့်ပင်

ဒီလို အခြေအနေရောက်မှ တပ်သိက္ခာကျသလိုလို၊ ပြည်သူတွေအားကိုးမှု လျော့နည်းသလိုလို ပြောပြီး နှင်ထုတ်နေတော့...။ ပြီးတော့...

ပြီးတော့လည်း...။ အသက် မွေးဝမ်း ကျောင်းအတတ်ပညာ သင်ကြားပေးထားခြင်းလည်း မရှိ။ ခန္ဓာကိုယ်ပြည့်ပြည့်စုံစုံနှင့် သန်သန်စွမ်းစွမ်းတွေလည်းမဟုတ်၊ ငွေရေးကြေးရေး လုံလုံလောက်လောက်ပေးခြင်းလည်းမရှိ၊ နေစရာလည်း မပေး။ ဒီလိုအခြေ၊ ဒီလိုဘဝနှင့် ဘယ်မှာနေပြီး၊ ဘာကိုလုပ်ကိုင်စားသောက်ရမည်လဲ။ အရေးအကြီးဆုံးက နေစရာအိမ်မရှိခြင်းပင်။ ပေးမည့်ဆုကြေးနှင့် ပင်စင်လစာကလည်း ဆင့်ပါးစပ်နှမ်းပက်သလိုမျိုးဆိုတော့။ မိဘဆွေမျိုးအားကိုးရအောင်လည်း သူတို့လို အများစုက မိဘမရှိ ဆွေမျိုးမဲ့ဘဝဖြင့် လက်နှစ်ဖက်၊ ခြေနှစ်ဖက် အားကိုးပြီး တပ်ထဲဝင်ခဲ့သည်သာ။ အခုတော့ ထွက်တော့ဟု နှင်လေပြီ။ ချက်ချင်းကြီးထွက်ခိုင်းနေလေပြီ။ ကြိုတင်စီမံပေးထားခြင်းမျိုးလည်း မဟုတ်။ တကယ်၊ တကယ်ပါဗျာ၊ ခိုင်းမရတော့သည့် နွားတွေ သားသတ်ရုံ၊ ပို့သည့်နှယ်၊ မစာနာ၊ မေတ္တာနည်းပါးလွန်းစွာ ခြံပြင် မောင်းထုတ်လေ၏။ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လိုသွားပြောရမုန်းပင်မသိ။ အခွင့်အရေး၊ လူသားအခွင့်အရေးတွေ ဘာတစ်ခုမျှ စီမံခွဲကွက်တန်းထားပေးခြင်းတွေ နတ္ထိဖြင့် ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်

ကို ကိုယ်ကပဲ ဂရုမစိုက်၍ ဒုက္ခိတဖြစ်ရသလိုလိုနှင့် တာဝန်ရှိသူများက ဘယ်လိုတာဝန်မှမရှိ။ မည်သည့်တာဝန်မှ မရှိသလိုလိုဖြင့်သူတို့၊ သူတို့ဘဝတွေက 'အမိန့်တဲ့'၊ 'နာခံရမည်တဲ့'၊ 'အမိန့်စာထုတ်ပြီးပြီတဲ့'။ ဘာတစ်ခွန်းမျှ ပြောဆိုတောင်းဆိုခွင့်မရှိတော့။ မိအေးတွေအကြိမ်ကြိမ်နာရပြီ။

'အဖေ... အဖေ... အဖေတို့ကို အတင်းထွက်ခိုင်းတယ်ဆို ဟုတ်လား၊ လိုင်းရှေ့က ဈေးတန်းမှာ ပြောနေကြတယ်။ ဒါဆို သားတို့က ဘယ်မှာသွားနေရမှာလဲ... အဖေ'

ကျောင်းလွယ်အိတ် မချနိုင်သေးဘဲ အဖေရှေ့ရပ်ပြီး တွေးတတ်သလောက် အပူဖြင့် မေးနေသည့် ခြောက်တန်းကျောင်းသားကြီး၏ မေးသံနှင့် အတွေးစအားလုံးကို ဖြတ်၍-

'အပြင်မှာ အိမ်ဝယ်နေမှာပေါ့ကွ' ဟု အားမာန်အပြည့်ရှိဟန်ဖြင့် သားကြီးကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ပြောလိုက်သည်။ ပြီး အားမာန်စိတ်တင်းလျက်-

'ငါ အဖေ'၊ 'ငါ ယောက်ျား'၊ 'ငါလျှောက်မည့်လမ်း ဖောက်ပစ်လိုက်မယ်'

ဆိုသည့်မာန်ဖြင့် ချထားသည့် ချိုင်းထောက်ကို အားယူရပ်ရင်း အသက်ဝဝရှူသွင်းပစ်လိုက်သည်။

၃။ စစ်သက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်လုလုမှာ တပ်ကို ခြေ

တစ်ဖက်ပေးလျှံခဲ့ရသည့် ဆု
လျော်ကြေးအဖြစ် တစ်သိန်း
ခွဲမပြည့်တပြည့်ငွေနှင့် ပင်စင်
တစ်လ သုံးထောင်ကျပ်ခန့်
နှင့် မိသားစုငါးဦး နန်းစွန့်ခွာ
ခန်းက ဆိုင်းတီးပေးမည့်သူ
ပင် မရှိ။

အစဦးပိုင်းမှာ တပ်
ဘေးကင်းပြင်နားတွေမှာ သူ
နှင့် သူတို့လို ဘဝတူတွေဖြစ်
သလို တဲထိုးနေရင်း ပါလာ
သည့် တစ်သိန်းခွဲခန့်ငွေက
အရည်ပျော် အငွေပြန်လေ၏။
ဆွေမျိုးမိဘ အသိုင်းအဝိုင်းရှိ
သူ အနည်းအကျဉ်းသာ မိဘ
ရပ်ထံပြန်နေထိုင်နိုင်ပြီး ကျန်
အများစုက ဟိုမြေလွတ်၊
သည်မြေလွတ် တဲထိုးနေထိုင်
လျက် ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ
ရွှေခွဲရသည်။ ဖြစ်သလိုလုပ်
ကိုင်စားသောက်ရင်း လမ်း
ဘေးနေ၊ လမ်းဘေးအိပ်၊
လမ်းဘေးစားဘဝများကို
အစပိုင်းက မသိမသာ၊
နောက်ပိုင်းတော့ သိသိသာ
သာပင် ရောက်ရှိသွားကြရ
တော့သည်။ ကံကြမ္မာက
တွန်းပို့သည်လား၊ အဖွဲ့
အစည်းတစ်ခုက တွန်းပို့
လိုက်ခြင်းလား၊ တစ်ဦးတစ်
ယောက်၏ ဆင်ခြင်ဉာဏ်
အသိမဲ့စွာ အမိန့်ပေးစေခိုင်း
ခြင်းကြောင့်လား၊ အဘယ်ပုံ၊
အဘယ်လိုတွေကြောင့်များ
လဲကို တွေးမယူချင်လောက်
အောင် ခံပြင်းရင်နာရသည်။
ကလေးတွေ၏ ကျောင်း
လွယ်အိတ်များလည်း ဘဝ
လေပြောင်းတိုက်နှုန်းတွင်
ဖမ်းမမိနိုင်အောင် လွင့်ပျံ့
ပျောက်ခဲ့ရပြီ။ သူ၊ သူတို့တွေ
၏အဖြစ်လည်း ဆေးကျ
ရဲဘော်၊ စစ်မှုထမ်းဟောင်း၊

ပင်စင်စား လမ်းဘေးပလက်
ဖောင်းနေစားဘဝကို ရောက်
ရှိသွားသည့်အဖြစ်တွေ...၊
ဘဝတွေ...။

မှတ်မှတ်ရရ ရှိနေပါ
သေးသည်။ တကယ့်ကို မှတ်
မှတ်ရရပါ။ စစ်မှုထမ်း
ဟောင်းအဖွဲ့ကိုဝင်ရန် အဖွဲ့ဝင်
အဖြစ် လျှောက်ခဲ့သည်။ အဖွဲ့
ဝင်အဖြစ် လက်ခံပါသည်။
အဖွဲ့ဝင်ကတိပြားပေးပါသည်။
သို့ပေလည်း တစ်လမ်းဝင်
တစ်လမ်းထွက်၊ တစ်အိမ်ဝင်
တစ်အိမ်ထွက် စာအုပ်လည်
ရောင်းပေးရမည့်တာဝန်က ရှိ၊
ပေးလာပြန်၍ အတူပါသူ
ဘဝတူ ရဲဘော်က-

‘မပါဘူးကွာ၊ မဝင်
တော့ဘူးကွာ။ ခြေကောင်း
လက်ကောင်း အားလုံး
ကောင်းနေတဲ့ သူတွေက
ကုလားထိုင်မှာထိုင်ပြီး အိုနာ
ကျိုးကန်း ခြေထောက်ပြတ်
နေတဲ့သူတွေက စာအုပ်လည်
ရောင်းပေးရဦးမယ်တဲ့။ ဟေ့
ကောင် ဘကျော် လာ၊ ထ၊
ပြန်မယ်။ ငါတို့ကိုက အမှတ်
မရှိတာ တောက်...’

ပြောဆိုပြီး ကတိပြားပါ
မယူဘဲ ပြန်သွားသည့်
မောင်စိန်ကို အမှတ်ရမိ၏။
တိုက်ပွဲတွင် ခြေနှစ်ဖက်စလုံး
ထိသွားသူ၊ တပ်ကထွက်
သည့်ရက်က ပြောစကား
နားတွင်းက မထွက်။

‘ငါတို့ကို ဒီလိုအခြေ
အနေမှ တပ်ကနေ နှင်ထုတ်
တယ်။ ကလေးတွေလည်း
အရွယ်မရောက်၊ အားမကုန်ရ

သေးဘူး။ ဒီတော့ ငါတို့ကို
သူတောင်းစားလုပ်၊ တောင်း
စားတော့လို့ ပြောတာနဲ့ အတူ
တူပဲကွ’ ဟု ရင်ခေါင်းသံကြီး
ဖြင့် မျက်ရည်တွေတွေကျစွာ
ပြောသွားသည့် မောင်စိန်၊
ဘယ်ဘဝ၊ ဘယ်လိုအခြေ
အနေ ရောက်နေပြီ မသိ။

တစ်နှစ် တစ်ခါ ဦးပိုင်
မှာ ထုတ်ယူသုံးရသည့် အတိုး
သုံးသောင်း၊ ခြောက်သောင်း
လာထုတ်ယူရသည့် ဘဝ
အခြေအနေတွေက သူအပါ
အဝင်ပင် အားလုံးလိုလိုမှာ
အတိအကျရောက်နေကြသူများ
ပင် ဖြစ်ကြ၏။ ခရီးအကွာ
အဝေးနှင့် လမ်းခရီးဒုက္ခ၊
လမ်းစရိတ်ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခ...၊
ဒုက္ခ...၊ ဒုက္ခ...နှင့် ဒုက္ခ၊
ဒုက္ခ...၊ ပြောမဆုံးသည့်
ဒုက္ခ၊ ပြောမရသည့်ဒုက္ခ၊
ပြောမဖြစ်သည့်ဒုက္ခ...။

၄။

အရှေ့မြောက်လေ
တောင် တိုက်လာပြန်ပြီပဲ။
အိမ်ဘေးပတ်လည် မိုးကာ
ထားသည့် ဗီနိုင်းကြော်ငြာ
မျိုးစုံက တိုက်နေသည့် လေ
ရှိန်နှုန်းအတိုင်း ဟန်ချက်
ညီစွာ လွှဲလွန်းလှသည်။
အနောက်တောင် မှတ်သုံလေ၊
တောင်လေ၊ မြောက်လေ၊
ကန်သည်လေ၊ လေပွလေ
ရှူး၊ စုန်ဆန်ချည် မျိုးစုံတွေစွာ
ဖြင့် ရာသီဘွဲ့တွေ အလီလီ
ဖွဲ့ဖွဲ့ပြောင်းတိုက်လာသော်
လည်း သူ့အတွက် ပြောင်းလဲ
လာသည်က အရွယ်စရာမှ
လွဲ၍ ကျန်သည်က ဘာမျှ
ထူးပြောင်းမလာ။ ပြောင်း
သည်ဆို၍ ဟိုအကွက်၊ သည်
အကွက် အဆင်ပြေသလို

ပြောင်းရွှေ့ တဲထိုးနေထိုင်ရ
သည်သာ ရှိသည်။ ဇနီး ခင်ရီ
လည်း တစ်နှစ်က ကျန်းမာ
ရေး အတော်ဆိုးသွားသေး
သည်။ မပစ်လိုက်ရသည်ပဲ
ကံကောင်း။ သူ့မှာလည်း
ဆောင်းတွင်း အေးသည့်
ရာသီဆို ကိုက်ခဲလိုက်သည့်
အကြောတွေ၊ တက်လိုက်
သည့် အကြောအခြင်တွေ
ဖိချမနိုင်ဘူး။ ဒီခြေထောက်
တစ်ချောင်းလုံး ဖြတ်ထားရ
သည်မှာ၊ ပြီးတော့ သက်
သောင့်သက်သာနေရသည်
မဟုတ်။ အားဖြည့်အစာနှင့်
ဖြည့်ကုဆေးတွေ စားသောက်
ရသည် မဟုတ်တော့ အကြော
အခြင်တွေတက်လိုက်၊ နာကျင်
ကိုက်ခဲလိုက်သည်များမှာ
ပြောပြ၍ပင် မနိုင်။

မိန်းမ ခင်ရီကတော့ သူ
အကြောတွေ တက်နေလျှင်
ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် တဲကို
စဉ်သည်တစ်ဦးဦး မလာလိုက်
နှင့် ခင်ရီ၏ ပထမဆုံးစဉ်ခံ
စကားက-

‘ကျွန်မ ဘုရားရှိခိုး
တိုင်း အမြဲပါတတ်တဲ့ ဆု
တောင်းထဲမှာလေ သိလား၊
စစ်သားတွေ စစ်မတိုက်ရပါ
စေနဲ့ ဆုတောင်းပဲ သိလား။
ကျွန်မတို့ မိသားစုဘဝတွေလို
နောက်ထပ် နောက်ထပ်လူ
တွေ မခံစားစေချင်တော့ဘူး’
ဟူသော စကားပင်။

ခင်ရီလည်း အတော်
ခံစားဒုက္ခရောက်ခဲ့သည်ပင်။
ဖြူလွင် လွင် အသား ပင်
အမှောင်ဘက်သို့ ပြောင်းသွား
သည်။ သားကြီး၏ အသွေး
အရောင်လည်း ဤသို့ပင်။
အငယ်နှစ်ကောင်ကဘာ
မပြောနှင့်တော့။ အသား

အရောင်အမှန်ပင် မေ့နေပြီ။
ငယ်ဘဝ၊ ငယ်အတိတ်တွေ
မှာ အိမ်ဆိုသည့် အိပ်မက်ပင်
မက်စရာမရှိအောင် ပျောက်ခဲ့
ကြရသည့်ကလေးတွေ၊ ကျောင်း
လွယ်အိတ် မလွယ်နိုင်ခင်က
ပင် လွယ်အိတ်ကျပျောက်ခဲ့
သည့်ကလေးတွေ၊ မိသားစု
ဘဝတွေ၊ ဘဝတွေ။ လူမသိ
သူမသိ ကြေကွဲနာကျင်မှုဖြစ်
ရပ်တွေကို ပိုင်ဆိုင်ရင်း ဘဝ
တူများ၏ ဘဝပေါင်းများစွာ
တွေ...။

သစ်ခြောက်ပင်၏ သစ်
ခေါက်ကိုခွာ၍ အရည်ညစ်
ထုတ် မျိုချနေရသလို ဘဝ
အခြေနှင့်...။

ခန္ဓာတွင်းမှာ ရှိနေသည့်
အပူလုံးကြီးကို အရှိန်အား
ကောင်းကောင်းဖြင့် လွှင့်
ထုတ်လိုက်ပြီး နီးဖြာခြင်း
အလုပ်ကို အာရုံစိုက်၍ လုပ်
နေလည်း မှုတ်ထုတ်လိုက်
သည့် အပူလုံးကြီးက အပြင်
သို့ မထွက်နိုင်ဘဲ နှလုံးအိမ်
အတွင်း ပြန်ရစ်စွဲ နေရာယူ
ပြန်သည်။ အတွေးစတို
က...။

ဘာလိုလိုနှင့် ဒီနေရာ၊
ဒီအကွက်တွင် ပြောင်းရွှေ့နေ
လာသည်မှာ သုံးနှစ်ပြည့်
တော့မည်။ ကျူးကျော်လာ
သည့်ရန်တွေကို တိုက်ထုတ်
ခဲ့သည့် အာဇာနည်ကြီးက
အခုတော့ ကိုယ်တိုင် ကျူး
ကျော်သူကြီးဖြစ်နေခဲ့ပြီဟု
တွေးရင်း မချီပြီးလည်း ပြီး
မိသွားသည်။

ကျူးကျော်နေထိုင်သူ
ဘဝ၊ ကျူးကျော်နေထိုင်သူ
အဖြစ်နှင့် ကျူးကျော်သူ
ဒုက္ခိတရဲဘော် ပင်စင်စားဘဝ
ဖြင့် လမ်းဘေး တံထိုးနေထိုင်

နေရလည်း သူတို့အထက်
အဆင့်ဆင့် တချို့က ပင်စင်
စား၊ တချို့က နှစ်သီးစား
ပုဂ္ဂိုလ် အမိန့်ပေးခဲ့သူကြီးများ
ကတော့ လက်ညှိုးထိုးမလွဲ
မြေကွက်ကြီးတွေ၊ တိုက်ခန်း
အိမ်ရာတွေ၊ ကုမ္ပဏီများ
ဘယ်မှာနေရမှန်း မသိအောင်
ကိုပင် နေစရာ အိမ်၊ ခြံ၊
မြေကွက်တွေ များလှနေခဲ့ပြီ။
သူတို့၊ သူတို့ဘဝတွေမှာ တစ်
သက်လုံး နေစရာမရှိဘဲ
နေစရာပျောက်၍ ကျူးကျော်
တံထိုးနေထိုင်သူတွေ အခြေ
အနေဖြင့် ဘဝကို လှော်ခတ်
နေရဆဲပင်။

အခုအချိန်မှာတော့ ပင်
စင်လစာငွေ တိုးပေးထား
သည်ကိုပင် ကျေးဇူးရှာကြံ
တင်ပြီး ကျူးကျော်နေထိုင်သူ
ဘဝက သူ့အခြေအနေမှန်ပင်
ဖြစ်လာပြီဟုလည်း ယုံကြည်
လိုက်၏။

မယုံ ကြည်၍လည်း
ဘဝ၊ ဒီဘဝ၊ ဒီအခြေအနေ၊
ဒီဈေးတွေဖြင့်...။

နောက်တော့လည်း
ဘဝပေး အခြေအနေမျိုးစုံဖြင့်
ကျူးကျော်နေထိုင်သူဖြစ်လာကြ
သူများနှင့် သဟဇာတကျစွာ
ပေါင်းဖက်ကျင်လည်ရင်း
ကျူးကျော်နေထိုင်မှုနှင့် တစ်
သားတည်းဖြစ်လာခဲ့သယောင်
ပင် ရှိလာ၏။ ဖြစ်လည်း ဖြစ်
လာခဲ့ပြီ။

□

၅။
ကိုဘကျော် ကျွန်မတို့
ကို စာရင်းကောက်ပြီး နေစရာ

စီစဉ်ပေးမယ်တဲ့ သိလား။
ကျူးကျော်သူအားလုံး အိမ်
စာရင်းကောက်မှာ ယောက်ျား
ရဲ့၊ ဈေးဘက်က ပြောတာ
ကြားခဲ့တာ”

“ကြားတော့လည်း
ကြားပေါ့ မိန်းမရယ်”

“ဪ ရှင်မှာလည်း
ပြောလိုက်တိုင်း ဒီလိုပဲ။ ခု
တကယ်ပြောတာ။ ဦးစိုး
အောင်လေ၊ ရှင်လည်း သိ
မဟုတ်လား။ ခြံတွေ အကွက်
ရိုက်ပေးနေတဲ့သူလေ၊ သူ
ကိုယ်တိုင်ပြောတာ”

“အေးလေ၊ ငါလည်း
ဘာပြောလို့လဲ၊ ကြား၊ ကြား
တယ်မှတ်လို့ ပြောတာပဲ”

မိန်းမ သူ့ကို ဘာမျှ
မပြောတော့ဘဲ ရေကပြင်မှာ
အဝတ်သွားလျှော်နေတော့
၏။ သူလည်း မိန်းမကို ဘယ်
လို စကားမှ ဆိုမနေချင်
တော့။ သူတို့ကို တပ်က
ထွက်ခိုင်းတုန်းက အထူး
အနေဖြင့် ဒုက္ခိတ ပင်စင်စား
တွေကို နေစရာ၊ မြေကွက်
တွေ ပေးမည်၊ နေစရာအတွက်
ပူစရာမလိုအောင် စီစဉ်ပေး
မည်ဟု ကတိတွေပေး ပြောခဲ့
ကြသည်။ နှစ်တွေသာ ကြာခဲ့
၏။ ပေးမည်၊ စီစဉ်ပေးမည်
ဟု ပြောခဲ့၊ ဆိုခဲ့သူတွေသာ
မြေကေပေါင်းများစွာ ပိုင်ဆိုင်
လျက်။ သူတို့၊ သူတို့တွေမှာ
သေလျှင် မြှုပ်ရန်အတွက်
မြေကွက်တစ်ခုပင် မရခဲ့ကြ၊
မပေးခဲ့ကြပေ။ ဒါကြောင့်
လည်း ဒီလိုအခြေ ရောက်
လာမှာတော့ ဘယ်သူတွေ
ဘယ်လိုပြောပြော မယုံချင်၊
ယုံမရတော့။

“ယောက်ျား၊ ဒီတစ်
ခေါက် ရှင် အလုပ်အကိုင်

နေရာမှာ ဖြည့်ရင် သေချာ
လေးဖြည့်ပါတော့၊ ပင်စင်စား
ဆေးကျရဲဘော် ဆိုတာကို”

“ဒီမိန်းမ ခုချိန်ထိ မျှော်
တုန်း၊ အမှတ်မရှိဘူးလား”

“အမှတ်မရှိတာ မဟုတ်
တော့၊ မှတ်မိတာမှ နှလုံးကို
စားမွန်းပြီး မှတ်ထားတာ။
ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့က ရခွင့်ရှိ
တာ သိရအောင် လေ။
တကယ်ပါတော့၊ တောင်း
စရာ မလိုအောင် လုပ်ပေးရ
မှာကို...”

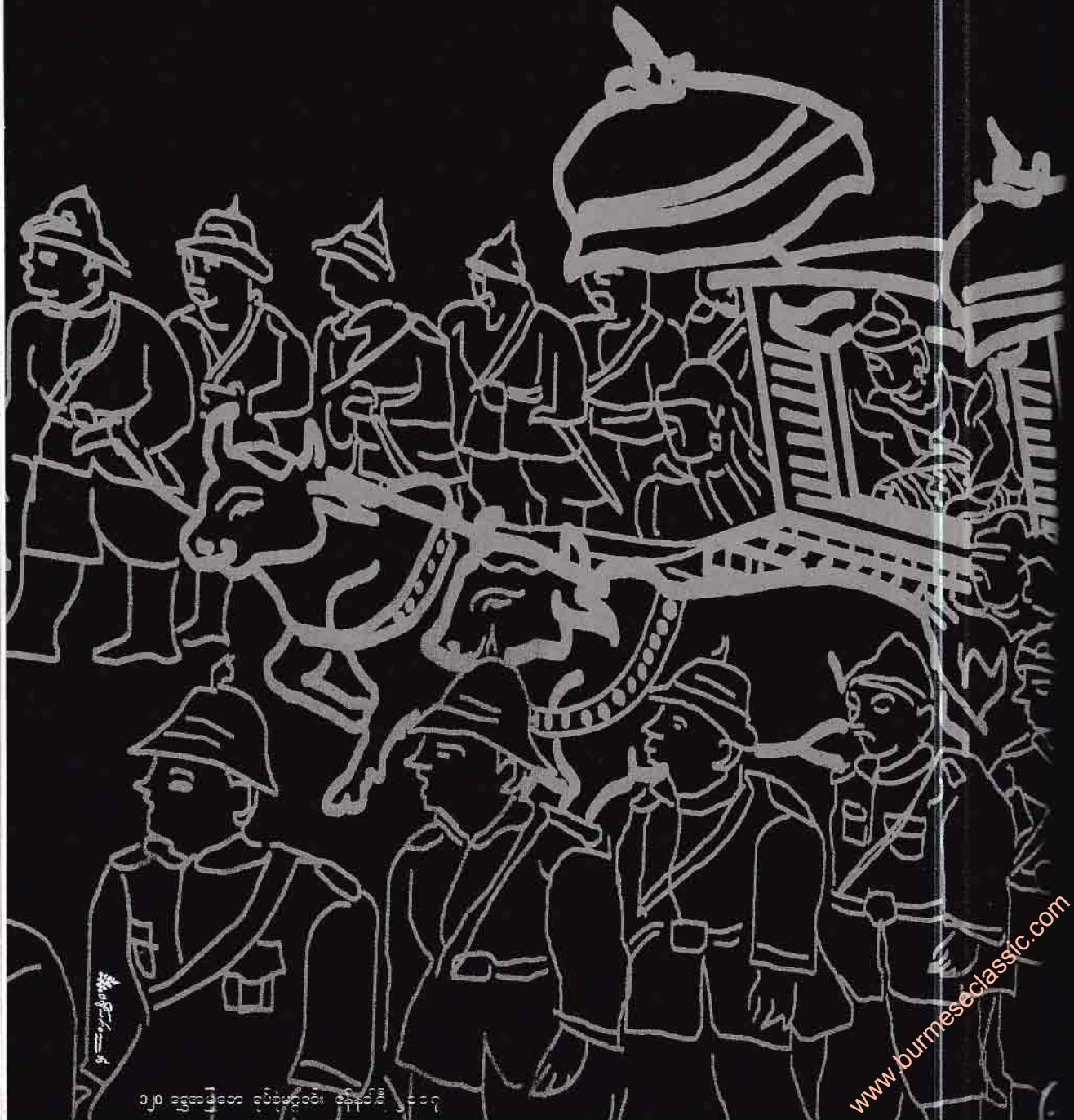
မိန်းမက သူ့ကို ဆောင့်
ဆောင့်အောင့်အောင့် ပြန်
ပြောရင်း ဘာကို ဘယ်လို
မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်
မသိရဘဲ အဝတ်တွေကိုပါ
တဝုန်းဝုန်း၊ တဖုန်းဖုန်း အား
နှင့် ရိုက်လျှော်နေသည့် မိန်းမ
ကို ကြည့်၍ သနားလည်း
သနား၊ ရယ်လည်း ရယ်ချင်
လာသဖြင့်-

“တောင်းစရာမလို
အောင် မင်းကို ပေးလိုက်ပြီ
လေ၊ မင်း မသိသေးဘူး
လား၊ ကျူးကျော်နေသူ
အိမ်ရှင်မကြီး အဖြစ်ကိုလေ”
ဟု ခပ်ရွှင်ရွှင်လေး
မိန်းမကို လှမ်းစ၊ ပြောလိုက်
တော့-

“ဟုတ်ပါတော့၊ ဟုတ်
ပါ။ ကျူးကျော်နေသူ ရဲဘော်
ဟောင်းကြီးရဲ့ လို့ မိန်းမက
ခပ်ထေ့ထေ့ ပြန်အော်ခေါ်
လိုက်၍ လင်မယား နှစ်ဦး
စလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက် မကြည့်ဝံ့၊
မကြည့်ရက်စွာနှင့် ပင်
တဟားဟား ရယ်မောပစ်
လိုက်လေ၏။

လွဲဝင်းကြည်ချီ

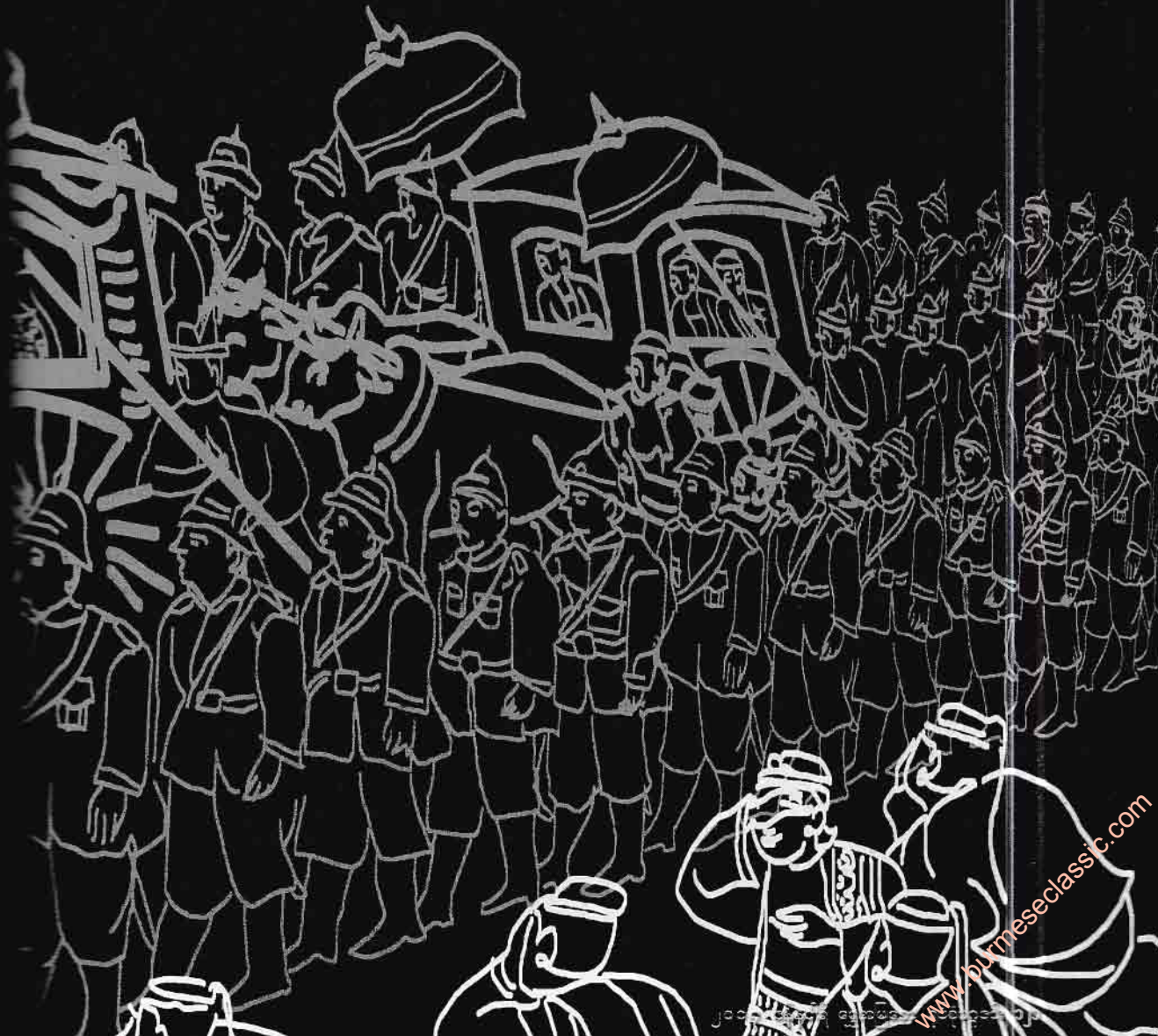
ပြည်တွင်းဆူပူမှုများ
ပေါ်ပေါက်လာရသည်မှာ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသည်ကို
ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာ သိကြသည်များဖြစ်၍
ကိုယ့်အမှားကို ပြည်သူလူထု ရှေ့တွင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့
ရိုးရိုးသားသား ဝန်ခံကြလျှင် ပြည်တွင်း ငြိမ်းချမ်းရေး
အမြန်ရမည် ဖြစ်ပါသည်

ယခုနှစ် တန်ဆောင်မုန်း
လပြည့်ကျော် ၈ ရက်နေ့သည်
မြန်မာပြည်သူ့ ပြည်သားများအဖို့
မမေ့နိုင်မမေ့အပ်သော
၁၃၁ ကြိမ်မြောက် ပါတော်မူနေ့
ဖြစ်ပါသည်။ ထိုနေ့မှာပင်
မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီး
သီပေါဘုရင် ပါတော်မူခဲ့သည့်
မြန်မာတို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ခဲ့ရသော

နေ့ဆိုးကြီးဖြစ်ပါသည်။
ထိုစဉ်က အဖြစ်အပျက်များကို
တရားရုံးပေါ်လာအောင်
ပြန်ကြည့်ကြလျှင် ရတနာပုံမန္တလေး
ရွှေမြို့တော်ကြီး၏
လမ်းမကြီးပေါ်တွင်
အင်္ဂလိပ် ကုလားစစ်သားများ၏
စစ်ဖိနပ်သံ တကောက်ကောက်၊
သေနတ်သံများ တထောင်းထောင်း၊

မောင်သန်းဆွေ (ထားဝယ်) ပါတော်မူနှင့်ပြည်သူ

လုံစွပ်များ တဖွေးဖွေး၊ ဘင်ခရာသံ တည့်ညံ့နှင့် ဖုန်တထောင်းထောင်း ထ၊ အောင် ချီတက်လာစဉ် လမ်းမကြီး၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် မြန်မာ ပြည်သူပြည်သားများ၏ မျက်ရည်ဖြိုင် ဖြိုင်ကျပြီး အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် အရှင် နှစ်ပါး ပါတော်မူမည်ကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

အရှင်နှစ်ပါး ပါတော်မူသွားသည် ဆိုသည်နှင့် မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များက နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တို့ကို တော်လှန်ပုန်ကန်ကြတော့သည်။ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်က ထိုကဲ့သို့ တော်လှန်ပုန်ကန်ကြသော မင်းညီမင်းသား၊ မြန်မာအရာထမ်း၊ အမှုထမ်းများကို ရက်ရက်စက်စက် နှိမ်နှင်းလေသည်။ လစ်လပ်သွားသည့် မြန်မာအမှုထမ်း၊ အရာထမ်းနေရာများတွင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ချက်ချင်းပင် လူစားထိုးခန့်ပြီး ကိုယ့်အချင်းချင်း သတ်ပွဲကြီး ပြုလုပ်ပေးလိုက်သည်လည်း ရှိ၏။ ထိုသို့ မြန်မာတို့၏ မျိုးချစ်စိတ်ဖြင့် တော်လှန်ပုန်ကန်ခြင်းသည် ရည်ရွယ်ချက်အမျိုးမျိုးနှင့် အသွင်အမျိုးမျိုးပြောင်းခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ်တို့ မျက်မှောက်ပြုနေကြသည့် ပြည်ထောင်စုသမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီးကို မြင်ရလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ပါတော်မူနေ(ဝါ) သူတစ်ပါးလက်အောက်ခံ နိုင်ငံဖြစ်ခဲ့ရသည့် နေ့မှစပြီး လွတ်လပ်ရေးရသည့်နေ့အထိ ပြည်သူလူထု ခံစားခဲ့ရမှုများကို ပြန်ကြည့်လျှင် မျက်နှာဖြူဘုရင်ကိုပင် ကိုယ့်အရှင် ကိုယ့်သခင်ကဲ့သို့ ဘုရားသခင် ကယ်မတော်မူပါစေ ဆိုသည့် God Save The King ဟု အလေးပြု ဆုတောင်းခဲ့ရသည်မှအစ မျက်နှာဖြူများကို 'သခင်ဘုရားကြီး' ခေါ်ခဲ့ရာ ရှိခိုးခဲ့ရသည်အလယ်၊ လက်အောက်ခံ ကျွန်ဘဝ လူ့အောက်ကျခဲ့ရသည်အဆုံး မြန်မာများ လူဖြစ်ရိုးခဲ့သည်ကို အသည်းနာဖို့ ကောင်းခဲ့ရပါသည်။ ဤသို့ ဆိုးရွားပြီး လူဖြစ်ရိုးခဲ့ရသည့် လက်အောက်ခံဘဝမှနေ၍ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် တိုက်

ပါတော်မူကို
သင်ခန်းစာယူပြီး
ကိုယ့်အချင်းချင်း
ပြည်တွင်း
ငြိမ်းချမ်းရေးကို
အရယူကြပါရန်
အမျိုးသားရေး
သက်သက်ရှေးရှုပြီး
မေတ္တာရပ်ခံလိုပါသည်
ပြည်တွင်း
ငြိမ်းချမ်းရေးကို
အရယူကြပါ
သာသနာတော်ကို
စောင့်ရှောက်ကြပါ
နယ်ချဲ့မှန်သမျှကို
ဆန့်ကျင်ကြပါ

ခိုက်ရခဲ့သည့် လွတ်လပ်ရေးကို ထိန်းသိမ်းထားရန်ထက် ထိုအုပ်စုတပည့်ခံ၊ သည်အုပ်စု တပည့်ခံရန် လုပ်နေကြသည့် ငတေတွေ၊ တွင်းလိုက်စားသည့် ဖယောင်းချက်သမားတွေသည် ပြည်သူပြည်သားတို့ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ပြည်တွင်းစစ်နှင့် ဒုက္ခပေးနေလေသည်။ ထိုလူ တွေကို မြန်မာများမှ ဟုတ်ပါလေစ၊ မြန်မာစိတ်မှ ရှိပါလေစ၊ ပါတော်မူ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သိကြပါလေစ ဟု မေးလိုက်ချင်ပါသည်။

ပါတော်မူ ပေါ်လာသည်မှာ ထိုစဉ်က နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်အုပ်စုနှင့် နယ်ချဲ့ပြင်သစ်အုပ်စုတို့ကို လိုလားသည့် မြန်မာများကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရသည်ဆိုသည်ကို လေးလေးနက်နက် သင်ခန်းစာအနေ

ဖြင့် ယူရန်ကောင်းပါသည်။ မြန်မာများ ခေါ်ခဲ့သည့် ဖက်ဆစ်ဂျပန်များလည်း မည်သို့အထိ ဆိုးရွားရိုင်းရိုင်းခဲ့၍ တော်လှန်ခဲ့ကြရသည်ကိုလည်း သင်ခန်းစာယူရန်ကောင်းပါသည်။ ဆိုလိုသည်က မြန်မာပြဿနာကို မြန်မာစိတ်၊ မြန်မာ့နည်းဖြင့် ဖြေရှင်းကြရန်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ယခုကဲ့သို့ ၁၃၁ ကြိမ်မြောက် ပါတော်မူနှစ်တွင် ပါတော်မူစဉ်က ရှိခဲ့သည့် အုပ်စုစိတ်ဓာတ်များ မပျောက်ပျက်ရန် လိုပါသည်။ နယ်ချဲ့ဗြိတိသျှအုပ်စု လိုလားသူများသည် ယနေ့ထိ ရှိနေကြပါသေးသည်။ တစ်နည်းပြောရလျှင် ကိုယ့်အချင်းချင်း တိုင်းတစ်ပါး သွေးထိုးမှုကြောင့် သဘောကွဲလွဲနေကြရသည်။ သွေးအေးအေးထားပြီး ပြန်စဉ်းစားကြပါ။ ထိုအုပ်စုများ၏ ဝါဒအမျိုးမျိုးသည် ကိုယ့်အကျိုးလား၊ တိုင်းတစ်ပါးအကျိုးလား ဟူသည့် အဖြေမှန်ပေါ်လာပါလိမ့်မည်။

ယခုကဲ့သို့ ၁၃၁ နှစ်မြောက် ပါတော်မူနှစ်အချိန်တွင် ပါတော်မူစေခတ်ကရှိခဲ့သည့် ပြည်တွင်းအခြေအနေမျိုး ယနေ့လည်း ရှိနေပါသေးသည်။ သီပေါဘုရင်၏ အစိုးရကို သဘောမကျ၍ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်နှင့်ပေါင်းပြီး ဖြတ်ချသဖြင့် သီပေါဘုရင် နန်းကျ၍ ပြုတ်သွားသည်မှန်ပါသည်။ သို့သော် နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်နှင့်ပေါင်းပြီး ဖြတ်ချခဲ့သည့် မြန်မာများ အထွတ်အထိပ်မရောက်ဘဲ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်သာ အထွတ်အထိပ်ရောက်ခဲ့သည်ဆိုသည်မှာ ပါတော်မူ၏ မမှားနိုင်၊ မငြင်းနိုင်သည့် သင်ခန်းစာပင် ဖြစ်သည်။

ဤနေရာတွင် ပြည်တွင်းနိုင်ငံရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြည်တွင်းသဘောကွဲလွဲမှု၊ ပြည်တွင်းဆူပူမှုများ ပေါ်ပေါက်လာရသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသည်ကို ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာ သိကြသည်များဖြစ်၍ ကိုယ့်အမှားကို ပြည်သူလူထု ရှေ့တွင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရိုနှိုးသားသား ဝန်ခံကြလျှင် ပြည်တွင်း

ငြိမ်းချမ်းရေး အမြန်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ့် အမှားကို ဝန်ခံခံဘဲ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဖုံးဖိနေပြီး ပြည်သူလူထုကို မလှည့်စားသင့်ပါ။ နယ်ချဲ့တို့၏ အကူအညီဖြင့် အာဏာရလာ၍ နယ်ချဲ့အကြိုက်လိုက်လုပ်နေရသည်ဆိုသည်ကို ပြည်သူတို့က သိပါသည်။

မြန်မာလူမျိုးများသည် မည်သည့်ခေတ်ရောက်ရောက် ဘာသာရေးကို မမေ့မလျော့နှင့် အလေးအမြတ်ထားကြပါသည်။ ပါတော်မူစခေတ်ကဆိုလျှင် သာသနာတော်သည် အလွန်သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ပြီး ကြည်ညိုဖွယ်ရာအတိ ဖြစ်သည်။ ပါတော်မူနေကစပြီး နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်၏ ဖိနှိပ်အုပ်ချုပ်မှုကြောင့် သာသနာတော် ညှိုးနွမ်းနိမ့်ကြွလာခဲ့ရပါသည်။ ယနေ့ သာသနာဝန်ထမ်းရဟန်း သံဃာတော်အချို့ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်ကို သိမြင်နိုင်ကြပါသည်။

သာသနာတော်ကို ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့သည့် ရှေးမင်းကောင်းမင်းမြတ်တို့ကြောင့် သာသနာတော်သည် ယနေ့အချိန်ထိ တည်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ရှေးမင်းကောင်းမင်းမြတ်တို့၏သာသနာတော်ကို အသက်ပေးစောင့်ရှောက်ခဲ့သည့်ထုံးကို နှလုံးမူပြီး ယခု တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်သည့် အစိုးရကလည်း ဆက်လက်စောင့်ရှောက်သွားသင့်သည်။

အချုပ်အနေဖြင့် ဆိုရလျှင် ယခုကဲ့သို့ ၁၃၁ နှစ်မြောက် ပါတော်မူနေတွင် အစိုးရနှင့် ပြည်သူတို့ ပါတော်မူနေ ပေါ်ပေါက်လာရခြင်းကို အလေးထားစဉ်းစားရန် လိုပါသည်။

ပါတော်မူနေ ပေါ်ပေါက်လာရခြင်းသည် နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ် ကျင့်သုံးနေသည့် ကိုလိုနီ အရင်းရှင်စနစ်ကြောင့် မြန်မာအချင်းချင်း အုပ်စုကွဲပြီး တိုင်းတစ်ပါးကို အထင်ကြီး အားကိုးယုံမှားမိ၍ ဖြစ်ခဲ့ရသည့် အမှားဆိုသည်ကို မြန်မာလူမျိုး၊ မြန်မာ့စိတ်ဓာတ်၊ မြန်မာနိုင်ငံရေး မျက်စိဖြင့် ကြည့်ဖို့လိုပါသည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာကိုယ်တွေ့ ပါတော်မူကို သင်ခန်းစာယူပြီး ကိုယ့်အချင်းချင်း ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးကို အရယူကြပါရန် အမျိုးသားရေးသက်သက်ရှေးရှုပြီး မေတ္တာရပ်ခံလိုပါသည်။ ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးကို အရယူကြပါ။ သာသနာတော်ကို စောင့်ရှောက်ကြပါ။ နယ်ချဲ့မှန်သမျှကို ဆန့်ကျင်ကြပါ။

မောင်သန်းဆွေ၊ထားဝယ်။

ROSANNA LEY

မန္တလေးသို့အပြန်
မန္တလေးသို့အပြန်

စာရေးဆရာမ Rosanna Ley ၏ အဘိုးဖြစ်သူက
အင်္ဂလိပ်ခေတ်၌ မန္တလေးမှာ လာရောက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း
ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် အချစ်ဇာတ်လမ်းကို
စာရေးဆရာမက မန္တလေးအထိ လာရောက်၍
နောက်ကြောင်းလိုက်သည့်အကြောင်းကို
အခြေတည်ထားသည့်
Return to Mandalay မူရင်းစာအုပ်ကို
ရာပြည့် ၈ မြန်မာပြန်ဆိုပြီး
မန္တလေးသို့အပြန် ဟု အမည်ပေးကာ
ငါတို့စာပေက
ထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။

NDSP
အိန္ဒိယ

ဆရာဝံလမ်းနှင့် ပုလဲကွန်ဒိုထောင့်၊ ပုလဲကွန်ဒိုဝင်း
ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း ၀၉ ၇၃၀၅၅၅၄၃
E-mail : www.ndspbook.com

သုမောင်

ငြိမ်းနိုင်ခဲ့ဘိတော့သည်

ရိုးရိုးသားသားပင် ကြည့်မြင်လိုက်သောအခါ
သည်ကနေလည်း အခြားနေ့များနှင့် ဘာမျှခြားနားမှုမရှိ။
ဘတ်စ်ကားတွေလည်း ပြေးလွှားမပျက်၊
ကျောင်းသားတွေလည်း စာသင်မပျက်။

ဈေးသည်တွေလည်း ဈေးရောင်း မပျက်၊
ဝပ်ရှောသမားများလည်း စက်ပြင်မပျက်၊
ညောင်ပင်အောက်က ဗယာကြော်ကုလားနှင့်
အမဲအူပြုတ် တရုတ်တို့လည်း အလုပ်မပျက်။
အို...ကလေးကချေလေးတွေပင် ကလေးမပျက်၊
ကချေမပျက်ကြသော ကာလပင် ဖြစ်သည်။

လူသည် အကျဉ်းအကျပ်ကို
ကြုံဖူးမှ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ခြင်းကို ဝိသိပါသည်
ဒေါ်မုစီသည် မည်မျှပျော်မည်ဟု ထင်ကြလေသနည်း
မထင်ကြပါလေနှင့်။ သူ့အိမ် မီးလွတ်သွားသည်ကို
သိရသောအခါတွင် ဒေါ်မုစီသည် 'အောင်မယ်လေး'
တစ်ချက်တည်း၊ ပြီး တစ်ချီ တစ်မောင်း ငိုရိုက်ပြန်လေသည်။

အမှတ် ၃၂၆၊ ဇန်နဝါရီ ၂၀၁၇

 နီနီဇော်

ရွှေဝတ္ထုများကို ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း

စာရေးဆရာ သုမောင် ရေးသားပြီး ၁၉၇၈ ခုနှစ်
ဧပြီလထုတ် မြေတာရီမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြပါရှိခဲ့သည့်
'ငြိမ်းနိုင်ခဲ့ဘိတော့သည်' ဝတ္ထုကို ပြန်လည်ဖော်ပြပါသည်။

နည်းနည်းလောက် စိတ်ဝင်စားကြည့်လိုက်ပါလျှင်မူ
လူတစ်ဦးစီ၌ ကိုယ်စီကိုယ်င ကိုယ့်ဘဝအမောနှင့်ကိုယ်
ရှိနေကြသည်ကို သတိထားမိကြပေလိမ့်မည်။
ဆိုကြပါစို့...ကျောင်းသား၌လည်း 'စာ'အမော၊
ဗယာကြော်ကုလား၌လည်း 'ဆီ'အမော။
သို့သော် တစ်ခါတလေတော့ ဘဝအမောကလေးတွေ

စုပေါင်းပြီး 'စုပေါင်းအမော'တွေ ဖြစ်ပေါ်တတ်ပါလေ၏။
မိသားစုအမော၊ မိမိပတ်ဝန်းကျင်အမော၊ မိမိရပ်ကွက်
အမော... စသည်ဖြင့်။

လောကဓံသင်္ခါရပေကလား။

သည်ကနေ နေ့လယ်၏ ပုံပန်းမပျက်သောအခြေအနေ
ကလေးသည် ရုတ်တရက်မှာပင် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်သွားရ
လိမ့်မည်ဟု မည်သူမျှမသိသေးချေ။ ကိုယ့်ဘဝအမောနှင့်ကိုယ်
မှနေ၍ စုပေါင်းအမောကို လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ကြုံကြရလိမ့်
မည်ဟု မည်သူကမျှ မထင်မှတ်ခဲ့ချေ။

မီး....

ဝပ်ရှော့တစ်ခုကဆိုလား၊ ပန်းထိမ်ဖိုတစ်ခုကဆိုလား၊
ခေါက်ဆွဲဆိုင်တစ်ဆိုင်က ဆိုလား ပေါက်တတ်ကရ အော်ဟစ်
သံတို့ကို မည်သူကမျှ လတ်တလော စိတ်မဝင်စားနိုင်ကြချေ။
မီးဆိုသည်နှင့် ဘယ်နေရာက စပြီး လောင်လောင် မိမိငယ်ထိပ်
ကို စတင်စွဲငြိတတ်သည် ဓမ္မတာအတိုင်း ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာ
သို့သာ အလျင်ပြေးကြမြဲဖြစ်ပေသည်။

'ရေခဲခြစ်ဆိုင်က စ,လောင်တာတဲ့'

မိမိတို့ရပ်ကွက်နှင့် ဆယ်ပြားစခန်း ဘတ်စ်ကားခရီး
လောက်တွင် ရှိသော မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်တွင် ရောက်ရှိနေသော
ဒေါ်ပူစီသည် ရေထမ်းရောင်းစားသူ ကိုအောင်မောင်း၏
စကားကို အလျင်အမြန်များကလို စပ်စုမေးမြန်းမနေနိုင်တော့။

'သားရေ...သမီးရေ'ဟူ၍သာ ရင်ကွဲသံအသံပြုကြီးကို
ပြုလျက် ရပ်ကွက်ဘက်သို့ ပြန်ပြေးခဲ့လေသည်။

ရပ်ကွက်ဆီသို့ မီးခိုးလုံးကြီးတစ်ခု လှိုက်ခနဲထ,တက်
လာခြင်းနှင့်အတူ သူ့ရင်၌လည်း ဘာမှန်းမသိသော အလုံးကြီး
တစ်လုံး ဆိုတက်လာလေသည်။

တစ်လမ်းလုံး မရှက်နိုင်၊ မကြောက်နိုင် ထတီစွန်တောင်
ဆွဲလျက် ပြေးနေသည်။ သားသမီးစောဖြင့် မောရမုန်း သူ
မသိ။ ရင်၌ ဆို့ကျပ်ကျပ်ကြီး ဖြစ်နေသောကြောင့် အော်
လက်စ,အသံများလည်း ပါးစပ်မှထွက်နိုင်အား မရှိတော့ချေ။
မျက်ရည်တို့သည်လည်း ဘယ်ကဘယ်လိုကျလာမှန်းမသိ။

ကိုယ့်သားကိုယ့်သမီးကို ခုလောက်ထိချစ်မှန်း သူ့ဘာသာ
သူ မသိချေ။ အရေးတဲ့ ဆိုသောအခါ သူစိတ်သည် သားနှင့်
သမီးငယ်အတွက် ပူပင်သောကရောက်ရခြင်းမှတစ်ပါး အခြား
ဘာမျှမရှိ။

လူလယ်ကောင်ရောက်လျှင် သူလုပ်လေ့ရှိသော ခြေလက်
မသယ်နိုင်အောင် ပင်ပန်းနေသော အမူအရာများကိုလည်း လုပ်
ရန် စိတ်မကူးမိပေ။ အသွက်အလက်ဆုံး ပြေးနေရသည်ကိုပင်
နွေးကွေးလှသည် ထင်နေ၏။

'သားလေးရေ... သမီးငယ်ရေ...'

အသံတော့မထွက်။ သူရင်၌ သည်စကားကို ဂယက်
ရိုက်နေ၏။

ဒေါ်ပူစီ အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ မီးသည် ဟိုဘက်
ဆယ်ပြားခရီးဘတ်စ်ကားမှတိုင်လောက်မှာ လောင်တုန်းရှိ
သေးသည်။ လွန်စွာ စိတ်ပူစရာမလိုဟု ဆိုရပေမည်။

သို့သော် ဒေါ်ပူစီ စိတ်မအေးနိုင်သေးချေ။

သူ့အိမ်မှာလည်းကောင်း၊ အိမ်ဝန်းကျင်မှာလည်းကောင်း
သယ်ကြဦးကြ၊ ပြေးကြလွှားကြဖြစ်နေသည်ကို သူ ငဲ့၍မှ
မကြည့်ဖြစ်။ အသိမိတ်ဆွေထဲမှဖြစ်မည် ထင်ရသော လူတစ်
ယောက်က အူယားဖားယားပြေးနေသော ဒေါ်ပူစီကို လက်ဖမ်း
ဆွဲလိုက်သေး၏။

'ခင်ဗျားပစ္စည်းတွေ လာစစ်ဦး'

သို့သော် ဒေါ်ပူစီသည် ထိုသူကို လှည့်၍ပင် မကြည့်။
ပြေးမြဲ၊ ကြောင်စီစီဖြစ်မြဲ၊ ယောင်ယမ်းအော်ဟစ်မြဲ။

'သားရေ...သမီးရေ'

ဒေါ်ပူစီသည် သူ့အိမ်ကို လုံးဝလျစ်လျူရှု၍ ဆက်လက်
ပြေးလွှားနေသည်။ သူသည် မီးလောင်ရာအရပ်ဆီသို့သာ ဦး
တည်ပြေးနေတော့သည်။ ဒေါ်ပူစီ၏အဖြစ်ကို မြင်သော သူ
ဦးလေး ဦးကြီးမြင့်သည် 'ဟဲ့...ပူစီ၊ ဟဲ့...ပူစီ'ဟု အော်
ဟစ်ရင်း ဒေါ်ပူစီ၏ နောက်မှ ထော့နင်း ထော့နင်းနှင့် ပြေး
လိုက်ပြန်၏။ ဒေါ်ပူစီကား သူ ငယ်စဉ်ကတည်းက ယခုတိုင်
ကြောက်ရမြဲဖြစ်သော ဦးလေး ကိုကြီးမြင့်ကိုပင် ဂရုမထားနိုင်
တော့ဘဲ သားသမီးစောကပ်ကာ မီးလောင်ရာအရပ်သို့သာ
ပြေးနေသည်။ သူ့သား ငြိမ်းကျော်ကျော်နှင့် သမီးငယ် သီတာ
တို့သည် မီးလောင်နေသောအရပ်ရှိ မူလတန်းကျောင်းတွင်
ကျောင်းတက်နေကြသည် မဟုတ်လား။

မူလတန်းကျောင်းသည် လမ်းမကြီး၏ အတွင်းပိုင်းကျ
လေသည်။ ကျောင်းရှိရာ လမ်းသွယ်လေးတွင်ကား မီးသတ်
ကားကြီးတစ်စီး ပိတ်ရပ်ထားလေသည်။ ဒေါ်ပူစီ အပါအဝင်
လူအုပ်ကြီးသည် ရပ်ကွက်တွင်းသို့ တိုးဝင်နိုင်ရန် အမျိုးမျိုး
ကြိုးစားနေကြ၏။

သို့သော် တရွေ့ရွေ့လောင်နေသော မီးရှိန်သည် သူတို့ကို
ရှေ့ဆက်မတိုးနိုင်အောင် ဟန့်တားနေ၏။ အပူသည်များသည်
ငရဲပြက်သလို ငိုကြ၊ အော်ကြ၊ ဆဲဆိုကြနှင့် ဆူညံနေ၏။
သက်ဆိုင်သူ တာဝန်ရှိ ရဲ့၊ မီးသတ်၊ ကြက်ခြေနီများကလည်း
လူအုပ်ကြီးကို အနိုင်နိုင် ထိန်းသိမ်းနေရ၏။

မီးလောင်ရာ၌ပင်လျှင် ပစ္စည်းစောကပ်လျက် ပြေးလွှား
သယ်ပိုးနေသူ ယောက်ျားအချို့ကို တွေ့ရလေသည်။ လုံချည်
တစ်ပိုင်းမီးစွဲပြီး ကိုးရိုးကားရား ပြေးထွက်လာသူ တစ်ယောက်
ကိုလည်း တွေ့နိုင်လေသည်။

ထို့ထက် တစ်ကိုယ်လုံး ခြိုင်းခိုးများရိုက်ပြီး မည်းပေနေ
သော မိန်းမတစ်ယောက်သည် ငါးနှစ်သားအရွယ် ကလေး
ငယ်တစ်ယောက်၊ နှစ်နှစ်သားအရွယ် ကလေးငယ်တစ်ယောက်
တို့ကို တစ်ပြိုင်နက် ချီပိုးပြီး မီးလောင်ပြင်ကပြေးထွက်လာ
သည်ကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကိုမြင်ရလေလျှင် ဒေါ်ပူစီသည် ကျယ်လောင်စူးရှသောအသံကို ခြစ်ထုတ်လျက် အားရပါးရငိုလေတော့သည်။

‘အမယ်လေး ငြိမ်းကျော်ရေ...သားရဲ့၊ သမီးလေး...မသိတာ’

ဒေါ်ပူစီသည် အရပ်ကြီးပြတ်ပမာ လဲကျသွားလေ၏။ အနီးရှိ ကြက်ခြေနီလူငယ်တစ်ဦးက ဒေါ်ပူစီကို ပြေးပွေ့ပြီး နှာနှပ်ယူရ၏။ ဒေါ်ပူစီကတော့ သားနှင့် သမီးကိုသာ တမ်းတညည်းညူနေလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် မူလတန်းကျောင်းကလေးသည် မီးကျွမ်းသွားလေပြီ။ ဒေါ်ပူစီသည် သွေးရူးသွေးတန်း မီးလောင်ရာသို့ ထ၊ပြေးလေ၏။ အနီးအနားက လူများက ဝိုင်းဆွဲကြ၏။

‘ဟိုမှာ...ဟိုမှာ ကျောင်းထဲမှာ ကျွန်မ သားနဲ့သမီး၊ မီးလောင်နေပြီ။ လုပ်ပါဦး...လွှတ်လွှတ်...ကျွန်မကို လွှတ်’ ထိုအခါ လမ်းစဉ်လူငယ်လေးတစ်ယောက်က ဝင်ပြော၏။

‘ကျောင်းထဲမှာ ကလေးတစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး အဒေါ်။ ကျောင်းကို မီးမလောင်ခင်ကတည်းက ဟိုက ဘောလုံးကွင်းထဲမှာ ကလေးတွေအားလုံး စနစ်တကျ စုထားပြီး သားပါ’

‘မဟုတ်ပါဘူးကွယ် မင်းတို့ ငါ့ကိုလိမ်နေတာပါ။ ငါ့သားလေးတော့ အမယ်လေး... ငြိမ်းကျော်ရေ...’

‘ခက်ပါပြီ အဒေါ်ရယ် ကွင်းထဲကိုသာ လိုက်သွားပါ။ ဟိုမှာ ကလေးတွေအားလုံး စနစ်တကျ ရှိနေပါတယ်။ ကဲ...ကဲ...လာ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်’

ဒေါ်ပူစီသည် မီးလောင်ရာသို့ စိတ်မချဘဲ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်ဖြင့် လူငယ်လေး ခေါ်ရာနောက်သို့ ပါသွားလေသည်။

မီးလောင်ရာ၌ကား မီးသတ်နှင့် မီးတို့ ဘတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန် ယှဉ်ပြိုင်နေကြသည်။ မီးခိုးလုံးကြီးများက လိုက်ကာ လိုက်ကာ တက်လာခြင်းနှင့်အတူ လူသူများမှာလည်း ပို၍ ဝရုန်းသုန်းကားဖြစ်နေကြလေသည်။

ဘောလုံးကွင်းထဲတွင် ကလေးငယ် ငါးဆယ်လောက်သာ ရှိနေသည်။

အုပ်စုကလေးများဖွဲ့၍ စနစ်တကျရှိနေကြသော ကလေးများကို ဆရာမများနှင့် လူငယ်တချို့က ထိန်းသိမ်းထားကြသည်။ သို့သော် ကလေးငယ်တို့သည် ကိုယ်လုံးတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ကြောက်ရွံ့နေကြသည်။ သူတို့ကလေးများသည် ငိုရမှာကိုပင် ကြောက်ရွံ့လျက် အသံမထွက်ဘဲ ကျိတ်၍ ရှိုက်နေကြရ၏။ အလိုလိုနေရင်းပင် သနားစရာကောင်းနေတတ်သော ကလေးငယ်တို့သည် ခုအချိန်တွင် ပို၍သနားစရာကောင်းနေတော့သည်။

ဒေါ်ပူစီသည် သူ့သားနှင့် သမီးကို အမည် တတွတ်တွတ်

ခေါ်လျက် လိုက်ရှာလေသည်။ သို့သော် တော်တော်နှင့် ရှာမတွေ့။ တော်တော်နှင့် ရှာမတွေ့ဟု ဆိုသဖြင့် နောက်ဆုံး...တွေ့သလားဆိုတော့...မတွေ့။

ဒေါ်ပူစီသည် ကလေးငယ်များကို အထပ်ထပ် ရှာဖွေရင်း ငိုကြွေးရပြန်လေသည်။

‘ကိုယ်ကျိုးနည်းပါပြီ၊ ကိုယ်ကျိုးနည်းပါပြီ’

‘အဒေါ်အိမ်က တစ်ယောက်ယောက်များ လာပြန်ခေါ်သွားသလား မသိဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ကလေးတွေကို စနစ်တကျနဲ့ ဒီခေါ်လာပါတယ်။ တစ်ယောက်မှ ကျောင်းထဲမှာ မကျန်ဘူး’

ကျောင်းက ဆရာမတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

‘ကလေးတွေအမည်က ဘယ်သူတို့လဲ အစ်မကြီး’

‘မောင်ငြိမ်းကျော်ကျော်နဲ့ မသိတာ’

‘ညော် ခုနကတင် လူတစ်ယောက် လာခေါ်သွားပါပြီ။ ကလေးတွေကလည်း အဲဒီလူကို ကောင်းကောင်းသိနေလို့ ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်’

‘ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာအောင် မလိမ်ကြပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ ရူးရပါလိမ့်မယ်၊ အောင်မယ်လေး...’

ဒေါ်ပူစီသည် ဆက်လက်ငိုကြွေးရန် အောင်မယ်လေး စ၊လိုက်ချိန်တွင် သူဦးလေး ဦးကြီးမြင့် ရောက်လာလေသည်။

‘ဟဲ့ ပူစီ၊ နင် ဒီမယ် ဘာလာပြီး စပ်စုစိန်လုပ်နေတာလဲ။ မီးက ငါတို့ဘက် တရွေ့ရွေ့လာနေပြီ’

‘ဦးလေးရယ်၊ သားတို့သမီးတို့တော့ ရေတိမ်နစ်ပါပြီ’

မူစီသည် တရွေ့ရွေ့ လောင်ကျွမ်းနေသော မီးလောင်ရာသို့ လက်မှိုင်းချသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ပြီးလျှင် သူဦးလေး ဦးကြီးမြင့်ကို ဖက်၍ငိုပြန်လေသည်။ ထိုအခါကျမှ ဦးကြီးမြင့်က သဘောပေါက်သွားပုံရကာ-

‘ဟဲ့...မိပူစီ၊ နင်ဟာလေ လုပ်လိုက်မှဖြင့် မဆင်မခြင်သောက်တလွဲချည်းပဲ။ ကလေးတွေကို စောစောကတင် မောင်အောင်မောင်း ခေါ်လာလို့ ငါ့အိမ်ဘက် ပို့ထားပြီးပြီ’

‘ဟင်... တကယ်ပြောတာလား ဦးလေး’

‘ဟို... ငါက လိမ်ရမှာလား။ ကဲ...လာ၊ ဒါက အရေးမကြီးဘူး။ မီးက နင်တို့အိမ်ဘက် လေသင့်နေတယ်။ ဟိုမယ် ပစ္စည်းတွေ သယ်ကြပိုးကြ...’

ဦးကြီးမြင့် စကားမဆုံးခင်မှာပင် ဒေါ်ပူစီသည် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသွားသလို အော်ဟစ်လျက် သူ့အိမ်ရှိရာသို့ သုတ်ခြေတင်ပြေးပြန်လေသည်။

‘အောင်မလေး ကျုပ် ရှိစုမဲ့စုနဲ့ ဝယ်ထားတာလေးတွေတော့ ကုန်ပါပြီတော့’

ဦးကြီးမြင့်သည် ထောင့်နင်း ထောင့်နင်းဖြင့် ဒေါ်ပူစီ၏ နောက်မှ ဖျစ်တောက် ဖျစ်တောက် မြည်တွန်ရင်း လိုက်သွား

လေသည်။ သားသမီးတွေ ကပ်ရာမှတစ်ဆင့် ပစ္စည်းတွေ ကပ်သွားသော ဒေါ်ပူစီ၏အဖြစ်ကို အနီးအနားမှ ချာတိတ်များက ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ဆိုသလို ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်မိကြ လေသည်။

ဟိုဘက် နှစ်လမ်းကျော်သို့ မီးက ရောက်လာလေပြီ။ ဒေါ်ပူစီတို့အိမ်သည် တိုက်ခံပျဉ်ထောင်နှစ်ထပ်အိမ်ဖြစ်၏။ သာမန်လက်လုပ်လက်စား ရပ်ကွက်မှာ မြင်ရတတ်သော တောမကျ မြို့မကျပုံစံဖြစ်၏။ တစ်ဟုန်ထိုး မီးပွားဖြစ်လာသော သို့မဟုတ် ထိပေါက်သောသူများ၏ သဘာဝအတိုင်း ကောင်းမည်ထင်သမျှ လျှောက်လုပ်တတ်သော ဆေးရောင်စုံအိမ်မျိုး ဖြစ်လေသည်။ အပေါ်ထပ်တွင် လူနေပြီး အောက်ထပ်တွင် ပုံနှိပ်စက်အသေးတစ်လုံး၊ အပ်ချုပ်စက်သုံးလုံးနှင့် မော်တော်ကားဝပ်ရှော့။

ထို့ကြောင့် သူတို့အိမ်မှာ ပစ္စည်းပစ္စယတွေများ၏။ ရွှေပြောင်းရခက်သော ပစ္စည်းတွေချည်းဖြစ်သလို အဖိုးကလည်း တန်သည်ချည်း ဖြစ်၏။ သို့သော် လုပ်ငန်းစုံလုပ်သည့် အိမ်တို့ ဓမ္မတာအတိုင်း လူလေး လူငယ် ပေါ၏။ တပည့်လက်သားများ၏။ အိမ်နားပါးနီးနှင့် ဝင်ဆုံ၏။

ဒေါ်ပူစီ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ အိမ်ထဲမှ ပစ္စည်းအသေးအမွှားတွေ ကုန်လောက်အောင် သယ်ပြီးကြပြီ။ မီးဘေးလွတ်လောက်သည့် ဘုရားတစ်ဆူ၏ ရင်ပြင်တော်ဘေးမှာ စုပုံထားပြီးပြီ။ လူစောင့်ချပြီးပြီ။ သူဦးလေး ဦးကြီးမြင့်သည် ဒေါ်ပူစီတို့ရပ်ကွက် မီးလောင်သည်ကြားကတည်းက မော်တော်ကားသုံးစင်းငှားပြီး ရောက်လာခဲ့သည်။ စီစဉ်ခဲ့သည်။

မီးလောင်ရာအရပ်တွင် ဒေါ်ပူစီတို့အိမ်လောက် တက်ညီလက်ညီ မီးဘေးကို ရှောင်နိုင်ခဲ့သူ မရှိ။

‘ဟဲ့... ငါ့ခုတင်ကော၊ ငါ့ခုတင်’

‘ဟဲ့...လမ်းမပေါ်ရောက်နေပြီ’

‘အောင်မယ်လေး...ကုန်ပါပြီ’

ဒေါ်ပူစီသည် လမ်းအလယ်ရောက်နေသော သူခုတင်ရှိရာသို့ ပြေးလေသည်။ သူတူမ မာဂရက်က ဒေါ်ပူစီကို လှမ်းဆွဲရင်း-

‘ဘာလဲ ဒေါ်ဒေါ်...ဟိုအထုပ်လား၊ ကျွန်မ သိမ်းထားပြီးပြီ မပူနဲ့တော့’

‘ဘယ်မလဲ ပေး...ပေး’

မာဂရက်က သူ့အင်္ကျီနှင့် ရင်ဘတ်ကြားတွင် ထည့်ထားသော အဝတ်ထုပ်ကလေးကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

‘ဟေ့ ဘုရားစင် ရွှေပြီးကြပြီလား၊ ဘုရား...မြတ်စွာဘုရား’

‘ရွှေပြီးပါပြီဗျာ၊ ဘုရားပေါ်ရောက်နေပြီ’

‘ဆရာတော်ဆီက ရထားတဲ့ ဓာတ်လုံးပုလင်းမှပါသွား

ရဲ့လား’

‘ပါတယ်ထင်တာပဲ’

‘သွားပါပြီ...သွားပါပြီ၊ မီးပွားတက် ဓာတ်လုံး...အဲဒါ’

ဒေါ်ပူစီသည် ဘာပစ္စည်းက စပြီး သယ်ရမုန်းမသိဘဲ အိမ်ထဲနှင့် အိမ်ပြင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်ပြေးနေသည်။ သူ့ပရိသတ်ကတော့ စနစ်တကျ သယ်ကြ၊ ပိုးကြနှင့်ပင်...။

မီးသည် သည်ဘက်သို့ တော်တော်နှင့်မကူးနိုင်။ မီးသတ်ကား နိုင်စ၊ ပြုနေပြီ။ သို့သော် မီးဆိုကတည်းက စိတ်အေးလက်အေး နေလိုကား မရ။

ဒေါ်ပူစီတို့အဖွဲ့ကား မီးကုန်ယမ်းကုန် သယ်ကြပိုးကြ၊ အော်ကြဟစ်ကြနှင့် ဒေါ်ပူစီကား အက်ဆုံး။ ပစ္စည်းသယ်သည်က နည်းနည်း။ ‘ဟိုဟာကို သယ်ပါဦး၊ ဒီဟာ ကျန်ခဲ့မယ်’ နှင့် တင့်တင့် တယိုယို ဖြစ်နေပါတော့သည်။

‘အဲ...ဒေါ်ဒေါ် ပုံနှိပ်စက်ကတော့ ဘယ်လိုမှ သယ်မရနိုင်ဘူး။ တခြားတော့ ဘာပစ္စည်းမှ မကျန်တော့ဘူး’

ဒေါ်ပူစီ၏ ပစ္စည်းများသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းက ပေတစ်ရာလမ်းမပေါ်တွင် ပွစာကျနေသည်။

‘အို...ရအောင်သယ်ကြ၊ ရအောင်သယ်ကြ၊ အောင်မယ်လေး...ကုန်တော့မှာပဲ၊ ဒီစက်ကလေးနဲ့ အသက်ဆက်နေရတာ’

သူ ပိုပြန်သည်။ ကြာတော့ ကူညီနေသူများက စိတ်ပျက်ချင်လာသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကူညီနေကြသူများရော၊ ငွေကြေးဖြင့် ငှားရမ်းထားသူများပါ ဝိုင်းဝန်းပြီး ဒေါ်ပူစီပိုင် ‘ပူစီကလေး ပုံနှိပ်စက်’ကို အားကြီးမာန်တက် ဖြုတ်ကြ၊ ထုတ်ကြလေတော့သည်။ ဒေါ်ပူစီကား အနားမှ ရင်တမမ။ တစ်ချက်တစ်ချက် ဝေလာသော မီးရှို့သည့် ရွေးစေးများ ပြန်နေသော ဒေါ်ပူစီ၏ မျက်နှာကို လာဟပ်သည်။

ပစ္စည်းတွေ ကပ်နေသော သူ့မျက်နှာသည် အကြည့်ရဆိုးလှသည်။

ပုံနှိပ်စက် ကားလမ်းမဘက်သို့ရောက်သွားပြီ။ သို့သော် မီးကလည်း သူ့အိမ်ဘက်သို့ ကပ်လာလေပြီ။

ဒေါ်ပူစီမူရာ မရှက်နိုင်မကြောက်နိုင်အားတော့ဘဲ မီးရှိန်နှင့်ဝေးရာ သူ့ပစ္စည်းများ ပုံကျနေသည့် လမ်းမပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး နီးရာလူကို တိုင်တည်လျက် ငိုကြွေးနေလေသည်။

‘အောင်မယ်လေး...ကျွန်မတို့တိုက်တော့ လောင်တော့မှာပဲ၊ ဘုရားကယ်ပါ၊ တရားကယ်ပါ’

တရားမရနိုင်သော ဒေါ်ပူစီသည် သူ့အိမ်ကြီးကို ဖြေမဆည်နိုင်အောင် ငေးကြည့်နေသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ပြတင်းပေါက်တံခါး တစ်ချပ်ရရ၊ နှစ်ချပ်ရရ တက်ဖြုတ်ချင်နေသည်။

‘ဟဲ့... တိတ်တော့လေ၊ နင့်တစ်အိမ်လုံး ဘာပစ္စည်းမှ မကျန်တော့တဲ့ဟာ၊ ခွာမရတဲ့ အိမ်တော့ လောင်ပစေတော့ ပေါ့။ ဘယ်နှယ်ဗျာ၊ ကဲ...ကဲ သူ့ကို ဘုရားပေါ် ခေါ်သွားကြ စမ်း’

သူတို့မအဖြစ်ကို ဒေါသဖြစ်လာသော ဦးကြီးမြင့်သည် ဒေါ်ပူစီကို မီးနှင့်ဝေးရာသို့ ခေါ်သွားခိုင်းသည်။

ဒေါ်ပူစီကတော့ သူ့ကို လာတွဲသူများအား ရုန်းကန်ပြီး အော်ဟစ်ငိုကြွေး၍သာနေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မီးရှိန်သေလေပြီ။ အကူမီးသတ်ကားများ ထပ်ရောက်လာ၏။ မီးထဲပါသွားသော အိမ်ရှင်များ ငိုကြွဟစ် ကြဖြစ်ကြ၏။ ပါလုပါခင်များက ရရာပစ္စည်းများ သယ်ကြ၊ ဝိုကြဖြစ်ကြ၏။ ငရဲပြန်ခြင်းဆိုသည့် အရာမျိုးပင် ဖြစ်ပါလိမ့် မည်။ စုပေါင်းအမော ဆိုကြပါစို့။

ကံကောင်းချင်တဲ့ သူများကျတော့ ကြိဖန်ကောင်းတတ် သည်။ ဒေါ်ပူစီတို့အိမ် မလောင်ခင် ငါးအိမ်လောက်တွင် မီး ငြိမ်းသွားလေသည်။

ပူပန်သောက ရောက်နေကြသူများထဲမှ မီးဘေးလွတ်သူ များသည် ပျော်ရွှင်မြူးထူးကြရလေတော့သည်။ တစ်စုတစ် ဝေးတည်း သောကအပူ လောင်မြိုက်နေရာမှ တချို့ ငိုကြ၊ တချို့ ရယ်ကြနှင့် ဝရန်းသုန်းကားတစ်မျိုး ဖြစ်ကြပြန်လေ ပြီ။

မည်သို့ပင်ရှိစေ၊ မီးလောင်ပြင်သည် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲလိုတော့ ပျော်စရာမကောင်းပါချေ။

စုပေါင်း ဘဝအမောထဲမှ ခွဲထွက်၍ ဒေါ်ပူစီကို ကြည့် လိုက်ကြဦးစို့။ သူ့အိမ်သူရာ၊ သူ့ပစ္စည်း၊ သူ့သားသမီး... အားလုံး မီးဘေးမှ လွတ်ကြသည်။ လူသည် အကျဉ်းအကျပ် ကို ကြုံဖူးမှ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ရခြင်းကို ပိုသိပါသည်။ ဒေါ်ပူစီသည် မည်မျှပျော်မည်ဟု ထင်ကြလေသနည်း။ မထင်ကြပါလေနှင့်။

သူ့အိမ် မီးလွတ်သွားသည်ကို သိရသောအခါတွင် ဒေါ်ပူစီသည် ‘အောင်မယ်လေး’ တစ်ချက်တ၊ပြီး တစ်ချီ တစ်မောင်း ငိုလိုက်ပြန်လေသည်။

သူ၏ ငိုကြွေးမြည်တမ်းလိုက်သော စကားသည် ဘဝ၏ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးကို ဖော်ကျူးလိုက်သလိုရှိတော့သည်။

မီးသည် နွေအခါမှာ အလောင်များသည်။ မိုးကာလ၊ ဆောင်းကာလတို့တွင် အလောင်ကျသည်။ နိစ္စဓူဝလောင်သည် ဟု မရှိချေ။

လူသားတို့၏ ရင်၌လောင်သော မီးသည် စက္ကန့်နှင့်အမျှ ဖြစ်ချေ၏။ ဤသဘောသဘာဝကို ဒေါ်ပူစီ၏ ငိုညည်းသံက အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်လေသည်။

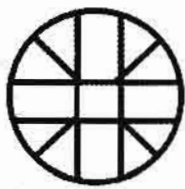
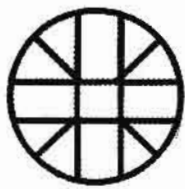
ဒေါ်ပူစီသည် အောက်ပါအတိုင်း ငိုညည်းလေသတည်း။

‘အောင်မယ်လေး... ကျွန်မပစ္စည်းတွေကို နေရာတကျ ဘယ်လိုပြန်ပြီးရွှေရမလဲ မသိဘူး၊ ဒုက္ခပဲ...’

သူမောင်

ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း၊ ဧပြီလ၊ ၁၉၇၉ ခုနှစ်။

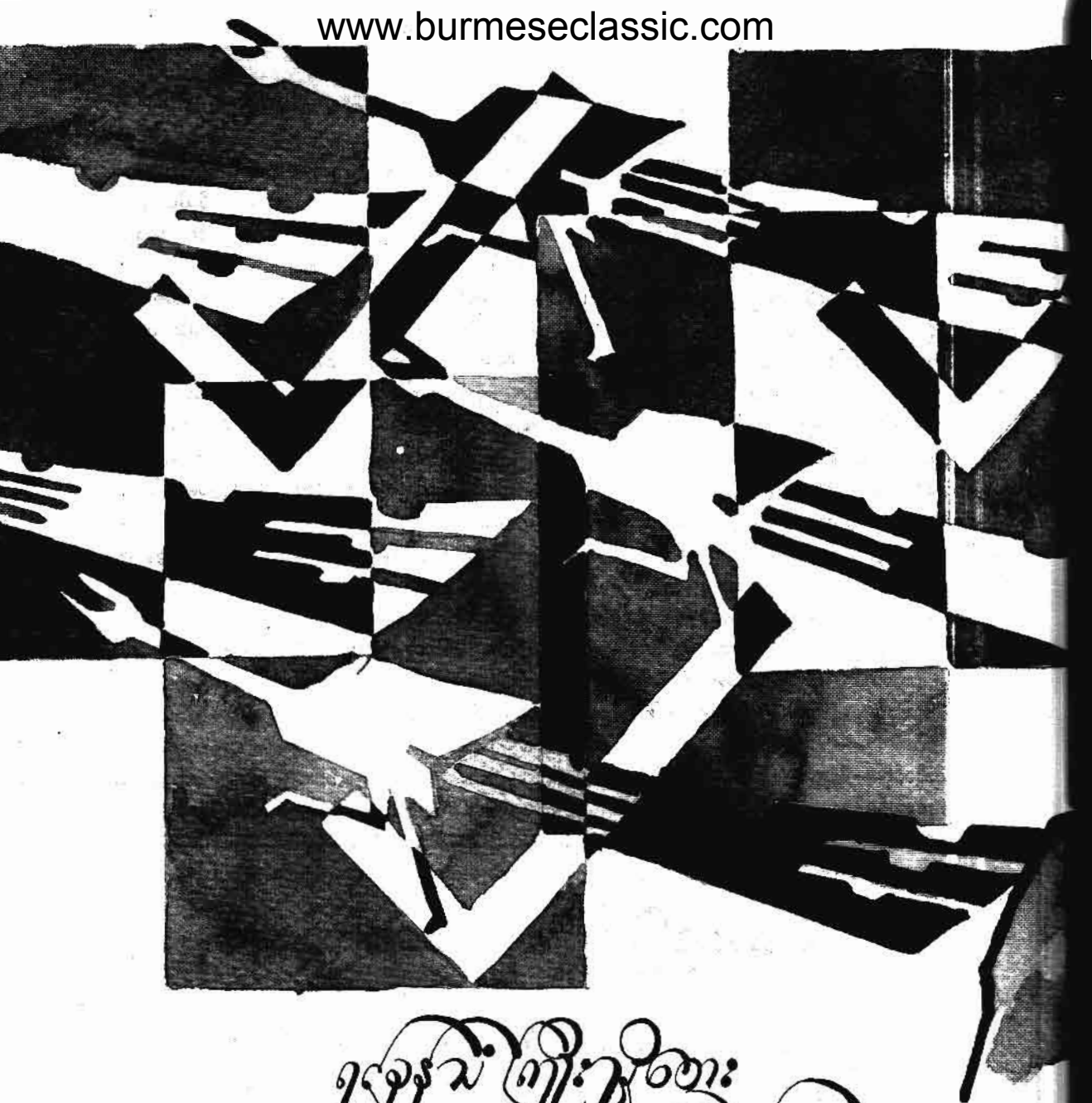
ရန်ကုန် ဆရာမြင့် (ခ) ဆရာဩဘာ

နက္ခတ္တဗေဒ၊ လက္ခဏာအထူးကျွမ်းကျင်ပညာရှင်
မေးကြည့်လျှင် ပြေးကြည့်သလို မှန်ရမည်။

အမှတ် (၄၈)၊ ဆူးလေဘုရားအဝိုင်း၊ မြို့တော်ခန်းမအနီး၊ ရန်ကုန်မြို့။

Ph : 09 420034597

၇၂ နှစ် ဖြတ်ကာလ

တိုက်နံဘေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့်
 စိမ်းနုရောင် တိုက်နံပါတ်၏ သေချာမှုတစ်ခုဖြင့်
 ညီထွက် ခြေလှမ်းများ လှေကားပေါ်သို့ ခပ်မြန်မြန်
 ရောက်သွားပြီး ပထမထပ် ဘယ်ဘက်ခြမ်း တံခါးကို
 အသာလေး ခေါက်လိုက်ပြီး ဖုတ်ထားသော တံခါးကို
 တွန်းဝင်လိုက်သည်။ ကွန်ပျူတာ သုံးလေးဖြင့်
 ပြည့်နေသော အခန်းထဲ သူဝင်လာသည်ကို

အကဲခတ်နေသော သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို ရှေ့ပြေးလိုက်ပြီး
 ဦးစွာ ပြုံးလျက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိတ်ဆက်လိုက်သည်။
 ‘ကျွန်တော် ညီထွက်ပါ။ ကိုနိုင်ဦး လွတ်လိုက်တာ ခင်ဗျ။
 အစ်ကိုတို့ လုပ်အားပေး လိုတယ်ဆိုလို့’
 ‘ဪ ဟုတ်ပါတယ်၊ လာပါ အစ်ကို။
 ဒီမှာ ခဏ ထိုင်ပါဦး’
 အင်္ကျီအဖြူ၊ ကချင်ပုဆိုး ခပ်မှိုင်းမှိုင်း
 ဝတ်ထားသည့် လူငယ်ညွှန်ပြခဲ့သော ထိုင်ခုံမှာ

မိုးထက်သို့ လှိုင်းလှိုင်း တက်သွားမည့်
ညီညာသော လက်ခုပ်သံတွေနှင့် အတူ
ခရမ်းပြာရောင် ပန်းတစ်ပွင့် မြင်ကွင်းထဲ
ပွင့်လန်းရောက်ရှိလာပြီ ဆိုလျှင်ပဲ
အနီရောင် လူထုကြီးတစ်ခုလုံး
အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်သွားကြသည်

ထိုင်လိုက်ရင်း အခန်းကို ထပ်မံ သိမ်းကျုံး အကဲခတ် လိုက်တော့ သူနှင့် မတိမ်း မယိမ်းအရွယ် လူငယ်တို့ ကွန်ပျူတာကို ယ်စီဖြင့် အလုပ်များလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ မကြာမီ ထိုသူက အမျိုးသမီးတစ်ယောက် နှင့် အတူ ပြန်ထွက်လာကာ သူ့ကို မိတ်ဆက်ပေးစဉ်တွင် အမျိုးသမီးကလည်း ရင်းနှီးစွာ ပြန်လည် ကြိုဆိုလေသည်။

‘အခုလို လာကူညီပေးလို့ ကျေးဇူးပါပဲ မောင်လေးရယ်၊ ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ ဗော်လန်ဒီယာတွေက အများကြီး လိုနေတာ။ အချိန်ကလည်း အရမ်း ကပ်နေတော့ ကူမယ့်လူ တစ်ယောက် လောက်လာရင်ပဲ အစ်မတို့မှာ ဝမ်းသာနေရတယ်’

လှိုက်လှဲဝမ်းသာ ကြိုဆိုနေသော အမျိုးသမီးကို အသိအမှတ်ပြု ခေါင်းညှိတ်ပြုံးပြလိုက်ပေမဲ့ တကယ်တော့ သူက ဗော်လန်ဒီယာ အလုပ်တွေနှင့် သိပ်မရင်းနှီးသူပါ။ ပရဟိတအလုပ်၊ ဗော်လန်ဒီယာအလုပ်ဆိုသည့် ခေါင်းစဉ်များအောက်မှာ အများအကျိုး လိုလားသူ၊ အများအတွက် အနှစ်နာခံလိုသူ၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကောင်းပြီး အများကိစ္စတွေမှာ တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင်သူ တချို့သာ ခိုနားပျော်ပိုက်ရာ အရိပ်အမြဲတွေဟု ယူဆထားမိသည့်အလျောက် လူကြောက်တတ်သော သူ့လို လူမျိုးအတွက် ဒီပတ်ဝန်းကျင်နှင့် နီးစပ်မှု မရှိခြင်းမှာ အံ့သြစရာတော့ မဟုတ်ပါ။ သူ

နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ
ထူထောင်ဖို့
နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ
အေးချမ်းအောင်
လုပ်ဖို့ဆိုတာဟာ
နိုင်ငံသူ
နိုင်ငံသားများရဲ့
ပါဝင်မှုဟာ
အဓိက
ကျပါတယ်
နိုင်ငံသူ
နိုင်ငံသားများ
မပါ
ငါတို့ချည်းပဲ
လုပ်မယ်ဆိုတာ
ကတော့
အာဏာရှင်
စနစ်ပါပဲ

ဒီနေ့ ဒီနေရာကို ရောက်ရှိလာရခြင်းမှာ ကိုနိုင်ဦး၏ အကူအညီတောင်းမှုနှင့်အတူ သူ ယုံကြည် မျှော်လင့်ချက်တွေ အသက်ဝင်လာဖို့ သမိုင်းအပြောင်းအလဲတစ်ခုမှာ မှန်မှန်ဝါးဝါး သဲမှုန့်လေးမျှ ဖြစ်စေ ပါဝင်လိုသည့် သူ့ဆန္ဒများ၏ တွန်းအားကြောင့်ပါ။ တစ်နည်း ဆိုရလျှင်တော့ နိုင်ငံဘာလ တစ်ရက်နေ့က သုဝဏ္ဏ ဖြိုဦးစေတီ ဘောလုံးကွင်းထဲ ရဲရဲတောက် အနီရောင် လူထုကြီးနှင့်အတူ သူ့ကိုယ်တိုင် ပါဝင်စီးမျောသွားပြီး အရှိန်အဟုန် ပြင်းသည့်

ခွန်အားပြည့် လက်ခုပ်သံတွေက သူ့နားမှ နှလုံးသားထဲသို့ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်သွားချိန်မှာ သူနှင့် မနီးစပ်ခဲ့သော ယခုလို နေရာမျိုးဆီ ခြေလှမ်းသွက်သွက် ရောက်လာနိုင်ခဲ့ခြင်းပါ။ တကယ်တော့ ထိုနေ့က ထွန်းသစ်စ ရောင်ခြည်သန်းနေသော အနာဂတ် နေ့ရက်တွေအတွက် ယုံကြည်မှုက တစ်ဖက်၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှုပုန်းမှုက တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုနိုင်ဦးတို့အဖွဲ့ စီစဉ်ထားသော ကားလေးထဲ ခပ်ကုပ်ကုပ်လေးသူပါလာခဲ့တာ မှတ်မိနေခဲ့၏။

‘စောစောသွားပြီး နေရာဦးမှ ဖြစ်မယ်။ မြို့နယ်တွေက အစီအစဉ်နဲ့ရော၊ တစ်ဦးချင်းရော၊ အုပ်စုလိုက်ရော လူတွေလာကြမှာ။ လမ်းတွေရော၊ ကားတွေရော ကျပ်မှာပဲ’

ကိုနိုင်ဦးက အားလုံးကို ဆော်သြပြီး တက်တက်ကြွကြွ ပြောနေချိန် သူ့စိတ်ထဲ မယုံမရဲ။

သို့ပေမဲ့ သုဝဏ္ဏကွင်းသို့ မရောက်ခင် လမ်းတစ်လျှောက် ရဲရဲစွာစွင့် လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ပွင့်နေသော သက်ရှိ လက်ပံပွင့်တွေကို မြင်ချိန် သူ့ရင်ခွံသံတွေ မြန်ဆန်လာသည်။ ထိုပန်းပွင့်တွေကို သူ့ငေးရင်းကိုနိုင်ဦးအော်သည့် ကြွေးကြော်သံများကို သံပြိုင်ဟစ်ကြွေးရင်း သူ့သွေးတွေ ပွက်ပွက်ဆူလာပြီး လက်သီးလက်မောင်း တန်းမိသည်အထိ စီးမျော ပါဝင်သွားသည်။ သူတို့ကားနှင့် ရှေ့ နောက်ရှိ ကားထဲမှ လူငယ်၊ လူရွယ်တွေ အားလုံးက သူတို့ကို လက်ပြ နှုတ်ဆက်ကြ ကြွေး

ကြော်သံများ ဟစ်ကြွေးကြဖြင့် ရဲသွေးတွေ နိုးကြွနေကြသလို တချို့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ဘက်မှ လာပြီး ကွင်းထဲသို့ ချိုးဝင်သွားသော ကားများပေါ်ရှိ ဆောင်းဘောက် အကြီးကြီးများထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသော အောင်နိုင်ရေးသီချင်းများကလည်း ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို အားမာန်တွေ တက်ကြွလာစေသည်။ ပူပြင်းသော နေရောင်အောက်၊ အမိုးအကာ မရှိသော ကွင်းပြင်ထဲ ရောက်ရှိလာသူအချင်းချင်းတို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လက်ကမ်းကာ နွေးနွေးထွေးထွေး ကူညီကြသည်။ သည်းခံ ခွင့်လွှတ် နားလည်ခြင်း ဝတ်ရုံကို ကိုယ်စီခြုံလျက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဆွေမျိုးရင်းချာတွေလို ညှာတာစိတ်ထားကာ အချိန်နှစ်နာရီမျှ ကွင်းပြင်ကျယ်နေပူပူထဲ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြသည်။ မကြာပါ။ မိုးထက်သို လှိုင်လှိုင် တက်သွားမည့် ညီညာသော လက်ခုပ်သံတွေနှင့် အတူ ခရမ်းပြာရောင် ပန်းတစ်ပွင့် မြင်ကွင်းထဲ ပွင့်လန်းရောက်ရှိလာပြီ ဆိုလျှင်ပဲ အနီရောင် လူထုကြီးတစ်ခုလုံး အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်သွားကြသည်။ ထိုပန်းပွင့်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် ကြည်လင် ပြတ်သားသော အသံကို ကွင်းထဲမှလူများ အားလုံး ငြိမ်သက် ဆိတ်ငြိမ်စွာ အာရုံစူးစိုက်နေခဲ့ကြသည်။

‘အပြောင်းအလဲအတွက် မဲပေးရတယ်ဆိုတဲ့ အခွင့်အရေးဆိုတာ သမိုင်းမှာ တစ်ခါတလေမှ ပေါ်လာတဲ့

အခွင့်အရေးပါ။ ဒီအခွင့်အရေးကို မိမိရရ ကိုင်ပြီး မှန်မှန်ကန်ကန် သုံးဖို့ဆိုတာဟာ နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသား အားလုံးရဲ့ တာဝန်ဖြစ်ပါတယ်။ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ထူထောင်ဖို့၊ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ အေးချမ်းအောင် လုပ်ဖို့ဆိုတာဟာ နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားများရဲ့ ပါဝင်မှုဟာ အဓိက ကျပါတယ်။ နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားများ မပါ၊ ငါတို့ချည်းပဲ လုပ်မယ်ဆိုတာကတော့ အာဏာရှင်စနစ်ပါပဲ ဆိုတာတော့ ပြည်သူအားလုံး သတိပြုမိစေချင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ခုပြောချင်တာက ကျွန်မတို့က နိုင်ချင်တယ်။ ကျွန်မ ခဏခဏ ပြောတယ်။ အပြတ်အသတ် နိုင်ချင်တယ်။ ၁၀၀ ရာခိုင်နှုန်း နိုင်ချင်တယ်။ ပြည်သူ လူထု အားလုံး ပါပြီးတော့ ဆုံးဖြတ်တဲ့နည်းနဲ့ပဲ နိုင်ချင်တယ်။ ကျွန်မတို့ကိုပဲ ထောက်ခံတဲ့ လူနည်းစုလေးနဲ့ နိုင်ချင်တာမျိုး မရှိပါဘူးလို့”

“ဟုတ်ပါတယ်။ မှန်ပါတယ်”

နံရံနဲ့ ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးထဲ မြည်ဟည်းရိုက်ခတ်သွားသည့် စူးရှပြတ်သားလွန်းသော စကားသံ အဆုံးတွင် အားလုံးဆီမှ လက်ခုပ်ဩဘာသံများနှင့်အတူ အားပေး ထောက်ခံသံများပါ တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုနေ့ အိမ်ပြန်လမ်းတွင် သူ့နှလုံးခုန်သံနှင့် စိတ်ဓာတ် နိုးကြားမှုမှာ အလာတုန်းကနှင့်ပင် မတူတော့။ မမြင်ရသော နတ်ဘုရားများ၏ အစွမ်းပကားများလားဟု ပင် ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်

ရလောက်အောင် မဝေးတော့သည့် အနာဂတ်ထဲ နိုင်ငံ့အပြောင်းအလဲအတွက် သူဘက်က သေချာပေါက် အောင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေမိသည်။ တစ်ဖက်မှာလည်း တကယ်လို့မျှားအတိမ်းအစောင်းဖြစ်ပြီး အနိုင်မရခဲ့လျှင် ဆိုတာမျိုး အတွေးထဲမှာပင် နည်းနည်းလေးမှ မတွေးရဲလောက်အောင်ပင် သူ့စိတ်ထဲ စိုးရိမ်မှု ဒီရေမှာလည်း အရှိန်မြင့်တက်လာသည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နိုင်တော့ နိုင်မှာပါလို့ သူတစ်ယောက်တည်း ဖြေသိမ့်တွေးနေစဉ်မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကိုနိုင်ဦးဆီမှ ဖုန်းဝင်လာခဲ့သည်။

“မင်းကို အကူအညီတစ်ခုလောက် တောင်းချင်လို့ ကွ။ ရုံးချုပ်မှာ ကူညီပေးမယ့် လုပ်အားပေးတွေ အရမ်းလိုနေတယ်။ အဲဒါ မင်း အားရင် သွားကူပေးနိုင်မလားလို့။ ငါ့ရုံးက လဆန်းပိုင်းကြီးဆိုတော့ ခွင့်ယူလို့ မရဘူးဖြစ်နေတယ်။ တက်တက်ကြွကြွနဲ့ အချိန်လေး နည်းနည်းပေးပြီး လုပ်အားပေးချင်တဲ့ လူငယ် လူရွယ်တွေ ရှိရင်လည်း ခေါ်သွားကွာ။ ဘယ်လိုလဲ၊ ဖြစ်လား”

“ဟာ... သွားမှာပေါ့ဗျာ၊ သွားပေးမှာပေါ့။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် လုပ်နိုင်တာ ဘာမှမရှိလို့ ကျားမြီး အတူတူ ဆွဲရမယ်ဆိုရင်တောင်

လူညီလို့ကတော့ ဆွဲဖို့ အသင့်ပါပဲဗျာ”

သို့ဖြင့် ကမ်းလှမ်းမှုကို သူ အလွယ်တကူပင် လက်ခံလိုက်ခဲ့ပြီး ယခုနေရာသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လူရာ သိပ်မဝင်တတ်သော သူလိုလူကို သည်နေရာမှာ တွေ့သော သူစိမ်းတွေက ရီသေပျူငှာစွာ ကြိုဆိုကြသည်မို့ ခဏတော့ အနေအထိုင် ခက်နေမိသည်။ ထိုနောက် သူထက် ငါးနှစ်လောက် ငယ်နိုင်မည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးက ဖိုင်လေးပိုက်လျက်-

“အစ်ကိုက ကွန်ပျူတာကောင်းကောင်းကိုတတ်လား”ဟု မေးခွန်းထုတ်လာသည်။

“ဟုတ်...နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရပါတယ်”ဆိုတော့ ဘာတွေ လုပ်တတ်သလဲဆိုတာ မေးမြန်းစဉ် ဝပ်ဒ်(Word)နှင့် စာရိုက်ခြင်းမှလွဲပြီး ဘာမှ သိပ်မလုပ်တတ်ကြောင်း မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် အသံတိုးလျှလျ ပြောတော့ မိန်းကလေးက ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းညီတိပြီး အခန်းကျဉ်းလေးထဲ သို့ ဦးဆောင် ခေါ်သွားသည်။ အခန်းထဲရောက်တော့ ကြိုးဖုန်းနှင့် ဟမ်းဖုန်းများကို ကိုင်ကာ ဖုန်းထိုင်ဆက်နေကြသော လူငယ်တစ်ဖွဲ့ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်း လွတ်နေသော ကွန်ပျူတာခုံတွင် သူ့ကို နေရာချထားလိုက်သည်။

“အစ်ကိုက အိတ်ဇီ(Excel)နဲ့ စယားဆွဲတာတွေ ဘာတွေလည်း သိပ်မသုံး

တတ်တော့ ဒီဝပ်ဒ်ဖိုင်(Word File)တွေကိုပဲ စစ်ပေးတော့။ ဒါက ဟိုရက်တွေက သူများတွေ လုပ်ပြီးသားဟာတွေလေ။ အဲဒီရက်တွေကဆို ကူမယ့်လူ သိပ်မရှိဘူး။ သူတို့လည်း လောလော လောလောနဲ့ မြန်မြန်ပြီးအောင် လုပ်ထားတော့ လွဲတာ၊ မှားတာတွေ ရှိနိုင်တယ်။ အစ်ကိုက အဲဒါတွေ ပြန်စစ်ပေးနော်။ ဒါဆိုရင်... အမတ်လောင်းတွေရဲ့ ကိုယ်ရေးအကျဉ်းနဲ့ ဓာတ်ပုံတွေရယ်၊ ကုတ်နံပါတ်တွေရယ် စီပြီးသားဖိုင်ကို အစ်ကိုက ဒီစာရွက် ၃ ရွက်ထဲက အချက်တွေနဲ့ မှန်မှန် ပြန်တိုက်ပေးရဲ့ပဲ။ တကယ်လို့ တစ်ခုခု မတူရင်လည်း ပိုင်တွေကို ဖိုလ်ဒါ(Folder) အသစ်ပေးပြီး ပြန်သိမ်းထားလိုက်နော်”

မိန်းကလေးပြောတာကို နားလည်ကြောင်း ခေါင်းညှိတိပြောပြပြီး ဖိုင်တွေ ဖွင့်ကြည့်တော့ ရောင်စုံပတ်စီပုံနဲ့ ကိုယ်စားလှယ် အမတ်လောင်းများ၏ ပုံနှင့် ကိုယ်ရေးအကျဉ်းများ နံဘေးမှာ ကိုယ်စီ ကုတ်နံပါတ်တွေ ရှိကြောင်းတွေ့ရ၍ သိပ်မလုပ်တတ်သော်လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မမေးရဲသေးဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ နားလည်အောင် ကြိုးစားကြည့် ပြီး သူစစ်ဆေးနေမိသည်။

“ကုတ်နံပါတ်လွဲတဲ့ ဖိုင်တွေ အတော်များလား”

အသံနှင့်အတူ သူ့နံဘေးတွင် အရိပ်တစ်ခု ကျလာပြီး ရေမွှေးနံ့ ခပ်သင်းသင်းလေး ရလာသည်။ “ဟဲ့ ကြည့်လိုက်တော့ နီးတာနဲ့

ကျူးလစ်ပန်း ဝါဝါလေးကို
တွေ့ရသည်။ စာပေပွဲတွေ၊
လူငယ်တွေ ဆုံသည့် ပွဲမျိုး
တွေမှာ တင့်တယ်လှပလွန်း၍
သူ ငေးမောကြည့်နေကျ
ကျူးလစ်ပန်းဝါဝါလေးကို သူ
မမှတ်မိစရာ အကြောင်းမရှိ။
သူမကတော့ ပကတိ ရိုးရှင်း
စွာ ပြုံးပြပြီး နံဘေးက ခုံကို
ဆွဲယူ ထိုင်လိုက်သည်။

‘ဒီက လာကူပေးတဲ့
မောင်လေး...’

‘ကျွန်တော့် နာမည်
ညီထက်ပါ’

‘ဪ ဟုတ်ကဲ့’
သူမသည် ထပ်မံ ပြုံး
ပြသည်။ အလုပ်အများကြီး
လုပ်ပြီး ထက်မြက်သော
အမျိုးသမီးတွေက လူတောထဲ
မှာ ရုတ်ခြည်း အသက်ကြီး
ပစ်လိုက်ဖို့ ဝန်မလေးတတ်
ကြသလို ရွယ်တူ အမျိုးသား
များနှင့် ဆုံလျှင် မောင်လေး
ဟု တင်တင်စီးစီး ခေါ်ဆို
တတ်တာမျိုးကို သူ ကြုံဖူး
သည်ဖို့ ချက်ချင်း တုံ့ပြန်
လိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ကိုညီထက် အခုစစ်တဲ့
ဖိုင်တွေက နောက်ဆုံး ဖိုင်နယ်
လစ်ပဲလေ။ အခု သူတို့ ဖုန်း
ဆက်နေကြတာဟာ အဲဒီရက်
ကော့ (Record) တွေကနေပဲ
လှမ်းအကြောင်းကြားတာ။
အဓိကကတော့ ကာယကံ
ရှင်တွေဆီကို ဒီမြင်နေရတဲ့
ကုတ်နံပါတ်လေးတွေ ပို့ပေး
တာပေါ့’

‘ဒါဆို ဒီကုတ်နံပါတ်
တွေက အရေးကြီးတာပေါ့
နော်’

‘ဟုတ်တယ်။ အဓိက
ကတော့ ကိုယ်စားလှယ်
အမတ် လောင်းတွေနဲ့’

ခွပ်ဒေါင်း
တွန်သံများဖြင့်
အရက်ဦးကို
တက်ကြွစွာ
နီးထဖို့
အမှောင်
ထုထဲတွင်
သက်ဝင်
နိုးကြားနေသော
မြင်ကွင်းကို
သူတို့အားလုံး
ခံစားချက်
ကိုယ်စီဖြင့်
ငေးမော
နေမိကြသည်

ဆက်သွယ်နိုင်တဲ့ သီးခြား
ကုတ်နံပါတ်တစ်ခု ကျွန်မတို့
လိုအပ်လို့ပဲ။ ဒါကို ကျွန်မတို့
က ဗိုက်ဘာ (viber) ကနေ ပို့
ပေးတယ်။ ရမရကို ထပ်ကွန်
ဖန်း (Confirm) လုပ်တာပေါ့။
ရန်ကုန်မြို့တွင်းဆို အင်တာ
နက် အဆင်ပြေနိုင်ပေမဲ့
နယ်တွေက လိုင်းမရဘူး
လေ။ အွန်လိုင်းလည်းမရ
ဖုန်းလိုင်းကလည်း မသေချာ
နဲ့ အားလုံးသိတဲ့ အတိုင်းပဲ’
‘ဒါကြောင့်ပဲ ပြောင်းလဲ
ချိန် ဝန်ပြုလို့ ပြောကြတာပေါ့
ဗျာ’
‘ပြောင်းလဲချိန်က တန်

ရုံတင် မကဘူး၊ လွန်တောင်
လွန်နေပါပြီရှင်’

‘မကြာခင် မှာပဲ
တကယ့် အပြောင်းအလဲကို
ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ပိုင်း
လုပ် နိုင် ကြမှာပါ ဗျာ။
ယုံကြည်ထားစမ်းပါ’

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊
သူမ၏ စိုးရိမ်ရိပ် ယှက်ပြေး
နေသည့် မျက်ဝန်းလေးကို
ငေးကြည့်ကာ သူ အတတ်
နိုင်ဆုံး ကြိုးစား အားပေး
လိုက်မိသည်။ သူမကလည်း
ပြန်လည် ပြုံးပြသည်။ သူ
သိပြီးသား သူမ ကလောင်
နာမည်ကို ပြောပြီး သူမရဲ့
ပရိသတ်ပါဟု တစ်ခါတည်း
မိတ်ဆက်လိုက်ရင် ကောင်း
မလား၊ သူ့အတွေး မဆုံးခင်
သူမကလည်း တစ်ခုခုကို
အလေးအနက် တွေးနေဟန်
ကွန်ပျူတာစာပွဲပေါ် လက်
ချောင်း သွယ်သွယ်လေးတွေ
ဖြင့် နှစ်ချက်၊ သုံးချက် ခေါက်
ရင်း သူမ မျက်ဝန်းလေးများ
တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးတောနေ
ဟန် စက္ကန့်အနည်းငယ်လောက်
သူတို့နှစ်ဦးကြားထဲ တိတ်
ဆိတ်သွားသည်။

‘ဒါနဲ့ နိုင်ဘာ ၈ ရက်
နေ့ကျရင်လည်း ရှင် လာကူ
ပေးမယ်မဟုတ်လား။ ကူပေး
မယ်ဆိုရင်တော့ ရုံးချုပ်ကိုပဲ
လာရမှာ။ ဒီရုံးခန်းကို လာ
စရာ မလိုတော့ဘူး’

‘လာတော့ ကူချင်ပါ
တယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်
မဲပေးရဦးမယ်လေ’

သူမက ခစ်ခနဲ အသံပြု
ကာ အသံထွက် ရယ်မော
ရင်း...

‘အောင်မလေး ဖြစ်ရ
လေ။ ကျွန်မတို့လည်း မဲပေး

မှာပါနော်။ ရှင်ပြောမှပဲ ရုံးချုပ်
မှာ လာကူပေးတဲ့ လူတွေက
မဲမပေးရတော့မှာ ကျနေတာ
ပဲ။ ဒီအပြောင်းအလဲကို ဘဝ
တစ်ခုလုံးနဲ့ အလဲအလှယ်လုပ်
ပြီး ကြိုးစားယူပေးသူတွေကို
အော်ဟစ်လှုပ်တဲ့အနေနဲ့ ကျွန်မ
တို့ အဖွဲ့ကလည်း အတက်ကြွ
ဆုံး မဲပေးမှာပါ။ ဒါက
တစ်ဦးချင်းရဲ့ အနာဂတ်လည်း
ဖြစ်သလို နိုင်ငံရဲ့ အနာဂတ်
လည်း ဖြစ်နေတယ်လေ၊
ဒါကြောင့်ပါ’

‘ခင်ဗျား စကားပြော
ကောင်းတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်
သိထားပြီးသားပါ’

သူမ လေးလေးနက်
နက် ပြောသည်ကို ငေးစိုက်
ကြည့်နေရင်းနဲ့ သူ လွှတ်ခနဲ
ထွက်သွားသည်။ သူမက
လည်း မောက်စိနဲ့ ကွန်ပျူတာ
ကို ကစားနေရင်းမှ ဖျတ်ခနဲ
လှမ်းကြည့်သည်။

‘အင်း... ဒါနဲ့ ရှင် အဲဒီ
နေ့ကျရင် ဗဟိုမှာ လာကူညီ
ချင်တယ်ဆိုရင် မနက်ဖြန်
နောက်ဆုံးထားပြီး ဓာတ်ပုံ ၂
ပုံနဲ့ လျှောက်သွားပြည့်ပြီး လာ
တင်ထားလိုက်ပါလား။ ရှင်
တာဝန်ယူပေးရမယ့် နေရာနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ရုံးက ကတ်
ထုတ်ပေးလိမ့်မယ်။ အဲဒီ
ကတ်ပြားလေးက ဗဟိုရုံး
ချုပ်ကို ဝင်ခွင့်ရမယ့် ကတ်
ပြားလည်း ဖြစ်တယ်။ ပြီး
တော့ အဲဒီနေ့မှာ အပြောင်း
အလဲတစ်ခုအတွက် စောင့်
ကြည့် ဖြတ်သန်းမယ့် လူတွေ
ထဲမှာ တစ်ယောက်ပါဝင်ခွင့်ရ
ဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်တဲ့ကတ်လည်း
ဖြစ်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်
ဘဝ သမိုင်းအတွက် အမှတ်
တရ နေ့တစ်နေ့တော့ ဖြစ်နိုင်

တာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။ သူ့နောက်ထပ် မေးခွန်း မထုတ်ဖြစ်တော့ဘဲ သူမ ပြော သမျှကိုသာ ငေးမောနေမိ တော့သည်။ ထိုနေ့သည် ကွန်ပျူတာ တချောက်ချောက် သံ၊ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူဆူညံညံ ဖုန်းပြောသံ၊ ပရင့် ထုတ်သံတွေကြားမှာ ဟိုဟိုဒီဒီ အလုပ်များနေသော ကျွန်းလစ်ပန်းလေးကို ကြည့် ကာ သူ ရင်ခုန်မြန်နေရသည်။ သူမနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံချိန် သူ ရီဝေဝေ ငေးမောလိုက် ကြည့်မိတိုင်း သူမ စိတ်ထဲ သူ အခက်အခဲ တစ်စုံတစ်ခု နှင့် တွေ့သည်ထင်ပုံရ၏။ သူ့ နံဘေးသို့ သွက်သွက်လေး လှမ်းလာကာ သူ့အခြေအနေ ကို မေးရင်း တတ်နိုင် သလောက် ကူညီပေးတာကို တွေ့ချိန် သူ့ရင်ထဲ အလိုလို နွေးထွေးရပြန်သည်။ ည ၈ နာရီလုံးခန့်မှ အိမ်ပြန်ပို့ ပစ္စည်း တွေ သိမ်းဆည်းပြီး သူ့ကိုယ် ရေးအကျဉ်း ဖြည့်ထားသည့် လျှောက်လွှာစာရွက်ကို ၈ ရက်နေ့အတွက် လုပ်အားပေး မည့် လူစာရင်းထဲ ထည့်ပို့ သူမကို လှမ်းပေးတော့ သူမ က ကွန်ပျူတာထဲရှိ ဖိုင်တစ်ခု ထဲ သိမ်းဆည်းသည့် သူ့လုပ်ကြည့် စပ်စုနေမိသည်။ အဲဒီစာရင်း ထဲ သူလိုက်ယ်လို စာရင်းပေး ထားသည့် လူတွေ မနည်း မနော့ပါပဲလား။

‘ဟာ လူတွေအများ ကြီးပဲနော်’

‘ဟုတ်တယ်။ လူတွေ အားလုံးက ကိုယ့်အသိစိတ် ဓာတ်နဲ့ကိုယ် နီးကြား တက် ကြနေကြတာ။ Youth Forum အဖြူရောင်သစ္စာ ပရဟိတ

အဖွဲ့နဲ့ အနုပညာ အသိုင်း အဝိုင်းက လူငယ်တွေများ တယ်။ ဒါနဲ့ ရှင်က ဒီနေ့မှ လျှောက်လွှာ တင်တာဆိုတော့ ကတ်က ချက်ချင်းထုတ်ပေး လို့ မရဘူး။ အဲဒီနေ့မှပဲ ကျွန်မဆီကနေ ကတ်ယူလိုက် တော့။ ကတ်ပြမှ အထဲဝင်လို့ ရမှာလေ’

‘ရုံးချုပ်ရှေ့ရောက်ရင် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ခေါ် လိုက်မယ်နော်။ ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ’

‘အော်ခေါ်လိုက်လေ’
‘ဗျာ’

သူမစကားကြောင့် ဟန်တောင် မဆောင်နိုင် အံ့အားသင့်သွားသော သူ့ကို ကြည့်ပြီး သူမ သွားတက် လေးတွေပေါ်အောင် ပြီးသွား သည်။

‘ဖုန်းထဲကနေ အော်ခေါ် လိုက်လို့ ပြောတာပါ။ ရော၊ ဒီမှာ ကျွန်မ ဖုန်းနံပါတ်’

စာရွက်ပိုင်း အသေး လေးပေါ်မှာ ခပ်သော့သော့ ရေးလိုက်သော ခင်ပန်းအိ ဆိုသော နာမည်နဲ့ ဖုန်းနံပါတ် ကို ကြည့်ရင်း သူ့ခြေထောက် တွေက မြေပြင်နှင့် တာင် လွတ်သွားသည်ကို သူ ခံစား လိုက်မိချိန်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တည်း သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဆူနာမီ အပြုံးလှိုင်းကြီး ဖြတ် သန်းသွားသည်ကို သူမ ရိပ်မိသွား မည်စိုး၍ မနည်း ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ရသည်။

‘ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ဦး မယ်နော်။ အဲဒီနေ့ကျမှ မပန်း အိကို ဖုန်းခေါ်လိုက်မယ်’

သူမ ကော်ဖီသောက် ရင်း ကွန်ပျူတာကို ငေး ကြည့် အာရုံစူးစိုက်နေလျက်

က ခေါင်းညိတ်ကာ နှုတ်ဆက် အပြုံးကို ပြုံးသည်။ ထိုအပြုံး ကို ပွေ့ပိုက်ပြီး သူ အိမ်ပြန် လမ်းတစ်လျှောက် ကြည့်နေမှ တချို့ တွယ်ငြိကပ်ပါလာချိန် ကောင်းကင်မှာ လတစ်ခြမ်း က ငိုက်စိုက်စိုက်ဖြင့် လျှောက် လာသော သူ့နှလုံးသားကို လှမ်းသတိပေးစကား ဆို သည်။ မင်းတစ်ယောက် လည်း ပြောင်းလဲချိန်တန်ပြီ တဲ့။

ထိုနေ့သည် ရန်ကုန်မြို့ ထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား လမ်း ရှင်းနေပြီး ခေတ်တစ်ခေတ် ၏ အပြောင်းအလဲအတွက် သူလည်း တာဝန်ကို သူ ကျေခံကြောင်းကို သူ၏ ညာဘက်လက် လက်သန်း ပေါ်က မင်ရာက သက်သေ ထူလျက် ရှိသည်။ သူသည် ပေါ့ပါးသွက်လက် ပေါ့ပါး ခြင်းများဖြင့် ရုံးချုပ်ဆီသို့ သွားရင်း လမ်းတစ်လျှောက် တွေ့မြင်သမျှ လူတိုင်း၏ ဘယ်ဘက် လက်သန်းကိုသာ ဂရုတစိုက် လိုက်ကြည့်နေမိ သည်။ ရုံးချုပ်၏ ဝင်ပေါက်ဝ အရောက် သူမထံ ဖုန်းဆက် စရာ မလိုဘဲ သူမက စစ်ဆေး သူ နံဘေးတွင် အဆင်သင့်ရှိ နေ၍ သူ ကြိုတင်စိုးရိမ်နေ သလို အခက်အခဲမရှိဘဲ သူမ ကပင် သူ့ကို အော်ပရိတ်တာ ဟု ရေးထားသော နံပါတ် တစ်ခုပါ ကတ်ပြားလေးကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ကတ် ပြားကို လည်ပင်းမှာ ဆွဲလိုက် ပြီး အသစ်ဆောက်ထားသော ၃ ထပ် ရုံးခန်းသစ် အပေါ် ထပ်သို့ သူ ဝင်ဝင်ချင်းပင် တီဗွီ ၃ လုံးရှေ့ ထိုင်ကာ

သတင်းတချို့ကို Edit လုပ်ပြီး ရက်ကော့ ပြန်ဖမ်းနေသော မီဒီယာ လူငယ်များကို တွေ့ရ သည်။ ညနေပိုင်း တီဗွီ အကြီးကြီးနှင့် ရုံးရှေ့တွင် ပြခွဲ အဆင်သင့် လုပ်ထားသော ဓာတ်ပုံပိုင်းများမှာ တစ်နေ့က သူစစ်ဆေးထားသော ဖိုင်များ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ သူလည်း မသိသလို ဟန် မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ မီဒီယာ လူငယ်အများ ကပ်ကာ တီး တီး မေးလိုက်သည်။

‘ညီလေး အဲဒီတစ် ယောက်ချင်းစီ ဓာတ်ပုံနဲ့ ကိုယ်ရေးအကျဉ်းတွေက ဘာလုပ်ဖို့လဲဟင်’

‘ဪ၊ အခု အစ်ကိုဝင် လာတော့ ရုံးရှေ့မှာ တီဗွီ အကြီးကြီး ဆင်နေတာတွေ လား’

‘အင်း။ တွေ့တယ်’

‘ညရောက်လို့ မဲတွေ အားလုံး ရေပြီး အနိုင်အရှုံး သိတာနဲ့ ကိုယ်စားလှယ် လောင်းတွေရဲ့ ပုံနဲ့ ကိုယ်ရေး အကျဉ်းကို အဲဒီတီဗွီကြီးမှာ ပြမှာဗျ။ ပြီးတော့ ရလဒ်ကို လည်း ကြေညာပေးဦးမှာ’

‘ဟာ...ဟုတ်လား ကောင်းလိုက်တာဗျာ။ ဘာပဲ ပြောပြော ရင်တော့ အတော် ခုန်တယ်ကွ နော်’

ကောင်လေးက သူ့ အပြောကို ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ပြုံးလျက်-

‘ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ စိတ်တွေ အတော်လေး လှုပ် ရှားနေတယ်’ဟု ဆိုသည်။

ရုံးချုပ် ရုံးခန်းထဲ မင် စွန်းနေသော လက်ချောင်း လေးများသည် တာဝန်ကျေ ပွန်စွာ ကိုယ်စီ အလုပ်များနေ

ကြသည်။ သူ မိဒီယာစားပွဲမှ တနင်္သာရီတိုင်း၊ ပဲခူးတိုင်း၊ ဧရာဝတီတိုင်း စသော စာရွက်ခေါက်လေးများ တင်ထားသော စားပွဲများဆီသို့ ခြေလှမ်းလိုက်သည်။ အနီရောင် လိပ်ပြာလေးတစ်ကောင် နယ် ဟိုဒီယိမ်းထိုး အလုပ်များနေသော ကျူးလစ်ပင်လေးကို သူ လှမ်းကြည့်မိစဉ် အမှတ်တစ်ခု အကြည့်ချင်းဆုံချိန် သူမ ခေါင်းညိတ်ပြကာ နှုတ်ဆက် ပြီးပြသည့်အတွက် ကျေနပ် အမောပြေရသည်။ သူကုညီဖို့ တာဝန်ယူထားသည့် လိုအပ်သည့် နေရာများသို့ တစ်နာရီခွဲလောက် ဖုန်းခေါ်အပြီး အလုပ်ပါးချိန်တွင်တော့ ခြေလှမ်းများသည် အမိန့်နာခံနေကျ စစ်သည်တစ်ယောက်လို သူမရှေ့သို့ အလိုလို ရောက်သွားပြီး လက်နောက်ပစ်ကာ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပင် နှုတ်ဆက်စကား ဆိုဖြစ်သည်။

‘ကျွန်တော်လေ ဒီနေ့ အစောကြီး ရောက်အောင်လာတာ သိလား မပန်းအိ။ ကံက မကောင်းချင်တော့ လမ်းရော၊ ကားရော ရှင်းတာတောင် တက္ကစီက လုံးဝ မရဘူး။ ဒါနဲ့ ခုမှ ရောက်တော့တယ်’

‘ရပါတယ်ရှင်။ လာကူပေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပြီ’

‘ဟုတ်၊ ဟို အခု ကျွန်တော် လုပ်ရတဲ့ ဖုန်းခေါ်တဲ့ အလုပ်အပြင် တခြား လိုအပ်တဲ့ အကူအညီရှိလည်း ပြောပါနော်’

သူမက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဟိုဟိုဒီဒီ တစ်ချက်စေ့ လိုက်ရင်း...

အကယ်၍များ
သူမက
ဒီညကို
ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်
အဖြစ်
ဇာတ်လမ်းဖွဲ့ပြီး
ဖန်တီးဖြစ်မည်
ဆိုပါစို့
သူသည်လည်း
ဒီဇာတ်လမ်း၏
အရေးပါသော
ဇာတ်ကောင်
တစ်ကောင်တော့
ဖြစ်နိုင်လိမ့်မည်
ထင်ရဲ့

‘လောလောဆယ်တော့ မလိုသေးဘူးနဲ့တုတယ်။ ဒါနဲ့ ရှင့်နာမည်က ဘယ်သူ...’

‘ညီထက် ပါဇင်ဗျ၊ အဟမ်း’

သူက ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောချိန် သူမက ဒုတိယမိသွားမည်ကို မေးမြန်းတုန်းမို့ ထပ်မံ မိတ်ဆက်ရပြန်တော့ ချောင်းဟန့် သံက အလိုလို ပါသွားသည်။

‘ဟိုနေက ကိုညီထက်ကုညီတဲ့ ဖိုင်တွေ ပုံနဲ့ ကိုယ်ရေး အကျဉ်းကို စစ်တာတွေက ပြီးသွားပါပြီ။ တီဗွီနဲ့

တောင် ပြဖို့ စီစဉ်နေကြပြီ။ ဒါပေမဲ့ နယ်ဘက်က ကိုယ်စားလှယ် အနည်းငယ်ကိုတော့ ခုချိန်ထိ ဆက်သွယ်လို့ မရသေးတာရှိတယ်။ ဒီတော့ ဖုန်းပဲ ကူပြီး ဆက်ပေးပါနော်’

‘ဪ ဟုတ်ကဲ့ပါ’

သူမ ထပ်ပေးသည့် စာရွက်တချို့ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး သူမ ရှင်းပြသမျှ အမှားအယွင်း မဖြစ်စေရန် နားထောင်နေမိသည်။ မခက်ခဲသော်လည်း ဖုန်းချိတ်လို့ရလျှင် ပြောရမည့် စကားများကို ပုံစံတကျ ရေးထားသော စာရွက်များ၊ တို့ပြင် လွန်ခဲ့သော ရက်တွေက မှီကံဘာက ပို့ထားသော ကုတ်နံပါတ်တွေ ရောက်မရောက်နှင့် မရောက်သေးလျှင် ပေးရမည့် ကုတ်နံပါတ်များ၊ ဖုန်းလိုင်း ချိတ်လို့မရလျှင် ရေးရမည့် အမှတ်အသား၊ ဖုန်းပျက်နေလျှင် ရေးရမည့်အမှတ်အသား၊ ကာယကံရှင်နှင့် မတွေ့လျှင် ရေးရမည့် အမှတ်အသားများ စသဖြင့် စုံလွန်းလှသည်။ ဖုန်းရော၊ ခုံရောလွှတ်သည့် နေရာတွင် သူ ထိုင်လိုက်ပြီး နံပါတ်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု စိတ်ရှည်လက်ရှည် ခေါ်နေမိသည်။ ဖုန်းနံပါတ် ၅ ခု ခေါ်ပြီးချိန်မှာ တစ်ခုလောက်သာ ကံကောင်းထောက်မစွာ လိုင်းချိတ်နိုင်သလို တစ်ဖက်ကလည်း ဗဟိုမှ ဖုန်းခေါ်သည်ဆိုကတည်းက ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်နေကြ၍ သူ့ဘက်မှ လူတွေကို လိုအပ်သည်ထက် ပိုပြီး စိတ်ပူစရာ အနည်းငယ်မှ မရှိကြောင်း ပြောပြပေးရ

သည်။ နေ့လယ် ထမင်းစားနားချိန်ခဏ ကျူးလစ်ပင်လေးနား သူ လေပွေလို ဝေခနဲ ရောက်သွားပြန်ပြီး ဖုန်းပြောနေသော သူမ အနားမှာ ပေကတ်ကာ အခွင့်ရသည်နှင့် စကားစ၊ လိုက်သည်။

‘မပန်းအိ မစားသေးဘူးလား’

သူမက လက်ထဲမှ ထမင်းဘူးကို ပြရင်း...

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အခုပဲ စားမလို့၊ လာလေ ကိုညီထက်။ ဟိုမှာ ခုံတစ်ခု ပိုနေတာ သွားယူလိုက်။ ပေးကျွန်မကို အဲဒီထမင်းဘူး’

ခုံလွှတ်ကို မ၊ လာပြီး သူမနှင့် ခပ်နီးနီးလေး ကပ်လျက် ထိုင်လိုက်သည်။ ထမင်းဘူးတွေ ကိုယ်စီ ဖွင့်လိုက်တော့ ဖော့ဘူးဖြူနှင့် ထမင်းဘူးထဲ သူက ငါးဖယ်ဟင်း၊ သူမက ကြက်သားဟင်း။ ကြက်သားမကြိုက်တဲ့ သူမနှင့် ငါးမစားတတ်သော သူ့အတွက် နှစ်ဦးသဘောတူ လဲစားခွင့် ရလိုက်သော နံနက်စာ ထမင်းတစ်နပ်မှာ သူ့ဘဝအတွက် အမှတ်ရစရာ။ ကြက်သားဟင်းထဲမှ အာလူးဖတ်တွေကို ကဲ့ယူပြီး သူမ ထမင်းဘူးထဲ ထပ်ထည့်ပေးလိုက်စဉ် မျက်အိမ်နက်လေး ထောင့်ကပ်ပြီး ကြည့်သော သူမအကြည့်ကို သူ ရပ်မခံနိုင်ပါ။ အစောကြီး ရိပ်မိသိရှိသွားနိုင်မယ့် အခြေအနေမှာ သူ မြတ်နိုးသည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို တန်ဖိုးမကျလိုသည်က အမှန်။ စိုးရိမ်စိတ်တို့ဖြင့် အလောတကြီး အဆင့်တက်ချင်သော သူ့ဆန္ဒတွေကို ထမင်းလုတ်တွေနှင့် အတူ

ဝါးမျိုချလိုက်ရင်း သူမ၏ ကလောင်နာမည်နှင့် သူ နှစ် သက်သဘောကျခဲ့သော သူမ ၏ ဝတ္ထုတိုတွေအကြောင်း မရည်ရွယ်ဘဲနှင့် ပြောဖြစ် သွားသည်။ အရောင်တောက် နေသော မျက်ဝန်းလေးများ ပုလဲရောင်ထကာ ဝိုင်းစက် ချိန်၊ မျဉ်းကွေးသဏ္ဌာန် နှုတ် ခမ်းပေါ် ဖြတ်ပြေးသွားသော အပြုံးငွေ့ငွေ့က ကျေနပ်မှုကို ရည်ညွှန်းကြောင်း သူ နှလုံး သားက နားလည်ပြီးသား။

‘အံ့ဩသွားမှာပဲနော် ကျွန်တော်က မပန်းအိရဲ့ ပရိသတ်ဆိုတာ၊ စာပေပွဲနဲ့ လူမှုရေးပွဲတွေမှာ ကျွန်တော် တို့ မကြာမကြာ တွေ့ဖူးပါ တယ်။ ကျွန်တော့်ကို မပန်းအိ ကတော့ ဘယ်သိမလဲနော်။ နောက်တစ်ခါ ပြန်ဆုံရင် ကျွန်တော့်ကို မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်မှာစိုးလို့ ဖုန်းနံပါတ် လေး ပေးထားပါရစေ။ မပန်းအိတို့လို ဆယ်လီတွေ နားကပ်ဖို့ အခွင့်မရရင်တောင် ဖုန်းလေးနဲ့တော့ လှမ်းနှုတ် ဆက်မယ်နော်’

သူမအနားမှာ ရုံးချုပ်က လူတချို့ နှုတ်ဆက်တာ၊ စကားပြောတာ ရှိပေမဲ့ သူ ဖုန်းနံပါတ်လေး သူမဖုန်းထဲ ရောက်တာ သေချာသည် အထိ စောင့်ကြည့်ပြီးမှ သူ စားပွဲသို့ အလုပ်ဆက်လုပ်ရန် ပြန်လာခဲ့သည်။ နာရီလက်တံ တချက်ချက်နှင့်အတူ ရုံးချုပ် ရှေ့တွင် သတင်းထောက်များ နှင့် ပြည်သူများ တဖြည်း ဖြည်း ပြည့်နှက်လာသည်ကို သုံးထပ် အဆောက်အအုံ ခေါင်းရပ်နံဘေးမှ မြင်ကွင်း အားလုံးကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

ညနေ ကော်ဖီသောက်ချိန်မှာ တော့ သူမအနား ကပ်ခွင့် သိပ်မရတော့ပေ။ လာကူညီ သူများကို ရုံးချုပ်မှ ကော်ဖီနှင့် မုန့်များ အစုံအလင် တည်ခင်း ခေညံခံပေမဲ့ အားလုံးလိုလိုက ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက်သာ ယူပြီး အလုပ်စားပွဲသို့ ပြန် သွားကြသည်။ တဖြည်း ဖြည်း အမှောင်ထု ကြီးစိုးလာ သည်နှင့် လမ်းမပေါ်မှာ ကား လုံးဝ သွားလို့မရလောက် အောင် အနီရောင် ဝတ် ပြည်သူများနှင့် ပြည့်လွှဲလာ တော့သည်။ လမ်းပိတ်နေ သည်ကို မသိဘဲ ရောက်လာ သော ရွှေဝံ့တိုင်ဘက်မှ ကား တစ်စီး၊ နှစ်စီးခန့်ကို တာဝန်ရှိ သူများက လမ်းတောင်းပေး ခြင်း၊ ပြည်သူများ လုံခြုံရေး နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ခု မကျရောက်စေ ရန် လော်စပီကာများဖြင့် ထိန်းသိမ်းပေးရင်း တာဝန်ယူ ကာ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးနေ ကြသည်။ မဲရလဒ်များကို မကြေညာခင် ခွပ်ဒေါင်းမာန် ချီ၊ အားမလျော့နဲ့ မီးငယ် စသော သီချင်းများ ဖွင့်ချိန် တွင် ပြည်သူများကလည်း အားမာန်အပြည့် သံပြိုင် သီဆို ကြသည်။ မကြာမီပင် အမှောင်ကြီးစိုးလာသည်နှင့် အမျှ အနီရောင် ဆလိုက်မီး များနှင့်အတူ အပြတ်အသတ် အနိုင်ရရှိလိုက်သော ပုဒွန် တောင်မြို့နယ် ပြည်သူလွှတ် တော်နှင့် တိုင်းဒေသကြီး လွှတ်တော် အမတ် များ နာမည်ကို ကြေညာလိုက် သောအခါ ပြည်သူများက တစ်ခဲနက် သောင်းသောင်း ဖြဖြ ထောက်ခံအားပေးကြ

သည်။ လက်ထဲတွင် ကိုယ်စီ ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားသော ဆလိုက်မီးချောင်းအနီများနှင့် ဇုန်းမီးများကို ဝှေ့ယမ်းလိုက် ချိန်တွင် မျက်စိရွေ့တွင် မြင်နေရသော အနီရောင် လူ ပင်လယ်ပြင်ကြီး တလှုပ်လှုပ် ဖြင့် အောင်ပွဲခံနေသည်ကို မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ကြည်နူးဝမ်းမြောက်စွာ သူ ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

‘ဝမ်းသာလို့ က်တာ နော်။ ဒီအချိန်မှာ ဟိုနေ့က သုဝဏ္ဏပွဲတုန်းက အမေပြော တဲ့ စကားလေးကို ပြန် မကြားမိဘူးလား’

လေပြည်အဝေ့ ရုတ် တရက် သူ့နံဘေးနား ကျူး လစ် ပန်းရနံ့လေး သင်းလာ သောကြောင့် ခေါင်းငဲ့ကြည့်မိ သည်။ ဆလိုက်မီးရောင်များ ကြောင့် အနီရောင်သန်းနေ သော သူမမျက်နှာ ဘေး တိုက်အလှကို မြင်နေရသည်။

‘ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော် မမှတ်မိဘူး။ လောလော ဆယ် ပျော်နေတာပဲသိတယ်’

‘အမေကပြောတယ် လေ၊ ၁၀၀ ရာခိုင်နှုန်း အပြည့် နိုင်ချင်တယ်တဲ့။ ဒါမှလည်း လူထုအားလုံး ပါပြီးတော့ ဆုံးဖြတ်တဲ့ နည်းနဲ့ နိုင်တယ် ဆိုတာ သက်သေပြပြီးသား ဖြစ်မှာတဲ့။ လူနည်းစုလေး ထောက်ခံတာမျိုးနဲ့ မနိုင်ချင် ဘူးတဲ့။ အခုကြည့် တစ်နိုင်ငံ လုံး မဆိုထားနဲ့ ဒီမြင်ကွင်း လေးကို ကြည့်တာနဲ့တင် ကျွန်မ ကြက်သီးထတယ်။ ရလဒ်တွေ အကုန် မသိရသေး ပေမဲ့ အမေဆန္ဒကို ပြည်သူ တွေက အပြည့်အဝ ဖြည့် ဆည်းပေးလိုက်ပြီလို့ ကျွန်မ

တော့ ယုံတယ်။ အဲဒီအတွက် ပြည်သူတွေကိုရော၊ ကံ တရားကိုရော၊ အမေကိုရော အားလုံး ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ’

သူမစကားကို သူ ခွန်း တဲ့ မပြန်ဖြစ်။ မြင်ကွင်းထဲ တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားနေသော လူပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲက မီးပွင့်လေးများသည် တဖျပ် ဖျပ် လင်းနေသော ကြယ် လေးများနယ် တောက်ပနေ ကြသည်။ မြေပြင်မှ သက်ရှိ ကြယ်ပွင့်တို့၏ ရဲရဲနီသော အားမာန်ပြည့် အလင်းတန်း များကြောင့် ကောင်းကင်က ကြယ်တွေပင် သိမ်ငယ်စွာ အမှောင်ထုထဲ တိုးဝှေ့ပျောက် ကွယ်လုပြီ။ သန်းခေါင်ယံည သည် ခွပ်ဒေါင်းတွန်သံများ ဖြင့် အရုဏ်ဦးကို တက်ကြွစွာ နိုးထဖို့ အမှောင်ထုထဲတွင် သက်ဝင် နိုးကြားနေသော မြင်ကွင်းကို သူတို့အားလုံး ခံစားချက်ကိုယ်စီဖြင့် ငေးမော နေမိကြသည်။ သူ့ဘေးနားမှ မိန်းကလေးသည်လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ မျှော်လင့်ခဲ့ သော အိပ်မက်ကို မက်ခွင့်ရ ၍ထင်၊ ကြည့်နူးမှုကြောင့် လား၊ ဝမ်းနည်းမှုကြောင့် လား မသဲကွဲ့။ မျက်ဝန်းအိမ် တွင် မျက်ရည်စို့ချင်ပြီ။ အကယ်၍များ သူမက ဒီည ကို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အဖြစ် စာတံ လမ်းပွဲပြီး ဖန်တီးဖြစ်မည်ဆို ပါရှိ။ သူသည်လည်း ဒီစာတံ လမ်း၏ အရေပါသော စာတံ ကောင်တစ်ကောင်တော့ ဖြစ် နိုင်လိမ့်မည် ထင်ရဲ့။ ဒါကို သူ တစ်ဖက်သတ် ယုံကြည် မျှော်လင့်ရင်း စိတ်ကူးယဉ် ကြည့်ချင်နေမိသည်။ ■

စုသိန်း

ပန်းပင်ဝါ

သူနုလုံးသားမှာ ပန်းပင်ဝါလေးတစ်ပင် ပေါက်နေတဲ့အကြောင်းကို
အဝါက ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြရသေးပါဘူး။ ပိန်ကပ်နေတဲ့ ရင်ဘတ်နှစ်ခုကို
သူ့လက်နဲ့ ထပ်ခြမ်း ဆွဲခွာပြီး ပန်းပင်ဝါလေးကို အကြိမ်ကြိမ် ကြည့်နေမိတယ်။
ရှင်မီးဖြူကို ဆွဲတင်ထားပြီး ပန်းပင်ဝါလေးကို ငုံ့ကြည့်မိတိုင်း ဒါဟာ
တကယ်မှ ဟုတ်ပါ့မလားလို့လည်း အမြဲ သံသယဖြစ်မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှလုံးသွေးကို
သောက်ပြီး အသက်ရှင်နေတဲ့ ပန်းပင်ဝါလေးကို မြင်ရတာကတော့ တကယ်ပါပဲ။
သိပ်ကို သေးငယ်အားနည်းတဲ့ ပန်းပင်ဝါလေးရယ်ပါ။ အဝါကတော့ ပန်းပင်ဝါလေးကို
ထပ်တလဲလဲလည်း အမြဲကြည့်ချင်နေမိတယ်။ အိမ်အလယ်ကောင်မှာရှိတဲ့
မှန်ရှေ့မှာ ရပ်ကြည့်ရင် ပန်းပင်ဝါလေးကို ပိုပြီး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်ရပါတယ်။
အဝါက အစကတော့ ပန်းပင်ဝါလေးကို ပဲပင်ပေါက်လေးတစ်ပင်လို့ ထင်မိပါတယ်။
နောက်တော့ ပန်းပင်ဝါလေးဟာ လမ်းဘေးမှာ ပေါက်တဲ့ ပန်းပင်ကလေးတွေနဲ့
တူလာပါတယ်။ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေတုန်းက အဲဒီပန်းပင်

ဝါလေးနဲ့တူတဲ့ ပန်းပင်လေးတွေကို မြင်ခဲ့ဖူးတာကို အမှတ်ရသွားပါတယ်။ အဖေက သူလုပ်တဲ့ သစ်သားကုလားထိုင်ရဲ့ နောက်မှီတွေမှာ အဲဒီပန်းပင်လေးတွေ ပေါ်လာအောင် ထွင်းထုတတ်ပါတယ်။

အစကတော့ ဒီအကြောင်းတွေကို တစ်ယောက်ယောက်ကို ပြောပြပြီး ရင်ဘတ်ထဲက ပန်းပင်ဝါလေးကို ဆွဲဖွင့်ပြလိုက်မယ်လို့ တွေးထားပါတယ်။ အသားအရေ ဖြူရော်ပြီး သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်နဲ့ တူတဲ့ သူငယ်ချင်း ဇီမီကို ပြောပြမယ်လို့ တွေးထားပေမဲ့ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် မပြောဖြစ်ခဲ့တာချည်းပါပဲ။ သူ့အတွက် ရှင်မီးဖြူလေးတွေကို ချုပ်ပေးတဲ့ ဟိုဘက်အိမ်က အန်တီလေးကို ပြောပြရင် ကောင်းမလားလို့လည်း တစ်ခါတွေးမိဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အန်တီလေးက သိပ်ကို လက်တွေ့ဆန်တော့ သူ့ ပန်းပင်ဝါလေးကို ဆွဲနုတ်ပစ်လိုက်မလားလို့လည်း ကြောက်နေမိတယ်။ အဖေ့ကို ပြောပြလိုက်မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးကိုတော့ ချက်ချင်းပဲ ဖျက်ပစ်မိပါတယ်။ အဖေ့ရှေ့မှာ ရင်ဘတ်နှစ်ခြမ်းကို ခွဲပြဖို့က ရှင်မီးဖြူကို အရင် ဆွဲလှန်တင်လိုက်ရမှာ။ အဲဒီလိုလုပ်ဖို့အဝါက မရှက်ပေမဲ့ အဖေကတော့ ရှင်မီးဖြူကို မြင်ရင် ရှက်သွားမှာသေချာပါတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဖြစ်ဘဲ သူ့ရင်ဘတ်ကိုပဲ အကြိမ်ကြိမ် ဆွဲဖွင့်ကြည့်နေမိတော့တယ်။

သမီးက
စိတ်ထားကောင်းလို့
သမီးရဲ့နှလုံးသားမှာ
ပန်းပင်ဝါလေး
ပေါက်နေတာပေါ့
စိတ်ထားကောင်းတဲ့
လူအားလုံးဟာ
သူတို့နှလုံးသားမှာ
ပန်းပင်ဝါလေးတွေ
ရှိတတ်ကြတာပဲ
တစ်နေ့ကျရင်
သမီးရဲ့
အဲဒီပန်းပင်ဝါလေး
ကနေ
ပန်းပွင့်ဝါလေး
တစ်ပွင့်
ပွင့်ချင်ပွင့်လာမှာ

အမေသာ ရှိသေးရင် အဝါက အမေ့ကိုသာ အချိန်မဆိုင်းဘဲ ပြောပြမိမှာပါ။ အမေကတော့ 'သမီးက စိတ်ထားကောင်းလို့ သမီးရဲ့ နှလုံးသားမှာ ပန်းပင်ဝါလေး ပေါက်နေတာပေါ့။ စိတ်ထားကောင်းတဲ့ လူအားလုံးဟာ သူတို့ နှလုံးသားမှာ ပန်းပင်ဝါလေးတွေ ရှိတတ်ကြတာပဲ။ တစ်နေ့ကျရင် သမီးရဲ့ အဲဒီ ပန်းပင်ဝါလေးကနေ ပန်းပွင့်ဝါလေးတစ်ပွင့် ပွင့်ချင်ပွင့်လာမှာ' လို့ ပြောမလားပဲ။ ဒါမှမဟုတ် အမေက သူ့ရဲ့ ဖွံ့ထွားနေလောက်တဲ့ ရင်နှစ်လွှာကိုပဲ ဆွဲဖွင့်ပြပြီး 'ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်း သမီး၊ အမေ့နှလုံးသားမှာလည်း သမီးလို ပန်းပင်ဝါလေးရှိတယ် တွေ့

တယ် မဟုတ်လား' လို့ မထူးဆန်းသလို ပြောနေမလား။

ရင်ဘတ်ထဲက ပန်းပင်ဝါလေးနဲ့ အမေ့အကြောင်းကို ဆက်စပ်စဉ်းစားမိရင် အတွေးတွေက မြစ်တွေလို ရှည်လျားလာတတ်ပါတယ်။ အဲလိုအချိန်မျိုးတွေဆို အဝါက အမှောင်ထောင့် တစ်ထောင့်မှာ ထိုင်ပြီး အချိန်ကြာအောင် မလှုပ်ယှက်ဘဲ တွေးနေတတ်တယ်။ ထမင်းစားဖို့တောင် သတိမရတတ်ပါဘူး။ အမေ့နှလုံးသားမှာ ပန်းပင်ဝါလေးသာရှိရင် အမေ ဆုံးသွားတဲ့အခါ ပန်းပင်ဝါလေးပါ သေသွားမလားဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးတွေ တွေးပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် အမေ့ အရိုးတွေ ဆွေးမြည့်သွားပေမဲ့ အမေ့ အုတ်ဂူကနေ ပန်းပင်ဝါလေးက ဖောက်ထွက်ပြီး မြေလွှာတွေပေါ်မှာပဲ ရှင်သန်နေမလား။ နွယ်ပင်တွေလို ရှည်လျားပြီး အမေ့ အုတ်ဂူတစ်ခုလုံးကို ရစ်ပတ်အုပ်မိုးထားမလားလို့လည်း တွေးမိပါတယ်။

တစ်ခါတလေတော့လည်း ဒီအတွေးတွေကို တစ်ယောက်တည်း တွေးမနေဘဲ အဖေ့ကိုတော့ ပြောပြနေချင်ပါတယ်။ အရင်တုန်းကဆို အဝါက အဖေ့အနားကို သွားပြီး သူ့အတွေးတွေကို ပြောပြနေတတ်ပါတယ်။ အဖေကလည်း သစ်သားကုလားထိုင်တွေကို ကော်ပတ်စားရင်း စိတ်ဝင်တစား နားထောင်တတ်ပါတယ်။ ဒီနှစ် မိုးရာသီက စပြီး အတွေးတွေ အားလုံးကို အဖေ့ကို ပြောမပြဖြစ်တော့ပါဘူး။ အတွေးတွေကို ပြောပြရတာလည်း ရှက်စရာ

ကောင်းတယ်လို့ ထင်လာတယ်။

နောက်ပြီး ဒီနှစ်အတွင်းမှာ အဖေက သိပ်ပြီး အရပ်မြင့်လာတာပဲ။ တိတိကျကျ ပြောရရင် ဒီနှစ် မိုးရာသီကစပြီး အဖေ့အရပ်က သိသိသာသာကို မြင့်လာခဲ့တာ။ အဖေ့ကို အဝေးက ကြည့်ရင် အဖေ့အရပ်က ပိုမြင့်သွားတယ်လို့ ထင်ရတာပဲ။ အဝါကတော့ နောက်နှစ်တွေဆိုရင် အဖေ့အရပ်ဟာ အိမ်ခေါင်မိုးကိုတောင် ဖောက်သွားမလားလို့တောင် စိုးရိမ်နေရတယ်။ အဖေ့မှာ ထိန်းမရအောင် အရပ်မြင့်တဲ့ ရောဂါများ ရှိနေမလားလို့လည်း ဘေးမိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဖေကတော့ သူ့ကိုယ်သူ အရပ်မြင့်လာတယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ 'သမီးအရပ်မြင့် လာတယ်' လို့ မကြာမကြာ ပြောနေတတ်ပါတယ်။ ဟိုအရင်နှစ်တွေကဆို အဖေ့အရပ်တွေ အဲဒီလို မြင့်လာတာမျိုးဆို အဝါ အတော်သဘောကျမိမှာပါ။ အရင်အချိန်တွေက တကယ်လည်း ပြန်လွှမ်းလောက်စရာတွေပါ။ အဲဒီနှစ်တွေမှာ အဖေဟာ အဝါခန္ဓာကိုယ်ကို ဆွဲချီရင်း ပင့်မြှောက်နေတတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို လုပ်တာက မိုးပေါ်ကိုရောက် သွားသလို ပါပဲ။ နောက်ပြီး အဖေက အဝါခြေထောက်နှစ်ဖက်ကနေ ဆွဲမြှောက်ကိုင်ပြီး ဇောက်ထိုးထားပါတယ်။ အဝါက မြေကြီးကို လက်နဲ့ ထောက်ပြီး ကင်းမြီးကောက်လို သွားရပါတယ်။ မသွားနိုင်တော့ဘဲ အခါ အဖေ့ ခြေသလုံးကို

ဆွဲဖက်ပြီး ကိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအခါ အဖေက အဝါကို ရွှေပေါ်စာပုံထဲ ပစ်ထည့်ပါတယ်။ အဲဒီလို လုပ်တာ တကယ်ကို ပျော်စရာကောင်းပါတယ်။ အန်တီလေးက တော့ အဲဒီလို မလုပ်သင့်ဘူးလို့ အဖေ့ကို အဝါရှေ့မှာပဲ ပြောတာ ကြားဖူးပါတယ်။ အဲဒီလို ပြောတော့ အဖေက ငြိမ်သွားတယ်။ နောက်ပိုင်းတော့ အဖေဟာ အဝါရဲ့ အသားကို ထိရမှာတောင် ကြောက်နေသလိုပါပဲ။

အဲဒီနောက်ပိုင်း အဝါက လည်း သူ့ရဲ့ အတွေးတွေကို ဘယ်တော့မှ ပြောမပြတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ ကိုကိုကိုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အတွေးတွေကိုတော့ အဖေ့ကို အရင်ကတည်းက ပြောမပြပါဘူး။ ကိုကိုကို အကြောင်း စဉ်းစားမိရင် အဝါက သူ့အတွေးတွေကို ဘယ်တော့မှ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိပါဘူး။ အဲဒီအတွက်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ရှက်မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအတွင်းမှာ ကိုကိုကို အကြောင်းကိုချည်း တွေးနေမိပါတယ်။ အချိန်တိုင်း တွေးနေမိသလိုပါပဲ။ ကိုကိုကိုကို လည်း အမြဲ တွေ့ချင်နေမိပါတယ်။

ကိုကိုကိုက ကျောင်းပိတ်ရက် မနက်တိုင်း သူ့ရဲ့ ယုန်ကလေးကို ပိုက်ပြီး လမ်းလျှောက်ထွက်တတ်ပါတယ်။ စနေမှာ သူက အသားရောင် ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ပြီး တနင်္ဂနွေမှာ အနက်ရောင် ဘောင်းဘီတိုကို ဝတ်လာတတ်တာလည်း ပုံမှန်လိုပါပဲ။ နဖူးပေါ် ဝဲကျ

နေတဲ့ သူ့ ဆံပင်ရှည်တွေဟာ လေတိုက်တဲ့အခါ လွင့်နေတတ်ပါတယ်။ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ခြံက ပုဏ္ဏရိုက်ပန်းပင် တန်းရှေ့ ရောက်ရင် ခထရပ်ပြီး နှာခေါင်းစုံပွ လုပ်နေတတ်တဲ့ သူ့ရဲ့ ယုန်ကလေးကို ချောမြူတတ်ပါတယ်။ အဲဒီအခါ အနီးက ကုက္ကိုပင်ကို ဖောက်ပြီး ကျလာတဲ့ ပြောက်ကျား နေရောင်ကွက်တွေဟာ သူ့မျက်နှာပေါ်ကို ထိုးကျနေတတ်ပါတယ်။ မနက် နေရောင်က ကိုကိုကိုနဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ထိုးကျနေတာကို စောင့်ကြည့်ရတာဟာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မျိုးမှာဆို အဝါက ကမ္ဘာလောကတစ်ခုလုံး သူနဲ့ ကိုကိုကို နှစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်လို့ ခံစားလာရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ သူ့ရဲ့ ရင်ဘတ်ကို ဆွဲခွာကြည့်ရင် နှလုံးသားက ပန်းပင်ဝါလေး ရွှေရောင်တောက်နေတာကို မြင်ရပါတယ်။

ကိုကိုကိုကို တွေ့တိုင်းလည်း ပန်းပင်ဝါလေးက လန်းဆန်း တောက်ပလာတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဝါက ကိုကိုကိုကို တစ်ခါမှ စကား မပြောဖူးပါဘူး။ ကိုကိုကိုနဲ့ စကားပြောနေရင် ပန်းပင်ဝါလေး အစွမ်းကုန် အောင် ရွှေရောင်တောက်ပြီး ပန်းပွင့်ဝါလေးများ ပွင့်လာမလားလို့လည်း တွေးမိပါတယ်။

အဲဒီ တစ်နှစ်လုံး အဝါဟာ ကိုကိုကိုကို စကားပြောခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်

မလာပါဘူး။ အဝါဟာ အိမ်အလယ်ကောင်က နှန်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး အကြိမ်ကြိမ် စကားပြော ကျင့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုကိုနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံမိတိုင်း သူ့နှုတ်က ဆွဲအသွားတာချည်းပါပဲ။ "ကိုကိုကို" လို့တောင် တစ်ခွန်း မခေါ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။

အဲဒီနှစ် ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ကိုကိုကိုကို မိသားစုဟာ တခြားမြို့ကို ပြောင်းရွှေ့ကြပါတယ်။ အဝါက ကိုကိုကိုနဲ့ နေရောင်ပြောက်ကျား မျက်နှာကို မတွေ့ရတော့ဘူးလို့ တွေးမိရုံနဲ့တင် တုန်လှုပ်သွားတယ်။ သူ့ပန်းပင်ဝါလေးဟာ ချက်ချင်းပဲ ညှိုးကျသွားတယ်။ အရွက်တစ်ရွက်ဟာ ခြောက်သွားတော့မတတ်ပဲ။

အဝါဟာ ကိုကိုကိုကိုကို နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့ရဖို့ မြစ်ဆိပ်ဘက်ကို ပြေးတယ်။ အဲဒီညနေခင်းမှာ တိမ်တွေဟာ သိပ်လှပါတယ်။ အဝါက မရပ်မနား ပြေးရင်းနဲ့ ဆည်းဆာနေရောင်တွေ ထိုးကျနေတဲ့ ကိုကိုကိုနဲ့ မျက်နှာကို မြင်ယောင်နေမိတယ်။

မြစ်ဆိပ်မှာ ရေဝမ်းဘဲဟာ မြစ်ကို အလျားလိုက် ဖြတ်ကူးဖို့ ပြင်နေပြီ။ အဝါက ဆိပ်ခံတံတားပေါ်မှာ ရပ်ပြီး ကိုကိုကိုကို လိုက်ရှာတယ်။ ရေဝမ်းဘဲရဲ့ ရွှေပိုင်းမှာ ရပ်နေတဲ့ ကိုကိုကိုကို မြင်ရပါတယ်။ ကိုကိုကိုဟာ အဖြူရောင် ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားပြီး သူ့ယုန်ကလေးကို ပိုက်ထားတယ်။ သူဟာ ဆည်းဆာတိမ်နီနီတွေကြားက နေကို ငေးကြည့်နေတယ်။ အဝါ

ဟာ အဲဒီမြင်ကွင်းကို ဘယ်တော့မှ မမေ့တော့ပါဘူး။ နောက်တော့ အဝါက ငေးကြည့်နေရင်းနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ကိုကိုကိုနဲ့ ယုန်ကလေးသာ ဖြစ်လိုက်ပါတော့လို့ တွေးတယ်။ အဲဒီခဏမှာ အဝါဟာ မျက်ရည်ကျတယ်။

နောက်ဆုံး ကြီးလှိုင်း ဖြတ်ပြီးတဲ့အခါ ရေဝမ်းဘဲဟာ အသံကျယ်ကျယ် တစ်ချက် အော်ပြီး ရွှေလွှားတယ်။ အဝါဟာ တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ်ပဲ ငိုတယ်။ နောက်တော့ ငိုသံနဲ့ပဲ "ကိုကိုကို"၊ "ကိုကိုကို" လို့ တိုးတိုး ခေါ်နေမိတယ်။ ကိုကိုကိုဟာ ဆည်းဆာ တိမ်နီနီတွေကို ကျောရိုင်းလိုက်တဲ့ အခါ နှလုံးသားက ပန်းပင်ဝါမှာ အရွက်ဝါတစ်ရွက် ပြုတ်ထွက်သွားတယ်လို့ ခံစားလိုက်ရတယ်။

အဝါဟာ နောက်နှစ်ရက်လောက်အထိ ကောင်းကောင်း မအိပ်နိုင်တော့ဘူး။ အချိန်ရှိသရွေ့ သူ့ရင်ဘတ်ကိုပဲ ခွဲကြည့်နေတော့တယ်။ အဖေက ဘာမှ မပြောပေမဲ့ အဝါကို အမြဲ သတိထားကြည့်နေတယ်။ နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်ခင်းရောက်တော့ ပန်းပင်ဝါလေးက သေပြီး ကြွေကျသွားတော့မတတ်ပဲ။ အဝါဟာ ကိုကိုကိုနဲ့ နေရောင်ပြောက်ကျား မျက်နှာကိုပဲ ပြန်မြင်ယောင်ပြီး ပန်းပင်လေးကို အသက်ဆက် နေရတယ်။ ညနေရောက်တော့ အခြေအနေက ပိုဆိုးလာတယ်။ အဝါဟာ ထေးလည်း တောင်းတောင်း မစားလို့ တစ်ကိုယ်လုံးထူး

နှမ်းလျနေတယ်။ သူ့လက်တွေဟာ ပြတင်းပေါက်လက်ရန်းကို ကိုင်ထားရင်းပဲ တုန်လာတယ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ တဖြည်းဖြည်း သေးပြီး ကျုံ့ဝင်လာတယ်လို့ ခံစားရတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ အမှန်တစ်ခုလိုဖြစ်ပြီး ကြမ်းနှစ်ခုကြားထဲ ဝင်သွားမလားလို့လည်း ထင်လာတယ်။

နောက်တော့ အဝါဟာ ပြတင်းပေါက်ကနေ ရုပ်ဆိုးတဲ့ ငှက်တွေ ပျံသွားတာကို ဖြင်တယ်။ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ငှက်သံတွေလည်း ကြားတယ်။ တိမ်တွေဟာ သွေးရောင်ပြောင်းပြီး သူ့ဆီလွင့်လာနေတယ်လို့လည်း ထင်လာတယ်။ နောက်တော့ အဖေ့ရဲ့ ရွှေပေါ်ထိုးသံတွေ အဆက်မပြတ် ကြားတယ်။ အဖေ အဲဒီလို ရွှေပေါ်ထိုးနေတာကို ရပ်စေချင်ပြီ။ အဖေ့ ရွှေပေါ်သံ တစ်ချက် ကြားတိုင်း အဝါ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ တစ်ခါ ကျုံ့ဝင်နေပါတယ်။

အဝါဟာ ရုတ်တရက် ငိုလိုက်မိတယ်။ နောက်တော့ အဖေ့ကိုလှမ်းခေါ်ချင်လာတယ်။ 'အဖေရေ' လို့ အကျယ်ကြီး အော်လိုက်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဝါဟာ အဖေ့ကို လှမ်းခေါ်မိမှာစိုးလို့ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေကို တင်းတင်း နှောထားမိတယ်။ အသံမထွက်အောင်လည်း သူ့လည်ပင်းကို ဖိထားတယ်။ ဒီအချိန်မှာ အဖေ့ကို လှမ်းခေါ်ရမှာကို သေမလောက်အောင် ရှက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေ့ကို လှမ်းမခေါ်ရင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ကြမ်းနှစ်ခုကြားထဲကို ဝင်သွားတော့မှာကိုလည်း ကြောက်တယ်။ သွေးရောင်

ပန်းပင်ဝါလေးကို
တစ်ယောက်
ယောက်ကိုပြဖို့
ဒီအချိန်ဟာ
အကောင်းဆုံး
အချိန်ပဲ
ဆိုတာလည်း
တွေးတယ်။
အဝါက ရှင်မီးဖြူကို
ဆွဲလှန်တင်
လိုက်တယ်
ဟောဒီမှာ
ကြည့်ပါဦး
အန်တီလေးရေ လို့
အော်လိုက်တယ်
အန်တီလေးက
အဝါကို
ကြောင်ငေးပြီး
ကြည့်နေတယ်

တိမ်တွေကလည်း ပြတင်းတံခါးအား ရောက်လာတော့မယ်။ နောက်ဆုံးတော့ 'အဖေရေ လာပါဦး...အဖေရေ လာပါဦး' လို့ အော်နေမိတယ်။

အဖေက ချက်ချင်း ပြေးတက်လာတယ်။ အဖေ့ကို မြင်တော့ အဝါက သူ့ကိုယ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ပစ်လွှဲလိုက်တယ်။ အဖေက သူ့ဆီကို လာပြီးတော့ ချက်ချင်းပဲ အန်တီလေးကို ပြေးပြီး အော်ခေါ်နေတယ်။ အဖေက သိပ်ကို စိတ်လှုပ်ရှားနေတာ။ သူ့အသံတွေက တုန်နေပြီး အန်တီလေး ထွက်မလာမချင်း အော်နေတော့တယ်။

အန်တီလေးက ပြေးပြီး ရောက်လာတယ်။ သူက

ပြေးလာရလို့ အတော်လေးမောနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရာအားလုံးက သူ မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်နေပြီဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ပါပဲ။ အန်တီလေးက မြန်ဆန်တယ်။ ကျွမ်းကျင်တယ်။ အန်တီလေးက ဘာပဲလုပ်လုပ်လက်တွေ့ကျတယ်ဆိုတာ အဝါ အရင်ကတည်းက သိပါတယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာလည်း အဝါက အန်တီလေးကို ချီးကျူးပြီး ထပ်တလဲလဲ စိတ်ထဲက ကျေးဇူးတင်နေမိတယ်။ အဲဒီခဏအချိန်မှာ အဝါက အန်တီလေးကို သူ့ အမေလားလို့တောင် ထင်လာပါတယ်။ အန်တီလေးကိုလည်း 'အမေ' လို့ ခေါ်မိတော့မတတ်ပါပဲ။

နောက်တော့ အန်တီလေးက အဝါကို အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲနေစေတယ်။ 'သမီး ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ အားလုံး အဆင်ပြေသွားပါပြီ ကလေးရယ်' လို့ ပြုံးကြည့်ပြီး ပြောတယ်။ အန်တီလေးက အဝါအတွက်လည်း ဂုဏ်ယူနေပုံပဲ။ အဝါဟာ တန်ဖိုး မမြတ်နိုင်တဲ့ ဆုလာဘ်တစ်ခုကို ရသွားသလိုပဲ။ သူက အဝါအတွက် ဂုဏ်ယူနေတယ်။ နောက်တော့ အန်တီလေးက ပြတင်းပေါက် ခန်းဆီးတွေကို ဆွဲပိတ်ရင်း 'အမယ်လေးတော်...ငါ့သမီးလေးတောင် ရာသီပန်းပွင့်ပြီ...' လို့ ပြောတယ်။ အဝါက အဲဒီအသုံးအနှုန်းမျိုးကို ကြားတော့ ရင်တစ်ချက် ခုန်သွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပန်းဆိုတာကို ကြားတော့ သူ့ နှလုံးသားက ပန်းပင်ဝါကိုပဲ သတိရပါတယ်။ ပန်းပင်ဝါလေးမှာလည်း ပန်းပွင့်ဝါလေးတစ်

ပွင့် ပွင့်နေလောက်ပြီလို့ ထင်နေမိတယ်။ နောက်ပြီး ပန်းပင်ဝါလေးကို တစ်ယောက်ယောက်ကိုပြဖို့ ဒီအချိန်ဟာ အကောင်းဆုံးအချိန်ပဲ ဆိုတာလည်း တွေးတယ်။ အဝါက ရှင်မီးဖြူကို ဆွဲလှန်တင်လိုက်တယ်။ 'ဟောဒီမှာ ကြည့်ပါဦး အန်တီလေးရေ' လို့ အော်လိုက်တယ်။ အန်တီလေးက အဝါကိုကြောင်ငေးပြီး ကြည့်နေတယ်။

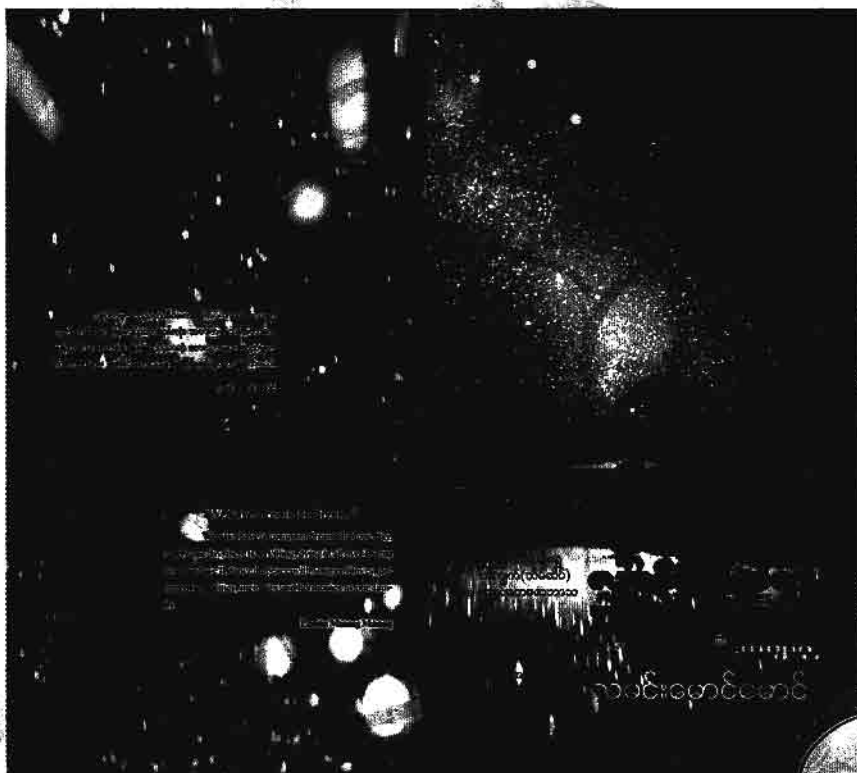
အဝါက သူ့ရင်ဘတ်နှစ်ခုကို ထက်ခြမ်းကွဲ ပွင့်သွားအောင် ဆွဲခွာဖွင့်လိုက်တယ်။ တစ်ကြိမ်နဲ့ ပွင့်မလာခဲ့ဘူး။ နောက်တော့ အဝါက သူ့လက်နှစ်ဖက်နဲ့ အကြိမ်ကြိမ် ဆွဲဖွင့်တယ်။ ရင်နှစ်လွှာကပွင့်ထွက်မလာဘူး။ အန်တီလေးက အဝါလုပ်နေတာကို အံ့သြတကြီး ဖြစ်နေတယ်။

အဝါက စိုးရိမ်လာတယ်။ ပန်းပင်ဝါလေးကို မတွေ့ရတော့မှ သေမလောက်အောင် ကြောက်လာတယ်။ သူ့လက်တွေနဲ့ အကြိမ်ကြိမ် ဆွဲဖွင့်တဲ့အခါ လက်သည်းရာတွေကြောင့် သူ့ရင်ဘတ် နှစ်ခုလုံးဟာ နီလာတယ်။ အဝါက မရပ်နိုင်သေးဘူး။ 'ပန်းပင်ဝါလေး...ပန်းပင်ဝါလေး ဘယ်ရောက်သွားလဲ...' လို့ အော်ပြီး ငိုတယ်။

အဖေက ချက်ချင်းပဲ အခန်းထဲကို ပြေးဝင်လာတယ်။ အန်တီလေးကတော့ အသံထွက်အောင် ရယ်ရင်း 'ဒီအချိန်မှာ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်' လို့ ပြောနေပါ

နေပင်လယ်ပြာ

လမင်းစာအုပ်တိုက်ရဲ့သတ္တမမြောက်စာအုပ်

ဖြန့်ချိရေး - ငွေစာအုပ်တိုက်၊ ၀၉ ၄၀၂၅၀၅၀၂၉
လမင်းစာအုပ်တိုက် - ၀၉ ၃၃၀၁၆၆၉၀ ၊ ၀၉ ၂၅၆၅၃၂၀၂၃

လမင်းစာအုပ်တိုက်မှသက်လက်ထုတ်လေမည့်စာအုပ်များ

- * လမင်းနဲ့ဂန္ထဝင်ပန်းနှစ်ပွင့်(ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှု)
မေတ္တန်အေး၊ နီနီခိုင်(သထုံ)၊ လမင်းမောင်မောင်
- * ရမ္မက်လှိုင်းများပေါ် ရွက်လွှင့်ခဲ့သူ(လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်)
လမင်းမောင်မောင်
- * လမင်းအလင်းစာပန်းခင်း(ကဗျာ၊ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်စုစည်းမှု)
ဓာလောင်စုံ
- * ကျွန်တော်နှင့်အနုပညာရှင်များအကြမ်းပညာရှင်များ
လမင်းမောင်မောင်

၁။ ဤသတင်းကို ကြားလျှင်ကြားချင်း
 အချို့က အကြံအပန် သတင်းတစ်ခုဟု
 ဆိုကြသည်။ အချို့က လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဟု
 အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်ကြသည်။
 နောက်ဆုံး နိုင်ဦးနှင့် ယဉ်မွန်တို့
 နှစ်ဦးကို မြို့က အအေးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ
 မျက်စိနှင့် တပ်အပ် မြင်လိုက်ကြကြောင်း
 ကြားသိကြရတော့မှ အားလုံးက
 ရင်ဘတ်ကိုဖိကာ ဘုရား
 တ၊မိကြလေသည်။

၁။ တင်သားကျေးရွာကို နှစ်ဝိုင်း
 ခွဲခြားထားသည်။

အရှေ့ အရပ်တွင် တည်
 ရှိပြီး ကုန်းပိုင်းကုသော နေရာ
 ကို အရှေ့ကုန်းဟု ခေါ်ဆိုကြ
 ပြီး အနိမ့်ပိုင်းတွင်ရှိပြီး နှစ်စဉ်
 လိုလို ရေကြီးရေလျှံတတ်
 သော အပိုင်းကို အနောက်
 ချိုင်းဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်
 မှာ ရွာတည်စကတည်းက
 ဖြစ်သည်။ အရှေ့ကုန်းနှင့်
 အနောက်ချိုင်းကြား အလယ်
 တည့်တည့်မှ ဖြတ်၍ စီးဆင်း
 သွားသော ကျုံးချောင်းက
 လေးက နယ်နိမိတ် ဝိုင်းခြား
 သတ်မှတ်ပေးသည့် မျဉ်း
 တစ်ခုလို တည်ရှိနေသည်။

□

၂။

တကယ်ဆို

ကျော်ဆင့်နှင့် သောင်းဌေးတို့က
 တစ်ဘုံထုံဆင်း ညီအစ်ကိုအရင်းထက်ပင်
 ရင်းနှီးချစ်ခင်ခဲ့ကြသော
 ငယ်သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး
 ဖြစ်သည်။ အိမ်ခြေ
 တစ်ထောင့်နှစ်ရာကျော်ရှိသော

ဗိဉ္ဇာပိနုဏ်

ရဲရင့်လုံ့၊ ဆေး-မနီး။

တင်သားကျေးရွာကြီးထဲ
 နှစ်အိမ်တစ်အိမ်
 စားအိမ်သောက်
 အိမ်တွေလို ချစ်ခင်ခဲ့ကြသည်။
 ထူးခြားသည်မှာ သောင်းဌေးက
 အရှေ့ကုန်းသား စစ်စစ်ဖြစ်ပြီး ကျော်ဆင့်က
 အနောက်ချိုင်း(ဂျိုင်း)တွင် ချက်မြှုပ်သော
 အနောက်ချိုင်းသား စစ်စစ် ဖြစ်နေခြင်းပင်။
 ဆယ့်ခြောက်ရွာအုပ်စု

အရှေ့ကုန်းသားတွေ
 ကို ရန်လာမစကြနဲ့။ နံကြား
 သံပြား ဝင်သွားလို့ အမယ်
 လေး၊ အဘလေးတောင်
 အော်ချိန်မရဘဲ နေမယ်”

“အနောက်ချိုင်းသား
 က သတ္တိမနည်းဘူးကွ။
 ဆွေးတီးစမ်းမယ်တော့ ခြေ
 နဲ့၊ ဓားနဲ့ တွက်လိုက်လို့ လက်
 ငင်းမသာ ပေါ်သွားဦးမယ်”
 ကျော်ဆင့်နှင့် သောင်း
 ဌေးတို့ လူမှန်းသိတတ်စ

Turn West

အရွယ်ကပင် တင်သားကျေး
ရွာမှာ နှစ်ခြမ်းကွဲသလို ဖြစ်
နေသည်။ နာမည်တစ်ခုသာ
ရှိသော ကျေးရွာ ဖြစ်ပါလျက်
အရှေ့ကုန်းနှင့် အနောက်ချိုင်း
ရပ်ကွက် နှစ်ခုသည် စိတ်
ဓာတ်ရေးရာအရပါ သီးခြား
စီဖြစ်နေကြသည်။ နှစ်ခြမ်း
ကွဲနေရသည့် အဓိကအကြောင်း
ရင်းက ကာလသားတွေ
အချင်းချင်း မတည့်ကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

‘အရှေ့ကုန်းသားတွေ
တို့ အနောက်ချိုင်းဘက်
အပျိုလည် မလာစေနဲ့။ ဘယ်
နေရာတွေတွေ ကျောက်ခဲနဲ့
ဝိုင်းထုလွှတ်ကြ’

‘အနောက်ချိုင်းသား
တွေကို ကျုံးချောင်းကနေ
ကျော်ပြီး တို့ဘက်ကို နယ်
မကျွံစေနဲ့။ ခြေတစ်ဖက်ချ
တာနဲ့ ဝိုင်းသာ ထွယ်လိုက်
ကြ’

အရှေ့ကုန်းသားက
အနောက်ချိုင်းသူကို လူပျို
လှည့်လျှင် အနောက်ချိုင်း
သားတွေက တူးတူးခါးခါး
ကြည့်မကြသလို၊ အရှေ့ကုန်း
သူကို ကြိုက်မိသော အနောက်
ချိုင်းသားကိုလည်း အရှေ့ကုန်း
သားတွေက ပစ်မှတ်ထားကာ
ရန်စ·ရှာတတ်ကြသည်။

‘တို့ငယ်ငယ်တုန်းက
များ အရှေ့ကုန်းသားလည်း
အနောက်ချိုင်းယာပြင်ထဲ
ပဲတွေ၊ နှမ်းတွေ လာစိုက်တာ
ပါပဲ။ မင်းတို့ခေတ်ကျမှ
အရှေ့ကုန်းသား အနောက်
ချိုင်းဘက် လယ်မစိုက်၊
ယာမလုပ်ကြတာ အံ့တောင်
အံ့မိပါရဲ့’

‘ဟုတ်ပါဗျာ။ ရှေးတုန်း
ကများ အနောက်ချိုင်းသား

တွေ လည်ရင်းပြုရင်း အချိန်
လွန်ရင် အရှေ့ကုန်းမှာ ညဉ့်
အိပ် ညဉ့်နေ နေကြတာပဲ။
ခုများတော့ မှောင်စပျိုးရင်
တောင် အရှေ့ကုန်းဘက်
မတက်ဝံ့ကြတော့ဘူး။ မင်း
တို့ ကာလသားတွေနဲ့တော့
ခက်ပါ မောင်ရာ’

‘ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ။ ကျုပ်
တို့ ငယ်ငယ်တုန်းကဆို လုပ်
စရာ ကိုင်စရာရှိလည်း အရှေ့
ကုန်းသား၊ အနောက်ချိုင်း
သားဆိုပြီး ခွဲခြားမနေကြ
ပေါင်ဗျာ။ အလှူပွဲ၊ မင်္ဂလာ
ပွဲဆိုလည်း အားလုံး ဝိုင်းလုပ်
ဝိုင်းစားနဲ့ ပျော်ဖို့တောင်
ကောင်းသေးတယ်။ အခု
ကလေးတွေကျမှ ဒီအစဉ်
အလာ ပျက်ရတာ တကယ်
စိတ်မကောင်းစရာပဲဗျာ’

အရှေ့ကုန်းရွာထိပ်ရှိ
ရတနာမာန်အောင် ကျောင်း
တွင် ဥပုသ်သီလ ဆောက်
တည်ကြတိုင်း လူကြီးသူမ
များက ရှေးခေတ်တင်သားရွာ
အကြောင်း သတိတရ ပြော
ကြဆိုကြသည်။ လူကြီးဝိုင်း
ကတော့ သူနယ်ကိုယ့်သား
ခွဲခြားမှု မရှိဘဲ အခင်အမင်
မပျက် ရှိခဲ့ဖြစ်သည်။ ကာလ
သားတွေ တစ်ဖက်နှင့်တစ်
ဖက် ရန်ဆောင်နေကြခြင်းကြောင့်
ရပ်ကွက်နှစ်ခုမှာ တစ်နေ့
ထက် တစ်နေ့ ပို၍ အနေ
စိမ်းလာသလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထူးခြားသည်က
ကျော်ဆင့်နှင့် သောင်းဌေးတို့
ဖြစ်သည်။ ကာလသားချင်း
တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ရန်

ဆောင်နေကြသလောက် သူတို့
နှစ်ဦးက တပူးပူး တတွဲတွဲ
ရှိနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဤ
သည်ကလည်း အကြောင်းရှိ
သည်။ ရွာနှစ်ခြမ်း ဘယ်လို
ပင် ကွဲကွဲ ကျောင်းသား
လူငယ်များကတော့ နှစ်ရပ်
ကွက် ပေါင်းမှ တစ်ကျောင်း
တည်းရှိသော တင်သား
အလယ်တန်းကျောင်းမှာ
ပညာဆည်းပူးကြရသည်။
သို့ဖြစ်ရာ ကျောင်းသား
အချင်းချင်း မခေါ်နိုင် မပြော
နိုင် မဖြစ်ကြဘဲ ပေါင်းဖော်
နိုင်ကြလေသည်။

သူတို့ ငယ်သူငယ်ချင်း
နှစ်ဦးက ကိုယ့်လက်ထဲ မှန်
တစ်ခုရှိလျှင် တစ်ဝက်ခွဲ
ကျွေးလိုက်ရမှ နေပျော်ကြသူ
တွေ ဖြစ်သည်။ ကျော်ဆင့်
နေအိမ်တွင် ထမင်းဝိုင်းတွေ
လျှင် သောင်းဌေးက လက်
ဆေးပြီး ဝင်စားတတ်သလို၊
သောင်းဌေးအိမ်တွင်လည်း
ကျော်ဆင့်တစ်ယောက် အချိန်
မရွေး ဝင်ထွက်သွားလာကာ
ဆော့ကစားနေတတ်သည်။
တစ်ဦးမျက်နှာတစ်နေ့ မမြင်
ရလျှင်ပင် နေမထိ ထိုင်မသာ
ဖြစ်ရမလောက် နှစ်ကိုယ့်
တစ်စိတ် သူငယ်ချင်းများ
ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

□

၃။
ကံကြမ္မာသည် ထူးခြား
ဆန်းကြယ်သည်။ လည်ပင်း
ဖက် ပေါင်းဖက်လာခဲ့ကြ
သော ငယ်သူငယ်ချင်း နှစ်ဦး
မှာ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်
တွင် ကမ္ဘာ့ရန်တွေလို အပြီး
ကြီး အမှန်းပွားကြလိမ့်မည်-
ဟု မည်သူကမျှ မတွေးမိခဲ့
ကြပေ။

သူတို့နှစ်ဦးလုံး လူပျို
ဖြစ်စ အချိန်မှာ အရှေ့ကုန်းသူ
မပြီးမှုကို ပြိုင်တူ စုံမက်မိကြ
သည်။ မပြီးမှုက တင်သား
ကျေးရွာအုပ်စု၏ ကွမ်းတောင်
ကို လူပျိုဖြူလည်း ဖြစ်
သည်။ သောင်းဌေးမှာ အရှေ့
ကုန်းသားစစ်စစ်ဖြစ်ရာ မပြီးမှု
က သောင်းဌေးကိုသာ ချစ်
အခြေပေးလိမ့်မည်ဟု အများ
က တွက်ဆထားခဲ့ကြသည်။
မပြီးမှု၏ မေတ္တာယမ်းကို ဆွတ်
မြန်းလိုသူ ကာလသားများစွာ
အနက် ကျော်ဆင့်တစ်ယောက်
ဝိုးကံကောင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

သောင်းဌေးတို့ အသိုင်း
အဝိုင်းက ကျော်ဆင့်တို့ထက်
ပို၍ ကြွယ်ဝချမ်းသာသည်။
သောင်းဌေးကိုယ်တိုင် မပြီးမှု
နှင့် ပို၍ ခင်မင်ရင်းစွဲရှိသူမို့
မပြီးမှု၏ အချစ်ကို ဝိုင်းဆိုင်
ခွင့် ရမည်ဟူ၍လည်း အပိုင်
တွက်ထားမိခဲ့သည်။ မျှော်
လင့်မထားချိန်တွင် ချစ်ရသူ
၏ ချစ်မေတ္တာကို ရယူပိုင်
ဆိုင်သွားနိုင်သူက မိမိနှင့်
ကျောချင်းကပ် ရင်းနှီးခဲ့ရသူ
သူငယ်ချင်းအရင်း ဖြစ်နေ
လေသောကြောင့် အနုကွဲခတ်
ခံရသလို ခံစားရသည်။ ထို
အဖြစ်ကြောင့်ပင် ငယ်သူငယ်
ချင်း နှစ်ဦးကြားတွင် အငြိုး
အတေးတစ်ခု မွေးဖွားလာပြီး
ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရာတွင်
လည်း ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်
လာခဲ့သည်။ အရှေ့ကုန်းသား
သူငယ်ချင်းများ၏ သွေးထိုး
ပြောဆိုမှုများကြောင့် အောက်
ဆုံးတွင် သောင်းဌေးမှာ
ကျော်ဆင့်ကို အခေါ်အပြော
လုံးဝ မလုပ်တော့ဘဲ သူငယ်
ချင်း အဖြစ်မှ ပြတ်စဲပစ်လိုက်
သည်။

ချစ် သူ သက်တမ်း တစ်နှစ်မပြည့်မီ ကျော်ဆင့်၏ မိဘများက မပြုံးမူ၏ မိဘများထံ လာရောက် တောင်းရမ်းကြသည်။ မပြုံးမူ၏ မိဘများမှာ သဘောတူ ကြည်ဖြူသဖြင့် အရှေ့ကုန်းတွင် လက်ထပ်ပွဲ ကျင်းပပြီး မပြုံးမူမှာ သျှောင်နောက် ဆံထုံးပါပြီး အနောက်ချိုင်းရပ်ကွက်သို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်ပါသွားလေသည်။

‘အရှေ့ကုန်းသူရဲ့ ချစ်မေတ္တာကို ရယူနိုင်တဲ့သူက အနောက်ချိုင်းသား ဖြစ်စရာလားကွာ။ တစ်ရပ်ကွက်လုံး အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ တန်ဖိုးထားတဲ့ ပန်းကလေးကို အနောက်ချိုင်းသားက အပိုင်ချိုင်းသွားတာ အသည်းနာလို့ မဆုံးဘူးကွာ’

‘အရှေ့ကုန်းမှာ ခေါင်းခေါက်ရွေးစရာ ကာလသားတွေ တစ်ပုံတစ်ပင် ရှိပါလျက်နဲ့ကွာ။ ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲ အသေအချာ ရောက်ရမယ့် ကိစ္စကွ။ ခုတော့ အနောက်ချိုင်းသားက ဖြတ်လုရတယ်လို့’

‘သောင်းဌေးရာ၊ မင်းပဲစဉ်းစားကြည့် စမ်းပါဦး။ ကျော်ဆင့်နဲ့ မင်းနဲ့ ရုပ်ရည် ဂူပကာ မကွာဘူးဘဲ ထားပါဦး။ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုမှာ မင်းကို ကျော်ဆင့်က မမီနိုင်ပါဘူး။ မင်းမိဘတွေရဲ့ လယ်ပွဲတွေဆိုတာ အရှေ့ကုန်းတစ်ရိုး လက်ညှိုးထိုးလိုက်ရင် လွဲစရာ ရှိလို့လား အဲဒီလို လူကိုမှ ငြင်းပြီး အနောက်ချိုင်းသားနောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားတဲ့အဖြစ်ကို ငါတို့

တော့ မကျေနပ်ဘူးကွ’
‘ဟုတ်တယ်။ ဒီကိစ္စ လက်တုံ့ပြန်ရမှ ကျေနပ်နိုင်မယ်’

မီးလောင်ရာ လေပင့်ဆိုသလို သောင်းဌေး၏ အပေါင်း အဖော်များက တုံ့ပြန် ပြောဆိုကြရာ သောင်းဌေး၏ အတွင်းစိတ်၌ သန္ဓေတည် ကိန်းအောင်းစ အာဟာတ အစိုင်အခဲမှာ စတင် ကြီးထွားလာခဲ့သည်။ သို့သော် သောင်းဌေးတစ်ယောက် အပူရပ်ကို ဟန်လုပ်ဖုံးကွယ်ကာ ‘ဘာမှ မလုပ်ကြပါနဲ့ကွာ။ ငါ့ကိုက ကံမကောင်းတာပါ’ဟု ပြန်၍ ပြောဆိုခဲ့သည်။

ကျော်ဆင့်၏ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ ကျင်းပပြီး သုံးလအကျော်တွင် အနောက်ချိုင်း၌ မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခု ခြံနံခြံနံသံသံ ကျင်းပကြသည်။ မင်္ဂလာသတို့သားမှာ အရှေ့ကုန်းသား သောင်းဌေးဖြစ်ပြီး သတို့သမီးမှာ ကျော်ဆင့်၏ ညီမဝမ်းကွဲ တော်စပ်သူ မခင်တင့်ဖြစ်သည်။ ဧည့်ခံပွဲတွင် ပရိသတ် အချို့က သောင်းဌေးတစ်ယောက် မခင်တင့်ကို အရယူလိုက်ခြင်းမှာ ချစ်ခင်စုံမက်ခြင်းကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ကျော်ဆင့်အား လက်စားချေလိုခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု တီးတိုးဆိုကြလေသည်။

□

၄။

မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ ကျင်းပပြီး နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင်

သောင်းဌေး၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို လယ်ပြင်တွင် ဆင်သွားသလို ရှင်းရှင်းထင်းထင်း သိလိုက်ကြရသည်။

‘ဒီနေ့ ဒီရက်က စပြီး မင်းက ငါ့ပိုင်တဲ့ ငါ့မိန်းမဖြစ်သွားပြီ။ အိမ်ဦးနတ်ဖြစ်တဲ့ ငါ့စကားကို မင်း တစ်သေမတိမ်း နားထောင်ရလိမ့်မယ်။ အရှေ့ကုန်းသူတစ်ပိုင်း ဖြစ်သွားတဲ့ မင်းကို ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကစပြီး အနောက်ချိုင်းဘက် ခြေချဖို့ ငါ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ မင်းအနေနဲ့ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မကြိုက်ဘူးဆိုရင် အခုကတည်းက အပြီး ပြန်သွားနိုင်တယ်’

အစကတည်းက အနေအေး၍ ရိုးကုပ်သော မခင်တင့်မှာ ပြန်လည် ချေပစရာ စကားမရှိခဲ့ပေ။ မခင်တင့်၏ သတင်းကို ကြားသိချိန်တွင် အနောက်ချိုင်းရှိ ကျော်ဆင့်၏ နေအိမ်တွင်လည်း မုန့်တိုင်းထန်နေသည်။ လက်သီးကို ကျွစ်ကျွစ်ပါအောင် ဆုပ်ရင်း အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်မိသည်။ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသော နှုတ်ခမ်းအစုံမှ ‘လုပ်ထားဦးပေါ့ အရှေ့ကုန်းသားရာ’ဟု မကျေမနပ် ရေရွတ်သည်။ ထို့နောက် အိမ်ဦးခန်းတွင် ခါးထောက်ရပ်ရင်း သူ့ရှေ့၌ ရိုက်ချင်းသည့် ဟန်ဖြင့် ခေါင်းငုံ့ထိုင်နေသော ပြုံးမူကို ကြည့်ကာ ဒေါသတကြီး မာန်မဲလိုက်လေသည်။

‘ဒီမှာ ပြုံးမူ၊ မင်းလည်း ဒီနေ့ကစပြီး အရှေ့ကုန်းဘက် ခြေဦးလှည့်ဖို့ လုံးဝ မစဉ်းစားပါနဲ့။ အရှေ့ကုန်းဘက် မင်းသွားတဲ့နေ့ဟာ မင်းကို ငါ့ကိုယ်တိုင် သတ်ပြီး ထောင်

ထဲဝင်မယ့်နေ့ပဲ’
□

၅။

ဥတုများ အလီလီ ပြောင်းလဲခဲ့သည်။

အနောက်ချိုင်းသားများကတော့ နိုင်ဦးကို အဆိပ်အလွန်ပြင်းသော မြွေပွေးတွင်းကိုမှ သွားနှိုက်မိလေခြင်းဟု စုတ်သပ်ကာ ပြောဆိုကြသည်။ တစ်ဘဝ တစ်ခန္ဓာ မကူးမိမှာပင် သံသရာတစ်ပတ် ပြန်လည်သည်ဟု အချို့ကလည်း ဆိုကြသည်။ နိုင်ဦးနှင့် ယဉ်မွန်တို့ နှစ်ဦးကို ဖြို့ကာ အအေးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ မျက်စိနှင့် တပ်အပ် မြင်လိုက်ကြကြောင်း ကြားသိရတော့မှ အားလုံးက ရင်ဘတ်ကို ဖိကာ ဘုရားတ၊မိကြလေသည်။

‘သေချာတယ်။ သူ့ခွင် (ပွင့်)ထဲ ရောက်လာပြီဆိုတော့ အတိုးကြီးက သက်ညှာမယ် မထင်ဘူး။ အတိတ်ဟောင်းက အကြွေးကို အတိုးရော အရင်းပါ ပြန်တောင်းမယ့်ကိန်းပဲ’

‘နိုင်ဦးတော့ သနားပါရဲ့ကွာ။ ရုပ်ရည်လေး သနားကမား၊ လိမ္မာရေးခြားလည်း ရှိရဲ့နဲ့။ ကျော်ဆင့်သမီးကိုမှ သွားကြိုက်မိတာကိုး’

‘လူကြီးချင်း မခေါ်မပြောဘဲ နေလာကြတာတောင် နိုင်ဦးတို့ တစ်သက်ပဲ။ ကျော်ဆင့်ကို ဒီလမ်းက လှမ်းမြင်ရရင် ဟိုဘက်ထဲကနေ ပတ်ရှောင်လာတာ၊ သောင်းဌေးတို့ ဖြတ်သားချက်က ကမ်းကုန်ပဲ’

‘ကျော်ဆင့်ကတော့ ဘာသူလို့တုံး မသိချီအတုံးအသိ

အပေါ့တောင် ငေါ့မပန်းဘူး ဆိုတဲ့စကား ရပ်ကျော်ရွာ ကျော်တောင် ဖြစ်သွားခဲ့သေး တယ်’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကွာ၊ လူကြီးပီပီ အတိတ်က အမှန်း တွေကို သဘောထားကြီး ကြီးနဲ့ သင်ပုန်းချေလိုက်ဖို့ ကောင်းပါပြီ’

‘အဲဒီလိုတော့ မထင် ဘူးကွာ။ အခြေအနေက ခုထိ တင်းမာနေတုန်းပဲ။ ဘယ်သူ ဘက်ကမှ အလျှော့ပေးမယ့်ပုံ မရှိဘူး’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပွဲက တော့ ကြည့်လို့ ကောင်းပြီ ပေါ့ကွာ’

မြို့အပြန် ရွာသားတချို့ ၏ ပြောဆိုချက်များ ကြားသိ ရပြီးနောက် ဦးကျော်ဆင့်သား နိုင်ဦးနှင့် ဦးသောင်းရွှေသမီး ယဉ်မွန်တို့၏ ချစ်မေတ္တာဇာတ် လမ်းက ရွာကလေးတွင် လတ်တလော လူပြောအများ ဆုံး သတင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာ ခဲ့သည်။

၆။

လကွယ်ည ညဉ့်ယံ သည် ချောက်ချားဖွယ် မည်း မှောင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ကောင်းကင်တွင် မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ် ပြုံးပြက်နေသော ကြယ်ကလေးများကလည်း ဝန်းကျင်ကို လင်းစေခြင်းငှာ မစွမ်းသာပေ။ တစ်ချက်တစ် ချက် စူးခနဲ ပေါ်ထွက်လာ သော ပုစဉ်းရင်ကဲ့တို့၏ အော် မြည်သံကလည်း ချောက်ချား ဖွယ် ကောင်းလှသည်။

အိမ် အောက်ထပ် ရံ စည်ခန်းထဲတွင် ဦးကျော်ဆင့် တစ်ယောက် ခေါက်တုံ့

ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေ ရင်း စိတ်က နာမမြဲ ဖြစ် နေမိသည်။ ကြားသိရသည့် အတိုင်းဆိုလျှင် သတင်းက သေချာသလောက် ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ နိုင်ဦးကို သား အဖချင်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် မေးကြည့်တော့ မဆိုင်းမတွ ဝန်ခံသည်။ သိသိသာသာ ပျက်ယွင်းသွားသော သူ မျက်နှာ အရိပ်အကဲကို သား ရိပ်စားမိလေမည်လား မပြော တတ်ပေ။

ဒီရက်ပိုင်း အရှေ့ကုန်း ဘက် ခြေဦးမလှည့်ဖို့ သား ကို ပြောထားရသည်။ အပြီး အတေး အမှတ်အသားကြီး လှသော သောင်းရွှေ၏ စိတ် ကို သူ ကောင်းကောင်းသိ သည်။ သူ့အပေါ် အပြီးထား လိုစိတ်နှင့် သားကို တစ်ခုခု လုပ်မှာ သူ တကယ် စိုးရိမ် သည်။ သားကတော့ ‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး အဖေရာ။ အဖေ တို့ လူကြီးတွေ ကိစ္စက ပြီးခဲ့ ပါပြီ’ဟု ခပ်အေးအေး ဆို သည်။

ညဉ့်သည် နက်သည် ထက် နက်လာသည်။

ခြေထောက်အနည်း ငယ် ညောင်းလာသဖြင့် ခေါင်းရင်းရှိ ခုံတန်းရှည်ပေါ် တွင် ပတ်လက်လှန် အိပ် လိုက်သည်။ မတည်ငြိမ်နိုင် သေးသော ဦးကျော်ဆင့်၏ စိတ်အဟုန်သည် ချီတုံ့ချတုံ ဖြစ်နေဆဲပင်။

‘ငါ ဘက် ကစပြီး တောင်းပန်လိုက်ရင် ကောင်း

မလား။ အို...မဖြစ်သေးပါ ဘူး။ ငါကစပြီး အမှားလုပ်ခဲ့ တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ တောင်းပန် ရမှာဆို သူကစပြီး တောင်းပန် ရမှာပဲ’

ရွေးပဝေသဏီကပင် သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးကြား ကြား ဝင် စေ့စပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သူ တိုင်းကို သူကိုယ်တိုင် ဟစ် အော် မောင်းထုတ်ခဲ့သည် ချည်း ဖြစ်သည်။ ‘ငါ့ဘက် ကရော မှန်ခဲ့လို့လား’ဟု စဉ်းစားမိတော့ ကိုယ့်လိုပြော ကို ရှက်ရွံ့မိသည်။ ကိုယ်က စပြီး တောင်းပန်လိုက်လျှင် သား၏ တစ်သက် ဟန် ကိုယ့်ဖို့ လုပ်ကာ တင်းခံခဲ့ သမျှ အလဟဿ ဖြစ်မှာကို လည်း စိုးမိသည်။ တကယ် ဆို သူ့ဘက်က ခွင့်လွှတ် ကျေအေးဖို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ခဲ့ သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

‘မှားတဲ့လူနဲ့ တုဖက်ပြီး ငါလည်း မှားခဲ့တာပဲ။ သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ ဘယ်သူက စပြီး တောင်းပန် ရမယ်လို့ သတ်မှတ်ထားတာ မှ မရှိဘဲ။ ပြီးတော့ သူသမီး လေးက...’

ဟုတ်သည်။ ပြီးခဲ့သည့် ဥပုသ်သီတင်းပတ်က ရွာဦး ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် အမှတ် မထင် ယဉ်မွန်နှင့် ဆုံသည်။ ဆွမ်းချိုင့်ပို့လာသော ယဉ်မွန် ကို သူကိုယ်တိုင် ပြုံးပြခဲ့သည် ပဲ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဆို ပေသိ ယဉ်မွန်က ဝတ်ပုံစားပုံ သပ်ရပ် လုံခြုံသလို အနေ အထိုင်ကလည်း ဣန္ဒြေကြီး သည်။ သူတို့ မိသားစုမှာ သမီးမိန်းကလေးတစ်ယောက် ထပ်ရဖို့ သူ ရူးသွပ်စွာ မျှော် လင့်ဖူးသည်။ ယဉ်မွန်သာ

သူသားနှင့် အကြောင်းပါပြီး အိမ်ရောက်လာပါလျှင် သမီး ကလေးရသည်နှင့် ဘာများ ခြားနားပါဦးမည်နည်း။

ဦးကျော်ဆင့်၏ အတွေး စိတ်ကူးတို့ ကြည်လင်လာပြီး နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ ကြည်နူးစိတ် တို့ဖြင့် ပြုံးယောင်းသန်းလာ သည်။ ထို့နောက် စိတ်နှလုံး တိုးတိုးချကာ အချိန်အတန် ကြာ တွေဝေနေခဲ့သော စိတ် အလျဉ်ကို သူကိုယ်တိုင် ကျွေကျွေနှစ်နှစ် အဆုံးသတ် ပစ်လိုက်သည်။

‘အို...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင် ငါ့ကို သတ်ရင် လည်း သတ်ပါစေတော့။ ခြေသလုံးဖက်ပြီး တောင်းပန် ဆိုလည်း တောင်းပန်လိုက် တော့မယ်။ မနက်ဖြန် သား ကို မြို့တက် ကျောင်းပို့ပြီးတာ နဲ့ အမြန်ဆုံး စေ့စပ်ကြောင်း လမ်းရမယ်’

၇။

တိုင်ကပ်နာရီမှ စက္ကန့် လက်တံသည် တချက်ချက် မြည်ကာ စည်းချက်မှန်မှန် ရွေ့လျားနေသည်။ ဖန် မီးချောင်းအနီး ဝဲပုံနေသော ပိုးမွှားများကို အလစ်အငိုက် ဖမ်းစားရန် စောင့်ဆိုင်းနေ သည့် အိမ်မြှောင်တစ်ကောင် က တကျွတ် ကျွတ်မြည် အောင် စုတ်ထိုးလိုက်သည်။ ညဉ့်ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးလှပြီ။

အိမ်ခေါင်းရင်းရှိ ကုက္ကို ပင်ပေါ်မှ ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင် ကီးခနဲ အော်မြည်ကာ ထ၊ပျံ သွားဟန်တူသည်။ တောင်ပံ ခံတ်သံ တဖျပ်ဖျပ်က တဖြည်း ဖြည်း ဝေး၍ သွားသည်။ သူ အိပ်မပျော် နိုင် သေးပေ။

ဦးသောင်းဌေးသည် စားပွဲပေါ်ရှိ ဆေးလိပ်ပြာခံ ခွက်ထဲမှ ဆေးပေါ့လိပ်တိုကို မီးညှိကာ ကောက်ဖွာလိုက် သည်။ လေးတွဲစွာ မှုတ် ထုတ်လိုက်သော ဆေးလိပ် မီးခိုးငွေ့များနှင့်အတူ သူ အတွေးများသည်လည်း လွင့် ဝဲလျက် ရှိသည်။

‘အင်း... မဖြစ်သေးပါဘူး’

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ပြောနေသလို တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်မိပြန်သည်။ သမီး ယဉ်မွန်ကို နေ့လယ်ခင်း ကတည်းက အိပ်ခန်းထဲထည့်၍ ပိတ်ထားမိသည်။ သမီး အမေကို တစ်နေကုန် စောင့်ကြည့်စေရန် တာဝန်ပေးခဲ့သည်။ သူ့ဩဇာကို ဘယ်တုန်းကမှ မလွန်ဆန်ခဲ့သော မခင်တင့်စာ သည်တစ်ကြိမ် မှာလည်း ခေါင်းညိတ်ခဲ့သည်။ ညဦးမိုင်းက ခင်တင့်ကို တီးတိုး မေးကြည့်မိသည်။

‘သမီး ထမင်းရောစားရဲ့လား’

‘စားပါတယ်။ နှစ်ပန်းကန်တောင် ကုန်တယ်’

‘ငိုရော ငိုထားသေးလား။ မျက်လုံးတွေဘာတွေ နီရဲနေလား’

‘ငိုတဲ့မဲ့တော့ မရှိပါဘူး။ ကျုပ် ညစာ ထမင်းသွားပို့တော့ သူ စာအုပ်တစ်အုပ် မဖတ်နေတယ်’

ဟူး...တော်ပါသေးရဲ့။ ခင်တင့်၏အဖြေ ကြားသိလိုက်မှပင် သမီးအတွက် စိတ်အနည်းငယ် အေးရသည်။ သမီးကလေး သူ့ကို စိတ်မှာ နေမည်လား တွေးမိတော့ သူ

ဘယ်ဘက် ရင်ဆုံမှ တဆစ်ဆစ် နာကျင်သွားသည်။

သမီးက ခေတ်လူငယ်ပီပီ တော်သည်။ ထက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့လိုပင် အငြိုးအတေး ကြီးသည်။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးက လေးမို့ သမီးက သူ့ကို မုန်းတီး နာကြည်းမှာ သူ စိုးရိမ်သည်။

‘သူ့ကို တောင်းပန်လိုက်ရင် ကောင်းမလား’

ထိုသို့ တွေးမိတော့ သူ တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူသွားသည်။ သူ့ဘက်ကစပြီး အလံဖြူပြလိုက်ရမှာ ရှက်ရွံ့နေမိသည်။ သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးတွင် သူ့ပြိုင်ဘက်ကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် အရှုံးပေးရမည့် အဖြစ်ကို သူ မလိုလားပေ။ သူ့ဘဝ သက်တမ်းတစ်ဝက်မက သူ့အတ္တကိုသာ ရှေ့တန်းတင်ရင်း ကုန်လွန် ဖြတ်သန်းခဲ့သည်။ နေ့လယ်ခင်းကလည်း သွေးရူး သွေးတန်းနှင့် သမီးကို အခန်းထဲ ထည့်ပိတ်မိပြန်သည်။

‘ငါဟာ သိပ်ကို ကလေးဆန်ပြီး အသိတရားကင်းမဲ့နေပါလား။ သိပ်ကို အတ္တကြီးတဲ့ ငါပါလား’

သမီးလည်း သူ့လို နာကျင်ကြေကွဲနေမည်လား။ ဝတ္ထုတွေထဲကလို ချစ်သူနှင့် ကွေကွင်းရသည်ဆိုပြီး ဘဝကို အရှုံးပေးကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်သွားလေမည်လား။ ဘုရား ဘုရား။ သူ

အဲဒီလို မတွေးဝံ့ပေ။ သူ့ချစ်သူ ကောင်လေးနှင့် အချိန်အချက်လုပ်ပြီး သူ မသိအောင် ခိုးရာ လိုက်ပြေးလေမည်လား။ အဲဒါက တော်သေးသည်။

နိုင်ဦး...။ အများက ပြောနေကြသလို ကောင်လေးက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ထက်မြက်သည်။ ခေတ်ပညာတတ် လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သလို ဖခင်၏ လုပ်ငန်းများကိုလည်း ဦးစီးဦးဆောင် လုပ် ကိုင် နိုင် သည်။ အသောက်အစား ကင်းရှင်းသည်။ ဒီလို ခေတ်ကြီးထဲ ကောင်လေးက ရွှေလို ရှားပါးပြီး အဖိုးတန်သူ ဖြစ်သည်။ သမီး ယဉ်မွန်သာ ရွာထဲက အရက်သမား၊ ဘိန်းစားလို အသုံးမကျသည့် ကောင်တွေနှင့် ညားပါလျှင်...။

အို...ရေ့မျက်နှာ နောက်ထားပြီး တောင်းပန်လိုက်တော့မည်။ မူလ အစကပင် သူက လွန်ခဲ့မိသည်ပဲ။ သူတစ်သက် မှားခဲ့မိသမျှ မရှက်မရွံ့ ဝန်ချတောင်းပန်လိုက်တော့မည်။

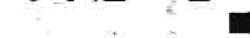
မနက်ဖြန် သမီးယဉ်မွန်ကို တက္ကသိုလ်ကျောင်း ပို့ပြီး ပြန်လာချိန်တွင် ကျော်ဆင့်နှင့် လူချင်း တွေ့ဆုံကာ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်မည်။ ပြီးတော့ ကျော်ဆင့်ဆိုတာ တခြားလူမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူ့ဘဝ၏ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ဦး မဟုတ်ပါလား။ ကျော်ဆင့်က သူ့အပြစ်တွေကို မဆိုင်းမတွပင် ခွင့်လွှတ်ကျေအေးလိမ့်မည်ဟု သူ ယုံကြည်သည်။ ထိုသို့ ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်မှပင် သူ

စိတ်သက်သာရာ ရလေသည်။

စ။
ထိုနှစ်က ကလေးတင်သား လိုင်းကားတစ်စီး ကလေးမြို့မှအပြန် လမ်းခုလတ်တွင် မှိမ်းမှောက်သည်။ လူနှစ်ဦး နေရာတွင် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးကာ အများအပြား ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရရှိကြသည်။ ဦးကျော်ဆင့်နှင့် ဦးသောင်းဌေးတို့ နှစ်ဦးသား တို့ကို တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ထိုကားကို စီးမိကြသည်။ တိုက်တိုင်ဆိုင်ဆိုင်ပင် သူတို့နှစ်ဦးလုံး၏ ခြေထောက်တစ်ဖက်စီ ကားကိုယ်ထည်နှင့် တောင်ကမ်းပါးကြား ညပ်ကာ ကျိုးကြေခဲ့ရသည်။ ဦးကျော်ဆင့်က ညာခြေထောက်တစ်ဖက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသလို ဦးသောင်းဌေးလည်း ဘယ်ခြေထောက်တစ်ဖက် စွန့်လွှတ်လိုက်ရသည်။

ယခုနှစ် နေ့ဦးတွင် နိုင်ဦးနှင့် ယဉ်မွန်တို့ သားဦး ကလေး မွေးဖွားရာ ‘ကျော်ဌေး’ဟု အမည်ပေးလိုက်ကြသည်။ ဦးကျော်ဆင့်နှင့် ဦးသောင်းဌေးတို့ ငယ်သူငယ်ချင်း နှစ်ဦးကို ချိုင်းထောက် ကိုယ်စီနှင့် ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်နေသည်ကို မျက်စိနောက်မတတ် မြင်ကြရသည်။ ထို့အပြင် ရွာထိပ်ရှိ ကုန်စုံဆိုင်တွင် နှစ်ဦးသား အချိန်အချက် ပြုလုပ်ကာ ဖိနပ် တစ် ခုရန် တည်းတီ တစ်ယောက်တစ်ဝက် ဒီစပ်တူ ဝယ်ယူနေကြသည်ဟုလည်း တစ်ရွာလုံးက တီးဝိုင်းပြောဆိုနေကြလေသည်။

ရဲရင့်လှ(အေး-အိ)

၁။

မိုးက တစ်နိုင်ငံလုံးပေါ်
ခေါင်နေတာပါပဲ။
ဒါပေမဲ့
မန်ကျည်းပင်စုရွာက
လူတွေကတော့
သူတို့ရွာကလေးမှာပဲ
ခေါင်တာလို့
ထင်နေကြတယ်။
ထင်တော့ တစ်ရွာလုံး
အဆင်မပြေတော့ဘူး။
အဆင် မပြေတာမှ
တောက်တက်တောက်တက်
လျှောက်တက်ခါစ
ကလေးကနေ

တောင်စုး မပါရင်
သွားစရာလမ်း မရှိတော့တဲ့
သွားမေတင်တို့လို
ကိုးဆယ်နားနီးတွေအထိပဲ။
တချို့က ဒါ သူတို့ရွာလေး
ကျိန်စာသင့်နေတာလို့
တွေးတယ်။ တချို့က
ရွာနောက်က ညောင်ပင်ကြီး
လွှဲပစ်လိုက်လို့တဲ့။
သတင်းစာလည်း
ဖတ်တတ်၊ ရေဒီယိုလည်း
နားထောင်တတ်သူတွေကတော့
တစ်ခွန်းတည်းပဲ။ ဒါ
အယ်နီညိုတဲ့။ သူဟာသူ
ကျိန်စာပဲသင့်သင့်။

ညောင်ပင်ပဲ လှဲလှဲ၊
 အယ်နီပဲ ညိုညို၊
 မိုးက မရွာတာတော့
 အသေချာပဲ။ မိုးမရွာတော့
 ကြည့်လေရာရာ မြင်ကွင်းတိုင်း
 စိမ်းစိမ်းစိုစိုမရှိ။ ပကတိ
 အခြောက်။ ရေငတ်တဲ့
 ဒဏ်ကို လူသာမက
 တိရစ္ဆာန်တွေ၊ သစ်ပင်တွေပါ
 ခံနေရတယ်။
 မန်ကျည်းပင်စု
 တစ်ရွာလုံး တောင်သူပဲ။
 မြစ်မရှိ၊ ချောင်းမဲ့၊
 ဆည်မပေါက်တဲ့
 ရွာဆိုတော့ စိုက်ပျိုးရေး

အတွက် မိုးရေကို အဓိက
 ထားရတယ်။ ပြီးတော့
 လူနဲ့ တိရစ္ဆာန်အတွက်
 သောက်ရေ၊ သုံးရေ။
 ဒီအတွက်လည်း မိုးရေပဲ။
 ရွာထိပ်မှာ ရေကန်ကြီး
 ရှိတယ်။ ရွာက
 ကုန်းကျတော့ နိမ့်တဲ့
 ရွာထိပ်ဘက်မှာ
 ကန်ဖော်ပြီး မိုးရာသီ
 တစ်ခုလုံး ရွာသမ္မူ
 မိုးရေကို ဖမ်းစုထား
 ရတယ်။ ဒီရေနဲ့
 လူအတွက် ချိုးရေရော၊
 သုံးရေပါ ရတယ်။

တိရစ္ဆာန်တွေအတွက်တော့
 သောက်ရေရတယ်။
 တစ်ရွာလုံး တောင်သူတွေ
 ဆိုတော့ အမြဲလိုလို
 စိုစိုပြည်ပြည် မရှိကြ။
 ပဲပေါ်၊ နှမ်းပေါ်တဲ့
 ကာလလောက်
 တောက်ပြောင်နိုင်ကြတယ်။
 သောင်သာတဲ့အိမ်
 နည်းနည်းရှိပေမဲ့
 ဒါလည်း ရွာဦးကျောင်း
 ဆွမ်းချိုင့်အပို ကျတဲ့အခါ
 အသားဟင်းလေး
 ဆီထွက်ထွက်နဲ့
 ပို့ပေးနိုင်ရုံပါပဲ။ ဒီတော့

မိုးခေါင်စ
 ပြုလော
 ကတည်းက
 ရွာဦးကျောင်း
 ဆရာတော်
 ဘုရားကြီးရဲ့
 အစီအမံနဲ့
 လွန်ခဲ့တဲ့တွေ
 တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ
 လုပ်ခဲ့ကြတယ်
 ကျော်စွာနတ်
 ပျော်ဖို့
 ချောခဲ့ကြတယ်
 လက်တွေ့သာ
 ပေါက်ပြဲကုန်ပေမဲ့
 ကျော်စွာနတ်က
 မပျော်
 မိုးကို
 ပိတ်ထားဆဲ

လင်းခိုင်

မိုးနက်တဲ့

တစ်ရွာလုံးအနေနဲ့ ခြုံပြောရရင် မန်ကျည်းပင်စုရွာလေးက ဆင်းရဲတယ်လို့ အဖြေရတယ်။ ခုတော့ ဆင်းရဲတဲ့တောင်သူရွာလေး မန်ကျည်းပင်စုပေါ် မိုးရေစက်လေးတစ်စက်မှတောင် မကျတာတော်တော် ကြာခဲ့ပြီ။ ရေပေါ၊ ငွေပေါတဲ့ ဒေသတွေမှာ မိုးမရွာတာ အကြောင်းသိပ်မဆန်းလှပေမဲ့ မန်ကျည်းပင်စုလို မိုးရေကို အဓိကထားနေရတဲ့ ရွာလေးအတွက်တော့ ဒါဟာ တော်တော် ဆိုးရွားလွန်းတဲ့ကိစ္စပဲ။

မနက်လင်းတာနဲ့ ညကအိပ်နေတုန်း မိုးရွာထားသလားလို့ မြေကြီးကို အရင်ကြည့်ရတာလည်း ဒီရွာလေးရဲ့အကျင့်လို ဖြစ်သွားပြီ။ ပြာတောက်ပူလောင်နေတဲ့ကောင်းကင်ကြီးကို မော့မော့ကြည့်ရင်း မိုးရွာပါစေ၊ မိုးရွာပါစေလို့ တဖျှံ ဆုတောင်းနေရတာလည်း ဒီရွာလေးရဲ့အသံ ဖြစ်သွားပြီ။ အိမ်အမိုးထန်းလက်လေးတွေ နေအပူကြောင့် ကျွမ်းလှမတတ်ကျော့နေတာကို ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းအခါခါ ချနေရတာလည်း ဒီရွာလေးရဲ့ အပြုအမူဖြစ်သွားပြီ။ မိုးကတော့ ခေါင်လို့ ကောင်းတုန်း။ နေကတော့ ပူလို့မဝ၊ တုန်း။ တိမ်တစ်မျှင်မှ မရှိတဲ့ ကောင်းကင်ကြီးကို မြင်နေရတာဟာ မန်ကျည်းပင်စု ရွာလေးအတွက် ကြီးမားလွန်းတဲ့ ဒုက္ခတရားကြီး ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ရေငတ်နေတာ့ သစ်ပင်တွေဟာ ရွက်သစ် မဝေနိုင်တော့ဘဲ ရွက်ဟောင်းတွေကိုသာ တရိပ်ရိပ် ခြုံချနေကြရ

ဘဝမှာ
တစ်ခါသာ
ကြုံရတဲ့
သူ့မင်္ဂလာပွဲမှာ
မိုးဖျက်တာ
ခံခဲ့ရသူမို့
ခုလို
မထင်မှတ်ဘဲ
မင်္ဂလာပွဲ
ပြန်ဆင်နွှဲခွင့်
ရတာ
တော်တော်
ကုသိုလ်ကံကြီး
လို့ပဲလို့
ဦးကြီးထူး
တွေးနေခဲ့တယ်

တယ်။ ရွာလယ်လမ်းမှာလည်း ဖုန်သိပ်မိုးမျှ မကျလာလေတော့ လှည်းတစ်စီး ဖြတ်သွားတိုင်း ဖုန်တွေ ဟိန်းထ၊ နေတော့တယ်။ တစ်ဟုန်ထိုး ထ၊ လာတဲ့ ဖုန်အလိပ်လိပ်တွေ လမ်းပေါ် ငြိမ်ကျသွားတဲ့အခါ ရွာလယ်လမ်းမကြီးဟာ နေရောင်အောက်မှာ တံလျှပ်တရှိန်ရှိန်နဲ့ ဖြစ်နေတော့တယ်။ မန်ကျည်းပင်စုတစ်ရွာလုံးလို ပူပြင်းလှတဲ့ နေရောင်အောက်မှာ လမ်းလည်း ညှိုးနေရပြီ။ အပူကတော့ ဘယ်တော့မှ တိတ်မယ်မသိ။ ကောင်းကင်ကြီးကလည်း ဘယ်တော့မှ မိုးရေစက်တွေ ဖိတ်ကျလာမယ်မသိ။ မသိခြင်းအတွေ့တွေနဲ့ နေပူသလို မန်ကျည်းပင်စု

ရွာသားတွေရဲ့ ရင်ထဲမှာလည်း အတော်ပင် ပူလောင်နေခဲ့ပြီ။

အပူလောင်ဆုံး သူကတော့ ရွာလူကြီး ဦးငွေမီပါပဲ။ ဒီရွာလေးမှာ သူ အုပ်ချုပ်လာတဲ့ ဆယ်နှစ်တာကာလအတွင်း ဒီကာလဟာ သူ့အတွက် အခက်ခဲဆုံး ဖြစ်နေတယ်။ နွားပျောက်၊ ကြက်နိုး၊ ပဲခင်းနွားပင်၊ လင်မယား စကားများတာလောက် ဖြေရှင်းရခဲ့သူမို့ ဒီတစ်ခါ ကိစ္စမှာ သူအတော် ဒုက္ခရောက်ရတယ်။ မိုးဆိုတာ သူ့အိတ်ထောင်ထဲက စိုက်ပြီး ရွာခိုင်းလို့ရတဲ့ အရာမှ မဟုတ်တာလေ။ သူတစ်သက် ဒီနှစ်လောက် မိုးခေါင်တာမျိုး မကြုံဖူးခဲ့ဘူး။ အရင်က မိုးခေါင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ နှစ်တောင် သူတို့ရွာလေးက စိုက်ချိန်၊ ပျိုးချိန်မီ ရွာတတ်တယ်။ ဒီနှစ်မှာတော့ မိုးက စိုက်ချိန်၊ ပျိုးချိန်ကို ကျော်လာရုံသာမက ပျိုးချိန်၊ ပွင့်ချိန် ကာလကိုတောင် အရိပ်အယောင်မပြ။ နွေရာသီတုန်းကလည်း အပူသတ်မိုးလေးတောင် မကျခဲ့။ မိုးဦးကာလမှာ တစ်ခုခုရလောက် တဖြောဖြော ရွာပြခဲ့တော့ သူတို့တစ်ရွာလုံး ပျော်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထိုတစ်ခုခုရိုင်းနောက်ပိုင်း မိုးဆိုတာ စာလုံးပေါင်းမှန်အောင် မနည်းပေါင်းရမတတ် မေ့လုမမန်းခေါင်သွားတော့တယ်။

သူ့ရွာလေး အတော်ဒုက္ခရောက်နေပြီဆိုတာ တစ်ရွာလုံးကို ပတ်ပြီး လိုက်မကြည့်လည်း ဦးငွေမီသိတယ်။ လူစာအတွက် သိပ်မပူရသေးပေမဲ့ နွားစာ

အတွက်တော့ ခေါင်းခြောက်နေကြရပြီ။ ဦးငွေမီလို တောင်သူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ မှော်စင်တောင် ဟောက်ပက် ဖြစ်နေပြီဆိုရင် တခြားတောင်သူသေးသမားလေးတွေရဲ့ မှော်စင်ကို မေးကြည့်နေစရာ မလိုတော့။ မိုးမရွာတော့ မြက်သစ်မထွက်။ ရိတ်ကျွေးစရာ မရှိတော့မှော်စင်ကနေ ပဲအခြောက်တွေ ချကျွေးနေရတယ်။ ခုတော့ ချကျွေးစရာ မှော်ခြောက်လည်း ကုန်တော့မယ်။ ရိတ်ကျွေးစရာ မြက်အစိုက စိုးစဉ်းမျှ မရှိ။ လွှတ်ကျောင်းရင်လည်း နွားတွေခမျာ မြေဆန်ခဲသာ ဝါးရရုံ။ မြက်က ရှိမှ မရှိတာလေ။

အရိပ်ကျနေတဲ့ အိမ်မျက်နှာစာမှာ ကုလားထိုင်လေး ချထိုင်ရင်း ဦးငွေမီကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်နေမိတယ်။ ပကတိအပြာ။ နေရောင်ပူပူမှာ လက်ခဲခဲ ဝင်းသွားတဲ့ လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းကို တရွေရွေ မြင်နေရတယ်။ 'လေယာဉ်ဆီကနေ မိုးတွေကျလာရင် ကောင်းမှာပဲ' လို့ ဦးငွေမီ ကလေးဆန်ဆန် တွေးနေမိတယ်။ ခုချိန်မှာ မိုးရွာဖို့ အတွက်ဆို ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် သူ တွေးနေရပြီ။ တစ်ရွာလုံးရဲ့ ဘေးဟာ သူ့အရောပဲလေ။ သိပ်မကြာခင် သူ စိတ်ပူဆုံးအရာရဲ့ ပျက်စီးခြင်း လက္ခဏာတွေ တွေ့ရတော့မယ်။ ဒါသာ ပျက်စီးသွားရင် သူတို့တစ်ရွာလုံး ဒုက္ခ အကြီးအကျယ် ရောက်ပြီ။ လူတွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေဆိုတာ အစားသာ စားတာမဟုတ်၊ သောက်လည်း သောက်ရတယ်လေ။

ရွာထိပ်က ကန်ထဲမှာ ရေက ကုန်တော့မယ်။

မနက်အစောကြီးမှာ တောင် လေက မအေး။ ရွာ ကုန်းပေါ်ကနေ ကန်ကို လှမ်း မြင်နေရတယ်။ ရေက ကွက် ကွက်လေးသာ ကျန်တော့ တယ်။ ဦးငွေမိုး သက်ပြင်းကို သာ အခါခါ ချနေမိတော့ တယ်။ 'ကန်တော်သာ' ဆိုတဲ့ မန်ကျည်းပင်ကြီးမှာ ကပ် ရိုက်ထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်လေး ကို ကြည့်ရင်း ဦးငွေမိုး မပျော် နိုင်တော့။ ရေကန်ဆိုတာ ရေ ရှိမှသာနိုင်တာလေ။ ရေမရှိ တော့ရင်တော့ ကန်တော်ဟာ ဘယ်လိုများ သာနိုင်တော့ မလဲလေ။ ဦးငွေမိုး ရေကန် ကြီးဆီကနေ လေးလေးကန် ကန် ပြန်လာရင်း ညကျရင် တစ်ရွာလုံးကို ခေါ်ပြီး တိုင်ပင် ရဦးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် တယ်။ တစ်ရပ်ရပ် တက်လာ တဲ့ နေအပူက ဦးငွေမိုးကို ရွာထဲ မြန်မြန် ရောက်အောင် တွန်းလွှတ်နေတယ်။ နေပူ မယ့်အစား မိုးရွာပါတော့လား လို့ ဦးငွေမိုး တွေးနေပေမဲ့ သူ့ အလုပ်သူလုပ်တဲ့ နေကတော့ မန်ကျည်းပင်စု ရွာကလေး ပေါ် သူ့သာဘဝအတိုင်း အပူ ပေးရုံကလွဲ တခြားရှိမည် မဟုတ်။ ဒါက သေချာ တယ်။

□

J

လေတစ်ချက်ဝှေ့သွား တော့ ဖယောင်းတိုင်မီးညွန့် က ယိမ်းသွားတယ်။ မီးရောင်အောက်မှာ ရွာလူကြီး ဦးငွေမိုးရဲ့ မျက်နှာဟာ မည်း ပြောင်နေတယ်။ အပူကြောင့် ချွေးပြန်နေတဲ့ မျက်နှာကို

တဘက်နဲ့ သုတ်ရင်း ဦးငွေမိုး ထ၊ရပ်လိုက်တယ်။ သူ ထ၊ ရပ်လိုက်တော့ ဆူနေတဲ့ လူသံ တွေ ငြိမ်သွားတယ်။

'ကန်တော်သာလည်း ရေ သိပ်မကျန်တော့ဘူး' တစ်ရွာလုံး သိပြီးသား ကိစ္စကို ဦးငွေမိုး ထပ်ပြော လိုက်တယ်။ ဒါက ခုညရဲ့ အဓိက အကြောင်းအရာလေ။ 'ကန်တော်သာ' ရေသိပ်မကျန် တော့တာဟာ မန်ကျည်းပင်စု ရွာလေးကို လည်မျို ဓားနဲ့ လာထောက်နေတာပဲ။ ဦးငွေ မိုး အသံရပ်သွားတော့ လူသံ တွေ ပြန်ထွက်လာတယ်။ 'ကန်တော်သာ' ထဲ ရေမရှိ တော့ရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြ မလဲဆိုတာ အားလုံးအတွက် သေရေရှင်ရေတမျှပဲ။

'က...ဒကာ၊ ဒကာမ တို့ ဘယ်လိုများ စီစဉ်ထား တာ ရှိကြသေးလဲ'

ရွာလူကြီး ဦးငွေမိုး သေး မှာ ထိုင်နေတဲ့ ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ အသံ ထွက်လာတော့ လူသံတွေ ပြန်ငြိမ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ အမေးကို ပြန်ဖြေတဲ့အသံတွေ ထွက် မလာ။ ရွာလူကြီး ဦးငွေမိုး ဟာ ဒီည အစည်းအဝေး အတွက် ရွာဦးကျောင်းဆရာ တော်ဘုရားကိုပါ သွားပင့် ထားလို က်တယ်။ ဒီည အစည်းအဝေးဟာ အရမ်း အရေးကြီးတယ်။ ကုန်တော့ မယ့် ရေအတွက် ဒီညမှာ အဖြေတစ်ခုခုရမှ ဖြစ်တော့ မယ်ဆိုတာ ဦးငွေမိုး သိနေ တယ်။ အဖြေတစ်ခုခု မရ မချင်း ဒီည အစည်းအဝေးကို မသိမ်းဘူးလို့ ဦးငွေမိုး ဆုံး

ဖြတ်ထားလိုက်တယ်။

ဖယောင်းတိုင်တောင် တစ်ဝက်ကျိုးတော့မယ်။ ကောင်းမွန်တဲ့ အကြံဉာဏ်က တစ်ခုမှရမလား။ တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောနေတဲ့ အသံ တွေသာ ရွာလူကြီး ဦးငွေမိုး အိမ်ဝိုင်းထဲ ညနေတော့တယ်။ ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော် ဘုရားလည်း ချွေးကြောင့် နွမ်းနေပြီ။ လေကလည်း တစ်ချက်မှ ထပ်မတိုက် တော့။ နေခင်းက နေအပူရှိန် ကို ညအထိ ရနေတော့ လူ တွေလည်း ချွေးတလုံးလုံး ကျနေတော့တယ်။

'လွန် ထပ်ဆွဲကြဦး မလား'

ဦးငွေမိုး အသံထွက်လာ တော့ အစည်းအဝေး တက် လာသူတွေ တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိ ကြတော့တယ်။ ဆွဲရမလား၊ မဆွဲတော့ဘူးလား ဘယ်သူမှ ဆုံးဖြတ်နိုင်ဟန်မတူ။ မိုး ခေါင်စ ပြုလာကတည်းက ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော် ဘုရားကြီးရဲ့ အစီအမံနဲ့ လွန် ဆွဲပွဲတွေ တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ကျော်စွာနတ် ပျော်ဖို့ ချော့ခဲ့ကြတယ်။ လက်တွေ့သာ ပေါက်ပြဲကုန် ပေမဲ့ ကျော်စွာနတ်က မပျော်။ မိုးကို ပိတ်ထားဆဲ။ မန် ကျည်းပင်စု ရွာလေးပေါ် ခေါင်ဆဲ။ ပထမဆုံး လွန်ဆွဲရ စဉ်ကတော့ တစ်ရွာလုံး ပျော် ကြတယ်။ တစ်ခါမှ မဖြုလုပ် ပူးတဲ့ ကိစ္စမို့ တစ်ရွာလုံး စိတ် ဝင်တစား ရှိကြတယ်။ ဒိုးပတ်ငှားဆို ငှားကြ၊ ငှက် ပျော့ပွဲ ဝယ်ဆို ဝယ်ကြ၊ ကြီး ရွာဆို ရှာကြ။ ပထမဆုံး လွန်

ဆွဲစဉ်က ရွာလယ်လမ်းမကြီး မှာ တစ်ရွာလုံး ပျော်ပျော်မြူး မြူး ရှိခဲ့ကြတယ်။ မိုးခေါင် လို့ လုပ်ရတယ်ဆိုတာ သတိ မရကြ။ ပွဲတစ်ခုလို ပျော်ပျော် ပါးပါး ဆင်နွှဲကြတယ်။ ဒိုးပတ်သံ တည်ညံ့မှာ မိန်းမ အုပ်စုနဲ့ ယောက်ျားအုပ်စု တဟေးဟေး၊ တဟားဟားနဲ့ ရယ်ကြမောကြ၊ ဆွဲကြပြုကြ ပျော်ခဲ့ကြတယ်။ ပထမဆုံး လွန်ဆွဲပြီး ဆယ်ရက်ကြာတဲ့ အထိ မိုးကမရွာ။ ရက်နှစ် ဆယ်လောက် ကြာတဲ့အထိ မရွာတော့ နောက်တစ်ခါ ထပ်ဆွဲ။ မရွာပြန်။ မရွာတော့ ထပ်ဆွဲ။ မရွာလိုက် ထပ်ဆွဲ လိုက်နဲ့ မန်ကျည်းပင်စု ရွာ လေးမှာ လွန်ဆွဲနေကြသည် မှာ ဘယ်နှခါမှန်းပင် သတိ မထားမိကြတော့။ လက်တွေ့ သာ ပေါက်ပြဲကုန်ကြတယ်။ မိုးက မရွာ။ ခြိမ်းသံပင် မပေး။ တိမ်မည်းရိပ်ပင် မဆင်။ ဒါကြောင့် ခုလို ထပ် ဆွဲဖို့ မေးလာတော့ တစ်ရွာ လုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်မိကြတော့ တယ်။ ဆွဲဆိုလျှင် ဆွဲလိုက် ကြရုံပင်။ သူတို့မှာ ငြင်းစရာ မရှိ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါဆွဲရင် ကော မိုးက ရွာပါမည်လား။

မေးသာ မေးလိုက်ရ သော်လည်း လွန်ဆွဲရမည်ကို ဦးငွေမိုးပင် စိတ်မပါတော့။ တခြားအရာလည်း စဉ်းစား လို့ မရ။ ကုန်တော့မယ့် ဖယောင်းတိုင်ကို အသစ် တစ်ချောင်းနဲ့ မီးဆက်ပူ လိုက်ရင်း ဦးငွေမိုး စကား

'ခင်ဗျာတို့လည်း စိတ် ကူးထားတာရှိရင် ပြောပြ

ပါ။ ကောင်း၏။ မကောင်း၏ အကုန်စုံ ဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့။
‘ရေတွင်း တူးကြည့်ရင် ကော’

အသံတစ်သံ ထွက်လာ တယ်။ ရွာသားတွေဘက်မှာ အလင်းရောင်မရှိတော့ ဘယ် သူမှန်း သေချာမသိ။

‘ဟိုတစ်ခါ ဘုန်းကြီး ကျောင်းဝိုင်းထဲ တူးတုန်းက တော့ ရေငန်တွေပဲ ထွက် တာ’

နောက်အဖျားစွန်ကနေ အသံထွက်လာတယ်။ ဟုတ် တယ်။ တစ်ခါက ကျောင်း ဝန်းထဲမှာ တူးကြည့်သေး တယ်။ ရေက ထွက်ပေမဲ့ အငန်တွေ ဖြစ်နေတယ်။ သောက်မရ၊ သုံးမဖြစ်။

‘အဲဒါ ဘုန်းကြီး ကျောင်းထဲမှာရှိ နေမှာပေါ့။ ဒီတစ်ခါ ရွာထဲ တူးကြည့် မယ်။ ရေကြောက တူးချင်မှ တုမှာ’

ပထမ အကြိမ်ပေးတဲ့လူ က ပြန်ပြောတယ်။ ဒုတိယ ထောက်တဲ့လူ အသံက တိတ် နေတယ်။ တခြားလူတွေဆီ ကပါ အသံမထွက်။ အတော် ကြာတယ်။

‘ငါ့အိမ်မှာ တူးသေး တယ်လေကွာ၊ ရေက အငန် တွေပဲ။ ဒါကြောင့် တွင်းကို ပြန်ပိတ်ထားတာတောင် ကြာ လှပြီ’

ဦးငွေစို ပြောလိုက်တော့ ပထမလူရဲ့အသံ ထွက်မလာ တော့ဘူး။ သူ့မှာ ပြောစရာ စကား ကုန်သွားပြီတူတယ်။

ဆရာတော်ဘုရားက ယူလာတဲ့ ရေဒီယိုလေးကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်တယ်။ ငြိမ်နေတဲ့ လူအုပ်ကြီးကို တစ်

ဟို...
ပင်လယ်ထဲက
မုန်တိုင်းကုန်တော့နဲ့
သူ့မင်္ဂလာပွဲက
ပြန်ဖျက်
ပစ်ရမှာလား
ပင်လယ်နဲ့
သူ့ရွာက
အဝေးကြီး
ခုတောင်
နေကြီးပူပြီး
ကောင်းကင်မှာ
တိမ်တစ်မျှင်မှ
ရှိမနေတာ
မိုးက
ရွာဦးမှာမှ
မဟုတ်တာ

ချက် ကြည့်လိုက်တယ်။ နဖူး မှာ စို့နေတဲ့ ချွေးတွေကို တဘက်လေးနဲ့ သုတ်လိုက် တယ်။ လူအုပ်ကြီးကတော့ ဆရာတော်ဘုရား လုပ်နေတာ ကိုပဲ အသံတိတ် ကြည့်နေကြ တယ်။ ထူးထူးဆန်းဆန်းပဲ။ လေတွေက ခပ်ဖြူဖြူလေး တိုက်လာတယ်။ ဖယောင်း တိုင် စီးညွန့်လေးဟာ လေ အဖြူမှာ ဟိုဒီ ယိမ်းနဲ့နေတော့ တယ်။

‘ကဲ...ဘုန်းကြီးက တော့ ညတိုင်း မိုးလေဝသ သတင်း စောင့်ဖမ်း နားထောင် တာပဲ။ ဒီညတော့ ဒီမှာ ရောက်နေပြီဆိုတော့ အကုန် လုံး ကြားရအောင် အသံချဲ့ နားထောင်ကြတာပေါ့။ မိုးရွာ မယ့် သတင်းလေးများ ပါလို့

ပါပြားပေါ့’
ဆရာတော်ဘုရားက ပြောပြီး ရေဒီယိုကို ဖွင့်လိုက် တယ်။ အကုန်လုံး ကြားရ အောင် အသံကို အဆုံးထိ ချဲ့ လိုက်တယ်။ အချိန်ကိုက်ပဲ။ မိုးလေဝသသတင်း စ၊ ကြေညာနေပြီ။ အားလုံးရဲ့ အာရုံဟာ ဖယောင်းတိုင်မီး အောက်က ရေဒီယိုမည်းမည်း လေးဆီမှာ ရောက်နေကြပြီ။ သူတို့ရွာလေးဟာ မန္တလေး တိုင်းထဲမှာ ပါတော့ မန္တလေး မြို့နှင့် အနီးတစ်ဝိုက်ကို အား လုံး မျှော်နေကြတယ်။ နောက်နှစ်ရက်တွက် ခန့်မှန်း ချက်ကတော့မှာ အားလုံး အသက်တောင် မချူဝံ့ကြ တော့ဘူး။ တချို့တွေရဲ့ စိတ် ထဲမှာတော့ ‘မိုးရွာမယ်လို့ ပါ၊ ပါစေ’ဆိုပြီး ကျိတ်ဆုတောင်း နေကြတယ်။ ရေဒီယိုကနေ မိုးလေဝသသတင်း ကြေညာ သူ အမျိုးသမီးရဲ့ အသံ ကြည် ကြည်လင်လင်ပဲ ထွက်လာ တယ်။ ‘မန္တလေးမြို့နှင့် အနီး တစ်ဝိုက်အတွက် မနက်ဖြန် ညနေအထိ ခန့်မှန်းချက်က တော့ အများအားဖြင့် သာယာပါမယ်’တဲ့။ အားလုံး ရဲ့ ‘ဟာ’ဆိုတဲ့ အသံဟာ ရွာ လူကြီး ဦးငွေစို အိမ်ဝိုင်းထဲ မှာ ညသွားတော့တယ်။ ခုချိန် မျိုးမှာတော့ သာယာခြင်းဟာ သူတို့အတွက် မကောင်းတဲ့ လက္ခဏာပဲ။ ဖြစ်နိုင်ရင် မှန်တိုင်းတွေကျ၊ မိုးတွေ ရွာ စေချင်လှပြီ။ ဒါမှ သူတို့ တစ် ရွာလုံး အသက်ကို ဖြောင့်အောင် ချူနိုင်တော့မှာ။

ဆရာတော်ဘုရားက ရေဒီယိုကို ပြန်ပိတ်လိုက် တယ်။ ဆရာတော် မျက်နှာ

လည်း မကောင်းလှ။ သူ ရွာ သူရွာသားတွေအတွက် ဆရာ တော်ဘုရား အတော် ပူပင်နေ ရပြီလေ။

‘ဘုန်းကြီးကြားတာ တော့ လူတွေ မဆင်မခြင် သစ်ပင်တွေခုတ်လို့ မိုးခေါင် တာတဲ့။ ဟုတ်မှပဲ။ ဘုန်းကြီးတို့ ရွာမှာတောင် သစ်ပင်မှ သိပ်မရှိတော့တာ။ အလွယ်တကူ ခုတ်ပစ်နေကြ တာလေ။ ခု သစ်ပင်တွေ မရှိ တော့ ရွာထဲ ဘယ်လောက် ပူသလဲ ကြည့်တော့။ နောက် ဆို သစ်ပင်တွေ အလွယ် တကူ မခုတ်ကြနဲ့တော့ကွယ်။ သစ်ပင်ဆိုတာ အရိပ်လည်းရ တယ်။ မိုးလေဝသကိုလည်း ထောက်ပံ့ပေးတယ်။ ခုတော့ သတ္တဝါတစ်ခု၊ ကံတစ်ခုပေါ့ ကွယ်။ အချိန်တန်ရင်တော့ ရွာလာမှာပါ။ ကဲ...ဘုန်းကြီး လည်း ဘုရားဝတ်ပြုရဦးမှာနဲ့ ပြန်ကြတော့မယ်။ အဆင်ပြေ မယ့် အရာလေးတွေ ဆက် ဆွေးနွေးကြပေါ့’

ဆရာတော်ဘုရားကို အကုန်လုံး ဦးချလိုက်ကြ တယ်။ ဆရာတော်ဘုရားက တော့ ဓာတ်စီးလေး တဝင့်ဝင့် နဲ့ အမှောင်ထဲကို တဖြည်း ဖြည်း တိုးဝင်သွားတယ်။

‘ကျုပ်မှာ အကြံရှိ တယ်’

လူတစ်ယောက် ယိုင် ယိုင်ထိုးထိုးနဲ့ ရွာလူကြီး ဦးငွေစိုတို့ ထိုင်နေတဲ့ စားပွဲ ဆီ ရောက်လာတယ်။ သူ့ကို ကြည့်ပြီး လူအုပ်ကြီးဆီကနေ အသံတွေ တသောသော ပြန် ထွက်လာတယ်။

‘ဒီလောက်ပူနေတာကို ဦးကြီးဝင့်တို့ကတော့ အမှူး

မပြတ်ဘူးပဲ

စားပွဲရုံနီးနားကနေ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အသံက ဆူနေတဲ့ လူသံတွေကြားက နေ ထွက်လာတယ်။ ယိုင်ထိုး နေတဲ့ ဦးကြီးဝင့်က အသံလာ ရာဆီ တစ်ချက် ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးနဲ့ကပ် 'ရှုး' ဆိုပြီး လုပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဦးငွေမှီတိုက် ပြန် လှည့်လာတယ်။

'ငမိုရ၊ မင်း မှတ်မိသေး လား။ ငထူးနဲ့ ဖွေးဇာတို့ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက မိုးတွေ တအားရွာတာလေ'

ဦးငွေမှီ ခေါင်းကို ညိတ် ပြလိုက်တယ်။ ဦးကြီးဝင့်က ရွာလူကြီး ဦးငွေမှီနဲ့ ငယ် သူငယ်ချင်း။ ဒီတော့ သူများ တွေလို ဦးငွေမှီတွေ ဘာတွေ မလုပ်။ ခေါ်နေကျအတိုင်း ငမိုလို့ပဲ ခေါ်တယ်။ ပြော တယ်။ ရွာလူကြီး ဦးငွေမှီက လည်း သိတယ်။ သူ သူငယ် ချင်း ဦးကြီးဝင့်ဟာ မူးပေမဲ့ ကပြက်ကချော် မပြောတတ်၊ မလုပ်တတ်ဘူးဆိုတာ။

'အေး၊ သိတယ်လေ ကွာ။ အဲတုန်းက ဧည့်သည် တွေ ဧည့်မခံရလို့ ငထူး တောင် ငိုငေးတာပဲ'

ဦးငွေမှီ ပြောတဲ့ စကား ကို ဦးကြီးဝင့်က ခေါင်း တညိတ်ညိတ်နဲ့ ထောက်ခံနေ တယ်။ သူတို့ သူငယ်ချင်း ဦးကြီးထူး မိုးရွာကြီးထဲ ထိုင် ငိုနေတာကို ပြန်သတိရသွား လို့နဲ့ တူပါတယ်။

'အေး၊ ငါပြောချင်တာ အဲဒါပဲကွာ။ ငထူးနဲ့ ဖွေးဇာက နှစ်ယောက်လုံး မိုးနဲ့ကွပ်ပါ တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်တော့ မိုးတွေ

သဲကြီးမဲကြီး ရွာတာ။ ခု တိရစ္ဆာ မိုးခေါင်နေတယ်ကွာ။ ဒီတော့ မိုးရွာလာအောင် သူတို့နှစ် ယောက် ပြန်ပြီး မင်္ဂလာ ဆောင်ခိုင်းရအောင်။ ငါ့မှာ အကြံရှိတယ်ဆိုတာ အဲဒါပဲ'

ဦးကြီးဝင့် စကား ဆုံး ဆုံးချင်း 'ဟာဗျာ'ဆိုတဲ့ အသံ ကြီး တန်းထွက်လာတယ်။ အသံ ထွက်လာသူက ဦးကြီး ထူးနဲ့ ဒေါ်ဖွားဇာတို့ရဲ့ သား အကြီးဆုံး။ သူ့အသက် တောင် လေးဆယ်ကျော်၊ ငါးဆယ်ကပ်နေပြီ။ သူ့သား တွေတောင် လူပျိုအရွယ် ရောက်လို့ မိန်းမ တောင်းပေး ရတော့ မယ်။ အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော်၊ ခုနစ် ဆယ်နား ကပ်နေတဲ့ သူ့အဖေ နဲ့ သူ့အမေကို မင်္ဂလာပြန် ဆောင်ပေးရမယ် ဆိုတာတော့ သူ ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင် ဘူး။ ရှက်စရာကြီးလေ။ အစည်းအဝေး တက်လာသူ တွေထဲမှာ ဦးကြီးထူးနဲ့ ဒေါ်ဖွားဇာတို့ရဲ့ သားနဲ့သမီး နှစ်ယောက်လုံး ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ဒီကိစ္စ ကို ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်မယ် မထင်။ အကြံပေးတဲ့ ဦးကြီး ဝင့်ကိုတောင် စိတ်ဆိုးကြလိမ့် မယ်။

'မတတ်သာရင်တော့ ဒီလိုလုပ်ရင် လုပ်ရတော့မှာပဲ။ မောင်ညိုတို့၊ လှစိန်တို့ တိရစ္ဆာ အခြေအနေလည်း မင်းတို့ သိနေတာပဲ။ ရှက်တော့ ရှက် စရာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒါက အလုပ်ဖြစ်ရင် ဖြစ်သွားမှာ လေ။ စဉ်းစားပေးကြပါဦး'

မတ် တတ် ရပ် ပြီး ကန်ကွက်ကြတဲ့ ဦးကြီးထူး သားနဲ့သမီးကို ကြည့်ပြီး

ဦးငွေမှီ ပြောလိုက်တယ်။ သူ စိတ်ထဲမှာတော့ ဒီအကြံဟာ နောက်ဆုံး ကောက်ရိုးတစ်မျှင် ပဲလို့ တွေးနေမိတယ်။ မောင်ညိုနဲ့ လှစိန်ကိုလည်း ရအောင် ပြောမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

လက်ရှိ အခြေအနေနဲ့ဆို ဦးကြီးထူးနဲ့ ဒေါ်ဖွားဇာကို မင်္ဂလာ ပြန်ဆောင်ပေးဖို့ အဆင်ပြေတယ်။ အသက် ကြီးမှ စိတ်ဆိုးပြီး တစ်အိမ် တည်း အတူမနေကြတာ တောင် နှစ်နှစ်လောက် ရှိပြီ လေ။ ဦးကြီးထူးက သားကြီး မောင်ညိုအိမ်မှာ နေတယ်။ ဒေါ်ဖွားဇာက အတူနေသမီး မလှစိန်နဲ့ သူတို့အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့ တယ်။ ဦးကြီးထူးတို့ လင် မယား ရန်ဖြစ်ပြီး ကွဲကြ တယ်ဆိုတော့ တစ်ရွာလုံး တဟားဟားနဲ့ ရယ်ကြတယ်။ တစ်သက်လုံး ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေလာပြီးမှ လေ။ ခုလို အသက် ခုနစ်ဆယ်နားနီးမှ စကားများပြီး ကွဲတယ်ဆို တော့ ရယ်လည်း ရယ်ချင် စရာ။ အစကတော့ မောင်ညို လည်း သူ့အဖေ စိတ်ဆိုးလို့ ခဏ လာနေတာပဲလို့ ပေါ့ပေါ့ ပဲ ထင်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်လကြာသည်အထိ သူ့ အဖေ အမေအိမ် မပြန်တော့ မောင်ညိုခမျာ ဖအေကို အိမ် ပြန်ဖို့ ချောရတယ်။ သမီး မလှစိန်ကလည်း ထိုအတူ။ အဖေကို ပြန်ခေါ်ဖို့ အမေကို တဖွဖွပြောတယ်။ ဒေါ်ဖွားဇာ ကလည်း ပြတ်တယ်။ ပြန် ခေါ်ဖို့ တစ်ခွန်းမှ မဟ။ ဦးကြီးထူးကလည်း မပြန်။ ဒါနဲ့ နှစ်နှစ်ဆိုတဲ့အချိန် ရောက် သွားတယ်။ ခုတော့ ကွဲနေတဲ့

ခုနစ်ဆယ်နားနီး အဘိုး၊ အဘွား နှစ်ဦးကို ပြန်ပေါင်း ပေးဖို့ ဖြစ်လာပြီ။ မောင်ညို နဲ့ မလှစိန် အဘယ်မျှ ငြင်းနေ ပေမဲ့ တစ်ရွာလုံးက ဒီကိစ္စကို ဖြစ်စေချင်ကြတယ်။ မိုးရွာဖို့ အတွက် လွန်ကြိုးကိုလည်း မယုံကြတော့။ ရေတွင်းတူးဖို့ ကလည်း ရေငန်ပဲ ထွက်ဖို့ သေချာတယ်။ ဒီတော့ တစ် ရွာလုံးရဲ့ အာရုံဟာ ဦးကြီးဝင့် ပေးတဲ့ အကြံပေါ် အားရ ပါးရ ရောက်ကုန်တယ်။ ဒီတော့ အစည်းအဝေးမှာတင် မောင်ညိုနဲ့ မလှစိန်ကို ဝိုင်း တိုက်တွန်းကြ၊ တောင်းပန်ကြ တယ်။ မင်္ဂလာဆောင်ဆိုပေ မဲ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မလုပ် ဖို့၊ ရွာလေးထဲတင် စတိ ဆောင်ဖို့၊ မင်္ဂလာပွဲ ကုန်ကျ စရိတ်ကို တစ်ရွာလုံး မျှခံပါ မယ့်အကြောင်းကိုလည်း အား တက်သရော ပြောကြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ မောင်ညိုနဲ့ မလှစိန်ဆီကနေ စကားသံ ထွက်လာတယ်။

'အဖေနဲ့ အမေ ကို မေးကြည့်ပါဦးမယ်'တဲ့။

ဒီအခြေ ရရချင်း ထိုင် နေသူတွေ အကုန်လုံး ထီးပြီး 'ဟေး'ခနဲ အော်လိုက်ကြ တယ်။ အစည်းအဝေးလည်း တစ်ခါတည်း သိမ်းလိုက် တယ်။

၃။

ဦးကြီးထူးဆီက အခြေ ကတော့ အပေါင်းလက္ခဏာ ဆောင်တယ်။ 'မင်းတို့အဖေပဲ မေး'တဲ့။

ဒေါ်ဖွားဇာဆီမှာတော့ နည်းနည်း ကသိကအောင် ရှိတယ်။ ရှက်တယ် ထင်ပါပဲ။

လေ။ မျက်နှာကတော့ ပြုံးရိပ်ရိပ် ဖြစ်နေတယ်။ မနက်ခင်းက မေးထားတဲ့ အမေးကို ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးမှ သူ့သမီးကို တိုးတိုးလေး လာပြောရှာတယ်။ 'ညည်းတို့ သဘောပါပဲ'တဲ့။

ရဲ့ ၁ ဦး ကေ ၂၀ င်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးက တွက်ချက်ပြီး နေကောင်းရက်သာ ရွေးပေးတယ်။ လာမယ့်နှစ်ပတ်ကျော်။ ၁၃ ရက်၊ ၁၄ ရက် တဲ့။

သတို့သား၊ သတို့သမီး ဆီက ခေါင်းညိတ်မှုလည်း ရပြီးပြီ။ ရက်လည်း သတ်ပြီး ပြီဆိုတော့ မန်ကျည်းပင်စုတစ်ရွာလုံး ဒီမင်္ဂလာပွဲအပေါ်မှာပဲ စိတ်ကို နှစ်ထားလိုက်ကြတော့တယ်။ အချိန်ကလည်း နှစ်ပတ်ပဲ လိုတော့တာနဲ့ လိုအပ်တာ မှန်သမျှ မြန်မြန်သွက်သွက်ပဲ စီစဉ်ကြတယ်။ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ချက်ဖိုပြုတ်ဖို အိုးခွက်ဖုံးကန်တွေ၊ ကျွေးဖိုမွေးဖို အသား၊ ငါး၊ ဆန်၊ အသီးအရွက်တွေ၊ အေးမဏ္ဍပ်ဆောက်ဖို့ တိုင်တွေ၊ ဝါးတွေ ငှားကြ၊ ပြုကြ၊ ကြိုတင်မှာယူထားကြတယ်။ ရွာထဲသိ မင်္ဂလာဆောင်မို့ မောင်ညီတို့ မောင်နှမက ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် လုပ်စေချင်ပေမဲ့ တချို့တွေက မင်္ဂလာဆောင် အင်္ဂါရပ်နဲ့ ညီဖိုဆိုပြီး ဖြူတက်ပြီး အသံချဲ့စက် ငှားလာကြတယ်။

ပထမတစ်ပတ်မှာတင် မင်္ဂလာပွဲအတွက် အစစအရာရာ အဆင်သင့်ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ဦးကြီးထူးလည်း ရင်တွေတဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေခဲ့ပြီ။ ဘဝမှာ တစ်ခါသာ ကြုံရတဲ့ သူ့

မင်္ဂလာပွဲမှာ မိုးဖျက်တာ ခံခဲ့ရသူမို့ ခုလို မထင်မှတ်ဘဲ မင်္ဂလာပွဲ ပြန်ဆင်နွှဲခွင့်ရတာတော်တော် ကုသိုလ်ကံကြီးလို့ပဲလို့ ဦးကြီးထူး တွေးနေခဲ့တယ်။ ကြီးမှ ဝက်သက်ပေါက်တယ်လို့ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပြောကြပါစေ သူ မမှတော့ဘူး။ စည်ပရိသတ် အလယ်မှာ ဒေါ်ဖွားစာရဲ့ လက်ကို တွဲပြီး ခေါင်းမောရင်ကော့ လျှောက်လှမ်းဖို့ အနှစ်နှစ် အလလ မျှော်လင့်ထားရာသမျှ တစ်ညလုံး၊ တစ်နေ့လုံး ရွှေခဲ့တဲ့ မိုးကြီးရဲ့ အောက်မှာ သူ့စိတ်ကူးတွေ၊ သူ့မျှော်လင့်ချက်တွေ မိုးရေထဲ မျောပါသွားခဲ့ရတယ်။ ထိုစဉ်က ဒေါသထွက်လွန်းလို့ သူ ငိုခဲ့တယ်။ ဖွားစာလည်း အတူတူ။ မိုးက မင်္ဂလာပွဲပြီးလို့ နောက်ရက်ကျမှ အလျှင်းတိတ်သွားတော့ ရွာထဲက လူကြီးသူမတွေက ပြောကြတယ်။ 'မင်းတို့က မိုးနုကွတ်ပါတာကိုး'တဲ့။ ကဲ...ခုတော့ သူတို့မဆင်နွှဲခဲ့ရတဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို နောက်တစ်ခါ ဆင်နွှဲရဖို့ ဖြစ်လာပြီ။ ရယ်တော့ ရယ်ရသား။ မိုးကြောင့် မဆင်နွှဲလိုက်ရတဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို ခုတော့ မင်္ဂလာပွဲလုပ်ပြီး မိုးရွာစေမယ်တဲ့လေ။ ဦးကြီးထူးရင်ထဲမှာပဲ ကျိတ်ရယ်နေမိတယ်။ ဒီအကြံပေးတယ်ဆိုတဲ့ ငဝင့်ကိုလည်း သူသဘောတွေ လွှတ်ကျနေတော့တယ်။ အကြံပေးတဲ့လူကလည်း ပေးလို့၊ ထောက်ခံပြီး လိုက်လုပ်ကြတဲ့လူတွေကလည်း လိုက်လုပ်ကြလို့ သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်တာနဲ့ပဲ

မိုးက ရွာမတဲလားလေ။ ဒီလောက် ပူပြင်း ခေါင်ခိုက်နေတဲ့ အချိန်ကြီးမှာ မိုးက ဘယ်ကနေ ခြေထောက်ပေါက်လာပြီး ရွာမတဲလဲ။ မင်္ဂလာဆောင်ရက်ကလည်း မနက်ဖြန်၊ သန့်ဘက်ခါဆိုရောက်ပြီ။ မိုးက ရွာဖို့နေနေသာသာ ကောင်းကင်မှာ တိမ်တစ်မျှင်မှတောင် မမြင်ရ။ ကဲ...ကိုရွှေမိုးရေ၊ မကျေပွဲတော့ ထပ်နွဲ့ကြတာပေါ့လို့ ဦးကြီးထူး စိတ်ထဲ ကြီးဝါးမိပေမဲ့ မိုးရွာလို့ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေကို တွေးမိပြီး စိတ်မကောင်း ပြန်ဖြစ်ရတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်္ဂလာကတော့ ထပ်ဆောင်ရတော့မယ်။ မိုး ရွာမရွာ မသေချာပေမဲ့ ဒါက သေချာနေပြီ။ သူ့သမီးအိမ်မှာ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဖွင့်မယ့် အသံချဲ့စက်တွေတောင် ရောက်နေပြီလေ။

မောင်ညီကတော့ သူ့အဖေကို ခုကတည်းက အမေအိမ် ပြန်နေစေချင်တယ်။ ဦးကြီးထူးကလည်း မပြန်ဘူး။ မင်္ဂလာဆောင် အဝင်ညမှာပဲ ပြန်မယ်ဆိုပြီး သူ့သားကို အပြတ်ပြောထားလိုက်တယ်။

မနက်ဖြန်ဆို မင်္ဂလာဆောင် အဝင်နေ့ ရောက်ပြီ။

ကောင်းကင်ကို မော့မော့ကြည့်ပြီး ဦးကြီးထူး ပြုံးပြုံးနေမိတယ်။ ကောင်းကင်ကြီးက ပြာလဲ့တုန်းလေ။ မနက်ဖြန်ရယ်၊ သန့်ဘက်ခါရယ် ဒီနှစ်ရက်ပဲလေ။ ဆက်သာပြာ၊ ဆက်သာလဲ့ထား။ ပြီးမှ မိုးပဲရွာရွာ၊ မုန်တိုင်းပဲတိုက်တိုက် သဘောပဲ။

ညနေခင်းတိုင်း ထင်းတွေ ဖြတ်နေတုန်း ဦးကြီးထူး ဆီ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ကြွလာတယ်။ နောက်မှာ ရွာလူကြီး ဦးငွေဖိုပါ ပါလာတယ်။ တန်းလျားခုံပေါ်မှာ ပုဆိုးလေး ခေါက်ခင်းပေးပြီး ဆရာတော်ဘုရားကို ထိုင်စေလိုက်တယ်။ ဆရာတော်ဘုရား ရောက်လာတော့ မောင်ညီတို့ လင်မယားရော၊ သူ့သားသမီးတွေပါ ဆရာတော်ဘုရားဘေး ရောက်လာကြတယ်။ ဝင်တော့မယ့်နေ့က သူ့ရဲ့နောက်ဆုံး နေရောင်ကို အစွမ်းကုန် ထုတ်လွှတ်နေတယ်။ ယပ်တောင်တစ်ချောင်းနဲ့ ဆရာတော်ဘုရားကို တဖျပ်ဖျပ် ခတ်ပေးနေရင်း ဆရာတော်ဘုရား ဘာကြောင့် သူ့အိမ် ကြွလာသလဲဆိုတာ ဦးကြီးထူး စဉ်းစားနေမိတယ်။ မေးတော့ မမေးဖြစ်သေး။ ဦးကြီးထူး မမေးခင် ဆရာတော်ဘုရားရဲ့အသံထွက်လာတယ်။

'ပင်လယ်မှာ မုန်တိုင်းကျနေပြီတဲ့။ မိုးလေဝသသတင်းထဲ ပါလာတယ်။ မုန်တိုင်းဖြစ်ပြီဆို မိုးက ရွာမှာပဲ။ ဒီနေ့၊ မနက်ဖြန်၊ သန့်ဘက်ခါတစ်ရက်ရက်ပေါ့။ အဲဒါကြောင့်မို့ ဒကာကြီးထူးကို လာပြောတာ။ စီစဉ်ထားတဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို မလုပ်ဘဲ နေချင်နေဖို့ပေါ့'

ဆရာတော်ဘုရား စကားဆုံးသွားတော့ ဦးကြီးထူး ရင်ထဲ မြောင်းဆန်သွားတယ်။ မနက်ဖြန်ပဲ သူ့မင်္ဂလာပွဲက ရောက်ပြီလေ။ သူ့အရမ်း မျှော်လင့်ထားခဲ့တာလေ။ ဟို...ပင်လယ်ထဲက

မုန်တိုင်းကျနေတာနဲ့ သူ့မင်္ဂလာပွဲက ပြန်ဖျက်ပစ်ရမှာလား။ ပင်လယ်နဲ့ သူ့ရွာက အဆေးကြီး။ ခုတောင် နေကြီးပူပြီး ကောင်းကင်မှာ တိမ်တစ်မျှင်မှ ရှိမနေတာ။ မိုးက ရွာဦးမှာမှ မဟုတ်တာ။ ရွာသူရွာသားတွေအဖို့ မင်္ဂလာဆောင်က မိုးရွာဖို့အတွက် လုပ်ပေးတာဆိုပေမဲ့ သူ့အတွက်ကျတော့ ဒါက မျှော်လင့်ချက် ဖြစ်သွားပြီ။ သူ့သိက္ခာဖြစ်သွားပြီ။ မိုးနုကွတ်ပါလို့ မိုးရွာတာလို့ ပြောခဲ့သူတွေကို ဒါက တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုပဲဆိုတာ ပြဖို့ အရေးကြီးသက်သေ ဖြစ်နေပြီ။

ဦးကြီးထူး အကြာကြီး တိတ်ဆိတ်နေမိတယ်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ပြောစရာ စကားတွေ အများကြီး။ ဒါတွေကိုတော့ ဘယ်သူမှ သူ ပြောမပြချင်တော့ဘူး။ ဆရာတော်ဘုရားက ဦးကြီးထူး ငြိမ်သွားတာကို ကြည့်ပြီး အံ့သြနေမိတယ်။ အသက်ကြီးမှ မင်္ဂလာ ပြန်ဆောင်ခိုင်းတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေကြောင့် ဒကာကြီးထူးနဲ့ ဒကာမကြီး ဖွားစာတို့အပေါ် အားနာမိခဲ့ပေမဲ့ ပြောလာသူတွေရဲ့ အကျိုးအကြောင်း သင့်တဲ့ စကားတွေရယ်၊ ရေကြောင့် ဒုက္ခရောက်နေရတဲ့ ရွာလေးအတွက် ကောက်ရိုးတစ်မျှင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဆိုတာရယ်နဲ့ ဘာမှ ဝင်မပြောတော့ဘဲ အသာနေခဲ့လိုက်တယ်။

ခုတော့ မိုးရွာဖို့အကြောင်းတွေရှိလာခဲ့ပြီမို့ မုန်တိုင်းသတင်းသိရချင်းချင်းပဲ ဒကာကြီးထူးဆီ ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။ ရွာသူ ရွာသားတွေကို မလွန်ဆန်နိုင်တာကြောင့် အသက်

ကြီးမှ မင်္ဂလာပြန်ဆောင်ဖို့ ကြိုလာရတဲ့ ဒကာကြီးထူးတို့ကို ရှက်စိတ် မသင့်ရဘဲ သာမန် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ နေရစေဖို့လေ။

‘ကဲ . . . ဘယ် လို့ သဘောရတဲ့ ဒကာကြီးထူး’ ဆရာတော်ဘုရားအသံ ထွက်လာမှ ဦးကြီးထူး ဆတ်ခနဲ အသိပြန်ဝင်လာတယ်။

ဦးကြီးထူး ဆရာတော်ဘုရားကို မကြည့်။ အိမ်ဝိုင်းခြံစည်းရိုးကို တွေ့တွေ့ကြီးငေးရင်း တိုးတိုးလေး ဖြေလိုက်တယ်။

‘တပည့် တော်တော့ စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ ဆက်လုပ်စေချင်ပါတယ် ဘုရား။ အကုန်လုံးလည်း အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီဆိုတော့’

ဆရာတော်ဘုရား ပြန်ကြွသွားတော့ ဦးကြီးထူး ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်တယ်။ ပြီး၊ ဆရာတော်ဘုရားနဲ့ လိုက်မသွားသေးတဲ့ ရွာသူကြီး ဦးငွေမှိုကို ပြောလိုက်တယ်။

‘ခုထိတော့ မိုးရွာမယ့် အရိပ်အယောင် မရှိသေးဘူး ကွာ။ မင်းလည်း မြင်နေရတာပဲ ငမိုရ’

□

၄။

မုန် ကျည် ပင် စုရွာလေးထဲ မင်္ဂလာဆောင် သီချင်းသံတွေ ပျံ့လွင့်နေတယ်။

တစ် ရွာလုံး နီးပါး မင်္ဂလာဆောင် အေးမဏ္ဍပ် ထိုးထားတဲ့ မလှစိန်တို့အိမ် ရောက်နေကြတယ်။ ဝိုင်းကြဝန်းကြ စားကြသောက်ကြနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး ရှိနေကြ

တယ်။ မင်္ဂလာဆောင်အတွက်ကလည်း အရာရာအဆင်သင့် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

မင်္ဂလာဆောင် အဝင်နေ့ ညနေခင်းအချိန်မှာ သတို့သား ဦးကြီးထူး သူ့အိမ်သူ ပြန်ရောက်လာတယ်။ အဝင်နေ့ ညနေမှ ပြန်လာမယ်လို့ သိထားလို့ ညနေစောင်းတာနဲ့ ဒေါ်ဖွားစာ အိမ်ပေါက်ဝဆီ တမျှော်မျှော် ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ပေါက်ဝမှာ ဦးကြီးထူးကို မြင်လိုက်ရော ဒေါ်ဖွားစာက တစ်ဖက်ကို မြန်မြန် လှည့်ပစ်လိုက်တယ်။ မျက်နှာပေါ်မှာတော့ အပြုံးလေးကပါ လှည့်လိုက်တာတယ်။

အသက် ခြောက်ဆယ် ကျော်၊ ခုနစ်ဆယ်နား နီးပြီဆိုပေမဲ့ ဒေါ်ဖွားစာစိတ်ထဲ နှစ်ဆယ် အရွယ် လေးလို ခံစားနေရတယ်။ ပထမအခါ မင်္ဂလာဆောင် တုန်းကလို စိတ်က ဖြစ်နေတယ်။ ပျော်တာလိုလို၊ ရှက်တာလိုလို။ နှစ်နှစ်ကျော် မတွေ့ဘဲ နေကြသူတွေမို့ တွေ့တွေ့ချင်း စိမ်းနေကြသေးတယ်။ ဒေါ်ဖွားစာနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ဦးကြီးထူး ပြုံးပြုံးကြီး ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ဇနီး သတို့သမီးကိုတော့ ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်သေး။

အသာလေးသာ ခိုးခိုးပြီး ကြည့်နေလိုက်တယ်။

‘ကိုထူး နေကောင်းတယ်မဟုတ်လား’

‘အေး။ ဖွားစာရော’

ညနေခင်း လေးက မမှောင်ခင် ပြုံးပြဖြစ်အောင် ပြုံးပြသွားသေးတယ်။

□

၅။

အသံချဲ့စက်ကို နားခိုင်းလိုက်တော့ ကိုးနာရီခွဲပြီ။

ဦးကြီးထူး အိမ်ထဲကနေ အပြင်ထွက်လာလိုက်တယ်။ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်တယ်။ ကောင်းကင်မှာ ကြယ်တွေ တလက်လက်။ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လိုက်တယ်။ အရင်က သူတို့ အိမ်နေကျ ခုတင်ကြီးဆီ သွားတယ်။ အိပ်ရာထဲ ရောက်နှင့်နေပြီဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ဖွားစာကို ပြောလိုက်တယ်။

‘ငါတို့မှာ မိုးနုကွတ် ပါတယ်ဆိုတာ အလကားပါကွာ။ တကယ်ပါတယ်ဆို ခုကျ မိုးက ရွာပါလား။ အပြင်မှာ ကြယ်တွေဖြင့် ပြတ်သိပ်နေတာ။ တိမ်တောင် မမြင်ဘူး။ ရွာထဲက လူတွေတော့ သနားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တို့မင်္ဂလာပွဲ လေးကလည်း အရေးကြီးတယ်လေ။ ငါတော့ မိုးမရွာပါစေနဲ့လို့ သူတို့မသိအောင် ကျိတ်ဆုတောင်းနေတာ’

အပြင်မှာ ချက်ပြုတ်ရင်း စကားပြောနေတဲ့ အသံတွေ၊ ညစောင့်ရင်း အပျော်ဆော့နေကြတဲ့ ဖဲဝိုင်းက ငြင်းခုံသံတွေ၊ ဦးကြီးထူး အိပ်ရာပေါ် ဝင်လှလိုက်တယ်။ ဒီည စောစောအိပ်ရမယ်။ ဒါမှ မနက်ဖြန် မျက်နှာလန်းနေမှာ။ ဒေါ်ဖွားစာကို ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ဖက်လှည့်ပြီး အိပ်ပျော်နေပြီ။

□

၆။

ဦးကြီးထူး ငေး၊ ဒေါ်ဖွားစာပါ လန်နီးဘာတယ်။

မနက် သုံးနာရီလောက်မှာ။ သိမ်းကြ၊ ဆဲကြ၊ အော်ကြ၊ ဟစ်ကြတဲ့ အသံတွေ အိမ်ဝိုင်းထဲ ဆူညံနေတယ်။ ဦးကြီးထူး ထ၊ထိုင်လိုက်တယ်။ အပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီး သူ့ဘေးက ဒေါ်ဖွားဇာဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြက်ခနဲ ဝင်းသွားတဲ့ လျှပ်တစ်ခုက ဒေါ်ဖွားဇာ မျက်နှာပေါ် ဖြတ်သွားတယ်။ မကြာမှီခိုင်းသံတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကြားလာရတယ်။

မိုး၊ မိုး...မိုး။ တကယ်ပဲ ရွာတော့မှာလား။

မိုးခြိမ်းသံတွေ ကြားထဲကနေ လင်းကြက်တွန်သံတွေ ကြားနေရတယ်။ မိုးကတော့ မရွာသေး။ 'ခြိမ်းသောမိုးမရွာ'ဆိုတာပဲလေ။ ဦးကြီးထူး အသံချဲ့စက်ရုံရာဆီ ထွက်လာတယ်။ နီးနေပြီဖြစ်တဲ့ အသံချဲ့စက်ဆရာကို ပြောလိုက်တယ်။

‘ဖွင့်တော့လေ’

ရွာထဲက လူတွေကတော့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ သိမ်းလိုက်တဲ့ ခုံတွေပဲ ပြန်ခင်းရမလား။ ထမင်းပွဲတွေ ပြင်ထားရတော့မလား။ မင်္ဂလာဆောင်ကပ်ဖို့တော့ သတ်သတ်ပြင်ထားပြီးပြီ။ ဆရာတော်ဘုရားတို့တော့ ကြွမလာသေး။ တွေ့တဲ့လူတစ်ယောက်ကို ရွာဦးကျောင်းသွားပြီး ဆရာတော်ဘုရားတို့သွားပင့်ပေးဖို့ ဦးကြီးထူး ပြောလိုက်တယ်။ ထိုသူ ပြေးထွက်သွားပြီး မကြာ ဆရာတော်ဘုရားတို့ အိမ်ဝိုင်းထဲ ရောက်လာတယ်။ ဆွမ်းပွဲပြင်ထားရာ နေရာဆီ ဆရာတော်

ဘုရားတို့ကို ဦးကြီးထူးကိုယ်တိုင် ပင့်သွားတယ်။ အပြင်မှာတော့ လျှပ်တွေ တဝင်းဝင်း၊ မိုးခြိမ်းသံတွေ တဒိန်းဒိန်းရှိဆဲ။ မိုးကတော့ မရွာသေး။

ဦးကြီးထူးနဲ့ ဒေါ်ဖွားဇာနှစ်ယောက်လုံး ဆွမ်းပွဲပြင်ထားတဲ့ စားပွဲကို အသာမ၊ပြီး ဆရာတော်ဘုရားကို ကပ်လိုက်တယ်။ ဆရာတော်ဘုရားတို့ ပြန်ကြွသွားပြီး သိပ်မကြာ ခြိမ်းသောမိုးက တဝုန်းဝုန်းနဲ့ ရွာချလာတော့တယ်။

ဦးကြီးထူး ထိုင်နေရာကနေ ဝုန်းခနဲ နောက်ကို ပစ်လဲသွားတယ်။

ခင်းလိုက်တဲ့ ခုံတွေ ပြန်မသိမ်းကြတော့။ ပြင်ထားတဲ့ ပန်းကန်တွေ မီးရေထဲ ပစ်ထားရင်း မင်္ဂလာဆောင်ရောက်နေသူတွေ အကုန်အသံချဲ့စက်သံနဲ့အတူ က၊ခနဲနေကြတော့တယ်။ လအတန်ကြာ မျှော်ခုံရတဲ့မိုး၊ အခုရွာလေပြီ။ မိုးရွာမှ ကန်တော်သာထဲ ရေပြန်ပြည့်မှာ။ မိုးရွာမှ ယာကျွက်တွေထဲ မြက်တွေထ၊ လာမှာ။ မီးရွာမှတောင်သူ စ၊နိုင်မှာလေ။ ပျော်ကြပြီပေါ့။ မန်ကျည်းပင်စု တစ်ရွာလုံး ပျော်ရပြီပေါ့။ က၊ခနဲနေကြသူတွေကို ကြည့်ရင်း ဦးကြီးထူး မပျော်နိုင်တော့ဘူး။ ဒေါ်ဖွားဇာကို ကြည့်လိုက်တော့ သူ့မှာ မင်္ဂလာဆောင်အတွက် ဘာစိတ်ခံစားမှုမှ ဖြစ်ဟန်မတွေ့။ မိုးမျှော်နေသူတွေအတွက် မိုးရွာလာခဲ့ပြီမို့ သူလည်း အတူပျော်နေသည့်ပုံပင်။ ဦးကြီးထူး အောက်ထပ် ဆင်းလာ

လိုက်တယ်။ မိုးက စဲသွားပြီလေ။ စဲပြီး ရပ်ရုံ။ ရပ်ပြီဆိုသူမင်္ဂလာဆောင်လေး ပြန်စ၊လို့ရပြီ။ စည့်ပရိသတ်အလယ် ဒေါ်ဖွားဇာလက်ကို တွဲပြီး လျှောက်သွားလို့ရပြီ။ ကံကောင်းစွာပဲ မိုးက ရပ်သွားတယ်။ ‘ဟား ဟား ဟား ဟား’။ ဦးကြီးထူး ရယ်လိုက်တယ်။ လေကားရင်းကနေ အိမ်အပေါ်ထပ်ကို လှမ်းအော်လိုက်တယ်။

‘ဖွားဇာရေ အောက်ဆင်းခဲ့တော့ဟေ့၊ အပြင်မှာ မိုးတိတ်သွားပြီ’

မင်္ဂလာမထွာပဲ ထဲတဖြည်းဖြည်း လူတွေ ပြည့်လာတယ်။ တစ်ရွာလုံး ဝိုင်းထားတဲ့ အရာမို့ တစ်ရွာလုံး စားကြ၊ သောက်ကြပေါ့။ ပြီးတော့ မိုးက စ၊ရွာလိုက်ပြီလေ။ ရွာပြီးရင် ထပ်ရွာတော့မယ်။ ဒီအသံနဲ့ တစ်ရွာလုံး ပျော်ပျော်ပြီးပြီး ဖြစ်နေကြတယ်။ အသံချဲ့စက်ကနေ ‘ခေါ်တော်မေတာက’သီချင်းသံ ထွက်လာပြီ။

အိမ်ထဲမှာ သတို့သား ဦးကြီးထူးနဲ့ သတို့သမီး ဒေါ်ဖွားဇာတို့ ခုံတွဲ စည့်ခံထွက်ဖို့ အဆင်သင့်။ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ပေမဲ့ ပထမအခါ မင်္ဂလာဆောင်စဉ်ကလို နှစ်ဆယ်ကျော် ကြည်နူးမှု၊ ရင်ခနဲမှု၊ ရှက်ရွံ့မှု၊ ကျေနပ်မှုတွေနဲ့ ကဲ... ခုတော့ ဘယ်သူပြောမလဲ။ သူတို့ လင်မယားမှာ မိုးနုကွတ် ပါတယ်လို့။

ဒေါ်ဖွားဇာ ဦးကြီးထူးလက်ကို ချိတ်ဆွဲလိုက်တယ်။ ဦးကြီးထူး ဦးဆောင်ပြီး အိမ်ထဲကနေ မင်္ဂလာမထွာပဲရှိရာဆီ

သွားဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။ သားရေမိနပ် စီးထားတဲ့ ဦးကြီးထူးနဲ့ ညာဘက်ခြေထောက် အိမ်တံစက်မြိတ်ရေကျ နေရာကို ကျော်လိုက်တော့ ခြေထောက်ပေါ် ရေစက်တွေ ကျလာတယ်။ တစ်စက်၊ နှစ်စက်၊ သုံးစက်၊ လေးစက်၊ ငါးစက်။

ရပ်သွားတဲ့ မိုး ပြန်သည်းလေပြီ။

စားနေ သောက်နေသူတွေ စားလက်စ ထမင်း ဖန်းကန်တွေကို ပစ်ပြီး မထွာပဲထဲကနေ ပြေးထွက်လာကြတယ်။ ပြီး၊ ဦးကြီးထူးတို့ လင်မယား ရပ်နေရာဆီ။ ပြီး၊ လူအုပ်ကြီး အကုန်လုံး မိုးရွာထဲ၊ ရွံ့ဗွက်တွေထဲ ထိုင်ချလိုက်ကြတယ်။ ပြီး၊ ယနေ့မင်္ဂလာဆောင်ရဲ့ သတို့သားနဲ့ သတို့သမီးကို ထိုင်ကန်တော့လိုက်ကြတယ်။ သူတို့မျှော်လင့်ထားသလို မိုးကရွာပြီလေ။ လွန်ဆွဲစရာ မလိုဘဲ မိုးက ရွာပြီလေ။ မိုးကတော့ ဒီနေ့အဖို့ နားတော့မယ့်ပုံ မဟုတ်တော့။ တဝုန်းဝုန်း ရွာချနေတယ်။ လျှပ်တွေ တဝင်းဝင်း၊ မိုးခြိမ်းသံတွေ တဒိန်းဒိန်း ဖြစ်နေကတည်းက မိုးရွာဖို့ တဖွဖွ ဆုတောင်းနေတဲ့ ဦးကြီးထူးတစ်ယောက် သူတို့ကို ထိုင်ကန်တော့နေတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေကို ကြည့်ပြီး တောက်တစ်ချက်ကို ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်တယ်။ မိုးက သည်းနေတော့ ရွာသူရွာသားတွေကတော့ ကြားမှာမဟုတ်ဘူး။

လင်းနိုင်

မပြတ်ဘူးပဲ

စားပွဲ ခုံနီးနားကနေ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အသံက ဆူနေတဲ့ လူသံတွေကြားက နေ ထွက်လာတယ်။ ယိုင်တိုး နေတဲ့ ဦးကြီးဝင့်က အသံလာ ရာဆီ တစ်ချက် ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးနဲ့ကပ် 'ရှု။' ဆိုပြီး လုပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဦးငွေမှီတို့ဘက် ပြန် လှည့်လာတယ်။

'ငမိုးရ၊ မင်း မှတ်မိသေး လား။ ငထူးနဲ့ ဖွေးဇာတို့ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက မိုးတွေ တအားရွာတာလေ'

ဦးငွေမှီ ခေါင်းကို ညိတ် ပြလိုက်တယ်။ ဦးကြီးဝင့်က ရွာလူကြီး ဦးငွေမှီနဲ့ ငယ် သူငယ်ချင်း။ ဒီတော့ သူများ တွေလို ဦးငွေမှီတွေ ဘာတွေ မလုပ်။ ခေါ်နေကျအတိုင်း ငမိုးလို့ပဲ ခေါ်တယ်။ ပြော တယ်။ ရွာလူကြီး ဦးငွေမှီက လည်း သိတယ်။ သူ သူငယ် ချင်း ဦးကြီးဝင့်ဟာ မူးပေမဲ့ ကပြက်ကချော် မပြောတတ်၊ မလုပ်တတ်ဘူးဆိုတာ။

'အေး၊ သိတယ်လေ ကွာ။ အဲတုန်းက စည့်သည် တွေ စည့်မခံရလို့ ငထူး တောင် ငိုငေးတာပဲ'

ဦးငွေမှီ ပြောတဲ့ စကား ကို ဦးကြီးဝင့်က ခေါင်း တညိတ်ညိတ်နဲ့ ထောက်ခံနေ တယ်။ သူတို့ သူငယ်ချင်း ဦးကြီးထူး မိုးရွာကြီးထဲ ထိုင် ငိုနေတာကို ပြန်သတိရသွား လို့နဲ့ တူပါတယ်။

'အေး၊ ငါပြောချင်တာ အဲဒါပဲကွ။ ငထူးနဲ့ ဖွေးဇာက နှစ်ယောက်လုံး မိုးနုကွတ်ပါ တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်တော့ မိုးတွေ

သဲကြီးမဲကြီး ရွာတာ။ ခု တိရစ္ဆာ ဖိုးခေါင်နေတယ်ကွာ။ ဒီတော့ မိုးရွာလာအောင် သူတို့နှစ် ယောက် ပြန်ပြီး မင်္ဂလာ ဆောင်ခိုင်းရအောင်။ ငါ့မှာ အကြံရှိတယ်ဆိုတာ အဲဒါပဲ'

ဦးကြီးဝင့် စကား ဆုံး ဆုံးချင်း 'ဟာဗျာ' ဆိုတဲ့ အသံ ကြီး တန်းထွက်လာတယ်။ အသံ ထွက်လာသူက ဦးကြီး ထူးနဲ့ ဒေါ်ဖွားဇာတို့ရဲ့ သား အကြီးဆုံး။ သူ့အသက် တောင် လေးဆယ်ကျော်၊ ငါးဆယ်ကပ်နေပြီ။ သူ့သား တွေတောင် လူပျိုအရွယ် ရောက်လို့ မိန်းမ တောင်းပေး ရတော့ မယ်။ အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော်၊ ခုနစ် ဆယ်နား ကပ်နေတဲ့ သူ့အဖေ နဲ့ သူ့အမေကို မင်္ဂလာပြန် ဆောင်ပေးရမယ် ဆိုတာတော့ သူ ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင် ဘူး။ ရက်စရာကြီးလေ။ အစည်းအဝေး တက်လာသူ တွေထဲမှာ ဦးကြီးထူးနဲ့ ဒေါ်ဖွားဇာတို့ရဲ့ သားနဲ့သမီး နှစ်ယောက်လုံး ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ဒီကိစ္စ ကို ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်မယ် မထင်။ အကြံပေးတဲ့ ဦးကြီး ဝင့်တို့တောင် စိတ်ဆိုးကြလိမ့် မယ်။

'မတတ်သာရင်တော့ ဒီလိုလုပ်ရင် လုပ်ရတာမှာပဲ။ မောင်ညီတို့၊ လှစ်နီတို့ တို့ရွာ အခြေအနေလည်း မင်းတို့ သိနေတာပဲ။ ရှက်တော့ ရှက် စရာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒါက အလုပ်ဖြစ်ရင် ဖြစ်သွားမှာ လေ။ စဉ်းစားပေးကြပါဦး'

မတ် တတ် ရပ် ပြီး ကန့်ကွက်ကြတဲ့ ဦးကြီးထူး သားနဲ့သမီးကို ကြည့်ပြီး

ဦးငွေမှီ ပြောလိုက်တယ်။ သူ စိတ်ထဲမှာတော့ ဒီအကြံဟာ နောက်ဆုံး ကောက်ရိုးတစ်ချက် ပဲလို့ တွေးနေမိတယ်။ မောင်ညီနဲ့ လှစ်နီကိုလည်း ရအောင် ပြောမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

လက်ရှိ အခြေအနေဆို ဦးကြီးထူးနဲ့ ဒေါ်ဖွားဇာကို မင်္ဂလာ ပြန်ဆောင်ပေးဖို့ အဆင်ပြေတယ်။ အသက် ကြီးမှ စိတ်ဆိုးပြီး တစ်အိမ် တည်း အတူမနေကြတာ တောင် နှစ်နှစ်လောက် ရှိပြီ လေ။ ဦးကြီးထူးက သားကြီး မောင်ညီအိမ်မှာ နေတယ်။ ဒေါ်ဖွားဇာက အတူနေသမီး မလှစ်နီနဲ့ သူတို့အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့ တယ်။ ဦးကြီးထူးတို့ လင် မယား ရန်ဖြစ်ပြီး ကွဲကြ တယ်ဆိုတော့ တစ်ရွာလုံး တဟားဟားနဲ့ ရယ်ကြတယ်။ တစ်သက်လုံး ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေလာပြီးမှ လေ။ ခုလို အသက် ခုနစ်ဆယ်နားနီးမှ စကားများပြီး ကွဲတယ်ဆို တော့ ရယ်လည်း ရယ်ချင် စရာ။ အစကတော့ မောင်ညီ လည်း သူ့အဖေ စိတ်ဆိုးလို့ ခဏ လာနေတာပဲလို့ ပေါ့ပေါ့ ပဲ ထင်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်လကြာသည်အထိ သူ့ အဖေ အမေအိမ် မပြန်တော့ မောင်ညီများ ဖအေကို အိမ် ပြန်ဖို့ ချောရတယ်။ သမီး မလှစ်နီကလည်း ထိုအတူ။ အဖေကို ပြန်ခေါ်ဖို့ အမေကို တဖွေပြောတယ်။ ဒေါ်ဖွားဇာ ကလည်း ပြတ်တယ်။ ပြန် ခေါ်ဖို့ တစ်ခွန်းမှ မဟာ။ ဦးကြီးထူးကလည်း မပြန်။ ဒါနဲ့ နှစ်နှစ်ဆိုတဲ့အချိန် ရောက် သွားတယ်။ ခုတော့ ကွဲနေတဲ့

ခုနစ်ဆယ်နားနီး အဘိုး၊ အဘွား နှစ်ဦးကို ပြန်ပေါင်း ပေးဖို့ ဖြစ်လာပြီ။ မောင်ညီ နဲ့ မလှစ်နီ အဘယ်မျှ ငြင်းနေ ပေမဲ့ တစ်ရွာလုံးက ဒီကိစ္စကို ဖြစ်စေချင်ကြတယ်။ မိုးရွာဖို့ အတွက် လွန်ကြိုးကိုလည်း မယုံကြတော့။ ရေတွင်းတူးဖို့ ကလည်း ရေငန်ပဲ ထွက်ဖို့ သေချာတယ်။ ဒီတော့ တစ် ရွာလုံးရဲ့ အာရုံဟာ ဦးကြီးဝင့် ပေးတဲ့ အကြံပေါ် အားရ ပါးရ ရောက်ကုန်တယ်။ ဒီတော့ အစည်းအဝေးမှာတင် မောင်ညီနဲ့ မလှစ်နီကို ဝိုင်း တိုက်တွန်းကြ တောင်းပန်ကြ တယ်။ မင်္ဂလာဆောင်ဆိုပေ မဲ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မလုပ် ဖို့၊ ရွာလေးထဲတင် စတီ ဆောင်ဖို့၊ မင်္ဂလာပွဲ ကုန်ကျ စရိတ်ကို တစ်ရွာလုံး မှှင်ပါ မယ့်အကြောင်းကိုလည်း အား တက်သရော ပြောကြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ မောင်ညီနဲ့ မလှစ်နီဆိုကနေ စကားသံ ထွက်လာတယ်။

'အဖေနဲ့ အမေ ကို မေးကြည့်ပါဦးမယ်'တဲ့။

ဒီအဖြေ ရရချင်း ထိုင် နေသူတွေ အကုန်လုံး ထူးပြီး 'ဟေး'ခနဲ အော်လိုက်ကြ တယ်။ အစည်းအဝေးလည်း တစ်ခါတည်း သိမ်းလိုက် တယ်။

၃။
ဦးကြီးထူးဆီက အဖြေ ကတော့ အပေါင်းလက္ခဏာ ဆောင်တယ်။ 'မင်းတို့အဖေ မေး'တဲ့။

ဒေါ်ဖွားဇာဆိုတာက နည်းနည်း တသိပ်အောင် ဂိုဏ်းက ရွတ်တယ် ထင် နဲ့

လေ။ မျက်နှာကတော့ ပြုံးရိပ်
ရိပ် ဖြစ်နေတယ်။ မနက်ခင်း
က မေးထားတဲ့ အမေးကို ည
အိပ်ရာဝင်ခါနီးမှ သူ့သမီးကို
တိုးတိုးလေး လာပြောရှာ
တယ်။ 'ညည်းတို့ သဘော
ပါပဲ' တဲ့။

ရ ၁၂ : ကေ ၂၁၄ :
ဆရာတော်ဘုရားကြီးက
တွက်ချက်ပြီး နေကောင်းရက်
သာ ရွေးပေးတယ်။ လာမယ့်
နှစ်ပတ်ကျော်။ ၁၃ ရက်၊ ၁၄
ရက် တဲ့။

သတို့သား၊ သတို့သမီး
ဆီက ခေါင်းညိတ်မှုလည်း
ရပြီးပြီ။ ရက်လည်း သတ်ပြီး
ပြီဆိုတော့ မန်ကျည်းပင်စု
တစ်ရွာလုံး ဒီမင်္ဂလာပွဲအပေါ်
မှာပဲ စိတ်ကို နှစ်ထားလိုက်
ကြတော့တယ်။ အချိန်က
လည်း နှစ်ပတ်ပဲ လိုတော့
တာမို့ လိုအပ်တာ မှန်သမျှ
ဖြန့်ဖြန့်သွက်သွက်ပဲ စီစဉ်ကြ
တယ်။ မင်္ဂလာဆောင်မှာ
ချက်ဖို့ပြုတ်ဖို့ အိုးခွက်ပန်းကန်
တွေ၊ ကျွေးဖို့မွေးဖို့ အသား၊
ငါး၊ ဆန်၊ အသီးအရွက်တွေ၊
အေးမဏ္ဍပ်ဆောက်ဖို့ တိုင်
တွေ၊ ဝါးတွေ ငှားကြ၊ ပြုကြ၊
ကြိုတင်မှာယူထားကြတယ်။
ရွာထဲသိ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့
မောင်ညိုတို့ မောင်နှမက ငြိမ်
ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် လုပ်စေချင်
ပေမဲ့ တချို့တွေက မင်္ဂလာ
ဆောင် အင်္ဂါရပ်နဲ့ ညီဖို့ဆိုပြီး
မြို့တက်ပြီး အသံချဲ့စက် ငှား
လာကြတယ်။

ပထမတစ်ပတ်မှာတင်
မင်္ဂလာပွဲအတွက် အစစအရာ
ရာ အဆင်သင့်ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။
ဦးကြီးထူးလည်း ရင်တွေ
တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေခဲ့ပြီ။ ဘဝ
မှာ တစ်ခါသာ ကြုံရတဲ့ သူ

မင်္ဂလာပွဲမှာ မိုးဖျက်တာ ခံခဲ့
ရသူမို့ ခုလို မထင်မှတ်ဘဲ
မင်္ဂလာပွဲ ပြန်ဆင်နွှဲခွင့်ရတာ
တော်တော် ကုသိုလ်ကံကြီး
လို့ပဲလို့ ဦးကြီးထူး တွေးနေခဲ့
တယ်။ ကြီးမှ ဝက်သက်
ပေါက်တယ်လို့ ဘယ်သူတွေ
ဘယ်လိုပြောကြပါစေ သူ မမူ
တော့ဘူး။ ဧည့်ပရိသတ်
အလယ်မှာ ဒေါ်ဖွားဇာရဲ့
လက်ကို တွဲပြီး ခေါင်းမော
ရင်ကော့ လျှောက်လှမ်းဖို့
အနှစ်နှစ် အလလ မျှော်လင့်
ထားရသမျှ တစ်ညလုံး၊ တစ်
နေ့လုံး စေ့ခဲ့တဲ့ မိုးကြီးရဲ့
အောက်မှာ သူ့စိတ်ကူးတွေ၊
သူ့မျှော်လင့်ချက်တွေ မိုးရေ
ထဲ မျောပါသွားခဲ့ရတယ်။
ထိုစဉ်က ဒေါ်သထွက်လွန်း
လို့ သူ ငိုခဲ့တယ်။ ဖွားဇာ
လည်း အတူတူ။ မိုးက
မင်္ဂလာပွဲပြီးလို့ နောက်ရက်
ကျမှ အလျှင်းတိတ်သွား
တော့ ရွာထဲက လူကြီးသူမ
တွေက ပြောကြတယ်။ 'မင်း
တို့က မိုးနက္ခတ်ပါတာကိုး'
တဲ့။ ကဲ...ခုတော့ သူတို့
မဆင်နွှဲခဲ့ရတဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို
နောက်တစ်ခါ ဆင်နွှဲရဖို့ ဖြစ်
လာပြီ။ ရယ်တော့ ရယ်ရ
သား။ မိုးကြောင့် မဆင်နွှဲ
လိုက်ရတဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို ခု
တော့ မင်္ဂလာပွဲလုပ်ပြီး မိုးရွာ
စေမယ်တဲ့လေ။ ဦးကြီးထူး
ရင်ထဲမှာပဲ ကျိတ်ရယ်နေ
မိတယ်။ ဒီအကြံပေးတယ်
ဆိုတဲ့ ငဝင့်ကိုလည်း သူ
သဘောတွေ လွှတ်ကျနေ
တော့တယ်။ အကြံပေးတဲ့လူ
ကလည်း ပေးလို့၊ ထောက်ခံ
ပြီး လိုက်လုပ်ကြတဲ့လူတွေ
ကလည်း လိုက်လုပ်ကြလို့
သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်တာနဲ့ပဲ

မိုးက ရွာမတဲ့လားလေ။
ဒီလောက် ပူပြင်း ခေါင်ခိုက်
နေတဲ့ အချိန်ကြီးမှာ မိုးက
ဘယ်ကနေ ခြေထောက်
ပေါက်လာပြီး ရွာမတဲ့လဲ။
မင်္ဂလာဆောင်ရက်ကလည်း
မနက်ဖြန်၊ သန့်ဘက်ခါဆို
ရောက်ပြီ။ မိုးက ရွာဖို့နေနေ
သာသာ ကောင်းကင်မှာ တိမ်
တစ်မျှင်မှတောင် မမြင်ရ။
ကဲ...ကိုရွှေမိုးရေ၊ မကျေပွဲ
တော့ ထပ်နွှဲကြတာပေါ့လို့
ဦးကြီးထူး စိတ်ထဲ ကြီးဝါးမိ
ပေမဲ့ မိုးမရွာလို့ ဒုက္ခရောက်
နေတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေကို
တွေးမိပြီး စိတ်မကောင်း ပြန်
ဖြစ်ရတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
မင်္ဂလာကတော့ ထပ်ဆောင်ရ
တော့မယ်။ မိုး ရွာမရွာ မသေ
ချာပေမဲ့ ဒါက သေချာနေပြီ။
သူ့သမီးအိမ်မှာ မင်္ဂလာ
ဆောင်မှာ ဖွင့်မယ့် အသံချဲ့
စက်တွေတောင် ရောက်နေပြီ
လေ။

မောင်ညိုကတော့ သူ
အဖေကို ခုကတည်းက အမေ
အိမ် ပြန်နေစေချင်တယ်။
ဦးကြီးထူးကလည်း မပြန်
ဘူး။ မင်္ဂလာဆောင် အဝင်ည
မှာပဲ ပြန်မယ်ဆိုပြီး သူ့သား
ကို အပြတ်ပြောထားလိုက်
တယ်။

မနက်ဖြန်ဆို မင်္ဂလာ
ဆောင် အဝင်နေ့ ရောက်ပြီ။

ကောင်းကင်ကို မော့
မော့ကြည့်ပြီး ဦးကြီးထူး ပြုံး
ပြုံးနေမိတယ်။ ကောင်းကင်
ကြီးက ပြာလဲ့တုန်းလေ။
မနက်ဖြန်ရယ်၊ သန့်ဘက်ခါ
ရယ် ဒီနှစ်ရက်ပဲလေ။ ဆက်
သာပြာ၊ ဆက်သာလဲ့ထား။
ပြီးမှ မိုးပဲရွာရွာ၊ မုန်တိုင်းပဲ
တိုက်တိုက် သဘောပဲ။

ညနေခင်းတိုင်း ထင်း
တွေ ဖြတ်နေတုန်း ဦးကြီးထူး
ဆီ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်
ကြွလာတယ်။ နောက်မှာ ရွာ
လူကြီး ဦးဌေးဖိုပါ ပါလာ
တယ်။ တန်းလျားခုံပေါ်မှာ
ပုဆိုးလေး ခေါက်ခင်းပေးပြီး
ဆရာတော်ဘုရားကို ထိုင်စေ
လိုက်တယ်။ ဆရာတော်
ဘုရား ရောက်လာတော့
မောင်ညိုတို့ လင်မယားရော၊
သူ့သားသမီးတွေပါ ဆရာ
တော်ဘုရားဘေး ရောက်လာ
ကြတယ်။ ဝင်တော့မယ့်နေ
က သူ့ရဲ့နောက်ဆုံး နေရောင်
ကို အစွမ်းကုန် ထုတ်လွှတ်
နေတယ်။ ယပ်တောင်တစ်
ချောင်းနဲ့ ဆရာတော်ဘုရား
ကို တဖျပ်ဖျပ် ခတ်ပေးနေ
ရင်း ဆရာတော်ဘုရား ဘာ
ကြောင့် သူ့အိမ် ကြွလာသလဲ
ဆိုတာ ဦးကြီးထူး စဉ်းစား
နေမိတယ်။ မေးတော့ မမေး
ဖြစ်သေး။ ဦးကြီးထူး မမေး
ခင် ဆရာတော်ဘုရားရဲ့အသံ
ထွက်လာတယ်။

'ပင်လယ်မှာ မုန်တိုင်း
ကျနေပြီတဲ့။ မိုးလေဝသ
သတင်းထဲ ပါလာတယ်။ မုန်
တိုင်းဖြစ်ပြီဆို မိုးက ရွာမှာပဲ။
ဒီနေ့၊ မနက်ဖြန်၊ သန့်ဘက်ခါ
တစ်ရက်ရက်ပေါ့။ အဲဒါ
ကြောင့်မို့ ဒကာကြီးထူးကို
လာပြောတာ။ စီစဉ်ထားတဲ့
မင်္ဂလာပွဲကို မလုပ်ဘဲ နေချင်
နေဖို့ပေါ့'

ဆရာတော် ဘုရား
စကားဆုံးသွားတော့ ဦးကြီး
ထူး ရင်ထဲ ခြောင်းဆန်သွား
တယ်။ မနက်ဖြန်ပဲ သူ့မင်္ဂလာ
ပွဲက ရောက်ပြီလေ။ သူ
အရမ်း မျှော်လင့်ထားခဲ့တာ
လေ။ ဟို...ပင်လယ်ထဲက

မုန်တိုင်းကျနေတာနဲ့ သူ့မင်္ဂလာပွဲက ပြန်ဖျက်ပစ်ရမှာလား။ ပင်လယ်နဲ့ သူ့ရွာက အဝေးကြီး။ ခုတောင် နေကြီးပျဉ်း ကောင်းကင်မှာ တိမ်တစ်မျှင်မှ ရှိမနေတာ။ မိုးက ရွာဦးမှာမှ မဟုတ်တာ။ ရွာသူရွာသားတွေအဖို့ မင်္ဂလာဆောင်က မိုးရွာဖို့အတွက် လုပ်ပေးတာဆိုပေမဲ့ သူ့အတွက်ကျတော့ ဒါက မျှော်လင့်ချက် ဖြစ်သွားပြီ။ သူ့သိက္ခာဖြစ်သွားပြီ။ မိုးနက်တဲ့ပါလို့ မိုးရွာတာလို့ ပြောခဲ့သူတွေကို ဒါက တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုပဲဆိုတာ ပြဖို့ အရေးကြီးသက်သေ ဖြစ်နေပြီ။

ဦးကြီးထူး အကြာကြီး တိတ်ဆိတ်နေမိတယ်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ပြောစရာ စကားတွေ အများကြီး။ ဒါတွေကိုတော့ ဘယ်သူမှ သူ ပြောမပြချင်တော့ဘူး။ ဆရာတော်ဘုရားက ဦးကြီးထူး ငြိမ်သွားတာကို ကြည့်ပြီး အံ့သြနေမိတယ်။ အသက်ကြီးမှ မင်္ဂလာ ပြန်ဆောင်ခိုင်းတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေကြောင့် ဒကာကြီးထူးနဲ့ ဒကာမကြီး ဖွားစာတို့အပေါ် အားနာခံခဲ့ပေမဲ့ ပြောလာသူတွေရဲ့ အကျိုးအကြောင်း သင့်တဲ့ စကားတွေရယ်၊ ရေကြောင့် ဒုက္ခရောက်နေရတဲ့ ရွာလေးအတွက် ကောက်ရိုးတစ်မျှင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဆိုတာရယ်နဲ့ ဘာမှ ဝင်မပြောတော့ဘဲ အသာနေခဲ့လိုက်တယ်။

ခုတော့ မိုးရွာဖို့အကြောင်းတွေ ရှိလာခဲ့ပြီမို့ မုန်တိုင်းသတင်း သိရချင်းချင်းပဲ ဒကာကြီးထူး ဆီ ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။ ရွာသူ ရွာသားတွေကို မလွန်ဆန်နိုင်တာကြောင့် အသက်

ကြီးမှ မင်္ဂလာပြန်ဆောင်ဖို့ ကြိုလာရတဲ့ ဒကာကြီးထူးတို့ကို ရှက်စိတ် မသင့်ရဘဲ သာမန် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ နေရစေဖို့လေ။

‘ကဲ . . . ဘယ် လိုသဘောရတဲ့ ဒကာကြီးထူး’ ဆရာတော်ဘုရားအသံ ထွက်လာမှ ဦးကြီးထူး ဆတ်ခနဲ အသံပြန်ဝင်လာတယ်။

ဦးကြီးထူး ဆရာတော်ဘုရားကို မကြည့်။ အိမ်ဝိုင်းခြံစည်းရိုးကို တွေ့တွေ့ကြီးငေးရင်း တိုးတိုးလေး ဖြေလိုက်တယ်။

‘တပည့် တော်တော့ စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ ဆက်လုပ်စေချင်ပါတယ် ဘုရား။ အကုန်လုံးလည်း အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီဆိုတော့’

ဆရာတော်ဘုရား ပြန်ကြည့်သွားတော့ ဦးကြီးထူး ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်တယ်။ ပြီး၊ ဆရာတော်ဘုရားနဲ့ လိုက်မသွားသေးတဲ့ ရွာသူကြီး ဦးငွေမှိုကို ပြောလိုက်တယ်။

‘ခုထိတော့ မိုးရွာမယ့် အရိပ်အယောင် မရှိသေးဘူး ကွာ။ မင်းလည်း မြင်နေရတာပဲ ငမို့ရ’

□

၄။

မန် ကျည် ပင် စုရွာလေးထဲ မင်္ဂလာဆောင် သီချင်းသံတွေ ပျံ့လွင့်နေတယ်။

တစ် ရွာလုံး နီးပါး မင်္ဂလာဆောင် အေးမဏ္ဍပ် ထိုးထားတဲ့ မလှစိန်တို့အိမ်ရောက်နေကြတယ်။ ဝိုင်းကြဝန်းကြ ဓားကြသောက်ကြနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး ရှိနေကြ

တယ်။ မင်္ဂလာဆောင်အတွက်ကလည်း အရာရာအဆင်သင့် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

မင်္ဂလာဆောင် အဝင်နေညနေခင်းအချိန်မှာ သတို့သား ဦးကြီးထူး သူ့အိမ်သူ ပြန်ရောက်လာတယ်။ အဝင်နေညနေမှ ပြန်လာမယ်လို့ သိထားလို့ ညနေစောင်းတာနဲ့ ဒေါ်ဖွားစာ အိမ်ပေါက်ဝဆီ တမျှော်မျှော် ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ပေါက်ဝမှာ ဦးကြီးထူးကို မြင်လိုက်ရော ဒေါ်ဖွားစာက တစ်ဖက်ကို မြန်မြန် လှည့်ပစ်လိုက်တယ်။ မျက်နှာပေါ်မှာတော့ အပြုံးလေးကပါ လှည့်လိုက်တာတယ်။

အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော်၊ ခုနစ်ဆယ်နား နီးပြီဆိုပေမဲ့ ဒေါ်ဖွားစာစိတ်ထဲ နှစ်ဆယ် အရွယ် လေးလို ခံစားနေရတယ်။ ပထမအခါ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းကလို စိတ်က ဖြစ်နေတယ်။ ပျော်တာလိုလို၊ ရှက်တာလိုလို။ နှစ်နှစ်ကျော် မတွေ့ဘဲ နေကြသူတွေမို့ တွေ့တွေ့ချင်း စိမ်းနေကြသေးတယ်။ ဒေါ်ဖွားစာနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နဲ့ မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ဦးကြီးထူး ပြုံးပြုံးကြီး ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ဇနီး သတို့သမီးကိုတော့ ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်သေး။ အသာလေးသာ နီးနီးပြီး ကြည့်နေလိုက်တယ်။

‘ကိုထူး နေကောင်းတယ်မဟုတ်လား’

‘အေး၊ ဖွားစာရော’

ညနေခင်းလေးက မမှောင်ခင် ပြုံးပြဖြစ်အောင် ပြုံးပြသွားသေးတယ်။

□

၅။

အသံချဲ့စက်ကို နားခိုင်းလိုက်တော့ ကိုးနာရီခွဲပြီ။

ဦးကြီးထူး အိမ်ထဲကနေ အပြင်ထွက်လာလိုက်တယ်။ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်တယ်။ ကောင်းကင်မှာ ကြယ်တွေ တလက်လက်။ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လိုက်တယ်။ အရင်က သူတို့ အိမ်နေကျ ခုတင်ကြီးဆီ သွားတယ်။ အိပ်ရာထဲ ရောက်နှင့်နေပြီဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ဖွားစာကို ပြောလိုက်တယ်။

‘ငါတို့မှာ မိုးနက်တဲ့ ပါတယ်ဆိုတာ အလကားပါကွာ။ တကယ်ပါတယ်ဆို ခုကျ မိုးက ရွာပါလား။ အပြင်မှာ ကြယ်တွေဖြင့် ပြတ်သိပ်နေတာ။ တိမ်တောင် မမြင်ဘူး။ ရွာထဲက လူတွေတော့ သနားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တို့မင်္ဂလာပွဲ လေးကလည်း အရေးကြီးတယ်လေ။ ငါတော့ မိုးမရွာပါစေနဲ့လို့ သူတို့မသိအောင် ကျိတ်ဆုတောင်းနေတာ’

အပြင်မှာ ချက်ပြုတ်ရင်း စကားပြောနေတဲ့ အသံတွေ၊ ညစောင့်ရင်း အပျော်ဆော့နေကြတဲ့ ဖဲခိုင်းက ငြင်းခုံသံတွေ။ ဦးကြီးထူး အိပ်ရာပေါ် ဝင်လှဲလိုက်တယ်။ ဒီည စောစောအိပ်ရမယ်။ ဒါမှ မနက်ဖြန် မျက်နှာလန်းနေမှာ။ ဒေါ်ဖွားစာကို ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ဖက်လှည့်ပြီး အိပ်ပျော်နေပြီ။

□

၆။

ဦးကြီးထူး ရော၊ ဒေါ်ဖွားစာပါ လန့်နိုးတာတယ်။

မနက် သုံးနာရီလောက် မှာ။ သိမ်းကြ၊ ဆဲကြ၊ အော်ကြ၊ ဟစ်ကြတဲ့ အသံတွေ အိမ်ဝိုင်းထဲ ဆူညံနေတယ်။ ဦးကြီးထူး ထ၊ ထိုင်လိုက်တယ်။ အပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီး သူ့ဘေးက ဒေါ်ဖွားဇာဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြက်ခနဲ ဝင်းသွားတဲ့ လျှပ်တစ်ခုက ဒေါ်ဖွားဇာ မျက်နှာပေါ် ဖြတ်သွားတယ်။ မကြာမှီခိုင်းသံတွေ တစ်ရပ်ပြီးတစ်ရပ် ကြားလာရတယ်။

မိုး၊ မိုး...မိုး။ တကယ်ပဲ ရွာတော့မှာလား။

မိုးခြိမ်းသံတွေ ကြားထဲကနေ လင်းကြက်တွန်သံတွေ ကြားနေရတယ်။ မိုးကတော့ မရွာသေး။ 'ခြိမ်းသောမိုးမရွာ' ဆိုတာပဲလေ။ ဦးကြီးထူး အသံချဲ့စက်ရှိရာဆီ ထွက်လာတယ်။ နီးနေပြီဖြစ်တဲ့ အသံချဲ့စက်ဆရာကို ပြောလိုက်တယ်။

‘ဖွင့်တော့လေ’

ရွာထဲက လူတွေက တော့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ သိမ်းလိုက်တဲ့ ခုံတွေပဲ ပြန်ခင်းရမလား။ ထမင်းပွဲတွေ ပြင်ထားရတော့မလား။ မင်္ဂလာဆွမ်းကပ်ဖို့ တော့ သတ်သတ်ပြင်ထားပြီးပြီ။ ဆရာတော်ဘုရားတို့တော့ ကြာမလာသေး။ တွေ့တဲ့လူတစ်ယောက်ကို ရွာဦးကျောင်းသွားပြီး ဆရာတော်ဘုရားတို့သွားပင့်ပေးဖို့ ဦးကြီးထူး ပြောလိုက်တယ်။ ထိုသူ ပြေးထွက်သွားပြီး မကြာ ဆရာတော်ဘုရားတို့ အိမ်ဝိုင်းထဲ ရောက်လာတယ်။ ဆွမ်းပွဲပြင်ထားရာ နေရာဆီ ဆရာတော်

ဘုရားတို့ကို ဦးကြီးထူးကိုယ်တိုင် ပင့်သွားတယ်။ အပြင်မှာတော့ လျှပ်တွေ တဝင်းဝင်း၊ မိုးခြိမ်းသံတွေ တဒိန်းဒိန်းရှိဆဲ။ မိုးကတော့ မရွာသေး။

ဦးကြီးထူးနဲ့ ဒေါ်ဖွားဇာနှစ်ယောက်လုံး ဆွမ်းပွဲပြင်ထားတဲ့ စားပွဲကို အသာမ၊ပြီး ဆရာတော်ဘုရားကို ကပ်လိုက်တယ်။ ဆရာတော်ဘုရားတို့ ပြန်ကြသွားပြီး သိပ်မကြာ ခြိမ်းသောမိုးက တဝန်းဝန်းနဲ့ ရွာချလာတော့တယ်။

ဦးကြီးထူး ထိုင်နေရာကနေ ဝုန်းခနဲ နောက်ကို ပစ်လဲသွားတယ်။

ခင်းလိုက်တဲ့ ခုံတွေ ပြန်မသိမ်းကြတော့။ ပြင်ထားတဲ့ ပန်းကန်တွေ မျိုးရေထဲ ပစ်ထားရင်း မင်္ဂလာဆောင်ရောက်နေသူတွေ အကုန်အသံချဲ့စက်သံနဲ့အတူ က၊ခနဲ နေကြတော့တယ်။ လအတန်ကြာ မျှော်ခိုရတဲ့မိုး၊ အခုရွာလေပြီ။ မိုးရွာမှ ကန်တော်သာထဲ ရေပြန်ပြည့်မှာ။ မိုးရွာမှ ယာကွက်တွေထဲ မြက်တွေထ၊ လာမှာ။ မျိုးရွာမှ တောင်သူ စ၊နိုင်မှာလေ။ ပျော်ကြပြီပေါ့။ မန်ကျည်းပင်စု တစ်ရွာလုံး ပျော်ရပြီပေါ့။ က၊ခနဲ နေကြသူတွေ ကိုကြည့်ရင်း ဦးကြီးထူး မပျော်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့မှာ မင်္ဂလာဆောင်အတွက် ဘာစိတ်ခံစားမှုမှ ဖြစ်ဟန်မတွေ့။ မိုးမျှော်နေသူတွေအတွက် မိုးရွာလာခဲ့ပြီမို့ သူလည်း အတူပျော်နေသည့်ပုံပင်။ ဦးကြီးထူး အောက်ထပ် ဆင်းလာ

လိုက်တယ်။ မိုးက စဲသွားပြီလေ။ စဲပြီး ရပ်ရုံ။ ရပ်ပြီဆို သူမင်္ဂလာဆောင်လေး ပြန်စ၊ လို့ရပြီ။ စည့်ပရိသတ်အလယ် ဒေါ်ဖွားဇာလက်ကို တွဲပြီး လျှောက်သွားလို့ရပြီ။ ကံကောင်းစွာပဲ မိုးက ရပ်သွားတယ်။ ‘ဟား ဟား ဟား ဟား’။ ဦးကြီးထူး ရယ်လိုက်တယ်။ လှေကားရင်းကနေ အိမ်အပေါ်ထပ်ကို လှမ်းအော်လိုက်တယ်။

‘ဖွားဇာရေ အောက်ဆင်းခဲ့တော့ဟေ့၊ အပြင်မှာ မိုးတိတ်သွားပြီ’

မင်္ဂလာမထွာပဲ ထဲတဖြည်းဖြည်း လူတွေ ပြည့်လာတယ်။ တစ်ရွာလုံး ဝိုင်းထားတဲ့ အရာမို့ တစ်ရွာလုံး စားကြ၊ သောက်ကြပေါ့။ ပြီးတော့ မိုးက စ၊ရွာလိုက်ပြီလေ။ ရွာပြီးရင် ထပ်ရွာတော့မယ်။ ဒီအသိနဲ့ တစ်ရွာလုံး ပျော်ပျော်ပြုံးပြုံး ဖြစ်နေကြတယ်။ အသံချဲ့စက်ကနေ ‘အခါတော် ပေးတာက’ သီချင်းသံ ထွက်လာပြီ။

အိမ်ထဲမှာ သတို့သား ဦးကြီးထူးနဲ့ သတို့သမီး ဒေါ်ဖွားဇာတို့ စုံတွဲ စည့်ခံထွက်ဖို့ အဆင်သင့်။ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ပေမဲ့ ပထမအခါ မင်္ဂလာဆောင်စဉ်ကလို နှစ်ဆယ်ကျော်ကြည့် နူးမျှ၊ ရင်ခန့်မျှ၊ ရှက်ရွံ့မှု၊ ကျေနပ်မှုတွေနဲ့။ ကဲ... ခုတော့ ဘယ်သူပြောမလဲ။ သူတို့ လင်မယားမှာ မိုးနုကွတ် ပါတယ်လို့။

ဒေါ်ဖွားဇာ ဦးကြီးထူးလက်ကို ချိတ်ဆွဲလိုက်တယ်။ ဦးကြီးထူး ဦးဆောင်ပြီး အိမ်ထဲကနေ မင်္ဂလာမထွာပဲရှိရာဆီ

သွားဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။ သားရေဖိနပ် စီးထားတဲ့ ဦးကြီးထူးရဲ့ ညာဘက်ခြေထောက် အိမ်တံစက်မြိတ်ရေကျ နေရာကို ကျော်လိုက်တော့ ခြေထောက်ပေါ် ရေစက်တွေ ကျလာတယ်။ တစ်စက်၊ နှစ်စက်၊ သုံးစက်၊ လေးစက်၊ ငါးစက်။

ရပ်သွားတဲ့မိုး ပြန်သည်းလေပြီ။

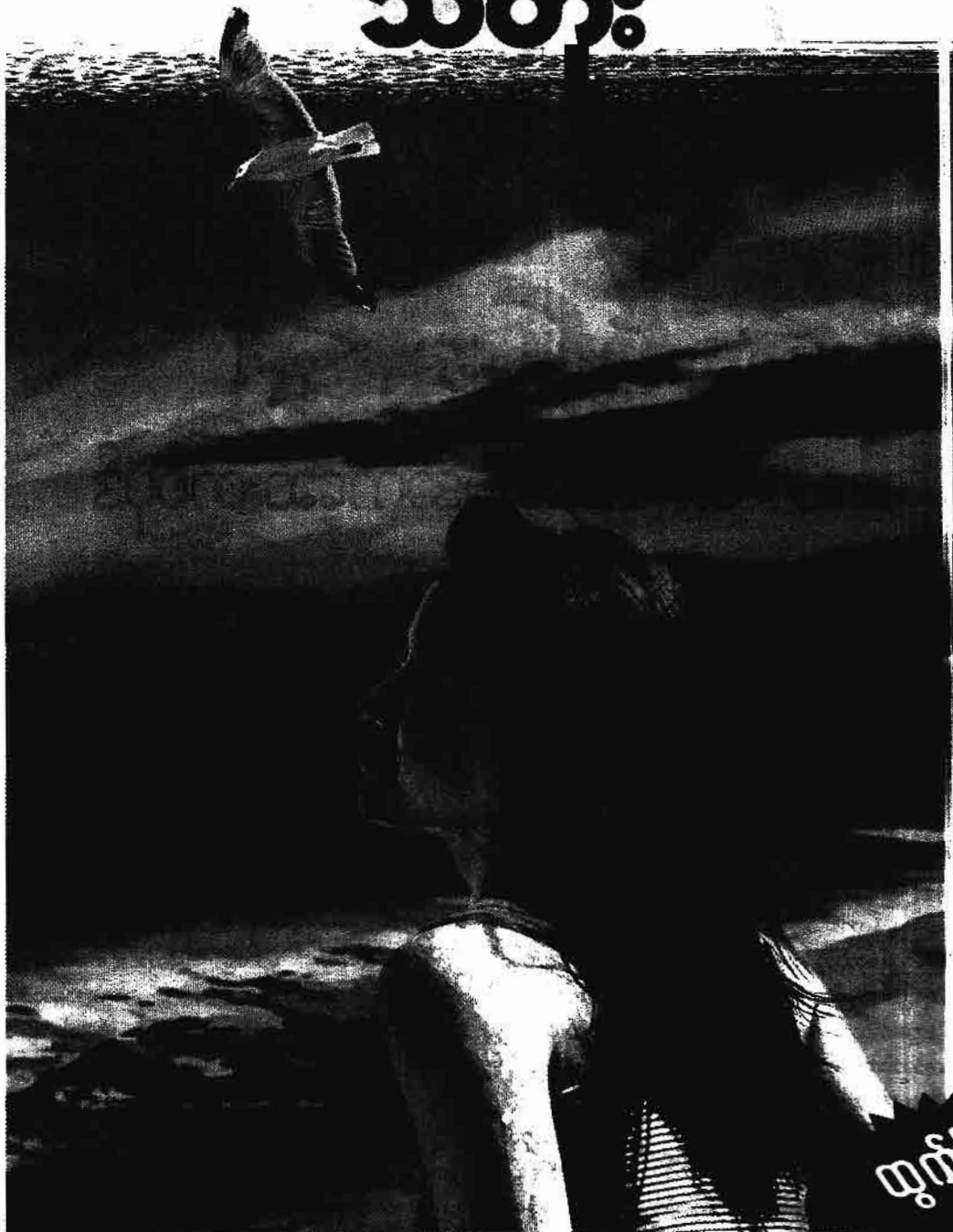
စားနေ သောက်နေသူတွေ စားလက်စ ထမင်း ပန်းကန်တွေကို ပစ်ပြီး မထွာပဲထဲကနေ ပြေးထွက်လာကြတယ်။ ပြီး၊ ဦးကြီးထူးတို့ လင်မယား ရပ်နေရာဆီ။ ပြီး၊ လူအုပ်ကြီး အကုန်လုံး မိုးရွာထဲ၊ ရွံ့မွက်တွေထဲ ထိုင်ချလိုက်ကြတယ်။ ပြီး၊ ယနေ့ မင်္ဂလာဆောင်ရဲ့ သတို့သားနဲ့ သတို့သမီးကို ထိုင်ကန်တော့လိုက်ကြတယ်။ သူတို့ မျှော်လင့်ထားသလို မိုးက ရွာပြီလေ။ လွန်ဆွဲစရာ မလိုဘဲ မိုးက ရွာပြီလေ။ မိုးကတော့ ဒီနေ့အဖို့ နားတော့မယ့်ပုံ မဟုတ်တော့။ တဝန်းဝန်း ရွာချနေတယ်။ လျှပ်တွေ တဝင်းဝင်း၊ မိုးခြိမ်းသံတွေ တဒိန်းဒိန်း ဖြစ်နေကတည်းက မိုးရွာဖို့ တဖွဖွ ဆုတောင်းနေတဲ့ ဦးကြီးထူး တစ်ယောက် သူတို့ကို ထိုင်ကန်တော့နေတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေကို ကြည့်ပြီး တောက်တစ်ချက်ကို ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်တယ်။ မိုးက သည်းနေတော့ ရွာသူရွာသားတွေကတော့ ကြားမှာ မတုတ်ဘူး။

လင်းနိုင်

(၂၀၁၅) ခုနှစ် ဝတ္ထုတို အမျိုးသားစာပေဆုရ သတိုး၏ လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အပြာရင့်ရင့် သစ္စာပျော်ရည် သတိုး

ထွက်ပြီ

ဖြန့်ချိရေး ● ရန်ကုန်-၇၇၇၇၇၇၊ မန္တလေး-တွင်းတိုင်း၊ နဝင်းတိုင်း၊ ညိုတိုင်း၊ မိတ်တူ-ချိုတိုင်း၊ အုပ်စုတိုင်း၊
ဧကန်စာပေမှ... ကောင်းမြတ်၏ 'အိပ်မက်မြစ်ကမ်းနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ'၊ ဒေါက်တာအေးမင်းထူး၏ 'မိတ်တူနှင့်'၊
မောင်ရေချိုး၏ 'ကော့ပိုင်အိပ်များ' (ကဗျာပေါင်းချုပ်) စသည့်စာအုပ်များ ဆက်လက်ထွက်ရှိပါသည်။

သောလီကပေးသောအကဲသေးတပ်ပုဒ်

သောလီကပေးသောအကဲသေးတပ်ပုဒ်

သူသည် မကနိုင်ငံ၏ ဘုရင်ဖြစ်သည်။ မကနိုင်ငံသည် သူ့ခြေဖဝါးအောက်၌ ပြားပြားဝပ်နေသည်။ မြင့်မြတ်သော ဂင်္ဂါမြစ်သည် သူ့အလိုအတိုင်း တက်ရ၊ ကျရသည်။ ရွှေကို အန်ထုတ်သော ဆုန်းမြစ်သည် သူ့ခြေဖဝါးကို ဆေးကြောပေးရသည်။

(ဝေသာလီ)

လုမ္ဗိနီသာမော အင်ကြင်းတောသည် ကျွန်တော်တို့ ကစားမြူးထူးခဲ့ရာ နေရာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဆံတော်ပယ်စွန့်ရာ အနော်မာသောင်ကမ်းမှနေ၍ ဒေဝဒဟ၊ ကပ္ပိလ၊ ဥရုဋ္ဌေ၊ မိဂဒါဝန်၊ ရာဇဂြိုဟ်ဆိုသည်တို့ကို ရော်ရမ်းလွမ်းခဲ့ဖူးသည်။ သိဒ္ဓတ္ထ၊ ယသော်ဓရာ၊ ဖွားဖက်တော်ကဏ္ဍကတိုင်းအတူ ကျွန်တော် ကြီးပြင်ခဲ့ရသည်။ ထို့အတူ အဇာတသတ်၊ ဒေဝဒတ်၊ ဗိဇ္ဇမာနဝိကာတို့သည်လည်း

ကျွန်တော်တို့၏ ရွာနီးချပ်စပ်မှ နပန်းလုံးဖက်၊ ရန်ဖြစ်ဖက်များ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဇာတိရွာကလေး၏ လွမ်းဖွယ်သော ညများ၌ အတိုး၏ ဗုဒ္ဓဝင်၊ အိပ်ရာဝင် ပုံပြင်များဖြင့် ငယ်ဘဝကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာဝင် ပုံပြင်တို့မှ ဇာတ်ဆောင်များနှင့်လည်း စိတ်ကူးအိမ်ထဲတွင် ရင်းချာ နွေးထွေးနေခဲ့ပါသည်။

‘ဝေသာလီပြည်ကြီး ဘီလူးကျတုန်းက လိစ္ဆဝီပြည်သားတွေ ဒုက္ခရောက်လိုက်ပုံများ ဘယ်မြင်ကောင်းပါ့မလဲမြေးရာ’

□

ဝေသာလီကို ကျွန်တော်ဖတ်ရသော အခါ၌မူ ဤကမ္ဘာလောက၌ အတိုး မရှိခဲ့တော့ပြီ။

ဝေသာလီသည် ဗုဒ္ဓလက်ထက်တော်မှ တစ်ခုတည်းသော ဒီမိုကရေစီ

နိုင်ငံ ဖြစ်သည်။ အချုပ်အခြာသည် ဝေသာလီဂဏ၌ တည်သည်။ ဝေသာလီတွင် ကျေးကျွန်မရှိ၊ အဆုပ်ချပ်ခံ အဖိနှိပ်ခံဟူ၍လည်းမရှိ၊ ဝေသာလီသားတိုင်း ဘုရင်ဖြစ်ပြီး မိမိနိုင်ငံကို ကာကွယ်ရန်အတွက် အသက်စွန့်ဖို့ အစဉ်အမြဲ အသင့်ဖြစ်နေသည်။ ဤသို့ နိုင်မာတောင့်တင်းသော တိုင်းနိုင်ငံကို ကြေးစား စစ်သားအားကိုးနှင့် တိုက်ခိုက်ခြင်းမှာ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ခမည်းတော် ဗိမ္ဗိသာရ၏ စကားသည် အဓာတသတ်၏ နား၌ ချော်ရည်ဖြစ်သည်။ သံတွေ၊ သံခဲဖြစ်သည်။ ခါးသီးသည်။ သူက ဂဏလွှတ်တော်ကို သူနိုးစားပြတို့၏ အစုအဝေးမျှ ထင်သူဖြစ်သည်။

သို့သော် ဝေသာလီကို အကြိမ်ကြိမ် တိုက်ခိုက်၍ အကြိမ်ကြိမ် ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရခြင်းကို မခံရနိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

မင်းပျိုမင်းလွင် ဘုရင်အနာတ

အမှတ် ၃၂၊ နေပြည်တော် ၂၀၁၇
ရုပ်ပုံပုံစံ
အက်ဆေးအကြောင်း
အက်ဆေး

သတ်သည် လူသူတတ်ဆိတ်သည့် နန်းဆောင် အနီးပေါ်၌ တစ်ကိုယ်တည်း ထိုင်နေသည်။ ရာဇဂြိုဟ် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောင်များကို မျက်စိဖြင့် တိုင်းတာနေသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။ သူရပ်လိုက်သည့်အခါ သူ၏ ဘုန်းတန်ခိုးရှိသည့် ဦးထိပ်သည် တောင်များ၏ ကြားထဲ၌ မြုပ်ကွယ်မသွားနိုင်အောင် တောင်များ၏ အမြင့်ကို နှိမ်ချပစ်လိုသည့်ဆန္ဒ ပေါ်နေဟန်တူသည်။ ဘုရင်သည် သူ၏ ကြီးမြင့်ခြင်းထက် ဂိုဏ်းကြီးမြင့်သော အရာဝတ္ထု တည်ရှိနေခြင်းသည် သူ့ကို အန်တုခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု ထင်မှတ်ယူဆသည်။

‘ဂထနိုင်ငံ၊ လိစ္ဆဝီဂထနိုင်ငံ၊ ဟင်း... ကြည့်ကြရသေးတာပေါ့’

နွေညတု၏ လရောင်ရွာသော ညတစ်ညတွင် မီးလျှံကဲ့သို့ အလျှံညီးညီး တောက်နေသော ဘုရင်တစ်ပါးနှင့် လှပတင့်တယ်သော သူ၏ မိဖုရားကို ဝတ္ထုဆရာက တွေ့ဆုံပေးထားသည်။ အလိုမပြည့်မှုဖြင့် အထီးကျန်နေသော ဘုရင်အစာတသတ်ရှိရာ နန်းဆောင်အနီးပေါ်သို့ မိဖုရားပေးစာ ရောက်လာခဲ့ရသည့် အကြောင်းမှာ စင်စစ် ငြင်းခုံရန် မဟုတ်ချေ။ စကားစစ်ထိုးရန် မဟုတ်ချေ။ မောင်တော် သခင်အား စောင်းညှင်းပတ်သာ တူရိယာတို့ဖြင့် ဖျော်ဖြေရန်ဖြစ်သည်။ ညိုမြူဖမ်းစားတတ်သော လရောင်၏ အကူအပံ့ကို ရယူလျက် တိမ်းမှူးစဖွယ် လှပတင့်တယ်သော မိန်းမသားတစ်ဦး၏ ချိုမြိန်သာယာမှုကို ခံစားကြည်မွေ့စေရန်ဖြစ်သည်။

သူသည် စိတ်ကူးယဉ်တစ်ခွဲသားနှင့် လာရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးထဲတွင် နွေဦးထည့်လျက် လာရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အသက်ထဲတွင် ပျိုရွယ်မှုဝှက်လျက် လာရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မိမိလင်ယောက်ျား၏ အနီးသို့ ကြင်ရာသက်ထားအဖြစ် လာရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤလရောင် ရွှန်းမြပြီး စိတ်ကြွစရာ အချိန်ကာလ၌ သူသည် မဂဓထိပ်ခေါင်တင်

အဖြစ်ဖြင့် မဂဓဘုရင်၏ အနီးသို့ အဘယ်ကြောင့် လာရမည်နည်း။

လာစရာ ဘာအကြောင်းမျှ မရှိပေ။

‘ဘယ်သူလဲ၊ မဂဓထိပ်ခေါင်တင်ကြီးလား’

‘နှမတော် ပေမာလေ မောင်တော်ရဲ့၊ ဘယ်သူများ ဖြစ်ချင်သေးလို့တုံး’

မိဖုရားပေးစာသည် သင်းပျံသောမွှေးရနံ့များနှင့်အတူ ခင်ပွန်းလင်၏ အနီးသို့ ကန္တကလျ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

‘မောင်တော်သခင်၊ ဒီက နှမတော်ကို ပေမာလို့ တစ်ခါတလေ ခေါ်စမ်းပါ။ ရှိသေးလေးစားမှုကို မဂဓတစ်နိုင်ငံလုံးက ပေးနေကြတယ်။ ချစ်ခင်ကြင်နာမှုကို ပေးသူကတော့ မောင်တော်တစ်ဦးတည်းပဲ ရှိပါတယ်။ မိဖုရားခေါင်ကြီး၊ ကြင်ရာဒေဝီ၊ မဂဓ ထိပ်ခေါင်တင် စတဲ့ ဝိသေသနတွေကို ကြားရဖန်များလွန်းလို့ ငြီးငွေ့လှပါပြီ’

ခင်ပွန်းလင်ကို ယဉ်ကျေးလိမ္မာစေလောက်သည့် ချစ်ဖွယ်သော စကားပင် ဖြစ်စေကာမူ ခက်ထန်သော အစာတသတ်ကို ကိုင်လှုပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ သူ၏ မျက်နှာပေါ်၌ အပြုံးရိပ်သည် ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာပြီး ပြန်လည်၍ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

‘မိဖုရားက ဂုဏ်ပြုလေးစားမှုကို ငြီးငွေ့လာတယ်။ ဘုရင်က အာဏာကို ငြီးငွေ့လာတယ်။ စစ်သားက ဓားကို ငြီးငွေ့လာတယ်။ ဘယ်လောက် ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲတဲ့ အပြုအမူတွေလဲ။ နှမတော်၊ နှမတော်ဟာ မဂဓနိုင်ငံတော်ပြည့်ရှင် ဧကရာဇ်ရဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြီးဆိုတာ မြဲမြံ မှတ်ထားပါ။ နိုင်ငံတော်ကို တည်တံ့ခိုင်မြဲအောင် ထားမယ်ဆိုရင် မိမိရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း တည်တံ့ခိုင်မြဲအောင် ထားရလိမ့်မယ်’

ဝတ္ထု၏ ပထမတစ်ခန်း၌ ထိုနှစ်ဦး

သား၏ တွေ့ဆုံမှုမှာ အက်ဆေးတစ်ပုဒ်လို လေးနက်လှပနေခဲ့သည်။

‘မိန်းမရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာဟာ မိဖုရားတစ်ဦးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာထက် မသေးငယ်ပါဘူး မောင်တော်သခင်’

အလိုရမ္မက်၌သာ မိန်းမူးနေသည့် သာမန်မိန်းမတစ်ဦး မဟုတ်သည်ကို မိဖုရား ပေးစာက ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဘုရင်ဆိုတာ ထီးနန်းရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုသာ နားလည်တယ်နှမတော်။ ကျုပ်ဟာ ဘုရင်ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်အတွက် အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်ဖို့ နယ်မြေလိုတယ်။ မြေတစ်ပြင်လုံး အုပ်ချုပ်မိတဲ့အခါ တခြား ပြုပြင်တွေ၊ နုကွတ်တွေကို အုပ်ချုပ်ရဖို့ လိုတယ်’

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်သည် ခဏရပ်၍ စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည်။

ဝတ္ထုအစကို လရောင်လှုပ်မြူးသော နွေညတစ်ညတွင် ခင်းကျင်းထားသည်။

ထို့နောက် ဆွတ်ပျံတိမ်းမှူးဖွယ်ရာ နွေညဝါဝါထဲသို့ ခံစားချက်နှင့် ခံယူချက် မတူညီသော ချစ်သူနှစ်ဦးကို ပစ်ချလိုက်သည်။

လရောင်ရွှန်းသော ညတစ်ည၌ ချစ်သူမောင်နှံတစ်စုံ၏ တွေ့ဆုံမှုသည် အမှားအယွင်း မဟုတ်ချေ။ သို့ရာတွင် အလိုလောဘဖြင့် ပုလောင်နေသော ဘုရင်ဧကရာဇ် အနီးအပါးသို့ စွဲမက်စဖွယ် တင့်တယ်လှပသော မိန်းမသားတစ်ဦးက ‘မျက်လုံးထဲတွင် နွေဦးထည့်၍’ ရောက်လာခဲ့ခြင်းမူကား လွဲချော်မှားယွင်းမှု ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း စမ်းရေစီးသံအစား တိုက်ပွဲခေါ်သံကို ကျွန်တော်တို့ ကြားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သိမ်မွေ့နက်ရှိုင်း၍ ပြင်းထန်သော ဒဿနတိုက်ပွဲတစ်ခုပဲ ဖြစ်သည်။

‘မောင်တော် အရှင်မြတ်၊ လူဟာ အစက စပြီး အဆုံးအထိ လူသာဖြစ်ပါတယ်။ လူဟာ မိမိရဲ့အသွင်အပြင်ကို မမေ့သင့်ပါဘူး။ လူအဖြစ်နဲ့သာ နှမတော်တို့ဟာ ကမ္ဘာလောကကို ရရှိနိုင်

တယ်။ ဘုရင်အဖြစ်နဲ့တော့ မြေကြီး အနည်းအကျဉ်းလောက်ကိုပဲ သိမ်းလို့ ရနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ကမ္ဘာလောကမှာ တခြားအရာတွေ အများကြီး ရှိပါသေး တယ် မောင်တော်’

‘နှမတော်၊ ဘုရင်ဆိုတာ လူ မဟုတ်ဘူး။ တခြား ဘာမှလည်းမဟုတ် ဘူး။ ဘုရင်ဟာ ဘုရင်ပဲ’

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် လရောင်၏ ဖြားယောင်းမှုနှင့် ချစ်သူမိန်းမသား၏ မျှော်လင့်ချက်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပယ်ချလိုက်သည်။ လူသား၏ သဘာဝ ဓမ္မကို ငြင်းဆို၍ ဘုရင်တစ်ပါး၏ အဖြစ် ကို တင်းတင်းဆုပ်လိုက်သည်။

ပေမာက အရဲရဲနဲ့ပြီး တစ်လှမ်း တိုးလိုက်ပါသေးသည်။

‘ဘုရင်ဟာ စိတ်ချမ်းသာမှုကို အလိုမရှိဘူးလား’

‘ဘာလို့ အလိုမရှိရမှာလဲ၊ အလိုရှိရ မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘုရင်ရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှု ဟာ မီးတောင်ပေါက်ကွဲပြီး အရည်ဖျော် သွားတဲ့ ချော်ရည်လို အရောင်ထွက်နေ တယ်။ နွေဦးလေလို အသည်းနှလုံး အေးမြသွားစေတဲ့ အရာမျိုး မဟုတ်ဘူး’

စင်စစ် အစာတသတ်၏ ပူလောင် သည့် စိတ်နှလုံးသည် မိန်းမတစ်ယောက် ၏ ချစ်မေတ္တာကို လက်ခံကြည်မွေ့ရန် အသင့် ဖြစ်နေခဲ့ချေ။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်သော ထိုညဉ့်ယံ၌ အလိုလောဘာ ဖြင့် ပူလောင်နေသဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း ပဲ နေလိုသည်။

တစ်ကိုယ်တည်း နေလိုသော ကြောင့် ချစ်သူမိန်းမသား၏ ပျိုရွယ်မှု နှင့် တက်ကြွမှုကို ငြင်းဆန်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ငြိမ်းအေးမှု အတွက် မဟုတ်ချေ။ တရားဓမ္မ အလိုမှာ မဟုတ်ချေ။ ဘုရင်အစာတသတ်သည် ထိုညဉ့်ယံက ဝေသာလီကို မအောင်မြင် နိုင်သောကြောင့် ကြိတ်မနိင်ခဲမရ၊ လောဘ မာနဖြင့် ပူလောင်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ပူလောင်မှုကို ငြိမ်းသတ်ဖို့ရာ သူ အလိုရှိခဲ့သည် မှန်၏။ သို့သော် သူ အလိုရှိသည်မှာ အလိုလောဘကို လျှော့

နည်းအောင် ပြုလုပ်သည့် နည်းလမ်း မဟုတ်ချေ။ အလိုလောဘကို ဖြည့်နိုင် သမျှ ပြည့်အောင် ဖြည့်ဆည်းမှုသာ ဖြစ် သည်။ အလိုလောဘကို ဖြည့်ဆည်း ခြင်းဖြင့်သာ ငြိမ်းသတ်နိုင်မည်ဟု သူ ယုံသည်။ ဤသို့သော နည်းလမ်းမှ တစ်ပါး အခြားမရှိဟု သူ ယုံသည်။

‘သင် နှမတော်တို့က သင်းပျံ ကြွင်းထုံတဲ့ ပန်းရနံ့ကို နှစ်မြိုက်ကြလိမ့် မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုရင်စကရာစံဖြစ်တဲ့ အတွက် ကျုပ်တို့ကတော့ ကယ်ပါယူပါ ဆိုတဲ့ လေနဲ့အတူ ပျံလွင့်လာတဲ့ စစ်ရုံး သူများရဲ့ အော်ဟစ်သံတွေ ကြားနေရမှပဲ စိတ်ချမ်းသာတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့က သင် နှမတော်တို့ရဲ့ ပန်းဥယျာဉ်တွေကို ဖျက်ဆီးပြီး မြင်းတွေအတွက် မြက်ခင်း တွေ စိုက်ပျိုးချင်တယ်။ မြို့တွေရွာတွေ ကို ဖျက်ပြီး စစ်သည်တပ်သားတွေ စစ် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ဖို့ ကွင်းပြင်အဖြစ်နဲ့ ထားချင်တယ်’

ကြောက်မက်စဖွယ် အစာတသတ် ၏ အတွေးအခေါ်နှင့် စကားလုံးများက ပေမာကို တွန်းထုတ်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ် သွားသည်။ ချွန်မြထက်ရှသော မြား အစင်းစင်းတို့သည် ပေမာ၏ နှလုံးသား ကို တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ထိုးစိုက်နေ သည်။ သို့သော် ပေမာသည် သူ ဘယ် နေရာအထိ ရောက်အောင် သွားခွင့်ရှိ သည်ကို ကောင်းစွာ သိသကဲ့သို့ ဘယ် နေရာမှာ ရပ်တန့်ရမည်ကိုလည်း ကောင်းစွာ သိနေသော မင်းမိဖုရား တစ်ပါးဖြစ်သည်။

လူသူဆိုတိုက် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာ လရောင်ရွာသော ညဉ့်ယံနှင့် မိန်းမ တစ်ယောက်၏ အလှအပ- ဆိုသည်မှာ ထက်သန်ပြင်းပြသည့် လောဘရမ္မက် နှင့် ရာဇမာန်တက်နေသော ခင်ပွန်းလင် ကို ဆွဲဆောင်ရန် အခါခပ်သိမ်း မဖြစ်နိုင် သည်ကို နာနာကျင်ကျင် သဘောပေါက် သွားသည်။ ပေမာသည် သူ၏ ခင်ပွန်း လင်ကို ထိုညအတွက် လက်လျှော့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘မောင်တော်အရှင်မြတ်၊ ညဉ့်နက်

လှပါပြီ။ ညဉ့်နက်လှပြီဆိုတဲ့အကြောင်း ကို လျှောက်ထားပြောပြဖို့ နှမတော် လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်’

‘ကျုပ် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်း ကို အလိုရှိနေတယ်။ ဘယ်လောက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းမျိုးလဲဆိုရင် မိမိရဲ့ အခြေအနေကိုတောင် မိမိ မသိ တော့တဲ့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းမျိုး ဖြစ်တယ်။ နှမတော် သွားနိုင်ပါပြီ’

နန်းဆောင်အမိုး၏ ထောင့်တွင် ပေမာသည် ဦးခေါင်း၌ ပန်လာသည့် ပန်းများကို ဖျက်ဆီးခြေစွပ်စလိုက် သည်။ ခြယ်နှုန်းလာခဲ့သော အမွှေးနံ့သာ တို့ကို ဖွတ်ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။

‘ဘုရင်ဆိုတာ တစ်စုံတစ်ဦးကို နင်းခြေပြီးမှသာ မိမိကိုယ်ကို ကြီး ကျယ် မြင့်မြတ်တယ်လို့ ထင်တယ်။ တစ်စုံတစ်ဦးကို စော်ကားပြီးမှသာ မိမိ ကိုယ်ကို ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိတယ်လို့ ယူဆ တယ်။ မောင်တော်ဟာ ဘုရင်ဖြစ် တယ်။ ဘုရင်ရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုဟာ မီးလျှံလို ရဲရဲဦးနေတယ်။ သူ့ကို သွားမထီလိုက်နဲ့၊ ထီလိုက်တဲ့လူ လောင် ကျွမ်းသွားလိမ့်မယ်’

ပထမဇာတ်ဝင်ခန်းသည် ဤ နေရာတွင် အဆုံးသတ်ခဲ့သည်။

အစည်းအလုံး နိုင်မာလှသည်ဆို သော ဝဇ္ဇီ(ဝေသာလီ)ကို မဂ(ရာဇဂြိုဟ်) ဘုရင် အစာတသတ်က မည်သို့ ဖျက် ဆီး ခြေစွပ်စခဲ့ပုံကို ဝတ္ထုဆရာ ‘ဝိယော ဂီ’က ရေးဖွဲ့ပြလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝိယောဂီ၏ ‘အတိတ်၏ ရုပ်ပုံ’ကို ဆရာပါရဂူ ပြန်ဆိုသည့် ‘ဝေသာလီ’ကို နိုင်ငံ၏ ဒီမိုကရေစီအရေး လှုပ်ရှားမှုများ လှိုင်းတံပိုးထန်နေသော ၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော် ဖတ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် အံ့မခန်းလောက်စရာ များပြား ထူထပ်လှသော လူအုပ်ကြီးကို ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩလိုက်၊ ဝေသာလီကို ပြန်လှန်လှောလိုက်နှင့် ဆောက်တည်ရာ မရ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဝေသာလီကို အကြိမ်ကြိမ် ရှုခိုင်း

သော မဂဓဘုရင်၏ နိုင်ငံရေး သုခမိန့်ကြီး ဝဿကာရသည် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ထံ တော်သို့ ဦးတိုက်ခဲ့သည်။ အလွန်တရာ စင်ကြယ်သော၊ အလွန်တရာ ရိုးသားသော နှလုံး ထားရှိတော်မူသော ဗုဒ္ဓထံက အပရိဟာနိယ တရားတို့ဖြင့် အညီအညွတ်ပြု၍ စည်းလုံးခိုင်ကျည်သော ဝေသာလီ၏ အားသာချက်ကို ဖြူစင်စွာ ညွှန်ပြခဲ့သည်။ စစ်ဆိုသည်မှာ ရန်သူ၏ အားသာချက်ကို လက်ခံပြီးမှ ရန်သူ၏ အားနည်းချက်ကို ရသဖွေရသည်။ အားနည်းသော နေရာ၌ စစ်မျက်နှာဖွင့်၍ အားသာချက်ကို ချိုးဖျက်နိုင်မှသာ အောင်ပွဲရမည်ကို သိနားလည်ပြီးဖြစ်သော ဝဿကာရသည် သူ၏ အစွယ်လက်သည်းများကို ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။ ဥပါယ်တံမျှင်ဖြင့် ခိုလှုံရန် ရောက်လာသည့် ဝဿကာရအား ဝေသာလီအမတ်ချုပ်ကြီး ဓမ္မေသရက ကယ်တင် စောင့်ရှောက်လိုက်ခြင်းမှာ ဝေသာလီကို အလုံးစုံ ဖျက်သုဉ်းစေခြင်း၏ အစဦးအစပဲ ဖြစ်သည်။ အညီအညွတ်ပြု၍ စည်းလုံးခိုင်ကျည်နေသော ဝေသာလီ၏ လည်မျိုသည် စဉ်းလဲ ပါးနပ်စွာ သွေးခွဲတတ်သော နိုင်ငံရေး ကဝေကြီး ဝဿကာရ၏ လက်သည်းကြား၌ လွယ်လင့်တကူ ညပ်ပါသွားခဲ့သည်။ ဤကား ဝေသာလီ ဝတ္ထု၏ ဇာတ်လမ်း ဖြစ်သည်။

အက်ဆေးတစ်ပုဒ်ကဲ့သို့ လေးနက်လှပသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မြင်သော အခင်းအကွက်မှာ ဝတ္ထု၏ ပထမဇာတ်ဝင်ခန်း ဖြစ်သည်။ ပထမဇာတ်ဝင်ခန်းကို ‘ဘုရင့်စည်းစိမ်’ဟု အမည်ပေးထားသည်။

ဝတ္ထုဆရာသည် လောဘအပူဖြင့် လောင်မြိုက်နေသော မင်းပျိုမင်းလွင် ဘုရင်တစ်ပါးနှင့် ချောမောလှပ၍ တပ်မက်စဖွယ် တင့်တယ်သော မိဖုရားပေမာကို လရောင်ဝါသော စိတ်လှုပ်ရှားစရာ နေ့ညတစ်ည၌ တွေ့ဆုံပေးထားသည်။ စိတ်ပင်ပန်း နှမ်းနယ်လှူပြုဖြစ်သော ခင်ပွန်းလင်ကို ချောမြို့ထွေးပိုက်

ရန် အလို့ငှာ ပေမာသည် ရန်းဆောင်အမိုးပေါ်သို့ လူသားမိန်းမ ပီသစွာ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုဆရာ၏ အလိုအရ ‘မျက်လုံးထဲတွင် နွေဦးထည့်၍’ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ပေမာ၏ ခင်ပွန်းလင်သည် ခင်ပွန်းလင် မဟုတ်ချေ။ လူသားမဟုတ်ချေ။ ထိုည၌ယံက ချစ်သူနှစ်ဦး၏ တွေ့ဆုံမှုသည် ချစ်သူနှစ်ဦး၏ တွေ့ဆုံမှု မဟုတ်ချေ။ လူသားမိန်းမတစ်ဦးနှင့် လူသားမဟုတ်သော မင်းဧကရာဇ်တစ်ပါး၏ တွေ့ဆုံမှုသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ အထိတ်တိတ်ရှိသော မိန်းမသားတစ်ယောက်နှင့် လောင်ကျွမ်းနေသော မင်းဧကရာဇ်တစ်ဦးတို့သည် မမျှော်မလင့် အငြင်းအခုံပြုမိလျက်သား ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ စကားစစ်ထိုးမိလျက်သား ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ဆော့ခရတ္တီနှင့် ဝိဒရတို့၏ ဒိုင်ယာလော့(ခ)ကဲ့သို့ မဟုတ်စေကာမူ လူသားဝါဒနှင့် ဧကရာဇ်ဝါဒတို့၏ ဒဿနတိုက်ပွဲမှာ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းနေသည်။ ရင်ခုန်စရာ ကောင်းနေသည်။ ဘုရင်ဧကရာဇ်သည် လူသားတစ်ယောက်၏ တည်ရှိဖြစ်ပေါ်နေမှုကို ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ လူသားမဟုတ်သည့် ဘုရင်၏ အဖြစ်ကိုပဲ မက်မက်စက်စက် ကိုင်ဆုပ်ထားခဲ့သည်။

‘နှမတော် ပေမာလေ မောင်တော်ရဲ့၊ ဘယ်သူများ ဖြစ်ချင်သေးလို့တုံး’

နေ့ည၌ယံကို နိဒါန်းပြီးလိုက်သော ပေမာ၏ စကားက နွဲ့လျှနေသည်။ နုရာမှ ရင်ရာသို့ တဖြည်းဖြည်း ရွှေ့လျောလာသကဲ့သို့ တဖြည်းဖြည်း ပြင်းထန်လာသော စကားစစ်ထိုးပွဲအတွင်း ပေမာသည် အတွေးအမြင်တစ်ခုကို အရဲစွန့်၍ တင်ပြခဲ့သည်။

‘လူအဖြစ်နဲ့သာ နှမတော်တို့ဟာ ကမ္ဘာလောကကို ရရှိနိုင်တယ်။ ဘုရင်အဖြစ်နဲ့တော့ မြေကြီးအနည်းအကျဉ်း လောက်ကိုပဲ သိမ်းကိုင် ရရှိနိုင်ပါလိမ့်မယ်’ ဘုရင်တစ်ပါးနှင့် လူသား တစ်

ယောက်၏ ခြားနားမှုကို ပြဆိုလိုက်ပုံက လက်ခံချင့်စဖွယ် ဖြစ်သည်။

သို့သော်၊ ထိုတိုက်ပွဲတွင် ပေမာ ရှုံးနိမ့်သွားခဲ့သည်။ သို့မဟုတ် အလျှော့ပေးသွားခဲ့သည်။ အဓာတသတ်သည်လည်း အောင်မြင်သည်ဟု မဆိုသာချေ။ ဘုရင့်စည်းစိမ်-ဟူ၍ အမည်ပေးထားသော ပထမ ဇာတ်ဝင်ခန်း၌ အဓာတသတ်၏ အောင်ပွဲကို မတွေ့မမြင်ခဲ့ရချေ။ လူသားဝါဒနှင့် ဧကရာဇ်ဝါဒ၏ ပဋိပက္ခ၌ မည်သူ အောင်ပွဲခံသည်ကို မတွေ့လိုက်ရစေကာမူ ယင်းဒဿနတိုက်ပွဲသည် ကျွန်တော်တို့အား စဉ်းစားတွေးတောစရာများကို ချန်ထားရစ်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဝေသာလီ ဝတ္ထုကြီးကို အကြိမ်ကြိမ် ပြန်ဖတ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ အခါများစွာ၌ ‘ဘုရင့်စည်းစိမ်’ဟု အမည်ပေးထားသော ပထမ ဇာတ်ဝင်ခန်းကို ဖတ်ပြီးနောက် စာအုပ်ကို ပြန်ချထားလိုက်ရသည်ချည်း ဖြစ်ပါသည်။ ‘ဘုရင့်စည်းစိမ်’ဆိုသည်မှာ ရန်သူဆိုသော လူသားတို့၏ ငိုကြွေးမြည်တမ်းသံများနှင့် ကြေကွဲမျက်ရည်များ ဖြစ်လေသလော-ဟု တွေးတောမိမြဲ ဖြစ်ပါသည်။ထိုသို့ တွေးတောမိသည့် အခါတိုင်း ဘုရင့်စည်းစိမ်သည် စိတ်ကူး၌ပင် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့မိမြဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်၏ ဇာတ်ဝင်ခန်း တစ်ခန်းကို အက်ဆေးတစ်ပုဒ်အဖြစ် ခံစားကြည့်ခြင်းမှာ စွန့်စားရာ ရောက်မည်ကို ကျွန်တော် သိပါသည်။ အငြင်းပွားစရာရှိကောင်း ရှိနိုင်ပါသည်။ သို့သော်၊ ကျွန်တော်အဖို့ရာ ‘ဘုရင့်စည်းစိမ်’သည် စဉ်းစားတွေးတောစရာအများကို ချန်ထားရစ်နိုင်သော လေးနက်လှပသည့် အက်ဆေးတစ်ပုဒ်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ■

မောင်ရင့်မာ၊ကျောင်းကုန်း၊
ကိုးကား။ ■ ဝေသာလီ(ပါရု) ဘုရင်
နီဝင်ဘာ၊ ခင်မြတ်သူစာပေ(တော်ယ
အကြိမ်)

လူမျိုးဘာသာ
အသားအရောင်
မရွေး
လူတန်းစား
အလွှာအသီးသီးက
ပခုံးနှစ်ဖက်ကြား
ခေါင်းပေါက်
လာကြသူများ
အားလုံး
အချစ်၏
တို့ထိကျယ်ခြင်း
အေးမြချိုမြိန်ခြင်း
ပူလောင်
စပ်ခါးခြင်းတို့နှင့်
ဘဝလမ်းမှာ
ထိတွေ့ ကြုံဆုံ
ဖူးကြသည်သာ
ဖြစ်သည်
ထိုအထဲမှာ
ကျွန်တော်တို့
ကဗျာ
မွေ့လျော်သူများ
ချစ်ခင်
လေးစားရပါသော
မြန်မာကဗျာ
စာဆိုကြီး
ဆရာကြီး
မင်းသုဝဏ္ဏလည်း
ပါသည်

သူ့ဆံပင် နှင်းဆီပွင့်တွေနဲ့

ဤကမ္ဘာလောကကြီး၌
 ထူးထွေတည်ဆဲရာသော်ဟု
 ဆိုနိုင်ပြီး အဖွယ်ဆန်းကြယ်
 အဖြစ်ဆုံးဟုလည်း တင်စား
 ညွှန်းဖို့နိုင်သော အရာတစ်ခု
 ရှိပါသည်။ ထိုအရာကား
 အဘယ်နည်း။ အဆန်းတကြယ်တော့
 မဟုတ်ပါ။ ထိုအရာကို
 'အချစ်'ဟု ခေါ်ပါသည်။ ကျွန်တော်
 ဤသို့ဖော်ပြလိုက်သည်နှင့် အချို့က
 'ဒါလေးများကွာ'ဟု ဖော့ကွေး
 ဖြေလျော့ကြမည်ကိုလည်း
 ကွေးမိပါသည်။ တကယ်ဆို
 အချစ်ဟူသောအရာသည်
 အလွန်တရာ ဆန်းကြယ်ပြီး
 လျှို့ဝှက်နက်နဲလှပေရာ
 ခရေစတုတွင်းကျ သိဖို့ခက်ခဲလှသည်
 ထင်၏။ ကျွန်တော့်သဘောအရ
 ဆိုပါမူ... အချစ်ဟူသည်
 ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချို့မြဲဆုံး
 သစ်သီးတစ်လုံးဖြစ်သလို
 အခါးသက်ဆုံး အရသာကိုလည်း
 ပေးနိုင်စွမ်းသည်။ အအေးမြဲဆုံး
 စမ်းရေတစ်ပေါက်ဖြစ်သလို
 အပူပြင်းဆုံး မီးတောက်မီးလျှံ
 တစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။ ဤသို့
 အချို့နှင့် အခါး၊ အအေးနှင့်အပူကို
 အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါအပေါ်

သယံဇာတကပြုန်
 ပန်ချင်တယ်
 ခရေဖူးဆိုလို့
 မောင်နူးကာပေး
 မနက်ကုန်းဆီက
 ကြော့ဆုံးကို
 မောင်မြင်တော့
 သူ့ဆံပင်
 နှင်းဆီပွင့်တွေနဲ့
 နက်တင့်တယ်လေး...

ရသစာတမ်း

ဇန်နဝါရီ ၂၀၁၀

မှတည်၍ ခံစားနိုင်သော စားသွားပေါ်
က ပျားရည်စက်။ ဆန်းသည်က ပုထု
ဇဉ်ဟူသမျှ ထိုအရာနှင့် ကင်းကွာနိုင်သူ
အလွန်ရှားပါးခြင်းပင် ဖြစ်၏။ အဆုံး
စွန်ပြောရလျှင် ကျွန်တော်တို့ဦးထိပ်ရွက်
ပူဇော်နေရသည့် ရှင်တော်ဗုဒ္ဓပင်လျှင်
ဖျိုလွင်စဉ် သိဒ္ဓတ္ထဘဝတုန်းက ယသော်
ဓရာ၏အချစ်ကွန်ရက်တွင်း သက်ဆင်း
မွေ့လျော်ကာ ရင်နှစ်သည်းချာ သား
ရာဟုလာကို လောကထဲ ဆွဲခေါ်ခဲ့သေး
တာပဲ မဟုတ်လား။ တော်ရုံတန်ရုံ
ပါရမီရင့်သန်သည့် အဘယ်သို့သော
ပုထုဇဉ်လူသားမျှ အချစ်ဆိုသော ထို
အရာကို ဥပေက္ခာပြုကာ ကျော်လွှား
သွားနိုင်စွမ်းရှိမှာ မဟုတ်တာ အလွန်
သေချာပါသည်။

ကျောက်ခေတ် ကမ္ဘာဦးလူသား
များ၊ မဟာဓကရာဇ် စစ်သူကြီးနှင့် သူရဲ
ကောင်းများ၊ ပညာရှိ သုခမိန်ကပ်များ၊
ချွန်ချွန်မွန်မွန် လူကောင်းလူတော်
များ...၊ လူမျိုးဘာသာ အသားအရောင်
မရွေး လူတန်းစား အလွှာအသီးသီးက
ပန်းနှံဖက်ကြား ခေါင်းပေါက်လာကြ
သူများ အားလုံး အချစ်၏ တို့ထိကိစ္စယ်

ချစ်သူက ခရေဖူးကို ပန်ချင်သည်ဆို၍
လယ်တောက အပြန်မှာ မေတ္တာလက်နှင့် ခူးခဲ့သည်
သို့သော်... မနက်ခင်းမှာတော့ ချစ်သူခေါင်းပေါ်မှာ
နှင်းဆီပွင့်တွေ ဝေနေအောင် ပန်ထားသည်ကို
လှမ်းမြင်လိုက်ရာ အလွမ်းတွေနှင့် ရင်နင့်မောသွားသည်
မည်သို့ဆိုစေ သူ ကျေနပ်ပါသည်

ခြင်း၊ အေးမြချိုမြိန်ခြင်း၊ ပူလောင်စပ်ခါး
ခြင်းတို့နှင့် ဘဝလမ်းမှာ ထိတွေ့ ကြုံဆုံ
ဖူးကြသည်သာ ဖြစ်သည်။

ထိုအထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ကဗျာ
မွေ့လျော်သူများ ချစ်ခင်လေးစားရပါ
သော မြန်မာကဗျာစာဆိုကြီး၊ ဆရာကြီး
မင်းသုဝဏ်လည်း ပါသည်။ စိတ်ဝင်
စားဖွယ် ကောင်းသည်က ဆရာနှင့်ဆီ
ပွင့်သည် သာမန် ပန်းဥယျာဉ်တစ်ခုမှ
မဟုတ်ဘဲ ယက္ခကမ္ဘာတစ်ကမ္ဘာနှင့် ဝန်းရံခ

သည့် မဉ္ဇူသကနတ်ပန်းလို ပင်မြင့်စံ
ပန်းတစ်ပွင့်။ အလှတွင် အယဉ်ဆင့်၊
ပညာရည်လည်း မြင့်မားသူ၊ နှလုံးသား
ခံစားမှုတို့ဖြင့် ကဗျာအနုပညာကိုလည်း
ဖော်ကျူး ကုံးသီစွမ်းသူ၊ သူ့နှယ် ခေတ်
စမ်းစာဆို စာရင်းဝင်သူဆိုတော့ စိတ်ဝင်စား
စရာတွေက အလျားရှည်ဖွယ်ဖြစ်သည်။

သို့သော် အနုပညာမြတ်နိုးသူ
ပညာတတ်တွေပီပီ တစ်ဦးရင်ဘတ်ထဲ
တစ်ဦး ဝင်ရောက်ကြည့်မြင်ကာ အသွင်
တူသဖြင့် တိတ်တခိုး ချစ်ကြိုးတွေ
သွယ်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ တိုးသဲ့ညင်သာ
သည့် ကဗျာလက်တို့ဖြင့်သာ အချစ်
စောင်းကြိုးကို လှုပ်နှိုး တီးခတ်ခဲ့ကြတာ
ပါပဲ။

ထိုခေတ်က မြကျွန်းညိုညို၊
တက္ကသိုလ်က ကျဉ်းမြောင်းလှပါသည်။
လူဦးရေကလည်း နည်းသေးသည်ဆို
တော့ တစ်ဦးခြေလှမ်းကို တစ်ဦးက
အလွယ်တကူ မြင်စွမ်းနိုင်ပေ၏။ သို့ဖြင့်
သူတို့၏ နှင်းဆီတစ်ပွင့် ကုမ္ပဏီတစ်ပွင့်
ဇာတ်လမ်းသည် မဆန်းပြားသော်လည်း
ခမ်းခမ်းနားနား ရှိခဲ့တာကတော့ အမှန်
ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဇာတ်ကို ခင်းကျင်းရမည်ဆိုပါ
လျှင်...

တစ်ဦးက အကြေမှာဖူး ကွမ်းခြံ
ကုန်းသား။ ရိုးရိုးအေးအေး မွန်မြန်မာ
မျိုးရိုးနွယ်၊ ကုန်သည်မိသားစုမှ လူလား
မြောက်လာသူ။

တစ်ဦးကား သရေခေတ္တရာ ပြည်
မြို့က ဓနုဌယုတ်သန်းလွှားသည့် မရွှေ
အထက်တန်းစား။ တော်ဝင်မိသားစု
ဂုဏ်အရှိန်အဝါကလည်း မြင့်မားသည်။

ပညာတတ် အိုင်စီအက်စ် ဘွဲ့ရများဆို
တော့ အာဏာပါဝါလည်း ရှိသည်။
တော်ရုံလူ မော်ကြည့်နိုင်စွမ်း မရှိသည့်
လူကဲ့သို့ အသိုင်းအဝိုင်း။

ထိုသို့ အခြေခံမတူသည့် ရေစီး
ကြောင်းနှစ်ခု၊ တက္ကသိုလ်ာ မြကျွန်းသာ
မှာ လာရောက် ပေါင်းဆုံမိကြသည်။
ရင်ခုန်ကြည်နှံစရာပါပဲ။ နှစ်ဦးစလုံးက
ကဗျာ အနုပညာပန်းကို ဆွတ်လှမ်းမွှေး
ကြူရာမှာ တူညီကြသည်။ ထိုအချိန်က
မြန်မာဘာသာရပ် ဂုဏ်ထူးတန်း တက်
ရောက်နေသူကလည်း လေးဦးသာ ရှိ
သည်။ ကိုဝန်၊ ကိုတိုးအောင်၊ မအေးခင်
နှင့် မခင်စောမူ...ဆိုတော့ စာကဗျာ
ချစ်သူ ကိုဝန်နှင့် စာကဗျာမြတ်နိုးသူ
မခင်စောမူတို့ ကြိုးချင်းထား ကြိုးချင်း
ငြိသွားကြတာ ဘာများဆန်းပါသနည်း။

အချစ်မှာ မျက်စိမပါ။ ကဗျာပါ
သည်။ တူညီသော ဝါသနာပါသည်။
စည်းနှင့်ဝါးပမာ မခွဲမခွာ ရှိနေလျှင်
အရာရာ ပြည့်စုံသည်။ အခြား ဘာကိုမျှ
တွေးစရာမရှိ။ အင်္ဂလိပ် အရယ် လွယ်
သော ငယ်သူတို့ဘဝမှာ ချစ်သူကနေ၊
ကိုယ်ကည ဖြစ်နေစေကာမူ ရွန်းပြတ်
လှပနေသော လကို ရွှေမြင်ခွင့် ရနေရုံနှင့်
အားလုံး ပြည့်စုံသည်ထင်ခဲ့၏။

သို့သော် အားယဲ့သူ ကိုဝန်က သူ
ဘဝကို သူသိသည်။ နားလည်သည်။
သို့ဖြင့်...

‘ဘေးဘိုးစဉ်လာ၊ ကိုင်းလယ်သာ
နှင့်၊ ဘာသာစရိုက်၊ မပျော်ဝိုက်ဘဲ၊
ခေတ်လိုက်ပညာ၊ ဆည်းပူးရာဝယ်၊
အာသာမဝ၊ တောင့်တတနှင့်၊ ဒုက္ခမျှ
ပေါ်၊ စိတ်မပျော်သည်၊ ကျွန်တော်မှား
သည် ဆိုအံ့လော’ဟု ‘ခေတ်ပညာ’
ကဗျာတွင် သူ ကိုယ်သူ သုံးသပ်သည်။

ထို့နောက် ‘အခက်ခဲ ရွှေစပါး
ရယ်နဲ့ ငွေရှားလို့ တမြည်မြည်၊ ချာချာ
လည်အောင်ပဲ ဒုက္ခများ။ နှုတ်ဆိုးအို၊ အိုဆိုး
ပြာပြာညိုတော့၊ တက္ကသိုလ် ငိဟာ
ကျောင်းမှာလ၊ နွဲ့မှယုလုံဖြူပျောင်းရယ်
နဲ့၊ အတူပျော် သူတော်ကောင်းငယ်တို့
ကြောင်းဟန်လျှင် ပေါင်းရန်ခဲသော်လည်း၊

ယခုလို ကုသိုလ်က ဖွဲ့တာကြောင့်၊ သဲရေ ကျပမာ အလားကဲ့သို့၊ ခွဲသွေရမှာပါ တကား... ရယ်လို့ 'လေးဆစ်' ကဗျာ မှာ ခဉ်း ခုနစ် ကတည်းက တွေးမူစိုး ကြောက်စွာ ရေးသားခဲ့၏။

သို့သော် တက္ကသိုလ်မြေမှာ အချစ် လက် လင်းလက်ရွန်းမြေသာ သာသနာဖြစ် သည်။ သူက ချစ်သူကို 'ချိုပြုံး' ဟု တင်စားခေါ်ဝေါ်ရုံနှင့် အားမရ။ အခုလို ကဗျာပင် ဖွဲ့လိုက်ပါသေးသည်။

ဖြူဖြူပြာပြာ၊ ပြုံးလျက်သာသည်၊

မျက်နှာငွေလ ဝန်းနှယ်တကား။

မူမူရာရာ၊ သူဟန်မှာလျှင်၊ ညခါ

လေပြည်ညင်းနှယ်တကား။

ပျူပျူငှာငှာ၊ နှုတ်ချိုသာသည်၊

စမ်းမှာ ရေးစီးသန့်တကား။

သို့ငှား သူကား ချစ်ရသူ ပြုံးချိုချို ငွေလမင်းကို စိတ်ချလက်ချ မချစ်နိုင် ပါ။ ရင်မှာတိုးတိတ်၊ စိုးရိမ်စိတ်ကလေး များ လူးလာလုပ်ခတ်နေသည်ကို 'ခွင့်မ သာ' ကဗျာမှာ ဤသို့ ဤနှယ် စာပန်းချီ ခြယ်ခဲ့ပြန်သည်။

မကြင်သာသည်၊ ခင်ပါလျက်လည်း၊

ပင်ထက်လျှံဝင်း၊ စင်ငွေမင်းသို့၊

ကြည့်သင်းဝေသီ မြင့်သောကြောင့်။

မလှမ်းသာသည်၊ လွမ်းပါလျက်

လည်း၊ စိုးထက်ရောင်ဖုံး၊ လက်

နှုန်းသို့၊ ချိုပြုံးဝေသီ မြင့်သော

ကြောင့်။

မခေါ်သာသည်၊ မျှော်ပါလျက်

လည်း၊ တောင်ထက်ငွေသွေး၊ နင်း

ဖြူဖွေးသို့၊ ကြည်အေးဝေသီ မြင့်

သောကြောင့်။

ဤသို့ဖြင့် ထိုထိုသော ဝန်းကျင် လောကမှာ သူသည် ပုန်စိတ်စော မော ရသည့် ဝေဒနာ ကဗျာတွေကို တစ်ပုဒ် ပြီးတစ်ပုဒ် ရေးဖြစ်ခဲ့သည်။ 'မေတ္တာ' ကဗျာမှာ...

ရှိစေရှိစေ၊ ကျွန်စိတ်ဖြေအံ၊ ရဝေ နန်းမ၊ တော်ကောက်ကလျှင်၊ အေးမြ ချမ်းကြည်၊ စံရမည်ကို၊ မြင်သည်တို့ ကြောင့် ငြိစကင်း...သတုံ။ ပြီးတော့ 'ကိုယ်စား' ကဗျာ၊ 'ပူတော့၏' ကဗျာ၊

'မောင်ချိုပြုံး' ကဗျာ၊ 'ကုမုဒြာ' ကဗျာ၊ 'နှစ်စာတ်တစ်စိတ်' ကဗျာ၊ 'ပင်လယ်ဓမ္မ' ကဗျာတို့ကား အနိမ့်စံ ခံစားမှု နှလုံး သားတို့ဖြင့် ဆွတ်ကြတမ်းမော အပြော အပြောတွေကို မြင်တွေ့ရရာ ဖတ်ရသူတို့ အဖို့လည်း ကြေကွဲနှစ်လျော့ပါဘိ။

ဪ...ချစ်အားငယ်ရသူ ကဗျာ ဆရာရယ်...။

တစ်ခါတစ်ရံ ဘဝမှာ ကံကြမ္မာက ဖန်လာပုံ ဆန်းလှသည်။

နှစ်ကိုယ်တူ မည်သို့ပင် ချစ်ရည်မျှ သော်လည်း ကံစာတ်ဆရာက အလိုမတူ သဘောမမျှလျှင် သောကလမ်းမှာ နှစ်း လျှော့ လျှောက်လှမ်းရမည်သာ ဖြစ် သည်။ အလွမ်းစာတ်က စလေပြီ။

ချစ်သူ ချိုပြုံးနှင်းဆီလည်း ဘီအေ ဂုဏ်ထူးတန်းအောင်ပြီး ဆရာဖြစ်သင် ကောလိပ်မှာ ပညာရေးခရီး ဆက် သည်။ ချစ်သူ၏ အသိုင်းအဝိုင်းက ပညာတတ် လူကုတ် ဆွေကြီးမျိုးကြီး တွေပီပီ ကိန်းခန်းကြီးသလို၊ စည်းကမ်း ကလေးတွေကလည်း များလှသည်။ မိဘနှစ်ပါး ကျောခိုင်းသွားပြီးသည့် နောက်မှာ အစ်ကိုကြီး ဦးတင်ထွဋ်က အခရာကျလာသည်။ ဦးတင်ထွဋ်က ပြည်မြို့မှာ အရေးပိုင်ကြီးဖြစ်သောကြောင့် နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုလျှင် ညီ တွေ၊ နှမတွေ အားလုံး ပြည်မြို့ရှိ သူ အရိပ်အာဝါသအောက်သို့ ဝင်ရောက် ခိုလှုံရသည်။ စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် နေချင်သလို နေ၍မရ။ ရာဇသံ မာန်အကြွက ပြင်းလှသည်။

ထိုနေ့မှာ ချိုပြုံးနှင်းဆီတစ်ပွင့် ကြမ္မာမုန်တိုင်းသင့်လေသည်။

အရေးပိုင် အစ်ကိုကြီးက ရွှေတောင် ရှိ ဆွေမျိုးတွေနှင့် တိုင်ပင်ကာ ချိုပြုံး နှင်းဆီနှစ်မကို ပြည်နယ်ပိုင် ဝန်ထောက် အိုင်စီအက်စ် ဦးဘတင်နှင့် ကောက်ကာ ငင်ကာ ဖြန့်စားကြီး ထိမ်းမြား လက်ထပ်ပေးလိုက်လေသည်။ ထို မင်္ဂလာပွဲသို့ အစ်မဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်မြမူ၊ ညီမဖြစ်သူ ဒေါ်တင်စောမူနှင့် အစ်ကို

လေးဖြစ်သူ ဒေါက်တာ ထင်အောင်တို့ တက်ရောက်ခြင်း မပြုခဲ့ကြပါချေ။ အကြောင်းက အစ်ကိုကြီး၏ တစ်ဖက် သတ် လုပ်ရပ်ကို မနှစ်မြို့ရုံမက စိတ် ဆိုးကြ၍ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ မူမူကို ရော၊ ကိုဝန်ကိုပါ သနားကြလို့ဟု ဆို သည်။ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ပါ။ တစ် လလောက် အကြာမှာတော့ မခင်စောမူ က သူနှင့်ကိုဝန် ပတ်သက်သမျှ ကျန်ခဲ့ သည့် စာတွေကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက် ပါတော့ဟု စာရေး အမှာစကား ပါး လိုက်ကြောင်း သိရလေသည်။

ခဉ်း ခုနစ်မှာတော့ ကျန်ရစ်သူ အသည်းကွဲ ကဗျာဆရာ အင်္ဂလန်သို့ ပညာတော်သင်ခရီး ထွက်ခွာသွားရလေ ရာ ဝေဒနာ တနင့်တပိုး သူနှင့်အတူ ပါသွားလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

လွမ်းလည်းလွမ်း၍၊ တမ်းတ၍လျှင်

နှမ်း၍ခွေခွေ၊ ဖြေမပြေသည်

ရှင်နေမင်းက သာသောကြောင့်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ လူမှုဘဝ ဓလေ့မှာ ပူးစာဆိုသော စကား ရှိပါ သည်။ ချစ်ကြသူတို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မည်မျှပင် မြတ်နိုးကာ ချစ်စိုးတွေ ရွေ့ပါ စေ ပူးစာက အကြောင်းမပါလျှင် ဆုံ စည်း ပေါင်းသင်းခွင့်ရစရာ လုံဝ မရှိ ဟူသော ယုံကြည်မှု အယူအဆပင် ဖြစ် ပါသည်။ ခေတ်စမ်းကဗျာဆရာ ကိုဝန် ခေါ် ဆရာ မင်းသုဝဏ်နှင့် ခေတ်စမ်း ကဗျာစာဆို ဆရာမ ခင်စောမူတို့၏ ချစ် လက္ခဏာကလည်း နှလုံးသားလမ်း ကြောင်းမှာ ကျွန်းခံနေဟန်ရှိသည်။ ကနဦး အစပိုင်းမှာ သမုဒယလှိုင်းတို့ ဖြင့် ချောချောပြေပြေ ရှိသော်လည်း နောက်ပိုင်းဘဝ ခရီးမှာတော့ အမော့ဆွေ နှင့် သောကပင်လယ် ဝေခဲရသည်။

အကြောင်းကို စစ်ပါက... လူ တန်းစားအလွှာ ကွာခြားမှု၊ အိုင်စီအက်စ် ဆိုသည့် ထိုခေတ်ထိုခေတ်က ပညာ-ဘန် မောက်မှု၊ အရေးပိုင် နယ်ပိုင်ဟူသော ဘုရားထူးခံ ရာထူး၏ အချိန်အခါ ဦး မားမှုတို့က ချစ်တာတွေ၊ မေတ္တာတွေ၊

အနုလှတွေ၊ သမုဒယတွေကို မွေ့ကြေ
အောင် နင်းခြေ ဖျက်ဆီးနိုင်စွမ်း ရှိဟန်
တူပါသည်။

ကဗျာဆရာကလည်း သူနှင့် ချစ်
သောသူတို့၏ မိုးနှင့်မြေလို ကွာခြား
သော အနေအထားကို သိပြီးဖြစ်သည်။
သို့ဖြင့် ချစ်အားငယ်ကဗျာတွေကို ရှေးဦး
မဆွကပင် ရင်နှင့်ခံစား ရေးသားခဲ့တာ
ပါ။ စိတ်ကူးအိတ်ပုံက လှပါဘိ။ ကြည့်
ပါ။ "နှင်းဆီပွင့်" ...တဲ့။

လယ်တောကပြန်
ပန်ချင်တယ် ခရေဖူးဆိုလို့
မောင်ခူးကာပေး။
မနက်တုန်းဆိုက
ကြောဆုံးကို မောင်မြင်တော့
သူဆံပင် နှင်းဆီပွင့်တွေနဲ့
ဂုဏ်တင့်တယ်လေး...။

ဤကဗျာကို (၃၁.၁၂.၁၉၃၂)
ကတည်းက ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
ရိုးရိုးစင်းစင်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပါပဲ။
ချစ်သူက ခရေဖူးကို ပန်ချင်သည်ဆို၍
လယ်တောက အပြန်မှာ မေတ္တာလက်နှင့်
စူးခဲ့သည်။ သို့သော်...မနက်ခင်းမှာ
တော့ ချစ်သူခေါင်းပေါ်မှာ နှင်းဆီပွင့်

လည်...ဘကြီးအောင်ညာတယ်...ဟူ
သော အဆိုကျော် ကိုတင်လှိုင်၏ ဆွတ်
ပျံ့ လွှမ်းမောဖွယ် အသံဖြင့် သီဆိုထား
သော သီချင်းတစ်ပုဒ်လည်း ရှိပါသေး
သည်။ ထိုသီချင်း၏ လားရာကား
၁၉၃၂ ခုနှစ်က ရေးသားခဲ့သော ဘကြီး
အောင်ညာတယ် ဆိုသော ဝတ္ထုတိုဖြစ်
သည်။ ပန်းပုဆရာ ဘကြီးအောင် ထု
လုပ်နေသော မင်းသမီးရုပ်ကလေးကို
လိုချင်စိတ်စော တပ်မက်မောမိသော
အသက် ၁၀ နှစ်အရွယ် မောင်ချစ်၏
ရင်နှင့်ဖွယ် အဖြစ်ကို တင်ပြထားသည်။
ပန်းပုဆရာကြီးက သူ့ ယမင်းရုပ်လေး
ကို တစ်ကွပ်ရလျှင် ရောင်းမည်ဟု ပြော
သဖြင့် မောင်ချစ်ခမျာ တစ်နေ့တစ်ပဲသာ
ရသော သူ့မုန့်ဖိုလ်က ငွေတွေစုခဲ့သည်။
ပြီးတော့ သူ့လုပ်အားဖြင့် ငွေတွေရှာ
သည်။ တစ်ကွပ်ပြည့်ခါနီးမှာ ဝမ်းသာ
အားရဖြင့် ဘကြီးအောင်ဆီ အကြောင်း
ကြားရန် သွားရာ ဘကြီးအောင်သည်
သူ့ရှေ့မှာပင် ထိုယမင်းရုပ်ကလေးကို
အရာရှိကြီးတစ်ယောက် လက်ထဲ ထည့်
ကာ ရောင်းလိုက်သည်။

ထိုမြင်ကွင်းမှာ မောင်ချစ် အသည်း

နောက်ခံဇာတ်ရုပ်တွေက မည်သူဖြစ်ကြ
သည်ကို ယခုခေတ် မျိုးဆက်သစ်လူငယ်
တွေ မသိကြသော်လည်း သိမိသူတွေက
တော့ ကောင်းစွာ သိရှိပြီး အားလုံးကို
နားလည်သဘောပေါက်ကြပါသည်။

အခုတော့ ကျွန်တော်တို့ တန်ဖိုး
ထား လေးစားရသော စာဆိုအမွန်ဆရာ
ကြီး မင်းသုဝဏ် ကွယ်လွန်ခဲ့ပါပြီ။ သူ
ချစ်သော ခေတ်စမ်းစာဆို (ဒေါ်)ခင်စော
မူဆိုလျှင်လည်း သမီးကြီး(စာရေးဆရာမ
ခင်စောတင့်)၊ သားငယ် နေအုပ်စိန်ပေါလ်
ကို မွေးပြီး ၇ ရက်အကြာ ငယ်ငယ်ရွယ်
ရွယ် အသက် ၃၃ နှစ်မှာပင် သေပွဲဝင်ခဲ့
ပြီ။ ထို့ပြင် မာန်ရှိန်တက်ခဲ့လှသော
သက်ဆိုင်သူ အိုင်စီအက်စ်ကြီးတွေ၊ အရေး
ပိုင် နယ်ပိုင်ဆိုတာတွေကလည်း ဆုံးပါး
ကုန်ပါပြီ။ ဂန္ထဝင်မြောက် ကျန်ရှိခဲ့တာ
က ခေတ်စမ်းစာပေစာရင်းဝင် သူတို့၏
စာတွေ၊ ကဗျာတွေပဲ ဖြစ်သည်။ စာ
ကဗျာတွေ ဆိုတာကလည်း ဖြစ်ရပ်မှန်
နောက်ခံဇာတ်လမ်းကို သိရှိနားလည်ပြီး
ဖတ်ရှုပါမှလည်း ရသ ပိုမြောက်ကာ
အရသာ ပိုရှိတာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

မိုးရေတိုဖြင့် ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်
အကွက်ထ၊နေသော အင်းလျားကန်မှ
လှေတစ်စင်း။ ယင်းလှေပေါ်က လွယ်
အိတ် လွယ်ထားသည့် ကဗျာဆရာ
ဇာတ်ရုပ်ဟန်ဖြင့် ပန်းချီကျော် ဆရာ
ပေါ်ဦးသက်၏ လက်ရာ မျက်နှာပုံဖြင့်
ဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်၏ 'အင်းယား
ကန်သို့ အိုကုတို့' ကဗျာစာအုပ်ပါ။
ဆရာငယ်ဘဝ တကယ့် အလွမ်းကဗျာ
တွေကို ကျွန်တော် မိုးအေးအေး တစ်နေ့
မှာ ပြန်လည်ခံစား ဖတ်ရှုရင်း ဆရာတို့
စာဆိုချစ်သူ နှစ်ဦးအပေါ် စာနာကရုဏာ
စိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်နေမိသည်။

ထို့အတူ ဆရာ ရင်တွင်းဖြစ်
ကဗျာထဲက သူဆံပင် နှင်းဆီပွင့်တွေနဲ့
ဂုဏ်တင့်တယ်လေး...ဟူသော အတွေး
ကို ဆွတ်ပျံ့စွာ ခံစားရင်း နီရင့်ရင့် နှင်းဆီ
တစ်ပွင့်ကို မြင်ယောင်ငေးမောနေမိပါ
သည်။

မင်းလှိုင်မွန်

ဂန္ထဝင်မြောက် ကျန်ရှိခဲ့တာက
ခေတ်စမ်းစာပေစာရင်းဝင် သူတို့၏စာတွေ
ကဗျာတွေပဲ ဖြစ်သည်။ စာကဗျာတွေ ဆိုတာကလည်း
ဖြစ်ရပ်မှန် နောက်ခံဇာတ်လမ်းကို သိရှိနားလည်ပြီး
ဖတ်ရှုပါမှလည်း ရသ ပိုမြောက်ကာ အရသာ
ပိုရှိတာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်

တွေ ဝေနေအောင်ပန်ထားသည်ကို လှမ်း
မြင်လိုက်ရာ အလွမ်းတွေနှင့် ရင်နှင့်မော
သွားသည်။ မည်သို့ဆိုစေ သူ ကျေနပ်
ပါသည်။ ဘာကြောင့်ဆို သူ ခရေပွင့်
တွေထက် နှင်းဆီပွင့်က တန်ဖိုးပို၍
ကြီးမားသည် မဟုတ်လား။ သို့ဖြင့်
မှဒီတာ ကျေနပ်စိတ် ဖြစ်မိပါသည်ဟု
ကွယ်ရာမှာ ပြုံးမျက်ရည် သိသိရက
ရေးသားခဲ့တာအထင်အရှားရှိခဲ့ပါသည်။

ထို့ပြင် 'အစမငြီးအောင် ချာချာ

ကွဲရသည်။ စားလည်းမစား၊ အိပ်လည်း
မအိပ်၊ မည်သူနှင့်မျှလည်း စကား
မပြောတော့။ သူ့ရင်တွင်း ခံစားမှုဝေအာ
ကို မည်သူမျှလည်း မသိကြ။ အဖျားဝင်
ပြီး သေအံ့မှူးမှူး ဖြစ်ကာမှ သူစုထား
သည့် ငွေကို ဆရာတော်ထံ လှူဖို့ မှာ
ကြားပြီး နောက်ဆုံး တစ်ခွန်းတည်း
သော စကားကို ပြောသည်။ ဘကြီး
အောင် ညာတယ်...တဲ့။ မည်မျှ ဆွတ်
ပျံ့ကြကွဲဖွယ် ကောင်းလိုက်ပါသနည်း။

ကြည်ညို အိမ်
ဖိနပ်: M6N

နံနက် ၆ နာရီ

အမှတ် ၃၂၆၊ ဝန်ခံလမ်း၊ ၂၀၁၇

စုစု

ရုပ်ပုံမူလင်း
ဝတ္ထုပုံစံ/ဆေး

MEET THONE / 2016

အိမ်ပေါ်ကို ဖွဖွလေး တက်လာသော ကြည်ဖြာ ခြေလှမ်းတို့ သားအခန်းရှေ့မှာ ရပ်သွားသည်။ နောက် တံခါးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဖွင့်ပြီး ခေါင်းလေးက အထဲကို ကြည့်လိုက်သည်။ သားက သူ့စာကြည့်စားပွဲမှာ မတ်မတ်လေး ထိုင်နေသည်။ မလှုပ်မယှက်။ သားရှေ့ ကွန်ပျူတာက ပွင့်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ အသံမကြားရ။ သားအကြည့်က ကွန်ပျူတာမှာ မရှိ၊ စားပွဲပေါ်က အလှူစိုက်ပန်းအိုးလေးကို ကြည့်နေသည်။ ပန်းအိုးလေးထဲက နှင်းဆီပန်းလေးက လဲလှယ်ဖို့ အချိန်တန်ပြီ။ ပန်းအိုး

အောက်ခြေမှာ ကြွေကျနေသော နှင်းဆီပန်း၏ အရွက်လေးတွေက သွေ့ခြောက်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ သားက ပန်းအိုးကို လဲလှယ်ရန် ခွင့်မပြုခဲ့။ သားအကြည့်က သွေ့ခြောက်နေသော နှင်းဆီပန်းလေးကို စူးစိုက်စေ့မောကြည့်နေသည်။ အကြည့်ကို မလွှဲဘဲ သားလက်ကလေး နှင်းဆီပန်းခြောက်ကိုတို့ ထိလိုက်သည်။ သား ထိလိုက်တော့ ဝတ်လွှာချပ်လေးက ကြွေကျသွားသည်။ သားလက်ကလေး ဆတ်ခနဲရုပ်လို့ ကြွေကျသွားသည့် ပွင့်လွှာချပ်လေးကို ကြည့်သည်။ ကြည်ဖြာအထင် နာနာကျင်ကျင် ကြည့်သည်။ သား မျက်ဝန်းတို့ နီရဲလာသည်။ သားပခုံးတို့ တစ်ချက်တစ်ချက် သိမ့်ခနဲ ရှိုက်သည်။ ကြည်ဖြာခြေတစ်လှမ်းအပြင် သားက ခုံပေါ်မှောက်ကာ ရှိုက်ကြီးတင်

ငိုသည်။ ကြည်ဖြာခြေလှမ်းတို့ ရုပ်လိုက်သည်။ နောက် တံခါးကို ညင်သာစွာ ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ကြည်ဖြာမျက်ရည်တို့ တလိမ့်လိမ့်ကျလာတာ သားမကြားရ။ မမြင်ရပေမဲ့ သားငိုသံကို အခန်းအပြင်က ကြည်ဖြာကြားသည်။ သိပ်မကြာ သားရယ်သံ သဲ့သဲ့ကြားသည်။ ကြည်ဖြာ လိုက်မရယ်နိုင်ခဲ့ပါ။

ညအိပ်တော့ အိပ်မက်ထဲ မေမေ့ရှိုက်သံတွေကို ကြားသည်။ ဆတ်ခနဲ လန့်နှိုးပြီး မျက်လုံးက ကြောင်နေသည်။ သားကို ညဆေးတိုက်ရဦးမယ်ဟု တွေးမိသည်။ အခန်းအပြင် ထွက်တော့ သားအခန်းက မီးအလင်းက အပြင်ကို ဖြာနေ

သည်။ သား မအိပ်သေး။ ထိုအခိုက် ခြေသံတရုပ်ရုပ် ကြားပြီး အခန်းထဲက သားထွက်လာသည်။ သား မျက်ဝန်းတို့ ကြည်လင်နေသည်။ 'သား ညဆေးသောက်ပြီးပြီ မေမေ'

ကြည်ဖြာ သားကို ပြီးကြည့်လိုက်ပြီး- 'သားလေး နေကောင်းရဲ့လား၊ ဆေးကို မေမေ ပြထားတာ သိတယ်နော်'

'မု တ် မိ တာပေါ့ ၊ ကျောင်းမှာ သင်ရတဲ့ စာတွေက အဲဒီထက် ခက်တာ မေမေ မသိပါဘူး၊ သားကို ကလေးများမှတ်နေလား။ သားက ခုဆို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီးတောင် ဖြစ်နေပြီ၊ ခုအဆိုင်းမန့်တင်ဖို့ စာဖတ်နေတာ'

ကြည်ဖြာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ကျိတ်ရှိုက်ပြီး သားကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ မျက်နှာကိုပြုံးထားမိသည်။

'သက်သက်သာသာပဲ နေပါကွယ်၊ မေမေအတွက် သားက အရေးကြီးဆုံးပဲဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား'

သားက ကျေနပ်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းကို သား မသွားချင်လို့ သားအစား မေမေ သွားပြီး တင်ခဲ့ပေးပါဟု ဆိုသည်။ ကြည်ဖြာ ခေါင်းညိတ်ပြီး-

'အေးပါသားရယ်၊ အမေ တင်ပေးပါမယ်။ ခုအိပ်ဖို့ လိုတယ် သား၊ ဒါမှ မနက်ခေါင်းကြည်မှာ'

ဒီလို ဆိုတော့လည်း 'သား အိပ်တော့မယ်၊ မေမေ လိုက်ခဲ့ပါ' ဟု ဆိုသည်။ ဆေးအရှိန်ကြောင့်လားသိ၊

သားက မကြာခင် နှစ်နှစ် ဖြိုက်ဖြိုက် အိပ်သွားသည်။ သားကို ကြည့်ပြာ ငေးကြည့် နေမိသည်။ မနက်လင်းလျှင် တော့ ညက ပြောခဲ့တာတွေ ကို သား အမှတ်မရတော့၊ ကြွေကျနေသည့် နှင်းဆီပန်း တွေကို စူးစိုက်နေမည်။ ပြီး ငိုမည်။ ကြည့်ပြာက သားကို ငေး ကြည့်ရင်းငိုမည်။ အတူ နေသည့် ညီမဝမ်းကွဲလေး တွေက ကြည့်ပြာတို့ သား အမိအဖြစ်ကို ရိုးသွားပြီ။

သားအိပ်ရာဘေးမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက် ကြည့် ပြာ အိပ်မပျော်တော့ပေ။ အိပ် ပျော်သွားလျှင် မေမေရှိကိသံ တွေကြားရမှာ ကြောက် သည်။

‘မေမေက အရမ်းသတ္တိ ရှိတဲ့ မိန်းမ၊ ခံနိုင်ရည်ရှိတဲ့ မိန်းမ’

သည့်အတွေးက ကြည့် ပြာကို နှိပ်စက်လှန်းသည်။ အိပ်ပျော်နေသည့် သားကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ကြည့်ပြာ မျက်ရည်တို့ တပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။ ‘သားလေး ...သားလေးက ငါ့ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်တာလား။ ငါ သတ္တိ မရှိလို့ ဒီလိုဖြစ်တာလား’ ဟူသောအတွေးက ကြည့်ပြာ နှလုံးသားကို နာကျင်စေ သည်။

‘အဲဒီအချိန်က ငါ သတ္တိ ရှိခဲ့ရင်...’

‘အဲဒီအချိန်က ငါ ခံနိုင် ရည်ရှိခဲ့ရင်...’

သားစားပွဲပေါ်က နှင်း ဆီပွင့်ဖတ်လေးကို ကြည့်ပြာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

မထီရ၊ မတို့ရသေးခင် ကတည်းက နှင်းဆီပွင့်ဖတ်

လေး ကြွေနှင့်နေပြီ။ ကြည့်ပြာမျက်ဝန်းထဲ ကြွေကျနေသည့် ပန်းလေးက သား ဖြစ်နေသည်။

ငယ်ရွယ်နေသည့် သား နှလုံးသားလေးက ကြည့်ပြာ တို့ကြောင့် ကြွေနှင့်နေပြီ။

ထိုနေ့က ကြည့်ပြာ ကျောင်းကပြန်လာတော့ မေ မေ့ကို ပြင်ဆင်ထားသည့် ထမင်းစားပွဲဘေးမှာ ရပ်လျက် တွေ့သည်။ သူငယ်ချင်းတွေ နှင့် စာအုပ်ဆိုင်တွေ ပတ်နေ တာကြောင့် အိမ်အပြန် နောက် ကျသည်။ ထမင်းစားခန်းက နာရီကို လှမ်းကြည့်တော့ ညနေ ၆ နာရီကျော်ပြီ။ ထမင်းပွဲကိုလှမ်းကြည့်ပြီး-

‘ဖေဖေ ထမင်း မစား သေးဘူးလား’

‘အင်း သမီးတစ်ချက် လောက် သွားကြည့်လိုက်ပါ ဦး’

မေမေ ဆိုလိုရင်းကို ကြည့်ပြာ နားမလည်ပေ။

‘ဖေဖေကို ထမင်းပြင် ပြီးပြီလို့ ပြောရမှာလား’

‘နေ...နေ၊ မေမေ သွားပြောလိုက်မယ်၊ သမီး ဒီမှာ ခဏနေလိုက်။ မကျင်က ဒီနေ့ သူ့အမျိုးအိမ် သွားအိပ် လို့’

မေမေကပြောပြီး ခပ် သွက်သွက်ထွက်သွားသည်။ ကြည့်ပြာ ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ခဏ အကြာ မေမေ ပြန်ရောက်လာ သည်။ ‘သမီးအဖေ ထမင်း မစားတော့ဘူးတဲ့၊ သမီး သိမ်းလိုက်တော့၊ မေမေ ဒီနေ့ ပင်ပန်းနေလို့ ဆိုကာ အခန်း ထဲ ဝင်သွားသည်။ ကြည့်ပြာ

ထမင်းစားပွဲကို အုပ်ဆောင်း အုပ်ထားလိုက်ပြီး လွယ်အိတ် ထား၊ အင်္ကျီလဲပြီး ထမင်း စားပွဲကို သိမ်းသည်။ ဖေဖေ နှင့်မေမေကြည့်ရတာ တစ်မျိုး ပါပဲဟု အတွေးကိုတွေးလျက် မေမေဖို့ သံပရာရည်ပေါ့ပေါ့ လေးဖျော်ပြီး မေမေဆီ လိုက် လာမိသည်။ ကြည့်ပြာ သိ တတ်စကတည်းက ဖေဖေက အိမ်ပေါ်ထပ်မှာနေပြီး မေမေ က ကြည့်ပြာနှင့် အောက် ထပ်မှာ တစ်ခန်းတည်း အတူ နေသည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေက တိတ်ဆိတ် လွန်း သည်။ စကားပြောဆိုတိုင်ပင်တာ မရှိ သလို၊ အချေအတင် စကား များတာလည်း မရှိပေ။ ဖေ ဖေက မေမေကျွေးတာစား၊ မေမေဆင်တာဝတ်ပြီး ဖေဖေ ဆုံးဖြတ်တာကို မေမေက နာခံသည်။ မေမေက အား လျှင် နှစ်ချောင်းထိုးသည်။ အိမ်အလုပ်ကို အကူခေါ်ထား သည့် မကျင်နှင့်အတူ လုပ် သည်။ သစ်ပင်စိုက်သည်။ သူစိုက်သည့် သစ်ပင်၊ ပန်း ပင်တွေက သီးလာပွင့်လာ သည်တို့ကို ဘုရားကပ်ရင်း အေးအေးချမ်းချမ်းနေသည်။ မေမေ ဒေါသဖြစ်နေသည်ကို မတွေ့ဖူးခဲ့သလို ပျော်ရွှင်တာ လည်း မတွေ့ခဲ့ရပေ။

‘မေမေ ခေါင်းမကြည် ဘူးလားလို့ သံပရာရည်ဖျော် လာတာ’

မေမေက စိပ်လက်စ၊ ပုတီးကို ချလျက် ကြည့်ပြာ ဖျော်လာသည့် သံပရာရည် ကို တဖြည်းဖြည်းသောက်နေ သည်။

‘သမီး ထမင်းစားလေ’ ‘သမီးအပြင်က စား

လာလို့ မဆာတော့ဘူး။ ဟင်းတွေ အကုန်သိမ်းခဲ့ပြီ၊ မေမေကော စားပြီးပြီလား’

မေမေက ဘာမှပြန် မပြော ခေါင်းပဲ့ညှိတ်ပြသည်။ နောက်ပုတီးပြန်စိပ်နေသည်။ မေမေ ခေါင်းကြည့် သွားပြီ ထင်ပါရဲ့ဟု ဘာမှန်းမသိဘဲ တွေးမိသည်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီည ငါ့စ် ရေးနိုးတော့ မေမေခုတင်က ရှိကိသံသဲ့သဲ့ကြားသည်။ ပထမတော့ အိပ်မက်မက်နေ တာဟု ကြည့်ပြာ ထင်သည်။ နောက်တော့ မဟုတ်၊ မေမေ ငိုနေတာဖြစ်သည်။ ကြည့်ပြာ ဆတ်ခနဲ ထ၊ထိုင်မိသည်။ မေမေဆီက အသံတိတ်သွား သည်။ မေမေဟု ကြည့်ပြာ ခေါ်တော့ မေမေက အသံ မဖြူ၊ ကြည့်ပြာ ပြန်လှုံချလို့ ငြိမ်နေမိသည်။ မေမေဆီက ဘာသံမျှ မကြားတော့ပေ။

နောက်တစ်နေ့ အိပ်ရာ နိုးတော့ မေမေကို မီးဖိုချောင် မှာ ဖေဖေအတွက် ပြင်ဆင်နေ တာတွေ့သည်။ ဖေဖေက ကော်ဖီသောက်ရင်း သတင်း စာဖတ်နေသည်။ ကျောင်း သွားရန် ကြည့်ပြာ ဆင်းလာ တော့ တစ်ချက်မျှကြည့်ပြီး ဖေဖေရုံးကားနဲ့ လိုက်မလား သမီးဟု ဆိုသည်။ ကြည့်ပြာ ခေါင်းခါရင်း သူငယ်ချင်း တွေ လာခေါ်မှာဟု ြောမိ သည်။ ဖေဖေက ဘာစကား မှ ထပ်မဆိုတော့ဘဲ ကော်ဖီ သောက်နေသည်။ နောက် သတင်းစာကိုင်ပြီး အိမ်ချွ ထွက်သွားသည်။ ပြီး နေချိ မည်။ ရှစ်နာရီထိုးလျှင်တော့ ရုံးသွားမည်။ မေမေကို ငှား ကြည့်တော့ ဖေဖေအထက်

ထမင်းချိုင့်ပြင်နေသည်။

‘မေမေ မကျင်က ပြန်မလာသေးဘူးလား။ မေမေတစ်ယောက်တည်းရဲ့လား။ သမီး ကျောင်းဖျက် လိုက်ရမလား’

မေမေက ကြည်ပြာကို မော့မကြည့်ဘဲ ဖေဖေ လေးဆင့်ချိုင့်ကို ဆင့်သည်။ ရေပုလင်းထည့်သည်။ ဖေဖေ နေ့လယ်စားဖို့ ကော်ဖီဘူးနှင့် မုန့်ထည့်သည်။ လက်သုတ်ပဝါ ထည့်သည်။ ဖေဖေပစ္စည်းတွေ အားလုံး ခြင်းထဲထည့်ပြီးမှ ကြည်ပြာကို လှမ်းကြည့်သည်။ မေမေ မျက်နှာက ပုံမှန်ပင်။ ညက

မေမေ့သံက အိပ်မက်လားဟု ကြည်ပြာ ဇေဇေဝါ ဖြစ်သွားသည်။

‘ရတယ်သမီး၊ မကျင်က ခဏကြာ ရောက်မှာပါ’

ညက ကြည်ပြာကြားတာ အိပ်မက်ထင်ပါရဲ့ဟု တွေးနေမိသည်။

ဒါပေမဲ့...နောက်နေ့ည ကြည်ပြာ တစ်ရေးနီးစကားသံတိုးတိုးကြားသည်။ တဖြည်းဖြည်း အသံတွေ ကျယ်လာသည်။ သေချာနားထောင်လိုက်တော့ အဲဒီအသံတွေက ကြည်ပြာတို့အိမ်က ဖြစ်နေသည်။ ကြည်ပြာအသံမကြားအောင် အိပ်ရာက ထ,လိုက်သည်။ အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းက ဖြစ်သည်။

‘ဟိုးနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက မင်းကို ငါပြောပြီး လက်ထပ်ခဲ့တာပဲ။ အခုမှ အထူးအဆန်းလုပ်နေတာ

ငါ အံ့သြတယ်’

တည်ငြိမ်သော ဖေဖေ အသံကြောင့် ကြည်ပြာ လှေကားတစ်ဝက်မှာ ရပ်နေမိသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် ရှင် ကျွန်မကို မချစ်ဘဲ မိဘတွေဆန္ဒကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိတယ်။ ရှင်ကိုယ်တိုင်လည်း ပြောခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခု နှစ်ပေါင်း ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ သမီးတောင် ကျောင်းပြီးတော့မယ်။ ရှင့်ကို ကျွန်မနားမလည်နိုင်ဘူး။ ဒီမိန်းမကို မမေ့နိုင်တာ’

လှေကား လက်တန်းကို ကြည်ပြာ တင်းတင်းဆုပ်ထားလိုက်မိသည်။ မေမေ့ ရှိုက်သံတို့ ပိုပြီး ကျယ်လောင်လာသည်။ ဖေဖေ ငြိမ်သွားသည်။

‘မင်းက လူတစ်ယောက်ရဲ့ခံစားချက်ကို ချုပ်ကိုင်ချင်တာက နောက်ဆုံးမင်းကိုယ်ကိုယ်ကိုပဲ ဒုက္ခပေးမှာ။ ငါ မင်းကို နှိပ်စက်ခဲ့လား။ မင်းကို မျက်နှာငယ်အောင် ထားခဲ့လား။ အရက်သောက်လား။ ဖဲရိုက်လား။ မင်း ငါ့ကြောင့် ဘာအတွက်များ စိတ်ဆင်းရဲရလဲ။ ဘဝမှာ ဒီလောက်အဆင်ပြေပြေနေနေရတာကို’

‘ဘာပြောတယ်’

မေမေ့အသံ ဟိန်းတက်လာသည်။ ကြည်ပြာ အံ့သြသွားရသည်။ ကြည်ပြာ တစ်သက် မေမေ့ကို ဒီလိုပုံစံဖြင့် မမြင်ခဲ့ဖူးပါ။ အင်မတန် နူးညံ့ သိမ်မွေ့သော မေမေ၊ အင်မတန် အေးချမ်းသော မေမေ၊ ဖေဖေ့ကို အစဉ်သဖြင့် ရိုသေလေးစားစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံခဲ့သော မေမေ၊ ဖေဖေက ‘မင်း တိုးတိုးပြောသမီးတို့၊ နီးကုန်မယ်’ဟု အသံအုပ်အုပ်ဖြင့် ပြောသည်။

ကြည်ပြာ လှေကားပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

‘မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရင်ထဲမှာ ထည့်ထားပြီး အတူတူ အိပ်နေရတဲ့ ယောက်ျားက ကျွန်မကို ဒုက္ခပေးဆုံးမဟုတ်ရင် ဘယ်လို ဒုက္ခက ကျွန်မအတွက် အဆိုးဆုံးဖြစ်မှာလဲ။ ရှင်က အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ယောက်ျား ရှင်က...’

မေမေ့အသံ တဖြည်းဖြည်းတိုးသွားပြီး ရှိုက်သံသဲ့သဲ့သော ကြားရသည်။ ကြည်ပြာလည်း ငိုနေမိသည်။ နောက် လှေကားပေါ်က ပြောဆင်းလာမိသည်။ အသံကြား

သွားလို့လား မသိ၊ မေမေ
ငိုသံ တိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဒီတစ်ခါ အိပ်ချင်
ယောင်ဆောင်သူက ကြည်ပြာ
ဖြစ်သည်။ မေမေ အခန်းထဲ
ဝင်လာတော့ ကြည်ပြာ
မျက်လုံးကို ပိတ်လိုက်သည်။
မေမေက ကြည်ပြာကို အကဲ
ခတ်သလို ကြည်ပြာ ခုတင်
နံဘေး အတန်ကြာ ရပ်နေ
သည်။ ညအိပ်မီးလေး
ကျေးဇူးဖြင့် စိုစွတ်နေသော
ကြည်ပြာမျက်ရည်တွေကို
မေမေ မမြင်လိုက်ရပေ။ မေ
မေက မီးချောင်းကို ဖွင့်မလို
လုပ်ပြီးမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်
ချကာ သူ့ခုတင်ပေါ် လှဲလိုက်
သည်။ ကြည်ပြာမျက်ဝန်း
တို့ ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။

ထိုညက ကြည်ပြာကော၊
မေမေကော တုတ်တုတ်မျှ
မလှုပ်။

အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်
သူက အနီးရခက်သလို
ကြည်ပြာ သိသွားပြီဆိုတာ
မေမေသိနေခဲ့တယ်လို့ ကြည်
ပြာ ခံစားမိခဲ့ပါသည်။ ဒါပေ
မဲ့ မေမေက ကြည်ပြာကို ဘာ
တစ်ခုနဲ့မျှ ပြောဆိုခြင်းမရှိခဲ့
သလို ကြည်ပြာကလည်း
မေမေ့ကို မမေးခဲ့မိပေ။ မမေး
ရက်ခဲ့တာက ပိုမှန်မည်။
နောက်ပိုင်းလည်း ဖေဖေ
ကော၊ မေမေပါ ဒီအတိုင်း
ဣန္ဒြေမပျက်။ ကြည်ပြာ
ဖေဖေနှင့် မေမေ့ကို နား
မလည်နိုင်ခဲ့ပေ။

ဒါ အိပ်မက်မဟုတ်ဘူး
ဆိုတာကလွဲလို့ တခြား
အထောက်အထား ဖေဖေနှင့်
မေမေ့ဆီက ရှာမရခဲ့ပေ။

ကြည်ပြာ မဟာဝိဇ္ဇာ

ပထမနှစ်မှာ မောင်ကို စာအုပ်
ဆိုင်တစ်ခုမှာ ပြန်တွေ့ခဲ့
သည်။ မောင်က ကြည်ပြာ
ထက် ခြောက်နှစ်ခန့် ငယ်
သည်။ ကြည်ပြာ စာသင်ပေး
ခဲ့သော ကျောင်းသားတစ်ဦး
လည်း ဖြစ်သည်။ မောင်ကို
ချစ်မိသွားပြီလို့ ကိုယ်တိုင်
ခံစားသိလိုက်သည့်နေ့ ထိတ်
လန့်သွားခဲ့ရသည်။

ပထမနှစ် ကျောင်းသား
လေးဘဝ မောင်ကို စာသင်က
တည်းက ရင်ကျက်တည်ငြိမ်
သော ဟန်ပန်ကို သတိပြုမိခဲ့
ပါသည်။ ကြည်ပြာကလည်း
အနေအေးသော မိန်းကလေး
တစ်ဦးဆိုတော့ စာသင်သည့်
တစ်နှစ်လုံး အခြားကလေး
တွေနှင့် ရင်းနှီးခဲ့သော်လည်း
မောင်ကိုတော့ အတန်ငယ်
စိမ်းသည်။ ခုချိန် ပြန်တွေ့မိ
တော့ မောင်ကိုယ်တိုင်က
ကြည်ပြာကို အတားအဆီး
တစ်ခုကြောင့် စိမ်းနေတာ ဖြစ်
နိုင်သည်။

စာသင်ပိုင်း မဟုတ်
သည့် တခြား တစ်နေရာမှာ
ထပ်မံ တွေ့ဆုံခဲ့ရခြင်းသည်
လည်း ကြည်ပြာနှင့် မောင်၏
ကံကြမ္မာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါ
သည်။ ၃၈ လမ်းက စာအုပ်
ဆိုင်သည် ကြည်ပြာ မကြာ
ခဏ လာတတ်သည့်ဆိုင်
ဆိုသော်ငြား လာခဲ့သည့်
အခေါက်ပေါင်းများစွာ မောင်
နှင့် မဆုံတွေ့ခဲ့ပါ။ မောင်
လည်း မကြာခဏ ရောက်
သည်ဟု ဆိုသည်။ ပန်းဆိုး
တန်းက ပန်းချီခန်းလည်း

ထိုသို့ပင်။ မောင် လာတတ်
သည့်နေရာတွေသည် ကြည်
ပြာ ကျင်လည်ရာနေရာတွေ
ဖြစ်နေခြင်းက အံ့ဩစရာ။
ထိုနေ့က ဆရာ တက္ကသိုလ်
ဘုန်းနိုင် စာအုပ်အသစ်ထွက်
သဖြင့် ကြည်ပြာ ရောက်လာ
ခြင်းဖြစ်သည်။ မောင်က
လည်း ထိုစာအုပ်စင်မှာ ရှိနေ
ခဲ့သည်။

ကြည်ပြာကို လှမ်း
အမြင် ပြုံးပြလိုက်သော
မောင်အကြည့်က စာသင်ခန်း
ထဲမှာလို မဟုတ်။ ရင်ကျက်
နေသည်။ နောက်...ကြည်
ပြာမျက်ဝန်းထဲထိလည်း စူး
စူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေခဲ့သည်။

‘အစ်မ ဒီကို အမြဲလာ
တာလား’

‘အင်း မကြာခဏ
ရောက်ပါတယ်’

‘ဟုတ်လား ကျွန်တော်
နဲ့ တစ်ခါမှ မဆုံလို့’

ကြည်ပြာ ဘာမှ ပြန်
မပြောဖြစ်ဘဲ စာအုပ်တွေ
ကြည့်နေလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်က ဆရာ
မြသန်းတင့် ဘာသာပြန်တွေ
ကြိုက်တယ်’

‘ဟုတ်လား’

ကြည်ပြာလည်း ဆရာ
မြ ပရိသတ်တစ်ဦးမို့ မောင်နှင့်
ပြောစရာစကားရသွားသည်။
ထိုနေ့က တက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်
စာအုပ်တစ်အုပ်၊ ခင်နှင်းယု
စာအုပ်နှစ်အုပ် ကြည်ပြာ ဝယ်
တော့ မောင်က ကျွန်တော်
ရှင်းလိုက်ပြီဟု ဆိုသည်။
ကြည်ပြာ အံ့ဩသွားရသည်။

‘မဟုတ်တာ အစ်မ
ရှင်းရမှာပေါ့။ မင်းက အလုပ်
မှ မရှိသေးတာ’

မောင်က ဘာမျှပြန်
မပြောဘဲ အသံမထွက်ဘဲ
ရယ်သည်။ နောက် လူကြီး
တစ်ယောက်လို တည်သွား
ရင်း ‘အလိုပြောကြေးဆို အစ်မ
လည်း အလုပ်မရှိပါဘူး’ ဟု
ဆိုသည်။ ကြည်ပြာ ဘာပြန်
ပြောရမည်မသိ ဖြစ်သွားတာ
တော့အမှန်။ မဟာဝိဇ္ဇာ တက်
ရင်း စာသင်နေတာ အလုပ်
မဟုတ်ဘူးတဲ့ကွယ်။

‘စာအုပ်ဖိုး အတင်း ပြန်
မပေးပါနဲ့၊ တစ်ခုခုကျွေးပေါ့’

စိတ်ထဲက တော်တော်
လည်တာပဲဟု တွေးမိရသည်။
ထိုနေ့က မောင်နှင့် လက်ဖက်
ရည်ဆိုင် ထိုင်ဖြစ်ခဲ့သည်။
ဒီလိုဆိုတော့လည်း ခဏ
အတွင်း ရင်းနှီးသွားသလို ရှိ
သည်။ စကားပြောဖြစ်တော့
တချို့ အယူအဆတွေ မောင်
နှင့် တူသလို တချို့လည်း
မတူ။ ဆန့်ကျင်သည့် အယူ
အဆတစ်ခုကို ရောက်လျှင်
မောင်က ကြည်ပြာနှင့် ပြိုင်
မပြောတတ်။ နားထောင်နေ
သည်။ ထိုအချိန် မျက်နှာ
ထားက လူကြီးတစ်ယောက်
အသွင်၊ သူ့ထက် အများကြီး
ကြီးသည့် ကြည်ပြာအပေါ်
သူက ပိုကြီး ရင်သည့်ပုံစံ
နားထောင်နေခဲ့သည်။ ကြည်
ပြာက မိန်းမပီပီကလေးခန့်
သွားလျှင်ဖြင့် သူကကြည်ပြာ
အတွေးကို တည့်ပေးခဲ့သည်။
‘အစ်မ နိုင်ငံငေးတွေကို
သိလား’

‘သိတယ် ကြိုက်လည်း
ကြိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ မင်းက
သူ့စာအုပ်တွေ ဘယ်လို သိ’

တာလဲ

‘စာကြည့်တိုက်ကြီး
တစ်ခုမှာ ဖတ်ဖူးတာပါ။ သူ
စာတွေက ပိုက်ထားတာလေ’

‘ဟုတ်တယ် အစ်မ
လည်း တက္ကသိုလ်စာကြည့်
တိုက်က သူငယ်ချင်း ကျေးဇူး
နဲ့ ဖတ်ဖူးတာ’

‘မဟုရမေတ္တာကို သိ
လား’

‘အဲဒါတော့ မဖတ်ဖူး
ဘူး၊ ရှိလား’

‘ကျွန်တော် ကော်ပီကူး
ပြီး အစ်မကို ပေးဖတ်မယ်။
သမိုင်းနောက်ခံဝတ္ထုကြီးပါ။
အတော်ကောင်းတာ၊ ကျော
ရိုး ပြောပြရမလား’

ဒါပေမဲ့ ထိုနေ့က မောင်
က မဟုရမေတ္တာအကြောင်း
ပြောမပြခဲ့ပါ။ ပြောမယ့်ပြော
တော့ တစ်ပတ်လောက်ရှိ ည
ကြီးမင်းကြီး ကြည့်ပြန်ဖို့
ဆက်ပြီး ထိုဝတ္ထုထဲက ဇာတ်
ကောင် ပိဿနိုးဘုရင်မနှင့်
သူ တပ်မှူးလေးအကြောင်း
လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ပြောပြ
ခဲ့သည်။ ထိုခေတ်က ဖုန်းဆို
တာ ဧည့်ခန်းတစ်ခုတွင်သာ
ရှိတာမို့ မဟုရမေတ္တာ
အပြောကောင်းသည့် မောင်
နှင့် ကြည့်ပြာ ဆက်ဆံရေးကို
မေမေ မေးယူရသည့်အဆင့်
ရောက်သွားသည်။

‘သမီးနဲ့ မေတ္တာမျှနေ
တာလား’

မေမေက မေးတော့
ကြည့်ပြာ ရှက်သွားရသည်။
‘မေမေကလည်း မဟုတ်တာ၊
သမီးထက် ခြောက်နှစ်လောက်
ငယ်တယ်။ ပထမနှစ်
လောက်က စာသင်ပေးဖူးတဲ့
ကလေးပါ’ဟု ခပ်တိုးတိုး
ပြောမိသည်။

မိန်းမတစ်ယောက်
ကို ရင်ထဲမှာ
ထည့်ထားပြီး
အတူတူ
အိပ်နေရတဲ့
ယောက်ျားက
ကျွန်မကို
ဒုက္ခအပေးဆုံး
မဟုတ်ရင်
ဘယ်လို ဒုက္ခက
ကျွန်မအတွက်
အဆိုးဆုံး
ဖြစ်မှာလဲ
ရှင်က အင်မတန်
ကြောက်စရာ
ကောင်းတဲ့
ယောက်ျား

မေမေက အဝေးကိုငေး
နေသည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးကို
ချစ်တယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ။
ကိုယ့်ကိုမချစ်တဲ့ ယောက်ျား
တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်
မှာ မေမေ အစိုးရိမ်ဆုံးပဲ’

ကြည့်ပြာ မေမေ့ကို
ကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေလည်
လာသည်။

‘မိန်းမဆိုတာကတော့
လက်ထပ်ပြီးသွားရင် သံယော
ဇဉ် တွယ်ပြီး အပျိုတုန်းက
အကြောင်းတွေ မေ့သွားကြ
တာပဲ။ ယောက်ျားတွေက

အဲလိုမဟုတ်ဘူး သမီး။ မိန်းမ
တစ်ယောက်ကို ရင်ထဲမှာ
သိမ်းဆည်းပြီး အိပ်ထောင်
ပြု၊ သားသမီးတွေနဲ့ နေသွား
တတ်ကြတာ ယောက်ျားတွေ
ရဲ့သတ္တိပဲ။ ကိုယ့်ကို မချစ်
ဘူးဆိုတဲ့ ယောက်ျားကို
ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်ဖို့
စိတ်မကူးနဲ့’

ကြည့်ပြာ မေမေ့လက်
ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ‘သမီး အပျို
ကြီးလုပ်ရင် ကောင်းမလား
လို့’ဟု ရယ်မောရင်းပြောတော့
မေမေက ပြုံးသည်။

‘အပျိုကြီးလုပ်တယ်
ဆိုတာ အမွေတွေ တစ်ပုံ
တစ်ခေါင်နဲ့ အိမ်ထဲမှာနေတဲ့
မိန်းမတွေ အတွက်တော့
ကောင်းချင် ကောင်းမှာဖြစ်
ပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ
ဘုန်းကြီးကျောင်း ခဏခဏ
သွားရင်တောင် အပျိုကြီးဆို
အတင်း ပြောချင်ကြတာ။
ယောက်ျားတွေနဲ့ တန်းတူ
အလုပ်လုပ်မယ့် မိန်းမလေး
တွေဆိုရင်တော့ အိမ်ထောင်ပြု
တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ကိုယ်
က ဆက်ဆံလုပ်ကိုင်ရမယ့်
ပတ်ဝန်းကျင်ရှိတော့ ဆတ်
ဆတ်ကြိုရင်ကြို၊ မေမေသမီး
က သိမ်မွေ့ပြီး ရိုးသားတဲ့သူ
ဆိုတော့ အပျိုကြီးတော့
မလုပ်ပါနဲ့။ ကိုယ့်ကို မေတ္တာ
ရှိတဲ့သူဆို သင့်တော်ရင်
မေမေ မကန့်ကွက်ပါဘူး’

မေမေ့ကို ကြည့်ပြာ
ငေးကြည့်နေမိသည်။
□

မောင်က ကတိတည်
သူပင်။ မဟုရမေတ္တာကို
မိတ္တူကူးပြီး ကြည့်ပြာ စာ
သင်ခိုင်းဆီ ယူလာပေးသည်။
အခုတော့ မောင်က ကြည့်ပြာ

စာသင်ပေးနေသော ကျောင်း
သားလေးတစ်ယောက်
မဟုတ်တော့ပေ။ အင်ဂျင်နီ
ယာ နောက်ဆုံးနှစ်တောင်
ရောက်နေပြီ။

‘မဟုရမေတ္တာဆိုတဲ့
အဓိပ္ပာယ်ကို သိလား’

‘နက်ရှိုင်းပြီး လေးနက်
တာကို ပြောတာ ဖြစ်မှာပေါ့’

မောင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်
သွားသည်။ ကြည့်ပြာ မလုံ
မလဲ ဖြစ်သွားရသည်။ မောင်
က စာဖတ်နာသူဆိုတော့
ကြည့်ပြာပြောတာ လွဲသွား
သလား မသိ။ ဒါပေမဲ့
ကြည့်ပြာထင်သလို မဟုတ်၊
ကြည့်ပြာမျက်နှာကို စူးစိုက်
ကြည့်ပြီး ‘အလို အချစ်မျိုး
ရှိတယ်လို့ ယုံကြည်လား’ဟု
မေးသည်။ ကြည့်ပြာ ဝိုင်းသွား
မိသည်။ ကြည့်ပြာတွေ့ဖူး
သည့် မေမေနှင့် ဖေဖေအချစ်
ကတော့ ကြေကွဲစရာ၊ မေမေ
ဘက်ကကြည့်လျှင်ပေါ့။
ဖေဖေဘက်က ကြည့်လျှင်
တော့ သူချစ်သူအပေါ် ထား
သည့် အချစ်က နက်ရှိုင်း
လေးနက်လွန်းလှသည်။

‘မလေး’

ကြည့်ပြာ ရုတ်တရက်
ကြောင်သွားသည်။ မောင်က
ထုံးစံအတိုင်း ရင့်ကျက်စွာ
ပြုံးနေသည်။

‘အစ်မကို မလေးလို့
ခေါ်ရင်ရမလား’

ကြည့်ပြာ မောင့်ကို
ငေးကြည့်နေမိသည်။

‘ကျွန်တော် ကျောင်းပြီး
ရင် နိုင်ငံခြားထွက်ဖို့ လုပ်
ထားတယ်။ အကြာကြီး မနေ
ပါဘူး။ လေးငါးနှစ်လောက်
လုပ်ပြီးရင် ပြန်လာမှာ၊
မလေး ကျွန်တော့်ကို အဆင့်

နေမလား

‘ဘာလုပ်ဖို့’

ကြည်ပြာ မျက်စောင်း ထိုးရင်း မေးမိသည်။ မောင်က ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်သည်။

‘ဟုတ်တယ်နော် ဘာလုပ်ဖို့ပါလိမ့်’

မောင်က သူ့ခေါင်းသူ ပွတ်ရင်း ရှက်သလိုဆိုသည်။

ဒါပေမဲ့...ကြည်ပြာဆီကို မောင် မောကြီးပန်းကြီး ရောက်လာသည့် နေ့တစ်နေ့။ အဲဒီနေ့က ပိတောက်တွေ ပွင့်နေသည်။ ကြည်ပြာတို့ ခြံဝန်းထဲ ပိတောက်ပင်ပျံ့လေးတစ်ပင်ရှိသည်။ မေမေက ကြည်ပြာ ၁၀ နှစ်မြောက်မွေးနေ့မှာ စိုက်ခဲ့သည့် အပင်လေးဆိုတော့ ဆယ့်လေးငါးနှစ်တော့ ကျော်ပြီပေါ့။

ပိတောက်ပင် သက်တမ်းအရဆို အသက် သိပ်မကြီးသေးဟု ဆိုရမလို့။ ထိုနှစ်က ပိတောက်ပွင့်တာ နောက်ကျတာကြောင့် ခြံထဲက ပိတောက်ပွင့်ချိန် မိုးတောင်ရွာပြီ။ ပိတောက်ပန်းတွေကို ငေးကြည့်နေဆဲ မောင်က မောကြီးပန်းကြီး ကြည်ပြာနဲ့ဘေးရောက်လာခဲ့သည်။

ကြည်ပြာ အံ့သြတကြီး ဖြစ်မိရသည်။ မောင်က အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူပြီး မလေးကို လာနှုတ်ဆက်တာဟု ဆိုသည်။ ဒါပေမဲ့ မောင်မျက်ဝန်းတို့က တလဲ့လဲ့တောက်ပစူးရှလို့နေသည်။ ကြည်ပြာရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကြည်ပြာရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာသည်။

‘ဒီနေ့ည လေယာဉ်နဲ့ သွားမှာ။ ရက်က ထင်မထား

ဘဲ စောသွားလို့၊ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတဲ့ကြား မလေးကိုလည်း အရမ်းတွေ့ချင်နေတာ။ ကျွန်တော် သွားတောင် မသွားချင်တော့ဘူး’

ကြည်ပြာမျက်ဝန်းထဲ မျက်ရည်တို့ လည်လာမိသည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း အံ့သြသလို ရှိသည်။

‘ကျွန်တော့်ကို သတိရပေးနော်’

မောင် စကားသံတို့ တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားသည်။ မောင်ကျောပြင်ကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ရင်ထဲက နာကျင်လာသည်။ အချစ်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင်တောင် မသိလိုက်ချိန် အလွမ်းကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးထဲ ထိုနေ့ကို ကြည်ပြာချရေးခဲ့မိသည်။

‘ထိုနေ့က ပိတောက်တွေ ပွင့်သည်’

ပိတောက်ကိုင်းပေါ်တွင် ငှက်လေးတစ်ကောင် ရှိနေသည်ကို ကျွန်မ မသိခဲ့ပါ။ ကျွန်မသိသည်မှာ ပိတောက်တွေ ပွင့်ရန် ထိုနေ့က နီးစွာခဲ့သည်။ ပိတောက်ပန်းတွေကို ငေးမောကြည့်နေဆဲ ပိတောက်ကိုင်းလေးတစ်ခု လှုပ်ခတ်သွားသယောင် ကျွန်မ သတိပြုလိုက်မိစဉ် နီးခိုငှက်လေးတစ်ကောင် သွေ့ခြောက်သွားပြီဖြစ်သော သူတောင်ပံတွေကို ဖြန့်လို့ ကျယ်ပြောသော ကောင်းကင်ဆီ ပျံသန်းသွားခဲ့သည်။ ထိုနေ့က လှုပ်ခတ်ကျန်ရစ်ဆဲ ပိတောက်ကိုင်းကို

သာ ကျွန်မ တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုနေ့က ပိတောက်တွေ ပွင့်ခဲ့သည်။

ကြည်ပြာ မောင်ကို ချစ်ခဲ့မိပြီ ထင်သည်။

ကြည်ပြာနှင့် မောင်အကြောင်း ဖေဖေ သိသွားစဉ် ကန့်ကွက်ခဲ့သည်။ အကြောင်းပြချက်က မောင်က ကြည်ပြာထက် အသက်ငယ်လို့ဖြစ်သည်။ မေမေကတော့ ‘သမီးကို တကယ်ချစ်တဲ့သူပဲဖြစ်ဖို့ လိုတယ်’ဟု တွင်တွင်ဆိုလို့ ကြည်ပြာဘက်က ရပ်သည်။ ဖေဖေမျက်နှာ မည်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ မေမေ မရှိခိုက် ‘သမီး အဲဒီကောင်လေးကို တကယ်ချစ်တာလား’ဟု မေးသည်။ ဖေဖေက ကြည်ပြာမျက်ဝန်းတို့ကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ‘အဲဒီကောင်လေးကရော သမီးကို တကယ်ချစ်တာလား’ဟုသော အမေးကိုမေးပြီး ဖေဖေမျက်ဝန်းတို့ အောက်သို့သွားလျက် ‘သမီးကို တကယ်မေတ္တာရှိတဲ့သူ၊ တကယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ပဲ လက်ထပ်စေချင်တယ်။ သမီး စိတ်ဆင်းရဲမှာ စိုးလို့’ဟု တိုးတိတ်စွာ ဆိုလေသည်။ မေမေလိုဖြစ်မှာ စိုးလို့လားဟု မေးချင်ပေမဲ့ ဖေဖေကိုလည်း ကြည်ပြာမမေးရက်ခဲ့ပါ။

ဒါပေမဲ့ မောင်ကို ဖေဖေတွေ့ကြည့်ပြီး ကြည်ပြာတို့ မင်္ဂလာပွဲကို ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ မောင် ကြည်ပြာကို အမှန်တကယ်ချစ်တယ်လို့ ဖေဖေယုံကြည်သွား၍လည်း ဖြစ်မည်။ မောင်ကိုပြောပြတော့

မောင်က ကြည်ပြာလက်ကို တင်းတင်းဆုပ်၍ ‘မောင်ကို ယုံပါ။ မလေးကို မောင် စောင့်ရှောက်မှာပါ’ဟု ဆိုသည်။ ကြည်ပြာ မောင်ကို ယုံကြည်ခဲ့သည်။

မောင်က ကြည်ပြာနှင့် လက်ထပ်ပြီး လေး၊ ငါးနှစ်ခန့် နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်လုပ်သေးသည်။ သား မူလတန်းတက်ချိန်ရောက်မှ မြန်မာနိုင်ငံကို အပြီးပြန်လာပြီး ကုမ္ပဏီလေးတစ်ခုထောင်သည်။ သူဝါသနာပါသော ပန်းချီလုပ်ငန်းလေးဖြစ်သည်။ ကြည်ပြာက ထိုအချိန် တက္ကသိုလ်ဆရာမဖြစ်နေပြီ။ သားအလယ်တန်းရောက်ချိန် ရာထူးတိုးပြီး နယ်တက္ကသိုလ်ကို ကြည်ပြာပြောင်းရသည်။ လက်ထပ်ပြီး ဖေဖေတို့နှင့် အတူနေတာကြောင့် နယ်ပြောင်းရချိန် သားက အတိုး၊ အသွားတွေနှင့်ကျန်ရစ်သည်။

တစ်ရက် ကျောင်းပိတ်ရက် ကြည်ပြာ အိမ်ပြန်လာခိုက် မေမေက မောင် ခုတစ်လော အိမ်ပြန်နောက်ကျတယ်ဟု ဆိုသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ အရက်ပါသောက်လာတယ်ဟုလည်း ဆိုသေးသည်။ ကြည်ပြာရောက်နေခိုက် ပုံမှန်အတိုင်းရှိနေတာကြောင့် ဘာမှမပြောသာ။ ပြန်ခါနီး သုံးရက်အလို မောင် မူးပြီးပြန်လာသည်။

‘ဟား...မောင်မိန်းမတက္ကသိုလ်က ဆရာမ ဦးမောင်ဆီလာပါဦးကွာ၊ ငါ့နို့ပြင်နေတာလား’

မောင်အသံက အားနည်းကျယ်တာကြောင့် ကြည်ပြာမောင်ကိုတွဲရင်း ပါအံ့ဆို

လည်း ပိတ်လိုက်မိသည်။
မောင်က ကြည်ဖြာလက်ကို
ဆွဲဖယ်ပြီး ပြောစမ်းပါရစေဦး
ကွာဟု ဆိုသည်။ အပေါ်ထပ်
က ဆင်းလာသော မေမေက
လေ့ ကားတစ် ဝက် ကနေ
အပေါ် ပြန်တက်သွားသည်။
မောင်က ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်
ပျော်သွားပြီ။ ကြည်ဖြာ
မောင့်ခြေရင်းထိုင်ချလိုက်ရင်း
မောင့်ကို ငေးကြည့်မိသည်။

မောင်က ကြည်ဖြာတွေ့
ဖူးသော မောင် မဟုတ်တော့
သလိုပင်။

‘မေမေ’

တစ်ရေးနိုးလာသော
သားက ကြည်ဖြာနှင့် မောင့်
ကို အိပ်မှုနံနံများ ကြည့်နေ
သည်။ သားက ကြည်ဖြာတို့
ကပ်လျက်အခန်းမှာနေသည်။
ဘာကြောင့်ရယ် မသိ၊ သား
ရှေ့မှာ ကြည်ဖြာမျက်ရည်ကျ
မိသည်။ သားက ခုနစ်တန်း
ကျောင်းသားအရွယ်ဖြစ်သည့်
အပြင် ခေတ်ကလေးမို့ ကြည်
ဖြာကို ကြည့်ရင်း ‘ဖေဖေက
အမြဲနောက်ကျတယ်၊ အရက်
လည်းသောက်တယ်’ ဟု
ကြည်ဖြာကို ပြောသည်။

‘နောက်ပြီး...’

သားက စကားကိုရပ်
ဖြတ်လိုက်ပြီး ‘ဘာမှမဟုတ်
တော့ဘူး၊ သား သွားအိပ်
တော့မယ်’ ဟု ဆိုကာ အခန်း
ထဲက ထွက်သွားသည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊
သမီးလည်း မရှိတော့ သူ
အနေခက်တာလည်း ပါမှာ
ပေါ့။ အိမ်ပြန်နောက်ကျ
တယ်။ သမီးအဖေကလည်း
မသိချင်ယောင်ဆောင်နေပါ
တယ်။ သမီးက နယ်မှာ
ဘယ်လောက်ကြာဦးမှာလဲ၊

မိန်းမ
တစ်ယောက်ကို
ရင်ထဲမှာ
သိမ်းဆည်းပြီး
အိမ်ထောင်ပြု
သားသမီးတွေနဲ့
နေသွားတတ်
ကြတာ
ယောက်ျားတွေရဲ့၊
သတ္တိပုံ
ကိုယ့်ကို
မချစ်ဘူးဆိုတဲ့
ယောက်ျားကို
ဘယ်တော့မှ
လက်ထပ်ဖို့
စိတ်မကူးနဲ့

ပြန်ပြောင်းဖို့ မလွယ်သေးရင်
အလုပ်ထွက်လိုက်ပါလား’

နောက်တစ်နေ့ရောက်
တော့ မေမေက ထိုစကား
ပြောသည်။ ကြည်ဖြာ ထိတ်
လန့်သွားရသည်။

‘မေမေ့သူငယ်ချင်း
ကျောင်းဆရာမလေ သမီး
သိပါတယ်။ ဒေါ်ခင်မြသူနဲ့
တစ်ခါ သမီးယောက်ျားနဲ့ ည
ဘက် စားသောက်ဆိုင်မှာ ဆုံ
သတဲ့။ သူတို့မိသားစု သား
ပြန်လာတုန်းက သွားစားကြ
တာ။အဲဒီမှာ သမီးယောက်ျား
ကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်

နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်လို့လည်းပြော
တယ်။ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် သမီး
ပြန်လာတာကောင်းမယ်’

ကြည်ဖြာ မယုံကြည်
နိုင်ပါ။ မောင်က အဲဒီလိုလူ
မျိုး လုံးဝမဟုတ်။

ဒါပေမဲ့ ကြည်ဖြာ နယ်
ပြန်သွားပြီး သုံးလေးလ
အကြာ ရန်ကုန်က သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်က ကြည်ဖြာဆီ
တကူးတက ဖုန်းဆက်သည်။
ထိုအချိန် တက္ကသိုလ်ဆရာ၊
ဆရာမတွေကို လက်ကိုင်ဖုန်း
တွေ ချပေးတာကြောင့်
ကြည်ဖြာမှာလည်း ဖုန်းလေး
ရှိနေပြီ။

‘ငါပြောရင်ကောင်း
မလား၊ မကောင်းဘူးလား
ချိန်နေတာကြာပြီ။ နောက်
တော့ မဖြစ်တော့ပါဘူးလေ
ဆိုပြီး ဆက်လိုက်တာ။ သူ
များလင်မယားကြားလည်း
ဝင်မပါချင်ဘူး ကြည်ဖြာ။
ကိုမြတ်မင်း ကောင်မလေး
တစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတယ်။
သေချာတာတော့ အတိအကျ
ပဲ။ အပြည့်အစုံတော့ မမေးနဲ့
ငါ အသေးစိတ်မပြောချင်ဘူး။
ပြောလို့လည်းမကောင်းဘူး။
အဲဒါ နင်သဘောပေါက်ပေါ့
ဟာ။ သိပ်ပစ်ထားနဲ့ဦး။
လူကြီးတွေတော့ မပြောပါနဲ့
ဟာ စိတ်ဆင်းရဲနေမယ်’

ကြည်ဖြာ ခွင့်တင်ပြီး
အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်
မောင့်အခြေအနေက အတော်
ဆိုးနေပြီ။ ဖေဖေနှင့်မေမေ
လည်း သတင်းတွေကြားနေ
ပြီ။ မောင်နှင့် သူကောင်မ
လေး ဖေဖေနှင့်ကို သုံးခါ
လောက် ပက်ပင်းတိုးသည်။
ဖေဖေက ကြည်ဖြာ ပြန်
ရောက်နေတုန်း မောင့်ကို အိမ်

ပေါ်က နှင်ချသည်။ ထိုး
မယ်၊ ကြိတ်မယ် လုပ်တော့
လည်း တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြော၊
နှင်ချတော့လည်း ဆင်းသွား
ပြီး တိုက်ခန်းတစ်ခန်းငှားနေ
သည်။ ဖေဖေက တောက်
တခေါက်ခေါက်ဖြင့် ခံပြင်း
နေသည်။

မောင်ကလည်း စိတ်
ဆိုးပြီး အိမ်ပြန်မလာတော့
ကြည်ဖြာ မောင့်နောက်ကို
လိုက်ရသည်။ ဖေဖေက
ကလေးကိုထားခဲ့၊ ကြည်ဖြာ
လိုက်သွားချင်လိုက်သွားဟု
ဆိုသည်။

‘မောင်’

မောင်က ကြည်ဖြာကို
မကြည့်ပါ။ ထိုနေ့က မောင်
နေရာ တိုက်ခန်းကို ကြည်ဖြာ
လိုက်သွားခဲ့သည်။ မောင်
ထိုင်နေသည့် ထိုင်ခုံအောက်
ကြမ်းပြင်မှာ ကြည်ဖြာထိုင်ချ
လိုက်ပြီး ‘မောင် မလေး
မျက်နှာကို သေချာကြည့်ပြီး
ပြောပါ’ ဟု ဆိုမိသည်။ မောင်
က ကြည်ဖြာကိုမကြည့်၊
မျက်နှာချင်းဆိုင်က အလှတင်
မီးတိုင်ကို ကြည့်နေသည်။
ကြည်ဖြာ မောင့်လက်ကို
ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘ဒီကြားထဲ မောင့်ကို
ပစ်ထားသလိုဖြစ်သွားတာ
မလေး အမှားပါ။ မလေး
အလုပ်ထွက်ပြီး မောင်နဲ့
အရင်လိုနေကြမယ်လေ’

မောင်က တုတ်တုတ်မျှ
မလှုပ်၊ အတန်ကြာမှ ကြည်
ဖြာလက်ကို ဆွဲဖယ်ပြီး ကျော
ခိုင်းလိုက်သည်။ ပြီး ကြည်
ဖြာ မျှော်လင့်မထားသော
စကားကို မျက်တောင်တစ်
ချက်မခတ်ဘဲ ဆိုသည်။

‘မောင်တို့ ကွာရှင်းကြ

မယ် မလေး၊ မောင့်ကို ခွင့် လွှတ်ပါ။

ထိုင်နေလျက်က မောင့် ကို လှမ်းအဆွဲ မောင်က ခြေ လှမ်းစသည်။ ကြည်ပြာလက် က မောင့်ခြေထောက်ကို ဆွဲ ထားသလို ဖြစ်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ မောင်က လှည့် မကြည့်တော့ပေ။ ကြည်ပြာ မောင့်ကို မယုံနိုင်သလို ငေး ကြည့်နေမိသည်။

မောင့်ကိုကြည့်နေရင်း ကြည်ပြာ မျက်ဝန်းထဲ ပိတောက်ပင်ပျိုလေးအောက် က မောင့်မျက်ဝန်းတွေကို မြင်ယောင်နေမိသည်။ ပိ တောက်ရုန့်တွေလည်း ရနေ သည်။ ဒါပေမဲ့ အပြင်မှာ တော့ မောင့်မျက်ဝန်းတို့ ကြည်ပြာကိုပင် မကြည့် တော့။

ထိုနေ့က မောင့်ဆီက ပြန်လာပြီး ပိတောက်ပင် အောက်မှာ ထိုင်နေမိသည်။ မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်သည်အထိ။

‘သမီး’

မျက် ရည် တွေ ကြား မေမေ့ကို မသိမကွဲမြင်မိ သည်။ မေမေက ကြည်ပြာ ခေါင်းကို အုပ်မိုးကိုင်လိုက် စဉ် ကြည်ပြာရင်တစ်ခုလုံး နာကျင်မိသည်။ နှုတ်က လည်း ပြောမိသည်။ မောင့် ကို မကွာရှင်းနိုင်ဘူးဆိုသော စကားပင်။

မေမေ့ရင်ခွင်ထဲ ဘယ် လောက်ကြာကြာ ငိုနေမိ သလဲ မသိ။ ငိုနှိုက်နေသော ကြည်ပြာ ပခုံးတစ်ဖက်ကို လာရောက်ထိတွေ့လိုက်သည့် လက်အံ့ကြောင့် ကြည်ပြာ အငိုရပ်သွားသည်။

‘သား’

သားက ကြည်ပြာကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

သားကို ကြည်ပြာ အံ့သြတကြီး ဖြစ်ရသည်။ သားက ပြောပြီးသည့် စကား ကို နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြော သည်။

‘ဖေဖေ့ကို ကွာရှင်းပေး လိုက်ပါမေမေ၊ ကိုယ့်ကို မပေါင်းချင်ဘူးဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ အောက်ကျိုနေ မှာလဲ။ ကိုယ့်ကိုမချစ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ အတူနေရင် မေမေ ပင်ပန်းမှာ ပေါ့၊ နောက်ပြီး သားလည်း ပင်ပန်းမယ်။ မေမေ့ကို ဒီလို ပုံစံ သား မမြင်ချင်ဘူး’

ကြည်ပြာ နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်၍ သားမျက်ဝန်းတို့ ကို မကြည့်ရပါ။ ဒါပေမဲ့ ပြောင်းလဲသွားသည့် မောင့် နှလုံးသားကို ကြည်ပြာ လက်မခံနိုင်သလို၊ မောင့် အချစ်တို့နှင့် ဝေးသွားရမှာ ကိုလည်း ကြည်ပြာ မလို လား။ မောင့်အပေါ်မှာ စွဲငြိ နေသည့် ကြည်ပြာစိတ်အာရုံ ကို ကြည်ပြာ ဖြတ်နိုင်ဖို့ ဘယ်လိုခွန်အားနှင့်ဖြစ်မှာ လဲ။

မောင့်ဆီကို ကြည်ပြာ နောက်တစ်ကြိမ် ရောက်သွား ခဲ့သည်။ ထိုအကြိမ်က နောက်ဆုံးအကြိမ်လည်း ဖြစ် သွားခဲ့ပါသည်။ မောင့်တိုက် ခန်းရှေ့တွင် လှပသော မိန်းမ စီးဖိနပ်လေးတစ်ရပ် ရှိနေ

သည်။ အခန်းဘဲလ်ကို ထိ လိုက်ရန် ကြည်ပြာ တွန့်ဆုတ် နေခဲ့သည်။ ထိုအခိုက် အခန်း တံခါး ရုတ်တရက်ပွင့်သွား သည်။ အခန်းထဲက ထွက် လာသူ နှစ်ဦးကို ကြည်ပြာ ရှက်ရွံ့စွာ ရင်ဆိုင်လိုက်ရ သည်။ မောင်က ငယ်နုလှပ သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ၏လက်ကို ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် တွဲ၍ ကြည်ပြာကို အမြင် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ နောက် မျက်နှာလွှဲလိုက်ရင်း ‘ဘာကိစ္စလဲ မသိဘူး၊ ညကျ သားဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက် မယ်’ဟု ဆိုသည်။ ကြည်ပြာ နောက်ကို တစ်လှမ်းဆုတ် လိုက်သည်။ လမ်းပေါ်က ဖြတ်သွားသည့် သာမန် လူ တစ်ယောက်ကိုကြည့်သည့် အကြည့်ထက်မပိုသော မောင့် မျက်ဝန်းတို့က ကြည်ပြာ မာနကို ထိုးစိုက်လိုက်သည့် အပြင်းထန်ဆုံး မြားတစ်စင်း ဖြစ်သည်။ ကောင်မလေးက ကြည်ပြာကို သနားစရာလို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ရှေ့က ထွက်သွားသည်။ မောင်က ကောင်မလေးနောက် အပြေး လိုက်သွားသည်။

တိုက်ခန်းရှေ့ ကြည်ပြာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ် သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်သည် ဘယ်အချိန် ပြန်တွေးတွေး ကြည်ပြာရင်ကို စူးစိုက်ကြေကွဲ စေသလို ပိတောက်ပင်အောက် က ကြည်ပြာချစ်ခဲ့သော မောင်သည် ကြည်ပြာဘဝ မှာ ထာဝရ သေဆုံး ပျောက် ကွယ်သွားခဲ့ပြီဆိုတာ ကြည် ပြာကို လက်ခံမိနေခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ သား

စာကြည့်နေတုန်း မောင်က သားဆီ ဖုန်းဆက်ခဲ့သည်။

နောက် တစ်ပတ် မှာ သားဘဝ၏ အရေးအကြီးဆုံး တကမ္ဘာလုံးဝင်တန်း စာမေးပွဲ ကြီးရှိသည်။ သူ့အဖေဆက် တာဆိုတာ ကြည်ပြာသိတာမို့ သား ပညာရေးကိုစွဲ ဟု ကြည်ပြာ ရိုးအစွာ ထင်မိ ပြန်သည်။ မောင်သည် ကြည်ပြာကို ရက်စက်ခဲ့သော် ငြား သူ့သွေးသားအပေါ်မှာ တော့ သံယောဇဉ်ရှိမည်ဟု လည်းယူဆမိခဲ့သည်။ မောင် နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကြည်ပြာ ထင်မြင်ယူချက်များသည် အဆုံးမတော့ တက်တက်စင် အောင် လွဲခဲ့သည်ချည်း။

ကြည်ပြာ မောင့်ဆီ နောက်ဆုံးအကြိမ်သွားခဲ့ သည်ကို သားအပါအဝင် အိမ်သားတွေ မသိခဲ့ပါ။

ဖုန်းပြောနေသည့် သား မျက်ဝန်းတို့ နီရဲလာသလိုရှိ သည်။ ‘စိတ်ချပါ၊ သား ကြည့်ပြောလိုက်ပါမယ်’ဟု ပြောအပြီး သား ဖုန်းချလိုက် သည်။ သားကို အသက်မရှူ မိဘ ကြည်ပြာ စူးစိုက်ကြည့် နေမိသည်။ သားက ကြည် ပြာကို လှမ်းအကြည့် သား မျက်ဝန်းက မျက်ရည်စကို ကြည်ပြာ တွေ့သည်။

‘သား’

သားက တည်ငြိမ်စွာ ကြည်ပြာကိုကြည့်သည်။

‘ဖေဖေ့ဆီကို ဘာဖြစ် လို့ နောက်တစ်ခေါက် ထပ် သွားတာလဲ မေမေ၊ ဖေဖေ့ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါတော့လို့ သား အတန်တန်ပြောခဲ့တာ၊ ခု ဖေဖေက ပြောတယ်။ သူ တရားဝင်လက်ထပ်လိုက်ပြီ’

တဲ့၊ မေမေကို သား ထိန်းပေးပါတဲ့

ကြည်ပြာ သားကို ငေးကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ နောက် စိတ်ကိုထိန်းလိုက်သည်။ သားဘဝ၏ အရေးကြီးသည့် စာမေးပွဲရှိသည်။ ကြည်ပြာ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်လိုမဖြစ်ဟု ဦးနှောက်ကို သတိပေးနေမိသည်။ ဒါပေမဲ့ သားက ကြည်ပြာထင်တာထက် ရင့်ကျက်သည်။ ရင့်ကျက်သည်ဟု ကြည်ပြာ ယူဆလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“စိတ်ချပါမေမေ ဒီစာမေးပွဲကို သား ထူးထူးချွန်ချွန်အောင်မှာပါ။ အနည်းဆုံး မေမေအတွက်ပေါ့”

နောက်တစ်နေ့မှာပင် ကြည်ပြာ မောင်ကို တရားဝင် ကွာရှင်းစာ ပေးခဲ့သည်။

ကြည်ပြာချစ်သည့် မောင်နှင့် ကြည်ပြာကိုချစ်သော မောင် သေဆုံးသွားပြီဟု မှတ်ယူလိုက်ပြီဖြစ်သော ကြောင့်ပင်။ ယခုတွေ့သော သူက ကြည်ပြာကို လုံးဝမသိသော လူတစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။

ထိုနှစ်က သား တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း စာမေးပွဲကို ဂုဏ်ထူး ငါးဘာသာဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ သားရင်ထဲကို ကြည်ပြာနှင့် မောင် စိုက်ခဲ့သည့် ချေးက အတော်နှစ်ဝင်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

အဲဒီနောက် တစ်ရေးနှီးတိုင်း မေမေ့ရှိ ကံသံတွေ ကြည်ပြာ ကြားနေရခဲ့ရသလို ကြည်ပြာမှတင်ဘေးမှ သားက အလှတင်ပန်းအိုးလေးက

ပန်းလေးကိုကြည့်နေခဲ့သည်။ သားမျက်ဝန်းတို့ အစဉ်အမြဲ မှိုင်းညို့နေသည်။

ညှိုးလျှော့သည့် ပန်းပွင့်လေးကို ကြည်ပြာလဲမည်ဆို တာ သားက အလဲမခံ။

သား ငိုသည်။

ရှိက်ကြီးတင်ငိုသည်။

ပြီး...နှုတ်ကလည်း

ပြောသေးသည်။ အဲဒီပန်း

လေးက မေမေ့တူလို့ဟု ဆိုသည်။

ကြည်ပြာလည်း သားနှင့်ရော၍ နာနာကျင်ကျင် ငိုမိသည်။

နောက်တစ်နှစ် ကြည်ပြာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တစ်ခုကို ပြန်ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန် သား...သားကတော့ အသက် မွေးဝမ်းကျောင်းတက္ကသိုလ်တစ်ခုဝင် ခွင့် ရခဲ့ သော်လည်း ကျောင်းကို သားမသွားတော့ပေ။ ဥပဒေအတိုင်း ကျောင်းမှာ ခွင့်တင်ရသည်။ အံ့ဩစရာကောင်းတာက မောင်သည် သားသတင်းမေးရန်ပင် ကြည်ပြာကို မဆက်သွယ်ခဲ့ ပေ။

ဖေဖေကတော့ ကြည်ပြာ ရန်ကုန်ပြောင်းပြီး မကြာခင် ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။ ငါ့ဝဋ်တွေ ငါ့သမီးလည်နေတာဆိုသော အဓိပ္ပာယ်ရှိသည့် ဖေဖေ၏ နာကျင်ကြေကွဲသော အကြည့်က ကြည်ပြာရင်ကို အထိခိုက်ဆုံးပင်။ မေမေကတော့ ဖေဖေ ဆုံးပြီးကတည်းက ရိပ်သာ သွားနေသည်။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ကြည်ပြာတို့ သားအမိနှင့် မေမေတူမ ဝမ်းကွဲလေး နှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ သားက ကြည်ပြာကို

မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံပေ။

“ကြည်ပြာ နင်လည်း ခေတ်ပညာတတ်တစ်ယောက်ပဲ။ နင့်သားကို စိတ်ဆရာဝန်နဲ့ သေချာပြပြီး ဆေးကုသမှု ခံလိုက်ပါလား။ နင် သားကို တကယ်ချစ်ရင် ဒီလိုမနေနဲ့လေ”

သူငယ်ချင်းတွေက တိုက်တွန်းသည်။ မေမေ့ဆီ သွားတော့လည်း မေမေက သမီးသောကကို မကြည့်ရက်သလို ကံတွေပေါသမီးရယ်ဟု တရားသဘောဆိုပြီး သူ့မြေးကို ဆရာဝန်နှင့် သေချာပြဖို့ ကြည်ပြာကို နားချသည်။ သားကို ဆေးရုံမပို့ရက်သလိုဖြစ်နေသည့် ကိုယ့်စိတ်ကိုလည်း ကြည်ပြာ နားမလည်နိုင်ပါ။ နောက်ဆုံးတော့ ကြည်ပြာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ ဆေးခန်းမှာ သားတို့အရွယ် လူငယ်လေးတွေကိုတွေ့စဉ် ကြည်ပြာ အံ့ဩသွားရသည်။ ခုဆို သားကို ဆရာဝန်ပြနေတာ သုံး၊ လေးလရှိပြီ။ အခြေအနေ တိုးတက်လာပြီဟု ဆိုရမည်။ သားက နှင်းဆီပန်းလေးကို စူးစိုက်ကြည့်တာက လွဲလို့ အရင်လို မအော်မဟစ်တော့ပေ။ မေမေ ကျောင်းမသွားဘူးလားဟုလည်း မေးတတ်သည်။ သား သတိရလာပြီဟု ကြည်ပြာ ဝမ်းသာရသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ အိမ်ရှေ့ပိတောက်ပင်အောက်မှာ သားနှင့် ကြည်ပြာထိုင်တတ်သည်။ သားမျက်နှာလေး ရွှင်ပျလာသလို ရှိသည်။ ကြည်ပြာသားကို ပြီး

ကြည့်၍ ပိတောက်ရံကို သတ္တိရှိရှိ ရှုရှုလာပြီဖြစ်ပါသည်။

□

ဒီနေ့လည်း ကြည်ပြာတို့ သားအမိ ပိတောက်ပင်အောက်မှာ ထိုင်နေမိသည်။

သား နေပြန်ကောင်းလာမှာ ‘ပန်းချီဆွဲချင်တယ် မေမေ’ဆိုတော့ ကြည်ပြာ ထိတ်လန့်သွားခဲ့ရသည်။ သားက ‘မေမေ့ကို သားပထမဆုံးဆွဲမှာ’ဟု ဆိုနေခဲ့သည်။ ကြည်ပြာ သားမျက်နှာကိုကြည့်လျက် တွေ့စေနေတာတော့ အမှန်။ သားကိုကြည့်တော့ သားမျက်နှာသည် အစွမ်းကုန် လင်းလက်တောက်ပလျက်ရှိသည်။

‘သား ပန်းချီဆွဲနေရင် စိတ်ချမ်းသာလား’

ကြည်ပြာ အမေးကို သားက နှုတ်ကပြန်မဖြေ၊ ပြီးနေလျက် ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြသည်။ အဲဒီတုန်းက ချက်ချင်း သားကို ပြန်မဖြေနိုင်၊ အချိန်တော်တော်ကြာ ကြည်ပြာ အဝေးကို ငေးရုံရှိ ကြည့်နေမိခဲ့သည်။

ခုတော့ သားက အနုပညာတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီး ဖြစ်နေပြီ။

လေ အေ ဝေ တွေ င်ပိတောက်ပွင့်ကြောတို့ ကြည်ပြာတို့သားအမိဆီ ကြွေဆင်းလာကြသည်။ ပင့်သက်တစ်ချက်အရှိန် ပိတောက်ရံက မွေးဖွဲ့နေသည်။ လှုပ်ခတ်နေခဲ့သော ပိတောက်ကိုင်းတို့ ငြိမ်သက်သွားချိန်ကို ကြည်ပြာတွေ့ခဲ့ရပြီလည်း ဖြစ်ပါသည်။

နန်းစက်ရံရှင်

MAURICE NOZ.

ပြုံးလှေ

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏အနုပညာ

‘ရွှေတောင်ကြီး ပြီးလေ
ပြီ’သတင်းကြောင့် ပထမဆုံး
ရောက်လာတာက မြို့နယ်
သတင်းထောက် ‘အောင်ထွေး’
ပဲ။

‘အစ်ကိုကြီးရေ မြို့ထဲ
မှာတော့ မနက်ကြီးကတည်း
က ဒီသတင်း လှိုင်နေတာ၊
ကျွန်တော်က ဘယ်ရပ်ကွက်
ကို သွားရမှာတဲ့’

မနက်စောစောစီးစီး
ကျက်သရေမကံ လာမချီ၊
အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ လာ
မေးနေတာကြောင့်...

‘ဟ နာရေးစာရင်း
လက်ခံပြီး မီးသဂြိုဟ်ခွင့်
လက်မှတ်ထုတ်ပေးနေတဲ့
စည်ပင်ကို သွားမေးပါလား
ငတုံးရဲ့’

လို့ အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့
အော်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒီတော့
လည်း ကုပ်ချောင်းကုပ်ချောင်း
မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ထွက်
သွားရှာတယ်။

‘ဟုတ် အာစရီ’ဆိုပြီး
ကုန်းကွထွနဲ့ ဘယ်နိုင်ငံ ယဉ်
ကျေးဇူးမှန်း မသိရတဲ့ အရို
အသေကြီး ပေးသွားသေး
တယ်။ မကြာပါဘူး၊ ခဏနေ
တော့ အောင်ထွေး ဆိုင်ကယ်
သံ ‘ဖွတ်ချပ် ဖွတ်ချပ်’ကြား
ရပြန်ပြီ။ သူ အော်မခေါ်ခင်
အိမ်ပေါက်မှာ ခါးထောက်

ရပ်ရင်း ‘ဘာထူးလဲဟေ့၊ စည်ပင်က ဘာတဲ့လဲ’ မေးတော့ ‘မနေ့က သေစာရင်းရော၊ ဒီနေ့ သေစာရင်းမှာပါ ရွှေတောင်ကြီးလို့ ခေါ်လောက်တဲ့ အသက်ကြီးသူ၊ ချမ်းသာသူ တစ်ယောက်မှ မပါဘူး၊ အဲဒါ...’ ဆိုပြီး စကားစပြတ်နေတုန်း ‘အဲဒါဆို မသေသေးဘူး၊ ဆေးရုံနဲ့ရဲစခန်းကိုလိုက်’ လို့ အော်သံ ဆုံးတော့ ဆိုင်ကယ်ကလည်း ဂူးခနဲ သူ့ရှေ့က ပျောက်သွားလေရဲ့။ လိုက်လည်း လိုက်တဲ့ ဆရာတပည့် တွေ ပါပဲ။ အောင်ထွေးဆိုတာ ကင်မရာလေး လွယ်လို့၊ လျှာထိုးဦးထုပ်ကို ပြောင်းပြန်ဆောင်းလို့၊ သားရေအိတ်အသေးတစ်လုံးကို စလွယ်သိုင်းလို့(သားရေအိတ်ထဲမှာ မှတ်စုစာအုပ်၊ ဘောပင်နဲ့ အသံမမ်းဖို၊ လက်ကိုင်ဖုန်းတစ်လုံး) တရုတ်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ပို့ အဝေးက မြင်လိုက်ရရင်ကို သတင်းထောက်လိုသိလောက်ပေတယ်။ အောင်ထွေး ဘယ်ဇာတိ၊ ဘယ်မှာနေတယ် စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ‘တက်နေပြည်’ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ရောက်နေပြီ။ စားပွဲဝိုင်းတွေက ပြောဆိုသံတွေကို နားတစွင့်စွင့်နဲ့ အာရုံယူနေတတ်တယ်။ အဲဒီအထဲကမှ ဘယ်သတင်းကို လိုက်ရကောင်းမလဲဆိုတာ တရုတ်ပေသီးတွက်တွက်ပြီး သူ့အတွက် ကျန်မယ့် သတင်းမျိုးကို စတင်လှုပ်ရှားတတ်တယ်။

သူ့ရဲ့ဆရာ ကိုစန်းမောင်ကတော့ တစ်ပုံစံ။ သူက မြေပေါ် အဖွဲ့အစည်းမှန်သမျှ

တိုင်းပြည်
အခြေအနေ
ကောင်းလို့
ကလောင်လမ်း
ပွင့်သွားရင်ဖြင့်
မိန်းမအတွက်
အိမ်ဆိုင်လေး
ဖွင့်နိုင်အောင်
စုဆောင်းပြီး
သွားခေါ်မယ်
စိတ်ကူးထားတယ်
အခုတော့
ဆိုင်ကယ်နဲ့
သူနဲ့
မျှတားနေရတာနဲ့
မိန်းမကို
ဝအောင်
မကျွေးနိုင်ဘူး
ဖြစ်နေတာ

နိုင်ငံရေးပါတီတွေရော၊ လူမှုရေး အဖွဲ့အစည်းတွေရော၊ ဘာသာရေး အသင်းတွေရော သူ မသိတာမရှိ။ သူ မရောက်တာမရှိ။ အကုန်ဝင်တယ်၊ ထွက်တယ်။ အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်အောင် ပေါင်းတတ်တယ်။ မြေအောက် အဖွဲ့အစည်းတွေဖြစ်တဲ့ သူနဲ့၊ ကြမ်းပိုး၊ ဆေးသမားကစပြီး ဆိုက်ကား၊ မြင်းလှည်းသမားတွေပါ မကျန် အရေးရယ် အကြောင်းရယ်ဆိုရင် အရေးကြီးသတင်း၊ တန်ဖိုးကြီး သတင်းတွေ ဆွဲထုတ်နိုင်ဖို့ မွေးထားပြန်ရော။ တတ်လည်း တတ်နိုင်

ပါပေတယ်။ ဆံပင်က သပ်သပ်ရပ်ရပ်၊ တိုက်ပုံကို အမြဲတမ်းတတ်ပြီး လွယ်အိတ်တစ်လုံးနဲ့ဆိုတော့ ကိုစန်းမောင်ကလည်း ကလောင်သမားပုံစံ ဝိသဟာန် ရှိပါတယ်။

ဒီတစ်ခါ အောင်ထွေး ကိုစန်းမောင်အိမ် ရောက်လာတာက မြေလျင်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေးတွေရွဲလို့။

‘ဒါက ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲ’

‘ဆိုင်ကယ်ရှေ့ဘီး ပေါက်တယ်လေ၊ ကျွတ်လဲရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့... အာစရိရယ်’

လူရော အသံရော မသက်မသာနဲ့ ညည်းတယ်။

‘ရွှေတောင်ကြီး ကိစ္စက ရော...’

‘ဆေးရုံမှာတော့ တောသူဌေးတစ်ယောက် တက်နေတာ တွေတယ်။ စုံစမ်းကြည့်တော့ အဲဒီလူက တောင်သူလုပ်ငန်းနဲ့ ချမ်းသာတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ မြေတွေက စက်ရုံအတွက် အသိမ်းခံလိုက်ရလို့ မရှိတော့ဘူး။ အခုနှစ်လုံး၊ သုံးလုံး ဒိုင်ကိုင်နေတာတဲ့။ တစ်ခါတလေ ခွင်ကောင်းရင် စိတ်ကြွဆေးသယ်ရောင်းဝယ်ရောင်း လုပ်လိုက်သေးသတဲ့’

ကိုစန်းမောင် သူတပည့်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြည့်ရင်း ‘ကျွတ်’ခနဲ စုတ်သပ်မိပြီး ခေါင်းယမ်းတယ်။

‘ဟကောင်ရ...အဲဒါက ငါတို့ဘက်က အမြင်ကိုး။ သူတို့မိသားစုရဲ့ အမြင်ကတော့ ကျေးဇူးရှင်ကြီး၊ မြင်းမိုရ်တောင်ကြီး၊ ရွှေတောင်ကြီး ဖြစ်နေမှာပေါ့...’

ဟ’

ကိုစန်းမောင်ရဲ့ ဩဝါဒစကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်ပြီးမှ သောက်လက်စ ရေကို အစသတ်လိုက်ရတဲ့ အောင်ထွေးတစ်ယောက် မောနေဆဲပါ။

‘တောသူဌေးလို့သာ ပြောတာပါ အစ်ကိုရာ၊ ညှိုးညှိုးနွမ်းနွမ်း စုတ်တီးစုတ်ပြတ်ပါ။ မိသားစုက စိတ်လိုလက်ရ ပြုစုနေကြတာလည်း မတွေ့ရပါဘူး’

အာစရိခေါ်လိုက်။ အစ်ကိုခေါ်လိုက်နဲ့ လုံးချာလိုက်နေတဲ့ အောင်ထွေးရဲ့ အတွန့်တက် စကားကြောင့် ကိုစန်းမောင် ခေါင်းကုတ်ပြန်တယ်။

‘မင်း အဲဒါတွေကြောင့် မတိုးတက်တာ၊ ဒီမယ်နားထောင်။ ဘယ်လောက်ချမ်းသာချမ်းသာ ဆေးရုံတက်ရင်၊ ဒါမှမဟုတ် ရဲစခန်းရောက်ရင် လူတော်တော်များများက ဆင်းရဲပြကြတာကွ၊ မှတ်ထား။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ ငါ့မမေ့နဲ့ မင်းဘာသာ စဉ်းစားကြည့်’

ဒီတစ်ခါ အောင်ထွေး ခေါင်းကုတ်ရပြီ။

‘မင်းက ရတနာပုံခေတ်က သတင်းထောက်တွေလို ကြားတာမြင်တာကို ရေးပြတာနဲ့ ဂိတ်ဆုံးနေတယ်။ အခုက ရသ သတင်းခေတ်လေကွာ။ ဝေဝေဆာဆာလေး ရေးနိုင်အောင် ရှေ့နောက်ပဲယာ ဖြန့်ကြက်စဉ်းစားပါဦးလား။ ဒါသုံးစမ်း ဟေ့ကောင်၊ ဒါ သုံးစမ်း’

ကိုစန်းမောင် သူ့ခေါင်းကို လက်ခလယ်နဲ့ ခေါက်ပြ

ရင်း စကားကို အဆုံးသတ်
တယ်။ အောင်ထွေးက ယပ်
တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း အမော
ဖြေနေဆဲ။

နောက် ရက် တော့
ကိုစန်းမောင်ကိုယ်တိုင် မနေ
နိုင်။ မထိုင်နိုင် ဖြစ်လာတာ။
ရွှေတောင်ကြီး ပြဿနာက
ထူးခြားမှုရှိပာနီ မတူဘူး။
တစ်ခုခုထူးခြားရင် အောင်ထွေး
ပြေးလာရမှာပေါ့။ သတင်း
ထောက်ဆိုတာ ကိုယ်လိုက်
နေတဲ့ သတင်းလေးများ
ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရလိုက်ရင်
ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ပဲ။ အခု
က သံချောင်းတဒေါင်ဒေါင်
ဆူညံအောင် ခေါက်ပြီး ငြိမ်
သွားသလို ပူစပ်ပူလောင်ကြီး
ကျန်ခဲ့တာ။ ကောလာဟလရဲ့
သဘောက အမှန်တစ်ခုပေါ်
မှာ စကားတွေ ပွားသွား၊
ကားသွားပြီး အမှားကိုးခု
လောက်က တွင်ကျယ်သွား
တာ။ ဒီတော့ အမှန်တစ်ခုကို
တွေ့အောင်ရှာနိုင်မှ သတင်း
ထောက်ကောင်းတစ်ယောက်
ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို သေသေ
ချာချာ အောင်ထွေးကို ရှင်းပြ
ရဦးမယ်လို့ ကိုစန်းမောင်
တေးထားလိုက်တယ်။

‘ဟေ့ကောင် အောင်ထွေး၊
အခု မင်း ဘယ်မှာလဲ’

အပူက ကိုစန်းမောင်ဆီ
ကို ကူးလာပြီ။ ဒါကြောင့်
အောင်ထွေးဆီ ဖုန်းဆက်ရ
တော့တယ်။

‘ဟာ အာစရိ၊ ကျွန်
တော် တက်နေပြီမှာပါ’

‘ရွှေတောင်ကြီး အခြေ
အနေကရာ...’

‘ကောလာဟလရဲ့ ထုံး
စံအတိုင်း ဟိုရပ်ကွက်ကလို

လို၊ ဒီရပ်ကွက်ကလိုလို အဲဒီ
လို ပြောကြတာပဲဆိုတာနဲ့
လမ်းဆုံးနေတယ် အစ်ကိုရေ’

‘အေး၊ ဒါဆိုရင် မင်း
လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ပြီး
အချိန်ဖြုန်းမနေနဲ့။ ရွှေသာ
လျောင်းတောင် တစ်ပတ်
ပတ်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ
မှာ စုံစမ်းပါ။ ဒီခေတ်ကြီးမှာ
တချို့ ဘုန်းကြီးတွေက တရား
ကို ရောင်းစားပြီး နာမည်ကြီး
အောင် လုပ်ကြတယ်။ တချို့
ဘုန်းကြီးတွေက နာမည်ကြီး
မှာကြောက်ပြီး တရားပေါက်
နေတဲ့ တကယ့် ရဟန္တာအရင်
အမာ ကိုယ်တော်ကြီးတွေ
ရှိတယ်။ အဲဒီလို ရွှေတောင်
ကြီး ပြိုတာ ဖြစ်နေဦးမယ်
လေကွာ’

‘ဟာ ကျေးဇူးပဲ
အာစရိ၊ ကျွန်တော် အခုပဲ
ပတ်မယ်။ ရှာမယ်။ ကျေးဇူး
ပဲ၊ ကျေးဇူးပဲ’

တက်ကြွတဲ့ အောင်ထွေး
အသံကြောင့် ကိုစန်းမောင်
ကိုယ်တိုင် အောင်မြင်ပါစေလို့
ဆုတောင်းပေးလိုက်သေးတယ်။
အောင်ထွေးဆိုတာ အဲဒါပဲ။
ဒီကောင်က ပျင်းတော့ မပျင်း
တတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်က
တို့ပေးဖို့တော့ လိုတယ်။
အခုလည်း ရွှေသာလျောင်း
တောင်ကို ငါးဆူရွာ၊ မြင်စိုင်း
ရွာတွေက စပတ်လေရဲ့။
ငှက်ကတောင်ရွာ၊ ဖောင်ရွာ
တွေဘက်က ပြန်ထွက်မှာ
ပေါ့။ တောင်တစ်ပတ်ဆိုရင်
ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ များမှ

များ။ ပရဟိတ ကျောင်း
တိုက်တွေ၊ တရားစခန်းရှိတဲ့
ကျောင်းတိုက်တွေအပြင်
သီလရှင်ကျောင်းတိုက်တွေပါ
ဆိုတော့ တော်တော်လေး
လိုက်ရမှာပဲ။

အောင်ထွေးအဖို့ ဆိုင်
ကယ်ထဲမှာ ဓာတ်ဆီပါဖို့သာ
အရေးကြီးတယ်။ ကျန်တဲ့ လူ
အတွက်ကတော့ မနက်စာကို
ဆင်ဖြူချပ်ကျောင်းမှာ ဝင်ဆွဲ
လေရဲ့။ ပေါ်တော်မူ ကျောင်း
ဝင်တော့ ငှက်ပျောသီးရော၊
ပန်းသီးရော ရှယ်ပါပဲ။
ကုန်းမြင့်သာကျောင်း ရောက်
တော့ အဆော့တစ်ကိတ်နဲ့
အအေးနဲ့ဆိုတော့ တစ်ပတ်
တစ်ခါလောက်တော့ ပတ်
ဖြစ်အောင် ပတ်ဦးမယ်လို့
စိတ်ကူးမိပါတယ်။

တစ်နေ့ကုန်လို့ ဗိုက်
လည်းလေး၊ မျက်ခွံလည်း
လေးလာတယ်။ သတင်းထူး၊
သတင်းဆန်းကတော့ အနံ့
ကလေးကို မရခဲ့ဘူး။ နန်းဦး
ကျောင်းဘက်မှာ တောထွက်
ဦးပွင်းအိုကြီးတစ်ပါး ကွယ်
လွန်တာနဲ့ သီလရှင်ကျောင်း
တစ်ကျောင်းမှာ သီလရှင်နှစ်ပါး
ရန်ဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာက လွဲ
လို့ ရင်ခုန်စရာသတင်း မရခဲ့
ပါဘူး။ တစ်နေ့ကုန်လို့ ခရီး
အဆုံးသတ်တဲ့အနေနဲ့ မင်းကုန်း
ကျောင်းကို ဝင်ပြီး အောင်ထွေး
နဲ့ အင်မတန်ခင်တဲ့ ဦးပွင်းနဲ့
တွေ့တယ်။ ဦးပွင်းက
ငါလည်းငါတယ်။ ခေတ်
လည်း မီတယ်။ ခေတ်မီ၊

ခေတ်ကြို၊ ခေတ်လွန်လွန်းလို့
လည်း တော်ရုံလူ ဦးပွင်းနဲ့
မဆွေးနွေးရဲဘူး။ အခုလည်း
အောင်ထွေး အဖြစ်ကို ကြည့်
ကာ ကရုဏာစိတ်နဲ့...

‘ညောင်နဲ့လည်း ရတယ်၊
ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း မီးခိုး
ရှာမရဘူးဆိုရင်လည်း ကိုယ့်
မီးဖိုပဲ ကြည့်ပေါ့ တကား
ထွေးရယ်’

ခေါင်းတညိတ်တညိတ်
ပြုကာ မိန့်တော်မူတဲ့ ဦးပွင်း
စကားကြောင့် အောင်ထွေးရဲ့
ကိုယ် ဆတ်ခနဲ မတ်သွား
တယ်။ နောက်ပြီး သူ့ဆရာ
ကိုစန်းမောင် စတိုင်အတိုင်း
သူ့ခေါင်းကို လက်ခလယ်နဲ့
ခေါက်ရင်း မျက်ခုံးက မြင့်
တက်လာတယ်။ ဘက်ထရီ
အား ပြန်ပြည့်လာတဲ့ စက်ရုပ်
တစ်ရုပ်လို ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း
သွက်သွက်လက်လက် ဖြစ်
လာတယ်။ အိမ်ကို ပြန်တော့
မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး...

‘အာစရိ တောင်ပတ်ပြီး
ပြီ၊ မထူးခြားဘူး။ မော
လည်း မောပြီ။ ဒီနေ့တော့
နားတော့မယ်’

လို့ ကိုစန်းမောင်ကို ဖုန်း
ဆက်လိုက်တယ်။ နောက်
တော့ ဦးပွင်းကို ဝတ်ဖြည့်ပြီး
အောင်ထွေး အိမ်ကိုပြန်ခဲ့တယ်။

‘အိမ်ကို ပြန်မယ်’ သို့
ကိုယ့်ဘာသာ သတ်မှတ်ဦး
အိမ်ပြန်လာရတယ်။ ရောက်
လာတော့ မြေစိုက်တံပဲ ၁။
တံထက် နည်းနည်းသာက
က အိမ်ထဲမှာ ခုတင်တစ်ခု ၂။
ပက်လက်ကုလားဆိုင်တစ်ခု ၃။
ဗီရိုလေးတစ်လုံးနဲ့ စာဆွဲငါး
လေးတစ်ခု ပျံနေတာ ၂။
ခုတင်အောက်မှာတော့ လင်း

ရှု။ သေတ္တာ အဟောင်းတစ်
လုံးနဲ့ သေတ္တာ အဟောင်း
တစ်လုံးတို့က ပုံမကျ ပန်းမ
ကျ ဝပ်စင်းနေကြတယ်။ မြို့
ဆင်ခြေပုံးက ရပ်ကွက်တစ်ခု
မှာ ရပ်ကွက်လူကြီးနဲ့ ဘုန်းကြီး
ကို အသိပေးပြီး ကျောင်းဘေး
က ခြေကွက်လပ်ကလေးမှာ
တဲထိုးနေရှာတယ်။ အတွက်
မှာပြီး ယောကျ်ားရလာတဲ့
သူမိန်းမ တောသူလေးလည်း
ဆရာကတော် အခေါ်မခံရဘဲ
အငတ်ဒဏ် ခံနေရတော့ သူ
ရွာသူ ပြန်ပြေးသွားရှာပြီ။

အိမ်ရောက်တော့ စား
စရာမရှိတာ သူသိပြီးသား။
နေ့တိုင်း နေ့မြင့်မှ ထပြီးတော့
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင် ဆိုင်
မှာ ဟိုဝိုင်းကူး၊ ဒီဝိုင်းကူးနဲ့
နံနက်စာပြီးလိုက်ရ။ ညစာကို
လည်း ကြုံသလို ကြုံကံ
သလိုနဲ့ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရတာ
များပြီ။ ဒီနေ့ကတော့ ပြည့်စုံ
တယ် ခေါ်ရမှာပေါ့။ တစ်နေ
ကုန် ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေက
ကျွေးတာ စားခဲ့ရတဲ့အပြင်
နောက်ဆုံး မင်းကုန်းကျောင်း
ဦးပွင့်က ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီး
စွန့်လိုက်သေးတာဆိုတော့
ဒီညနေစာ စိုပြည်ပါတယ်။

သူ မိန်းမလေးကိုလည်း
သနားမိပါရဲ့။ သူမမှာ ကြိတ်
မှိတ်နေရှာပါသေးတယ်။ ဟို
အိမ် ဒီအိမ် လိုက်ပြီး အဝတ်
လျှော်၊ မီးပူတိုက်ကျတော့
လည်း မလုပ်ချင်ဘူးတဲ့။ သူ
ကျွမ်းကျင်တဲ့ တောင်သူလုပ်
ငန်းကိုပဲ ပြန်လုပ်စားတော့
မယ်ဆိုပြီး ပြန်သွားရှာတယ်။
တို ငါးပြည် အခြေအနေ
ကောင်းလို့ ကလောင်လမ်း
ပွင့်သွားရင်ဖြင့် မိန်းမအတွက်
အိမ်ဆိုင်လေး ပွင့်နိုင်အောင်

ဆရာကြီး
မှိုင်းက
သူခေါင်းကို
ခေါက်လိုက်မိသေး
လားလို့
ကယောင်ကတမ်း
ပိတ်နဲ့
သူခေါင်းသူ
စမ်းကာ
ဘု
ရှာနေမိသေးတယ်
သူနားထဲမှာ
ခွေးဟောင်သံလိုလို
လူသံတွေ
စကား
ကျိတ်ကျိတ်ထိုး
ပြောနေသံလိုလို
ကြားနေမိတယ်

စုဆောင်းပြီး သွားခေါ်မယ်
စိတ်ကူးထားတယ်။ အခု
တော့ ဆိုင်ကယ်နဲ့ သူနဲ့ ဖျာစား
နေရတာနဲ့ မိန်းမကို ဝ၊အောင်
မကျွေးနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတာ။
စိတ်မကောင်းဘူး။ ‘နည်း
နည်းတော့ စိတ်ရှည်လိုက်ပါ
ဦး အေးတင်ရယ်’ သူစိတ်ထဲ
က တောင်းပန်နေမိတယ်။

ဒီလို မွန်းကျပ်တဲ့ စိတ်
တွေရယ်။ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်း
ခဲ့တဲ့ ဒဏ်တွေရယ် ပေါင်းပြီး
အောင်ထွေး အိပ်ပျော်သွား
တယ်။ ရွှေတောင်ကြီးက
အိပ်မက်ထဲအထိ လိုက်လာ
ပြန်တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ

ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်
မှိုင်းက သူ စာရေးနေကျ
ဖောင်တံနံကြီး ကိုင်ထားပြီး
အောင်ထွေး ခေါင်းကို ခေါက်
ဖို့ တရွယ်ရွယ်လုပ်ရင်း...

‘ဟဲ့ကောင် ငတုဒါ၊
ဆရာ ဒဂုန်တာရာတို့၊ လူထု
ဒေါ်အမာတို့ကရော ရွှေ
တောင်ကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး
လားကွ’လို့ ပြောဆို ကြိမ်း
မောင်းနေတာနဲ့ အောင်ထွေး
ဇောချွေးတွေ ပြန်လာပြီး
ကြောက်ကြောက် လန့်လန့်နဲ့
နိုးလာတယ်။ ခါတိုင်း နိုးနေ
ကျအချိန် မဟုတ်လို့ လူက
မလှုပ်ချင်၊ မျက်စိကလည်း
မဖွင့်ချင်ဘူး။ ဆရာကြီးမှိုင်း
က သူခေါင်းကို ခေါက်လိုက်
မိသေးလားလို့ ကယောင်
ကတမ်း စိတ်နဲ့ သူခေါင်းသူ
စမ်းကာ ဘုရှာနေမိသေး
တယ်။ သူနားထဲမှာ ခွေး
ဟောင်သံလိုလို၊ လူသံတွေ
စကား ကျိတ်ကျိတ်ထိုး ပြော
နေသံလိုလို ကြားနေမိတယ်။
ခါတိုင်း ဒီအချိန်တွေမှာ အိပ်
လို့၏ ကောင်းခြင်နဲ့ ဘာမှ
စန်း စနောင့် မဖြစ်မိ။ ဒီညမှာ
ကယောက်ကယက် အိပ်မက်
ကြောင့် အိပ်ရေးပျက်ရတယ်။
စိတ် ပျက် လက် ပျက် နဲ့
အောင်ထွေး ရေတစ်ခွက် ခပ်
သောက်ပြီး ပြန်အိပ်ဖို့ ကြိုးစား
တယ်။ အိပ်လို့မရ။ လုံးဝ ပြန်
အိပ်လို့ မရတော့။ နားထဲမှာ
လူသံတွေ အုတ်အုတ်ကျက်
ကျက် စကားပြောသံတွေက
ပိုပိုပြီး ကြားနေရတယ်။

ရွာအနောက် ဖျား
ဘုန်းကြီးကျောင်းဘေးမှာနေ
တဲ့ အောင်ထွေးအဖို့ လူသံ
တွေ ကြားနေတဲ့ဆီ သွားဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ရွေး

စရာ လမ်းကလည်း ရွာထဲ
ဘက် တစ်ခုပဲ ရှိတာလေ။
သူ့အိမ်ရဲ့ အရှေ့ဘက် ကပ်
လျက်ဝိုင်းက ဘကြီးမြို့တို့
အိမ်၊ အရက်ဦး အမှောင်ထဲမှာ
ဘကြီးမြို့တို့ အိမ်ကလေးက
လည်း ငြိမ်ကုပ် တိတ်ဆိတ်
လျက်။ အဲဒါရဲ့ အရှေ့ဘက်
ဝိုင်းကတော့ ကိုအောင်သန်း
အိမ် ထင်တာပါပဲ။ အိမ်သား
တွေကိုလည်း ကောင်းကောင်း
မသိပါဘူး။ ဒီအိမ်ကလည်း
လှုပ်ရှားမှုမရှိ။ အဲဒီအိမ်ဝိုင်း
ကို ကျော်လိုက်တော့ လူသံ
တွေ ကြားနေရတဲ့ အိမ်ကို
တွေ့ပါပြီ။ မှောင်ရိပ်ကျနေတဲ့
ကိုအောင်သန်းရဲ့ ခြံစည်းရိုး
နားကပဲ အက်ခတ် ကြည့်
လိုက်တယ်။ နာရေးအိမ်ပါ
လား။ သေးသေးကုပ်ကုပ်
အိမ်စုတ်ကလေးရဲ့ အပြင်မှာ
အသုဘကြီးကို ထုတ်ထား
တယ်။ အပေါ်က စောင်တစ်
ထည် လွှမ်းထားလို့ တော်
သေးရဲ့။ အဲဒါကြီးရဲ့ခြေရင်း
အိမ်ပေါက်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ
လိမ္မော်သီး၊ သစ်တော်သီး
ကလေးတွေနဲ့ သရက်ကင်
တွေကို ဗန်းနဲ့ ထိုင်ရောင်းနေ
တဲ့ မိန်းမကြီး။ အဲဒါကြီးရဲ့
ဒီဘက်ဘေးမှာက အောင်ထွေး
နဲ့ မျက်နှာတန်းမိတဲ့ ‘မှောင်
မှောင်’တွန်းလှည်းသည်။
အခု တစ်ခါမှာတော့ သူ
လှည်းလေးပေါ်မှာ နာနတ်
သီးစိတ်၊ ရွေးသီးစိတ်သာမ
က ကွမ်းယာ၊ စီးကရက်နဲ့
တကွ ပီစကီ တစ်ခြမ်း တစ်
စိတ် ပုလင်းပြားလေးတွေပါ
တင်ထားတယ်။ ဘယ်အချိန်
ကတည်းက အလုပ်ဖြစ်နေ
ကြပါလိမ့်။
အိမ်လေးထဲမှာတော့

မီးရတဲ့ တစ်အိမ်အိမ်ဆီက ဆွဲထားပုံရတဲ့ မီးသီးနှစ်လုံးက လင်းနေတယ်။ အဲဒီ မီးရောင်အောက်မှာ ဖဲဝိုင်းနှစ်ဝိုင်း ထိုင်နေတဲ့ လူတွေရော၊ ရပ်နေတဲ့ လူတွေရော အကြိတ်အနယ် ရှိကြပုံပဲ။ မြင်ရတဲ့ အနေအထားကလည်း အသုဘကြီးကို အပြင်ထုတ်ထားပြီး အတွင်းက ဝိုင်းကောင်းဖို့ အဓိက၊ အကောက်ရဖို့ အဓိကဆိုတာ သိသာတယ်။ အောင်ထွေး မှောင်ရိပ်ထဲက ထွက်ပြီး မှောင်မှောင်လှည်းနား သွားရပ်လိုက်တယ်။ မှောင်မှောင်သည်ဆီက ကွမ်းတစ်ထုပ် အားပေးပြီး ရပ်ရွာနဲ့ အဝေးကြီး ဝေးနေတဲ့ အောင်ထွေးတစ်ယောက် သူသိချင်တာတွေကို အငမ်းမရ မေးတယ်။

‘ဟာ အစ်ကိုကလည်း သတင်းထောက်သာဆိုတယ် ဝေးသားပါလား။ အခု သေတာ ညီအငယ်ဆုံးကောင်ပေါ့။ သူတို့မှာ ညီအစ်ကို သုံးယောက်ရှိတယ်။ ဖအေ၊ မအေ၊ မရှိကြကတည်းက မူးရူး သောင်းကျန်း ဆိုးသွမ်းလာကြတာ။ ရဲတွေက ချောပေါင်းနေရပြီး ရွာက လက်လန်ထားတဲ့ ဟာတွေပေါ့။ သူတို့ အစ်ကို အကြီးဆုံး ‘ရွှေအောင်’ ဆိုတာ တော်တော် ဆိုးတာ။ သူ့စိတ်မထင်ရင် လူတစ်ယောက်ကို တုတ်နဲ့တွေ့ တုတ်နဲ့ရိုက်၊ ဓားနဲ့တွေ့ ဓားနဲ့ခုတ် လုပ်တတ်တယ်။ အပြစ်ကြီးငယ် မရှိဘဲ နဲ့ ခံရတဲ့သူတွေမှာတော့ ဘဝတွေ ပျက်ပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့ သင်း(ဒင်း)လည်း လက်သည်မပေါ်ဘဲ အသတ်

ခံလိုက်ရတာပဲ။ တစ်တောရှင်းသွားတာပေါ့။

‘သူတို့ ညီအစ်ကိုထဲက အလတ်ကောင်က ‘ရွှေမောင်’ တဲ့။ သူကလည်း ‘ဘမျိုးဘိုး’ တု၊ ဘူကျို ဆိုသလို နည်းနည်းမှ အကျင့်ကောင်းတဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်တာမှန်သမျှ အကုန်လုပ်တဲ့ အပြင် ခေါင်းမာတာက ပိုသေးတယ်။ ခုတော့ အရပ်ကပို့တဲ့ မေတ္တာနဲ့ လူတောမတိုးရဲတော့ဘူးလေ။ မေတ္တာစူးခံရတာများ ကြောက်စရာကောင်းပါတယ် အစ်ကိုရ။ ချမ်းသာတယ်ကွဆိုပြီး နတ်သုဒ္ဓါစားရင်း မျက်ရည်ကျနေကြပေတော့’

‘ဟေ့ကောင်၊ ငါ့သားကြီး ရွှေတောင် မယုတ်နဲ့နော်။ ဘေးကွက်ထားစမ်း၊ ကွက်ထားစမ်း’ (ဖဲဝိုင်းမှအသံ)

‘အခုသေတဲ့ကောင်က ‘ရွှေတောင်’။ သူကလည်း နည်းတဲ့ ‘မ’မဟုတ်ဘူး။ ရပ်တကာ၊ ရွာတကာလှည့်ပြီး ဘိသိက်ဆရာလိုလို၊ မျက်လှည့် ဆရာလိုလိုနဲ့ စကားတွေကို ပေါက်ပန်းဈေးတောင်ပြော မြောက်ပြော ရှေ့နောက်ခဉ့်၊ လုပ်ပေါက်တွေက သူ့အစ်ကိုတွေလောက် မကြမ်းပေမဲ့ လစ်ရင်ခိုးမယ်၊ မြင်ရင် တောင်းမယ်ဆိုတဲ့ အနုကြမ်းကြီး။

‘ဟာ အဲဒါက ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ် အစ်ကိုရ။ တစ်မြန်မနေ့လောက်ကတည်းက ရွှေတောင်က မြောနေတာ။ အကုသိုလ်ကြီးတဲ့ကောင်တွေ သေခံတယ်ဆိုတာ မှန်လိုက်တာဗျာ။ လူက မလှုပ်နိုင်

တော့ဘူး။ မျက်စိက သေနေပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ပုရွက်ဆိပ်တွေ တက်နေပြီ။ အသက်က ဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက် ရှူတုန်း။ အဲဒီလို သေငယ်စောနဲ့ မြောနေတာကို ပြီ (ပျို)နေတာဆိုပြီး ပြောကြရင်း ရွှေတောင်ကြီး ပြီနေပြီကနေ ရွှေတောင်ကြီး ပြီလေပြီလို့ ပျံ့သွားဟန်ပါပဲ’

‘ဟာကွာ၊ ဘုန်းတစ်ကကို မတက် ဘူး။ ဟဲ့ ရွှေတောင် သေတဲ့ထိ ယုတ်လှချည့်လား’ (ဖဲဝိုင်းမှအသံ)

‘ဟာ ဟုတ်ပြီ၊ ကျေးဇူးပဲ ငါ့ညီ’

အေ ဘေ ဘေ ဘေ ကကသုတ်ကယက် နှုတ်ဆတ်ပြီး ကသောကမျော အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်။ ဒါက မင်္ဂလာသတင်းပဲ။ တစ်ဖက်က ကြည့်ရင် ဟုတ်ပါတယ်၊ စိတ်မကောင်းစရာ နာရေးသတင်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အောင်ထွေးတို့ဘက်က ကြည့်တော့ မင်္ဂလာသတင်းပေါ့။

အောင်ခြင်းစွတ်ပါးအသံကြားတဲ့အခါ*** စီးပွားဥစ္စာ***အဟုတ်မကျန်အောင်မှာ*** ကျန်းမာချမ်းသာပါလို့*** ဘေးရန်မပိုင်း***ကြတိုင်းအောင် အောင်တိုင်းမြောက်မှာ*** ခုနှစ်ရက်သားသမီးများနဲ့*** နတ်လူဗြဟ္မာ*** (ဘုရားမှ နံနက်ချိန်ခါ တေးသံသာ စက်ဖွင့်သံ)

ဟုတ်တယ်၊ မင်္ဂလာအချိန် မနက်စောစောကြီးမှပဲ ဒီသတင်းကို ပို့ရလိမ့်မယ်။

‘ဟယ်လို...အာစရီ’

မှန်းဘူး

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အခန်း (၄-၀၁)
တိုက်အမှတ် ၁၇/၁၉
၃ လွှာ၊ ၂၂လမ်း
(အောက်ဘလောက်)
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်
ဂျီတန်
ဖုန်း-၀၁-၉၀၁၀၇၀၀
E-mail:
mycinfamily@gmail.com

ဆောင်းဝင်စပြုတော့မည်။ နံနက်စောစောတွင်
အနည်းငယ် အံ့အံ့ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်နေတတ်ပြီ။
နင်းငွေလိုလို ဖြူလိုလိုဖြင့် အရပ်လေးမျက်နှာတွင်
မှိုင်းညိုညို။ အအေးဓာတ်က မသိမသာတော့ ချင်းနင်း
ဝင်ရောက်စ ပြနေချေပြီ။ သည်လို ရာသီဥတုမျိုးကို
စိတ်ထဲ၌ သိပ်မကြိုက်ချင်။ စိတ်တွေက မလန်းဆန်းဘဲ
တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရနေသလိုလို။ သို့သော် အပူဒဏ်မှ
ယာယီသက်သာရာ ရတော့မည့် အခြေအနေကို
ကြိုဆိုမိပါသည်။ ဪ...မန္တလေး၌ ပူနေရသည့်
အချိန်က များနေသည် မဟုတ်ပါလော။

ထုံးစံအတိုင်း သည်နေ့မနက်လည်း စောစောနိုးနေသည်။
ဘုရားကန်တော့ ဝတ်ပြုအပြီး တံမြက်စည်းတစ်ချောင်းနှင့်
အိမ်ရှေ့ထွက်လာခဲ့၏။ အိမ်အပြင်အရောက် လေနအေးအေး
က မျက်နှာကို ညင်သာစွာ ပွတ်တိုက်ဖြတ်သန်းပြီး ကြိုဆိုလိုက်
ပါသည်။ နံနက်စောစော ခြောက်နာရီဝန်းကျင်ခန့်၌ လမ်းပေါ်၌
လူသွားလူလာရှင်းနေသေး၏။ ဆွမ်းခံကြွလာသော ကိုရင်လေး
တစ်သိုက်သာ ဖြတ်ကြသွားကြသည်။ အိမ်ရှေ့ ထနောင်းပင်
ကြီးအောက်နားမှ စပြီး တံမြက်စည်း လှည်းနေလိုက်၏။
အနောက်ဘက်ကပ်လျက်အိမ်မှ တိုက်အသစ်ဆောက်နေသည့်
လုပ်ငန်းခွင်ကြောင့် အမှိုက်သရိုက်များကတော့ အနည်းငယ်

ရွပ်ပွနေသည်။ နံနက်တိုင်း မလှည်းကျင်းဖြစ်လျှင် ဆိုးရွားစွာ
ရွပ်ထွေးနေပေလိမ့်မည်။ ဓမ္မတရားနေရင်း ကျွန်တော်တို့လမ်း
လေးကို ငေးနေမိ၏။ အတွေးနယ်လည်း ချဲ့နေမိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ လမ်းလေးထဲတွင် အိမ်စုတ်စုတ်ဆို ကျွန်တော်
တစ်အိမ်ကိုသာ လက်ညှိုးထိုးပြရတော့မလိုလို ဖြစ်နေသည်။
တိုက်တာအဆောက်အဦအသစ်များနှင့် လူအသစ်များကြောင့်
လမ်းလေးမှာလည်း စည်ကားနေပါ၏။ ဆောက်လက်စတိုက်
များကလည်း အပြိုင်အဆိုင် ဆောက်နေကြသလား ထင်ရသည်။
ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာသည်ကို ကြည့်ပြီး ပျော်ပဲ ပျော်ရမလို၊ ငိုပဲ
ငိုရတော့မလိုလို။ သေချာသည်ကတော့ လူမျိုးခြား မျက်နှာစိမ်း

ဗြူးဗူး
ဆိုးဗူး

များ တဖြည်းဖြည်း တိုးလာသည်ကတော့ မလွဲ။ တစ်ဖြိုင်နက်တည်း ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် မိတ်ဆွေရင်းများလည်း ရှားရှားလာပါတော့၏။ ကျွန်တော်ပင်လျှင် ဘိုးဘွား၊ မိဘခေါင်းချစ်သည့်နေရာလေးကို တစိုက်မတ်မတ် တောင်ခံနိုင်လွန်းသဖြင့်သာ ကျန်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အတွေးနယ် တစ်ဆုံးလိုက်ပါ မျောနေရင်း သိမှတ်ခွဲတဲမြက်စည်းဆက်လှည်းနေဖြစ်၏။ ထိုစဉ်အသံတစ်ခုကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသတိပြုလိုက်မိ၏။

‘ဟော...ဒီမှာ အသီးအရွက်စုံတယ်နော်...ဘူးသီး၊ ရုံးပတ်သီး၊ ခရမ်းသီး၊ ချဉ်ပေါင်ရွက်၊ ကန်စွန်းရွက်၊ ဘူးရွက်...အစုံပါတယ်နော်...ဝယ်ကြပါဦးနော်...ဝယ်ကြပါဦးနော်’

တစ်ခါမှ မကြားဖူးသည့် ဈေးသည် ဟစ်သံကြောင့်လှမ်းကြည့်ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမသိဘဲ မျက်စိလည်လာသည့် ဈေးသည်ဖြစ်ပုံရ၏။ အကြောင်းသိဈေးသည်များမှာမူ သည်လမ်းအတွင်း လာရောင်းလေ့သိပ်မရှိကြပေ။ ဟုတ်ပေမည်။ သည်လမ်းလေးမှာကယခင်လို ဖောက်သည်များမှမရှိတော့သည်ကိုး။ များသောအားဖြင့် တိုက်တံခါး ပိတ်ထားတတ်ကြပြီး အပြင်ဈေးသည်များထံမှ ဝယ်လေ့ဝယ်ထ မရှိကြသူတွေသာ အနေများသည်ရှိ ဈေးသည်များကလည်း သိပ်လာလေ့ မရှိကြတော့ပါ။ ကျွန်တော်လည်း ဈေးသည်အသံ ကြားရာဆီလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခံ

နေ့စဉ်
ဖြတ်သန်းနေကျ
ပုံစံခွက်ထဲမှ
ဘဝအတိုင်း
ရိုးစင်းစွာ
ရုန်းကန်
နေကြရသည်ကိုက
ဘဝ
အဓိပ္ပာယ်လား
သေချာစွာ
မကွဲပြားပါ
အချိန်ဝယား
ကဲ့သို့
လည်ပတ်
နေရသော
ဘဝထဲမှာ
မောသည်
ဟုလည်း
ညည်းမနေချင်

တောင်း ခပ်နွမ်းနွမ်းတွင်ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထည့်ရွက်လာသော ဈေးသည် မိန်းမကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အသက်အတော်အတန် ကြီးနေပုံရ၏။ ခန့်မှန်းခြေ ခုနစ်ဆယ်နားနီးနီး ရှိလောက်ပြီ။ သည်လောက် မရဲ့တောင်ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ရသဖြင့် ရုပ်ရင့်နေသည်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အညှိရောင် ထဘီကို ခပ်ညစ်ညစ် အင်္ကျီအဖြူနှင့် တွဲဝတ်ထား၏။ ခြေလှမ်းများက နှေးကွေးစွာ ဖြည်းဖြည်းချင်း လှမ်းလာနေသည်။

နှုတ်ကလည်း ကြိုးကြားကြိုးကြား ဟစ်ရင်း မောနေပုံရ၏။ ကျွန်တော်လည်း တံမြက်စည်းကို ဘေးချလိုက်ရင်း လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

‘အမေကြီး...ဒီ ခဏလာပါဦးဗျ၊ ဘာတွေပါလဲ အမေကြီး...’

ကျွန်တော်၏ ခေါ်သံကို ကြားပုံမရ။ သူ့အသံနှင့်သူ့ သူ့အာရုံနှင့်သူ စိုက်စိုက်၊ စိုက်စိုက် သွားနေသေးသည်။ ကျွန်တော်က တစ်ခါထပ်ပြီး ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်လိုက်မှ ကြားသွားဟန်နှင့် ဖြန်လှည့်လာ၏။ အနားအရောက်...

‘အမေကြီးကလည်း ဈေးသည်ဖြစ်ပြီး နားမပါဘူး၊ နားစွင့်နေမှပေါ့ဗျ၊ ဝယ်သူက စိတ်မရှည်ရင် ဘယ်ရောင်းရတော့မှာတဲ့၊ ကဲ... ဘာတွေပါတာတဲ့၊ ချပါဦးဗျ...’

ကျွန်တော်ကလည်း စကားပြောရင်း မိန်းမကြီး၏ တောင်းကို ကူချပေးလိုက်သည်။ အနီးကပ် မြင်ရသော သူ့ပွင့်ကိုလည်း လေ့လာနေမိ၏။ ဈေးသည်အမေကြီးက သူ့ခေါင်းခု အဝတ်စကို ဖြန့်ပြီး နဖူးစပ်ရှိ ချွေးစများကို သုတ်နေသည်။ နံနက်စောစော၌ပင် ချွေးစိုနေသော သူ့ကိုကြည့်ရင်း ရင်အတွင်း တစ်မျိုးကြီး ခံစားလိုက်ရ၏။ ကျွန်တော်၏အထင် အသက်ခုနစ်ဆယ် ဝန်းကျင်ခန့် ရှိလောက်မည်။ တွန့်လိမ်နေသော ဆံပင်ဖြူဖြူများက ဦးခေါင်းထက်တွင် ခပ်ကွဲကွဲဖြင့် ဖရိုဖရဲ။ ညာဘက် မျက်လုံးမှာ တိမ်စွဲနေဟန်ရှိသည်။ ခပ်ပြာပြာမှိုင်းမှိုင်း မျက်လုံး

ကို ခေါင်းခု အဝတ်စနှင့် ဖိသုတ်နေ၏။ ကျွန်တော့်ကို စကားပြန် မပြောနိုင်သေး။ ခေတ္တအမောဖြေနေပုံ ရသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူတောင်းကို အောက်အသာချပေးပြီး စကား စလိုက်ပြန်၏။

‘အမေကြီး...အသီးအရွက်တွေက စုံလို့ပါလား။ အရင်က မတွေ့ဖူးပါဘူး။ ဒီလမ်းထဲ လာရောင်းရင် အမေကြီး သိပ်ရောင်းရမှာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ဆို တခြား သွားရောင်းပါလားဗျ၊ အမေကြီးပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပါ’

ဈေးသည် အမေကြီးကလည်း ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ရင်း...

‘ဟုတ်တယ်...အရင်က တစ်ခါမှတော့ မလာဖူးဘူးလေ။ ဒီနေ့ စီးလာတဲ့ ဘတ်စ်ကားက ဒီထိပ်နား ဘီးပေါက်တော့ မထူးပါဘူးဆိုပြီး ဆင်းလာရင်း လျှောက်ရောင်းနေတာ။ အမေကြီးက ဟိုး သံလမ်းနားက ရပ်ကွက်မှာပဲ ရောင်းနေကျပေါ့။ ဒီရပ်ကွက်အကြောင်း မသိပါဘူးကွယ်၊ ဝယ်ပါဦးလား... ဘူးသီးကြီးတွေ ကောင်းတယ်လေ။ ဈေး လျှော့ပေးမှာပေါ့’

ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို ကြည့်ပြီး သဘောကျသွားပါသည်။ မျက်စိလည်လာတာတောင် ဈေးရအောင် ရောင်းနေသေး၏။ သူရောင်းနေကျ ရပ်ကွက်လေးကို ကျွန်တော်သိသည်။ ကျွန်တော်တို့လမ်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သံလမ်းဘေးနေကြသော ပျံကွက်ရပ်ကွက်တစ်ခု ရှိသည်။ ၎င်းရပ်ကွက်သို့ သွားရောင်းနေ

ကျ ဖြစ်ပေါ်မိမည်။ သူ့ အသီးအရွက်များမှာ တော် တန်ရုံလူ ဝယ်မည်ပုံ မပေါ်။ ကျွန်တော့်အထင် ရက်လွန် အသီးအရွက်များ ဖြစ်လိမ့် မည် ထင်၏။ ကြည့်လေ...

ယခုလို မနက်စောစောတွင်ကို အရွက်များက အနည်းငယ် ညှိုးချင်ချင်။ သူ့ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းမောတစ်ခု ခိုးချမိ ပါသည်။ ဒီအရွက်တွေကို တော့ စိတ်မဝင်စားပါ။ သို့ သော် သူ့ကို သနားစိတ်ဖြင့် အကူအညီကလည်း ပေးချင် နေမိပြန်သည်။ သည်အတိုင်း ပိုက်ဆံပေးလိုက်ရအောင်က လည်း ဈေးရောင်းစားနေသူ ကို စော်ကားသလိုမျိုး ဖြစ်မှာ စိုးရ၏။ သို့နှင့်...

‘ကဲ... အမေကြီး ဘူးသီးပေးဗျာ၊ နှစ်လုံးစလုံး ယူလိုက်မယ်။ ဘယ်လောက် လဲဗျ’

ပြောရင်း ဘူးသီးနှစ် လုံးကို လက်နှစ်ဖက်မှ ဆွဲပြီး အမေကြီးအား ပိုက်ဆံပေးရန် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဘူးသီးကြီး နှစ်လုံးဆွဲပြီး အိမ် ထဲ ဝင်လာသော ကျွန်တော့် ကို အိမ်သူက နားမလည် သလိုကြည့်ရင်း အံ့သြနေပုံ ပေါက်သည်။ ကျွန်တော် လည်း အသာပြုံးပြပြီး အိတ် ထောင်ထဲမှ ပိုက်ဆံယူပြီး အပြင် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဈေးသည် အမေကြီးအား ပိုက်ဆံပေးပြီး ဈေးတောင်း ကို ပြန်ပင့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ဘူးသီးနှစ်လုံးအလေးချိန် လျော့သွားသဖြင့် သိသိသာ သာကြီး ပေါသွားသော ဈေး တောင်းကို သတိပြုလိုက်မိ သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ကျေနပ်

ပီတိ ဖြစ်နေပါတော့၏။ ကျွန် တော်လည်း တံမြက်စည်းကို ပြန်သိမ်းပြီး အလုပ်သွားရန် ကပျာကယာ ပြင်ဆင်ရပါ တော့သည်။ □

နေ့စဉ် ဖြတ်သန်းနေကျ ပုံစံခွက်ထဲမှ ဘဝအတိုင်း ရိုး စင်းစွာ ရုန်းကန်နေကြရသည် ကိုက ဘဝအဓိပ္ပာယ်လား သေချာစွာ မကွဲပြားပါ။ အချိန်ဇယားကဲ့သို့ လည်ပတ် နေရသော ဘဝထဲမှာ မော သည်ဟုလည်း ညည်းမနေ ချင်။ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ မရိုး စတမ်း ဖြတ်သန်းနေကြရဦး မည့် ဘဝခရီးရှည်ကြီးပင်။ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ သာ ရေး နာရေး၊ သားရေး သမီး ရေး၊ စားဝတ်နေရေး... စသည်ဖြင့် တို့တာဝန်အရေး အပါးသုံးဆယ်ကျော်တို့ ကြောင့် ဘဝတွေမှာ မွန်းကျပ် နေရ၏။ ကိုယ့်ထက်ဆိုးမည့် ဘဝများစွာအတွက်လည်း စာနာ သနားရုံကလွဲ ဘာများ တတ်နိုင်ဦးပါတော့မည်နည်း။ တချို့တချို့တွေ၏ ဘဝများ ကလည်း မယုံနိုင်လောက် အောင် ခက်ခဲလွန်းလှသည်။ အသက်ရှင်သန်နိုင်အောင် အလုပ်ရှာဖွေ လုပ်ကိုင်နေကြ ရသည်လား။ အလုပ်လုပ်နိုင် အောင် အသက်ရှင်သန်နေကြ သည်လားပင် မဆွဲနိုင်စရာ။

ယနေ့လည်း ပုံမှန် ဖြတ် သန်းနေကျ နေ့များစွာကဲ့သို့ ပင် မနက်စောစော နိုးနေခဲ့ ၏။ တံမြက်စည်းကို ယူရင်း အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့ပြန် သည်။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိ မထားလိုက်မိ။ တံမြက်စည်း

သာ ငုံ့လှည်းနေမိသည်။ ‘ဟော... ဒီမှာ အသီး အရွက်စုံတယ်နော်၊ ဘူးသီး၊ ရုံးပတီသီး၊ ခရမ်းသီး၊ ချဉ် ပေါင်ရွက်၊ ကန်စွန်းရွက်၊ ဘူး ရွက်... အစုံပါတယ်နော်’

ဈေးသည်အမေကြီး၏ အသံကို ကြားလိုက်မှ ခေါင်း မော့ပြီး ကြည့်လိုက်မိသည်။ သည်တစ်ခါတော့ ကျွန်တော် ခေါ်စရာ မလိုတော့ပါ။ အမေ ကြီးက ကျွန်တော့်ဆီ တန်း လာနေ၏။ အနီးအရောက် ဈေးတောင်းကို သူ့ဘာသာချ လိုက်ရင်း...

‘ကောင်ငယ်လေး ရေ... အမေကြီး ဈေးရောင်း မကောင်းလို့ အားပေးဦး။ ဒီ အချိန် ကောင်ငယ်လေး ရှိ မယ်ထင်လို့ သေချာ ဝင်လာ ခဲ့တာ။ ဘာယူဦးမလဲ...’

အမေကြီး၏ စကား အဆုံး သူတောင်းကို ငုံ့ကြည့် ပြီး လူမှာလည်း ပြုံးယောင် သန်းသွားမိသည်။ ကြည့် လေ... ကောင်ငယ်လေး... တဲ့။ သူများတွေလို တွေလီ ကာလီ သားတို့၊ လူကလေး တို့၊ ဘာတို့ ညာတို့နှင့် ရှုပ် မနေ။ သူရင်ထဲက အရှိ အရိုး ခံအတိုင်း ခေါ်လိုက်သည်ကို က သဘောကျစရာ ကောင်း နေသည်။ ရိုးသားသော သူ မျက်နှာကို ကြည့်နေရင်း ကရု ဏာ စိတ်တို့က တားမနိုင် ဆီးမရ။

‘အမေကြီးက ဘာတွေ ပါလာသေးတုံး၊ အားပေးရမှာ ပေါ့ဗျာ။ ဘူးသီးတော့ မပါ တော့ဘူးနဲ့တယ်။ ဒါဆို လည်း ခရမ်းသီးတွေ ယူ လိုက်မယ်ဗျာ။ အားလုံး လေး တွဲကျန်နေတာ အကုန်ယူ

လိုက်တော့မယ်။ မနက်ကျမှ ဘုန်းကြီးတွေ ဆွမ်းထလောင်း တော့မယ်၊ အမေကြီး ဘယ် လောက်လဲဗျ’

ကျွန်တော်လည်း သူ တောင့်ထဲ ပါလာသမျှ ခရမ်းသီးတွေများကို ထုတ်ယူ လိုက်၏။ အမေကြီးက တောင်းထဲမှ နံနံပင်တစ်စည်း ကို ကျွန်တော့်အား လှမ်းပေး ရင်း...

‘ရော... ကောင်ငယ် လေးရေ၊ ဒါက အမေကြီးက ပေးတာပါ။ ခရမ်းသီးတွေ အတွက် ငါးရာပေး၊ သာဓု သာဓု... ပါကွယ်။ တောင်းလည်း ပေါသွားတော့ ရှေ့ဆက်သွားရောင်းလိုက်ဦး မယ်။ အချိန်ရှိတုန်း ကောင် ငယ်လေးရေ... သွားမယ်နော်။ ဒီလို ရောင်းမှလည်း တို့သား အိမ် အဆင်ပြေမှာပါကွယ်’

စကား ပြောလည်းပြော ထွက်လည်းထွက်သွားသော သူ့ကျောပြင်ကို ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းမော ချလိုက်မိ၏။ ဒီအရွယ်ကြီးထိ လုပ်စားနေရ ဆဲ ဘဝကို ကရုဏာသက်မိ သလို ခိုင်းရက်သော သား၊ သမီးတို့ကိုလည်း အပြစ်တင် မိသည်။ နေရင်းထိုင်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိပြန်ပါသည်။ လက်မှ နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း အလုပ်သွားဖို့ ပြင်ဆင်ရန် အိမ်ထဲ ဝင်လာခဲ့တော့သည်။ □

နောက်ရက်များတွင် လည်း မနက်တိုင်း အိမ်ရှေ့ တံမြက်စည်း လှည့်ကြည့်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဈေးသည် အမေကြီးများ ရောက်လာ၍ မလားဟု ဖျော်စိတ်တော်သော

လည်း တစ်ခါတစ်ရံ သတိ
မရတတ်။ သည်ရက်ပိုင်း
အတွင်း တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်
ခန့်သာ တွေ့ခဲ့ရ၏။ သူက
လည်း အချိန်မရ၊ ကိုယ်က
လည်း အလုပ်ချိန် နီးနေ
သဖြင့် စကားပင် ကောင်း
ကောင်း မပြောလိုက်မိ။ သူ
တောင်းထဲမှ အလေးဆုံးဖြစ်
မည် ထင်ရသည့် အသီးအနှံ
တစ်မျိုးမျိုးကိုသာ ရွေးဝယ်
လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်က
လည်း သူ့ကို လမ်းဖွင့်ပေး
ထားခဲ့ပါသည်။ အမေကြီး
လိုအပ်လျှင် လာခဲ့ပါဟု ပြော
ထားခဲ့သော်လည်း သိပ်ပေါ်
မလာခဲ့ပေ။

သည်ရက်ပိုင်း သမီး
ငယ် ကိုယ်ပျဉ်း ဖျားနေသဖြင့်
အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့ပြန်သည်။
ဆေးခန်းပြေးလိုက်၊ ဆန်ပြုတ်
ဝယ်လိုက်၊ သားကျောင်းပို့
လိုက်၊ အလုပ်ပြေးသွားလိုက်
နှင့် လူမှာ ပျာနေရ၏။ မနက်
ပိုင်းလည်း သမီးအနား ကပ်
နေရသဖြင့် တံမြက်စည်းပင်
ထွက်မလှည်းအား။ တော်
သေး၏။ သမီးအဖျားက
တာရှည်မနေသဖြင့် နှစ်ရက်
ခန့်နှင့် ပြန်ကောင်းသွား
သည်။ နောက်နေ့တွင် အိမ်
ရှေ့ တံမြက်စည်းလှည်းနေ
ရင်း ဈေးသည်အမေကြီးကို
တစ်ချက် သတိရလိုက်မိသေး
၏။ အရင်ရက်တွေကများ
လာသွားလေမလား၊ သူမများ
ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း
သီးသန့်တွေ့ရန် လာရပြီး
မတွေ့လို့များ ပြန်သွားရရှာ
လေမလားဟု စိတ်ပူနေမိ
သေးသည်။ ထိုနေ့ကတော့
သူ ပေါ်မလာခဲ့ပါ။ ဪ...
သံယောဇဉ်၏ သဘောက

တချို့တချို့တွေ၏
ဘဝများကလည်း
မယုံနိုင်လောက်
အောင်
ခက်ခဲ
လွန်းလှသည်
အသက်
ရှင်သန်နိုင်အောင်
အလုပ်ရှာဖွေ
လုပ်ကိုင်နေကြ
ရသည်လား
အလုပ်
လုပ်နိုင်အောင်
အသက်
ရှင်သန်နေကြ
သည်လားပင်
မဝေခွဲနိုင်စရာ

အဆန်းပါကလား။

သည်လို မေ့မေ့ပျောက်
ပျောက်နှင့် ရက်ပင် အတော်
ကြာလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်
တံမြက်စည်း ပုံမှန်ထွက်
လှည်းဖြစ်သော်လည်း ဈေး
သည် အမေကြီးကို မတွေ့
သဖြင့် မကြာခဏ ကြာနေ
ပြီကို သတိထားမိသည်။
နေထိုင်မကောင်းများ ဖြစ်နေ
မလား။ တခြားမှာပင် အဆင်
ပြေနေရောသလားဟု တွေးနေ
မိသေး၏။ ကြာတော့လည်း
ကိုယ့် ကိစ္စနှင့်ကိုယ် လုံးချာ
လိုက်ရင်း မေ့တော့တော့ ဖြစ်
သွားတော့သည်။

ခုရက်တွင် လကုန်ခါနီး
ရက်မှီ နေ့လယ်စာကို အိမ်ပြန်
စားဖြစ်သည်။ အလုပ်ထဲတွင်
အပိုကုန်မည့် ပိုက်ဆံကို
ရွှေတာရင်း ပြန်စားဖြစ်၏။
သည်နေ့ နေ့လယ်စာအပြီး
အလုပ်ပြန်ရန် စက်ဘီးဆွဲ
အထွက် အိမ်အပေါက်
အရောက် အနောက်ဘက်
ဆိုက်ထဲမှ လက်သမားဆရာ
က လှမ်းခေါ်ပြီး လက်တား
ပြသဖြင့် ရပ်စောင့်နေလိုက်
သည်။

ထူးထူးဆန်းဆန်း ဘာ
များပါလိမ့်ဟု သိချင်စောနှင့်
လက်သမားဆရာ ကူးအလာ
ကို ရပ်စောင့်နေလိုက်၏။
လက်သမားဆရာကလည်း
ကျွန်တော့်ဆီ လျှောက်လာ
ရင်း...

‘ဆရာသမား ထမင်း
စားပြန် လာတာလားဗျ၊
စားပြီးပြီပေါ့...’

‘ဪ...ဟုတ်ဗျ၊ စား
ပြီးပါပြီ။ အခု အလုပ်ပြန်
တော့မလို့လေ။ ဘာများ ပြော
စရာရှိလို့လဲဗျ’

လက်သမားဆရာက
လက်ခါပြရင်း ကျွန်တော့်
အား ဆက်ပြောသည်။

‘ဒီလိုပါ။ အထွေအထူး
တော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျ။ ဟိုး
တစ်ရက်က ကျွန်တော် ဆိုက်
ထဲကို စောရောက်နေတုန်း
ခင်ဗျား တံမြက်စည်း ထွက်
လှည်းနေတာ တွေ့တယ်။ ပြီး
တော့ ဒေါ်မြကြင်နဲ့ စကား
ပြောနေတာတွေ့လို့ ခင်ဗျားနဲ့
ဒေါ်မြကြင် သိတယ်ထင်လို့၊
အဲဒါ သူ့အကြောင်း ပြောပြ
မလို့’

‘ဟ...နေပါဦးဗျ၊
ဒေါ်မြကြင်ဆိုတာ ဘယ်သူ

လဲ...ဪ သိပြီ။ ဟင်းသီး
ဟင်းရွက်ရောင်းတဲ့ အမေကြီး
ပြောတာလား။ လက်သမား
ဆရာက သိတယ်ပေါ့။
ကျွန်တော်က နာမည်တောင်
မသိပါဘူးဗျ၊ သနားလို့
အားပေးဖြစ်နေတာပါ။ ဒါနဲ့
ပြောပါဦး ဒေါ်မြကြင်
အကြောင်း...’

ကျွန်တော်၏ စကား
အဆုံး လက်သမားဆရာက
သက်ပြင်းတစ်ချက် ဟင်းခဲ
ချလိုက်ပြီး...

‘ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဒေါ်မြ
ကြင်က ကျွန်တော်တို့ရွာကို
ဝင်တဲ့ထိပ်မှာ နေတာဆိုတော့
သိတာပေါ့ဗျ။ သနားပါ
တယ်။ ဒီနေ့မနက် ကျွန်တော်
အလုပ်လာတော့ မနေ့ညက
သူ ဆုံးသွားလို့တုဗျ။ ခုမနက်
ပြင်ထားတာတွေ့တယ်။
အဲဒါ ခင်ဗျားနဲ့ စကားနေတာ
တွေ့ဖူးတော့ အသိဖြစ်မယ်
ထင်လို့ သတင်းပေးတာပါ
ဗျ။ ဒီနေ့ညနေ သင်္ဂြိုဟ်မယ်
နဲ့ တူတယ်ဗျ’

သူ့စကားအဆုံး ကျွန်
တော့်မှာ ကြောင်သွားသည်။
ပြီးမှ သတိရပြီး စိတ်
မကောင်းလည်း ဖြစ်သွား၏။
ဪ... သူ နေမကောင်းနေ
လို့ မတွေ့တာ ကြာနေတာဟု
လည်း တွေးနေမိပြန်သည်။
စိတ်ထဲမှလည်း သနားစိတ်
ဖြင့် သူ့နာရေးကို လိုက်ပို့ဦး
မည် စိတ်ကူးပြီး...

‘ဟာဗျာ...သနားပါ
တယ်၊ ဒါနဲ့ နေပါဦးဗျ၊ ကျွန်
တော့်ကို နေရာလေး လမ်း
ညွှန်ပေးပါဦး။ ကျွန်တော်
သွားချင်တယ်ဗျ။ အလုပ်က
စောပြန်ပြီး သွားရမှာပဲ။
သတင်းပေးတာ တွေးစူးပဲ

ဗျာ

ကျွန်တော်လည်း လက်သမားဆရာပေးသော လိပ်စာလမ်းညွှန်ကိုယူပြီး နှုတ်ဆက်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ လက်သမားဆရာက သူလည်း ခဏနေရင် သွားတော့မှာဆိုသဖြင့် သူ့ကို စောင့်နေဖို့သေချာ မှာထားလိုက်၏။

□
နာရီပြန် နှစ်ချက်ခွဲနေသည် ချစ်ချစ်တောက် ပူနေဆဲပင်။ တာပေါင်လမ်းပေါ်မှ လှမ်းမြင်နေရသော ဟိုးခပ်ဆေးဆေးဆီဆီ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကလည်း ခြောက်သွေ့စွာ စီးဆင်းနေ၏။ တာပေါင်လမ်းမကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် တံငယ်အုပ်စု လေးငါးလုံးကို မြင်နေရ၏။ လေကြမ်းတစ်ချက် အထွေတွင် ဖုန်မှုန့်များက မြင်ကွင်းကို ဝေဝေဝါးဝါး ဖုံးအုပ်သွားလေသည်။ တံအုပ်စုထဲမှ တံငယ်လေးတစ်လုံးရှေ့၌ လူစုစုကို လှမ်းမြင်နေရ၏။ နေပူပူအောက်တွင် ထိုးထားသော ကနားဖျင်းလေးမှာ လေတိုက်တိုင်း ယိမ်းထိုးနေသလိုလို။ ကျွန်တော်လည်း တာပေါင်ထိပ်မှ စက်ဘီးကို တွန်းဆင်းလာရင်း အခြေအနေကို အကဲခတ်လာခဲ့သည်။ လူစုစုထဲမှ လက်သမားဆရာကို လှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော့်ကို မြင်သွားသော လက်သမားဆရာက လူအုပ်ထဲမှ လက်လှမ်းပြလိုက်ပြီး...

ကိုယ့်ဆရာ နောက်ကျနေတာလားဗျာ။ အခု နာရေး

ချတော့မှာဆိုတော့ အတော်ပဲဗျာ။ နောက်က တစ်ခါတည်းသာ လိုက်ဖို့တော့။ ကျွန်တော်လည်း လိုအပ်တာဝိုင်းလုပ်လိုက်ဦးမယ်။ အပြန်မှ အေးအေးဆေးဆေး နားတော့ဗျာ

ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို လူအုပ်ကြားထဲမှာသာ လက်ပြရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ နာရေးချခိုန့် ရောက်သဖြင့် ရှိသည့် လူအားလုံးက အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း အမေကြီး ဒေါ်မြကြင်ကို နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်သည့် အနေဖြင့် တံလေးရှေ့ကနားဖျင်းအတွင်း အမြန်ဝင်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ တံငယ်လေး၏ရှေ့ ကနားဖျင်းလေးအောက်တွင် ခုတင်ငယ်လေးနှင့် ပြင်ထားသော အမေကြီး ဒေါ်မြကြင်၏ အလောင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အပူရှိန်ကြောင့် သူ့ခေါင်းရင်းတွင် ထိုးထားသော ပန်းအိုးမှ ပန်းလေးများကလည်း ညှိုးရော်နေသည်။ ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ ထမ်းစင်ပေါ် တင်ရန် အလုပ်ရှုပ်နေသဖြင့် အသာ နောက်လှည့်ထွက်ခဲ့၏။ သူတို့တွေက နာရေးချဖို့ ပြင်ဆင်နေကြပြီ။ ကျွန်တော်ကလည်း အသိတစ်ယောက်မှ မရှိသဖြင့် အသာ ရပ်ကြည့်နေမိ၏။ သူတို့ အရပ်သာဘာဝအတိုင်း နာရေးကားတွေ ဘာတွေမလိုတော့။ လူငယ်များက ထမ်းစင်ဖြင့် ဝိုင်းထမ်းသွားကြသည်။ သုသာန်ကလည်း သိပ်ဝေးပုံမပေါ်။ လိုက်ဖို့သူတွေကလည်း ခြေလျင်လျှောက်၍ ပို့ကြသည်။ တံ

လေးရှေ့မှ ထမ်းစင်မ၊၍ အထွက် ကြေးစည်သံ တဆေဝေက ရင်ကို ဆို့စေသည်။ ဗွမ်းခနဲ ရေအိုးကြီးကို ပစ်ခွဲလိုက်သံက စိတ်ထိခိုက်စရာ။

အမေကြီး ဒေါ်မြကြင်၏ နောက်ဆုံးခရီးက လှမ်းမောဖွယ် ကောင်းသလိုလို ခံစားရ၏။ လူငယ်လေးယောက်ခန့်က ထမ်းသွားသော စင်ကလေးက မညီမညာ လမ်းလေးကြောင့် နိမ့်ချည်မြင့်ချည်နှင့် လှုပ်ယမ်းပြီး တရွေရွေ သွားနေသည်။ ရွှေရောင်၊ ငွေရောင် စက္ကူလေးများ ကပ်ထားသည့် ထမ်းစင်ကလေးမှာ နေရောင်အောက်တွင် ပြိုးပြိုးပြောင်ပြောင် အရောင်လက်လျက်။ လေအသော့တွင် အဖြူရောင် ဇာပဝါစလေးများက တလူလူ လွင့်နေကြ၏။ လူနည်းစု ပရိသတ်ကလည်း ငြိမ်သက်စွာ တရွေရွေ။ ကျွန်တော်လည်း နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းနားဆီမှ စက်ဘီးကို တွန်းပြီး အတွေးများစွာ ပျံ့လွင့်လျက် လိုက်လာခဲ့သည်။ ရှေ့သို့ မျှော်ကြည့်ရင်း တစ်ခု တွေးမိသည်။ မည်သည့် အသုဘမဆို အနည်းနှင့်အများ ငိုသယိုသံကတော့ ကြားရစမြဲ။ အခုတော့ တိတ်ဆိတ်လွန်းလှ၏။ ဩဝါ အသက်ကြီးမိခင်ကြီးမို့ အနုမြော မရှိကြလေရောသလားမသိ။

တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်တော့ သုသာန်လေးမှာပင် သပြေဟ်ခြင်းကိစ္စ ရိုးရှင်းစွာ ပြီးခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်လည်း အလုပ်အားပြီဖြစ်သဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး ရှိနေခဲ့၏။

အပြန်ကတော့ စက်ဘီးနှင့်မို့ အသွားလောက် မကြာတော့။ လက်သမားဆရာကလည်း ကျွန်တော့် စက်ဘီးနောက်တွင် ဆေးလိပ်ဖွာ၍ငြိမ်လိုက်လာခဲ့၏။ အတွေး ဒေါ်မြကြင်တို့ တံကလေးဆီ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ တံရှေ့ ကနားဖျင်းကတော့ ဖျက်ပြီးသွားပြီ။

တံငယ်လေးအတွင်းတွင် လူရိပ်လူယောင် မမြင်မိ။ လက်သမားဆရာက ကျွန်တော့်ကို နံနားမှ အရိပ်တွင် ခင်းထားသော ဖျာလေးပေါ် ခေါ်သွားပြီး ထိုင်ခိုင်းထားသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အသာဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး တံလေးဘက်ကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ လက်သမားဆရာနှင့်လည်း စကားမစဖြစ်သေး။ တံလေးအဝင်ဝတွင် ဈေးရောင်းထွက်သည့် ခံတောင်းလေးမှာ ပိုင်ရှင်မဲ့စွာ ခပ်စောင်းစောင်းလေး လဲနေ၏။ သေချာကြည့်တော့မှ တံလေးအတွင်းတွင် လူအရိပ်တစ်ခုကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ အပြင်မှ နေရောင်က စူးနေသဖြင့် အတွင်းကို ကောင်းကောင်း မမြင်ရဘဲ ဖြစ်နေ၏။ လက်သမားဆရာက ဆေးပေါ့လိပ် လေးငါးလိပ်ထည့်ထားသည့် ပန်းကန်ကို ကျွန်တော့်ဆီ တွန်းပေးလိုက်ရင်း စကားစသည်။

‘သနားပါတယ်ဗျာ။ မနေ့မနက်ကကို ဈေးရောင်းထွက်သေးတယ်တဲ့ဗျာ။ ညနေစောင်းရောက်မှ ခေါင်းငံ့မှူးတယ်မှူးတယ်ဆိုပြီး ညှိုးငိုင်းလောက်အရောက် ဆုံးသွားတာတဲ့။ ရွာထဲက ကျွေးအာရေးမှူးက ပြောတာတော့’

ဦးနှောက်သွေးကြော ပြတ်
သွားတယ် ဆိုလားပဲ...

သူ့စကားအဆုံး ကျွန်
တော်ကလည်း သိချင်စိတ်
ပြင်းစွာ ဖြတ်မေးလိုက်၏။

‘နေပါဦးဗျာ၊ ဆေးရုံ
တွေဘာတွေ မပို့လိုက်ရဘူး
လား။ ပြီးတော့ဗျာ သူ့သား
လား။ သမီးလား ရှိတယ်
မဟုတ်လားဗျာ။ သူ တစ်ခါ
ပြောဖူးတာ မှတ်မိနေပါ
တယ်။ သူတို့သားအမိလို့
ပြောဖူးတယ်။ ခုကျ ဘာလဲ
ဗျာ၊ ပစ်ထားကြတာလား။
ပြီးတော့ အမေတစ်ယောက်
လုံး ဆုံးတာကိုတောင် ငိုဖော်
မရကြဘူး။ ဒါပဲဗျာ၊ သား
သမီး အလကား’

ကျွန်တော်လည်း စိတ်
ထဲ ဘဝင်မကျ ဖြစ်နေမိသည်
ကို မအောင့်နိုင် မအည်းနိုင်
ပြောမိသွား၏။ ပြီးမှ သတိရ
ပြီး ဘေးဘီ လှမ်းကြည့်နေ
ရသေး။ လက်သမားဆရာ
က ကျွန်တော့်ကြည့်ပြီး ပြီး
ရင်း...

‘ဪ...ကိုယ့်ဆရာ
နှယ်၊ သူ့အမေ အမေအိုကြီးနဲ့
နှစ်ယောက်တည်း နေကြတာ
လေဗျာ။ သားထောက်သမီး
ခံ ရှိတယ်လည်း ပြောသံ
မကြားဘူးဗျာ။ ဒေါ်မြကြင်က
၆၈ နှစ်ဆိုလားပဲ။ သူ့အမေ
ကြီးကတော့ ၈၀ တော်တော်
ကျော် ၉၀ နား နီးနေပြီလေ။
သူကပဲ လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးနေ
တာပေါ့။ အမေအိုကြီးက
လည်း သူငယ်ပြန်ချင်သလို
လို ဖြစ်နေတော့ သူတယ်မှာ
ပဲ အမြဲ နေနေတာ။ သူ ဈေး
ရောင်းထွက်ရင် ဘေးက
တဲနီးနားချင်းတွေကို အပ်ထား
ထားခဲ့တာပေါ့ဗျာ။ ရွာဦး

ကျောင်း ဆရာတော်ကလည်း
စောင့်ရှောက်ပါတယ်။ ဒေါ်မြ
ကြင်ကိုက မရတာဗျာ။ ဘုန်း
ကြီးကျောင်းလည်း မနေဘူး
တဲ့။ လူအိုရုံကို ပို့မယ်ဆို
လည်း မရပါဘူးဗျာ။ သူ
အမေကြီးကို မသေခင် သူပဲ
ပြုစုသွားမယ်ဆိုတာလေ။ ခု
တော့ဗျာ သူပဲ အရင်ဆုံးသွား
ရှာတယ်။ သနားပါတယ်
ဗျာ’

လက်သမားဆရာ၏
စကားအဆုံး လူမှာ တွေ့သွား
ပါသည်။ ကျွန်တော့်အထင်
အမေကြီး ဒေါ်မြကြင်က သူ
သားသမီး တစ်ယောက်
ယောက်နှင့် အတူနေထိုင်ပြီး
အဆင်မပြေသဖြင့် အတူရုန်း
ကန်နေရသော ဘဝဟုသာ
ထင်ထားမိခဲ့သည်။ သည်
အရွယ်ထိ လုပ်ကိုင်နေရသော
ဘဝအတွက် သူ့သားသမီး
များကိုပင် မကျေနပ်သလိုလို
ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ၏။ ယခု အမေ
ကြီး ဒေါ်မြကြင်၏ လက်ရှိ
ဘဝကို သိလိုက်ရချိန် လူမှာ
အံ့သြလွန်းသဖြင့် ဘာပြောရ
မှန်းပင် မသိတော့ပါ။ ပြီးမှ
လက်သမားဆရာကို မေးမိ
သည်။

‘အခု အဲဒီအမေကြီး
ဒေါ်မြကြင်ရဲ့အမေ၊ အဘွား
ကရောဗျာ၊ ရှိလား။ ဒီတဲထဲ
မှာပဲလား’

‘ရှိပါတယ်ဗျာ၊ သူ
လည်း သူ့သမီးဆုံးတာ
သိတော့ သိမှာပေါ့လေ။
အင်း...သိချင်မှလည်း သိမှာ
ပေါ့ဗျာ...ခေါင်းရှုပ်ပါတယ်’
စကားအဆုံး လက်
သမားဆရာ မျက်နှာမှာ
လည်း စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့်
အံ့သြသွားပါသည်။

‘ကဲ လာဗျာ...အထဲက
အမေကြီးကို သွားကြည့်ကြ
ရအောင်’

လက်သမားဆရာ
ခေါ်သဖြင့် တဲလေးအတွင်း
ဝင်လာခဲ့မိသည်။ ခပ်မှောင်
မှောင် ခပ်အုပ်အုပ် တဲလေး
ထဲ၌ အဘွားအိုတစ်ယောက်
ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်ကို
တွေ့ရ၏။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်
ကို သတိမပြုဘဲ ငြိမ်ငြိမ်လေး
ထိုင်နေရှာသော အဘွားအိုကို
အနှောင့်အယှက် မပေးချင်
တော့ပါ။ ကျွန်တော်လည်း
အိတ်ထောင်ထဲမှ ခေါက်
ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကို
ထုတ်လိုက်သည်။ အတွင်း
အိတ်ထောင့်၌ ခေါက်ထည့်
ထားသော တစ်ထောင်တန်
အသစ်ကလေး သုံးရွက်ကို
ထုတ်ယူလိုက်ပြီး အဘွားအို
၏ ပိန်ခြောက်ခြောက် လက်
ကလေးထဲ အသာဖြန့်ထည့်
ပေးလိုက်ပါ၏။ ကျွန်တော်
လည်း တဲလေးအပြင်သို့
ထွက်လာခဲ့တော့၏။

ဪ...ဘာပဲပြော
ပြော အပင်ပန်းဆုံး ဘဝလေး
ထဲမှ တဒဂ်လွတ်မြောက်ခွင့်
ရသွားရှာသော အမေကြီး
ဒေါ်မြကြင်မှာ ငြိမ်းချမ်းသွား
ပါပြီ။ စိတ်ထဲတွင် လေးလံ
စွာ ခံစားနေရင်း တစ်ခု တွေး
မိ၏။ အမေကြီး ဒေါ်မြကြင်
အတွက် မနက်ဖြန် မနက်
တွင် အိမ်ရှေ့ဆွမ်းလောင်းရင်း
အမျှဝေပေးရုံသာ တတ်နိုင်ပါ
တော့မည်။ အမေကြီး ဒေါ်မြ
ကြင် သာဓု အနုမောဒနာသာ
ဝမ်းမြောက်စွာ ခေါ်ပါတော့
လေ...။

ခန့်ညီဗေ

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အခန်း (၄-၀၁)
တိုက်အမှတ် ၁၇/၁၉
၃ လွှာ၊ ၅၂လမ်း
(အောက်ဘလောက်)
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်
ရန်ကုန်
ဖုန်း-၀၁-၉၀၁၀၅၀၁
E-mail:
nyeinfamily@gmail.com

သမားစဉ်ဆက်
ဆေးဝမ်းထက်ခြောက်

ဝိနာယက်

ဆေးတိုက်မှ ထုတ်လုပ်သော
တိုင်းရင်းဆေးဝမ်းကောင်းများ

ရတနာတို့
စုံပါး
မင်းသား
မင်းသမီး
မင်းသား
မင်းသမီး

‘ရွတ်ခါးကြီး ဖွင့်ပါဦး’

‘မဖွင့်နိုင်ဘူး’

‘မိုးပေါ်က ရွှေသေတ္တာကြီး ပေးပါ့မယ်’

‘မလိုချင်ဘူး’

‘မိုးပေါ်က ရွှေကုတ်သမီးလေး ပေးပါ့မယ်’

‘မလိုချင်ဘူး’

အိမ်ရှေ့ မျက်စောင်းတိုးရှိ လှဝင်နည်းသော ကျွန်းကျော်
တန်းလျားလေး၏ လမ်းကျဉ်းလေးပေါ်မှ လွင့်စဉ် ဖိတ်ကျလာ

သည့် ဟုထုတ်ည် အသံကဲ့သို့ ချစ်သော အသံကဲ့သို့
လေးကို ရုပ်ကော မြှောက်လှမ်း ချစ်သော အသံကဲ့သို့

‘မိုးပေါ်က ရွှေသေတ္တာကြီးပေးပါ့မယ်’

‘မလိုချင်ဘူး’

နားထဲ အသံကဲ့သို့ ချစ်သော အသံကဲ့သို့
မြေလှမ်းကဲ့သို့ ချစ်သော အသံကဲ့သို့ ခပ်သွယ်သွယ်
ဦးတည်မိမိမသေအောင်

ရုပ်စိန်မိမိ စကားတစ်ည၏ ဖျော့တော့တော့ မြှောက်နှုတ်

သော လရောင်ခြည်အောက်၌
ကလေးတစ်သိုက် ပျော်မြူး
နေကြသည်။ ငွေခြည်လွှာ
အောက်၌ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ
သော အနီနီ၊ အဖြင့်၊ အပိန်၊
အဝ ပုံပန်း သဏ္ဌာန်လေးများ
၏ အနီးနားထိ တိုးကပ်သွား
ရင်း ကုတ္တီပင်ကြီး တစ်ပင်
အောက်က ခုံတန်းရှည်လေး၌
တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဝင်ထိုင်
လိုက်သည်။

‘ကိုကြီးသူရ မအိပ်
သေးဘူးလား’

ဘယ်ကဘယ်လို အနား
ရောက်လာမှန်းမသိသော
ကလေးတစ်ယောက်၏ အေး
စက်နေသောလက်တစ်ဖက်က
ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို
လှုပ်ကိုင်ရင်း အသံပြုသည်။

‘ဪ... နုအေးအေး
မအိပ်သေးဘူးကွ’

ဗြေသာ ဗြေလိုက်ရပေမဲ့
ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းမသိသေး
သောကြောင့် ထိုကလေး၏
မျက်နှာကို အမှောင်ရိပ်ကြားမှ
ပြုမြဲကြည့်ရသည်။

‘ဪ... ဖိုးခွား၊ ဟို
မှာ သွားမဆော့ဘဲနဲ့ ဒီမှာ
ဘာလုပ်နေတာလဲကွ’

‘မေကြီး အခုထိပြန်
မလာသေးလို့ စောင့်နေတာ
ကိုကြီး’

‘ဟေ... အန်တီမိုးက
အခုထိမရောက်သေးဘူးလား’

‘ဟုတ်၊ မရောက်သေး
ဘူး ကိုကြီး’

ဖိုးခွားထံမှ တိုးတိတ်
ပါးလှသောအသံက လေး
လေးယံယံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အခါတိုင်း ဒီအချိန်ဆို
အစွန်ဆုံးအခန်းလေး၌ မီးညွှန့်
လေး လူလူ လူလူဖြင့် ချက်
ပြုတ်နေပြီဖြစ်သော အန်တီမိုး

ဖိုးခွားက
သူ့အင်္ကျီ
အနားစကို
လက်နှစ်ဖက်နှင့်
လိမ်ကျပ်နေရင်း
ဆူဆူညူညူ
ကစားနေကြသော
ကလေး
တစ်သိုက်ဆီသို့
တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်
လမ်းထိပ်ဘက်သို့
မျှော်ကြည့်လိုက်ဖြင့်
စိုးရိမ်ဗျာပါရ
များနေသည်

က အခုချိန်ထိ ပြန်မရောက်
သေးဆိုသဖြင့် အံ့သြသွားမိ
သည်။

‘ဖိုးခွား မင်းအမေက
ဘယ်ဈေးသွားရောင်းတာလဲ၊
မင်း လိုက်မသွားဘူးလား’

ကျွန်တော်က စိုးရိမ်
သလိုမေးတော့ ဖိုးခွားထံမှ
သက်ပြင်း ခပ်ဖွဖွချသံကို
ကြားလိုက်ရသည်။

‘သားကို မေကြီးရိုက်
လိမ့်မယ်ဗျ၊ မေကြီးက သူ
မရှိတဲ့အချိန် ဘယ်မှလျှောက်
မသွားရဘူးတဲ့။ နောက်ပြီး
တော့ သူ့နောက်ကို လိုက်
မလာဖို့ သေသေချာချာမှာ
ထားတယ်။ အခုဆို မေကြီး
က ဈေးထဲမှာမရောင်းတော့
ဘူး။ လမ်းတွေမှာ လိုက်ပတ်
ပြီး လျှောက်အော်ရောင်းနေ

တာ ကိုကြီးရ’
ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်
မကြည့်ဘဲ လမ်းထိပ်ဘက်
သို့ ရှေ့တူရုံကြည့်ပြီး ပြန်
ဗြေသော သူ့အသံကြောင့်
ကျွန်တော်ပင် စိတ်မကောင်း
ဖြစ်သွားရသည်။ နေ့လယ်
ခင်းကတည်းက လယ်ကွင်း
ထဲ ကန်စွန်းရွက် ဆင်းခူးပြီး
လင်ပန်းတစ်ခုခုနဲ့ ထွက်သွား
သော အန်တီမိုးတစ်ယောက်
တစ်စုံတစ်ခွဲများဖြစ်နေပြီလား
ဆိုသည့်အတွေးက ကျွန်တော့်
ခေါင်းထဲ ရုတ်တရက်ဝင်
ရောက်လာတော့ ရင်ထဲ
ထိတ်ခနဲ ဖြစ်မိသွားပေမဲ့ တစ်
ခါတစ်ခါ ထိုသို့နောက်ကျ
တတ်တာကြောင့် နည်းနည်း
တော့ စိတ်သက်သာရာရပြန်
သည်။

‘မေကြီးကလည်း ကြာ
လိုက်တာ၊ ဘယ်နှုနာရီ
တောင်ရှိပြီလဲ မသိဘူး’

ဖိုးခွားထံမှ တိုးတိုး
တိတ်တိတ်ဖြင့် အခါခါ ရေရွတ်
နေသောအသံက ကျွန်တော့်
နားထဲသို့ အကြိမ်ကြိမ် ဝင်
ရောက်လာသည်။ အန်တီမိုး
ပြန်အလားကို သက်ပြင်းအခါ
ခါ ချရင်း စောင့်မျှော်နေသော
သူပုံက တစ်ခုခု ဖြစ်နေသလို
ထင်ရ၏။

‘ဖိုးခွား မင်း ထမင်း
ရောစားပြီးရဲ့လား’

သနားစိတ်ဖြင့် စိုးရိမ်
စွာမေးလိုက်သော ကျွန်တော့်
စကားကို မကြားသည့်အလား
ဖိုးခွားက သူ့အင်္ကျီ အနားစကို
လက်နှစ်ဖက်နှင့် လိမ်ကျပ်နေ
ရင်း ဆူဆူညူညူ ကစားနေကြ
သော ကလေးတစ်သိုက်ဆီ
သို့ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်၊
လမ်းထိပ်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်

လိုက်ဖြင့် စိုးရိမ်ဗျာပါရ များ
နေသည်။

‘ဟေး... မိဇွီကွ’

အော်ဟစ်ချန်ပေါက်
ကစားနေကြသော ကလေး
တစ်သိုက်ဆီမှ ပြိုင်တူ အော်
ဟစ်လိုက်သည့် အသံကျယ်
ကြီးကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်
ဖိုးခွား၏ အကြည့်တို့သည်
မဝီရိုးတဝါး ပုံရိပ်လေးများ
ဆီသို့ ပြိုင်တူရောက်သွား
ကြသည်။ အခါတိုင်း သူပါ
ထိုကလေးအုပ်ထဲ အတွားရွှေ
မြွေးမလေးနှင့်အပြိုင် လက်
လက်ထဲ ဆော့ကစားနေ
တတ်သော ဖိုးခွားသည် ဒီ
တစ်ခါတော့ ငြိမ်ချက်သား
ကောင်းနေသည်။

‘ဖိုးခွားရာ အရမ်းကြီး
လည်း စိတ်ပူမနေပါနဲ့။ မင်း
အမေ ချက်ဖိုပြုတ်ဖို့ ဈေးဝယ်
နေလို့ နောက်ကျနေတာ
နေမှာပေါ့ကွ။ တစ်ခါတလေ
ဒီလိုပဲ နောက်ကျတတ်တယ်
မဟုတ်လား’

ကျွန်တော်က ကိုယ့်စိတ်
ကူးဖြင့် လိုရာဆွဲတွေးရင်း သူ
ကို နှစ်သိမ့်ကြည့်မိတော့
ကျွန်တော့်စကားကို မကြား
သည့်အလား ဖိုးခွားမျက်နှာ
က လရောင်အောက်၌ တိတ်
ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော လမ်း
သွယ်ထိပ်လေးဘက်သို့သာ
မမှီတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေနေ
ဆဲ...။

‘ဟေ့ကောင် သူရ၊ မင်း
ကို ငါခိုင်းထားတာ အခု
ထက်ထိ မလုပ်ရသေးဘူး
လား’

နားထဲသို့ ခပ်ကြမ်း
ကြမ်းခင်ရောက်လာသော
အဖေဒေါသသံကြောင့် ဝတ္ထု

တစ်ပုဒ်၌ စီးမျောသွက်လက်
နေသောလက်က တုံ့ခနဲရပ်
တန့်သွားသည်။

‘မင်းကိုတော့ ငါကြည့်
မရတော့ဘူး။ တစ်နေ့တစ်နေ့
ဒီအရည်မရ၊ အဖတ်မရဟာ
တွေပဲလုပ်နေ။ မင်းကိုယ်မင်း
ဘာမှတ်နေလဲ ဟင်။ မဂ္ဂဇင်း
မှာ ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ်
ဖော်ပြခဲ့တာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
စာရေးဆရာလို ဘာလိုလိုနဲ့
စာရေးခံရရ အချိန်ပြည့် ကွယ်
ကပ်နေတာ ဘာသောက်လုပ်
မှ ခိုင်းမရတော့ဘူး။ အေး...
မင်းရဲ့ အဲဒီအချိုးတွေပြင်ရင်
ပြင်၊ မပြင်ရင်တော့ မင်း
စာရေးခံ တစ်စိစိဖြစ်ပြီမှတ်’

‘ဟာ... ကျွန်တော့်ခုံနဲ့
ဘာဆိုင်လို့လဲဗျ’

ကျွန်တော် တန်ဖိုးထား
ရသော ပစ္စည်းကို ရန်ရှာလာ
သည်မို့ စိတ်ထဲကနေ ပက်ခနဲ
ပြန်ပြောမိသည်။ အပြင်မှာ
တော့-

‘အဖေရာ ညနေမှ လုပ်
ရမှာလေဗျာ။ အဖေပဲပြော
ထားပြီးတော့’

လေသံ အေးအေးနှင့်
အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်
ရှင်းပြလိုက်တော့ အဖေ နည်း
နည်းတွေဝေသွားသည်။ ပြီး
နောက် အဖေက သူ၏ အရေး
အကြောင်းထင်နေသော နဖူး
ပြင်နှင့် မျက်စိတစ်ဝိုက်ကို
နဂိုထက်ပိုကျုံ့ကာ ဓာတ်
ပြားဟောင်းကြီးကို စတင်ဖွင့်
ပြပါတော့သည်။

‘အားနေတဲ့ အချိန်မှာ
ကိုယ့်အတွက် အကျိုးရှိမယ့်
အင်္ဂလိပ်စာလေးဘာလေး
လေ့လာနေတာ မဟုတ်ဘူး။
တစ်ဘာသာကို နှစ်နှစ်ပဲ
အချိန်ပေးဦး။ ခြောက်နှစ်ဆို

သုံးဘာသာလောက် ကောင်း
ကောင်းတတ်နေပြီ။ အခုတော့
ယောင်တောင်ပေါင်တောင်နဲ့
ဟိုအလုပ်ဝင်၊ ဒီအလုပ်ထွက်။
ဘွဲ့တစ်ခုသာရလာတယ်။
ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ ဖြစ်
မလာဘူး။ နောက်ဆို
တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အသက်က
ကြီးလာပြီး ဘာအလုပ်မှရမှာ
မဟုတ်တော့ဘူးကွ နားလည်
လား။ ဒီ ဘာမဟုတ်တာတွေ
ပဲ ဆက်ပြီးလုပ်နေလိုက်တော့
မင်း မိန်းမထာဘီနား ခိုစားရ
မယ်မှတ်’

ကျွန်တော်ပင် အလွတ်
ရနေပြီဖြစ်သော အဖေဓာတ်
ပြားဟောင်းကြီးကြောင့် မည်
သည့်စကားမျှ ပြန်မပြော
တော့ဘဲ ထိုင်ခုံမှထ၊ ကာ
ခိုင်းထားသောကိစ္စကိုပင် ဖင်
ပေါ်ပေါ်နှင့် လုပ်ဆောင်ရ
တော့သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့
အဖေပြောသော စကားတိုင်း
ကို တစ်ခွန်းချင်းစီ ခွန်းတုံ့ပြန်
နေခဲ့မိတာတော့ အမှန်။

အဖေပြောတာ မှား
သည်ဟု ကျွန်တော် မဆိုလို
ပါ။ တချို့တလေလည်း မှန်
ပါသည်။ သို့သော် စာရေး
တာနှင့် မိန်းမထာဘီနား ခိုစား
တာနှင့်ကတော့ လားလားမျှ
မသက်ဆိုင်ဟု ကျွန်တော်
ထင်သည်။ အဖေစကားများ
အား အချက်ကျကျ ခွန်းတုံ့
ပြန်ပက်နိုင်သော စကားလုံး
များကို ကျွန်တော် သိသည်။
သို့ပေမဲ့ ကျွန်တော့်စကားလုံး
များသည် ပြင်ပလေကို ထိ
တွေ့ခွင့်မရရှိလိုက်ဘဲ လည်
မျိုထဲမှာတင် ပျောက်ကွယ်
သွားကြရရှာသည်။ ကျွန်တော်
အဖေ ဖြစ်နေသည်ကတစ်
ကြောင်း၊ ပြီးနောက် ကျွန်တော်

ပြန်ပြောလိုက်သည့်အခါ အဖေ
က သူ့အသက်အရွယ်၊ အတွေ့
အကြုံများနှင့် တိုင်းတာ၍
ထောင်သောင်းချီသော စကား
လုံးများကို ကျွန်တော့်နားထဲ
သို့ တရစပ် ပစ်ခတ်လာတော့
မည်အတွက်ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်
နေလိုက်တော့သည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ အဖေ
အတွက် တေးမှတ်ထားသော
စကားလုံးတိုင်းသာ တစ်ချိန်
ချိန်မှာများ စာရွက်ထက်
အကွာရာတင်ပြီး ပါလာခဲ့ရင်
အဖေ မည်သို့ခံစားရမည်နည်း။
ကျွန်တော့်စာမူ ပါလာသော
ထိုမဂ္ဂဇင်းကို ကျွန်တော်က
ကော အဖေမျက်နှာရှေ့ ရဲရဲ
ကြီး ပြရမည်လား။ ဟင်
အင်း။ ကျွန်တော် စာမူကို
အဖေမျက်နှာရှေ့သာမက
တစ်နိုင်ငံလုံးရှေ့မှာပါ ရဲရဲကြီး
ချပြပုံမည်သူပါလို့ လက်ခံ
မောင်းခတ် ပြောလိုက်လျှင်
ကော ကျွန်တော့်ကို အဖေ
မည်သို့တုံ့ပြန်လိမ့်မည်နည်း...။

□
ဒီည လဝန်းမသာဘူး၊
ကြယ်ရောင်မလင်းဘူး။ လေ
ပြည့်မသွေးဘူး။ ဒီညဟာ
ကျွန်တော်တို့ လမ်းလေး
အတွက် အထီးကျန်သည့်
ညတစ်ည။

အမှောင်မိုက်ဆုံး ည
တစ်ည။ အတိတ်ဆိတ်ဆုံး
ညတစ်ည။

စာရေးခံရရ ထိုင်မိလိုက်
သည်နှင့် ကျွန်တော့်စိတ်က
အတိတ် မနက်ခင်းတစ်ခုဆီ
သို့သာ ပျံလွင့်ရောက်ရှိနေ
တော့သည်။ အတိတ်ကို
နှောင်ဖွဲ့နေသော စိတ်ကို
ပစ္စုပ္ပန်သို့ ကြိုးစားဆွဲယူကာ
စာရွက်ပေါ်၌ လက်ကိုတင်

ရင်း အာရုံများကို စုစည်းနေ
မိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်
လက်တစ်စုံက တုန်ယင်နေ
လို့...။

‘မဖယ်ဘူး။ ဒီမှာ
ကျွန်မတို့နေတာ ကြာလှပြီ။
ဖယ်မပေးဘူး’

‘သားအမေကို မလုပ်နဲ့
နော်’

‘ဟောကောင်တွေ သတ္တိ
ရှိရင် တစ်ယောက်ချင်းစီ လာ
ကြကွ၊ အခုလို ဖောရားအိုင်
မကျွေးကြနဲ့’

‘သမီးတို့အိမ်လေးကို
မဖြိုပါနဲ့ ဟီး...’

‘အမယ်လေး အရပ်က
တို့ရေ... ဒီမှာ ကျုပ်တို့အိမ်
တွေကို ဖျက်ဆီးနေကြပါ
တယ် တော်’

မနက်စောစောစီးစီး
ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသော
အသံများက ကမ္ဘာပျက်
သည့်အလား ဆူညံနေလျက်။
အဖေ၊ အစ်မ၊ ကျွန်တော်
အိမ်ရှိလူကုန် ကမန်းကတန်း
ထ၊ ကာ ဆူညံသံများထွက်
ပေါ်လာရာ ကျူးကျော်တန်း
လျားဘက်သို့ အပြေးနှင့်ခွဲကြ
သည်။

‘ဖြောင်း... ချန်း...’

တဲပုတ်၊ အနပ်စုတ်
ကုပ်စုတ်ပါမကျန် တရစပ်ဖြူ
ခွင်းနေသော ဘတ်မိုးကား
ကြီးများက ဆာလောင်မွတ်
သိပ်နေသော အသားစား
သတ္တဝါကြီးတွေအလား မြင်
မြင်သမျှကို သူတို့ပါးစပ်ကြီး
များနှင့် တိုက်ခိုက်ဖဲ့ခြွေနေ
တော့သည်။

‘ဟာ...’

ကျွန်တော်တို့ တံ
မိသားစုလုံး အံ့အားသင့်နေ
ကြသည်။ အဖေကိုကြည့်

တော့ ထိုသတ္တဝါကြီးကို လိုရာ ရွှေခိုင်းပြီး အမိန့်ပေးနေသော အကြီးအကဲဟု ထင်ရသည့် လူကြီးတစ်ဦးနှင့် အကြိတ် အနယ် ဆွေးနွေးနေပုံရသည်။ ဟိုမှာ ဒီမှာ ပြေးလွှားနေသော လူတချို့နှင့် ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေကြသော လူများက ဟိုနေရာတစ်ခု၊ ဒီနေရာတစ်ခု။ ငိုသံ၊ အော်ဟစ်သံ ပေါင်းစုံ နေသော ဒီနေရာလေးဟာ ငရဲပြည်အလား သွေးပျက် စရာ အတိ။ ကွက်ကျားဖျက် ဆီးခံနေရသော သီးခြားကမ္ဘာ လေးထဲ၌ အသံပေါင်းစုံ ဆူညံ နေလျက်။ အလဲလဲ အကွဲကွဲ အနိဋ္ဌာရုံများကို မြင်ရသော အခါ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ဓာတ်နှင့် အတို့ခံထားရသလို တဆတ်ဆတ် တန့်ယင်နေတော့ သည်။

‘ဟာ...’

ကျွန်တော့်မျက်စိ ပြာစေ သွားသည်။ ကျွန်တော် သတိ ပြန် ဝင်လာသောအချိန်၌ အတွားရွှေထဲတွင် လူများဝိုင်း ခုံနေကြပြီ။

‘အတွား... အတွား၊ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ၊ ကံ ကောင်းလို့ပေါ့ အတွားရယ်’

ကျွန်တော် လူအုပ်ကြား ထဲ အတင်းတိုင်းဝင်ရင်း အတွား ကို ပွေ့ထုဖက်ထားလိုက်မိ သည်။ အတွားရွှေ၏ ကျဉ်း မြောင်းသော မျက်ဝန်းစပ် ကြားမှ မျက်ရည်များ လိမ့် ဆင်းကျနေလျက်။ ကျွန်တော် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါ အောင် ဆုပ်ထားမိသည်။ ဒီ အချိန်မှာ အတွားရွှေ၏ လုပ်ရပ် မိုက်မဲသည်ဟု ကျွန်တော် မတွေးမိ။ တဖြောင်းဖြောင်း ကိုက်ဖဲ့ ဖျက်ဆီးနေသော

မင်းကိုယ်မင်း
ဘာမှတ်နေလဲဟင်
မဂ္ဂဒင်းမှာ
ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ်
ဟော်ပြခံရတာနဲ့
ကိုယ့်ကိုယ်ကို
စာရေးဆရာလို
ဘာလိုလိုနဲ့
စာရေးခဲ့ရေ၊
အချိန်ပြည့်
တွယ်ကပ်နေတာ
ဘာသောက်လုပ်မှ
ခိုင်းမရတော့ဘူး
အေး... မင်းရဲ့
အဲဒီအချိုးတွေ
ပြင်ရင်ပြင်
မပြင်ရင်တော့
မင်း စာရေးခဲ့
တစ်စဉ်ဖြစ်ပြီမှတ်

အဝါရောင် သတ္တဝါကြီးရှေ့ အတင်းပြေး ဝင်သွားသော အတွားရွှေ၏ ခံစားချက်ကို ကျွန်တော် နားလည်ပေးနိုင်ဖို့ ခွန်အား များ မရှိချင်တော့။ အတွားရွှေရှေ့ အချိန်မီ ရပ်တန့်နိုင်လိုက်သော ထို သတ္တဝါကြီး၏ ပါးစပ်ကြီးကို ကျွန်တော် မိုက်ရူးရဲစွာ စိတ် လွှတ်ကိုယ်လွှတ် ထိုးနေမိတော့ သည်။ ကျွန်တော် သတိ ပြန်ဝင်လာသည့် အချိန်မှာ တော့ ကျွန်တော့်လက်တစ်ခု လုံး နီရဲဖြာစင်းနေပြီ။ အဖေ တို့၊ အစ်မတို့က ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းဆွဲပြီး အိမ်ကို အတင်း ခေါ်လာခဲ့ပေမဲ့ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်က ရုန်းကန်နေဆဲ။ အသားတွေ တဆတ်ဆတ်

တုန်နေဆဲ...။

အခုတလော ခေါင်းထဲ အချိန်ပြည့် ဝင်ရောက်နေ တတ်သည့် ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး ထိခိုက်ခင်း ကို ကြိုးစားဖျောက်ဖျက်နေရ သည်။ ညဘက် အေးအေးလူ လူ စာရေးတိုင်း ကြားနေကျ ဖြစ်သော ပီစီတို့၊ ဖိုးခွားတို့၊ အသေးလေးတို့၊ မောင်အေး တို့၏ ‘ရွှေတံခါးကြီးဖွင့်ပါ ဦး’ ဟု အသံစာစာ စာစာနှင့် ထွက်ပေါ်လာတတ်သည့် ဆူညံမှုလေးတွေကို အယောင် ယောင် အမှားမှား နားစွင့်နေမိ သည်။ အခုအချိန် စိတ်ပြေ လက်ပျောက် ထိုလမ်းသွယ် လေးဘက်များ သွားခဲ့မိလျှင် လဲပြိုပျက်စီးနေသော အမှိုက် သရိုက်များအပေါ်၌ ဓားဓား မတ်မတ်စိုက်ထူထားသော ‘မကျူးကျော်ရ’ဆိုသည့် အနီ ရောင်ဆိုင်းဘုတ်ကြီးသည် ရန်စွယ်အပေါင်းကို ခြေမှန်း နိုင်ခဲ့သော စစ်သူကြီးတစ် ယောက်ပမာ ဘာမထိ မျက်နှာထားနှင့် ရှိနေပေလိမ့် မည်။

ပစ္စုပ္ပန်အကျိုးတရား တို့ကို ကျွန်တော့်စိတ်က လက်ခံမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင် နက် အတိတ်အကြောင်း တရားများကြောင့် နှလုံးသား က တဆစ်ဆစ်နာကျင်ရပြန် သည်။ စာရေးခဲ့ရေ၊ ငုတ် တုတ်ထိုင်ရင်း ဘယ်က ဘယ်လို စ...ရေးရမှန်းမသိ အောင် ကျွန်တော့်အတွေးတို့ က ထုံထိုင်းလေးပင်နေပေ သည်။ အခုအချိန် ချရေး သော ကျွန်တော့်စာမူဟာ နာ ကျင်အက်ကဲ့မူ၊ ဝမ်းနည်းနာ ကြည်းမှုတို့သာ လိမ်းကျံ၍

နေပေလိမ့်မည်။

‘တောင်တောင်... တောင်တောင်...’

အသံ တစ်ဆယ့်တစ် ချက်ကို ကိုယ်စားပြုလိုက် သော လမ်းထိပ် ကင်းတဲက တော့ သူ၏တာဝန်ကို ညစဉ် ကျေပြန်စွာထမ်းဆောင်နေဆဲ။ ကျွန်တော့်အတွေးတို့သည် အတိတ်နှင့် ပစ္စုပ္ပန် လူးလာ ကူးခပ်နေရင်းဖြင့် စာရွက် ပေါ်သို့ စာလုံးတစ်လုံးမျှ မရေးနိုင်သေးပါ။ သို့သော် ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ထဲမှာ တော့ ရေးစရာအပိုင်းအစတို့ က ပြည့်လျှံနေပေပြီ။ ထို အပိုင်းအစများကို အစီအရီ နေရာတကျ ပြန်ထားဖို့ အစွမ်း ကုန် ကြိုးစားရပေလိမ့်မည်။

‘ဟေ့ကောင် မအိပ်သေး ဘူးလား၊ မနက်ဖြန် ကျောင်း သွားရမယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်၊ မနက်ဖြန် နေ့ လယ်မှ သွားရမယ်အဖေ’

အိပ်ရာထဲမှ လှမ်းအော် မေးသော အဖေအသံက အရင် လို ဒေါသအငွေ့အသက်တို့ မပါတော့။ ဟုတ်ပါသည်။ မနက်ဖြန် အင်္ဂလိပ်စာ နေ့လယ် ဝိုင်းသင်တန်းနှင့် တရုတ်စာ ညနေဝိုင်း သင်တန်းတက်ရ မည်။ ကျွန်တော့်ဘဝ ရပ် တည်မှုအတွက် အသက်မွေး မှု အတတ်ပညာတစ်ခုခုကို မဖြစ်မနေတက်ရောက်ဖို့ လေးလေးနက်နက် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ ပါသည်။ သို့သော် အဖေ စကားတစ်ခွန်းကြောင့်သာ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချမှတ်ခဲ့ သည်ဟုပြောလျှင် ပို၍ မှန် နိုင်ပေလိမ့်မည်။

လွန်ခဲ့သော အပတ်က

အဓမ္မမျက်ဆီးခံခဲ့ရသည့်
မိုးခွားလေးတို့၏ ကျူးကျော်
တန်းလျားဘက်မှ မျက်ရည်
လည်၍ ပြန်ခေါ်လာခဲ့ရသော
ကျွန်တော့်ကို အိမ်ရောက်
ရောက်ချင်း မမက ဆေးထည့်
ပတ်တီးစည်းပေးသည်။
အဖေကလည်း ကျွန်တော့်
ဘေးအန္တရာယ်က သွေးပေကျ
နေသော ကျွန်တော့်လက်ကို
အသာလေး ကိုင်တွယ်ရင်း
တောက်တခေါက်ခေါက်ဖြင့်
ဒေါသထွက်နေသည်။ ပြီး
နောက် ခံပြင်းနာကျင်သော
လေသံဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပြတ်
ပြတ်သားသား စကားတစ်ခွန်း
ဖွင့်ဟလာခဲ့သည်။

“ဒီလို မတရားဖိနှိပ်ခံရ
တဲ့ အလဲလဲအကွဲကွဲ အောက်
ခြေမိသားစုတွေအကြောင်း
ကို ဝတ္ထုရေးပြီးပို့စမ်းကွာ”
အဖေ့ဆီမှ နာကြည်း
မုန်းတီးစိတ်ဖြင့် ထွက်ပေါ်

လာသောအသံ ကြောင့်
ကျွန်တော့်နားပင် မယုံနိုင်
သလို မော့ကြည့်မိတော့
အဓမ္မမျက်နှာ တစ်ဖက်သို့
လှည့်သွားသည်။ ကျွန်တော်
သိသည်။ အဖေ့ရင်ထဲ၌
မုန်တိုင်းတစ်စင်း တိုက်ခတ်
ယိမ်းထိုးနေသည့် အလား
ဗြောင်းဆန်နေပေလိမ့်မည်ဆို
တာကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်
သွားသော အဓမ္မမျက်နှာအိမ်
မှ လွင့်စဉ်ဖိတ်ကျလာသည့်
မျက်ရည်တစ်စက်က ဖော်ပြ
ပေးခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

ကျွန်တော် တစ်ချက်
ပြုံးလိုက်မိသည်။ ထိုအပြုံးက
မိုးခွားလေးတို့အပေါ် မတရား
ရာ ကျပေမဲ့ ကျွန်တော် ကျေ
ကျေနပ်နပ် ပြုံးလိုက်မိပါပြီ။
ကျွန်တော် စာရေးခွင့်ရပြီ။
ယခုလို မတရားဖိနှိပ်ခံကြရ
သော ဘဝများအကြောင်းကို
ဘွဲ့တစ်ခုရပြီး အလုပ်မည်

မည် ရရမရ သေးသော
ကျွန်တော်က အားလုံးသိ
အောင်၊ တစ်နိုင်ငံလုံး စာနာ
နားလည်ပေးနိုင်အောင် ဖော်ပြ
ခွင့်ရပြီ။ ကြီးစားခွင့်ရပြီလေ။
ကျွန်တော့်အပြုံးအတွက်
မိုးခွားလေးတို့ ကျူးကျော်
တန်းလျားမှ အားလုံးသော
မိသားစုလေးများ နားလည်
ပေးနိုင်ကြလိမ့်မည် ထင်ပါ
ရဲ့။

“တောင်တောင်...
တောင်တောင်...”

အချိန်မှန်မှန် တာဝန်
ကျေသော လမ်းထိပ် ကျူး
ကျော်ကင်းတစ်ဆီမှ တစ်ဆယ့်
နှစ်ချက်အသံထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီ။
သေချာတာကတော့ ထို
ကင်းတစ်လေးရှိ သံချောင်း
ခေါက်လိုက်သူမှာ အခါတိုင်း
ခေါက်နေကျ ပိစိလေး၏
အဖေ မဟုတ်တော့မှန်း
ကျွန်တော့်ရင်ထဲ နာကျင်စွာ

သိနေခဲ့ပါပြီ။ တူညီသော
ဝတ္ထုရေးများကို မတူညီသော
လူများက ပြောင်းလဲအစား
ထိုးလုပ် ကိုင်နေခဲ့ကြပြီ
မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်
ဦးနှောက်ထဲ၌ တန်းစီထား
သော စကားလုံးများက ပြည့်
နှက်နေပြီဖြစ်သော်လည်း
ယခုအချိန်ထိ စာရွက်ပေါ်သို့
စာလုံးတစ်လုံးမျှ မတင်ရ
သေးပါ။ စာဖြင့်ဖော်ပြ၍မရ
နိုင်လောက်အောင် ခံစားနေရ
သော စိတ်ဝေဒနာပေါင်းစုံတို့
ကို ယာဘက်လက်ဖျားထိပ်
သို့ အားယူပို့လွှတ်ပြီး စကား
စုလေးတစ်စုကို စာရွက်ဖြူ
ဖွေးဖွေးလေးပေါ်သို့ ခပ်ကြီး
ကြီး ချရေးလိုက်ပါတော့
သည်။

“ရွှေတံခါးကြီး ဖွင့်ပါ
ဦး”

မောင်သူတ၊မြန်မာ၊

နမော ဗုဒ္ဓါယ သိဒ္ဓဓံ

စန္ဒာဘူရိယ

သက်န်းတိုက်

မသုမ္ပန်

အမှတ်(၁၅)၊ ကွတ်ဆစ်လမ်း၊ ကျီတော်ရပ်ကွက်(၁၈၈ကျပ်)၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
အမှတ်(၂၈၊ ၁၈၈)၊ ခြေညီ၊ ဝတ်ရုံလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
စုန်း (၁၀) ၂၀၂၇၄၆၊ ၀၉၄၂၀၀၂၇၃၀၆၊ ၀၉၄၇၆၂၇၂၆၉

(ထင်တုန်းအထက်...)

မိတ်သက်သာရာရသွားသော သက်ပြင်းတစ်ခုကို ဆုတောင်းရသည့်။
မိမိအား၏ အစားအစားရည် ရရှိခဲ့ကြောင်းကို ပြောရန် အဘိုးကြီးမိတ်ထားထဲတွင်
ကြမ်းတမ်းသော စကားများ မရှိချေ။

အပြင်ဘက်က မီးခိုးရောင် ညနေခင်း ဖြူနိုးထွက် ဆေးရုံမြေပြင်ပေါ် စပြီး
လွင့်ပါးကျနေသည်။ အတော်ဝေးသော ချွေးအိမ်များမှ စမ်းသပ်ဖို့အတွက်
သုံးဖို့ ချွေးထားသော ချွေးထွေ၏ ဆာသောကြောင့် ပောက်နေသံထွက် ကျယ်
ကျယ်လောင်လောင် လွင့်ပါလာနေသည်။ သူတို့၏ အမှောင်ချထားသော အရိပ်တွေ
ကြောင့် အတားအဆီးဖြစ်နေပြီး ဘတ်မီးသီးတွေ၏ အလင်းကလည်း သူတို့ ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို ချက်ချင်းအေးအေးအလင်းသာ ဖြာကျနေလေသည်။ ပင်လယ်ပြင်ကို ဆုတောင်း
သတိထားကြည့်လိုက်ပြီးသောအခါ ခွဲဖြာဖြာဖြူနိုးတွေ မောက်ဘက်မှာ မှောင်မည်းနေ
သည်။ ဆေးကောင်းက ပင်လယ်နှင့် သိပ်မဝေးလှချေ။

စမ်းသပ်စစ်ဆေးတာတွေ ပြီးသွားသော်လည်း လူများတွေက သူတို့စုတင်တွေပေါ်
တွင် တာဝန်ရှိရှိ ဆက်တိုင်းနေကြသည်။ ဆရာဝန်တွေ တစ်စုစုသွားနေတာ မောက်က
ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် လိုက်ငေးကြည့်နေကြသည်။ တုန်းယင်နေသော အလင်းထဲ၌ သူတို့
မောက်က နံရံတွေအပေါ်တွင် သူတို့၏ရည်များမှာ အရိပ်တွေက အမျိုးမျိုးဖြင့်
အစီအစဉ်နေသည်။ ထောင့်တစ်ခုထဲတွင် မီးခိုးတစ်လောက်က သူလက်ထဲ သလိပ်
ကို ဝပ်ကြမ်းကြမ်း ဟပ်ထုတ်ဖို့ မတတ်နိုင်ဖြစ်နေသည်။

‘ကောင်းပြီ အလောက်ဆို ရပါပြီ’

ပင်ပန်းပြီး ဖတ်ဖတ်မောသံတစ်ခုဖြင့် အဘိုးကြီးက အဆာအိ ပေးထားသော
အပူချိန်ပြချပ်ကို တေးထွန်းထားလိုက်သည်။

‘ဒီမှာ သေချေးရှင်ရေး လူနာမရှိဘူး မဟုတ်လား အဆာအိ’

‘ဆရာ ပင်ပန်းနေပြီ၊ ဘာလို့ ကျွန်တော်တို့ကို တစ်ရက်လောက် မခေါ်ရတာလဲ’
အဆာအိမျက်နှာက စာနာမှုနှင့်အတူ တွန့်ရှည်နေသည်။ လုံးဝ ဝေပဝေ အပြီး
တစ်ခုဖြူးလိုက်သည်။ ဟိုဒါကတော့ ခွဲသီးသီးဖြင့် ရုပ်နေသည်။ သူလက်ကို
သူကုတ်အင်္ကျီအိတ်တွေထဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

‘တစ်ခုတော့ ရှိတယ်’

အဆာအိက အားလုံးသက်သေချက်ချင်းလှည့်လိုက်ကာ ဆုတောင်း

ဂေါ်(ဆေး-၂)

မင်းသိန်းမင်းသိန်း

ဦးတည်ပြီး အလွန် မှန်မှန်လေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ဆုဂ္ဂို ဒီနေရာက လူနာတစ်ယောက်ကို စစ်ဆေးပြီးပြီလား’

‘ဘယ်သူကိုလဲ’

‘ဟိုနေရာက လူမှုဖူလုံရေးလူနာ’

ဒါကို မကြာခင်မှာပဲ ထိုလူနာမိန်းမ ကြားလိုက်သောအခါ အဘွားကြီးက ဝပ်ဒ်အဝင်ဝတွင်ရှိသော သာမန်ထက်ကို ပိုစုတ်ပြတ်နေသော သူ့ခုတင်ပေါ်တွင် စပြီးခပ်ကြမ်းကြမ်းနှင့် ကြီးမားသော စစ်စောင့်အဟောင်းတစ်ထည်ဖြင့် သူ့ကိုယ်ကို တင်းတင်းပတ်ထားလိုက်လေသည်။

‘ကောင်းပါတယ်လို့ အခု ကောင်းကောင်းလိမ်လို့ရပြီ’

ဒီမတိုင်ခင်က အဆာအိလည် လူနာအား သူသိမ်မွေ့သော လေသံဖြင့် အကျိုးရှိတာကို ပြောခဲ့လေသည်။ ပြီးတော့ သူပြောခဲ့သလို သူ့ခုတင်အောက်တွင်ရှိသော အဘွားကြီး၏ လဲလှယ်ထားသော အလျှူမီနီယမ်ထမင်းခွက်ကို သူဖိနပ်ထိပ်ဖြင့် သူ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ဆတ်ခနဲ ကန်လိုက်သည်။ ခွက်လေးက ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျသွားသည်။

‘တကယ်တော့ ဒီမှာ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မရှိတာကို သူသိပေမဲ့လည်း ဆုဂ္ဂိုမှာ အော်ပရေးရှင်းအတွက် စိတ်ကူးတချို့ရှိနေတယ်’

‘အန်’

အဘိုးကြီး၏ လေသံက နုံးချဉ်နေသည်။ အခွင့်ပေးဖို့ စပ်စုတာရော၊ စိတ်ဝင်စားတာရော သူ သိသိသာသာပင် မရှိချေ။

တစ်မြို့လုံး နေရာအနှံ့ တစ်ခုစီ ပြန်ကျနေသော နေရာအများဆုံးတွေမှာ ဆေးကျောင်းသားတွေက အကူအညီပေးဖို့ ဘူတာ၊ ကားဂိတ် သို့မဟုတ် စက်ရုံတွေမှာ တာဝန်တွေ ခွဲဝေသတ်မှတ်ကြသည် ဆုဂ္ဂိုလည်း အလုပ်သင်ဆရာဝန်တစ်ယောက်မို့ သူ ခဏလုပ်ပေးဖို့ တစ်နေရာကို အလွှတ်ခံရသည်

‘အဲဒါ ပိုကောင်းတဲ့ အခွင့်အရေးတစ်ခုပဲ။ ဘယ်ဘက် အဆုတ်ထဲမှာ ရောဂါရနေတဲ့ နေရာနှစ်နေရာ ရှိတယ်။ ညာဘက်မှာ စိမ့်ဝင်ပျံ့နှံ့နေတဲ့ နေရာ တစ်ခုရှိတယ်။ ဒါကြောင့် အဆုတ်နှစ်ဖက်လုံးကို စမ်းသပ်ခွဲစိတ်ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးကြည့်နိုင်တာပေါ့’

အဘွားကြီးက အပေါ်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်ကို စောင့်အစွန်းအနားဖြင့် ဖိကပ်ထားလိုက်သည်။ ဆုဂ္ဂို၏ တင်းမာပင်ပန်းနေသော မျက်နှာက ခြိမ်းခြောက်နေသည်။ သူ့အိပ်ရာပေါ် အလင်းရောင်က တိုက်ရိုက်မတောက်ပ။

သူ့ကိုယ်သူ ပုန်းနေဖို့ မှောင်ခိုက်သော အရိပ်၏ အကျိုးကျေးဇူးကို သူ ယူနေပုံရသည်။ သူ့ကိုယ်ကို သေးနိုင်သမျှသေးအောင် သူကုပ်ထားလိုက်သည်။ သူ့ရှေ့မှာ ဒီကြီးကျယ်တဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတွေ စကားပြောနေကြတာဟာ သူ့အကြောင်းအမှန်ပဲဟု သိနေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူ အသက်ထိန်းရှူပြီး တောင်းတောင်းပန်ပန်ဖြင့် သူ့ခေါင်းကို ဆက်ပြီး ညိတ်နေလေ၏။

‘သူ သေချာကို ကြိုးစားပေးချင်တယ်လို့ ဒေါက်တာ ရှိတာတာ ပြောတယ်’

‘အင်’

‘ဒါကြောင့် ဆုဂ္ဂိုက ပဏာမစစ်ဆေးတာတစ်ခုလုပ်ဖို့ ငါ လုပ်ခိုင်းနေတာ။ ပြီးသွားတဲ့အခါ ဆုံးဖြတ်ဖို့ အဲဒါ မင်းအတွက်ပဲ ဆရာ’

ဆုဂ္ဂိုအား သူပန်းပေါ်ကျော်ပြီး နောက်ပြန် ဖျတ်ခနဲ အဆာအိ ကြည့်လိုက်သည်။

‘အဲဒါ အားလုံးမှန်ပါတယ်’

ဆုဂ္ဂိုက နှစ်ခေါင်းဆောင် အိုတနှင့် တိုဒါကို အသားခံအကြည့်တစ်ချက် ဝေခနဲကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် နှစ်ခေါင်းဆောင် မျက်နှာ တင်းမာနေပုံက မျက်နှာဖုံးတစ်ခု တပ်ထားသလိုဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ တိုဒါကတော့ အဝေးကို ကြည့်နေသည်။

‘မင်း အဲဒါလုပ်နိုင်မှာပါ ဆုဂ္ဂို’

အဆာအိက မရပ်မနားတွန်းနေသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့’

မျက်တောင်ပုတ်ခတ်လှုပ်ကာ အသံပါးပါးလေးဖြင့် ဆုဂ္ဂို ဖြေလိုက်သည်။

အဘိုးကြီး ဝပ်ဒ်အပြင်ဘက် ထွက်သွားပြီးသောအခါ ဆုဂ္ဂိုသည် နံရံကို ပင်ပန်းစွာ ဖြင့် မှီထားလိုက်ပြီး သက်ပြင်းပြင်းပြင်းချလိုက်မိလေသည်။ အဘွားကြီးသည် ခုတင်တစ်ဖက်ကို ကပ်နေပြီး သူ့စောင့်ကို ရင်ဘတ်ပေါ် ကပ်ထားတွန်းရှိနေသည်။ သူ့ကို မော်ကြည့်

နေသည်။ ထိုဒုက္ခဖြင့် ငေးကြည့် ကြက်သေသေနေသော အဘွားကြီးနေရာကနေ သူ့မျက်လုံးကို သောကဝေဒနာဖြင့် မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်လေသည်။ အကြမ်းအားဖြင့် ခွဲစိတ်မှုတစ်ခုတွင် လူနာများ၏ အသက်ရှင်နိုင်သော အခွင့်အရေးသည် ၅၀-၅၀ ထက် မပိုချေ။

ထို့ပြင် ဆေးကျောင်းသမိုင်းတစ်ခုလုံးထဲတွင် အဆုတ်နှစ်ဖက်လုံး ရောဂါကူးစက်စီနေရသော လူနာနှစ်ယောက်သာ အောင်အောင်မြင်မြင် ခွဲစိတ်နိုင်ခဲ့ဖူးလေသည်။ အခြား ၂၅ ရာခိုင်နှုန်း ခွဲစိတ်မှုများထဲတွင် ရလဒ်က လူနာသေဆုံးခြင်း

ပဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ခွဲစိတ်မှုလုပ်လုပ်၊ မလုပ်လုပ် သေချာ တာကတော့ နှစ်ဝက်အတွင်း သူ့အိုမင်းမစွမ်းခြင်းက သူ့ကို သိပ် သက်သေပြနေသည်။ သူ အင်မတန် အင်မတန် အာနည်း နေသောကြောင့် သေသွားနိုင်လေသည်။

‘ဒီနေ့ လူတိုင်းက အပြင်ထွက်နေကြတယ်။ သနားစရာ ဒုက္ခသည်က လေကြောင်းတိုက်ခိုက်တာကြောင့် ညတိုင်း သေဖို့ သူ့မှာ အခွင့်အရေးရရုံသာနဲ့ ဆေးရုံထဲမှာ မသေနိုင်ဘူး’

ခုနစ်လေးမတိုင်ခင်ကပဲ တိုဒါ၏ ခါးခါးသီးသီးမှတ်ချက် ပေးသွားခြင်းကို ဆုတောင်း ပြန်သတိရနေမိလေ၏။ စစ်ဆေးစမ်း သပ်တာတွေပြီးသွားသောအခါ ဝပ်ဒ်ထဲတွင် လိုလံသံပါသော ချောင်းဆိုးသံများ ပဲ့တင်ထပ်နေသော တစ်ချိန်ရောက်လာခဲ့ တော့သည်။ လူနာတွေက ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်ဖြင့် တွားသွား နေကြသည်မှာ တဖျပ်ဖျပ်ပျံနေသော လင်းနို့တွေနှင့် တူနေ လေသည်။ ဝပ်ဒ်က ဆိုးရွားသောအသံကို ဆုတောင်း ခံစားနေရ သည်။ လူတစ်ယောက်သေလျှင် အနှံ့တွေက စွဲကပ်နေသည်။ သူ နုံးခွေခွေဖြင့် တွေးနေသည်။ နောက် ဒါလည်း အလိုပါပဲ။

လူတိုင်း အပြင်ရောက်နေသည့်အချိန် တစ်ချိန်ဖြစ် ကြောင်း သံသယရှိနေစရာမလိုချေ။ ဆေးရုံထဲမှာ သူ့အတွက် နောက်ဆုံးအနေဖြင့် လူတစ်ယောက်က အသက်မရှူနိုင်ဘူးဆို လျှင် ထိုလူအဖို့ ထိုညတွင် လေကြောင်းတိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ကောင်းကောင်းသေနိုင်လေ၏။ ဆေးကျောင်းနှင့်ဆေးရုံသည် တိုင်းပြည်အပြင်ဘက်ကျကျ ဖုကုအိုကမ္မ ၅ မိုင် အကွာအဝေး တွင်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် တိုက်ခိုက်လေကြောင်းတိုက်ခိုက်မှု ရန်မှ ဝေးလေသည်။ အချိန်တိုင်းမှာတော့ တိုက်ခိုက်ခံရနိုင် သော အခွင့်အရေးကရှိနေသေးသည်။ ဆေးရုံက အပြင်ထုတ် ထားသော အဆောင်ဟောင်းတွေကို သစ်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထား ခဲ့ပြီး ဆက်လက်ကျန်ရှိနေသေးလေ၏။ သို့သော် ကွန်ကရစ်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော အဓိကအဆောက်အအုံနှင့် သုတေသန ဓာတ်ခွဲခန်းအဆောက်အအုံကိုတော့မူ ကတ္တရာစေးဖြင့် သုတ် ထားသောကြောင့် မည်းနက်နေသည်။ မြို့၏ အောက်ဘက် ပိုင်းပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသော အဓိက အဆောက်အအုံ ကြီး၏ အမိုးပေါ်မှ တစ်ယောက်ယောက်က ကြည့်လျှင် တစ် နေ့ပြီးတစ်နေ့ ဖုကုအိုကမ္မ ဆုတ်ယုတ်လာသည်ကို ထိုသူ တွေမြင် နေရမှာ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း တစ်ယောက်တွေးတာက တော့ အလုံပြောတာ ပိုမှန်ကန်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ နေ့စဉ် မီးလောင် ပြီး အနံ့ချည်းကျန်ခဲ့သည့် သဲကန္တာရညိုညိုအပိုင်းက ကျယ်ပြန့် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နေ့ပိုင်းတွင် လေတိုက်တိုက်၊မတိုက် တိုက် သဲကန္တာရညိုညိုထဲမှ မီးခိုးရောင်ပြာမှုန်များ ဝေ့တက်နေ တတ်သည်။ ဒီလေပွေဝဲလေးတချို့သည် ဖုကုရ ကုန်ပဒေသာ စတိုးဆိုင်ကြီး၏ ဟောင်းလောင်းပေါက် ကိုယ်ထည်အကာထဲ တွင် ကခုန်နေတတ်သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ မတိုင်ခင်က ဒီစတိုးဆိုင်ကြီးကို တောသားကောင်လေး ဆုတောင်းအဖို့ အလွန်

အလွန်ပင် အထင်ကြီး ခံစားနေခဲ့ဖူးလေသည်။ လေကြောင်းရန် သတိပေးချက်ရှိရှိ၊မရှိရှိ နည်းနည်းသာ ခြားနားမှုရှိသည်။ ဆုတ်ယုတ်လျော့ပါးခြင်းမရှိဘဲ မီးခိုးရောင် ဆောင်း ကောင်းကင်က တစ်နေရာရာထဲမှ ဒုတ်ခနဲ ခပ်အုပ်အုပ် အသံတစ်ခု၊ အဝေးမှ ခပ်အုပ်အုပ် ပဲ့တင်လိုသံနှင့် ပဲတောင့် ဖောက်ခနဲမြည်သလို အသံတွေ မကြာခဏ ရုတ်တရက် စူးစူး ပြတ်တောက်ပြတ်တောက် ဖြည့်နေသည်။

ပြီးခဲ့သောနှစ်က ကျူးရှူးအပိုင်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်ခံခဲ့ရသည်။ ရကုအပိုင်းတွင် မီးက လုံးလုံးလျှားလျား ဖြိုပစ်လိုက်သည်။ လူနာတွေနှင့် ကျောင်းသားတွေအကြားတွင် ရုတ်တရက် ထိန်းမနိုင် သိမ်းမနိုင် ကြောက်ရွံ့ကုန်ကြသည်။ သို့သော် အခုတော့မူ သိပ်မကြာသေးခင်က မီးလောင်ကျွမ်း သွားခဲ့သော ဘာအပိုင်းပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်ယောက်ကို ခက် ခက်ခဲခဲ မေးယူရလေသည်။ လူတွေ သေသေရှင်ရှင် ဘယ်သူ ကမှ သိပ်ကြာကြာ အလေးထားပြောမနေကြတော့ချေ။ တစ် မြို့လုံး နေရာအနှံ့ တစ်ခုစီ ပြန်ကုန်နေသော နေရာအများဆုံးတွေ မှာ ဆေးကျောင်းသားတွေက အကူအညီပေးဖို့ ဘူတာ၊ ကားဂိတ် သို့မဟုတ် စက်ရုံတွေမှာ တာဝန်တွေ ခွဲဝေသတ်မှတ် ကြသည်။ ဆုတောင်းလည်း အလုပ်သင်ဆရာဝန်တစ်ယောက်မို့ သူ ခဏလုပ်ပေးဖို့ တစ်နေရာကို အလွတ်ခံရသည်။

ဆေးကျောင်းအနောက်ဘက်ကနေ တစ်ယောက်က ပင်လယ်ကိုမြင်နိုင်သည်။ ဘယ်အချိန်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆုတောင်း အမိုး ပေါ် တက်လျှင် သူက ပင်လယ်ကို သတိထားကြည့်နေတတ် သည်။ တစ်ခါတလေ ပင်လယ်ကြီးက ပြာရီရီရွန်းလက် တောက်ပနေပုံမှာ နာနာကျင်ကျင် စူးစူးရှရှ ခံစားရလေသည်။ အခြားအချိန်များတွင် ပင်လယ်ပြင်ကြီး၏ မည်းမှောင်နေသော မျက်နှာပြင်သည် ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေပြီး ညှိုးမွှိင်နေသည်။ သူသည် စစ်ပွဲအကြောင်း၊ ဆေးရုံနှင့် ဗိုက်ဟောင်းလောင်းကို အထိုက်အလျောက်မေ့ထားနိုင်သည်။ ပင်လယ်ပြင်၏ ပြောင်း လဲနေသော အရောင်များသည် နေ့အိပ်မက်ပေါင်းမျိုးစုံကို ဖြစ် ပေါ်လာစေသည်။ စစ်ကြီးပြီးသွားသည့်အခါ သူလည်း အဘိုးကြီးလိုပဲ ဂျာမနီသွားပြီး စာသင်ကာ အဲဒီမှာ ကောင်မ လေးတစ်ယောက်နှင့် ချစ်လိုက်ချင်မိလေသည်။ ဒါ သိပ်လွန် လွန်းသည်ဆိုလျှင်လည်း သာမန်ရိုးရိုးဆိုရင်လည်း ရပါသည်။ တစ်နေရာရာက ဆေးရုံသေးသေးလေးရှိသော မြို့သေးလေး တစ်ခုကိုသွားပြီး မြို့က မြို့မျက်နှာပုံတစ်ဦးဦး၏ သမီးနှင့် လက်ထပ်လိုက်လျှင်လည်း အဆင်ပြေတာပါပဲ။ အဲလိုဖြစ်ခဲ့ လျှင် သူသည် အီတလီမှာတွင်နေသော သူမိဘတွေကို ကောင်းကောင်း လုံလုံလောက်လောက် ပြုစုနိုင်မည်။ ရိုးရိုး လေးက အကောင်းဆုံးပါပဲဟု ဆုတောင်း တွေးသည်။

တိုဒါနှင့် မတူဘဲ ဆုတောင်းသည် ကောလိပ်တက်တုန်းက ဝတ္ထု ဒါမဟုတ် ကဗျာကို အရသာမတွေ့ချေ။ တိုဒါ သင်ပေး သော ကဗျာတစ်ပုဒ်သာ သူ မှတ်မိသည်။ တစ်နေ့ ပင်လယ်

ပြင်ကို သူ သတိထားကြည့်နေစဉ်တွင် ပြာပြာလဲ့လဲ့ ဝင်းလက် တောက်ပ။ အဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲနေသည်ကို သူ တွေ့လိုက်ရ သည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်းပဲ သူ့ပါးစပ်ထဲ ဒီကဗျာ ရောက်လာ တော့လေသည်။

တိမ်တွေ သိုးတွေလိုဖြစ်သွားတဲ့အခါ
တိမ်တွေ ရေနှေးငွေ့တွေလို ချာချာလည်ပတ်နေတဲ့အခါ
ကောင်းကင် သင် ပြောက်တိပြောက်ကွား ဖြစ်နေတဲ့အခါ
ဖြူလွလွ ဂွမ်းတန်းလေးတွေလို အဖြူ
ကောင်းကင် သင် ပြောက်တိပြောက်ကွား ဖြစ်နေတဲ့အခါ
ဖြူလွလွ ဂွမ်းတန်းလေးတွေလို အဖြူ

ဘာကြောင့် ဘယ်အချိန်မှာ ဆုဂုရို ရွတ်လိုက်မိတာလဲ။ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ကို သူ ရွတ်နေမိသည်။ အထူးသဖြင့် သိပ် မကြာခင်အပတ်တွေကပဲ မျက်ရည်တွေဖြင့် ခံစားမှုတစ်ခု ကြောင့် သူခံစားနေရတာတွေကို ကျော်လွှားဖို့ ရွတ်နေတာများ လား။

အဘွားကြီးကို ခွဲစိတ်ဖို့အတွက် အကြံ ခမ်းသပ်စစ်ဆေး တာတွေ စ၊ လုပ်ကတည်းက သူ အမြဲ ခေါင်မိုးပေါ်တက်ပြီး ဒီကဗျာအကြောင်း တွေးနေမိလေ၏။

ဘယ်အချိန်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ခွဲစိတ်မှုတစ်ခုတွင်ပါဝင်သော အရိုးကိုဖြတ်ဖို့ရာတွင် လူနာ၏ တိကျသော ခန္ဓာကိုယ်အခြေ အနေကို ကြိုတင်၍ ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့ မရှိမဖြစ်လိုအပ်လေ သည်။ အဆာအိက ဒီအလုပ်လုပ်ဖို့အတွက် ဆုဂုရိုအား ချောင် ထိုးထားလိုက်သည်။ တခြား နေ့တိုင်းလုနီးနီးကို ဆုဂုရိုသည် အဘွားကြီးအား ဓာတ်ခွဲစမ်းသပ်စစ်ဆေးသောအခန်းကို သယ်

ဘယ်အချိန်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ခွဲစိတ်မှုတစ်ခုတွင်
ပါဝင်သော အရိုးကိုဖြတ်ဖို့ရာတွင်
လူနာ၏ တိကျသော ခန္ဓာကိုယ်အခြေအနေကို
ကြိုတင်၍ ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့ မရှိမဖြစ်လိုအပ်လေသည်
အဆာအိက ဒီအလုပ်လုပ်ဖို့အတွက်
ဆုဂုရိုအား ချောင်ထိုးထားလိုက်သည်

သွားရသည်။ နှလုံးဓာတ်ပုံရိုက်စစ်ဆေးရန်၊ ဆီးစစ်ဆေးရန်၊ သူ့လက်မောင်းမှ သွေးထုတ်ယူရန်တို့ကို တင်ပြရသည်။ ထို သွေးထုတ်ရသော အလုပ်က အရေပြားနှင့် အရိုးထက် ပိုခက်ခဲ ပြီး သွေးရရှိသော အရေအတွက်က ကျဆင်းနေသည်။ အချိန် တိုင်း သူ အပ်ထိုးသွင်းလိုက်သောအခါ အဘွားကြီးက နာလွန်း သောကြောင့် ရှုံ့မဲ့ဖြစ်နေသည်။ နောက် မပူလွန်းသော အခန်း ထောင့်တစ်ခု၌ အားမလျှော့ဘဲ တဆတ်ဆတ်တန်ပြီး ဆီးထည့် ဖန်ခွက်ပေါ်တွင် သူ့ပင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချလိုက်ရသည်။
အဘွားကြီး အန်သည့်အခါ သွေးတစ်စက်မျှမပါ။

သို့သော် စစ်ဆေးတာပြီးသွားသောအခါ သူ စပြီး အဖျား အသင့်အတင့်လောက်တက်လာသည်။ ဒီမတိုင်ခင်က ဒါမျိုး မဖြစ်ချေ။ ဖြစ်နိုင်ပါသေးသည်။ ဘာကြောင့်မူ သိပ်ကို အတော်များများ ကုသခံချင်သည့်အတွက် ဆုဂုရိုက သူ့ကို လုပ်ခိုင်းသည့်အရာတိုင်းကို အလွန်စိတ်အား ထက်ထက်သန် သန်ဖြင့် လိုက်နာသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ဆုဂုရို ကြည့်သည့်အခါ သူ၏ ငေးစိုက်ကြည့်နေတာကို တွေ့ရ မှာ ဆုဂုရိုက သည်းမခံနိုင်ချေ။

‘ဘာလို့ အဘွားက ခွဲစိတ်ခံဖို့ သဘောတူရတာလဲ’
‘ဘာ...’

ဆုဂုရို မေးခွန်းက အထီးကျန်ပြီး ရှုပ်ထွေးကာ အဘွား ကြီးစိတ်ထဲ ထိုးဝင်လာသည်။ ဘာလို့ သူက ခွဲစိတ်တာကို သဘောတူလိုက်ရတာလဲ။ ဆုဂုရိုဆိုလိုတာကို အဘွားကြီးက နည်းနည်းလေးတောင်မှ မသိပါချေ။

‘ဘာလို့ ဆရာက ဒီလိုပြောရတာလဲ၊ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဒေါက်တာ ရှိဘာတာပြောတာကတော့ လုပ်မှာပါတဲ့၊ ဘာမှလုပ်စရာမရှိတော့ဘူး’

တစ်ပတ်စာလုပ်စရာများကို နည်းနည်းချင်း၊ နည်းနည်း ချင်း ဆုဂုရို စုထားရပြီး စမ်းသပ်စစ်ဆေးချက် အချက်အလက် များကို ဇယားချဆွဲရသည်။ သူ့မျှော်လင့်ထားတာထက် အဘွား ကြီး၏ အဆုတ်တွေက အလုပ်လုပ်တာ ပိုကောင်းနေသည်။ သို့သော် သွေးဥနှံအရေအတွက်ကတော့ ကျဆင်းနေသည်။ နှလုံးကလည်း အားနည်းနေသည်။ ခွဲစိတ်နေစဉ်အတွင်း

အဘွားကြီး သေဆုံးနိုင်ခြေက ၉၅ ရာခိုင်နှုန်းလောက်ဖြစ်နိုင် တာကို ဆုဂုရို သိနေသည်။

‘ဒေါက်တာ ဒီခွဲစိတ်မှု က ကျွန်မကို ကူညီနိုင်မယ် မဟုတ်လား’

အဘွားကြီးက သူ့ကို ဒီလိုမေးလာသည့်အခါ သူ့ကို နည်းနည်းတော့ နှစ်သိမ့်စကား ပြောနိုင်ခဲ့လေသည်။ အဘွား

ကြီးကို သူ ဘာပြောရမလဲ။ သူ့ခွဲစိတ်မှု လုပ်လုပ်၊ မလုပ်လုပ် ဘယ်နည်းနှင့်မဆို လအနည်းငယ်အတွင်း သေမှာပဲ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ဘယ်လိုပြောရမှန်း ဆုဂုရိုမသိချေ။ သူ့အတွက်ကတော့ ရက်စက်သည့် ဒီကိစ္စသည် ခွဲစိတ်ခြင်းမှ နာကျင်မှုစေးရအောင် သေတော့မည့် အဘွားကြီးကို တင်ပြရခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။ ဒီနေရာမှာ ဆုဂုရိုအတွက် နောက်ထပ် ဘာလုပ်စရာရှိသေးလဲ။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်လုံးကို မှိတ်လိုက် ဖွင့်လိုက်လုပ်ပြီး ဆက်ငြိမ်နေရမလား။

‘ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အဘွားကြီးရဲ့ နှလုံးကတော့ ပိုအား နည်းနေတာပဲ’

ဆုဂုရိုက သူ့ရုပ်ပုံကိုရေးပြီး အဆာအိမ် တင်ပြသည်။ ဆေးရုံ ဆေးသိုလှောင်ရုံမှရသော ပိုင်တစ်ခွက်ကို ဒေါက်တာ ရှိဘာတာနှင့်အတူ အဆာအိမ် သောက်နေသည်။

‘ငါလည်း မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ခွဲစိတ်မှုတစ်ခုဟာ မသင့်တော်ဘူးလို့ ငါ ထင်တာပဲ’

‘အဲဒါ မသင့်တော်ဘူးဆိုတာ ငါလည်း သိပါတယ်’

ဆုဂုရို ယူလာသော ရုပ်ပုံကို ခပ်သွက်သွက် လှန်ရင်းက ဒေါက်တာ ရှိဘာတာ ပြောလိုက်သည်။ ပိုင်တစ်ခွက်၊ နှစ်ခွက် သောက်ပြီးသောအခါ သူ့မျက်နှာ နီရဲပြီး အတော်ကြီးလာ သည်။

‘အဲဒါအတွက် မင်းစိုးရိမ်နေစရာမလိုဘူး ဆုဂုရို။ အဆုံး မှာတော့ ငါက ဓားကိုင်ရမယ့်လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာလား၊ အဲဒါ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဘွားကြီးက လူမှုဖူလုံရေးက မဟုတ်ဘူး လား’

‘ဆုဂုရို ဘာလို့ စိုးရိမ်နေတာလဲဆိုတော့ ဒေါက်တာ သူက အဘွားကြီးရဲ့ ကြီးကြပ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ပါ’ အဆာအိမ် အပြုံးဖြင့် ကြားဝင်ပြောလိုက်သည်။ သူ လေသံက အချိန်သားဆိုးအသံပေါက်ဖြစ်နေသည်။

‘ဒီလိုမျိုးတွေနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အသားကျသွားမှာပါ’

‘ကောင်းပြီ၊ ငါတို့ လူမှုဖူလုံရေးက လူနာကို ငါ ကြိုးစား ပြီး တစ်ခုခုလုပ်ပေးရမှာပေါ့’

နည်းနည်း ယိုင်တိုင်တိုင်ဖြင့် ဒေါက်တာ ရှိဘာတာ ကျောက်သင်ပုန်းမည်းဆီသွားပြီး သူ့ကုတ်အင်္ကျီဖြူထဲမှ မြေဖြူ ခဲ အပိုင်းစလေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

‘ဒါက ခါတိုင်းလို ရှိမခန့်နည်းနဲ့တော့ လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ရပါတယ် ဆုဂုရို၊ မင်း ကိုရိုအိုစာတန်းကို ဖတ်ဖူးလား’

‘ဘယ်သူဟာလဲ’

‘သူရဲ့ ပြောင်းလဲတဲ့နည်း၊ ကောင်းပြီ အာရုံစိုက်။ အပေါ် ပိုင်း နံရိုးတွေအောက်က ဆွဲဆန့်ပြီး ခွဲစိတ်ရာတစ်ခု ပေးလိုက် တယ်။ နောက် စတုတ္ထမြောက် နံရိုးတွေကို စဖြတ်ရမယ်။ နောက် ဒုတိယ၊ တတိယနဲ့ ပထမ။ ဒါ ကိုရိုအိုရဲ့ နည်းပဲ။ ရောဂါဖြစ်တဲ့နေရာ၊ ပုံနဲ့ အဆုတ်လေပြန်တွေရဲ့ ဦးတည်သွားရာ တွေကို အနီးကပ်သတိထားကြည့်စေချင်တယ်’

ဆုဂုရိုက အရိုအသေပေးပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ အပြင်ဘက် စကြွမှာ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုကိုမှီပြီး သူ့မျက်နှာ ကို ခဏဖိထားလိုက်သည်။ ထူးထူးခြားခြား မောသလို သူ ခံစားနေရသည်။ သူ့အပေါ် လေးလေးလံလံ ဖိထားသလို ခံစားနေရသည်။ ဆေးရုံအတွက် အလုပ်လုပ်သော တောက်တို မည်ရလုပ်သည့် အဘိုးကြီးသည် သူ့ဘိုးဖိနပ်ကြီးကိုစီးပြီး မြေကြီးတွေကို တူးဖော်ပေးနေသည်။

သူ့အပေါ်၌ ပေါ့ပလာပင်ကိုင်တွေ၏ ထိပ်ဖျားများတွင်

ဖူးဖူးပွင့်အာနေသော အဖူးလေးတွေက ဖုံးထားပြီး လေထဲတွင် ယိမ်းထိုးနေလေသည်။ သူ့ခေါ်ပြားဖြင့် မြေကြီးမည်းမည်းတွေ ကို တူးဖော်လိုက်ပြီး တစ်ဖက်သို့ ပစ်ပစ်လိုက်သည်။ ထပ်ကာ ထပ်ကာဖြင့် ပြီးငွေ့စရာကောင်းလောက်အောင် တစ်ချိန်လုံး လုပ်နေသည်။ ထရပ်ကားတစ်စီးဖြတ်သွားသောအခါ ဖုန်တွေ ထ၊လာပြီး ဓာတ်ခွဲခန်း အဆောက်အအုံရှေ့ဖြတ်သွားလေ သည်။ ထရပ်ကားထိပ်ပေါ်တွင် ဖိုသီဖတ်သီပုံတွေဖြင့် အရပ် ရှည်ရှည်လူတစ်စု တိုးဝှေ့ပူးကပ်နေကြပြီး အစိမ်းရောင်တိုက်ပွဲ ဝင် ယူနီဖောင်းတွေ ဝတ်ထားကြသည်။ ဒုခွဲစိတ်ခန်းဝင်ပေါက် တွင် ကားရပ်လိုက်ပြီး နောက်ခါးတွင် ပစ္စုတိသေနတ်ချိတ် ထားသော စစ်သားနှစ်ယောက်က ထရပ်ကားတံခါးကို ဖွင့် လိုက်သည်။ ပြီးတော့ တက်တက်ကြွကြွဖြင့် ကားပေါ်မှ အောက်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ စစ်သားတွေ၏ တက်ကြွ သောလှုပ်ရှားမှုကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လျှင် တိုက်ပွဲဝင်ယူနီဖောင်း ဝတ်ထားသော အုပ်စုတွင် သူတို့ခြေတွေက လေးဖင့်နေသည်။ ဝင်ပေါက်က လှေကားထစ်တွေကို တက်နေသောအခါလည်း သူတို့လှုပ်ရှားမှုတွေက တော်ရိုလှေရိုနှိုင်းလှလေသည်။ သူတို့ တွေက သူတို့အစောင့်တွေ အပေါ်ကို မိုးတိုးနေသည်။ ဆုဂုရို တောင် တစ်ချက်စေ့ကြည့်ပြီး ပြောနိုင်လေသည်။ သူတို့တွေ က အမေရိကန် အကျဉ်းသားများဖြစ်သည်။

‘ဒုခွဲစိတ်ခန်းပေါ်မှာ အမေရိကန်တချို့ ရောက်နေတယ်’

ဓာတ်ခွဲခန်းအမှတ် ၃ မှ သူ ပြန်လာသောအခါ တိုဒါအား ဆုဂုရို သတင်းပေးလိုက်သည်။

‘သူတို့ကို ထရပ်ကားနဲ့ သယ်လာတာ’

တိုဒါက သူ့စားပွဲအံဆွဲတစ်ခုအတွင်း လှန်လှောရှာနေ သည်။

‘ဒါဆို အဲဒါ သိပ်ကိုထူးဆန်းနေတာပဲ။ သူတို့ကို ငန်းဖျား၊ တိုက်ဖျိုက်ရောဂါ အကူးမခံရခင် ခေါ်လာတာမဟု မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

သူလိုချင်နေတာကို ရှာမတွေ့ချေ။ တိုဒါက အံ့ဆွဲတို့ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။

‘အခု ငါ့နားကြပ်ကို မကောင်းဆိုးပါးက ဘယ်ငါ့အား ထားလိုက်ပလဲဟ၊ ဟေး... ဆုဂုရို မင်းဟာ ငါ့ ခဏထေး’

‘ဘာအတွက်လဲ’

‘ဒီမှာ လူနာတစ်ယောက်မက ခွဲစိတ်ရလိမ့်မယ်။ ဒါ စ တာ အဆာအိမ်၊ ငါက စမ်းသပ်စစ်ဆေးဖို့ ခေါ်သေး ခဲ့’

စိတ်လှုပ်ရှားမနေနဲ့။ အဲဒါ အဘွားကြီးကို မဟုတ်ဘူး’

ရစရာမရှိအောင် ရက်ရက်စက်စက် စိုးရိမ်သော အခြေအနေ

တိုဒါက ဆုဂုရိုအား အမြဲတမ်း ပညာပေးတတ်သည့် နှုတ်ကောလိပ်တက်သည့်ကာလကတည်းက ဉာဏ်တန်ဖိုးထားခဲ့

ခပ်တိုးတိုးလေသဖြင့် သူ ပြောလိုက်သည်။

‘အဲဒါ ဘယ်သူလို့ ဝင်ထင်လဲ ဆုဂုရို’

‘ငါ့မှာ နည်းနည်းလေးတောင်မှ မတွေ့တာကိုပါ’

‘သီးသန့်ခန်းထဲမှာ မစွတဘဲ ရှိတယ်။ သူက နောက် လာမယ့် မဟာဌာနမှူးရဲ့ အမျိုးတစ်ယောက်။ နှစ်ပြောပြတာ အဲဒီမိန်းမက တစ်ယောက်အပါအဝင်ပဲ’

တိုဒါ သတင်းပေးတာမရှိရင်တောင်မှ ငယ်ရွယ်လှပ သော လူနာ၏ အမည်က တာဘဲမှန်း ဆရာရှိက သိနေခဲ့သည်။ အများအားဖြင့် ဝပ်ဒ်တွေထဲမှာ အကြမ်း ယောဘုယျ စမ်းသပ် သည့်အခါ ဆက်ပြီး ဒုတိယထပ်၊ ဒုတိယတန်းစား အခန်းတွေ နှင့် သီးသန့်ခန်းတွေမှာ အဆုံးသတ်သည်။ တစ်ခါက သီးသန့် ခန်းတွေထဲမှာ အတိုးကြီးတောင်မှ ပြောဆိုပေါက်နှင့် သူစမ်း သပ်မှုလုပ်တာတွေက ယဉ်ကျေးလာသည်။ အထူးသဖြင့်ဆို လျှင် အိမ်ထောင်ရှိ လှလှပပ ဒီအမျိုးသမီးကို သိပ်လေးလေး စားစား ဆက်ဆံနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးနှင့်အတူ သူက အကြီးကျယ်ဆုံး လေးစားပြုနေလေသည်။ အဆာအိမ်၏ လက်ထဲတွင် ရှိသော အပူချိန်ပြချပ်ထိပ်တွင် မဟာဌာနမှူး၏ အမျိုးတစ်ယောက်ဟု ရေးထားသည်ကို ဆရာရှိနှင့် နှစ် တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။

အမျိုးသမီးမှာ သိပ်ကိုငယ်နေကြောင်း အမျိုးသမီး၏ ရောဂါရာဇဝင်ကို သူတွေ့လိုက်ရသည်။ အမျိုးသမီး၏ ညာ ဘက် အဆုတ်အပေါ်ပိုင်းတွင် အရွယ်အတော်အသင့်ရှိသော အခေါင်းပေါက်တစ်ခုနှင့် ရောဂါကူးစက်ခံနေရသော နေရာ အနည်းငယ်ရှိနေသည်။ သို့သော် အဆုတ်အမြွှေးပါးက ရောဂါ ကူးစက်ခံနေရပြီး ညှိုးနွမ်းသိုးရိတ်ရောဂါအတွက် ဆေးကုသမှု ပေးမထားချေ။ သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာ ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့ ဟု သောပုံဖြင့် လှဲနေသည်။ မျက်နှာကို အမြဲမော့ထားသည်။

ခွဲစိတ်ခန်းရှေ့တွင် လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်ပြီး ဆုပ်ထားသော စစ်သားနှစ်ယောက် မရှိတော့ အကျဉ်းသားတွေကို သယ်လာသော ထရပ်ကားလည်း မရှိတော့။ မိန်း အဆောက်အအုံ၏ အမိုးပေါ်သို့ လှေကားများပေါ်ကနေ ဆရာရှိ တက်သွားသည် ပြန်ပြီးငြိမ်ကျသွားသည်။ လှေကားပေါ်တွင် သူ့ဖိနပ်သံက ဆူညံစွာ ပဲ့တင်ထပ်နေလေသည်

သူ့ရှည်လျားသော ဆံစုတ်နက်တွေက အလွန်သန့်ရှင်းသော ခေါင်းအုံးစွပ်ပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲနေသည်။ စာဖတ်တာကို သူ နှစ်သက်ပုံက သိသာနေသည်။ ဆရာရှိနှင့် မရင်းနှီးလှသော စာအုပ်များစွာက နေ့ခင်းတွင် အလင်းအများဆုံးရနေသော ပြတင်းပေါက်ကြီး၏ နံရံကပ်စင်အောက်တွင် စီချထားသည်။ စမ်းသပ်သည့်အခါ သူ့ရင်ဘတ်ကို ဖွင့်ပြထားရသည်။

သူ့အသားအရေက ဖျားနာနေသော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် မတူဘဲ သိပ်ချစ်စရာကောင်းနေလေသည်။ သူ့ယောက်ျားမှာ ရေတပ်က အရာရှိဖြစ်သည်။ အလွန်ဝေးလှသော တစ်နေရာ

တွင် တပ်ချထားသည်ဟု သူတို့ပြောကြသည်။ ဖြစ်နိုင်ပါ သည်။ အဘယ်ကြောင့်မှ သူ ပြည့်ဖြိုးနေသော ရင်သားအား လုံး ထိပ်လေးက သေးငယ်နေပြီး နီရဲနေပုံက ကောင်မပျိုလေး တစ်ယောက်နှယ်တည်း။ တစ်ရက်မှာတော့ သူ့အမေနှင့် အတူ ဆုံးဖြတ်သော အမျိုးသမီးကြီးက အိမ်စေတစ်ယောက်နှင့်အတူ ဝင်လာပြီး ခြင်းတစ်ခုထဲတွင် စားစရာများ သယ်လာသည်။ အဲဒါ အားလုံးခြုံကြည့်လျှင် ဝပ်ဒ်ထဲက လူနာတွေနှင့် အလွန် ခြားနားနေသော ကမ္ဘာတစ်ခု ဖြစ်နေလေသည်။

‘နေကောင်းတော့မှာပါ မစွတဘဲ’

သူနားကြပ်ကို ဘေးမှာချထားလိုက်ပြီး အတိုးကြီးက သူ့ခံစားချက်သုခကို ထုတ်ပြောလိုက်သည်။

‘မစွကို မကြာခင်မှာဘဲ ကျွန်တော်က လက်တွေ့ သက်သေပြနိုင်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒါလုပ်ဖို့ အားလုံးသေသေ ချာချာ စဉ်းစားဖို့ ကျွန်တော့်အတွက် နည်းနည်းလိုနေသေး တယ်။ ဒေါက်တာ အိုဆုန် သဘောကောင်းတာကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်နေရတယ်’

ခုထိတော့ ခွဲစိတ်မှုတစ်ခုတော့ လိုအပ်နေသေးသည်။ လာမည့်ဆောင်းဦးမှာ အချိန်သတ်မှတ်ထားသည်။ ဘာကြောင့် လဲ ဆရာရှိ အံ့သြနေသည်။ ရုတ်တရက် ရှေ့ဖေဖော်ဝါရီသို့ ရွှေ့လိုက်သည်။ အရင်စမ်းသပ်နေစဉ်အတောအတွင်းမှာ အတိုး ကြီးက တစ်ခုခုကို သတိပြုလိုက်မိလို့များလား။ သူ တွေ့တယ် ဆိုရင်လည်း သူက ဘာမှ ထုတ်ပြောတာလည်း မရှိချေ။

‘ချက်ချင်း အားလုံးရွှေ့ရမယ်ဆိုတာ ဘာကြောင့်လဲ’

‘အဲဒါ ပြဿနာပဲ မဟုတ်လား။ လောလောဆယ်မှာ

အတိုးကြီးက စမ်းသပ်တာ ကောင်းကောင်းသိပ်မလုပ်ရသေး ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီခွဲစိတ်...’

တိုဒါက သူ့လည်ပင်းကို မ,လိုက်ပြီး သူ့ထိုင်ခုံမှ ပြတင်း ပေါက်ဘက်ကို သတိထား ကြည့်လိုက်သည်။ ဒုတိယ ခွဲစိတ်ခန်း ဝင်ပေါက်ရှေ့တွင် စစ်သားနှစ်ယောက်က သူတို့ လက်တွေ့ကို နောက်ဘက်ပစ်

ပြီး လက်သီးဆုပ်ထားသည်။ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက် နေပုံက လှောင်အိမ်တစ်ခုထဲက တိရစ္ဆာန်တွေနှင့် တူနေသည်။ ပေါ့ပလာပင်အောက်က အလုပ်လုပ်နေသော ဘိုးဘီနပ်နှင့် အတိုးကြီးသည် သည့်မတိုင်ခင်ကပင် သူ့ဂေါ်ပြားနှင့်အတူ ထွက်သွားခဲ့ပြီ။

‘ဒီခွဲစိတ်မှုမှာ အတိုးကြီးက မဟာဌာနမှူးခုံရဖို့ တစ်ခုခု လုပ်တာပဲဖြစ်မယ်လို့ ငါ တွေးမိတယ်’

သူပြန်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဂျပန်-ဂျာမန် အဘိဓာန်စာအုပ် လေးထဲက စာတစ်မျက်နှာကို ဆွဲဖြိုလိုက်သည်။ စားပွဲအပါက

သံဘူးလေးထဲမှ သူ့ဆီးရွက်ကြီး ရာရှင် နည်းနည်းကို ကော်လိုက်သည်။

‘အတိုးကြီးက ဒါကို ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ။ ဒီမိန်းမကို ခွဲစိတ်တဲ့အပေါ်ကနေ အောင်မြင်တဲ့ မှတ်တမ်းအများကြီး လုံးဝ သူ့အပိုင်ရနိုင်တယ်လေ။ မဟာဌာနမှူး ရွေးကောက်ပွဲက ဧပြီလထဲမှာ လုပ်လိမ့်မယ်။ လူနာရဲ့ အမျိုးတစ်ယောက်က အိုဆုဂိပဲ။ ရောဂါက အဆုတ်တစ်ခုရဲ့ အပေါ်ပိုင်းမှာ သတ်သတ်မှတ်မှတ်ရှိနေတယ်။ လူနာအမျိုးသမီးက အားအင်ကုန်ခန်းနေတဲ့ပုံ မရှိဘူး။ ဆောင်းဦးပေါက်ထဲစောင့်နေမယ့်အစား ဒီလထဲလုပ်လိုက်တာက ဧပြီရောက်တဲ့အခါ ဇာတ်ခုံက ကောင်းကောင်းတည်ဆောက်ပြီးပြီလေ။ နောက်ပြီး အင်တာနယ်လ်ဆေးပညာက ဆရာဝန်အားလုံးကို အိုဆုဂိ ပိုင်ဆိုင်ပြီး အတိုးကြီးရဲ့ ထောက်ခံတာနဲ့ ဂိုဏ်းကွဲနေတာတွေ ကျဆင်းသွားနိုင်တယ်။ ဒီနည်းနဲ့ ရွေးကောက်ပွဲမတိုင်ခင်မှာ ဒုတိယဖြစ်တဲ့ ဒေါက်တာကန်ဒိုက ထိန်းနိုင်မယ်’

မာမာထန်ထန် ချင်ချင်ချိန်ချိန်ဖြင့် သူ့စကားတွေပြောနေရင်းက တိုဒါ အားကုန်ခန်းသွားပြီး သူ့စီးကရက်ကို ကောက်သောက်လိုက်သည့်နည်းမှာ သူ၏ အကျင့်စရိုက်ပင် ဖြစ်သည်။ တိုဒါသည် ချမ်းသာသော အိုဆာက မိသားစုတစ်ခုမှ ဆင်းသက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ကောလိပ်တွင်ရှိစဉ်က တောမှာ မွေးဖွားသည့် ဆုဂရိုအား ဆေးကျောင်းတွင် လူမှုဆက်ဆံရေးရှုပ်ထွေးမှုများအကြောင်း ရှင်းပြတတ်သောအကျင့် သူ့မှာရှိသည်။ ပြီးတော့ ဆေးရုံဂိုဏ်းကွဲမှုတွေ၏ မရိုးသားသော လုပ်ငန်းက စီးကရက်မီးခိုးကြွက်လျှောက် နောက်ခံဖြစ်ရပ်ပေါ်တွင် တည်ရှိနေသည်။

‘ချိုသာခြင်းနဲ့ စိတ်ကူးယဉ်လွန်ကဲခြင်း ဆိုတာတွေဟာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အတွက် တားမြစ်ထားတဲ့ မိမိခံပစ္စည်းတွေဖြစ်တယ်’

ဝိဝမ်းနည်းသည့် ခံစားမှုဖြင့် ဆုဂရို မျက်လုံးဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက်လုပ်လေ တိုဒါက ပိုချော့ရှင်အားရဖြစ်လေ ဖြစ်နေသည်။

‘ဆရာဝန်တွေဟာ သူတော်စင်တွေမဟုတ်ဘူး။ သူတို့က အောင်မြင်ချင်ကြတယ်။ သူတို့က ပါမောက္ခ အပြည့်အဝဖြစ်ချင်ကြတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့က နည်းပညာသစ်တစ်ခုကို ရှာဖွေချင်တယ်ဆိုရင် သူတို့သတ်မှတ်ထားတဲ့ မျှောက်တွေ၊ ခွေးတွေနဲ့တင် စမ်းသပ်ဖို့ မတင်းတိမ်နိုင်တော့ဘူး။ ဆုဂရို၊ ဒါကမ္ဘာကြီး ပြီးတော့ အဲဒါကို မင်း ပိုနီးနီးကပ်ကပ်ကြည့်ဖို့ထိုက်တယ်’

‘ဒါကြောင့် စမ်းသပ်တာတွေလုပ်ဖို့ မင်းပြောမှာလား’ ဆုဂရိုက မေးလိုက်သည်။

ခုံတစ်ခုမှာ သူထိုင်ချလိုက်ပြီး မျက်လုံးကိုပိတ်ထားသည်။ စကြိုထဲမှာ သူ့အပေါ် အပြေးအလွှားပြန်မရောက်လာခင်လေးမှာ စိတ်ပျက်ပြီးငွေတာမျိုး သူ ခံစားလိုက်ရသည်။

‘ငါ မသိဘူး၊ ငါ အခု မသိဘူး’

‘ဒုက္ခက ဘာလဲ’

‘အဘွားကြီးက ဒေါက်တာ ရှိဘာတာရဲ့ စမ်းသပ်တဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်းကိုသွားနေတယ်။ မစွတတ်က ရက်စက်တဲ့ အငှားကြီးရဲ့ ရာထူးတိုးမြှင့်ဖို့ဆိုက် ဦးတည်သွားနေနိုင်တယ်လေ’

‘ဟုတ်လား၊ မင်းဘာလိုချင်လဲ။ အဲဒါ ဘာမှားနေလို့လဲ။ အားလုံးထဲမှာ ပထမဆုံး ဘာလို့ မင်းက အရာရာတိုင်းကနေ ချန်ထားပြီး အဘွားကြီးကိုမှ သိပ်ခေါ်ချင်နေတာလဲ’

တိုဒါ ပြုံးဖြူလုပ်ပြီး ဆုဂရို၏ စိတ်ဇောကံကျနေသော မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ သိပ်ဆိုးနေတဲ့အကြောင်းက ဘာလဲ’

‘ဘယ်လိုဖန်တီးရမလဲဆိုတာ ငါ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့...’

‘အို... တော်စမ်းပါကွာ။ အဲလို အားလုံး လူနာတစ်ယောက်ကို သတ်တယ်ဆိုတာ သိပ်ခန့်ညားတည်ငြိမ်တဲ့ အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဆေးလောကမှာ ဒါ အသစ်မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါအတွက် တိုးတက်အောင် ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့ရလဲ။ အခုကြည့်လေ။ ဗြိတိသျှ လူအမျိုးမျိုးဟာ လေကြောင်းတိုက်ခိုက်လို့ တစ်ချိန်လုံး သေနေကြတယ်။ အဲဒီအကြောင်း ဘယ်သူမှ နှစ်ခါပြန်မတွေးချင်ကြဘူး။ အဘွားကြီး လေကြောင်းတိုက်ခိုက်ခံရလို့ သေသွားရမယ့်အစား ဆေးရုံမှာ ဘာလို့ မသတ်တာလဲ။ အဲဒါ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခု ရှိလိမ့်မယ် ကောင်လေးရ’

‘ဘာအဓိပ္ပာယ်မျိုးလဲ’

ဆုဂရိုက လိုဏ်ခေါင်းသံဖြင့် တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

‘ဘာလို့ အဲဒါသိသာနေလဲဆိုတော့ အဘွားကြီးသာ လေကြောင်းတိုက်ခိုက်ခံရလို့ သေသွားခဲ့ရင် အများဆုံး သူမျှော်လင့်နိုင်တာက သူ့အရိုးတွေကို နာကာမြစ်ထဲလွှင့်ပစ်လိုက်တာ လောက်ပဲ လုပ်နိုင်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာ ခွဲနေတုန်း အသတ်ခံရရင် ဘာမှသံသယရှိနေစရာမလိုဘူး။ သူဟာ ဆေးသိပ္ပံရဲ့ ဘုရားကျောင်းမှာ အသက်ရှင်နေတဲ့ ကျောက်တိုင်လုံးတစ်ခု ထိန်းသိမ်းထားလိုက်သလို ဖြစ်တာပေါ့။ ပြီးတော့ အဲဒီအဘွားကြီးကို မလုပ်ခဲ့ရင် မရေတွက်နိုင်တဲ့ တီဘီလူနာတွေကို ကျန်းမာတဲ့လမ်းပေါ် ပြန်ရောက်အောင် ရှေ့ရေးကို မျှော်ကိုးနေရတဲ့ရက်တွေ ရှိနေမှာပဲ။ အဘွားကြီးက ကူညီပြီး လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်တဲ့အတွက် ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနဲ့ သူ မျက်လုံးပိတ်နိုင်ဖို့ ပိုပြီးထိုက်သင့်တယ် မဟုတ်လား’

‘မင်းဟာ တကယ်ပဲ စရိုက်ကြမ်းတဲ့သူတစ်ယောက်...’

ဆုဂရို သက်ပြင်း ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ပင့်မ,လိုက်သည်။

‘ငါလည်း သဘောပေါက်နိုင်ပါတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်’

‘မင်း မခိုင်မာ၊ မကြမ်းတမ်းရင် မင်း ဘယ်လိုဝိဝိ အသက်ရှင်မလဲ’

ရုတ်တရက်ပဲ တိုဒါက မဲ့ခွဲသလိုပြီး ရုတ်တရက်...

‘မင်း တကယ်ကို ငတ်တစ်ယောက်ပဲ၊ မင်းသိလား’

ဒီနေ့တော့ တခြားနည်းလမ်းတစ်ခုခုနဲ့ နေလို့ရပါ့မလား’
‘တကယ်လို့ အဲဒီနေရာမှာ မင်းယူမလား’
‘မေးခွန်းကောင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ မြန်မြန် နားကြပ်
ဘယ်မှာလဲ’

‘အဲဒါ... အဲဒါ ပစ္စည်းထည့်တဲ့ သေတ္တာထဲမှာ’
ဆုဂုရို အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ပန်းခြံထဲ သူရပ်နေ
သည့်အခါ လေပြည်က သူမျက်နှာကို တိုက်သွားသည်။ သူ
ဂေါ်ပြားဖြင့် လှုပ်ရှားနေသော ဘိုးဖိနပ်နှင့် အဘိုးကြီးကို
နုံးခွေခွေဖြင့် သူ စောင့်ကြည့်နေသည်။

‘မြောင်းရာတစ်ခု တူးနေတာလား’
‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ပေါ်ပလာပင်ကို အောက်ချမလို့။
အပင်က ပေါက်လာရင်လည်း သိပ်လှတာ၊ ဒါပေမဲ့ ကောလိပ်
ကလူတွေက ခုတ်ပစ်ဖို့ ပြောနေတယ်။ ဘာလို့လဲလို့ ငါ့ကို
မမေးပါနဲ့’

ဒုတိယခွဲစိတ်ခန်းရှေ့တွင် လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်ပြီး
ဆုပ်ထားသော စစ်သားနှစ်ယောက် မရှိတော့။ အကျဉ်းသား
တွေကို သယ်လာသော ထရပ်ကားလည်း မရှိတော့။ မိန်း
အဆောက်အအုံ၏ အမိုးပေါ်သို့ လှေကားများပေါ်ကနေ ဆုဂုရို
တက်သွားသည်။ ပြန်ပြီးငြိမ်ကျသွားသည်။ လှေကားပေါ်တွင်
သူဖိနပ်သံက ဆူညံစွာ ပဲ့တင်ထပ်နေလေသည်။ သူ့အောက်
ကနေ ကျောင်းဝင်းတစ်ဝင်းလုံး အကျယ်ကြီးပျံ့နှံ့သွားမှာ
ဖြစ်သည်။ ဆေးသုတေသန အဆောက်အအုံနှင့် စာကြည့်တိုက်
နှစ်ခုလုံး ကတ္တရာစေးများဖြင့် မည်းနက်နေသည်။ နှစ်ခု အတူ

တူ သစ်ဖြင့် ဆောက်ထားကြသည်။ အဆောင်နှစ်ခုကြားတွင်
သုံးဆင့်ထက် ပိုဆောက်ထားသည်။

ပိုးသတ်သော ဌာနအပိုင်းဘက် ခေါင်းတိုင်မှ မီးခိုးများ
ထိုးတက်လာနေသည်။ အဲဒီမှာ လူနာတစ်ရာ ရှိသည်။ နာရီ
နှင့် အလုပ်သမား ဘယ်လောက်တောင်ရှိနေမှာပါလိမ့်။ သူ
သည် ဒီမှာ လည်နေသော ဘီးတွေ၏ ဂီယာတစ်ခုပေါ်က
ခွေးသွားစိတ်တစ်ခုဖြစ်လျှင် ဘယ်သူ၏ လှုပ်ရှားမှုလဲဆိုတာ
ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ သူ နားမလည်နိုင်ကြောင်း သူ ခံစားနေရ
လေသည်။

‘နားကို မလည်ပါဘူး’ဟု သူ့ကိုယ်သူ တိုးတိုးလေး
ရွတ် နေလိုက်သည်။

‘အဲဒီအကြောင်း တွေးနေလည်း အကျိုးမရှိပါဘူး’

ဒီနေ့ ပင်လယ်ပြင်က ကြည့်ရတာ မည်းမှောင်ပြီး မိုးရွာ
တော့မည့်ဟန် ပြင်နေလေသည်။ ဖုကုအိုကမု ဖုန်မှုန့်ညိုများ
ချာလပတ်လည်တက်လာနေသည်မှာ တိမ်တွေကို ညစ်ပေ
သွားအောင်လုပ်ဖို့ ထင်သည်။ တိမ်တွေက သိုးမွေးဂွမ်း
အဟောင်းရောင် ထွက်နေသည်။ ပြီးတော့ နေရောင်ကတောင်
ပျော့တော့တော့ဖြစ်နေသည်။ စစ်ပွဲနိုင်နိုင်၊ စစ်ပွဲရှုံးရှုံး ဆုဂုရို
အတွက်ကတော့ အားလုံးက အတူတူပဲဖြစ်သည်။ ကြိုးစား
အားထုတ်ရသည့်တန်ဖိုးကို တွေးရင်တောင် အကြောင်းတစ်ချို့
သည် သူ့အပေါ် ဖိနှိပ်ပြီး လေးလံနေလေသည်။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

ပြေးဆေး-၂၊

မာလာ

Advertising photo studio / Digital photo lab & framing

◆ နိဗ္ဗာန်ရုပ်ပုံဖော်ခြင်း ◆ ဗဟိုရုပ်ပုံဖော်ခြင်း ◆ ရုပ်ပုံစာရင်း ◆ အဆောင်အအုံများ ◆ ဝတ်စုံရုပ်ပုံဖော်ခြင်း ◆ အလှဆင်ခြင်း
 ◆ မိတ်ပုံများ ◆ ဆီအယ်မိတ်ပုံများ ◆ ဇာတ်ရုပ်ဖော်ခြင်း ◆ ဖန်တီးမှုရုပ်ပုံဖော်ခြင်း ◆ နိဗ္ဗာန်ရုပ်ပုံဖော်ခြင်း ◆ အလှဆင်ခြင်း
 ◆ မိတ်ပုံ Album ပြုလုပ်ခြင်း ◆ 4x6 to 12x18 Size ဝတ်စုံရုပ်ပုံဖော်ခြင်း ◆ Hand Phone & Tablets ဝတ်စုံရုပ်ပုံဖော်ခြင်း
 မိတ်ပုံရုပ်ပုံဖော်ခြင်း ◆ နိဗ္ဗာန်ရုပ်ပုံဖော်ခြင်း ◆ နိဗ္ဗာန်ရုပ်ပုံဖော်ခြင်း ◆ နိဗ္ဗာန်ရုပ်ပုံဖော်ခြင်း ◆ နိဗ္ဗာန်ရုပ်ပုံဖော်ခြင်း
 ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးပါမည်။

မိသားစု အမွတ်တရ မိတ်ပုံများ၊ ကလေးမိတ်ပုံများ၊
သင်္ကေတရုပ်ပုံများ၊ မိတ်ပုံများကို
အိမ်ပိုင်ကလေးများကို ပို့ပေးပါမည်။

No.169 (C4) 36th Street (Middle), Kyauktada Tsp. Yangon.
 09-73024327, 09-73124328, 09-73041924, 09-73041735 Etc. 312426

ဆတ်သန်သောပြုံးပျက်
 အချစ်အဆွေး ကောင်းမွန်သော
 ပလပ်စတစ်အိတ် အမျိုးမျိုးကို
 ထုတ်လုပ်ပေးလျက်ရှိပါသည်

ဝစ်ဇာ

ပလပ်စတစ်အိတ်လုပ်ငန်း

အမှတ်(၁၂)၊ ဘီရိုလမ်း၊ ဧရာဝတီ၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်
 ဖုန်း - ၆၄၁၁၃၄ ၊ ၇၂၂၇၆၈ ၊ ၆၄၅၉၈၇

ခုတ်သမီး

ပလပ်စတစ်အိတ်ပါး နှင့် ပုံနှိပ်လုပ်ငန်း

အမှတ် (၁၄)၊ မောစီညောင်ပင်လမ်း၊ ဧရာဝတီ၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ဖုန်း - ၆၄၁၁၃၄ ၊ ၆၄၅၉၈၇ ၊ ၈၉-၈၃၂၀၁၂၆

ရွှေအမြဲတေ ဂုဏ်ပုဂ္ဂလင်း

အမှတ် ၃၂၆၊ ဇန်နဝါရီ ၂၀၁၇

အခုနောက်ပိုင်း ရေးသားမှုတွေမှာ အကြောင်းအရာအရ အသစ်အဆန်းပါဝင်မှုဟာ သိသိသာသာ နည်းနေနေဖြစ်ပါတယ်။ လူစရိုက်၊ လူသဘာဝကို ရသစာပေမှာ ထင်ဟပ်ရတယ်ဆိုပေမဲ့ ဝတ္ထုတည်ရှိရာ နောက်ခံအခင်းအကျင်းနဲ့ ပတ်သက်ရင်တော့ ခေတ်နဲ့အညီ ပိုပြီး ကျယ်ပြန့်တာတွေကို မျှော်လင့်မိပါတယ်။

၁။ နန်းကျဘုရင်မ

၂။ အိပ်မက်များ၏ဝတ်သိက္ခာ

စံထိုက်သူ

အရေးအသား ရိုးစင်းလှပါတယ်။ စကားပြေ၊ စကားပြော ရောနေသလို ဆွဲဆောင်မှုအားလည်း မရှိလှပါဘူး။ စာမူနှစ်ပုဒ်စလုံးဟာ ဇာတ်ကြောင်းပြောဖို့ကိုပဲ ဦးတည်ထားပြီး အဖြစ်အပျက်ကို ပြမသွားနိုင်ပါဘူး။

၃။ ဒေါက်တာ

ထွန်းဝင်းလတ်

အပြန်အလှန်စကားပြောကိုသာ အားပြုထားတဲ့ စာမူဖြစ်နေပါတယ်။ ဇာတ်ကောင်တွေကို သူတို့စကားပြောအရတင်မကဘဲ သူတို့ရဲ့အမူအရာ အခင်းအကျင်းနဲ့ ပုံဖော်နိုင်မှ စာမူကောင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။

၄။ အမြတ်တမ်း

လဝန်းအိမ်

လက်ဝတ်ရတနာနေရာကနေ ရေးဖွဲ့ထားတဲ့စာမူဖြစ်ပေမယ့် ရိုးစင်းလွန်းတဲ့အတွက် ဆွဲဆောင်မှုမရှိလှပါဘူး။

၅။ ချစ်

အေးမင်းထွန်းစံ

အရေးအသားရော အကြောင်းအရာပါ ရိုးစင်းနေပါတယ်။ ပမာဠီလို ဂုဏ်ထူးလုပ်ထားတယ်ဆိုရင် ကိုယ်က ထုတ်ပြောစရာမလိုဘဲ စာဖတ်သူက သဘာသာ ရှာဖွေသဘော ပေါက်နားလည်သွားအောင် ရေးပြနိုင်ဖို့ လိုပါတယ်။

၆။ အိမ်ကလေးရဲ့ဆီမီးတိုင်

လွမ်းနေ

စာအရေးအသား ပြေပြစ်ချောမောပါတယ်။ စကားပြေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရေးနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရွေးချယ်ထားတဲ့အကြောင်းအရာနဲ့ အခင်းအကျင်းက ရိုးစင်းလွန်းတဲ့အတွက် စာမူကောင်းဖြစ်လေပါဘူး။

၇။ နေပြည်၊ ရွှေရည်လှိုင်နတ် ယိုးဒယားလေး

ဆည်းထားသစ်

အကြောင်းအရာပြေပြစ်ပါတယ်။ ပြောချင်တဲ့အကြောင်းအရာကို အဆင့်မြင့်ပေမဲ့ အရေးအသားဆွဲဆောင်မှုအားနည်းသွားသလို အခင်းအကျင်းအဖွဲ့အစည်းမှာ စာဖတ်သူတွေ ရိပ်စားမိလောက်အောင် ရိုးစင်းနေပါတယ်။

၈။ အောင်သွယ်တော်မမ

မ(တာချီလိတ်)

စကားပြောကို ခပ်သွက်သွက်ရေးထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ခေါင်းစဉ်ပါအတိုင်း အောင်သွယ်တစ်ယောက်အကြောင်းသာ ဖြစ်ပြီး ထူးခြားမှုမရှိပါဘူး။

၉။ ပုတူး

ပတ္တမြားနီနီ

ရိုးစင်းလှတဲ့စာမူတစ်ပုဒ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။

၁၀။ အဝမ်းဆရာ

စိမ်းသော်

ပြောချင်တာရှိပေမဲ့ ဇာတ်ကောင်ကို ပုံဖော်တဲ့နေရာမှာ အားထည့်ပြီး ကျန်တဲ့အခင်းအကျင်း၊ အဖွဲ့အစည်းနေရာမှာ အားနည်းသွားတဲ့စာမူ ဖြစ်ပါတယ်။

၁၁။ အရောင်မပြယ်သော အဖြူထည် ကိန်းဝပ်မှုလေးများ

ခေတ်သွန်းလှ

စကားပြေ၊ စကားပြောရောနေသလို ဝါကျဖွဲ့ပုံတွေ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မရှိတဲ့အတွက် စာဖတ်သူရဲ့အာရုံဟာ ထုံပိုင်းထုံပိုင်းဖြစ်ရတဲ့စာမူ ဖြစ်ပါတယ်။

၁၂။ ရွှေဝါလေးရေ

မောင်ခရေ

ခေါင်းစဉ်ပါအတိုင်း ရွှေဝါငါးတစ်ကောင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ခံစားချက်ကို ရေးထားတာဖြစ်ပါတယ်။ ဇာတ်ကောင်စရိုက် ပေါ်လွင်အောင် ကြိုးစားရေးသားထားပေမဲ့ စာရေးသူရဲ့ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါကို ဖျောက်ရခက်နေတဲ့အတွက် မဝီပြင်ပါဘူး။

၁၃။ ပုဂ္ဂလိကတစ္ဆေ

လင်းသန့်စင်

အရေးအသားသင့်ပေမဲ့ ဇာတ်တည်ထားတဲ့အပိုင်းနဲ့ ပတ်သက်ရင် လုံလောက်တဲ့ နားလည်မှုမျိုးမရှိဘဲ ဇာတ်ပြေအောင် ကြိုးစားထားသလို ဖြစ်နေတဲ့အတွက် အားနည်းသွားရပါတယ်။ တချို့ဝါကျတွေ ရှုပ်ထွေးနေပါတယ်။

ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းထံ တင်ပြလိုက်တဲ့ စာမူတွေကတော့ မျိုးသည်မင်း ရဲ့ ကျွေး၊ ကိတ်မုန့် ရဲ့ မှစ်ချစ်ခင်ခင် အောင်အောင်မြင်မြင်၊ ကျောက်စက်ရုံနဲ့ ရဲ့ နေဝင်မီးစာ၊ မောင်ဩလေး ရဲ့ သမ္မာရာ ခွဲတမ်း၊ လွင်နုနုဦး ရဲ့ တစ်ရာရာစာ၊ ခရမ်းပြာ ရဲ့ အဖွားတစ်ယောက်ရဲ့ လက်စက်သုပ်၊ ဗူးရဲ့ One Man Two Lives၊ နိုင်လေး(ရွှေတောင်) ရဲ့ တိတ်တိတ်လေး ပြန်သွားအံ့လေပြီ တို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာ ခရစ်ပြာရဲ့ 'အဖွားတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ဖက်သုပ်' ကဗျာ ပြောချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကလောင်မှာမည်ဟူတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ပါ။ စာပေလောကမှာ ခရစ်ပြာထက်ပို ဆိုတဲ့ ကလောင်က ကဗျာ လောကမှာ ထင်ရှားတဲ့ ကလောင်ရှင်ဖြစ်ပါတယ်။ သူနဲ့ ဆင် တူယိုးမှားဖြစ်မယ့် ခရစ်ပြာ ဆိုတဲ့ ကလောင်မှာမည်ကို မယူ သင့်ဘူးလို့ ပြောပါရစေ။ ဆရာရေးသားထားတဲ့ အဖွားတစ် ယောက်ရဲ့ လက်ဖက်သုပ်က ဝတ္ထုဆိုတာထက် အက်ဆေး ဘက်ကို ပိုပြီးနွယ်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ ဝတ္ထုအနေနဲ့ဆိုရင် တော့ ကျွန်တော် မကြိုက်ပါဘူး။

ဆရာ မှူးရဲ့ 'One Man Two Lives' က တိုလွန်းပါတယ်။ အကြောင်းအရာအရဆိုရင်လည်း ဒီလောက်ပဲထွက်မှာပါ။ နောက်တစ်ခု ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ဝတ္ထုရဲ့ ခေါင်းစဉ်ကို အင်္ဂလိပ်လို တပ်ထားခြင်းပါ။ မြန်မာ့ရှင်ရှင်ကားများ အင်္ဂလိပ် မှာမည်တပ်နေပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာဝတ္ထုတိုများကတော့ အင်္ဂလိပ်မှာမည် မတပ်ချင်ပါဘူး။ ဆရာဝတ္ထုကို ဇွဲလိုက်မယ် ဆိုရင် တစ်မျက်နှာစာသာ ရှိပါလိမ့်မယ်။

ဆရာမ နိုင်လေး(ရွှေတောင်)ရဲ့ 'တိတ်တိတ်လေး ပြီးဆုံး သွားခဲ့လေပြီ' က အင်မတန်ရှိုးစင်းလွန်းတဲ့ စာတတ်တစ်ပုဒ် ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော် အားမရပါဘူး။

ဆရာမ လွင်နန္ဒာဦးရဲ့ 'တစ်နေရာစာ' နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောချင်ပါတယ်။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို စီးရေးတဲ့အခါမှာ ကိုယ် က ဘယ်နေရာကနေ ပြောမှာလဲဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ရပါလိမ့်မယ်။ ဆရာမက တတိယပုဂ္ဂိုလ်နေရာကနေ ရေးနေတာကို စာမျက် နှာ ၂ မှာ တွေ့ရပါတယ်။ 'သူတို့နှုတ်ဖျားမှ အိမ်ပိုင်ဆိုတဲ့ စကားလုံး ထွက်ကုမ္ပဏီအောင် သတိထားတတ်စေပြီ' ဆိုတဲ့ အတွက် စာရေးသူက တတိယနေရာမှာ ရှိပါတယ်။ အောက် မှားရောက်တဲ့အခါ 'ကို ကို နှမောတာသ ကြေကွဲခြင်းများ စွာဖြင့် ရှိကင်ငင်ရပါသော်လည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သူ ကျွန်မဘဝ ဆက်လက်ရှင်သန်နိုင်ဖို့' လို့ တွေ့ရပြန်ပါတယ်။ အပေါ်မှာ သူတို့လို့ သုံးထားပြီး အောက်မှာ ကျွန်မဖြစ်သွားတဲ့အတွက် ပထမဇာတ်ကောင် ဖြစ်သွားပါပြီ။ အဲဒီလို မည်သည့်တ မဖြစ် ရအောင် သတိထားစေချင်ပါတယ်။

နောက်ဆုံးတစ်ပုဒ်ကတော့ ဆရာ ကိတ်နုနုရဲ့ 'ချစ်ချစ် ခင်ခင်အောင်အောင်မြင်မြင်' ဆိုတဲ့ဝတ္ထုဖြစ်ပါတယ်။ စာမျက်နှာ တွေများပြီး ဆိုလိုချင်တဲ့အဓိပ္ပာယ် မရောက်လို့ ယူဆပါတယ်။

တခြား သုံးပုဒ်ဖြစ်တဲ့ ချီးသည်ခင်းရဲ့ 'ကျွန်း'၊ ကျောက် စက်ရုံရဲ့ 'ဆုဝင်မိမိ'၊ မောင်ညိုလေးရဲ့ 'သုန္ဒရာ နှစ်တမ်း' တို့ကို ဒီလ ရွှေအသစ်များအဖြစ် ရွေးချယ်တော်ပြီလေလိုက် ပါတယ်။ ဆရာ မောင်ညိုလေးရဲ့ ဝတ္ထု အဆုံးသတ်မှာ နောက် ဆုံးကျည်ဆန် သယ်သူအတွက် သုံးတယ်ဆိုတာ စရေးဆုံးချန် ထားလိုက်ရင် ပိုပြီး ထိရောက်မယ် ထင်ပါတယ်။ စာဖတ်သူ အတွက် အတွေ့ရတာပေါ့။

■ ဝင်းမြင့်မိုး

ရွှေအသစ်စာမူများအတွက် စည်းကမ်းချက်များ

ရွှေအသစ်စာမူသို့ ရောက်ရှိလာသောစာမူများတွင် စာမျက်နှာနှစ်ဖက် ရေးသားခြင်းမျိုး၊ ဘေးမျဉ်းမသားဘဲ စာပိုဒ်လည်းမခွဲကာ သက်ဝင်စရာအလွင်နှင့် ပေးပို့လာခြင်း မျိုး များပြားလာသည်ကို တွေ့ရှိနေရပါသည်။ ယခုအခါ ရွှေအသစ်စာမူများမှာ လစဉ်ဖက်ရှုပြန်ကြားနိုင်သည့် အရေ အတွက်ထက်များစွာကျော်လွန်နေသည့်အတွက် စည်းကမ်း နှင့်မညီသည့် စာမူများကို နောင်တွင်ပြန်ကြားချက်၌ ထည့် သွင်းမော်ပြသွားမည် မဟုတ်ဟု အယ်ဒီတာများမှ ဆုံးဖြတ် ထားပါသည်။ လိုက်နာရန်စည်းကမ်းများကို ရွှေအသစ်စာမူ ပေးပို့လိုသူများ သိရှိနိုင်စေရန်ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ နောင်လ များမှစ၍ အောက်ဖော်ပြပါစည်းကမ်းချက်များနှင့် မကိုက် ညီသည့်စာမူများကို ပြန်ကြားချက်တွင် ထည့်သွင်းမော်ပြ ခြင်းမပြုတော့ဘဲ ပယ်လိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင် အကြောင်းကြားအပ်ပါသည်။

- ၁။ စာမျက်နှာတစ်ဖက်တည်းသာ ရေးသားပါ။
 - ၂။ ဘေးမျဉ်းသားပါ။ စာပိုဒ်ခွဲပါ။ စကားပြောများကို မျက်တောင်အဖွင့် အပိတ် ထည့်ပေးပါ။
 - ၃။ လက်ရေးလက်သား ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ထင်ထင်ရှား ရှား ရေးသားပါ။ သတ်ပုံမှန်ကန်အောင် စစ်ပေးပါ။
 - ၄။ လက်ရေးစာမူဆိုလျှင် A4စာမျက်နှာ ၆ မျက်နှာထက် မပိုစေရပါ။ ကွန်ပျူတာစာစီစာမူဆိုလျှင် A4စာမျက် နှာတွင် ၁၃ ပြိုင်ဖြင့် ၄ မျက်နှာထက် မပိုစေရပါ။
 - ၅။ စာမူအမည်နှင့် ကလောင်အမည်ကို ထင်ရှားစွာ ဖော်ပြပါ။
 - ၆။ မိမိကိုယ်တိုင်ရေးသားကြောင်း ခံဝန်ချက်ပါရှိရန် လိုအပ်ပါသည်။
 - ၇။ အခြားမဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ပေးပို့ထားခြင်း မပြုရပါ။
 - ၈။ ဆက်သွယ်ရန် နေရပ်လိပ်စာအပြည့်အစုံ ထည့်သွင်း ဖော်ပြရန် လိုအပ်ပါသည်။
 - ၉။ ဝတ္ထုသစ်များသာဖြစ်ရမည်။ အွန်လိုင်းတွင်တင်ပြီး ဝတ္ထုမျိုးမဖြစ်စေရ။ မိမိဝတ္ထုတိုစုစည်းမှုတွင် ဖော်ပြ ပြီးသည့် ဝတ္ထုတိုမဖြစ်စေရ။
 - ၁၀။ စာမူကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သိလိုသည်ဖြစ်စေ၊ တစ်စုံ တစ်ခုပြောကြားလိုသည်ဖြစ်စေ ရွှေအမြဲတောမဂ္ဂဇင်း တိုက်၊ တယ်လီဖုန်းအမှတ် ၀၁-၉၀၁၀၇၀၁ အေးမြတ် မြတ်ချီနှင့်သာ ဆက်သွယ်ရန်လိုပါသည်။ အယ်ဒီတာ များ၏ အီးမေးလ်သို့ဖြစ်စေ၊ မုခ်ဘွတ်သို့ဖြစ်စေ ဆက် သွယ်ခြင်းမပြုရပါ။
- စည်းကမ်းချက်နှင့်မညီ၍ ပြန်ကြားချက်တွင် ထည့် သွင်းမော်ပြမည်မဟုတ်သည့်စာမူများကို ကာယထိခွင့်ထံ ပြန်လည်ပေးပို့နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် မိမိတို့၏စာမူများကို လက်ခံမိတ္တူထားရှိကြပါရန် အသိပေးအပ်ပါသည်။
- အယ်ဒီတာ(ရွှေအသစ်စာမူ)

ချစ်က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ မွေးတယ်
ငယ်စဉ်က ကမ္ဘီယ၊ ခုကျတော့ သုဘရာဇာ
ဘာကြောင့်လဲလို့မေးရင် ဖြေရက တစ်ခွန်းပဲရှိတယ်
လူသေတွေက နားအေးတယ်လို့
ဟား...ဟား...ဟား...

မောင်ပြေး သမုဒ္ဒရာခွဲတမ်း

၁။

ကျွန်တော် ပထမဆုံး လူနာကို စကတော့
အရမ်း စိတ်လှုပ်ရှားနေတာဗျ။ တွမ်တီးစီစီ စလင်းထဲ
ဘီစစ်နဲ့ ဘီစီတို့ နှစ်ယောက်တော့ လက်က တုန်နေတာ၊
လူနာက ကြည့်ပြီးကြောက်နေတယ် ထင်ပါရဲ့။
ဆရာဝန်လေးက အပြီးမပါဘဲ ဟာသစကား
ဆိုနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း သမုဒ္ဒရာရဲ့
အေးစိမ့်မှု ပြေလို့ ပြေငြား နားထောင်နေမိကြတာပေါ့။
သောက်ဆေး တွေပေးရတော့မယ်ဆို ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ယုံကြည်မှုနည်းနေတတ်တာ။ တစ်ခါတည်းက
သာမန် ခေါင်းကိုက်လို့လာတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့

ကျွန်တော်

ဒိုင်ကလိုတွေရော၊ ပါရာစီ
တမောတွေပါ ရောပေးလိုက်
လို့ ပြန်ကုယူပေးရတယ်လေ

မှတ်သန်လေ အင်အား
နည်းရပ်ဝန်းတစ်ခုအလား
လေပြည်က ညက်ညက်က
လေး လွှင့်ရုံလွှင့်နေတယ်။
ဆရာဝန်ရဲ့ စကားကို မှင်
တက်နေကြရုံကလွဲပြီး ကျွန်
တော်တို့မှာ အခြားလုပ်စရာ
မရှိ။ သားငယ်လေးက ကျွန်
တော်ပေါင်ပေါ်မှာခွေခွေလေး
အိပ်ပျော်နေတယ်။ ဆရာဝန်
ရဲ့စကားကို ဆက်ပြီး နားစွင့်
နေလိုက်တယ်။

‘ဆမ၊ မရခင် အချိန်
ရခိုင်ဘက်ကို သွားကုရတယ်
ဗျာ။ တောနက်ထဲမှာ ရွာသူ
ရွာသားတွေက နာပုံအမျိုး
မျိုး၊ ဖြစ်ပုံအထွေထွေလေ’

ဆရာဝန်က ရေပြင်ကို
တစ်ချက် အကြောင်းမဲ့ ငေး
လိုက်သေးတယ်။ နောက်မှ
စကားဆက်တယ်။

‘လူနာတစ်ယောက်ဆို
ရင် ရန်ဖြစ်လို့တဲ့၊ ခေါင်းမှာ
သွေးတွေဖြာဆင်းနေတာ
ရယ်။ ဆေးရုံပို့ဖို့ အချိန်မရ
တော့ လူနာကို သွေးတိတ်
အောင် အရင် ပတ်တီးစည်းရ
တယ်။ အဲမှာ တော်တော်
အဆင် မပြေဖြစ်တယ်ဗျာ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ရှင်’

Network Engineer
မလေးက အမေးသောလိုက်
တယ်။ ဆရာဝန်လေးကပဲ
ဆက်လက်ပြီး ‘သူ ခေါင်း
ပေါက်သွားတာ သွေးလွှတ်
ကြောတည့်တည့်လေ၊ သွေး
လွှတ်ကြောနေရာဆိုတော့
သွေးက ပတ်တီးနဲ့ လေး၊
ငါးပတ် ပတ်တောင် မတိတ်
ဘူး’

‘အဲတော့ ဘယ်လိုလုပ်
ရလဲ ဆရာလေးရဲ့’

ငြိမ်သက် နားထောင်
နေတဲ့ သုဘရာဇာ အတိုးအို
က စိတ်ဝင်တစား မေးလာ
တယ်။

‘အဲတော့ ပတ်တီးကို
မတိတ်မချင်း ပိတ်စည်းရ
တာပေါ့ဗျာ။ ခေါင်းကြီးကို
ပတ်တီးနဲ့ တော်တော်လေး
လိမ့်မယ်။ သွေးတိတ်မှ သွေး
တိတ်ဆေးတစ်လုံး ထပ်အွန်
ပြီး ဆေးရုံ ကိုယ်တိုင်ထမ်းပို့
ပေးလိုက်ရတာ’

‘ဟားဟား... ဖြစ်ရ
လေ ဆရာလေးရေ’

အတိုးအိုဆီက ရယ်သံ
ထွက်လာတယ်။ ဒီအချိန်မှာ
ရယ်နိုင်စွမ်းရှိတာကိုပဲ အတိုး
အိုကို ကျွန်တော် အတော်လေး
ချီးကျူးမိရဲ့။ ဆရာဝန်က-

‘နာမည် ရလာတော့
လည်း တချို့ ပိုက်ဆံမပါဘဲ
လာတဲ့လူနာတွေ ရှိတယ်
လေ၊ ကုပေးရတာပါပဲဗျာ၊
စေတနာပေါ့။ ဩော်...
တစ်ခါတစ်ခါဆို မူးပြီး
အကြောဆေး လာထိုးတဲ့လူ
တွေတောင် ရှိ တတ်တာဗျာ’

ကျွန်တော်တို့အားလုံး
ဆရာဝန်လေးရဲ့ မျက်နှာကို
အကဲခတ်မိတော့ အတိတ်ကို
ပြန်အောက်မှတသနေပုံမျိုး။

‘ကျွန်တော်ကို အမေက
အမြဲဂုဏ်ယူခဲ့တာ၊ ငါ့သား
ဆရာဝန်ကြီးဆိုပြီး။ ခု အမေ
က အသက် ၆၀ ကျော်ပြီ။
တစ်ယောက်တည်း ဆွေမဲ့မျိုး
မဲ့ ကျန်ခဲ့တာ’

ဆရာဝန်လေးရဲ့ မျက်
ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်ဥနေတာ
တွေရတယ်။ သူက မျက်
တောင်ကိုခတ်ပြီး မျက်ရည်
ကို ဖယ်ရှားလိုက်ကာ-

‘ကဲဗျာ ကျွန်တော့်
အတွေ့အကြုံကတော့ ပြော
ရင် အများကြီးပဲ၊ နောက်မှ
ပေါ့။ ကဲ...တစ်ယောက်
လောက်လုပ်ပါဦး၊ နား
ထောင်မလို့ဗျာ’

တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက် ကြည့်နေမိကြ
တယ်။ နောက်မှ ဇူးဇူးဆိုတဲ့
ကောင်မလေးဆီက အသံ
ထွက်လာတယ်။

‘သမီး ပြောမယ်ရှင်’
ကျွန်တော်တို့ ပြိုင်တူ
ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြတယ်။

J။

‘သမီးက မန္တလေး
တက္ကသိုလ်မှာ ပထမနှစ်
တက်နေတာပါ။ သမီးဘဝ
မှာ ဘယ်တုန်းကမှ လိုတယ်
ဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူး။ သမီး
ဖေဖေက မန္တလေးရဲ့ အထင်
ကရပုဂ္ဂိုလ်စာရင်းမှာ ပါ
တယ်။ သမီး တစ်နေ့ သုံးတဲ့
ငွေက ကျောင်းမှာ တခြား
ဘယ်သူမှ မသုံးနိုင်အောင်
များတယ်’

ကောင်မလေးက လူ
ချမ်းသာပုံပေါက်နေမှန်းတော့
ကျွန်တော်မြင်ရုံနဲ့ သိတယ်။
အသားက ဖွေးဥနေတာရယ်။
လက်ဝတ်လက်စားတွေက
လည်း တန်ဖိုးကြီးတွေပဲ
လေ။

‘သမီးက ရေတောင်
အိမ်က ရေသန့်စက်နဲ့ ထုတ်
ထားတဲ့ ရေ မဟုတ်ရင်
မသောက်တတ်ဘူး။ လမ်း
ဘေးဆိုင် မပြောနဲ့၊ ကျောင်း
ကန်တင်းတောင် မသားနား
လို့ သိပ်မစားဖြစ်ဘူး’

‘မကြီးကျယ်လေးပေါ့’
သုဘရာဇာ အတိုးအိုက
ကျီစယ်စကား ဆိုလိုက်ပါ
သေးတယ်။

‘ဟုတ်တယ် အတိုးရေ၊
အဲလိုပြောနိုင်တယ်။ သမီးက
အပေါင်းအသင်းတောင် လူ
ရွေးပေါင်းတာ။ သမီး
ဝါသနာက သီချင်းဆိုတာ
လေ။ အိမ်မှာဆို ဆိုင်းရပ်တို့
တောလာဆွတ်တို့ရဲ့အယ်လ်ဘစ်
တွေ သိမ်းထားတာ။ ရေချိုး
ခန်းထဲ အော်ပြီဆို ဖေဖေက
အပြင်ကနေ အရူးမလေးလို့
လှမ်းနောက်နေကျ’

ကောင်မလေး မျက်ဝန်း
မှာ ဖခင်ကို လွမ်းဆွတ်ရိပ်တို့
ဝေ့လာတယ်။ နုနယ်လှတဲ့
လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ယှက်
ပြီး ကောင်မလေးပုံစံက
သနားစရာတော့ အလွန်
ကောင်းပါရဲ့။

‘ဖေဖေက သမီးကို
စီးရီးထုတ်ပေးဖို့လုပ်နေတာ။
သမီးရဲ့အကြိုက်ကို သိတယ်
လေ၊ သမီးမေမေ ဆုံးက
တည်းက ဖေဖေကပဲ ရွှေပေါ်
မြတင်ပြီး ဆက်စောင့်ရှောက်
လာတာ။ သမီးဘဝမှာ မမေ
နိုင်တဲ့ အဖြစ်အပျက်က...’

ကောင်မလေးက ပြော
ရင်းငိုချလိုက်တယ်။ အင်ဂျင်
နီယာမလေးက ‘တိတ်ပါ
ညီမလေးရယ် မမ အားလုံး
နားလည်ပါတယ်’ ဆိုပြီး ပဲခူး
လေးဖက်နှစ်သိမ့်ပေးပါတယ်။

‘ဖေဖေကို သမီး စိတ် ဆိုးပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းပြီလို့ စာရေးပြီး ခြံထောင့်က ဝို ဒေါင်မှာ ပုန်းနေခဲ့ဖူးတယ်။ ဖေဖေလေ တစ်ညလုံးလိုက် ရှာတာ မနက်လင်းမှ ပြန် ရောက်တယ်။ ဖေဖေ တစ် ကိုယ်လုံး မိုးတွေလည်းရွဲလို့၊ သမီးကို သိမ်းကျုံးဖက်ပြီး သမီးလေးရယ် ဖေဖေ စိတ်ပူ လိုက်ရတာ ရင်ကွဲတတ်တဲ့။ အဲ့လို နောက်မလုပ်ပါနဲ့နော်၊ သမီးကို ဖေဖေ လုံးဝမဆွ တော့ပါဘူးဆိုပြီး ငိုနေတာကို သမီး မမေ့ဘူး၊ အဲဒီနေ့ပဲ ဖေဖေ စိတ်ထိခိုက်ပြီး အိပ်ရာ ထဲလဲတာ။ ဖေဖေက နှလုံး လည်း မကောင်းဘူးရှင်၊ သမီးလေ ဖေဖေကို အဲဒီနေ့က ဝန်မခံလိုက်ရတဲ့ အဖြစ်လေး ကို အခု သိပ်ပြီးဝန်ခံချင် တယ်။ ဒါပေမဲ့...ဒါပေမဲ့’

ကောငါ့ မလေးက စကားမဆက်တော့ဘဲ မျက် ရည်မိုးဖြိုင်ဖြိုင်ရွာပါတော့ တယ်။ အင်ဂျင်နီယာမလေး ကတော့ ကောင်မလေးကို သူ ရင်ထဲ ပွေထားလိုက်တယ်။

‘ကဲ...ကောင်မလေး မပြောနိုင်တော့ဘူး၊ ကျုပ် ပြောမယ်’

အဘိုးအိုက တစ်စခန်း ထ,လာတယ်။ ရေပြင်ထက် မှာ မိုးရိပ်ကို ဖျူဖျပ်မမြင်ရ။ လိုအပ်နေတဲ့တိုင် မရွာသော မိုးကို ကျွန်တော် မုန်းတယ် ဗျာ။ ကျွန်တော် ပေါင်လေး ပေါ်မှာတော့ သားငယ်လေး က အပူအပင်မဲ့ အိပ်စက်နေ တုန်း။ အဘိုးအို စကားကို ဆက်နားထောင်နေရုံမှအပ အခြားမရှိမို့ နားစွင့်နေရုံသာ။

၃။

‘ကျုပ်အကြောင်းက တွေတွေထူးထူးတော့ မရှိ ဘူးဗျာ။ ကျုပ်က ဘုန်းကြီး ကောင်းမှာ မွေးတယ်၊ ငယ် စဉ်က ကပ္ပိယ၊ ခုကျတော့ သုဘရာဇာ။ ဘာကြောင့်လဲ လို့မေးရင် ဖြေစရာက တစ် ခွန်းပဲရှိတယ်။ လူသေတွေက နားအေးတယ်လို့ ဟား... ဟား...ဟား...’

အဘိုးအိုက စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် ရယ်ချလိုက် တယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူ လို ရယ်ချင်လိုက်တာဗျာ။

‘နိစ္စဓူဝ ကျုပ်မြင်ရတာ အလောင်းတွေပဲ။ လူအမျိုး မျိုးရဲ့ ဖြေပုံတွေ၊ ကနုတ်ပန်း အပြည့်နဲ့ အုတ်ဂူတွေပဲ။ ကျုပ် ကတော့ ရယ်ချင်တာပဲ သိတယ်။ အချိန်တန် အရိုး ဆွေးကြမယ် လူတွေပဲဗျာ။ အလောင်းချင်း အဆင့် အတန်းခွဲခံရသေး အပေး... ပေး’

အဘိုးအိုကို ကြည့်ရ တာ အပူအပင် ကင်းနေပုံပဲ။ ဒုက္ခကိုလည်း ဒုက္ခလို့ မြင်ပုံ မရ။

‘ကျုပ်ကတော့ မြေ ကျင်းတူးခ ရတာလေးတွေနဲ့ မသေရဲစားတယ်၊ အုတ်ဂူတွေ ကြည့်ပြီး သံဝေဂတရားယူ တယ်၊ ဘုရားတရား ပုံမှန် လုပ်တယ်။ ရွာထဲက လူတွေ က ကျုပ်ကို အမြဲ မတူမတန် သလို ဆက်ဆံကြတာရယ်။ ရွာထဲ လမ်းလျှောက်ရင် တောင် သူတို့အိမ်က ပစ္စည်း

ပျောက်မှာစိုးပြီး အရိပ် တကြည့်ကြည့်ရယ်။ ကျုပ် လည်း နောက်ပိုင်း ရွာထဲကို မဝင်တော့ဘူး။ အခု သင်္ချိုင်း နေရာကို စက်ရုံထောင်မယ် ဆိုပြီး ပါမစ်ပိတ်၊ ကျုပ်ကို မောင်းထုတ်တာခံရတယ်။ ကျုပ်အတွက်က တောင်တန်း တွေ၊ တောတွေရှိရင် အသက် ဆက်ပြီး တရားဘာဝနာ စီး ပြန်ဖို့ပဲ အတွေးရှိတော့တာ။ သေချင်တဲ့နေရာမှာ သေပေါ့’ အဘိုးအိုက သစ်သားလက် ရှန်းကိုကိုင်ပြီး စကားရပ်ပစ် လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အင် ဂျင်နီယာမလေးဘက် လှည့် ပြီး မေးငေါ်ပြပါတယ်။ အင် ဂျင်နီယာမလေးက ကောင် မလေး ခေါင်းကို တစ်ချက် ပွတ်လိုက်ပြီး စကားစ,ပါ တယ်။

□

၄။

‘ကျွန်မက အိုင်တီ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အင်ဂျင်နီ ယာ လုပ်ပါတယ်။ ကုမ္ပဏီ က အသေးလေးပါ။ စပြီး တည်ထောင်ကတည်းက ကျွန်မ အမျိုးကြီး ပေးဆပ်ပြီး ကုမ္ပဏီနာမည်ရအောင် ရှန်း ခဲ့တယ်။ ကျွန်မက အင်ဂျင်နီ ယာဆိုပေမဲ့ ပြာတာဆို ပိုမှန် ပါတယ်။ ကျွန်မ လုပ်ရတဲ့ အလုပ်က ဝိုင်ဖိုင်တွေ ဆင် ပေးရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပရော ဂျက် မရှိရင် တံမြက်စည်း လှည်းတာကအစ ကျွန်မ အလုပ်ပဲ။ ရုံးမှာ ပထမတော့ ကျွန်မ နေရာရပါတယ်။ ဒါ ပေမဲ့ရှင်...သူဌေးက ပရော် ဖက်ရှင်နယ်ဆိုတာကြီးတွေကို ဈေးကြီးပေးပြီး အလုပ်ခန့် နေရာပေး။ ဟင်း...ဟင်း...

အကျိုးဆက်ကတော့ ကျွန်မ အလိုလို ဘေးရောက်ရတာ ပေါ့’

သူမက မဲ့ပြီးတစ်ချက် ကို ပြုံးပါတယ်။ တစ်ခုခုကို ဆုံးရှုံးထားရတဲ့ အိမ်အယောင် တွေ သူမ မျက်နှာမှာ မြင်ရ ပါတယ်။ သူမ ဘာကို ဆုံးရှုံး ခဲ့တာလဲ။ ယုံကြည်မှုလား၊ သိက္ခာလား၊ ကျွန်တော် မဝေ ခွဲကြည့်တတ်ပါ။

‘ကျွန်မက သူဌေး အနားမှာ ခိုင်းတာလုပ်၊ ကျွေး တာစားပြီး ကုပ်ကုပ်လေးလုပ် ပေးခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အိုင်တီ တာဝန် ပူးတွဲယူထားတဲ့ ကျွန်မနေရာမှာ ကျွန်မတို့ကို Management လုပ်ပေးဖို့ဆို ပြီး High Profile တစ် ယောက် ထပ်ခန့်ခဲ့တယ်။ ဝန် ထမ်းအသစ်ရောက်တာကို ကျွန်မ ကြိုဆိုပါတယ်။ ဒါပေ မဲ့ရှင်... ကျွန်မ လုပ်နေတဲ့ လုပ်လည်းလုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အရာ တွေကို Management ဆိုတဲ့ နာမည်တပ်ပြီး လက်ညှိုးထိုး ခံရတာကိုတော့ ကျွန်မ ခံပြင်း တယ်လေ’

သူမပြောတာတွေကို ကျွန်တော် သိပ်နားမလည် ပေမဲ့ သူမ ခံစားချက်ကိုတော့ နားလည်မိတယ်။ ကျွန်တော့် ပေါင်ပေါ်မှာ အိပ်နေတဲ့ သားငယ်ကတော့ ငြိန်နိုးလာ တယ်။ အိပ်ရာထ,လာတဲ့ သားငယ်ကို ကျွန်တော် ဘာမှ လုပ်ပေးစရာမရှိပါဘူး။ အင် ဂျင်နီယာမလေး ဆက်တဲ့ စကားကို နားစွင့်နေလိုက်ရ တယ်။

‘ဘဝမှာလူတစ်ယောက် က ယုံကြည်မှု ပျောက်ခံ ခြိဆို သူတစ်ဘဝလုံး ရော့

ဆုံးသွားသလိုပဲ ရှင်း ဒါကို ရှင်တို့လက်ခံလား။

ဘယ်သူမှ ထိုအဖြေကို မပေးကြပါဘူး။

‘ကျွန်မကတော့ ပြောရင်း ဒေါသစိတ်တွေ ပြန်ဝင်လာပြန်ပီ။ ကဲ အစ်ကို ရှင့် အကြောင်းလေး နည်းနည်း ပြောပါဦး’

သူမက ကျွန်တော့် ဘက်ကို မြားဦးလှည့်ပေးလိုက်ပြီ။ ကျွန်တော် သားငယ်ကို ရင်ခွင်ထဲ ထွေးပွေ့ပြီး-

‘ကျွန်တော့်မှာ ပြောစရာမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်က မုဆိုးပါ။ မုဆိုးဆိုတော့ သားကောင် ရှာတယ်။ ရောင်းသင့်ရောင်း၊ စားသင့်တာ စားပေါ့။ ကျွန်တော့် ဘဝက ကျွန်တော့်သားပဲ။ ဒါပါပဲ’

ကျွန်တော့် စကားအဆုံးမှာ အားလုံးငြိမ်သက်ကုန်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးမှာ ငေးမောစရာ စင်ရော်တွေ မရှိဘူး။ ပန်းရနံ့တွေ မရှိဘူး။ ကော်ဖီဆိုင် မရှိဘူး။ တောင်တန်းတွေ မရှိဘူး။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာ ကောင်းကင်နဲ့ ထိဆက်နေတဲ့ ရေပြင်ကိုသာ မြင်နေကြရပါတယ်။

အမှောင်ရယ်၊ အလင်းရယ်၊ လှိုင်းတိုင်းတွေရယ်။ ဒါပါပဲ။

၅။

ကျွန်တော်တို့ ၆ ယောက် စလုံး အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ သင်္ဘောတစ်စီးပေါ် အတူစီး နင်းလိုက်ပါလာခဲ့ကြတာပါ။ အကြောင်းတရားနဲ့ရည်ရွယ်ချက် ကွဲပြား

ကြပေမဲ့ ကံကတော့ တစ်ခုတည်းလို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဆိုင်ကလုံးမှန်တိုင်းဆိုတဲ့ အရာကြီးက ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောကို ကျွမ်းထိုးမှောက်နဲ့ ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။ ကံကောင်းထောက်မ၊ စွာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကျွန်းလေးတစ်ခုပေါ် ရောက်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကံဆိုးချင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ခဲ့တဲ့ ကျွန်းမှာ သားရဲမရှိဘူး။ ရေမရှိဘူး။ သစ်သီးဝလံတွေ မရှိဘူး။ လဲကျနေတဲ့ သစ်ပင်တွေနဲ့ ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်တဲ့ကျွန်းဟာ အလွန်ဆုံး ၂ ဧကသာသာလောက်သာကျယ်ပါတယ်။ ကျောက်ကျွန်းစုအသေးစားလေးတစ်ခုပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ပတ်ခန့် ကြာအောင် ပါလာတဲ့ ရေဘူးလေးတွေ သောက်ပြီး ကယ်သူကို ထိုင်စောင့်ခဲ့ကြပေမဲ့ သင်္ဘောတစ်စီး တလေတင်မက ကောင်းကင်က ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်းတောင် ဖြတ်ပျံသန်းတာ မတွေ့ရပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့မှာ အစာမရှိဘဲအပြင် ရေပါ ပြတ်လတ်နေပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီအတိုင်း ထိုင်စောင့်နေလို့ မလွယ်တော့မှန်း နားလည်မိကြတဲ့အခါ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချခဲ့ကြပါတယ်။ လဲကျနေတဲ့ ပင်စည်တွေကို ခုပြီး နွယ်ကြိုးတွေနဲ့ချည်၊ ဘယ်ဒေသမှန်းမသိတဲ့ ထိုကျောက်ကျွန်းကြီးကို စွန့်ခွာဖို့ ဖောင်

တစ်ခု ပြုလုပ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဖောင်ကတော့ အတော်ခိုင်ခံ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ကယ်သူကိုစောင့်ရင်း အသက်ပေးရမယ့်ဘေးကနေ လွတ်အောင် ကယ်သူဆီကိုယ်တိုင်အရောက်သွားကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ သစ်ပင်အပိုင်းအပြတ်တွေကို စုချည်ထားတဲ့ ဖောင်ကြီးတစ်ခုပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ခြောက်ယောက်။ ကံခြောက်ခု၊ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုတည်းနဲ့ သမုဒ္ဒရာပြင်ကျယ်မှာ အလိုက်သင့်။

၂၀ ရက်ခန့် အကြာ။

ရောက် တတ် ရာရာစကားတွေ ကုန်လုလုဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့မှာ အင်အားတွေလည်းမဲ့ကုန်ကြပြီ။ စကားပြောဖို့ မဆိုထားနဲ့။ မိမိကိုယ်ကို ထုမတ်နိုင်ဖို့ တောင် အားအင်မကျန်ကြတော့။ အသက်ရှူရတာ ပင်ပန်းလာသလို သားငယ်ကို ကြည့်တော့လည်း ပျော့ခွေနေလေပြီ။ မိုးကလည်း မုန်တိုင်းစဲကတည်းက တစ်ရက်မှ မရွာတော့။ ဖောင်ပေါ်ကနေ မျှော်လင့်ချက်တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှမမြင်။ အသက်အရွယ်အနု၊ အရွာစုံ၊ အဆင့်အတန်း စုံကို တင်ပြီး စီးမျောနေတဲ့ ဖောင်ကလေးကတော့ တအိအိ။ ဘယ်ကမ်းလဲ၊ ဘယ်လမ်းလဲ။ ကယ်သူက ရော ဘယ်အချိန် တွေ့မလဲ။

ယုံကြည်လာမိတာကတော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဒီဖောင်ပေါ်မှာပဲ အစာငတ်ကာ ဇာတ်သိမ်းကြရတော့မယ်ဆိုတာပါပဲ။ ကျွန်တော်

နာဖူးတဲ့ တရားတစ်ခု ရှိပါတယ်။ အဆင်းရဲတကား အဆင်းရဲတွေထဲမှာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုဆင်းရဲဟာ အင်မတန် ဆိုးဝါးပါသတဲ့။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မွတ်သိပ်မှုဆင်းရဲကို ဘယ်သူမှ အန်မတုနိုင်ကြတော့ပါ။ အားပျော့ခွေကျနေတဲ့ နံဘေးက လူတွေကို ကျွန်တော်မကယ်နိုင်တော့သလို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း အမြင်အာရုံတွေဝေဝါးလို့နေပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ လောကကြီးကို ကိုယ်စီ အစွမ်းပေးဖို့က လွဲပြီး တခြား ဘာရှိတော့မလဲ။

၆။

ရက် ၃၀ မြောက်သောနေ့.....

မျက်လုံးအိမ်ကို မနည်းအားတင်းဖွင့်ကြည့်နေတုန်း ကျွန်တော်တို့ဖောင်ဆီကို စီးမျောလာတဲ့ သေတ္တာလေးတစ်လုံးကို မြင်ရတယ်။ ကျွန်တော် နောက်ဆုံး အင်အားလေးနဲ့ ရှိသမျှ အကြောတွေကို ဆန့်တန်းကြည့်လိုက်တယ်။ ဘာမှန်းမသိတဲ့ သေတ္တာလေးတစ်လုံးဟာ ကျွန်တော်တို့ဆီ ပထမဆုံး ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်ပေါ့။ ကျွန်တော့်လက်တစ်ဖက်က မျှော်လင့်ချက်အရှိန်ကြောင့် ထင်ရဲ့။ သေတ္တာလေးကို လှမ်းဆွဲနိုင်လောက်တဲ့ အားအင်စုတစ်စုကို ထုတ်ပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ နေ့လား၊ ညလား မစေ့ခဲ့နိုင်အောင် ဝေဝါးနေတဲ့ မျက်လုံးအိမ်က သေတ္တာလေးကိုတော့ မြင်ခွင့်ရနေသေးတာ ကံကောင်းတယ်လေ။

လက်ဖျားထိပ်ကို သေတ္တာလေးလာကပ်တော့ ခါးဆီမှ ရုန်းအား ခပ်ယုယု ကလေးနဲ့ သေတ္တာကို ဖောင်ပေါ်အရောက်တင်လိုက်တယ်။ သေတ္တာလေးက လက်ဖျား နှစ်ခုစာလောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သံတုံးတစ်တုံးကို မ၊နေရသလို ထင်မိတယ်။ ဖောင်ပေါ်ရောက်လာတဲ့ သေတ္တာလေးကို ကျွန်တော် လူတွေကလည်း လဲကျနေလျက်ကနေ မျှော်လင့်ရိပ်တွေနဲ့ လှမ်းကြည့်ကြတယ်။ သူတို့အားလုံး ခေါင်းကလွဲပြီး ဘာမှလုပ်နိုင်ကြဟန်မတူတော့။ ကျွန်တော်က နဂိုသန်မာသူဦးသာ သူတို့ထက်မဆိုသလောက် အားအင်လေး ကျန်နေသေးတာ။

ကျွန်တော် သေတ္တာလေးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တယ်။ အားလုံးရဲ့ မျှော်လင့်ကြည့်များရှေ့မှာ သေတ္တာလေးချောက်ခန့် ပွင့်လာပါတယ်။

သေတ္တာလေးထဲမှာ ပါလာတာကတော့ သေနတ်တစ်လက်နဲ့ ကျည်ဆန်ငါးတောင့်။

တခြား ဘာဆို ဘာမှမတွေ့ရ။ အားလုံး အရပ်ကြီးပြတ်။

□

၇။
ကျွန်တော်တို့ကို ကံကြမ္မာက အဖြေထုတ်ပေးလိုက်တာပဲလို့ အားလုံး ယူဆလိုက်ကြပါတယ်။ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိတော့ တစ်ယောက်အကြည့်ကို တစ်ယောက် နားလည်လိုက်ကြတယ်။ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ အသီးသီး

သဘောပေါက်သွားကြပြီလို့လည်း ကျွန်တော် ယုံပါတယ်။ သူတို့အားလုံး နောက်ဆုံးလက်ကျန် အပြီးတစ်ခုစီ ပြီးလိုက်ကြတာ မြင်လိုက်တော့ ကျွန်တော်လည်း ပြီးလိုက်တယ်။ နောက်... ကျည်ဆန်ငါးတောင့်ကို သေနတ်ထဲထည့်ပြီး နောက်ဆုံး ဆုတောင်းတစ်ခုကို တိတ်တဆိတ် တောင်းလိုက်မိတယ်။ သူတို့ ဘာဆုတောင်းကြမလဲဆိုတာကိုလည်း ကျွန်တော် သိချင်ပါရဲ့။

‘ဒိုင်း’

ပထမဆုံး သေနတ်သံအဆုံးမှာ ပညာတတ် အင်ဂျင်နီယာမလေး ငြိမ်သက်သွားတာ မြင်ရတယ်။ သူ့ရဲ့ရာထူးတွေ အတတ်ပညာတွေတော့ သူနဲ့ ပါမသွားတော့ပါဘူး။

‘ဒိုင်း’

ဒုတိယ သေနတ်သံအဆုံး ငြိမ်သက်သွားသူက ဆရာဝန်မလေး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သင်ယူတတ်မြောက်လာခဲ့တဲ့ ပညာတွေရော ဆရာဝန်မလေး ယူသွားနိုင်ပါရဲ့လား။

‘ဒိုင်း’

သုဋ္ဌေးမလေး နုနု ငြိမ်သက်။ သူမတော့ ဘာတွေယူသွားသေးလဲ။ ကျွန်တော် အမြင်ကတော့ အသက်ခဲခွာတစ်ခုပါပဲ။

‘ဒိုင်း’

အတိုးအိုလည်း အမှန်တကယ် ငြိမ်းချမ်းသွားရှာလေပြီ။ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ

တော့ ကျည်တစ်တောင့်ပဲ ကျန်တော့တဲ့ သေနတ်တစ်လက်။ နံဘေးက သားငယ်က ဖြူဖျော့နေတဲ့ လက်ကလေးကို ဆန့်ပြီး ကျွန်တော်ကို တားဆီးနေတယ်။ ကျွန်တော် သားငယ်လေးကို နှုတ်ဆက်ကြည့် ကြည့် လိုက်တယ်။ ‘နောင်ဘဝမှာတော့ ကောင်းကောင်းစောင့်ရှောက်ခွင့်ကြုံမှာပါ သားငယ်ရယ်’ လို့ ကျိတ်တွေးလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော့် လက်ထဲက သေနတ်ကို မြှောက်လိုက်တယ်။ သားငယ်လေးက တော့ ‘သားကို တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ပါနဲ့’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးမျိုးကို မျက်ဝန်းမှာ ပုံစော်ရင်း...။ ကံကြမ္မာက ကျွန်တော်တို့ကို အသက်တွေပေးခဲ့တယ်။ ကံကြမ္မာကပဲ အချိန်ချောပြီလို့ ပြောတာနာနဲ့ ကြားမိသလိုလို့။ နောက်ဆုံး ကျည်ဆန်တစ်တောင့်သာ ကျန်တော့တဲ့ သေနတ်ကလေးကို ကျွန်တော် လေထဲ မြှောက်လိုက်တယ်။ အသက်ရှင်သန်ခွင့်က တစ်ယောက်စာ။ တစ်နေရာစာ။ နောက်...၊ နောက်...။

‘ဒိုင်း’

□
၈။
ထိုအဖြစ်အပျက်များအပြီး မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်အကြာ.....။

သမုဒ္ဒရာ ဖြတ်သန်းဆောင်းနှင်လာတဲ့ သင်္ဘောကြီးတစ်စီးကို မြင်လိုက်ရချိန်ရင် တွင်းမှ ဗလောင်ဆူပွက်ခဲ့ရပါတယ်။ ကယ်သူတွေပြီပဲ ဆိုတဲ့ အသံနဲ့ ပျော်ရလေမလား။

‘အချိန် အနည်းငယ်သာ စောင့်ခဲ့ရင်လို့’ ယူကျုံးမရဖြစ်ရလေမလား။ ကျွန်တော် ရင်ထဲက နှာခံကြောတွေ ပိတ်ဆို့ကုန်ပါပြီ။

အရာရာတာ ပြောင်းလဲလို့မရတော့။ ပြန်ဆယ်ယူမရတော့။ ကျွန်တော် အသက်ရှင်တော့မယ် ဆိုတဲ့ အသံက ကျွန်တော် တစ်ဘဝလုံး အချိန်ကြာကြာသေဆုံးရတော့မှာပါလားဆိုတဲ့ အသံနဲ့ တိုက်ရိုက်အချိုးကျခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော် တကယ် အသက်ရှာရှိပါသေးသလား။ မသေချာတော့။

ကျွန်တော့်ခံစားမှုအရတော့ သင်္ဘောပေါ်က လူတွေဆင်းပြီး ကျွန်တော့်ကို တွေးပွေခေါ်ဆောင်နေကြမုန်းသိတယ်။

နောက်...သူတို့ငေးမောကြည့်နေကြတဲ့ အသက်မဲ့ခန္ဓာ ငါးခု။ အင်ဂျင်နီယာမလေး၊ ကျောင်းသူကောင်မလေး၊ ဆရာဝန်မလေး၊ သုတရဇာအဘိုးအိုနဲ့ သားငယ်လေး။ သူတို့ရဲ့ အသက်မဲ့ရုပ်ခန္ဓာတွေဆီမှာ ကျွန်တော် ပစ်လိုက်တဲ့ ကျည်တောင့်ကိုယ်စီနဲ့။

ကျွန်တော်ကရော ဘယ်လို ဆက်လက်အသက်ရှင်နိုင်ပါ့မလဲ။

‘အလောင်းတွေကို သယ်လိုက်ဟေ့’

သင်္ဘောပေါ်က ပြောစကား။

ဖောင်ကလေးက ဗလာကုန်းကာ ရေပြင်ပေါ် အတိုင်း သား ကျန်ခဲ့ပါတယ်။

■
ဖောင်ကြလေး

တစ်နေ့ ကွယ်လွန်ပြီမို့ ဘဝနေထိုင် တစ်နေ့သွက်
 ရိုးသိနေပြီဖြစ်တဲ့ နေ့ရက်ဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်မ
 ရင်မဆိုင်ချင်တော့ဘူး။ ဒီအရေအသက်ကို ဒီမြေကွင်းနဲ့
 ဒီဝန်ထုပ်အသက်မှာ ဘယ်အခန်းဆီ ခုန့်ဆက်ရ
 ပြီးမှာလဲ။ ကျွန်မက ရှင်သော ကျွန်မကို ချစ်သည့်ဟု
 ထင်သော သူတွေ အားလုံးက ကျွန်မကို ဒီနေရာ
 ဒီဌာနမှာ ထားရင်ခွဲတာကြောဖြစ်လို့ ဘယ်လို
 မနိုင်ဘူးမှမျိုးမှ မပါဘဲ အားလုံးက တပြည့်ပေါင်းနဲ့ ဆေးခွဲ
 ကြပြီ။ တစ်ခါတလေမှာ ဒီအရေအသက်တွေကြားက
 သွက်ပြေးပြီး ဘယ်သူမှ မသိတဲ့ နေရာသေးသေးနဲ့
 ခပ်တိတိဆိတ်ဆိတ် အဆုံးသတ်ပစ်လိုက်ရင်မိမယ်
 ဒါတွေက ခုချိန်မှာ ကျွန်မ လိုချင်တော့တာမို့
 ဆန္ဒအဝင်အမှန်တွေလားဆိုတာ ဝေခွဲမတတ်တော့ဘူး
 ခုဆိုရင် ကျွန်မရဲ့ လူ့ဘဝ နေထိုင်မှုသက်တမ်းက
 အနှစ် ခုနစ်ဆယ်တောင် ပြည့်ခဲ့ပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့
 အချိန်ကာလများစွာက ရွှေ ရွှေ ဂုဏ်ခြံပါ အရာအား
 ပတာသန မာန်မာန် ပေါင်းများစွာနဲ့ ခပ်လီတာဆိုတဲ့
 ကျွန်မနဲ့ နေဝင်ရံနဲ့ကို ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့
 လက်ရှိဘဝသည်ကား လုံးဝ ခြားနားခဲ့လေပြီ။
 ပြီးတော့ ကျွန်မ သိပ်ချစ်ရသောသူ
 သိပ်မကြာသေးခင်ကတောင် သူ ကျွန်မဆီ
 ရောက်လာခဲ့သေးတယ်။ အသက်အရွယ်နဲ့ မလိုက်တဲ့
 နုပျိုမှုတွေ သူ့ဆီမှာ တွေ့နေရတုန်း၊ သူက ကျွန်မထက်
 ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော် ငယ်တယ် မဟုတ်လား၊
 သူရဲ့ဘေးက သူ့ထက်ငယ်တဲ့ ကြင်သူထက်ထားက
 ကျွန်မကို ကရုဏာအကြည့်တွေနဲ့ အားပေးစကားတွေ
 ပြောခဲ့သေးတယ်။ ကျွန်မ သူတို့ကို စကားတွေ
 အများကြီး ပြန်မပြောနိုင်ခဲ့ဘူး။ စကားတစ်ခွန်းပြောလိုက်
 ခုန့်ထဲမှာ တုန်ခါပြီး မော့ကိုက်လာတယ်။ ဒီဒီဇွေအချို့နဲ့
 အားပေးတဲ့အတွက် ကျွန်မဘေးမှ လက်ဆောင်အဖြစ်
 အားပေးပြီး နှုတ်ဆက်ပြန်သွားခဲ့လေတယ်။
 အားငယ်စိတ်တွေ ဝမ်းနည်းစိတ်တွေက

နေဝင်မီးစာ

ကျွန်းသစ်

ရင်ထဲမှာ ဆိုကျပ်လာခဲ့တယ်။ မျက်ရည်တွေ ကျနေခဲ့တာကို သူ မြင်လိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မက ဟန်ဆောင်ကောင်းခဲ့သလို သူမြင်သာသနားအောင်လည်း မခံစားပြချင်တော့ဘူးလေ။ အိမ်အကူကောင်မလေး တစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး သူပေးတဲ့ စီဒီခွေးလေးကို ဖွင့်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ တရားသံတွေက အကြားအာရုံထဲ သဲ့သဲ့လေးတိုးဝင်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်မရဲ့ သန့်စွမ်းမှုနှင့်သမ္မာကို ဧရာက အနိုင်ယူ ဖိနှိပ်ခဲ့ပြီမို့ တရားသံတွေကိုလည်း ပီပြင်စွာ ကြားနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့လေပြီ။ အတိတ်နေ့ရက်ပေါင်း များစွာမှာလည်း ဒီလို တရားသံတွေနဲ့ မထိတွေ့ဖူးသလောက် ရှိခဲ့တာမို့ ဆရာတော်ဘုရားဟောနေတဲ့ တရားတော်ရဲ့ ဆိုလိုရင်းကိုလည်း သိပ်နားမလည်နိုင်ခဲ့ပေ။ အိမ်အကူကောင်မလေး တစ်ယောက်က အနားကပ်ပြီးပြောတဲ့ စကားတွေကြောင့် ကျွန်မ တုန်လှုပ်သွားခဲ့တယ်။ မျက်ဝန်းအိမ်က မျက်ရည်တွေလည်း စီးကျလာခဲ့တယ်။ ကျွန်မဘဝမှာ အသည်းနှလုံးတစ်ခုလုံး ပုံအော်ပြီး နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ရတဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်ဝေးကွာနေရတဲ့ ကျွန်မရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသားက နိုင်ငံရပ်ခြားတစ်နေရာက ကျွန်မဆီ ပြန်လာနေပြီတဲ့လေ။

တကယ်တမ်းတော့ ကျွန်မရဲ့ အတိတ်နေ့ရက်များစွာမှာ လှပတာရှိခဲ့သလို၊ မလှပနိုင်ခဲ့တာလည်း ရှိခဲ့ပါတယ်။ ပျော်ရွှင်မကဲမောဖွယ်

အချိန်တွေ၊ ခါးသီးမုန်းမိတဲ့ နေ့ရက်တွေကို ကျွန်မ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဘဝရဲ့ အစမှာ မပြည့်စုံမှုတွေနဲ့ လျှောက်လှမ်းခဲ့ရတယ်။ မိသားစုမှာ ကျွန်မက အကြီးဆုံး။ ကျွန်မဆယ်တန်းအောင်တဲ့နှစ်မှာ ဖေဖွေကို သေခြင်းတရားက ဆွဲခေါ်သွားခဲ့တယ်။ မြင်းမိုရ်တစ်ခြမ်း ပြိုခဲ့ရတဲ့ အခြေအနေမှာ ကျွန်မအောက်က မောင်လေးနဲ့ ညီမလေးအတွက် အမေ့အတွဲ ဘဝကို ရုန်းကန်ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပေမဲ့ အမေက ခွင့်မပြုခဲ့ပါ။ ထက်မြက် သွက်လက်တဲ့ ကျွန်မကို စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်က ဘွဲ့တစ်ခုရအောင် အမေက မိဘတာဝန် ကျေပွန်ပြုခဲ့တယ်။ ဘွဲ့ရပြီးတာနဲ့ ကျွန်မတို့မြို့က ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ စာရင်းကိုင်အလုပ်ကို ဝင်လုပ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မ သိပ်ကံကောင်းခဲ့ပါတယ်။ အလုပ်ဝင်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာဘဲ ကျွန်မ ဖြေဆိုထားခဲ့တဲ့ ဂျပန်နိုင်ငံ ပညာတော်သင်ဆုကို ကျွန်မ ရရှိခဲ့လေတယ်။ ကျွန်မဘဝရဲ့တစ်ဆစ်ချိုးလည်း သိသိသာသာ ပြောင်းလဲခဲ့ပါတယ်။ ဂျပန်မှာ ကျွန်မကျောင်းတက်နေချိန်မှာပဲ အမေ ဆုံးပါးခဲ့ပြန်တယ်။ မောင်နှမတွေ၊ ဆွေမျိုးတွေက ကျွန်မဆီအကြောင်းကြားခဲ့ပေမဲ့ အမေအသုဘစရိတ်နဲ့ မောင်လေးနဲ့ ညီမလေးအတွက် စရိတ် အနည်းငယ်သာ ပြီးစီးနိုင်ခဲ့ပြီး အမေရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်ကို ကျွန်မ ပြန်မလာနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဂျပန်နိုင်ငံတက္ကသိုလ်တစ်ခုက ပေးသောဘွဲ့ကို ကျွန်မ ရယူနိုင်ခဲ့ပြီး ဂျပန်

နိုင်ငံရဲ့ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ကျွန်မအလုပ်လုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဘဝမှာ မမျှော်လင့်ရဲခဲ့တဲ့ အခြေအနေတွေ၊ ရာထူး၊ ငွေကြေး၊ ဂုဏ်ပကာသနတွေ ကျွန်မ ပိုင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့ပြီး မိသားစုအတွက် ငွေကြေးများစွာ ယူဆောင်ကာ နိုင်ငံခြားက ပြန်လာခဲ့ချိန်မှာတော့ ကျွန်မမျှော်လင့်ခဲ့ရတဲ့ စိတ်ကူး အိပ်မက်တွေ အားလုံး မထင်ရက်စွာ ပြောင်းလဲနေတာကို မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရပါတော့တယ်။ ကျွန်မမောင်လေးနဲ့ ညီမလေးလည်း အိမ်ထောင်ကိုယ်စီ ကျခဲ့ပြီ။

‘အမေ သေတာတောင် မပြန်လာဘူး’တဲ့။ ကျွန်မကို ပြောကြတဲ့ စကားသံတွေ။

‘အမေက နောက်ဆုံးအချိန်ထိ မကြီးကိုပဲ မျှော်နေတာ’ဆိုပြီး ဆွေမျိုး မောင်နှမအားလုံးက မုန်းမျက်မာန်ဝင်ပြီး ပြောကြတဲ့ စကားလုံးတွေ။ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ဘဝတွေထဲက ကျွန်မကို အပြီးတိုင် မောင်းထုတ်ခဲ့ကြတော့တယ်။ ရင်ကွဲလှပတတ်ခံစားရပြီး အကျိုးအကြောင်းကို အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ရှင်းပြပေမဲ့လည်း ကျွန်မဘက်မှာ ဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ဝိုက်စွဲစွာနဲ့ အဆုံးစီရင် ပစ်လိုက်ချင်ခဲ့မိတယ်။ ကျွန်မရဲ့အချိန်တွေ၊ ကျွန်မရဲ့စိတ်တွေ၊ ကျွန်မရဲ့အမေ၊ ကျွန်မ ချစ်သော မောင်နှမဆွေမျိုးများ အရာအားလုံးကို ကျွန်မ ရင်းခဲ့ရပြီ။ ကျွန်မ အားလုံးထဲက ပြေးထွက်လာခဲ့တယ်။ ဒီအဖြစ်

တွေမှာ ဘယ်သူတွေက မှားလဲဆိုတာ အဖြေမသုတ်ခဲ့ချင်တော့။ ရှေ့ဆက်ရမယ့် ခြေလှမ်းတိုင်းမှာပဲ အားမာန်တွေ အပြည့်ရှိ အောင် ကျွန်မကြိုးစားခဲ့တော့တယ်။

စိတ်သစ်၊ လူသစ်၊ အတွေးသစ်၊ မာန်အသစ်တွေနဲ့ ဘဝသစ်တစ်ခုကို အားလုံးနဲ့ ဝေးရာ မြို့ကြီးတစ်မြို့မှာ စတင် ခြေချခဲ့ချိန်မှာ ကျွန်မအသက်က သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ သူက နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် မပြည့်သေးတဲ့ အရွယ်။ ကျွန်မ ဖွင့်ထားတဲ့ စတိုးဆိုင်လေးကို နေ့စဉ်ရောက်လာတတ်ပြီး တစ်ခုခုကို လာဝယ်တတ်တဲ့သူ။ မာန်မာန်တွေ၊ ပညာဂုဏ်ခြပ်တွေနဲ့ နာမည်သတင်းကြီးခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့ နှလုံးသားကို ဆွဲကိုင် လှုပ်ခါနိုင်စေခဲ့တဲ့သူ။ သူ့နာမည်က ကိုဇော်မျိုး။ ကျွန်မ ခေါ်ခဲ့တာကတော့ ဇော်...။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ မယုံကြည်နိုင်ရလောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ သူနဲ့ကျမှ ရှေးကုသိုလ် အကြောင်းဖန်ခဲ့ရလေလား။ သူ့အရွယ်က နုနယ်ငယ်ငယ်၊ စိတ်ကူး ရွက်လွင့်ကာ လေထဲမှာ အိမ်ဆောက်ချင်တဲ့ အရွယ်။ ဘာရယ်ကြောင့်များ သူ့ကို ချစ်စိတ်ဝင်ခဲ့မုန်း ကျွန်မ မသိခဲ့ပါ။ ကန္တာရဆန်လှတဲ့ ကျွန်မဘဝထဲ သူ့ကို အသာတကြည်ပဲ ဝင်ရောက်ခွင့် ပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်မတို့ ပျော်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်မ သူ့ကို သိပ်ချစ်သလို ကျွန်မကိုလည်း သိပ်ချစ်စေချင်ခဲ့တယ်။ သူ့လို အရွယ်ငယ်ငယ်က ကျွန်မလို စီးစာ

ကုန်ခန်းတော့မယ့် အရွယ်ကို ထာဝရ မြတ်နိုးနိုင်ပါ့မလား ဆိုပြီး ကျွန်မ စိတ်ပူမိခဲ့တဲ့ အချိန်တွေ၊ တွေးတောပြီး အိပ် မပျော်ခဲ့တဲ့ ညတွေက မရေ မတွက်နိုင်အောင်ပါပဲ။

အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးလာ တာနဲ့အမျှ ချစ်စိတ်ကနေ ဖြစ်တည်လာခဲ့တဲ့ စိတ်မချမှု တိုင်းကြောင့် လွတ်လပ်ခွင့် တွေကို ချစ်ကိုင်း၊ ကလေး တစ်ယောက်လို ပြုစုယုယ သွန်သင်ဆုံးမမှုတွေကို သူ မနှစ်သက်ခဲ့လေသလား။ ပြီး ငွေခွဲရောသလား။ အသက် အရွယ် ကွာဟမှုတွေကိုပဲ အကြောင်းပြုကာ စိတ်ကုန်ခဲ့ ပြီလား။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်မရဲ့ လောင်းရိပ်အောက် က သူ ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစား နေမှန်း သိလိုက်ရတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ၊ ပျော်ရွှင်မှုတွေ အားလုံးဟာ ဒေါသတွေ၊ နာကြည်းမှုတွေ ကြားမှာ ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ တော့တယ်။ ကျွန်မတို့ နှစ် ယောက်ရဲ့ ဘဝနေ့ရက်တွေ မှာ လေပြည်သွေးလိုက်၊ မုန်တိုင်းထန်လိုက် အဖြစ် တွေကြားမှာပဲ သူနဲ့ သိပ်တူ တဲ့ သားလေးတစ်ယောက် ကို ကျွန်မ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့ လေတယ်။ သားလေးကို အကြောင်းပြုပြီး သူ့ရဲ့စိတ် တွေ ကျွန်မဆီ ပြန်လည် လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်မှတ်ခဲ့ မိပေမဲ့လည်း သားလေး ကျောင်းစနေတဲ့ အရွယ်မှာပဲ သူ ကျွန်မတို့ ဘဝထဲကနေ အပြီးတိုင် စွန့်ခွာ ထွက်သွား ပါတော့တယ်။ သူနဲ့ဆေးရရင် ရူးမတတ် ခံစားရလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့ပေမဲ့ တကယ်တမ်း

ကျတော့ မျက်ရည်တစ်စက် တောင် ကျွန်မ မကျခဲ့ပါဘူး။ သားလေးကို ရင်ခွင်ထဲ တင်း ကျပ်စွာ ပိုက်ထွေးရင်း ခံနိုင် ရည်ရှိအောင် ကျွန်မ ကြိုးစား ခဲ့လေတယ်။

ယောက်ျားတစ်ယောက် ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ နုပျိုမှုတွေ၊ အလှအပတွေ မရှိတော့တဲ့ အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ ကျွန်မကို စွန့်ပစ်ခဲ့တာ ဆန်း ကြယ်နေလို့လား။ ကျွန်မရဲ့ သားကလည်း ဘယ်ဘဝက အကြောင်းတရားတွေကြောင့် ကျွန်မအပေါ် တွယ်တာမှု သံယောဇဉ် နည်းရသလဲဆို တာကို ကျွန်မ မသိခဲ့ပါ။ ဆယ်တန်း အောင်ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း သူ့အဖေရှိရာ နိုင်ငံ ခြားမှာ ကျောင်းသွားတက် ချင်တယ်ဆိုတော့ ကျွန်မ လုံးဝ မတားမြစ်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မ အနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ရင် ကျွန်မအတွက် ချစ်မြတ်နိုးစရာ မရှိတော့ဘူး။ မြတ်နိုးတွယ်တာစရာတွေ မရှိရင် ပူပင်သောကတွေ၊ ငိုကြွေးရခြင်းတွေလည်း မရှိ တော့ဘူးလို့ ကျွန်မ ယုံကြည် မိခဲ့တယ်လေ။ ကျွန်မမှာ ငွေ ကြေးတွေ အများကြီး ရှိတာ ပဲ။ အိမ်အကူများစွာ ခေါ်ပြီး ငွေကြေးကို အရင်းပြု၊ ကျွန်မ ဖြစ်ချင်ခဲ့တာတွေ မှန်သမျှ ဖန်တီးစေခဲ့တယ်။ ပတ်ဝန်း ကျင်၊ လူမှုရေး ဘာကိုမှ စိတ် မဝင်စားခဲ့တာ ကြာပြီ။ တစ် ခါတလေ သားဆီက ဖုန်းလာ တဲ့အခါ ပြန်လာဖို့ ခေါ်ခဲ့ပေ မဲ့ ဘွဲ့ထူး၊ ဂုဏ်ထူးတွေ အကြောင်းပြပြီး မပြန်လာခဲ့ တာ၊ သံယောဇဉ်တွေ ပြတ်ခဲ့ တာ ဆယ်နှစ်ပင် ပြည့်ပေ

တော့မယ်။ အခုရက်ပိုင်းတွေ မှာ အစာတွေလည်း စားချင် စိတ် မရှိတော့။ မှုန့်ရုံဝေဝါး တဲ့ မျက်ဝန်းတစ်စုံနဲ့ပဲ အမှောင်ကို အမြဲလိုလို ကြည့် နေမိခဲ့တယ်။ ဘာမှ မမြင်ရ တဲ့ အမှောင်ကိုပဲ ကျွန်မ တပ်မက်လာခဲ့ မိတယ်။ အမှောင်ချထားတဲ့ အခန်း လေးထဲမှာ တိတ်တဆိတ် ငေးမောတွေးတောရင်း ကျွန်မကို သနားသော အိမ် အကူ ကောင်မလေးအချို့ရဲ့ ပြုစုမှု ကိုခံယူရင်း ရှည်လျား တွေ့ပြား လှတဲ့ ဘဝခရီးကို ကျွန်မ ဆက်နေခဲ့ရလေ သည်။

မောပန်းနွမ်းနယ်နေတဲ့ ရင်တွင်း တစ်နေရာကနေ သက်ပြင်းရှည်တစ်ခုကို ရှူ ထုတ်ရင်း မျက်လုံးဖွင့်ကြည့် လိုက်တော့ ကျွန်မ အနားမှာ သားရောက်နေပြီ။ သားက ကျွန်မကို ချီကံကြည့်နေ တယ်။ သားရဲ့ မျက်ဝန်းအိမ် မှာ တစ်စုံတစ်ရာကို လိုချင် တပ်မက်စွာ ရှာဖွေမိတယ်။ သားရဲ့လက်ကို ဆွဲကိုင်ကြည့် တော့ သားက ကျွန်မကို ပြုံးပြပြီး စကားတွေ ပြောလာ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သိပ် မကြားရတော့ဘူး။ အနီးမှာ ဖွင့်ထားတဲ့ ဖီဒီခွေထဲက တရားသံတွေလည်း မဝီရိုး တပါး။ ဘာကိုမှ မသိကွဲလေ တော့။ ဒီအိပ်ရာထက်မှာ ရက်ပေါင်းများစွာ အိပ်နေခဲ့ရ တော့ ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးလည်း ညောင်းညာ နာကျင်ခဲ့ပြီ။ အမေတစ် ယောက်အပေါ် ပြုစု ယုယ မှုတွေ၊ လုပ်ကျွေးမှုတွေ သား

ဆီက ကျွန်မ ခံယူချင်သေး တယ်။ သားကို စကား တစ်ခွန်း ပြောဖို့ ကြိုးစား လိုက်တိုင်းမှာ နာကျင်ခြင်း၊ မောဟိုက်ခြင်းတွေက တစ်ခါ မက ကျွန်မကို ထိုးနှက်နေ လေပြီ။ ကျွန်မ ချစ်လှစွာ သော သားက ကျွန်မဆီ ရောက်လာပြီမို့ ကျွန်မ မသေ ချင်သေးဘူး။ ခေါင်းကို တွင်တွင် ခါလိုက်မိတယ်။ ဆင့်ကာဆင့်ကာ ဖြစ်ပေါ်လာ တဲ့ ဝေဒနာတွေကနေ လွတ် မြောက်ချင်မိတယ်။ ရင်ထဲ ဆို့ကျပ်နေတဲ့ ခံစားချက်တွေ ကို ဖယ်ရှားပေးလိုပေးငြား တရားသံကို နားစွင့်ရင်း လက်နှစ်ဖက်ကို အားကုန် စုစည်း လက်အုပ်ချိမ့် ကြိုး စားကြည့်တော့ တစ်စုံတစ် ယောက်က ချုပ်နှောင်ထား သလို။ ရှာဖွေ သိမ်းဆည်း ခဲ့တဲ့ ရွှေ၊ ငွေ၊ ဥစ္စာ ရတနာ တွေ၊ ဆည်းပူး သင်ယူခဲ့ရတဲ့ ပညာတွေ၊ ကျွန်မ မြတ်နိုးရ သောသူ။ ပြီးတော့ ကျွန်မ သိပ်ချစ်ရသော သား။ အရာ အားလုံးက ကျွန်မကို ကယ် တင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပြီ လား။ ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာ တွေကြားက အားကုန် ရုန်း ထွက်လိုက်တော့ ကျွန်မ သက်သာ လွတ်မြောက် သွားလေသလား။ သား ကို ကျွန်မ ခေါ်ကြည့်တာ။ ခေါ်၍ မရချေတော့။ ခေ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ပေါ့ပေါ့ သွားသလို ခံစားရပြီး အတားအဆီးမဲ့ လေဟာနဲ့ ထဲ ကျန်မလွတ်ထပ်ငှာ ပုံသန်းသွားနေ တော့တယ်။

ကျောက်ခေါ်ခေါ်

၁၉၉၀။

ပြဇာတ်အမည် ၁၉၉၀။

ဖြစ်ရပ်မှန်ကို အခြေခံထားသော

ပြဇာတ်။ အဲဒီပြဇာတ်မှာ

ရွာတစ်ရွာပါတယ်။

မိသားစုတစ်စုပါတယ်။

သူတို့တွေကြုံခဲ့ရသမျှဟာ

အဲဒီကာလမှာ

အားလုံးခံစားရတာတွေရဲ့

ကိုယ်စားဖြစ်တယ်။

၁၉၉၀။

၁။

ရိုးပြတ်တောထဲက

စိမ်းမြေ့သစ်သော

ကုလားပေါက်တွေကို

ငေးကြည့်နေတဲ့ မောင်မျိုးတင့်ရဲ့

နားထဲကို လယ်တောနဲ့

မဟပ်စပ်တဲ့အသံတွေဝင်လာတယ်။

မထမတော့ အံ့ဩတယ်။

ဒီလယ်၊ ဒီမြေမှာ...

အသံချဲ့စက်သံဖြစ်ဖြစ်

ကြားရတတ်တာပဲရှိတယ်။

အခု ကြားရတာ ကားသံတွေ၊

ကားသံတွေ...

ဘုတာရုံကို

သဘောကြီးတွေ

ဆိုက်လို့ရယ်ဆိုတဲ့

သီချင်းစာသားအတိုင်းပဲလား။

မျိုးသုဉ်မင်း

အမှတ် ၃၂၊ ဇန်နဝါရီ ၂၀၀၇

ရွှေအိမ်

လယ်တောထဲကို ကားတွေ၊
ကားတွေ၊ ကုန်ကားတွေ...။
တခါတခါ တပုဒ်တပုဒ်
ဝင်လာလိုက်ကြတာ မောင်မျိုး
တင့် တော်တော်လန့်ဖျပ်သွား
ခဲ့ရတယ်။ တောခြောက်တာ
လား၊ ဘာလားပေါ့။ သူ့မြေ၊
သူ့ရေထဲကို အကြောင်းမကြား
တစ်ခွက်ထိုး တိုးဝင်လာတဲ့
သတ္တဝါတွေ။ ခပ်တည်တည်
ပါပဲ။ ရဲရဲလိုက်ကြတာ။ ဘေးမ
ဦးချ အဘိုး ဘေးလက်ထက်
ကတည်းက ဒီမြေတွေထဲ
ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာ
မှန်းမသိတဲ့ ကားတွေ...။
လူတွေ...။ အသံတွေ...။

၁၆ နှစ်သားသာသာရှိ
တဲ့ မောင်မျိုးတင့် ဘာလုပ်ရ
မှန်းမသိတော့တာအမှန်။ သူ
တို့ကလည်း မောင်မျိုးတင့်ကို
အင်္ကျီပွတ်က...ETလို ကြည့်
ကြတယ်။ မောင်မျိုးတင့်က
လည်း သူတို့ကို နာနာဘာဝ
တွေလို ကြည့်ပစ်။ တိုက်
တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီနေ့မှ တောထဲ
မှာ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ
မောင်မျိုးတင့်နဲ့အဖော်မရှိ။

ကားတွေက ခွတ်တိုး
ဝင်လာကြတယ်။ ဝီစီမူတ်သံ
တွေလည်း တစ်ဆက်တည်း
ပေါ်လာကြတယ်။

“ဟိုဘက်သွား၊ ဒီဘက်
သွား။ ပစ္စည်းတွေ အသာချ။
ကွဲစရာတွေပါတယ်” ဆိုတဲ့
အသံတွေ ညှပ်လို့ပေါ့။

ရွာထဲ ဘေးပြင်တွေဝင်လာ
သလိုပါပဲ။

ဘယ်သူ့ကို မေးရင်
သင့်လျော်မလဲ။

“ဒါက ကျွန်တော်တို့
လယ်မြေတွေပါ။ ခင်ဗျား
တို့က ဘယ်က လာသလဲ”
မေးဖို့ဆိုတာ ဝေးလာ

လယ်တွေနဲ့
နှစ်ပေါင်းများစွာ
ထွန်ယက်စိုက်ပျိုး
ဘဝရပ်တည်
ရှင်သန်ကြတဲ့
မိသားစုတွေ
ရေထဲက
ငါးတွေလို
ကုန်းပေါ်
ပစ်တင်
လိုက်ကြတာ
မတွေးဘူးလား
နည်းနည်းလေးမှ
မတွေးဘူးလား
ရေထဲက ငါးတွေ
ကုန်းပေါ်မှာ
အသက်
ဘယ်လိုရှူရမလဲ
ဘဝ
ဘယ်လို
ရှင်သန်မလဲ

ဝေး။ သူတို့စောနဲ့သူတို့။ လူ
ကိုတောင် ဝင်တိုက်မလား
ထင်ရရဲ့။ မနည်းရှောင်ရင်း
နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်နဲ့၊
နောက်ဆုံး ရွာဘက်ကို အပြေး
ပြန်ဖို့ မောင်မျိုးတင့် စဉ်းစား
မိတယ်။

အဖေတို့တော့ သိမှာပဲ
ပေါ့။

အမေတို့တော့ သိမှာပဲ
ပေါ့။

တစ်ရွာလုံးကလည်း ဒီ
နေ့ တောထဲ တစ်ယောက်မှ
ထွက်မလာကြ။ ဆန်းတော့
ဆန်းနေပါပြီ။

၂။
လယ်တောနဲ့ ရွာအကြား
သစ်သားတံတားလေး ကျော်
လိုက်ချိန်မှာ မြင်ကွင်းတွေ က
ရင်ဆို့စရာပင်။
မောင်မျိုးတင့် ခေါင်း
ကြီးသွားတယ်။
လယ်တောထဲ အမျိုး
အမည်မသိ၊ အဆက်အစပ်
မသိ ဝင်လာသည့် ကားများ၊
လူများကြောင့် ပဟေဠိဖြစ်နေ
သူ မောင်မျိုးတင့်အတွက် ရွာ
အဝင်မှာ တွေ့ရတဲ့မြင်ကွင်း
က ဘူဒိစာနဲ့ ဖြူချနေတဲ့ သွပ်
အမိုးတွေကို အမြန်လိုက်
ကောက်နေကြတာ။ အော်ကြ၊
ငိုကြ။ တကယ်ကို ကမ္ဘာ
ပျက်နေသလား အောက်မေ့ရ
တယ်။ ကလေးတွေ၊ ခွေး
တွေ တရုန်းရုန်းနဲ့၊ တရုန်းရုန်း
ဖြူချသံတွေ...။ တရုန်းရုန်း
ပြေးသံတွေ...။

၁၉၉၀။

“မြို့ပတ် သံလမ်း
ဖောက်မယ့်နေရာနဲ့ မလွတ်လို့
တဲ့ သားရေ...”

အမောဆိုနေတဲ့ အမေ
က မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆန်
ပြူးနဲ့ ဆွဲအံ့နေတဲ့ မောင်မျိုး
တင့်ကို ရှင်းပြရင်း ခြေဖဝါး
မှာ ဆူးနေတဲ့သံကို သွေးစိမ်း
ရှင်ရှင် ပန်းထွက်နေတဲ့ကြား
က ဆွဲနုတ်ရင်း ပြောရှာ
တယ်။

မန္တလေးဟာ မြို့ပတ်သံ
လမ်းလိုတဲ့ ပထဝီမြေပုံရှိ
သလား။

မန္တလေးဟာ စက်ဘီး
တစ်စီးရှိရင် ပတ်စမ်းပျံ မြို့
တစ်ပတ်။

အခြေအမြစ်မဲ့ ဆင်ခြေ
စကားက မောင်မျိုးတင့် နား
ကို ခါးစေရဲ့။

“လယ်ထဲမှာလည်း လူ
တွေ...ကားတွေ...ကား
တွေ”

ကျန် ယဇ် နေ တဲ့
မောင်မျိုးတင့်ရဲ့ စကားသံကို
အမေက ခန့်တဲ့အပြုံးနဲ့ တုံ့
ပြန်တယ်။

“ဟုတ်တယ် အမေ
သိပြီးပြီ...”

ဂေါ်ဝီနီ ဆိပ်နားက
“ကျွန်း”တွေကို နေရာချထား
ပေးတာတဲ့။ လုပ်ရက်ကြတာ၊
လုပ်ရက်ကြတာ”

၃။

တစ်ရွာလုံး တဝန်းဝန်း
ဆူညံပြီး တဖြတ်ဖြတ် ငြိမ်
ကျသွားတာကို သတိထားမိ
ရဲ့။ တစ်ရွာလုံးက လယ်
သမားမိသားစုတွေချည်း။
လယ်တွေကို သိမ်းယူလိုက်
ကြပြီဆိုကတည်းက လန့်
ထိတ်တိတ်ဆိတ်။ ပြန်လှန်
ပြောဆိုခွင့်မရှိကာလ...
၁၉၉၀။

လယ်တွေနဲ့ နှစ်ပေါင်း
များစွာ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုး၊
ဘဝရပ်တည်ရှင်သန်ကြတဲ့
မိသားစုတွေ...။

ရေထဲက ငါးတွေလို
ကုန်းပေါ်ပစ်တင်လိုက်ကြ
တာ...။

မတွေးဘူးလား။

နည်းနည်းလေးမှ

မတွေးဘူးလား။

ရေထဲက ငါးတွေ...။

ကျန် ပေါ်မှ ၁...

အသက် ဘယ်လိုရှူရမလဲ။

ဘဝ...ဘယ်လို

ရှင်သန်မလဲ...။

ရွာထဲပဲက မောင်မျိုး
တင့် ဘကြီးက ပြောတယ်။
“အနိုင်ကျင့်ကြတာ”တဲ့။ ရွာ

အလယ်က မောင်မျိုးတင့်ဦး လေးကတော့ 'ဒီကောင်တွေ စစ်ဦးဘီလူးတွေ' တဲ့။ မောင် မျိုးတင့်ကတော့ ဘယ်နား လည်မလဲ။ စိမ်းဝေဝေ ရှမ်း တွေ၊ ကောက်စိုက်ကြတဲ့ မြင် ကွင်းတွေ၊ နေ့လယ် အလုပ် နားချိန် ထမင်းဝိုင်း ဝိုင်းစု စားကြပုံတွေ၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကျီစယ်ကြပုံ တွေ မြင်ယောင်လို့ပေါ့။ ဒီနှစ် မှ ထယ်ထိုးနည်း အဖေ့ဆီက သင်ထားတဲ့ မောင်မျိုးတင့် လက်တွေ့ပင် ထယ်ထိုးခြင်း မလုပ်လိုက်ရ။ အစ်ကိုကြီး ရွှေဘကတော့ ညီလေးကို ကြည့်ပြီး သနားနေပုံ။

'ဘာအရေးလဲကွာ၊ ရ ရာအလုပ် ဝင်လုပ်ရုံရှိတာ ပေါ့ ငါ့ညီရာ' တဲ့။

အစ်ကိုကြီး ရွှေဘက သူ့ရဲ့ နံ့ထည်တုတ်ခိုင်တဲ့ လည်ပင်းကြီးထဲက အသံလုံး လုံးကြီးနဲ့ အားပေးနေပေမဲ့ မောင်မျိုးတင့်က ငိုချင်နေ တုန်းပင်။ နားလည်းမလည် နိုင်။ ဘယ်သူတွေက ဘာ ကြောင့် ငါတို့လယ်တွေကို သိမ်း၊ ငါတို့အိမ်ကို ဘူဒိုစာနဲ့ ထိုး။ ဘယ်အာဏာ၊ ဘယ် ဥပဒေနဲ့ လုပ်ကြတာတုံး။

၁၉၉၀။

၄။

ဒီလိုနဲ့ မြို့ကွက်သစ်ဆို ပြီး လယ်မြေတွေကို ကွက် စိပ်ရိုက်ကြတော့တာ။ ကွက် စိပ်ရိုက် တာဝန်ခံဆိုတဲ့ ဗိုလ် မှူးဆိုတာကတော့ ဒီနယ်မှာ တော့ နာမည်ကြီးပေါ့။

သူနားလည်း ဝိုင်းဝိုင်း လည်ပေါ့။

အဆိုးဆုံးကတော့

မြန်မာစကား မပီတပီ၊ အသားဝါဝါတွေက အညှို့ရှိရာ ယင်တွေအုံ့သလို တရုန်းရုန်း၊ ပွဲတော်ကြီးတမျှ...။

ရွာနေပြည်ထိုင် မောင် မျိုးတင့်တို့ တစ်ရွာ၊ ဘေးနား က တစ်ရွာ၊ နောက်နားက တစ်ရွာ၊ အားလုံး ရွာငါးရွာက မိသားစုတွေကတော့ လယ် မြေတွေမရှိတော့လို့ ဝမ်း နည်း၊ အလုပ်အကိုင်ပျောက် သွားလို့ ပူဆွေး၊ ရွာတွေမှာ လေ ကျွတ်တီးကုန်းလို၊ သုသာန်တစ်ပြင်လိုလို... တိတ်လို့။

ရေမြေရှင်ဆိုတာ ရှိတာ ကလားဆိုပြီး နားချသူက ချ။

မရပါဘူး။ တရုန်းရုန်း၊ တရုန်းရုန်းနဲ့ စစ်ရှုံးမြေတစ်ခု လို့။

'ငါ ရရာအလုပ် ထွက် လုပ်မယ် ညီလေး။ အမေနဲ့ အဖေ့နားသာ မင်းနေ၊ ကြား လား'

မောင်မျိုးတင့် အစ်ကို ရွှေဘက အမှစကားပါးပြီး ကိုယ့်မြေ၊ ကိုယ့်ရေ၊ ကိုယ့်မြို့ ထဲမှာ လာပြီး နေရာယူတော် မူကြတဲ့ အသားဝါဝါ၊ အသံဝဲ ဝဲတွေဆီ အလုပ်တောင်းဖို့ ထွက်ရှာတယ်။

'မိလ္လာကန်ပြည် ရင် ပြောပါ၊ ကျွန်တော်တို့ လာဆယ်ပေးမယ်။ ရှင်းပေး မယ်၊ လုပ်အားခ မများစေ ရဘူး'

ဒါ... ရွှေဘနဲ့ တစ်ဝမ်း ကွဲညီအစ်ကိုတွေရဲ့ အလုပ် တောင်းစကား။

ခါတိုင်း အပူအပင်မရှိ တုံတေးသိန်းတန်သီချင်းလေး တအေးအေးနဲ့ နေ့၊ မိုး၊

ဆောင်း အလှည့်ကျ လယ် လုပ်၊ ကိုင်းလုပ်၊ ယာလုပ်၊ မြို့လုပ် အဆင်ပြေနေရာတဲ့ ဘဝတွေ၊ အခုတော့ ဘဝကူး မြန်လိုက်တာ။

မိလ္လာဆယ်ခွင့် ရတဲ့ တစ်နေ့။

အဲဒီနေ့မှာ ရွှေဘ ဘဝ ကူးမြန်သွားပုံ။ မောင်မျိုးတင့် ကို ကျန်ရစ်သူ တစ်ဝမ်းကွဲ တွေက ပြောပြလို့သိရတာပါ။

'တို့တွေ တက်ညီလက် ညီ မိလ္လာတွေဆယ်ပြီး ပစ် လိုက်တော့ ညနေ ၆ နာရီ လောက်မှာ အလုပ်လက်စ သတ်တယ်။ အဲဒီမှာ မင်းအစ် ကို ရွှေဘက ငါတို့ အရက် သောက်နားနေတုန်း ငါ မစင် တွေ ပြောင်မပြောင် ဆင်း ကြည့်ဦးမယ်ဆိုပြီး မိလ္လာကန် ထဲ ဆင်းကြည့်၊ မှောင်နေ တော့ ဂက်စမီးခြစ် ခြစ် ကြည့်၊ အောက်က ဓာတ်ငွေ နဲ့ ဂက်စနဲ့တွေပြီး ငုံ့ကြည့်နေ တဲ့ သူခေါင်း မီးလောင်တော့ တာပဲ။

'အဲဒီမှာ မောင်မြင့်က ဆွဲတင်ပြီး မူးမူးနဲ့ သံပုံပေါ် ကိုင်ပေါက်လိုက်တာ အသက် ကိုလည်မလာတော့တာပဲ ကွာ'

မောင်မျိုးတင့် မျက်ရည် ပေါက်ခနဲ ကျလာတယ်။ အဖေက တောက်ခနဲ ခေါက် တာယ်။ အမေက ခေါက်ခနဲ လဲကျသွားတယ်။ ၁၉၉၀။

၅။

'မင်းအဖေလည်း အသက်ကြီးမှ ပျက်စီးနေပြီ သားရယ်'

အမေ့စကားကို မောင် မျိုးတင့် ခေါင်းမညိတ်၊

ခေါင်းလည်းမခါ။ အမေဆို လိုတာကိုတော့ မောင်မျိုးတင့် သိတယ်။ အစ်ကို ရွှေဘ ဆုံး ပါးသွားကတည်းက လယ် သမားကြီးအဖေဟာ အိမ်ကို မကပ်တော့ဘူး။ တစ်နေ့ကုန် ပျောက်သွားတယ်။ လယ်မြေ စက ၂၀ အကွက်၊ ပေ ၄၀ x ၆၀ မြေကွက်အတွက် အစားရ လိုက်တာကို အဖေ ကျေနပ် မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ အမေလည်း သိတယ်။ မောင် မျိုးတင့်လည်း သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေ ပျောက်နေတာ တော့ ဆန်းတယ်။ တစ်ခါ... တစ်ခါ ငါးရက်လောက် အဖေ အိမ်ပြန်မလာဘူး။ အသံတွေကြားနေရတယ်။

အရင်က ဒီနားတစ်ဝိုက် ရွာစဉ်တစ်ရိုး အဖေ့ရဲ့ ကြီး စားမှုကို ရွာတိုင်းက အသိ အမှတ်ပြုထားတာတော့ ရှိ တယ်။ အဖေ့ရဲ့လယ်မြေတွေ ဟာ အသီးအနှံ အထွက် ကောင်းတာ၊ အဖေ စည်း ကမ်းကြီးတာ၊ ခရီးတွေထွက် ပြီး သီးနှံအသစ်ဆန်းတွေ စွန့်ဦးစိုက်တာတွေကြောင့် အဖေ့ကို ဒီနယ်တစ်ရိုးက လေးစားရင်းစွဲ ရှိပြီးသား ပေမဲ့...။

အခုတော့...။

ရွာနေပြည်ထိုင်တွေ နေရာမှာ အသစ်အစားထိုး လာသူတွေက အဖေ့ကို ဘယ်သိမှာလဲ။ အဖေ့လို လယ်သမားရိုးရိုးကြီးဟာ သူ တို့ရဲ့ မိဒီယိုရုံတွေထဲ ဝင်ပါ့ မလား။ သူတို့ရဲ့ စားတော် ဆက်တွေထဲ ဝင်ပါ့မလား။ အရင်က ရွာ၊ အခု မြို့သစ်။ အဖေက ရွာစိတ်၊ ရွာသုတေသ နေမှာပေါ့၊ မြို့သစ်ဆိုတဲ့

အမည်နဲ့ အဝင်ခွင့်ကျရှိပါဦး
မလား။

၆။

‘မတင့်ဝေ...ဟေ့...
မတင့်ဝေ...အိပ်ပလားကွ’
အဖေ့ရဲ့ မှူးယိသံ၊ မောင်
မျိုးတင့် တစ်သက်လုံး ဒီတစ်
ခါပဲ ကြားဖူးတယ်။ အမေ့ကို
မတင့်ဝေလို့ ခေါ်တာလည်း
ဒီတစ်ခါပဲ...။ အရင်ဆို...
မေကြီးရေ...တဲ့။

‘ပြော...ကိုက် မိုးချုပ်
ပြီလေ၊ ဘေးအိမ်တွေလည်း
အားနာ၊ ရှင်...လဲအိမ်ကို
မှတ်မိတာပဲကော့နူးတင်ရမယ်’
‘ဟေ့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး
မကြားချင်ဘူး။ ဒီမှာ ဒါ
ကလေးလေးတစ်ယောက်။
မဖြစ်မနေ မင်း ကျွေးမွေးရ
မယ်။ စောင့်ရှောက်ရမယ်’

‘ရှင်... ကြားရတာ
နားမရှင်းစရာပဲ။ ဘယ်က
ကလေးလဲ။ ရှင် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်
ယှက် လုပ်မလာနဲ့နော်၊ ရှင်
ကာလာအိုကေက ကောင်မ
တွေရဲ့ ကလေးတွေလား’

မောင်မျိုးတင့် ခေါင်း
ကြီးသွားတယ်။ ဘူးလေးရာ
ဖရုံဆင့်သလိုမျိုးလား။ အမေ
ပြောသလို ‘ကာလာအိုကေ’
ခေါ် ပန်းကုံးစွပ်ပစ်တမ်း
ကစားတဲ့ စားတော်ဆက်တွေ
က အဖေ့ဘဝကို လုံးခြေ
လိုက်ပြီလား။

၁၉၉၀။

‘မင်း နားမလည်ပါ
ဘူး။ မွေးစရာရှိမွေး၊ ကျွေး
စရာရှိကျွေး။ ဒီမယ်...
တင့်ဝေ...မတင့်ဝေ...
‘လောက်’ ဖြစ်မှ ချေး
ကြောက်မနေတော့နဲ့ဟေ့’

၇။

မောင်မျိုးတင့်က သူနဲ့
ဘာမှမတော်သော ကလေး
မလေးကို ‘ကျူး’ဟု ခေါ်
သည်။ ကလေးမလေးက
လည်း နားလည်လို့လား။
ဘာလားတော့ မသိဘူး။
‘ကျူး’ဟု ခေါ်တိုင်း တခစ်
ခစ်။ အမေကတော့ မငို၊
မပြုံး။

‘ငါကတော့လေ... လျှာ
ပေါ် မြက်ပေါက်ချင်ပေါက်
ပါစေ။ အဲဒီမြေကွက်ချထား
ရေး ဗိုလ်ဆိုတဲ့ ကောင်တွေ
နဲ့ ဘယ်လိုမှ မပေါင်းနိုင်ဘူး။
နှင့်အဖေသာ ရူးချင်ယောင်
ဆောင်ပေါင်း၊ မြေကွက်
ကလေး တစ်ကွက်၊ နှစ်ကွက်
ထပ်ရရှိအရေး...၊ ပြောမ
ပြောချင်ဘူး။ အဲဒီ နှင့် ‘ကျူး’
ဟာ နှင့်အဖေ ခူးမနာသမီး
လေးနော်။ ဟိုအကောင် မြေ
ကွက်ချထားရေး ယိုသမျှရေး
နှင့်အဖေ ခေါင်းမှာ ပုံလာတာ
နော်’

၈။

၁၉၉၀ မှာ ကျူးက
လသားလေး။ အခု ၂၀၁၆
ဆိုတော့ ကျူးအသက်က ၂၆
နှစ်ရောက်ပြီ။ မောင်မျိုးတင့်
က အခုတော့ ဦးမျိုးတင့်ဖြစ်
နေပြီ။

‘ကျူး’ အိမ်ထောင်ပြု
ပြီး ‘ကျူး’ ကလေးတွေ
ပေါက်ဖွားလာဦးမှာ တွေး
ကြောက်နေသူမှာ ဦးမျိုးတင့်
မှလွဲပြီး ဘယ်သူဖြစ်နိုင်ဦး
မလဲ။

ပြဇာတ် အမည် က
၁၉၉၀။

မျိုးသည်မင်း

၂၀၁၆ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာ ၁၆ ရက်နေ့မှ ၂၀၁၆ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ ၁၄ ရက်နေ့အထိ

(၁) စံရတီ လူကိုက် ဗိုင်းရပ်စ်များ၊ ရန်ကုန်၊

(၂) နတ်စောင်း(ကျွဲကံထို)

ဖြူချင်လျက် ရေငွေဟပ်လို့ ညှိတဲ့ တိမ်၊ ရန်ကုန်၊

(၃) မောင်မြင့်ဝင်း ဖိုးလုံး၊ ရန်ကုန်၊

(၄) မိုးကျော်စိုး(မကျွေး) အနာနဲ့အိုးပေမယ့် ရွာမယ့်
မကျွေး၊ (၅) ကိုစက်ဖေ လိပ်ပြာတောင်ပံခတ်သံများ
ရန်ကုန်၊ (၆) ချစ်ဦးသူ(လက်ပုကန်) ရွာဆောင်ငွေပွေး
စစ်ကိုင်း၊ (၇) ဖြိုးဟံသာ ပျံသန်းခွင့်၊ မန္တလေး၊

(၈) စာကလေး (မော်ကျွန်း) ခြောက်အိမ်တန်း၊

ဧရာဝတီတိုင်း၊ (၉) စံဝင်းအောင်(မြန်အောင်)

ချစ်ခြင်းငယ်မြိုင်၊ ဧရာဝတီတိုင်း၊

(၁၀) မြယ်မင်းသူ(နည်းပညာ)

ရှေ့ကောင်းရေသန့်ဟုခေါ်သည်၊ ပခုက္ကူ။

(၁၁) မြယ်မင်းသူ(နည်းပညာ) နေမင်းအားမာန်
ပခုက္ကူ။ (၁၂) မိုးသက်စော် စွန်ဖြစ်သွားသော စက္ကူ
ဧရာဝတီတိုင်း၊ (၁၃) ရွှေသဒ္ဒါ(မြိတ်ပုလဲမြေ)

မေတ္တာဖြင့် ဖွဲ့ချည်ထားသော

ဝင်ပေါက်တစ်ခုတည်းသော အိမ်ကလေး

၊ တနင်္သာရီတိုင်း၊ (၁၄) အမရာ ပြည့်ပြည့်သူ

စစ်ခင်းကာ ဖြိုင်ရသည်၊ ရန်ကုန်၊

(၁၅) သီရိဇွန် ဗိုင်းစရိယာကို ကျောခိုင်း၍၊ ရန်ကုန်၊

(၁၆) ထွန်းလင်းစော် အမှောင်ညကို

အနက်ရောင်ခြယ်ခဲ့သည်၊ ရေနံချောင်း၊

(၁၇) မင်းထက်မြိုင် ရှေ့ဆက်လို့ မရပါ၊ ရန်ကုန်၊

(၁၈) ဘိုဘိုသန့်စင်(မြိုင်) ဆည်းဆာတို့၏ ကံကြမ္မာ
ရန်ကုန်၊ (၁၉) စိမ်းသော်

သည်ကမ္ဘာ သည်တစ်ယောက်၊ ရန်ကုန်၊

(၂၀) စိမ်းသော် စိတ်ကူးတံတား၊ ရန်ကုန်၊

(၂၁) သူရဲခိုင် ငှက်ကလေးတွေ ဖိုးတိမ်ကြား

ပျံနိုင်ကြစေသား၊ ရခိုင်၊ (၂၂) မွန်စွန်း

ရွှေပုလင်ညောင်စောင်းကို နွားနို့လောင်း ဆေးပါမယ်
၊ ကိုကလေး၊ (၂၃) ဒေးဗစ်မောင်မောင် ပျံသန်းမယ့်

ငှက်ငယ်လေး၊ မကျွေး၊ (၂၄) ခရမ်းသစ်အိမ် ရုပ်ထု

၊ ရုပ်စောက်၊ (၂၅) ခရမ်းသစ်အိမ် လရောင်အောက်

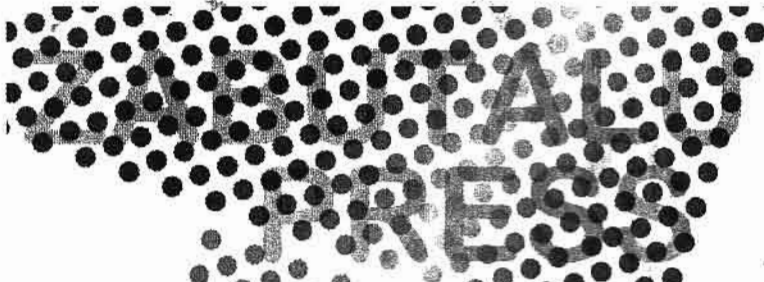
၊ ရုပ်စောက်၊ (၂၆) မင်းမူပိုင် နောင်တလွန် ဆုံမှတ်

၊ ရန်ကုန်၊ (၂၇) မင်းမူပိုင်

သက်တံတွေ ပွေ့ပိုက်ထားတဲ့ကောင်းကင်၊ ရန်ကုန်၊

(၂၈) ရွှေသူရဇ္ဇ လောကဝိသေရာ၊ ထားဝယ်၊

အားပြတ်ပြတ်ချို ပြာသည်။

ရန်ကုန်

စာအုပ်အမျိုးမျိုးကို စာမူပေးပြီးပါက စာအုပ်ဖြစ်သည့် အခတ်ကာလနှင့်ယူလုပ်ဆောင်ပေးပါသည်။

- > Calendar > Pamphlet > Name Card
- > Table Calendar > Box > Voucher
- > File Holder > Booklet > Letter Head

> Table အမျိုးမျိုးကို စိတ်ရိုင်းကျဆောင်အဆင့်မြင့်သော ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ပါသည်။

ကော်ကပ်ရုပ်စက်ဖြင့်စာအုပ်အမျိုးမျိုးကို ရုပ်လုပ်ပေးပါသည်။

အမှတ် ၁၃၃၊ မြို့လမ်းမ၊ လမ်း ၄၀၊ ကုန်သည်လမ်း နှင့် ပဟာစန္ဒလမ်းကြား၊ ကျောက်တောမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း ၃၉၄၂၂၀

ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာ၊ လိမ္မာယဉ်ကျေး၊ အတွေးထက်မြက်၊
တိုးတက်ကြီးပွားစေဖို့၊ မဖတ်မဖြစ်ဖတ်ရမည့်

အနန္တဂုဏ်ရည်

ဘာသာရေးမဂ္ဂဇင်း

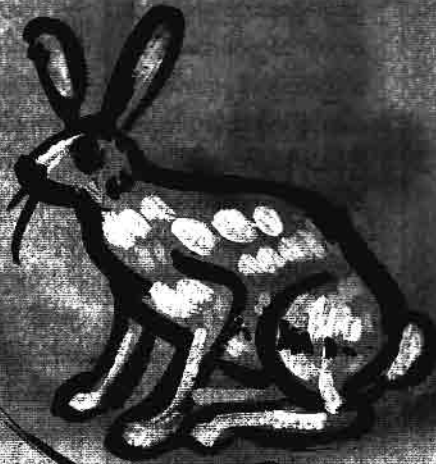
ဗုဒ္ဓ၏အဆုံးအမကို လိုက်နာကျင့်သုံးခြင်းဖြင့် လောကီချမ်းသာ၊ လောကုတ္တရာချမ်းသာ၊
နစ်ဖြာသောချမ်းသာတို့ပြည့်ဝစေမှာ အမှန်မလွဲပဲနော်

လစဉ်ထွက်ပါပြီ

မြင်းခြံစာပေ

အမှတ် (၂၅၆)၊ ၃၉ လမ်းအထက်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း ၂၅၃၅၈၇

www.burmeseclassic.com
Spoken
SPEAKING
HIAI
PHONE

သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်
ပြည်ထောင်စု
အစိုးရ (အမျိုးသား)

မဟာမြိုင် တောအုပ်ကြီးအဖို့မူကား ယနေ့သည် အထူး တလည်နေ့ဟုပင် ဆိုရချိန်မည် ဖြစ်တော့သည်။ အခါတိုင်းတွင် တောအုပ်ကြီးသည် မှီတင်းနေထိုင် ကျင်လည်ကြကုန်သော တောမှီ သတ္တဝါများ၊ ကျေးငှက် သာရကားများ၏ မြူးထူးအော် ဟစ် တွန်ကျူးသံများနှင့် ညီစီနေခဲ့၏။ သို့သော် ယနေ့အဖို့ရာ တွင်ကား မကြုံစဖူး ထူးကဲလှစွာသော သတ္တဝါမျိုးနွယ်စု နှစ်ခု

တို့၏ တပေါင်းတစည်းတည်း သော တွေ့ဆုံညှိနှိုင်း ဆွေးနွေး ပွဲကြီး ရှိနေသည်ဖြစ်၍ ကျန် တောမှီ သတ္တဝါ အပေါင်းတို့ သည်လည်း နိစ္စဓူဝ အစဉ် အလာများကို ဆန့်ကျင်လျက် ငြိမ်သက်နေကြလေ၏။ ၎င်း တို့မှာ မိမိတို့၏ ဓလေ့အတိုင်း အစာရှာဖွေ စားသောက်ရာ ကိစ္စများကိုပင် လျစ်လျူ လျက် မကြံ့ကြံ့သော တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးပွဲကြီးထဲ စိတ်အာရုံ ဝင်စားလျက် ရှိကြတော့ သည်။ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးကြ

မည့် ကာယကံရှင် သတ္တဝါတို့သည်မူ အခြားအခြားသော တော မှီ သတ္တဝါတို့ထက် ဝီရိယစောစွာ အခမ်းအနား ကျင်းပမည့် တောအုပ်အလယ် ကွင်းပြင်ကျယ်သို့ သူ့အစုနှင့်သူ၊ ကိုယ့်အစုနှင့် ကိုယ် စုရုံး ရောက်ရှိ နေကြလေပြီ။ ယင်းတို့မှာ ယုန်သတ္တဝါ များနှင့် လိပ်သတ္တဝါများပင်တည်း။

အဖြူ၊ အနီ၊ အညို၊ အဝါ၊ အနက်... အရောင်စုံသော ယုန်သတ္တဝါတို့သည်လည်း တပေါင်းတစည်းတည်း အတူ တကွ နေရာယူလျက် ရှိကြသလို တစ်ဖက်တွင်လည်း လိပ် သတ္တဝါတို့သည် ညီညာတက်ကြွစွာ စုဝေး ရောက်ရှိနေကြပေ ပြီ။ ယုန်နှင့်လိပ် ပရိသတ်တို့၏ နိဘေး နေရာလွှတ်များတွင် မှ ကျန်သတ္တဝါ ပေါင်းစုံတို့က ဝန်းရံ နေရာယူကြ၏။ ယင်းတို့ နှင့် တိုက်ရိုက် မပတ်သက်သော်လည်း ယနေ့တွင် ယုန်နှင့်လိပ် မျိုးနွယ်စုတို့ စုပေါင်းဆွေးနွေး ညှိနှိုင်းကြမည့် ကိစ္စကို စိတ်ဝင် စားမိကြသဖြင့် လာရောက် နားထောင်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ၎က်အပေါင်းကမူ ကွင်းပြင်အစပ်ရှိ သစ်ပင် သစ်ကိုင်းများပေါ် တွင် နားနေကြကာ အခမ်းအနား အစီအစဉ်များကို စောင့်မျှော် လျက် ရှိကြ၏။

ဝင်းပသော နေရောင်ခြည်သည် တဖြည်းဖြည်း ရင့်သန် လာခဲ့၏။ ကွင်းပြင်၏ ရှေ့ဘက်မှ မြေကမူ အမြင့်ပေါ်သို့ ယုန် ခေါင်းဆောင်ကြီးနှင့် လိပ်ခေါင်းဆောင်ကြီးတို့ နေရာယူလိုက် ကြ၏။ နှစ်ဖက် အကြီးအကဲတို့က သဘာဝ စင်မြင့်သဖွယ်ဖြစ် သော မြေကမူ အမြင့်ထက်သို့ ယှဉ်တွဲ ရောက်ရှိကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်မှာပင် အထွေထွေသော အသံမျိုးစုံနှင့် ဆူညံလျက်ရှိ

သော ကွင်းပြင်သည် မီးကို ရေနှင့် ငြိမ်းလိုက်သည့်အလား တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။ အတန်ကြာသောအခါ ငြိမ် သက်သွားသော ပရိသတ်ကြီး ကို မျှော်ကြည့်လိုက်ရင်းဖြင့် ယုန်ခေါင်းဆောင်ကြီးက နေရာ မှ ခပ်မိန့်မိန့် ထ၊လိုက်၏။

‘အဟမ်း...အဟမ်း...၊ ကိုင်း...ကိုင်း...၊ အားလုံး သိကြတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ဒီနေ့ အဖို့ ကျုပ်တို့ ယုန်များနဲ့ မိတ် ဆွေကြီး ဖိုးရွှေလိပ် ဦးဆောင် တဲ့ လိပ်မျိုးနွယ်စုတို့ တွေ့ဆုံ ညှိနှိုင်း ဆွေးနွေးကြဖို့၊ နှစ်ဦး နှစ်ဖက် တူညီတဲ့ သဘောထား များကို ညှိနှိုင်း အဖြေရှာပြီး အတည်ပြုကြဖို့ ရက်သတ်မှတ် ကြေညာခဲ့တယ်ဆိုတာ ခုလို ချစ်ချစ်ခင်ခင် စည်းလုံးညီညွတ် စွာနဲ့ ယုန်မျိုးနွယ်စုရော၊ လိပ် မျိုးနွယ်စုများရော ဒီတွေ့ဆုံ စည်းဝေးပွဲကြီးကို တစ်ခဲနက် သောင်းသောင်းဖြဖြ တက် ရောက်လာကြတဲ့အပြင် အခြား အခြားသော တစ်တောတည်း နေ၊ တစ်ရေတည်းသောက် မျိုးမတူ သတ္တဝါပေါင်းစုံတို့ ကလည်း ကြားနေ စောင့်ကြည့် လေ့လာရေးအဖွဲ့များအသွင်နဲ့ စိတ်ဝင်စားစား ဝိုင်းဝန်းပါဝင် တက်ရောက် ပံ့ပိုးလာကြတဲ့ အတွက် အားလုံးကို ကျေးဇူး ဥပကာရ တင်ရှိပါကြောင်း ကျုပ် ဒီကနေ ပဏာမ ပြော ကြားလိုပါတယ်။ ကျုပ်အနေ နဲ့လည်း ဒီလို သမိုင်းဝင် မော် ကွန်းတင်ရမယ့် အခမ်းအနား ကြီးမှာ ယုန်တို့ခေါင်းဆောင် နာယကအဖြစ် ဆောင်ရွက် ခွင့်ရလို့ အထူးပဲ ဝမ်းမြောက် ဂုဏ်ယူမိပါကြောင်း ဆက်လက် ပြောကြားလိုပါတယ်။’

ခင်ဗျား...

ဩဘာသံများ ဆူညံသွားလေသည်။ ယုန်ခေါင်းဆောင်က ထိုဩဘာသံများရပ်စဲသွားသည်အထိ စောင့်ဆိုင်းပြီးမှ သူ့စကားကို ဆက်လိုက်၏။

‘ဒီကနေ့ကျင်းပတဲ့ ယုန်များနဲ့ လိပ်များ အဖွဲ့အစည်းနှစ်ရပ်တို့ တွေ့ဆုံညှိနှိုင်းပွဲကြီး ဖြစ်မြောက်ဖို့အတွက်ကို ကျုပ်တို့ နှစ်ဖက် ခေါင်းဆောင်များဟာ နှစ်အတော်များများကတည်းက အချိန်ယူ ကြိုးစားလာခဲ့ကြရတယ်ဆိုတာ ကြိုတင် အသိပေးလိုပါတယ်။ အဲဒီကြိုးစားမှုဟာ ဒီနေ့ အကောင်အထည်ပေါ်လာပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီကနေ့ဟာဖြင့် ကျုပ်တို့ ယုန်လောကအတွက်ရော၊ မိတ်ဆွေတို့လိပ်လောကအတွက်ပါ အင်မတန် မင်္ဂလာရှိတဲ့ နေ့ထူးနေ့မြတ်ကြီး ဖြစ်ပါကြောင်း မှတ်တမ်းတင် ကမ္ပည်းထိုးလိုပါတယ် ခင်ဗျား...’

‘မ့ န် ပါ တ ယ်’။ ထောက်ခံပါတယ်’ဟူသော အသံများ တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ပရိသတ်ကြီးက လက်ခုပ်တီးကြပြန်လေသည်။ ကုန်းကမူ၏ တစ်ဖက်ခြမ်း၌ ထိုင်လျက်ရှိသော လိပ်မျိုးနွယ်ခေါင်းဆောင်ကြီးကလည်း သဘောကျ နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးလျက်ရှိ၏။ လက်ခုပ်ဩဘာသံများ ဆုံးသွားတော့မှ ယုန်ခေါင်းဆောင်က...

‘ဒီတွေ့ဆုံပွဲရဲ့ အဓိက ရည် ရွယ် ချက် ကတော့ ညီညွတ်ရေးနဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးပါပဲ။ ကျုပ်တို့ ယုန်များနဲ့ မိတ်ဆွေလိပ်မျိုးနွယ်စုတို့

ကြားက ပဋိပက္ခအသွင်ဆောင်ခဲ့တယ်လို့ ထင်ရတဲ့ ကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒီကနေ့ဟာ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် သင်္ကာရှင်းရမယ့်နေ့၊ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ဝင်နိုင်မိစရာ သံသယတွေကို အပြီးတိုင် ဆေးကြောသန့်စင်ပစ်ရမယ့်နေ့လို့ ဝိသေသပြုလိုပါတယ်။ ဒါကို တစ်ဖက်မှာရှိနေတဲ့ လိပ်မျိုးနွယ်စုတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးကလည်း ဘဝင်ကျ သဘောပေါက်ထားပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ကဲ... ကဲ... ကျုပ်ရဲ့ ပဏာမစကားတွေ ချည်နေတာနဲ့ အဓိက လိုရင်းကို မရောက်ဘဲ ရှိမှာစိုးရပါတယ်။ ဒါကြောင့် လိုရင်း အကြောင်းအရာများကိုပဲ ဦးတည် ပြောကြားပါရစေတော့ ခင်ဗျား...’

ယုန်ခေါင်းဆောင်ကြီးက စကားကို ရပ်လိုက်ကာ ပရိသတ်ကို အက်ခတ်လိုက်ပြန်၏။ ပရိသတ်ကြီးက စိတ်ဝင်စားစွာ ငြိမ်သက်နေပုံမှာ အချိန်ပြည့် ပျာယာခတ်နေတတ်သော မျောက်အုပ်စုပင်လျှင် သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများထက်တွင် ရပ်တုများ ချထားသည့်အလား မလှုပ်မယှက် နားစွင့်နေကြသည်ကိုပဲ ကြည့်တော့ဟု ပြောရမလို့ရှိ၏။ ယုန်ခေါင်းဆောင်ကြီး ကျွန်ုပ်သွားကာ သူ့စကားကို ဆက်၏။

‘အ ဟ မ်း . . . ၊ ကျွန်တော်တို့ ယုန်မျိုးနွယ်စုများနဲ့ လိပ်မျိုးနွယ်စုများဟာ ကမ္ဘာတည်စကတည်းက အေးချမ်းစွာ ကိုယ့်သဘာဝအတိုင်း ကိုယ်နေ၊ ကိုယ့်အစာကိုယ်ရှာစား။ ဘယ်သူ့အပေါ်

မှာမှ ကောက်ကျစ်လိမ်ညာတစ်ပတ်ရိုက်ပြီး မစားသောက် မနေထိုင်ခဲ့ကြတာ ဒီနေ့အထိပါပဲ။ ဒါကို ကြိုက်ရာ ကျွမ်းသစွာကို ကိုင်တွယ်ပြီး ကျိန်ဆိုပုံပါတယ်။ ဟုတ်ရဲ့လား ခင်ဗျား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးပြောတာ ထောက်ခံပါတယ်’ဟူသော အသံများ ယုန်အုပ်စုဘက်အခြမ်းမှ ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာ၏။

‘အလားတူ ပါ ပဲ ၊ မိတ်ဆွေကြီးတို့ လိပ်မျိုးနွယ်စုဟာလည်း ငြိမ်းချမ်းစွာကိုယ့် အစာကိုယ် ရှာစား၊ ကိုယ့်သဘာဝလေ့အတိုင်းကိုယ်နေ၊ ဘယ်သတ္တဝါအပေါ်မှာမှ ဖြတ်စား၊ လျှပ်စား၊ ရိုက်စား မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူးဆိုတာ အားလုံးအသိပဲ ဖြစ်မှာပါ’

‘မှန်ပါတယ်၊ မှန်ပါတယ်။ အဲဒါ အမှန်ပါပဲဗျို့’ဟု လိပ်တို့ဘက်မှ သောင်းသောင်းဖြဖြ အော်ဟစ်ကြပြန်လေ၏။

‘ကိုင်း...ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ်တို့ မျိုးနွယ်စုတွေဟာ ယုန်ကလည်း ယုန်သဘာဝအလျောက်၊ လိပ်ကလည်း လိပ်သဘာဝအလျောက် အေးအေးချမ်းချမ်း နေလာခဲ့ကြတာဆိုတော့ တစ်မျိုးနဲ့တစ်မျိုးအရှင်းကြီး မဟုတ်ပါလား ခင်ဗျား။ ရပ်တည်နေထိုင်ပုံချင်းလည်း မတူ၊ အစားအစာချင်းလည်း မတူကြတာမို့လှစားစရာလည်း အကြောင်းမရှိ။ အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့အချင်းချင်း ဘယ်နှယ်လုပ်ရန်သူ ဖြစ်ကြရမှာတဲ့လဲ ၊

အာဇာတထားရမှာတဲ့လဲ’

‘မှန်ပါတယ်၊ ရန်သူဖြစ်စရာ အကြောင်း မရှိသလို အာဇာတထားစရာလည်း မလိုပါဘူး’ဟု နှစ်ဖက်စလုံးမှ ညီညီညာညာ ဆိုကြလေသည်။ ထိုခေါ်တွင်မှ ယုန်ခေါင်းဆောင်ကြီးက သရော်ဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်ကာ...

‘ဒါပေမဲ့... အဲသလိုမဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ ကျုပ်တို့မျိုးနွယ်စု နှစ်ခုကြားမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ မထင်မှတ်တဲ့ ပြဿနာကြီးတစ်ခု ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒီ ပြဿနာကလည်း ကြာလှပြီမို့ အားလုံးလည်း သိကြပြီးသား ဖြစ်မှာပါ။ ကျုပ်တို့ မျိုးနွယ်စု နှစ်ခုဟာ ဟိုးအတိတ်ကာလတစ်ခုတုန်းက အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးရန်သူကြီးတွေတမျှ အပြေးပြိုင်ဘက်တွေတောင် ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။ အဲဒါ ဘယ်သူတွေက ကြားဝင် သွေးထိုးပေးလိုက်တဲ့ ပြဿနာပါလဲ။ ဒါကို ကျုပ်တို့ သတိပြုပြီး ပြန်ဆန်းစစ်ကြဖို့ လိုပါပြီ။ အမှားကြာရင် အမှန်ဖြစ်ဆိုသလို ဖြစ်သွားမှာ စိုးရပါတယ်။ တစ်လျှောက်လုံးက မဟာမြိုင်သေလာမှာ ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူမှီတင်း နေထိုင်လာခဲ့ကြတဲ့ ကျုပ်တို့ မျိုးနွယ်စုတွေကြားမှာ မလိုလားအပ်တဲ့ အာဇာတ တရားတွေ ကြီးသထက် ကြီးလာကြပါလိမ့်မယ်။ ဒီနေရာမှာ ကြုံလာလို့ ကိုရွှေလိပ်တို့ကို မေးချင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ လိပ်တွေအနေနဲ့ ကျုပ်တို့ ယုန်တွေနဲ့ အပြေးပြိုင်ဖို့များ စိတ်ကူးပေါ်ခဲ့တဲ့ဖူးပါသလားခင်ဗျား...’

လိပ်များက ညီညာစွာ
ခေါင်းခါပြကြလေသည်။
တစ်ကောင်သော လိပ်က ပြူ
တစ် ပြူတစ် ဖြစ်နေသော
ဦးခေါင်းကို ထောင်ကာ ပြော
၏။

‘ဒုက္ခရှာလို့ဗျာ၊ တစ်နေ့
တစ်နေ့ စားဖို့သောက်ဖို့ကိစ္စ
တောင် အလျဉ်းမီအောင်
ကြိုးစားရှာဖွေနေတာနဲ့ ယား
လို့တောင် မကုတ်အားပါဘူး။
အစာရေစာကလည်း ဟိုတုန်း
ကထက် ရှားပါးလာနေတာ
အားလုံး အသိပဲဟာ။ ကျုပ်
တို့ အနိသဟပြုရတဲ့ တောထဲ
က ရေခိုင်ကြီးတွေ၊ ကန်ကြီး
တွေကလည်း အရင်ကလောက်
ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့်၊ နက်
နက်ရှိုင်းရှိုင်း ရှိတော့တာ
မဟုတ်ဘူး။ မရှိဆို တစ်နှစ်
တစ်နှစ် ရွာသမ္မု မိုးရေတွေ
ကို လက်ခံ စီးဆင်းပေးနေတဲ့
စမ်းချောင်းတွေကလည်း
နည်းကုန်တာကိုး။ ကျုပ်တို့
ကမှ တော်သေးရဲ့။ မြစ်ထဲ
ချောင်းထဲ နေကြတဲ့ ကျုပ်တို့
အမျိုးတွေဆို လူဆို တဲ့
သတ္တဝါတွေက ဆည်တွေ
ဆောက်လိုဆောက်၊ မြစ်ဘေး
မှာ ရွှေတူးတဲ့လူတွေက မသန်
ပြန်တဲ့ ပြဒါးအဆိပ်တွေ မြစ်
ထဲ ဖောက်ချလိုချင် ကမောက်
ကမတွေဖြစ်ပြီး အတော် ဒုက္ခ
ရောက်နေကြရတယ်လို့သတင်း
ကြားရသဗျ’

ဤတွင် ကုန်းသတ္တဝါ
ဖြစ်သော သမင်တစ်ကောင်
က ကြားဝင်လာလေသည်။

‘အောင် မယ် လေး
ကိုရွှေလိပ်ရယ်၊ ခင်ဗျားတို့
ရေသတ္တဝါတွေတင် ဒုက္ခ
တွေ့ရတယ် မထင်ပါနဲ့။
သမင်၊ ဒရယ်၊ ချေငယ်၊ နိုင်

ဒီကနေ
ကျင်းပတဲ့
ယုန်များနဲ့
လိပ်များ
အဖွဲ့အစည်း
နှစ်ရပ်တို့
တွေ့ဆုံ
ညှိနှိုင်းပွဲကြီး
ဖြစ်ခြောက်ဖို့
အတွက်ကို
ကျုပ်တို့
နှစ်ဖက်
ဆီသော်လည်းကောင်း
နှစ်
အတော်များများ
ကတည်းက
အချိန်ယူ
ကြိုးစား
လာခဲ့ကြရတယ်
ဆိုတာ
ကြိုတင်
အသိပေးလိုပါတယ်

ဆတ် အစရှိတဲ့ ကျုပ်တို့ ကုန်း
နေ သတ္တဝါတွေမှာလည်း
ထူးမခြားနားပါ။ ကျုပ်တို့
မှီခိုရာတောတွေလည်း ပြန်
ကြည့်ပါဦး။ တကယ် သက်
တမ်းရှည် တောစိုး သစ်ပင်
ကြီးတွေဟူသမျှ သူ့အမေလင်
ပိုင်တဲ့အတိုင်း တရမန်းကြမ်း
ခုတ်သူခုတ်၊ တောင်ဟူသမျှ
သူ့ ပထွေးပိုင်တဲ့ တောင်လို
ဖြိုချလိုချင် တောတွေပြန်။
တောင်တွေ ကတုံးဖြစ်ကုန်
တော့ ကျုပ်တို့ တောမှီ ကုန်း
သတ္တဝါများမှာလည်း မနက်
စာ စားပြီးပေမဲ့ ညစာ မသေ
ချာဘူးဆိုသလို ဖြစ်နေကြရ

တာ ကြာပါပကော။ စားရေး
သောက်ရေး၊ နေရေး ထိုင်ရေး
က တစ်နေ့တခြား ကျပ်လာ
နေတာကလား။ ဒါဟာ ခိုနီ
တွေရဲ့ လက်ချက်လို့ ပြောသံ
ကြားတာပဲဗျို့...

သမင်၏ စကားအဆုံး
မှာပင် ကွင်းအစပ်ရှိ သစ်ပင်
တစ်ပင်ပေါ်မှ ကျယ်လောင်
သော တောင်ပံခတ်သံတဖြန်း
ဖြိုး ထွက်ပေါ်လာသောကြောင့်
ဝိုင်းမော့ကြည့်လိုက်ကြ၏။
သစ်ကိုင်းအဖျားတွင် ခုန်ဆွ၊
ခုန်ဆွဖြစ်နေသော အနီရောင်
အတောင်ပံများ ယှက်ဖောက်
ထားသည့် ခိုတစ်ကောင်ကို
တွေ့ကြရလေသည်။ အားလုံး
၏ အကြည့်များ သူ့ထဲ စုဝေး
ရောက်ရှိလာသည်နှင့် ၎င်း
ခိုငှက်က သူ့ထုံးစံအတိုင်း
ညည်းညူသံကြီးနှင့် ကျယ်
လောင်စွာ ပြောလေသည်။

‘ဒီမယ်ဗျို့၊ ပွဲလန်တုန်း
ဖျာဝင်ခင်းတယ်လို့တော့
မအောက်မေ့ကြပါနဲ့။ အခွင့်
ကြုံသခိုက်တော့ ကျုပ်က
လည်း အမျိုးကို ကာကွယ်
စောင့်ရှောက်အပ်၏ဆိုတဲ့
ဉာဏစရိယာ ဝံသာနုရက္ခိတာ
တရားနဲ့အညီ စောစောက
ဝင်ပြောသွားတဲ့ ကိုမိဂသီ
ခေါ်ကိုသမင်ရဲ့ ပမာဒလေခ
အမှားကို ဝင်ပြင်ပေးပါရ
စေ။ ကျုပ်က စိတ်မထင်ရင်
လူတွေနေတဲ့ မြို့တွေ၊ ရွာတွေ
ထဲအထိ အနှံ့ သွားတတ်တဲ့
ခိုဂျစ်ပစီမို့ အမှန်အတိုင်း
ကြားဖူးနားဝ ရှိပါတယ်။
ကျုပ်တို့အားလုံး ဒုက္ခရောက်
အောင် လုပ်ကြသူတွေက ‘ခိုနီ’
တွေပါတဲ့ခင်ဗျာ။ ခိုနီတွေ
မဟုတ်ရပါဘူး။ တော်ကြာ
ကိုမိဂသီ မှားပြောမိတာကို

ယုံစားပြီး ကျုပ်တို့ ခိုသတ္တဝါ
တွေက တရားခံဖြစ်နေမှာစိုး
လို့ စကားကြုံလာခိုက် ဝင်
ပြောရတာပါ။ ကျုပ်တို့နဲ့
အလွတ်ကြီးပါခင်ဗျ၊ နော
ဟောဟောဟော...

ထို ခိုငှက်အတောင်ပံနီ
၏ အလွန် ရှည်လျားလှစွာ
သော ညည်းညူသံ ဖြေရှင်း
ချက်ကြောင့် ရယ်သံတွေ
တဝေါဝေါ ဆူညံသွားလေ
သည်။ ရယ်သံများ အဆုံး
တွင် စောစောက ပြောလက်စ
လိပ်က ဝင်၍ ပွဲထိန်းလိုက်
၏။

‘ကောင်းပါပြီ...
ကောင်းပါပြီ။ တရားခံအစစ်
ဟာ ခိုနီများ မဟုတ်ဘဲ ခိုနီ
ဆိုသူတွေသာဖြစ်ကြောင်း
အများက သိကြရပါပြီ။ ခုလို
ဘေးကနေ ဝင်ဝင်ပြောနေကြ
ရင် ကျုပ်တို့ စည်းစေး တွေ့ဆုံ
ပွဲကြီးရဲ့ မူလ ဦးတည်ချက်
ပျောက်သွားမှာစိုးလို့ တစ်ခိတ်
သည်းခံတော်မူကြပါ ခင်ဗျာ။
အဲ... အဲ...၊ စောစောက
ပြောလက်စ စကားကို ဆက်
ရရင် ယုန်နဲ့လိပ်တို့ဟာ
တကယ် အပြေးပြိုင်ခဲ့ကြ
တယ်ပဲထားပါ။ ကုန်းပေါ်မှာ
ဆိုရင် ယုန်က နိုင်မှာပေါ့။
ရေထဲမှာဆိုရင်တော့ လိပ်က
နိုင်မှာပေါ့။ သဘာဝချင်း
မတူတာကို ဘယ်နှယ်လုပ်
ပြိုင်ကြလို့ ရမတဲ့လဲ။ အဖြေ
က အရှင်းကြီးပါ ယုန်ခေါင်း
ဆောင်ကြီး ခင်ဗျား...’

ယုန်ခေါင်းဆောင်ကြီး
က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်
ညှိတ်လိုက်၏။ ပြီးမှ...

‘ဟဲ့ တံ ပါ တယ်’
မောင်လိပ်ကလေးပြောတာပဲ
အမှန်ပါပဲ။ သဘာဝချင်း

မတူတာကို ကျုပ်တို့ ဘိုးဘွား ဘီဘင်လက်ထက်ကတည်းက သိခဲ့ကြပြီးသားမို့ အပြေးပြိုင်ကြစို့ကို ဒီနှစ်ဖက်သော အဘိုးအဘွားတွေက စိန်ခေါ်ခဲ့ကြလိမ့်မယ်မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခက်ပုံက ကျုပ်တို့ မျိုးနွယ်စုနှစ်ခုဟာ အပြေးပြိုင်ခဲ့ကြဖူးသတဲ့။ အဲဒီမှာ ကုန်းပေါ်မှာ ပိုမြန်တဲ့ ကျုပ်တို့ ယုန်တွေက နိုင်ရမှာဖြစ်ပေမဲ့ သောက်ပျင်းကြောဆွဲပြီး လမ်းမှာ အိပ်ပျော်နေမိလို့ မောင်ရင်လေးတို့ လိပ်မျိုးနွယ်စုက နိုင်သွားပြန်သတဲ့။ အဲဒီကိစ္စကို ဘယ်သူတွေက ထွင်လိုက်တယ်။ ဘယ်သူတွေက ဝင်နှောင့်ယှက်လိုက်တယ်ဆိုတာ သိကြပါရဲ့လား ခင်ဗျား။

ကုန်းကမူ၏ ရှေ့ဘက်ကွင်းပြင်ထဲမှ များစွာသော ယုန်နှင့်လိပ် အပေါင်းတို့သည် တစ်အုပ်စုနှင့်တစ်အုပ်စု လှမ်းကြည့်မိလိုက်ကြသေး၏။ အတန်ကြာမှ တိုင်ပင်ထားခဲ့ကြသည့်နယ် တစ်ပြိုင်နက်တည်းသော အခြေစိုက်သံကြီး ဟိန်းခဲနဲ ထွက်ရှိလာလေသည်။

‘သိပါတယ်။ သိပါတယ်။ အဲဒါ လူဆိုတဲ့ သတ္တဝါတွေက ပြောတာပါ’

‘အကောင်းပြောတာလား၊ သွားပုပ်လေလွင့်ပြောတာလား ခင်ဗျာ’

‘သွားပုပ်လေလွင့် ပြောတာပါ။ သွားပုပ်လေလွင့် ပြောတာပါ’

‘သူတို့ ထုတ်လွှင့်လိုက်တဲ့ လေသံတွေ၊ ဖြစ်စဉ်တွေ၊ ဇာတ်လမ်းတွေက စေတနာပါသလား၊ မပါဘူးလား

ခင်ဗျာ’
‘စေတနာ တစ်ရွေးသားမှ မပါ၊ ပါဘူးခင်ဗျာ။ သက်သက် ခွင်(ပွင်)ဆင်ပြီး ချောက်(ရှောက်)ချနေတာပါ’

ပရိသတ်ကြီးမှာ စောစောကထက်များစွာ တက်ကြွလာသလို တစ်ခဲနက် ဟစ်ကြွေးသံများကလည်း ပိုမိုကျယ်လောင်လာလေသည်။

‘အဲဒီလို သူတို့က ရောက်ချပြီး လေသံလွှင့်ကြတော့ သူတို့စကားအရ ဘယ်သူတွေက ဘာဖြစ်ကုန်ပါသလဲ ခင်ဗျာ’

‘ကျွန်တော်တို့ ယုန်တွေက သောက်ပျင်းအိုးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ယုန်တစ်မျိုးသားလုံး သိက္ခာကျရပါတယ်’

ယုန်တို့၏ ဟစ်ကြွေးသံအဆုံးတွင် ထိုဟစ်ကြွေးသံကိုပင် စောင့်မျှော်နေခဲ့ဟန်တူသော ယုန်ခေါင်းဆောင်က မေးခွန်း ထပ်ဆင့် ထုတ်လိုက်၏။

‘အဲဒါ ကောင်းကြသေးရောလားခင်ဗျာ’

‘မကောင်းပါဘူး။ မကောင်းပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ယုန်တွေအနေနဲ့ လုံးဝ မကျေနပ်ပါဘူး။ တကယ်လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ နေရင်းထိုင်ရင်း သိက္ခာအချခံရတာပါ။ ကိုယ့်လုပ်စာ ကိုယ်စားရင်း အခြောက်တိုက် အစော်ကား ခံရတာပါခင်ဗျာ’

ယုန်တို့က တစ်ပြိုင်နက်တည်း သံပြိုင် ဟစ်ကြွေးလိုက်ကြသည်မှာ မဟာမြိုင်သေလာတောအုပ် ကြီး၌ ပဲ့တင်ထပ်သွားတော့၏။ ယုန်ခေါင်းဆောင်ကြီးက မကျေ

မနပ် အော်ဟစ်သံများကို တိတ်ဆိတ်သွားစေခြင်းငှာ လက်ပြ တားဆီး ရပ်တန့်စေလိုက်၏။ အားလုံး ငြိမ်သက်သွားခါမှ...

‘ဒေါသ မကြီးကြပါနဲ့ ခင်ဗျား၊ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဒီလောက် ထိခိုက်လာရကလေးနဲ့တော့ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်မိသေးတာ အမှန်ပါ။ သူတို့ ‘လူ’ဆိုတဲ့ သတ္တဝါတွေက ထင်ရာမြင်ရာ ရမ်းတုတ် ပြောတတ်ကြတာက မွေးရာပါ အကျင့်ကိုးဗျ။ ကိုယ်အားသန်ရာ အမှန်ပဲဆိုပြီး ငါတကော ကောတတ်တာကလည်း ဖျောက်ဖျက်မရအောင် စွဲနေတဲ့ သူတို့ ဉာဉ်ကိုးဗျ။ သူတို့ကတော့ သူတို့သားစဉ်မြေးဆက်ကို လိမ္မာသိတတ်ကြစေဖို့ ဆိုဆုံးမတဲ့ အချိန်မှာ ဥပမာပေး၊ ဥဒါဟရုဏ်ဆောင်ပြနိုင်ဖို့ ထွင်ကြဟန် တူပါတယ်။ မင်းတို့ယုန်တွေလို မဖြစ်စေနဲ့၊ ယုန်တွေလို ပျင်းကြောဆွဲနေရင် စီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေး ကိစ္စတွေမှာ ခံသွားရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး ဥပမာဆိုပါတော့လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရင်းစစ်လိုက်ရင်တော့ ကျုပ်တို့ကို ခုတုံးလုပ်လိုက်ကြတာပါ။ ဒီအထိလည်း ထားပါဦး။ ကျုပ် စိတ်မကွက်မိသေးပါဘူး။ စိတ်မကွက်မိလို့တောင်မှ ကိုယ့်လက်အောက် ငယ်သားတွေကို လူတွေ ပြောတဲ့အထဲက ယုန်အတိုင်း မင်းတို့မဖြစ်စေနဲ့လို့ အမြဲ ဩဝါဒပေးခဲ့တာ အားလုံး အသိပဲမဟုတ်ပါလား ခင်ဗျား’

‘မှန်ပါတယ်၊ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျုပ်တို့ကို

အမြဲ သတိပေးခဲ့ပါတယ်’ ဟု ယုန်အပေါင်းက ဆိုလိုက်ကြ၏။ ယုန်ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ၏ ထောင်နေသော နားရွက်တို့ကို တဆတ်ဆတ် လှုပ်ခါလိုက်ပြီးမှ ဆက်လက် ပြောကြားပြန်လေသည်။

‘ဒါပေမဲ့ ခွကျပ်က လူဆိုတဲ့ သတ္တဝါတွေဟာ ကိုယ့်ထိရင်သာ မကြိုက်ကြတာ။ သူများကိုတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် အပုပ်ချ အတင်းပြောလိုက်ရမှ၊ မဟုတ်တမ်းတရား ပြောလိုက်ရလေမှ အသက်ရှူချောင်၊ စားလို့ဝင်၊ အိပ်လို့ ပျော်ကြလေသလား မပြောတတ်ပါဘူး။ စောစောက ကျုပ်တို့ ပြောခဲ့တဲ့ ယုန်နဲ့လိပ်တို့ အပြေးပြိုင်ကြတဲ့ ကိစ္စမှာပဲ တစ်ခါထပ်ပြီး ကွန်လာပြန်တာကို တွေ့ရပြန်ပါတယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့ယုန်နဲ့လိပ် ပြေးပွဲမှာ ယုန်ဟာ အိပ်အိပ်နေခဲ့တာပဲ။ လိပ်ကလည်း မအိပ်ဘဲနဲ့ ခွဲပဲကြီးစွာ၊ လုံ့လကြီးစွာတာ ထွက်ကတည်းက မနားတမ်း ပြေးနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမှာတော့ လိပ်က မနိုင်ဘဲ ယုန်ကပဲ နိုင်သွားသတဲ့။ ကျုပ်တို့ ပြိုင်ပွဲဝင်ယုန်က အမြဲ အိပ်နေခဲ့လိုက်၊ တစ်ရေးနိုးလာရင် ထ၊ ပြေးလိုက်ဆိုပေမဲ့ လိပ်ဟာ နိုင်အောင် မပြေးနိုင်ခဲ့ဘူးတဲ့။ မပြေးနိုင်ဆို ထိပ်က ရောက်နေတဲ့ ယုန်က ယုန်တိုင်ကို နုတ်နုတ် သယ်သွားနိုင်ပြီး ဝေးသထက်ဝေးတဲ့ နေရာမှာ သွားသွား စိုက်ထားပြီးမှ အိပ်နေခဲ့တာ မို့လို့တဲ့ ခင်ဗျ။ ကိုင်း... ကျုပ်တို့ ယုန်တွေ ဘယ်လောက်တောင် ညစ်ညာထဲများသွားပါသလဲ။ ဒီလို

ညစ်တီးညစ်ပတ် ဉာဏ်မျိုးဟာ ကျုပ်တို့ ယုန်တွေမှာ ရှိနိုင်တာလား။ သူတို့ လူသတ္တဝါတွေမှာ ရှိနိုင်တာလား။ စဉ်းစားကြပါခင်ဗျာ။ ကျုပ်တို့ ယုန်တွေမှာ အလောက် ကွက်ကျော်ရိုက်တဲ့ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်မျိုး ရှိတယ်လို့ ကမ္ဘာဦးကတည်းက ခုထိ ဘယ်မှာ ကြားဖူးခဲ့ပါသလဲခင်ဗျာ။

‘မကြားဖူးပါဘူး။ ရှိလည်း မရှိခဲ့ပါဘူး။ သူတို့ လူသတ္တဝါတွေ ဉာဏ်ကျယ်သမျှ လျှောက်ပြောကြတာပါ။ သက်သက် ကတုန်းကတိုက် ပြောတာပါ’

ယုန်အုပ်စုမှာ စောစောကထက်ပင် ဒေါသထွက်လာကြပုံရလေသည်။ အမြီးတလှုပ်လှုပ်၊ နားရွက်တဖျပ်ဖျပ်ခါနဲ့ ဖြစ်လာကြကုန်၏။ ထိုအခါ ယုန်ခေါင်းဆောင်ကြီးဘူးလေးရာ ဖရုံထပ်ဆင့်လိုက်ပြန်၏။

‘အဲဒါတင်မကဘူးဗျာ။ ကျုပ်တို့ ယုန်တွေဟာ အတော်ကို တုံးတဲ့ သတ္တဝါတွေဖြစ်တာမို့ ထန်းလက်ခြောက်ပုံကြီးပေါ် ထန်းသီးတစ်လုံးပုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသံကို ‘မြမြ’ ပြုတာပါ’ လို့ အော်ပြီး ထွက်ပြေးလို့ ကျန်တဲ့ တောမှီသတ္တဝါတွေလည်း လိုက်ပြေးကြတာနဲ့ အတော် ဝုန်းသုန်းကား ဖြစ်အောင် လုပ်တဲ့ အကောင်တွေလို့ သိကွာချတာလည်း ရှိသေးသဗျာ’

‘အဲဒါလည်း ကတုန်းကတိုက် ပြောတာပါဗျာ။ လျှာအရိုးမရှိတိုင်း တောရမ်းပယ်ဖွဲ့ ပြောတာပါဗျာ’

ယုန်တို့၏ ကန့်ကွက်သံ

ကြီး ဟိန်းထွက်လာပြန်ရာ အရှိန်မြင့်လာသော ဒေါသမီးတောက်ကို ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဓာတ်ဆီ ထပ်လောင်းပြန်၏။

‘တစ်ခါကလည်း ကျုပ်တို့ကို ဦးကျားကြီးတို့နဲ့ ရန်တိုက်ပေးခဲ့သေးတယ်ဗျာ။ အလိုလိုမှ ကျုပ်တို့မှာ ဦးကျားကြီးတို့ကို အသံကြားရုံနဲ့ နေစရာ မရှိအောင် ကြောက်ရတဲ့ အထိ ကျုပ်တို့ကို ဘယ်လိုများ အဆင်းဘီးတပ်၊ ချောဆီထည့်ပြီး တွန်းချသလဲဆိုတော့ ရွှေယုန်နဲ့ရွှေကျား သက်ငယ်ရိတ်သွားကြတာမှာ ကျုပ်တို့ကြောင့် ဦးကျားကြီးမှာ မီးပူလောင်ခံရတယ်တဲ့။ အဲဒီ မီးလောင်ဒဏ်ရာတွေ သက်သာအောင် ဦးကျားကြီးကို ဆပ်ပြာကျင်းထဲ လူးဖို့ လိုမို့ အကြံပြု ညစ်တွန်းတွန်းသေးတယ် ဆိုပဲ။ အဲဒါဟာ မဟုတ်ကြောင်း အခွင့်ကြံ့ခိုက် ဦးကျားကြီးတို့ကို တစ်လက်စတည်း ဖြေရှင်းတောင်းပန်ရပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ယုန်တွေကြောင့် ဘယ်ကျားမှ မီးဘေးဒုက္ခသည် မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါဘူး’

ထိုအခါ ဝေါင်းခနဲ ဟိန်းသံကြီးနှင့်အတူ ကွင်းနံဘေး ချုံစပ်အရိပ်၌ ဝပ်နေသော ကျားကြီးက ကျယ်လောင်စွာ ပြောကြားလေသည်။

‘ဩ... ဒါကလည်း လူတွေရဲ့ လက်ချက်ပဲ ဆိုပါတော့လေ။ ငါတို့လည်း ဒီအကြောင်း ကြားရခါစကတော့ အတော် ဒေါပွမိခဲ့ကြသေးသကွ။ ငါတို့အဖို့ တစ်လုတ်စာတောင် မရှိတဲ့ အကောင်တွေက ကြီးကြီး

ကျယ်ကျယ် ပြောရကောင်းလားလို့။ ဒါပေမဲ့ နေပါစေတော့လေ။ တစ်လုတ်စာမှ မရှိတဲ့ မင်းတို့ကို အမဲလိုက်ပြန်ရင် ဗိုက်လည်း မဝတဲ့ အပြင် သူ့လကြီးမှ အားနော့ကြီးနိုင်ငယ်ညည်း လုပ်ရန်ကောလို့ ကျန်တဲ့သူတွေက ဝိုင်းရွတ်ချ အတင်းပြောမှာ စိုးတာနဲ့ ကျားသိက္ခာကို ငဲ့ပြီး မသိချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့တာ။ ခုလို သေသေချာချာ သိခွင့်ရတော့လည်း စိတ်ထဲရှင်းသွားတာပေါ့လေ။ ရှေ့တော့ အဖို့ကိုလည်း စိတ်သာချ၊ ငါတို့က ကြီးကြီးငယ်ငယ်၊ နည်းနည်းများများ ရသမျှ အကုန်စားမှာပဲဆိုတဲ့ ငတ်ကြီးကျ စိတ်မျိုး မရွေးဘူး။ မင်းတို့လို တစ်လုတ်စာတောင် မရှိတဲ့ ပိစိညှောက်တောက်သတ္တဝါတွေကို ဘေးမဲ့ပေးသဟေ့။ ငါတို့လာတာ မြင်ရင် ဝေးရာကို ပြေးသာပြေး။ ခြေအညောင်းခံ အမောခံပြီး လိုက်ဖမ်းမယ် မထင်နဲ့၊ ကျေနပ်ကြပါလား’

‘ကျေနပ်ပါ တယ်ဦးကျားကြီးခင်ဗျား၊ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်။ ဒါတွေဟာ ဒင်း(သင်း)တို့ လူတွေပလီစီချောက်ချက် ပြောတာတွေချည်း ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား’

ယုန်အပေါင်းက ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားရင်းက ပို၍ ဒေါသကြီးလာဟန်ဖြင့် အမြီးလှုပ်ရှုပ်၊ နားရွက်တဖျပ်ဖျပ် ခါရုံသာမက ဆွေ့ဆွေ့ ခုန်သည့် ယုန်များကလည်း ခုန်လျက် ရှိကြလေတော့၏။ ဤထွင် ယုန်ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ၏ ယုန်အုပ်စုဘက်သို့

ဦးတည်ကာ စကားကို ဆက်၏။

‘ဟုတ်ပါပြီလေ။ အဲလိုသူတို့ ပလီစီချောက်ချက် ခုနစ်ချက် လျှောက်ပြောတာတွေဟာ ကျုပ်တို့ ယုန်တွေရဲ့ ခေါင်းပေါ်ပဲ စုကျတာမဟုတ်ပါလားခင်ဗျာ။ ညစ်တော့သူတို့၊ နာမည်ပျက်တော့ကျုပ်တို့။ ဒီလိုသာ ဆက်ပြီး ငြိမ်ခံနေရင် တိရစ္ဆာန်လောကမှာ ကျုပ်တို့ ယုန်တွေ အဆိုးရာစင် တွင်သွားတော့မှာပါ။ သူတို့ကလည်း အစဉ်အဆက် ကတည်းက လက်ဆင့်ကမ်းပြီး ပြောလာခဲ့ကြတာဆိုတော့ သူတို့ လွှင့်တဲ့ လေသံတွေမှာ နားယောင်ပြီး ကျန်တဲ့ သတ္တဝါပေါင်းစုံကပါ ကျုပ်တို့ ယုန်တွေကို အထင်သေးဝိုင်းပယ်လာနိုင်စရာ ရှိနေပါတယ်။ နောက်ပိုင်း ကာလကြာလာတဲ့အခါ တိရစ္ဆာန်များ ညွှန်ပေါင်း သမဂ္ဂအဖွဲ့ကြီးမှာ မကျေနပ်ကြောင်း အဆိုတင်သွင်းကြ၊ ထောက်ခံခံ ဝိုင်းထည့်ကြနဲ့ ကျုပ်တို့ ယုန်များရဲ့ အင်နီမဲလ်ရိုက်တီ(Animal Right)ဆိုတဲ့ ‘တိရစ္ဆာန်အခွင့်အရေး’ တားဆီးပိတ်ပင်ခြင်းတွေအထိ ဖြစ်လာမှာ စိုးရိမ်မကင်းစရာပါ။ ကျုပ်တို့ ဝမ်းစာရှာဖွေရာ စားကျက်မြက်ခင်းမြေတွေကို ဇွတ်တရွတ် သိမ်းပိုက်ပြီး ကျုပ်တို့ကို ဝေးရာ နှင်ထုတ်ကြတဲ့ ပိတ်ဆို့ ဒဏ်ခတ်ခြင်းမျိုးတွေကိုလည်း ကြုံတွေ့လာနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်သက်လုံးက လူတွေ ခုတုံးလုပ်သမျှ လည်စင်းခံလာရတာတွေကို အပြီးတိုင် ရှင်းလင်းပြီး ပွင့်လင်းမြင်သာစေဖို့

ဒီနေ့ တွေ့ဆုံပွဲကြီးကို အချိန်နဲ့ တစ်ပြေးညီ မျက်နှာစုံညီ ဖိတ်ကြားခေါ်ယူ ကျင်းပရခြင်း ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျား...

ယုန်ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ စကားအဆုံးတွင် လက်ခုပ် ဩဘာသံများ ဆူညံသွားလေသည်။ ယုန်သတ္တဝါများ၏ မျက်နှာတို့သည်လည်း ရာဇဝင်ကြေးကို ယနေ့အပြီး ဆပ်ရပေတော့မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်များနှင့် တက်ကြွစွာပလျက် ရှိကြ၏။ ကွင်းပြင်နံဘေးတွင် ပိုင်းဝန်း နားထောင်နေကြသော ကျန်သတ္တဝါမျိုးစုံသည်လည်း ယခုမှ သဘောပေါက်လာကြဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်၊ တောင်ပံ တဖျပ်ဖျပ်၊ အမြီးတခတ်ခတ်၊ ခွာတရှုပ်ရှုပ် ရှိလာကြလေသည်။

ယုန်အကြီးအကဲက သူ့နေရာတွင် ပြန်ထိုင်ချသွားသောအခါ လိပ်တို့ဘက်မှ နာယကကြီးက သူ၏ ပြုတစ်ပြုတစ် ဦးခေါင်းကို ကျောကုန်းအခွံမာအောက်မှသည် အပြီးတိုင် ဆန့်ထုတ်လိုက်လေသည်။ ပရိသတ်ကြီးလည်း လိပ်နာယကကြီး၏ စကားကို နားစွင့်ကြဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်သွားကြပြန်လေ၏။

‘အဟမ်း...၊ တစ်ဖက်က မိတ်ဆွေ ယုန်ခေါင်းဆောင်ကြီး ပြောသွားတာနဲ့ တင် ဒီစည်းဝေး တွေ့ဆုံပွဲရဲ့ အကြောင်းအရာ ဦးတည်ချက်က အတော်ကလေးပဲ ပြည့်စုံသွားပါပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကတော့ နောက်ပိုင်း အနည်းငယ်ပဲ ဖြည့်စွက်ပြီး အစီရင်ခံပဲမယ်၊ ဒီလိုပါ...’ လိပ်နာယကကြီးသည်

ဟောပြောပွဲ အတွေ့အကြုံ ရင့်သန်ပြီး ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ‘ဒီလိုပါ’ ဟူသော စကားလုံး၏ နောက်တွင် ဘာမှ ဆက်မပြောသေးဘဲ ခေတ္တ ဆိုင်းငံ့ထားလိုက်ကာ ပရိသတ်ကို အကဲခတ်လိုက်၏။ ပရိသတ်က စိတ်ဝင်တစား ရှိနေကြကြောင်း သိတော့မှ လေးနက်သော အသံဖြင့် စကားကို ဆက်၏။

‘စောစောတုန်းက မိတ်ဆွေ ယုန်ခေါင်းဆောင်ကြီး ပြောသွားတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ယုန်နဲ့လိပ်တို့ ပြေးပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့ လိပ်တွေက ခွဲလဲလှ ဝီရိယကြီးတဲ့အတွက် ကုန်းပေါ်မှာ ကိုယ့်ထက် လျင်မြန်တဲ့ ယုန်များကို အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့သပေါ့ဗျာ။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်တို့ လိပ်များဘက်က ဝမ်းသာ ဂုဏ်ယူ အားတက်စရာတော့ ရှိသပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မဟုတ်သေးပါဘူးခင်ဗျာ။ တစ်ယောက်သော ဉာဏ်ကြီးရှင် ကိုရွှေလူသားက ဘယ်လို ဉာဏ်ကျယ်လိုက်ပြန်သလဲဆိုတော့ ပြေးပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့ လိပ်ဘက်က နိုင်တယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်တဲ့။ သို့သော်လည်း ဒိုင်အဖွဲ့က အနိုင်ရတဲ့ လိပ်ကို ဆုမပေးတဲ့အပြင် ပြေးပွဲပြိုင်ပွဲမှာတောင် ‘နှစ်အကန့်အသတ်မရှိ ပြိုင်ပွဲမဝင်ရ’ဆိုပြီး ပြစ်ဒဏ်ခတ်ရပြန်ပါသတဲ့။ သူတို့ လူတွေရဲ့ ဘောလုံးပွဲမှာ အဓိကတိပြပြီး ထုတ်ပယ်တဲ့ သဘောမျိုးပေါ့လေ။ ဒဏ်ခတ်ရတဲ့ အကြောင်းက ကျွန်တော်တို့ ပြိုင်ပွဲဝင်လိပ်က ပြိုင်ပွဲ စည်းမျဉ်း ဥပဒေကို ချိုးဖောက်ပြီး

ပွဲမစခင်ကတည်းက ပြိုင်ဘက် ယုန်အပြေး ချန်ပီယံကို ဘာမီတွန်နဲ့ ဒိုင်ယာဇီပင်ဆေးပြားတွေ ကြိုတင် တိုက်ထားခဲ့လို့တဲ့။ ပြိုင်ဘက်ယုန်စားမယ့် အစာထဲမှာ အဲဒီဆေးနှစ်မျိုးကို အမှုန့်ထောင်းပြီး တိတ်တခိုး အလစ်ထည့်ထားခဲ့လို့ဆိုပဲ။ ဒီတော့ ဆေးမိထားတဲ့ ယုန်လည်း ဆက်မပြေးနိုင်တော့ဘူးပေါ့။ ဆေးတန်ခိုးနဲ့ ထိနမိဒွေတွေဝင်၊ လေးလံ ထိုင်းနှိုင်းပြီး လမ်းမှာ ဖလက်ပြ အိပ်ပျော်နေတုန်း ပြိုင်ဘက် လိပ်က ပန်းတိုင်အရောက် လှမ်းဝင်ပြီး အနိုင်ယူသွားတာမို့ တရားမဝင်ပါဘူးလို့ ဆိုပြန်ပါတယ်။ ကိုင်း...၊ ဘယ်လောက်များတွေ့လီကာလီ ဉာဏ်များလိုက်သလဲဆိုတာ စဉ်းစားသာ ကြည့်ကြပါတော့’

ပရိသတ်ကြီးဆိုမှ ရယ်သံတွေ တခေါ်ခေါ် ထွက်လာသည်မှာ အတော့ မသတ်နိုင်တော့ပေ။ အတော်ကြီး ကြာမှ ရယ်သံများ ပါးလျားသွား၏။ ထိုအခါတွင်မှ လိပ် နာယကကြီးက ဆက်ပြော၏။

‘အဲလို ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ လိပ်များကရော အခြောက်တိုက် သိက္ခာမကျရပါလား ခင်ဗျာ။ သူတို့ပြောသလို တကယ် ပြိုင်ကြတယ်ပဲ ထားလိုက်ပါဦးတော့၊ ပွဲမစခင်မှာ ပြိုင်ဘက်ကို ဘာမီတွန်တို့၊ ဒိုင်ယာဇီပင်တို့လို ထိနမိဒွေ အားပေးတဲ့ ဆေးပြားတွေ အမှုန့်ထောင်းပြီး ကြိုတင် တိုက်ထားဦးမှပဲဆိုတဲ့ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ အကြံအစည်မျိုး ကျွန်တော်တို့ လိပ်ဦးနောက်က စဉ်းစားနိုင်ကြ

ပါမလား ခင်ဗျာ’
‘မဖြစ်နိုင်ပါဘူး နာယကကြီး ခင်ဗျား။ ဒါမျိုးက သူတို့ လူသားတွေမှ ထွက်ပေါ်နိုင်တဲ့ ညစ်ညာဏ်မျိုးပါ။ လက်တစ်လုံးခြားကတ်သီးကတ်သတ် ယုတ်ကမ်းတဲ့ နည်းပါပဲ’

လိပ်တို့ဘက်မှ ပိုင်းဝန်းအော်ဟစ်ကြလေသည်။ ယုန်များ အုပ်စုကလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် အလွေးပေါက်ကာ ထောက်ခံကြလျက်ရှိ၏။ တစ်ကောင်သော လိပ်ကမူ ငြိမ်မနေနိုင်တော့ဘဲ ကျယ်လောင်စွာ ကောက်ချက်ချလိုက်ချေသေး၏။

‘အမယ်လေး...၊ တော်သေးတာပေါ့ဗျာ။ ပြိုင်ဘက်ယုန်ကို ပွဲမစခင်ကတည်းက ငါတို့ဘက်က လိပ်က ယုန်စားမို့ တစ်လစာ မှန်လာတုတ် ကန်စွန်းဥတို့၊ စိမ်းစားဥတို့ ကြိုတင် လာဘ်ထိုးထားခဲ့တာလို့ မပြောသေးလို့’

‘ဟုတ်လို့ ကံတမောင်ရင်လိပ်ရယ်။ အဲသလိုသာဆိုရင် ကျုပ်တို့ ယုန်တွေပါ အမှတုတ် ကြိရာပါ ဖြစ်ရဦးမယ်။ ကျုပ်တို့ ယုန်တွေ နေထိုင်ကြတဲ့ မြေကျင်းတွေ၊ ချုံပုတ်တွေမှာတော့ တိတ်တဆိတ် ခိုးဝင်လာနိုင်ဖို့ ကြိုဖွင့်ပေးထားတဲ့ နောက်ဖေးဘက် တံခါးပေါက်တွေ မရှိကြပါဘူးနော်။ သိတင်းကျွတ်ကန်တော့ပစ္စည်းလို့ ပြောပြီး အထဲက မှန်တွေထုတ်၊ ငွေစက္ကူအုပ်တွေ ပြန်ဖြည့်ထားတဲ့ နိုင်ငံခြား မုန့်ပွဲခွဲမျိုးလည်း တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ ရဖူးတယ် မကြားဖူးပါဘူးဗျာ။ ရာဇဝင်ကို မရှိခဲ့တာ

ဘုရားအဆူဆူ စူးရပါစေရဲ့
လိပ်၏ ကောက်ချက်သံ
အဆုံးတွင် သူ့အနီးကပ်လျက်
တွင် ထိုင်နေသော ယုန်တစ်
ကောင်က ပျာပျာသလဲ ဝင်
ရောက် ပြောကြားလိုက်သဖြင့်
အနီးဝန်းကျင်မှာ ဝါးခဲ ပွဲကျ
သွားကြ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင်
လိပ်နာယကကြီး၏ စကား
သံက ဆက်လက် ထွက်ရှိ
လာပြန်လေသည်။

‘ကဲ...၊ အဲသလိုဆို
တော့ သူတို့လူသားတွေ ဉာဏ်
ကျယ်တိုင်း တစ်ယောက်
တစ်ခွန်း အမျိုးမျိုး ပြောလာ
လိုက်ကြတာမှာ ယုန်တွေက
လည်း ညစ်နဲ့ မျိုးနွယ်စု နှစ်ခု
စလုံး ကြာရင် နာမည်ပျက်
သထက်ပျက်၊ သတ္တဝါ
ပေါင်းစုံနဲ့ တံတွေးခွက်မှာ
မျောရုံမက နှစ်မျိုးကြရတော့
မယ့်အရေးကို မြင်ယောင်လာ
ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့မှာ
ဒီကိစ္စတွေကို နောက်ဆုံး
သင်ပုန်းချေကြဖို့ နှစ်ဖက်
ခေါင်းဆောင်တွေက အမြော်
အမြင်ကြီးစွာ ညှိနှိုင်းပြီး ဒီ
တွေ့ဆုံပွဲကြီးကို နောက်မျိုး
ဆက်သစ်များ အပါအဝင်
မျက်နှာစုံညီ ကျင်းပရတာပါပဲ’
လိပ်နာယကကြီး၏
စကားအဆုံးတွင် ပရိသတ်ထဲ
မှ ဒေါသကြီးဟန်တူသော
လိပ်တစ်ကောင်က ဂျူးဂျူး
ရှားရှားနှင့် ထ၊လာပြန်လေ
သည်။

‘နာယကြီးခင်ဗျား၊
စောစောက ပြောတဲ့ ပြိုင်ဘက်
ကို ထိန်းမိဒွေးတွေ တိုက်တဲ့
မသမာမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လိပ်
အားလုံးရဲ့ကိုယ်စား ကျွန်တော်
အတော် စိတ်ပေါက်မိပါတယ်။

ဒီလို
ညစ်တီးညစ်ပတ်
ညက်မျိုးဟာ
ကျုပ်တို့
ယုန်တွေမှာ
ရှိနိုင်တာလား
သူတို့
လူသတ္တဝါတွေမှာ
ရှိနိုင်တာလား
စဉ်းစားကြပါခင်ဗျာ
ကျုပ်တို့
ယုန်တွေမှာ
အဲလောက်
ကွက်ကျော်ရိုက်တဲ့
ညက်နီ
ညက်နက်မျိုး
ရှိတယ်လို့
ကမ္ဘာဦးကတည်းက
ခုထိ
ဘယ်မှာ
ကြားဖူးခဲ့
ပါသလဲခင်ဗျာ’

ကျွန်တော်က ဗဟုသုတနည်း
တဲ့သူမို့ အခု နာယကကြီး
ပြောပြပါမှပဲ ကျွန်တော်တို့
လိပ်မျိုးနွယ်တွေကို လူတွေ
က အတော် အရှက်ရအောင်
သိကွာချ နှိပ်ကွပ်ထားမှန်း
သိရပါတယ်။ လုံးဝ မကျေ
နပ်စရာ ကိစ္စကြီးပါခင်ဗျာ’
လိပ်နာယကကြီးက
ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ပြော
လာသော ပရိသတ်ထဲမှ လိပ်
ကို ခေါင်းညိတ်ပြကာ
အေးဆေးသော လေသံဖြင့်
နှစ်သိမ့်စကား ပြောရလေ
တော့သည်။
‘ဟုတ်ပါပြီလေ။

မောင်ရင့်အနေနဲ့ ဒေါသဖြစ်မိ
တာကို အပြစ်ဆိုစရာ မရှိပါ
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ စိတ်လျှော့လိုက်
ပါလို့ပဲ ကြားထဲက နှစ်သိမ့်
စကား ပြောပါရစေ။ ဘာ
ကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့
လိပ်တွေ၊ ယုန်တွေဟာ တစ်
ချိန်တုန်းက တောက်ပတဲ့
ရာဇဝင်တွေ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။
ကျုပ်တို့ လိပ်မျိုးနွယ်စုအနေနဲ့
ပြောရရင် ကိုယ့်ကို ကြီးလေး
တဲ့ ပြစ်ဒဏ်ကြီးပေးတော့
မယ့် ရှင်ဘုရင်နဲ့ အမတ်တွေ
ကို ဉာဏ်ပညာသုံးပြီး ကျွန်
တော်မျိုးကို ရေထဲ၊ ပင်လယ်
ထဲ၊ မြစ်ထဲ၊ ချောင်းထဲ လွှတ်
ချတဲ့ ပြစ်ဒဏ်ကလွဲရင်
တခြား ကြိုက်တဲ့အပြစ် ပေး
တော်မူပါ’လို့ လျှောက်ထား
တောင်းပန်ပြီး တကယ့် သေ
တွင်း သေဝက လွှတ်နိုင်တဲ့
အဲဒီပြစ်ဒဏ်မျိုး ချမှတ်
အောင် ဂိုက်လိုင်းချ နှပ်
ကြောင်းပေး လွှတ်မြှောက်ခဲ့
တဲ့ ‘စူဠလိပ်’ဆိုတာ ရှိခဲ့ဖူး
တာပေါ့။ ရာဇဝင်မှာ စာတင်
ခဲ့တဲ့ ကျုပ်တို့ လိပ်မျိုးနွယ်စုရဲ့
စူပါဝါဝါ ဂုဏ်ထူးဆောင်
ဘိုးဘေး ဘီဘင်ကြီးပါ။
ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်ထူး သူရဲကောင်း
တွေဟာ ကျုပ်တို့ လိပ်မျိုးနွယ်
စုမှာတင် မဟုတ်ပါဘူး။
တစ်ဖက်က မိတ်ဆွေ ယုန်
ခေါင်းဆောင်ကြီးတို့ရဲ့ မျိုး
နွယ်စုမှာလည်း ရှိခဲ့တာပါပဲ။
နောင်လာ နောက်သားတွေ
မှတ်သား ဂုဏ်ယူနိုင်ဖို့
အကျဉ်းချုပ်ပြီး တင်ပြရရင်
သူတို့ရဲ့ ဟိုးရှေးရှေးက ဘိုး
ဘွားဘီဘင် ယုန်မင်းတစ်ပါး
ဟာ ဖုံးအကြီးအကဲ၊ မြေခွေးနဲ့
မျောက်ခေါင်းဆောင်ကြီး
အစရှိ သတ္တဝါလေးမျိုး

အပေါင်းအစု ပေါ့လေ။
လေးဦးသား မိတ်ဆွေအဖြစ်
ပေါင်းမိကြတယ်တဲ့’

လိပ်နာယကကြီးသည်
စကားကို ရပ်တန့်ကာ ပရိ
သတ်ကို အကဲခတ်လိုက်ပြန်
၏။ ပရိသတ်မူကား သုန်များ
နှင့် လိပ်များသာမက တွေ့ဆုံ
ပွဲကို စောင့်ကြည့်လေ့လာရန်
တက်ရောက်လာကြသည့်
အခြားသော သတ္တဝါ မျိုးစုံတို့
သည်ပင် စိတ်ဝင်တစား နား
စွင့်နေကြလေပြီ။ လိပ်နာယ
ကကြီးက အတိတ် စာမျက်
နှာဟောင်းတို့ကို ပြန်လည်
ဖွင့်လှစ် ထုတ်ဖော်ပြတော့
မည် မဟုတ်ပါလော့။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဆက်ပြီး
မိန့်ကြားပါ နာယကကြီး
ခင်ဗျား...’

မျိုးဆက်သစ် လိပ်
ပေါက်ကလေး တစ်ကောင်
က တောင်းဆိုလိုက်၏။
နုနယ်ပျိုမျစ်စ ယုန်လှလင်ပျို၊
လုံမပျိုများကလည်း နားရွက်
ကလေးများ မတ်နေအောင်
ထောင်ကာ ရင်တခုန်ခုန်
နားစွင့်နေကြ၏။ သူတို့ မသိ
မမီလိုက်သော ဟိုးရှေးရှေးက
ယုန်ဘိုးဘွားဘီဘင် သူရဲ
ကောင်းကြီးအကြောင်း ဆိုပါ
ကလား။ ဖွဟဲ့၊ အံ့မခန်း
အစွမ်းပြခဲ့တာမျိုးပဲ ဖြစ်ပါစေ
ဟု ကျိတ်၍ ဆန္ဒပြကြရင်း
အာရုံစူးစိုက် ငုံ့လင့်နေကြလေ
သည်။ ယုန်ခေါင်းဆောင်ကြီး
ကတော့ ရှင်းသည်။ သက်
ကြီးရွယ်အိုကြီး သမ္ဘာရင့်
ဝါရင့်သူပီပီ သူမိတ်ဆွေ လိပ်
နာယကကြီးအား ‘ပြောပြ
လိုက်စမ်းပါဗျာ။ ကျုပ်တို့
ယုန်မျိုးနွယ်စုရဲ့ တောက်
ပြောင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ရာဇဝင်တွေ၊

သမိုင်းတွေကို နောက်မျိုး ဆက်သစ်တွေ သိအောင် ပြော လိုက်စမ်းပါ”ဟု အားပေး တိုက်တွန်းနေသော မျက်နှာ ထားမျိုးဖြင့် ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေ၏။ လိပ်နာယက ကြီးက ‘အဟမ်း’ဟု ချောင်း တစ်ချက် ဟန်ကာ ခံတွင်း ရှင်းလိုက်ပြီးနောက်...

‘ကောင်းပါပြီ၊ တိုတိုပဲ ပြောပါမယ်။ အဲသလို ယုန်၊ ဖျံ၊ မြေခွေးနဲ့ မျောက်ဆိုတဲ့ လေးဦးသားတို့ မဟာမိတ်ဖွဲ့ နေထိုင်လာကြစဉ်မှာ တစ်နေ့ သားမှာတော့ ယုန်ဖြစ်သူက ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်မိ သတဲ့။ အဲဒီနေ့က တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် လဆန်း ၁၄ ရက်နေ့ ည ဖြစ်နေတော့ လမင်းကြီး က ထိန်ထိန်သာလိုပေါ့။ ‘ဪ... မနက် ဖြန်ဆို လပြည့်နေ့ ရောက်ပြန်ပါပြီ ကော’ဆိုတဲ့ အသံ ဝင်လာ လိုက်တော့ ယုန်မင်းကြီးက သူ့မိတ်ဆွေ သုံးဦးကို ‘အဆွေ တော်တို့၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင် လပြည့်ဥပုသ်နေ့ကို ရောက် ပြန်ပြီ။ အဲလို ဥပုသ်နေ့ဆိုတာ ဘုရား၊ ပစ္စေကပုဒုဒါ၊ ရဟန္တာ အစရှိ သူတော်မြတ်တို့ ဥဒ္ဓသ ပါတိမုက်ဥပုသ် ပဝါရဏာပြု ကြတဲ့ မဟာသမယ ရက်ထူး ရက်မြတ် ဖြစ်တယ်။ ဒါ ကြောင့် ငါတို့တစ်တွေလည်း ကိုယ့်အတွက် သံသရာ ကံ ကြွေး ပါအောင် ရှစ်ဖြာသော ဥပုသ်ကို အားထုတ် ဖြည့် ဆည်းအပ်တယ်။ ဒီလို ရက် မြတ်မှာ ဖုန်းတောင်းယာစကား မှ အစပြုပြီး လာသမျှသော အလှူခံတို့ကိုလည်း မဆွေရ စိတ် ကင်းကင်း အလှူပေး ခြင်း ဒါနကိုပြုအပ်တယ်။

ငါကတော့ ဒါနပြုခြင်း၊ ဥပုသ်သီလ ဆောက်တည်ခြင်း ကို ပြုမှာမို့ မိတ်ဆွေတို့ကို လည်း ကောင်းကျိုးဆောင် နိုင်ကြဖို့ အလို့ငှာ သတိပေး တိုက်တွန်းပါတယ်’လို့ နှိုးဆော် လိုက်တယ်။ ဒီတော့ ဖျံ၊ မြေခွေးနဲ့ မျောက်တို့ကလည်း ကျယ်တို့ မိတ်ဆွေတစ်စု ကောင်းမှု အတူတူ ပြုကြတာ ပေါ့လို့ သဘောတူကြတယ်။ ဒါနဲ့ နောက်တစ်နေ့ လပြည့် နေ့ကျတော့ အလှူပေးကြဖို့ လှူဖွယ်ဝတ္ထုတွေ ရှာဖွေကြ တော့ ဖျံက ငါးကြင်းငါး ခုနစ်စည်း၊ မြေခွေးက အမဲ ကင်၊ ဖွတ်ကင်နဲ့ နို့မင်းအိုး၊ မျောက်က သရက်သီးမှည့် တွေ ကိုယ်စီရကြပြီး အလှူခံ လာရင် ဒါနပြုဖို့ ပြင်ဆင်ထား ကြသတဲ့။ အဲဒီမှာ မူလက ရှေ့ဆုံးက တိုက်တွန်း နှိုးဆော် ခဲ့တဲ့ ယုန်မင်းမှာတော့ ဘယ် လို လှူဖွယ်ဝတ္ထုမှ ကောင်း ကောင်းမွန်မွန် မရသေးဘူး။ သူ အလွယ်တကူ ရှာဖွေရတဲ့ သူစားနေကျ အစားအစာ နေ့စာမြက်တို့၊ မုန့်ညင်းပင်တို့ ဆိုတာကျလည်း မက်လောက် စရာ မရှိလို့ အလှူခံတွေ နှစ် သက်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ငါ့ရဲ့ အသက်ကို အသေခံပြီး ငါ့အသားကို စား လိုတဲ့သူတွေအတွက် အလှူ ပြုမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချ လိုက်သတဲ့။ ကဲ...၊ အဲဒီ ယုန်မင်းဟာ ဘယ်လောက် ကိုယ်ကျိုးစွန့်ပြီး ရဲရင့်လိုက် သလဲဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုနဲ့ နှိုင်းပြီးတော့သာ စဉ်းစားကြ ပေတော့’

ထိုအခါ ယုန်ပရိသတ် ကြီးက အထူး မနော့ခွေသွား

ကြကာ ကျယ်လောင်စွာ ဩဘာပေးကြလေသည်။ ယုန်ပျိုတစ်ကောင်မှာမူကား သူ၏ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားလိုစိတ် ကို မထိန်းနိုင်တော့သဖြင့် တဆွေဆွေခန့်လျက် ဝမ်းသာ အားရ အော်ဟစ်လေသည်။

‘ကိုယ့် အသက်ကို တောင် စွန့်ဝံ့တယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ယုန်ဘိုးအကြီး ဟာ စုပါစတားအဆင့် မဟုတ်တော့ဘူး၊ သူ့ထက်ပို တဲ့ တကယ့် မိဂါစတားပါပဲ ဖျံ။ ခေတ်စကားနဲ့ ပြောရရင် ‘နိုင်း’ထက် ကျော်သေး တယ်။ အင်မတန် ဂုဏ်ယူ စရာကြီးပါခင်ဗျာ’

လိပ်နာယကကြီးက ထို ယုန်ပျိုလုလင်ကို ပြန်ထိုင်ရန် လက်ကပြလိုက်ပြီး သူ့ စကားကို ဆက်၏။

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါ ပြီ။ ဒါနဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ဆက် ရရင် အဲဒီ ယုန်မင်းရဲ့ ဒါနပြု လိုခြင်း အစွမ်း ရိုက်ခတ်မှု ကြောင့် သိကြားမင်းရဲ့ ပဏ္ဍု ကမ္မလာမှာ ပူလောင် တင်း မာလာတဲ့အတွက် သိကြား မင်း မနေသာတော့ဘဲ ဒီ အကြောင်း ဟုတ်မှန်မှု ရှိ မရှိ သိရအောင် သူ့အိုပုဏ္ဏား ယောင် ဆောင်ပြီး စုံစမ်းရလေ တော့သတဲ့။ ဖျံ၊ မျောက်၊ မြေခွေးတို့ကတော့ သူတို့ ရရှိ ထားတဲ့ လှူဖွယ်ဝတ္ထုတွေ ဆီးကြို လှူကြတော့ ပုဏ္ဏား ကြီးက သာဓုခေါ်ပြီး ‘အခု တော့ စောပါသေးတယ်၊ လိုတဲ့ အချိန်ကျမှ လာယူပါ မယ်’လို့ ပြောထားခဲ့သတဲ့။ နောက်ဆုံး ယုန်မင်းဆီ ရောက် လို့ အလှူခံတော့ ယုန်မင်းက သူဟာ သူ့အသားကို ပေးလှူ

ဖို့ အဓိဋ္ဌာန်ထားတာမို့ သူ့ အတွက် မီးပုံတစ်ခုသာ ဖန်တီးပေးပါ။ သူက မီးပုံထဲ ခုန်ဆင်းပြီး အသက်သေခံ လိုက်ပါမယ်။ အဲဒီတော့မှ သူ့ အသားကို စားပါလို့ ဆို သတဲ့။ ဒါနဲ့ ပုဏ္ဏားအိုယောင် ဆောင်ထားတဲ့ သိကြားမင်း က မီးပုံကြီးတစ်ခု ဖိုပေး လိုက်တော့ ယုန်မင်းဟာ သူ့ ခန္ဓာကိုယ် အမွှေးအမှင်တွေ မှာ ကပ်ပြီ ဆိုအောင်းနေတဲ့ သတ္တဝါငယ်လေးတွေပါ သေကုန်မှာမို့လို့ ခန္ဓာကိုယ် ကို ၃ ကြိမ် ၃ ခါတိုင်တိုင် လှုပ်ခါချပြီးမှ မီးပုံကြီးထဲ နောက်မတွန့်စတမ်း ခုန်ဆင်း ချလိုက်တော့သတဲ့’

‘အဲဒီတော့ ယုန်မင်းဟာ မီးသင့်ပြီး သေသွားရောလား လိပ်နာယကကြီးခင်ဗျား’

ယုန်သူငယ်တို့က စိတ် ပူပင်စွာ စိုးရိမ်တကြီး မေးကြ ၏။ လိပ် နာယကကြီးက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ခေါင်းခါပြ လိုက်၏။

‘မသေပါဘူးဗျာ၊ သိကြားမင်းက ယုန်မင်းရဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ဟာ တကယ် ဟုတ် မဟုတ် စမ်းသပ်လိုခြင်းသာ ဖြစ်တာမို့ အဲဒီ မီးပုံကြီးဟာ ယုန်မင်းအတွက် သိတာရေ စင်လို အေးမြနေပါသတဲ့ ဗျား’

‘ဝေးမေးမေး မေး...၊ ဒါမှ ငါတို့ဘိုးအေ မိဂါစတား ယုန်သူရဲကောင်းကြီးကွ’

ယုန်အုပ်စုဘက်မှ ချီး ကျူးဩဘာသံများ တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာပြန်လေသည်။ ထိုအသံများ စဲသွားတော့မှ လိပ်နာယကကြီးက ြော လက်စ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်း

ကို ကလေးသတ်၏။

‘အဲဒီတော့မှ သိကြားမင်းက သူဟာ ပုဏ္ဏားအယောင် ဆောင်လာခဲ့တဲ့ သိကြားမင်းသာဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြတယ်။ ယုန်မင်းရဲ့ ထက်သန်တဲ့ ဒါနအလှူအတွက် သာဓုခေါ်ရုံနဲ့ အားမရနိုင်အောင် ကျေနပ်လွန်းလို့ အထူး ဂုဏ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ လမင်းကြီးရဲ့ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ဝပ်နေတဲ့ ယုန်မင်းရဲ့ ပုံကို ရေးဆွဲပြီး ကပ္ပဌာယီ- ကမ္ဘာတည်သမ္မု ပျက်ယွင်းပါစေနဲ့လို့ အမိဋ္ဌာန်ပြုသတဲ့။ လမင်းရဲ့ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ဆိုတော့ အရပ်ရစ်မျက်နှာရှိ သမ္မု သတ္တဝါဝေနေယျတို့က မြင်နိုင်၊ သိနိုင်ကြပြီး ယုန်မင်းရဲ့ ထက်သန်တဲ့ ဒါနအမှုကို အားကျ အတုယူနိုင်ကြပါစေဆိုတဲ့ သဘောပေါ်ခင်ဗျာ။ ဒါကြောင့် ပြောချင်တာက ကျုပ်တို့ လိပ်များမှာရော၊ မိတ်ဆွေ ယုန်မျိုးနွယ်စုမှာရော နောင်လာနောက်သားတွေအတွက် ဂုဏ်ယူနိုင်ကြ၊ အတုယူနိုင်ကြလောက်စရာ စံပြ သူရဲကောင်းတွေ ရှိခဲ့ကြဖူးပါတယ်။ တောက်ပြောင်တဲ့ ရာဇဝင်တွေ ရှိခဲ့ကြဖူးတယ်ဆိုတာပါပဲ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လိပ် နာယကကြီး ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်တို့ မျိုးနွယ်စုတွေမှာ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတွေ ရှိခဲ့ကြဖူးတယ်ဆိုတာကို အခု နာယကကြီး ပြောပြမှပဲ သိခွင့်ရပါတော့တယ်။ ဒါနုများတောင် အခုတော့ ကျွန်တော်တို့ မျိုးနွယ်စုတွေဟာ ညစ်ပတ်တဲ့ အပလီအိုးတွေ ဖြစ် ကုန် ကြ ရတာဟာ

ဝမ်းနည်းစရာကောင်းသလို ဒေါသမဆုံးလည်း ဖြစ်ရပါတယ်ခင်ဗျာ’

သက်လတ်တန်း အရွယ်ရှိ ယုန်တစ်ကောင်က ဝမ်းနည်းစကားကို ဒေါသနဲ့ရှု၍ ထ၊ ပြောပြန်လေသည်။

‘အင်း...ဒီအတွက်ကိုတော့ ကျုပ်တို့ နောက်ပေါက်မျိုးနွယ်စု မျိုးဆက်သစ်တွေရဲ့ ကံခေခြင်း တစ်ရပ်လို့ပဲ ဖြေသိမ့်ပြီး မကောင်းသမ္မု အလုံးစုံ ကံကိုသာ ပုံချလို့ ယိုးမယူလိုက်ကြရတော့မှာပေါ့လေ။ ကာလကြီးကလည်း ‘ကလီယုဂ် - ဆုတ်ကပ်’ လို့ ဆိုတယ် မဟုတ်လား။ သူတို့ လူသားတွေလည်း အားလုံးက ‘ဆိုး’ နေတဲ့သူတွေ မဟုတ်ကြရှာပါဘူး။ သမာသမတ်ကျတဲ့ ရှေးရှေးက မင်း၊ ပုဏ္ဏား၊ မျိုးကြီးမတ်ရာ ပညာရှိတွေဟာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ကောင်းမြတ်ဖို့ ကြိုးစားကြသလို အခြားသော သတ္တဝါတွေထဲက အတုယူလောက်တဲ့ စွန့်လွှတ်စွန့်စားသူ၊ ထူးချွန်တဲ့ သူရဲကောင်းတွေကိုလည်း အသိအမှတ်ပြု မုဒိတာပွားကြပါတယ်။

နေရာပေးပြီး၊ တလေးတစား မော်ကွန်းတင်ပြီး သမိုင်းစာမျက်နှာထဲ ထည့်သွင်း ဂုဏ်ပြုခဲ့ကြပါတယ်။ မနာလိုဝန်တို့ မဆွေရစ်တို့တွေ မထားခဲ့ကြပါဘူး။ ငါနဲ့ မတည့်တာနဲ့ ငါ့အိုးပုတ် ပြန်ပေးဆိုသလို ကလေးကလား မနိုင်ခဲ့ကြဘူးဗျ။ သမိုင်းကို လိမ်ဖို့၊ ဖုံးကွယ်ဖို့၊ မျောက်ဖျက်ဖို့ဆိုတဲ့ ရူးကြောင်မူးကြောင် တစ်

ဖက်စောင်းနင်း ဆင်ကန်းတောတိုး အလုပ်မျိုး မလုပ်ဘူး။ ငါ့စကားနားရ ငါပြောသမ္မု အမှန်ဆိုတာမျိုး မပြောဘူး။ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဟာ အစစ်အမှန် မဟုတ်ဘဲ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်မျှသာ ဖြစ်နေစေဦးတော့ ကောင်းမြတ်တဲ့ အတုယူစရာ အချက်အလက်မျိုး၊ သတင်းပေးချက်၊ ဦးတည်ချက်မျိုး ပါနေရင် တန်ဖိုးထား ထိန်းသိမ်းပြီး နောင်လာ နောက်သားတွေကို လက်ဆင့်ကမ်း ပေးကြဖူးတယ်။ အဲ...ကျုပ်တို့ လက်ထက် နှောင်းကာလရောက်ပါလေတော့မှ အကုန် ကမောက်ကမနဲ့ ကိုယ်ကျိုးနည်းကျန်ကြရတာက နောက်မှ တက်လာတဲ့ နောက်ပေါက် ရွှေကြာပင်အယုတ်တမာတွေကြောင့်ဗျ။ ဒင်း(သင်း)တို့ကတော့ ဘယ်မျိုးနွယ်စုက ဘယ်သူရဲကောင်းကိုမှ မုဒိတာ ပွားနိုင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ အတုယူကြဖို့ နေနေသာသာ ဆင်သေကို ဆိတ်သားရေနဲ့ ဖွတ်ဖုံးပြီး သမိုင်းကို မျောက်ဖို့ ကြံစည်ကြတော့တာပဲ။ အဲလို နောက်ပေါက် ရွှေကြာပင်တွေက တစ်တောလုံး မင်းမူတဲ့ ကာလမျိုးနဲ့မှ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျပြီး ကျုပ်တို့က တည်တည်ကျနေတယ်လေ။ ခင်ဗျားတို့ကုန်းသတ္တဝါတွေ၊ လေမှာပျံတဲ့ ငှက်သတ္တဝါတွေက ခြေခြေမြစ်မြစ် သိကြမှာ မဟုတ်ပေမဲ့ ကျုပ်တို့လို ကိုရွှေငါးတို့လို၊ ကိုပုစွန်တို့လို ရေနေသတ္တဝါမျိုးနွယ်စုတွေကတော့ အဲဒီကြာပင်တွေ အကြောက်ကို ‘နော’ နေအောင် သိသဗျ။ အပေါ်ဘက်က ဖြူဖြူ

မွေးမွေး ကြာပန်းကလေးက အမြင်လာသလောက် အောက်အခြေခံ မမြင်သာတဲ့အပိုင်းတွေ ကျ နွယ်တွေကော၊ အမြစ်ပွားတွေရော ပွေလိမ်နေတဲ့ အရှုပ်ထုပ်ကြီးဗျ။ အပေါ်ယံကလေး ကြည့်ပြီး ဟုတ်လှပြီ ထင်ရင်တော့ တည့်တည့် လွဲပြီသာမှတ်။ သူတို့အမြစ်တွေ၊ နွယ်တွေ အရှုပ်တော်ပုံနဲ့ ငြိမ်လို့ကတော့ ရုန်းထွက်မရအောင် ရစ်ပတ်တုပ် နောင်ပစ်တော့တာကလား။ မယုံရင် အဲဒီ ကြာနွယ်ရိုးကို ချိုးကြည့်။ သူတို့ ရစ်ပတ်တုပ်နောင် ယူငင်ထားတဲ့ အရာကို လွှတ်မပေးရအောင် အမျှင်တတန်းတန်းနဲ့ ဖက်တွယ်ထားကြတော့တာပဲ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ ရေသတ္တဝါတွေကတော့ ကြာတော မြင်ရင် ဝေးဝေးက ရှောင်ကြသဗျ။ သို့ပေမဲ့ အားမငယ်ကြပါနဲ့။ လောကခံရစ်ပါးဆိုတာ သစ်ငုတ်မြင့်တုံ မြက်မြင့်တုံဆိုသလို တစ်လှည့်စီ လာနေတာပါ။ သဘာဝတရားကြီးကိုတော့ ဘယ်လိုတန်ခိုးရှင်မှ မလွန်ဆန်နိုင်ပါဘူးလေ။ သဘာဝတရားကြီးရဲ့ စီရင်ချက်အတိုင်း ကျုပ်တို့အတွက် ကောင်းတဲ့အလှည့်ကို ပြန်ရောက်လာဦးမှာ မလွဲပါဘူး။ သူတို့ကိုယ်သူတို့က လွဲရင် ကျန်တဲ့ သတ္တဝါဟူသမျှကို အဆိုးမြင်ဝါဒနဲ့ပဲ ကြည့်ကြ၊ မြင်ကြ၊ ပြောတတ်ကြတဲ့ အဲဒီ လူပေါက် ဖန်းတွေ ကျဆုံးရတဲ့ တစ်နေ့ဟာ မလွဲမသွေ ရောက်ရှိလာမှာပါခင်ဗျား’

ဤတွင် ပရိသတ်ထဲမှ လိပ်တစ်ကောင်က သူ့သံလို

သော အချက်ကို ထင်မြင်
မေးမြန်းပြန်၏။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ နာယကကြီး
ခင်ဗျား။ သူတို့ကိုယ်သူတို့က
လွဲရင် ကျန်တဲ့ သတ္တဝါဟု
သမ္မုကို အဆိုးမြင်ဝါဒနဲ့ပဲ
ကြည့်ကြ၊ မြင်ကြ၊ ပြော
တတ်ကြတယ် ဆိုတော့
ကျွန်တော်တို့ ယူနီတွေ၊ လိပ်
တွေသာမကပဲ အခြားသော
သတ္တဝါများကိုလည်း သူတို့
ဒီလိုပဲ မဟုတ်တမ်းတရား
တွေနဲ့ ဝါဒဖြန့် သိက္ခာချတာပဲ
လားခင်ဗျာ။ ဒါက သူခိုးသေ
မော်ညီချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊
ဗဟုသုတအနေနဲ့ သိလိုလို့
မေးမြန်းရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်’

ထိုအခါ လိပ် နာယက
ကြီးက မနိုးမခန့်ဖြင့် သရော်
လောင်ပြောင်သော အပြုံးမျိုး
ကို ပြုံးလိုက်၏။ ထို
နောက်...

‘အိမ်း...၊ အနည်း
အပါးတော့ ပြောပြပေးဦးမှာ
ပေါ့လေ။ အဲဒီနောက်ပေါက်
လူရမ်းကားတွေ လက်ထက်
ရောက်လာပြီဆိုတဲ့ အချိန်ပိုင်း
ကာလပျက်ကြီးမှာတော့
ဘာပြောကောင်းမလဲဗျာ၊
‘ဖွတ် မိကျောင်းဖြစ် မြစ်
မချမ်းသာ’ဆိုသလို ကျန်တဲ့
သတ္တဝါတွေလည်း ဝါးလုံး
ရှည်နဲ့ သိမ်းရမ်းတာ ခံကြရ
ရတာပါပဲ။ ကျုပ်တို့ လိပ်
တွေ၊ ယုန်တွေလိုပဲ မကြာ
ခဏ ခုတုံး အလုပ်ခံကြရတဲ့
သက်သေ သာဓကတွေ ရှိပါ
တယ်။ အဲလို ခုတုံးလုပ်မှု
ကြောင့် ကြက်တူရွေးမျိုးနွယ်
စုကလည်း လူတွေကို သိပ်
အစာမကြေကြပါဘူး။ ဒါကို
ကျုပ်မိတ်ဆွေ ကိုရွှေကျေး
ကိုယ်တိုင်က ပြောပြဖူးပါ

တယ်။ စကားကြုံလာလို့
တစ်ဆင့် ပြန်ဖောက်သည်ချ
ရရင် တစ်ခါက ကျေးညီနောင်
နှစ်ကောင်ရှိရာမှာ မှန်တိုင်းမိ
ပြီး ကွဲကွာသွားကြတော့
တစ်ကောင်က သူတော်စင်ရဲ့
ကျောင်းသခံမီး ရောက်ပြီး၊
တစ်ကောင်က ခိုးသား ဓားပြ
တွေဆီ ရောက်သွားသတဲ့။
တစ်နေ့မှာ တောကစား ထွက်
လာတဲ့ ဘုရင်နဲ့ အဲဒီ ကျေး
ညီနောင်တို့ တွေ့ကြတော့
ကျောင်းသခံမီးရောက်တဲ့
ကျေးက သူတော်စင်များနဲ့
နေထိုင်ကြီးပြင်းလာခဲ့ရလို့
ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ဆက်
ဆံ့သတဲ့။ နောက်... ခိုးသား
ဓားပြတွေနဲ့ နေထိုင်ကြီးပြင်း
လာခဲ့တဲ့ ကျေးကတော့ မိုက်
မိုက်ရိုင်းရိုင်းနဲ့ ရိုက်ဟ၊ သတ်
ဟနဲ့ ဆီးကြိုတယ်ဆိုပဲ။
ဆိုလိုရင်းကတော့ ကောင်းတဲ့
သူနဲ့ အနီးရင် ကောင်းတဲ့
အကျင့် စရိုက်တွေရမယ်၊
ဆိုးတဲ့သူတွေနဲ့ အတူနေရင်
ဆိုးတဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေ
ကူးစက်ခံရမယ်။ ဒါကြောင့်
ပတ်ဝန်းကျင် ကောင်းကို
ရွေးချယ် တတ်ကြရမယ်လို့
ပြောချင်ဟန် တူပါတယ်’

‘ကျွန်တော်တို့ အဲဒီ
အကြောင်းကို ကြားဖူးပါ
တယ် နာယကကြီး ခင်ဗျား’
ဟု ပရိသတ်တို့က အော်ဟစ်
ကြလေသည်။ လိပ် နာယက
ကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်
ကာ ဆက်ပြော၏။

‘မှန်ပါတယ်၊ မှန်ပါ
တယ်။ ဒါ...အားလုံး သိကြ
တဲ့ ကိစ္စပါ။ ဒါပေမဲ့ အခု
တော့ အဲလို မဟုတ်ပြန်ဘူး
တဲ့ ခင်ဗျာ။ နောက်ထပ်
တစ်မျိုး အသစ်ပြောလာပြန်

တာကတော့ တောကစား
ထွက်လာတဲ့ မင်းကြီးနဲ့ ကျေး
တစ်ကောင် တွေ့ကြရာမှာ
ကျေးက မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်းပဲ
‘ရိုင်းမင်းကြဟေ့၊ ရိုက်ကြ
သတ်ကြဟေ့’နဲ့ ဆီးအော်သ
တဲ့။ အဲဒီမှာ ဒုက္ခရောက်ချင်
တော့ မင်းကြီးက လျှာရှည်
ပြီး မင်းဟာ ငါကြားဖူးထား
တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ခိုးသား ဓားပြ
လက်ထဲ ရောက်လို့ မိုက်ရိုင်း
တာ။ ဟိုကျောင်းသခံမီး
ရောက်မယ့် မင်းအစ်ကိုသာ
ဆို ငါ့ကို ဒီလို ရိုင်းရိုင်းပျူ
ဆီးကြိုမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရေ
သောက်ပါ၊ အနားယူပါ၊
အိပ်စက် အပန်းဖြေပါဆိုတဲ့
ယဉ်ကျေးပျူငှာစကားတွေနဲ့
ဆီးကြိုမှာပဲလို့ သွားပြောမိ
သတဲ့။ အဲဒီတော့ အဲဟိုကျေး
က တဟ်ဟ် ရယ်လိုက်သေး
တယ်။ ရယ်ပြီးမှ ဘာပြန်
ပြောသလဲဆိုတော့ ‘အင်း...
ခင်ဗျား ကြားဖူးထားတာက
ဟိုတုန်းက အဟောင်းကြီး၊
အနီးတိတ်ကြီးဗျာ။ အခု နယူး
ဗားရှင်းက ဒီလို မဟုတ်ဘူး။
ကျုပ်က ခိုးသား ဓားပြလက်
ထဲ ရောက်ရတဲ့ ကျေးမို့ မိုက်
ရိုင်းတာတော့ မှန်ပါရဲ့။ ဒါပေ
မဲ့ ကျောင်းသခံမီး ရောက်ပြီး
သူတော်စင်တွေနဲ့ နေထိုင်
ကြီးပြင်းလာရလို့ ခင်ဗျားကို
ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဆက်ဆံ
မယ်ဆိုတဲ့ ကျုပ်အစ်ကို ကျေး
က သေတာ ကြာလှပြီ။
ကျောင်းသခံမီးရောက်လို့
နောက်တစ်နေ့မှာပဲ သူတော်
စင်နဲ့ မတွေ့ရသေးခင် အဲဒီ
ကျောင်းက ကပ္ပိယက သတ်
ပြီး ဟင်းချက်စားလိုက်တာ
ခင်ဗျား သိရဲလားလို့ ပြန်ပြော
တယ်ဆိုပဲ’

ပရိသတ် ကြီးဆီမှ
ဝေါခနဲ ရယ်သံကြီး ပြိုဆင်း
လာပြန်သည်။ ဦးတိုက်
အပြောခံနေရသော ပရိသတ်
ထဲမှ ဒေါသကြီးတတ်သော
လိပ်သည်ပင် ပြုံးဖြဲဖြဲ ဖြစ်
လာ၏။ ရယ်သံများ ရပ်စဲ
သွားတော့မှ လိပ် နာယက
ကြီးက...

‘ကိုင်း...၊ လူတွေ
ဘယ်လောက် ဉာဏ်နီဉာဏ်
နက် များသလဲဆိုတာ စဉ်းစား
သာ ကြည့်ကြပေတော့။
ကျုပ်မိတ်ဆွေ ကိုရွှေကျေးက
ဘာပြန်ပြောသလဲဆိုတော့
‘ဘယ်နှယ်ဗျာ၊ လူတွေ လုပ်ပုံ
များ မပြောချင်တော့ဘူး။
သေခိုင်းတာချင်း အတူတူ
မိုက်ရိုင်းတဲ့ကျေး အသေခိုင်း
ပါလား၊ ယဉ်ကျေးတဲ့
အကောင်တော့ ထားခဲ့ပေါ့။
ဒါဆို ကျုပ်တို့ ကြက်တူရွေး
တွေ ရာဇဝင်လူဦးမယ်။
ခုတော့ မဟုတ်ပေါင်၊
မကောင်းတဲ့ ကျေးမိုက်ကို
တော့ အရှင်ဆက်ထားတယ်။
မကောင်းတဲ့သူမှန်း သိပါ
လျက်ကနဲ့ အရေးမယူဘဲ
လွှတ်ပေးထားတယ်။ အကာ
အကွယ် ပေးထားတယ်။ ဟို
ကောင်းတဲ့ ကျေးကျတော့
အသေခိုင်းတယ်။ သတ်ပစ်
ပြီး ဟင်းအိုးထဲ အရောက်ပို့
ပစ်တယ်။ ခုတ်ရာတခြား၊
ရှရာ တလွဲကြီး။ ဒါဟာ ငှက်
လောကမှာ ကျုပ်တို့ ကြက်
တူရွေးတွေ ခေါင်းမဖော်ဝံ့
အောင် သက်သက် ကလိမ်
ကျတာဗျာ။ မကောင်းတဲ့
ကျေးက သက်ဆိုးရှည် ကျန်
ရစ်နေခဲ့တယ် ဆိုမှတော့
ကောင်းကြသေးရဲ့လား’တဲ့။
သူတို့ကလည်းပဲ သိပ်မေး

နပ်ကြား။ ဒီတော့ ပြောချင်တာက ကျုပ်တို့ လိပ်တွေ၊ ယုန်တွေချည်းပဲ ခုတုံး အလုပ်ခံရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျန်တဲ့ ခုတုံး အလုပ်ခံရတဲ့ သတ္တဝါတွေလည်း ရှိကြပါတယ်ဆိုတာ သိထားဖို့ပါ။ ဒါကြောင့် ဒေါသမကြီးကြပါနဲ့တော့လို့ ကျုပ်က သတိပေးရတာပါ။

လိပ် နာယကကြီး၏ စကားအဆုံးတွင် ‘နားလည်ပါပြီ နာယကကြီး ခင်ဗျား’ ဟု ဆိုကာ ပရိသတ်ထဲမှ လိပ်ပြန်ထိုင်သွားလေသည်။ ထိုခဏမှာပင် တစ်ဖက်က ယုန်ခေါင်းဆောင်ကြီးက နေရာမှ ထ၊ ရပ်လိုက်၏။

‘ကိုင်း...ဒါတွေ ထားလိုက်ကြပါစို့။ လိပ် နာယကကြီးက ဘဝင်မှာ ရှင်းသထက် ရှင်းအောင် ဥပမာ ပြောပြတာ ဖြစ်မှာပါ။ တကယ် စဉ်းစားတော့ အဲဒီ ကြက်တူရွေးတို့၊ ဘာတို့နဲ့ ကျုပ်တို့ လိပ်တွေ၊ ယုန်တွေနဲ့ ဆိုတာက အတော်လှိုင်းကွဲပါတယ်။ သူတို့ကမှ အဲဒီ လူဆိုတဲ့ သတ္တဝါတွေနဲ့ အနီးကပ် နေတတ်ကြပါသေးတယ်။ အရောင်ပြီး လူတွေ ဆီက စကားသင်လိုသင်၊ လူတွေ လုပ်ပေးတဲ့ လှောင် အိမ်ထဲကနေပြီး လူတွေကျွေးတာ စားလိုစားဆိုတော့ အပြောခံကြရတာ သိပ်မဆန်းပါဘူး။ ကျုပ်တို့ ယုန်တွေ၊ လိပ်တွေ ဆိုတာကတော့ သူတို့ လူတွေ သင်ပေးသမျှ သိယောင်လိုက် ပြောဖို့ နေနေသာသာ လေတောင် ချွန်မပြတတ်ကြတဲ့ သတ္တဝါတွေ။ ကိုယ့်သဘာဝ အတိုင်းကိုယ် နေကြတဲ့ သူတွေပဲ ဟာ။

အပြောခံရတာချင်း တူရင် ကျုပ်တို့ ယုန်တို့၊ လိပ် တို့ကမှ အသည်းနှောစရာ ကောင်းတာပါ။ ကျွန်တော့် သဘောထားကို လက်ခံကြပါသလား ခင်ဗျား’

ယုန်ခေါင်းဆောင်ကြီးက စကားအဆုံးတွင် မေးခွန်း ထုတ်လိုက်ရာ ပရိသတ်ကြီးက ‘လက်ခံပါတယ်...လက်ခံပါတယ်။ ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေးမနေဘဲ သွားသွား အရောင်ကြတော့ ဟိုလူတွေက ပြောအားရှိတာပေါ့။ ကိုခွေးတို့၊ မကြောင်တို့လည်း အဲလိုပဲ။ လူတွေနဲ့ ပရောပရည် နေချင်ကြတော့ ‘ခွေးလေးအရောင် ပါးလျက် နားလျက်’ တို့၊ ‘ပျော့ ပျော့ ပျော့ပျော့နဲ့ နံတဲ့ကြောင်ချေး’ ဆိုတာမျိုးတွေ အပြောခံနေကြရတာ ကြားရပါတယ်။ ကြပ်ကြပ် သတိ ထားကြပါဗျို့...’ ဟု သံပြိုင် ကြွေးကြော်ကြလေသည်။

နေမင်းသည် တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာခဲ့ချေပြီ။ စည်းရုံးစုဝေးရာ ကွင်းပြင် ကျယ်ထက်သို့ ဖြာကျနေသော နေရောင်ခြည်၏ အပူရှိန်သည်လည်း တစစ တိုးမြင့်လာခဲ့၏။ နေမင်း၏ အပူရှိန်အောက်မှ ပရိသတ်တို့ကို ဝေကြည့်လိုက်ရင်း လိပ်နာယကကြီးက ယုန်ခေါင်းဆောင်ကို အခမ်းအနား ရုပ်သိမ်းချိန် တန်ဖိုးဖြစ်ကြောင်း မျှက်ရိပ်ပြလိုက်၏။ ယုန်ခေါင်းဆောင်ကြီးက နှုတ်ချင်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်...

‘ကဲကဲ...၊ မကြာမီမှာပဲ ကျုပ်တို့ ယုန်များနဲ့ လိပ်များကြားက သံသယဝင်စရာ

ကိစ္စတွေအတွက် နောက်ဆုံးပိတ် ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းပွဲ အခမ်းအနားကြီးကို အောင်မြင်စွာ ရုပ်သိမ်းပါတော့မယ်။ လူဆိုတဲ့ သတ္တဝါများ သူတို့ သန်ရာသန်ရာ ပြောကြတာတွေကိုတော့ ကျုပ်တို့ ဆက်ပြောနေလို့လည်း အပိုပါပဲ။ ကျုပ်တို့ မျိုးနွယ်စုတွေကြားမှာ ဘာရန်ပြီး ရန်တေးမှ မရှိကြပေမဲ့ ကျုပ်တို့အကြောင်းတွေကို တစ်ယောက်တစ်မျိုး ဆိုသလို သူတို့ ထုံးစံအတိုင်း ထင်သလို လေသံလွင့်နေကြဦးမှာပါပဲ။ ဒါကို ကျုပ်တို့က လျစ်လျူရှုလိုက်ကြပါစို့။ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ဒီအခမ်းအနား ကျင်းပရခြင်းရဲ့ ရလဒ်အဖြစ် နှစ်ဖက် ခေါင်းဆောင်များ သဘောတူထားပြီးဖြစ်တဲ့ ကြေညာစာတမ်းကို မိတ်ဆွေ လိပ် နာယကကြီးက ဖတ်ကြားပါလိမ့်မယ် ခင်ဗျာ’

ယုန်ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့စကားကို နိဂုံးချုပ်လိုက်ကာ နေရာတွင် ပြန်ထိုင်ချလိုက်၏။ ထိုအချိန်ကျမှ လိပ် နာယကကြီးက သူ့နေရာမှ ထ၊ လိုက်ကာ အခမ်းအနား၏ နောက်ဆုံး ကြေညာစာတမ်းကို ဖတ်ကြားလိုက်လေသည်။ ‘အခမ်းအနားကို တက်ရောက်လာကြတဲ့ ယုန်နဲ့လိပ်မျိုးနွယ်စုများအတွက် အခမ်းအနားရဲ့ နောက်ဆုံး ကြေညာစာတမ်းကို ဖတ်ကြားပြပါမယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ယုန်နဲ့လိပ်သတ္တဝါမျိုးနွယ်စု နှစ်စုတို့သည် ကမ္ဘာကြီး အဦးအစမှပင် ယနေ့ထိတိုင် မိမိတို့ သဘာဝအလျောက် ရိုးသားအေးချမ်းစွာ နေထိုင်လာခဲ့ကြ

သူများ ဖြစ်ပေသည်။ မည်သည့် မျိုးနွယ်စု ကမျှ တစ်ဖက် မျိုးနွယ်စုအပေါ် ကျူးကျော်၊ ခေတ်ကား၊ ရမ်းကား၊ စိန်ခေါ်မှုမျိုး ပြုခဲ့ကြသည် မဟုတ်သလို နောင်တွင်လည်း မည်သည့်အခါမျှ ဤအစဉ်အလာကို ချိုးဖောက်မည် မဟုတ်ဘဲ အချည်သဖြင့် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်သွားကြမည်သာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ မျိုးနွယ်စုများ အကြား၌ ကြားဝင်လာလတ္တံ့သော နာသာခံခက်ဖွယ်၊ အထင်အမြင် လွဲမှားဖွယ် စကားရပ် ကိစ္စအဝဝသည် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များလှစွာသော လူသတ္တဝါတို့၏ မလိုတမာ ကြားဝင်ထိုးနက် နှောင့်ယှက်မှုများသာ ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ကြရန်နှင့် ၎င်းတို့၏ ကလိမ်ညာဏ်ဆင် ပြောဆိုသမျှတို့ကို အမှုထား အမှတ်ပြု နေကြမည် မဟုတ်ဘဲ ဤမဟာမြိုင်သေလာတောအုပ်ကြီး၌ ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူတကွ မှီတင်းနေထိုင်လျက် ချစ်ကြည်ရင်းနှီးသော ငြိမ်းချမ်းရေးကိုသာ ဦးလည်မသုန် ရှေ့တန်းတင် တည်ဆောက်သွားကြမည်ဖြစ်ကြောင်း အတည်ပြု ကြေညာ အပ်ပါသည် ခင်ဗျား...

လိပ် နာယကကြီး၏ ကြေညာချက်အဆုံးတွင် တစ်ခဲနက်သော ဩဘာလက်ခုပ်သံများက မဟာမြိုင်သေလာ တောအုပ်ကြီးကို လွှမ်းမိုး ပဲ့တင်ထပ်သွားလေတော့သတည်း။ ။

နန္ဒာစိုးလင်ပြုလွှန်း